GH. GHEORGHIU-DEJ

ARTICOLE ŞI CUVÎNTĂRI

1955—1959

GH. GHEORGHIU-DEJ

ARTICOLE ȘI CUVÎNTĂRI

decembrie 1955 — iulie 1959

EDITURA POLITICĂ
București – 1959

RAPORTUL DE ACTIVITATE AL COMITETULUI CENTRAL AL PARTIDULUI MUNCITORESC ROMÎN LA CONGRESUL AL II-LEA AL PARTIDULUI

— 23 decembrie 1955 —

I

SITUAŢIA INTERNAŢIONALĂ

Tovarăşi,

În cei 8 ani care au trecut de la primul congres al Partidului Muncitoresc Romîn s-au produs în lume transformări ce au avut profunde consecinţe în viaţa popoarelor şi în relaţiile dintre state.

La baza acestor transformări se află creşterea uriaşă a activităţii maselor populare în întreaga lume. În epoca noastră sute de milioane de oameni s-au pus în mişcare, luînd parte activă şi conştientă la lupta pentru democraţie şi socialism, pentru scuturarea jugului imperialist, pentru rezolvarea problemei războiului şi păcii.

Niciodată voinţa arzătoare de a preîntîmpina un nou război şi de a asigura o pace durabilă n-a răscolit atît de profund straturile populare cele mai largi, omenirea întreagă. Apărarea păcii a devenit cu adevărat problema zilelor noastre. De forţa şi amploarea luptei pentru pace nu pot să nu ţină seamă guvernele şi cercurile conducătoare ale ţărilor capitaliste.

Întreaga dezvoltare a evenimentelor internaţionale din perioada postbelică a arătat popoarelor lumii opoziţia de neîmpăcat între interesele lor cele mai vitale şi politica de pe „poziţii de forţă", politică de agravare a încordării internaţionale şi de pregătire a unui nou război, dusă de cercurile imperialiste cele mai reacţionare. În lupta împotriva acestei politici antipopulare, agresive, forţele păcii au obţinut în ultima vreme mari succese, care reprezintă unul din factorii cei mai importanţi ai situaţiei internaţionale.

Rolul determinant în dobîndirea acestor succese l-a avut lagărul păcii, democrației și socialismului, în frunte cu Uniunea Sovietică, a cărui politică externă are ca scop să nu admită ca distrugerea barbară de vieți omenești și de valori materiale să fie folosită drept mijloc de rezolvare a problemelor internaționale litigioase. La temelia politicii externe a lagărului socialist stă învățătura marelui Lenin cu privire la coexistența pașnică între țări cu sisteme sociale deosebite, pe baza respectării stricte a dreptului pe care-l are fiecare popor de a se dezvolta potrivit cu voința și interesele sale.

Formarea și consolidarea puternicului lagăr al țărilor socialiste au constituit o mare cucerire istorică nu numai a popoarelor acestor țări, dar și a întregii mișcări mondiale de eliberare a popoarelor de sub jugul social și național. Unitatea și colaborarea frățească a țărilor lagărului socialist se întemeiază pe caracterul orînduirii social-economice a țărilor socialiste, pe unitatea intereselor lor vitale și pe identitatea scopului final, pe concepția unică, marxist-leninistă, a partidelor comuniste și muncitorești care conduc aceste țări, concepție care îmbină în mod armonios internaționalismul proletar cu patriotismul socialist. Relațiile dintre aceste țări sînt călăuzite de respectul reciproc pentru suveranitatea de stat și drepturile egale ale tuturor țărilor, mari sau mici, pentru particularitățile lor naționale, pentru cultura lor, pentru aportul pe care-l aduce fiecare din ele la tezaurul comun al progresului uman.

Pe baza relațiilor de tip nou, ce s-au închegat între țările lagărului socialist, se formează și se întărește necontenit, alături de sistemul economic mondial capitalist, vechi și perimat, sistemul nou, socialist, al economiei mondiale, în frunte cu Uniunea Sovietică, în cuprinsul căruia țările lagărului socialist se ajută reciproc, realizează diviziunea muncii și coordonarea planurilor dezvoltării economiei lor naționale, în scopul avîntului economic continuu și al ridicării nivelului de viață al popoarelor lor.

Un factor de importanță istorică hotărîtoare, care exercită o înrîurire uriașă asupra întregii evoluții a umanității, este puternica și neîntrerupta dezvoltare a Uniunii Sovietice — forța conducătoare a lagărului socialist. În privința realizărilor mărețe ale Uniunii Sovietice pe tărîmul dezvoltării economice este deplin grăitor faptul că în 1955 volumul producției ei industriale a depășit de 27 de ori producția industrială din 1913. An de an crește producția agriculturii socialiste. Se destelenesc milioane de hectare. Se dezvoltă creșterea animalelor. Datorită înfloririi economiei naționale a U.R.S.S., sporește necontenit bunăstarea materială și culturală a poporului. Uniunea Sovietică este azi o mare putere industrială care se află la un nivel de dezvoltare economică egal cu al țărilor capitaliste cele mai avansate tehnicește. Exemplul strălucit al poporului sovietic, condus de marele Partid Comunist al Uniunii Sovietice, luminează puternic calea întregii omeniri muncitoare și a tuturor popoarelor spre noua societate socialistă. *(Vii aplauze).*

An de an se afirmă cu tot mai mare putere influența pe care o exercită asupra vieții internaționale marea Republică Populară Chineză. Victoria revoluției populare, înfăptuită de poporul chinez sub conducerea Partidului său comunist, a lărgit considerabil spărtura ce s-a făcut în sistemul capitalist. Poporul chinez de 600.000.000 de oameni a realizat succese remarcabile în domeniul construcției economice și culturale. Aceste succese însuflețesc și îmbărbătează popoarele coloniale și dependente în lupta lor de eliberare națională. Lupta poporului chinez pentru restabilirea drepturilor sale legitime în O.N.U., cît și a drepturilor sale asupra Taivanului — teritoriu național chinez — are sprijinul tuturor popoarelor iubitoare de pace. *(Aplauze).*

În perioada care formează obiectul acestui raport, orînduirea democrat-populară, care s-a născut în focul luptelor într-un mare număr de țări din Europa și Asia, s-a consolidat definitiv. Popoarele țărilor europene de democrație populară au trecut la construirea socialismului și au realizat pași mari și însemnați înspre acest țel. Datorită relațiilor de într-ajutorare frățească, datorită marelui

sprijin al Uniunii Sovietice, economia lor se dezvoltă neîncetat, într-un ritm necunoscut ţărilor capitaliste. Astăzi, U.R.S.S., China populară şi celelalte ţări democrat-populare formează o comunitate monolită a statelor socialiste, dispunînd de uriaşe resurse materiale şi umane. Lagărul socialist ocupă a patra parte din suprafaţa globului pămîntesc. El cuprinde mai bine de jumătate din populaţia Europei şi aproape jumătate din cea a continentului asiatic, ceea ce înseamnă 37% din populaţia lumii întregi.

Marile realizări obţinute de ţările lagărului socialist pe tărîm social şi economic, pe tărîmul ridicării nivelului de viaţă şi al dezvoltării culturii sînt urmărite cu viu interes şi profundă simpatie de milioane de oameni din toate ţările, care văd în lagărul socialist bastionul de nădejde al luptei lor pentru pace, pentru democraţie, pentru un viitor fericit. *(Aplauze puternice).*

Însemnatele rezultate pozitive obţinute în ultima vreme în direcţia slăbirii încordării internaţionale sînt, înainte de toate, rod al eforturilor perseverente şi al iniţiativelor internaţionale înţelepte ale Uniunii Sovietice şi ale Republicii Populare Chineze. Într-un răstimp scurt s-au succedat evenimente a căror importanţă internaţională este îndeobşte recunoscută. Nu vom aminti decît o parte din ele. Au fost stinse cele două focare de război din Asia — în Coreea şi Vietnam. Uniunea Sovietică a făcut cunoscutele sale propuneri cu privire la dezarmare. S-au reluat relaţiile prieteneşti şi frăţeşti între U.R.S.S. şi R. P. F. Iugoslavia, eveniment de mare însemnătate pentru cauza păcii şi socialismului. S-a încheiat tratatul de stat cu Austria. S-au stabilit relaţii diplomatice între U.R.S.S. şi Republica Federală Germană. S-au întărit legăturile de prietenie dintre U.R.S.S. şi India, Birmania, Afganistan.

În iulie a.c. a avut loc la Geneva conferinţa şefilor guvernelor Uniunii Sovietice, Statelor Unite ale Americii, Angliei şi Franţei. Această conferinţă a însemnat un pas înainte spre stabilirea unor relaţii de coexistenţă paşnică, de încetare a războiului rece, de asigurare a securităţii internaţionale. Ea a creat anumite premise

favorabile dezvoltării mai departe a colaborării paşnice între popoare.

Acţiunea perseverentă a Uniunii Sovietice, sprijinită de toate ţările lagărului socialist, pentru a determina destinderea în relaţiile internaţionale şi rezolvarea paşnică a problemelor internaţionale litigioase, pentru a zădărnici uneltirile primejdioase ale cercurilor agresive, se bucură de sprijinul activ al celor mai largi mase, în diferite ţări, deoarece ea corespunde cu interesele lor vitale, cu năzuinţa lor fierbinte de pace. În urma succeselor repurtate în lupta pentru pace a crescut mai mult ca oricînd conştiinţa maselor populare că războiul poate fi împiedicat prin lupta lor. Aceste succese au determinat serioase deplasări în opinia publică mondială în favoarea ideii de colaborare paşnică între popoare, deplasări ce ating cele mai variate straturi sociale, inclusiv anumite grupări politice ale burgheziei şi chiar cercuri conducătoare din unele ţări capitaliste. În numeroase ţări creşte curentul împotriva politicii de înjghebare a blocurilor militare. Se afirmă tot mai puternic în diferite state dorinţa de a pune capăt opreliştilor ridicate de cercurile reacţionare în calea dezvoltării relaţiilor de afaceri şi a schimburilor culturale între Est şi Vest.

Principiile coexistenţei paşnice între ţări cu sisteme sociale diferite se afirmă cu tot mai multă putere în viaţa internaţională. Astăzi aceste principii sînt împărtăşite de un număr tot mai mare de ţări din Europa, Asia, Africa. *(Aplauze).*

O înrîurire deosebit de profundă exercită ideile coexistenţei paşnice în ţările ce s-au eliberat de sub jugul colonialiştilor imperialişti. În ultimii ani mişcarea de eliberare naţională în colonii şi ţări dependente a luat un avînt fără precedent, cuprinzînd popoare ce alcătuiesc o jumătate din omenire.

Aceste popoare luptă curajos pentru a lichida moştenirea grea a trecutului — urmare a dominaţiei de jaf a „civilizatorilor" colonialişti. Ele depun mari eforturi pentru a pune capăt înapoierii economice şi culturale, a dezvolta o industrie proprie, a-şi asigura şi consolida independenţa naţională.

Mişcarea de eliberare naţională stîrneşte furia şi ura neputincioasă a colonialiştilor. În schimb, ea se bucură de adînca simpatie a clasei muncitoare internaţionale, a popoarelor lagărului socialist. Marele Lenin scria încă acum patru decenii : „Pretutindeni în Asia creşte, se lărgeşte şi se întăreşte o puternică mişcare democratică... *Sute* de milioane de oameni se deşteaptă la viaţă, lumină şi libertate. Ce entuziasm stîrneşte această mişcare mondială în inimile tuturor muncitorilor conştienţi !

...Cît de mare e simpatia pe care toţi democraţii cinstiţi o nutresc pentru tînăra Asie !" [1]

Aşa cum a prevăzut în mod genial Lenin, sistemul colonial se prăbuşeşte, şi aceasta zdruncină temeliile capitalismului mondial. Ţări mari ca India, Indonezia, Birmania, ţinute de colonialişti, pînă anii trecuţi, în stare de dependenţă, au devenit state de sine stătătoare. Se dezvoltă mişcarea de eliberare naţională a popoarelor arabe, din Orientul apropiat şi pînă în Maroc.

Popoarele care şi-au scuturat jugul imperialist şi cele ce luptă pentru eliberarea lor din sclavia colonială reprezintă o forţă gigantică a progresului social în lumea contemporană, o puternică forţă combativă a frontului păcii. *(Aplauze).*

Tovarăşi,

Cu toate succesele reale obţinute în lupta pentru asigurarea unei păci trainice în lume, forţele păcii sînt pe deplin conştiente că există încă multe probleme nereglementate în Europa, în Asia şi în alte continente, că sînt necesare eforturi neslăbite pentru a dezvolta rezultatele obţinute, că trebuie o vigilenţă permanentă împotriva manevrelor pe care le întreprind adversarii destinderii internaţionale. Adepţii cei mai înverşunaţi ai războiului rece, ai cursei înarmărilor şi agresiunii din S.U.A., precum şi din Anglia şi alte state membre ale blocurilor agresive fac şi vor face tot ce le stă în putinţă pentru a ridica piedici în calea destinderii şi colaborării internaţionale, pentru a tulbura pacea. Aceasta o confirmă remilitarizarea Germaniei occidentale, continuarea politicii de înjghebare a tot felul de grupări militare agresive, legate de Blocul Atlantic, abandonarea de către puterile occidentale a propriilor lor propuneri în problema dezarmării şi intensificarea cursei înarmărilor atomice, poziţia lor în problema securităţii europene, care n-a făcut posibilă o soluţie reciproc acceptabilă. Datorită unei astfel de atitudini, conferinţa de la Geneva a miniştrilor de externe ai celor patru mari puteri n-a dat rezultatele pe care le aşteptau şi pe care le cereau popoarele.

[1] V. *I. Lenin,* Opere alese în două volume, vol. I, Editura pentru literatură politică, 1954, ediţia a II-a, pag. 664—665.

Toate acestea arată că anumite cercuri imperialiste mai nutresc iluzia că ar putea trata cu Uniunea Sovietică, cu lagărul socialist, de pe „poziţii de forţă". Lagărul socialist, deplin conştient de tăria sa crescîndă, continuă neobosit lupta sa pentru pace, deoarece aceasta este singura politică corespunzătoare atît intereselor ţărilor lagărului socialist cît şi ale tuturor ţărilor, ale tuturor popoarelor. *(Vii aplauze).*

Cercurile imperialiste agresive, stăpînii trusturilor de armament şi ceilalţi mari monopolişti, profitori ai goanei înarmărilor, nutresc speranţa deşartă că ar putea „rezolva" contradicţiile inerente capitalismului organizînd aventuri războinice, pregătind o nouă conflagraţie mondială. Ei nutresc iluzia că politica lor de aţiţare a războiului ar putea opri acţiunea legilor obiective nestrămutate ale dezvoltării societăţii, ascuţirea inevitabilă a crizei generale a sistemului capitalist.

Dar ce arată faptele ? De ani de zile aceste cercuri intensifică goana înarmărilor şi sporesc cheltuielile militare. Ajunge să menţionăm că în Statele Unite ale Americii cheltuielile militare în 1953 reprezentau 60% din buget — şi trebuie subliniat că este vorba numai de acele cheltuieli care figurează în buget. Dacă producţia industrială a ţărilor capitaliste a cunoscut o oarecare creştere în ultimii ani, aceasta s-a datorat îndeosebi comenzilor militare. Dar, în decurs de 4 ani (1951—1954), în ţările capitaliste europene împreună cu S.U.A. această creştere a fost numai de 26%, iar în

S.U.A., luate aparte, de 12%, în timp ce în U.R.S.S. producția a crescut în același răstimp cu 71%. Față de 1929, adică în decurs de 25 de ani, producția industrială a țărilor capitaliste reprezenta în 1954 doar 176%, în timp ce producția U.R.S.S. atinsese 1.785%.

Deși principalele țări capitaliste posedă mari resurse materiale și, în unele ramuri, mijloace tehnice moderne, relațiile de producție bazate pe exploatarea oamenilor muncii și însușirea rodului muncii lor de către capitaliști încătușează forțele de producție și împiedică folosirea din plin a cuceririlor geniului uman pe tărîmul științei și tehnicii.

Capitalismul este incapabil să asigure dezvoltarea continuă, în linie ascendentă, a economiei, care este periodic zdruncinată de crize. Speranțele economiștilor burghezi că marile cheltuieli de înarmare vor salva capitalismul de fenomene de criză se dovedesc iluzorii. Presa capitalistă își exprimă tot mai frecvent temerea că o nouă criză „pîndește după colț". Dezvoltarea unilaterală, anormală a economiei, bazată pe creșterea cheltuielilor neproductive pentru militarizarea economiei, poate să ducă la înăsprirea și nu la înlăturarea fenomenelor de criză.

Cheltuielile uriașe provocate de goana nebunească a înarmărilor și profiturile fabuloase ale monopoliștilor apasă greu clasele exploatate. Sub povara inflației și a impozitelor tot mai grele, costul vieții a crescut în cele mai multe țări capitaliste. Intensificarea excesivă a muncii a dus la sporirea accidentelor în muncă, la extinderea diferitelor boli, la scurtarea duratei medii a vieții muncitorilor. Deosebit de grea este situația economică a femeilor și tinerilor. Se dezvoltă procesul de expropriere și pauperizare a micilor producători în agricultura unor țări capitaliste.

Oamenii muncii din lumea capitalistă trăiesc într-o veșnică nesiguranță a zilei de mîine. Regimul capitalist nu le asigură dreptul lor cel mai elementar — dreptul la muncă. Datele oficiale privitoare la numărul șomerilor totali publicate de O.E.C.E. (Organizația europeană de cooperare economică) recunosc că în principalele țări capitaliste, S.U.A., Italia, R. F. Germană, Anglia,

Franța, Belgia, Canada, numărul total al șomerilor, care era de 5.003.000 în 1948, a ajuns la 7.272.000 în 1954. Dar aceste date sînt incomplete și în mod evident micșorate. Din situațiile publicate de presa occidentală, numai numărul șomerilor totali din S.U.A. se ridica, la sfîrșitul anului 1954, la peste 5.000.000. Numărul șomerilor parțiali în aceste țări întrece cu mult numărul șomerilor totali.

Și mai grea este situația oamenilor muncii în țările slab dezvoltate. Pe continente întregi — în America de Sud, în Africa, în țări ale Asiei — jugul colonial ține în stare de mizerie fizică și materială sute de milioane de oameni. Pe teritorii întinse, a muri de foame este lucru obișnuit, iar o școală, un spital sînt rarități. Miliardele stoarse de imperialiști din aceste țări și care ar putea servi la ridicarea economiei lor și a nivelului de trai al populației slujesc la îmbogățirea marilor societăți capitaliste și la fabricarea de arme nimicitoare.

Exploatarea capitalistă, împreună cu ofensiva împotriva drepturilor democratice duc la intensificarea luptei de clasă, fac să crească spiritul de organizare al oamenilor muncii și fermitatea lor în lupta pentru îmbunătățirea nivelului de trai, pentru propria lor libertate.

Aceasta o arată și mișcarea grevistă din țările capitaliste. Comparînd perioada dintre 1935 și 1939 cu aceea dintre 1946 și 1950, pentru un număr de 16 țări capitaliste principale, constatăm că în timp ce în prima perioadă s-au produs greve cuprinzînd 15.500.000 de muncitori, în perioada a doua această cifră a crescut la peste 49.000.000. Aceste date spulberă teoriile reformiste ale social-democrației de dreapta despre „noile" căi pe care marele capital le-ar fi găsit pentru împăcarea capitalului cu munca, a exploatatorilor cu exploatații.

Lupta clasei muncitoare și a celorlalți oameni ai muncii împotriva exploatării capitaliste, pentru un trai mai bun, pentru libertate, democrație și independență națională este condusă cu abnegație, curaj și consecvență, adeseori în condiții neasemuit de grele,

de partidele comuniste și muncitorești, luptători înfocați pentru pace, purtători credincioși ai ideilor marxism-leninismului. *(Aplauze).*

Tovarăși,

După conferința miniștrilor de externe de la Geneva, cercurile agresive dușmane ale destinderii internaționale încearcă din nou să ațițe războiul rece. Unele personalități fac declarații potrivnice spiritului Genevei și ideii de coexistență pașnică între popoare. Dar avem convingerea că, în ciuda acestor încercări, popoarele vor împiedica revenirea la războiul rece. Coexistența pașnică între țări cu sisteme politice diferite, în scopul menținerii păcii și dezvoltării de legături multilaterale între popoare, a devenit o realitate pe care n-o poate întuneca propaganda dusă de ațîțătorii la război și de slugile lor. Recenta călătorie a conducătorilor sovietici în India, Birmania, Afganistan este o strălucită manifestare a politicii de coexistență pașnică.

În cuvîntările lor, pronunțate cu prilejul călătoriei în aceste trei țări, s-a dat o profundă analiză științifică, marxist-leninistă, unor probleme internaționale fundamentale, cum sînt: dezvoltarea colaborării și prieteniei între popoare pe baza principiului coexistenței pașnice a țărilor cu sisteme social-economice diferite; transformările politice profunde care au loc în țările Asiei și în alte țări din Orient; necesitatea lichidării complete a sistemului colonial și asigurării condițiilor pentru dezvoltarea multilaterală a fiecărui popor; întărirea și dezvoltarea colaborării internaționale a clasei muncitoare, a colaborării frățești între partidele comuniste și muncitorești.

Primirea entuziastă făcută de milioane de oameni din India, Birmania și Afganistan delegației sovietice este o expresie grăitoare a dragostei și prieteniei pe care popoarele acestor țări o nutresc pentru Uniunea Sovietică, promotoarea luptei pentru pace, libertate și independența popoarelor. Stringerea legăturilor de prietenie între marile popoare ale Uniunii Sovietice, Chinei, Indiei și altor țări,

care reprezintă majoritatea covîrșitoare a populației globului, are o însemnătate cu adevărat istorică. *(Aplauze).*

Subliniind importanța pe care o are întărirea prieteniei între U.R.S.S. și India pentru cauza păcii în lume, președintele guvernului indian, Nehru, și-a exprimat convingerea că tot mai multe țări vor accepta principiile coexistenței și colaborării pașnice, ale neagresiunii și neamestecului în treburile interne ale altor țări, deoarece omenirea civilizată n-are altă cale.

Forțele iubitoare de pace resping manevrele dușmanilor coexistenței pașnice între popoare, lărgind și întărind tot mai mult mișcarea mondială de apărare a păcii.

Popoarele lagărului socialist și mase mari de oameni ai muncii din țările capitaliste sînt profund încredințate de superioritatea socialismului asupra capitalismului și au ferma convingere că sistemul capitalist și-a trăit traiul și că viitorul aparține socialismului. Adepții sistemului capitalist au o părere contrarie, ei cred în superioritatea capitalismului. Dar această problemă trebuie rezolvată nu pe calea armelor, ci pe calea întrecerii pașnice între cele două sisteme.

Cită dreptate a avut tovarășul Hrușciov spunînd într-una din cuvîntările sale rostite în India:

„Să verificăm în practică al cui sistem este mai bun — chemăm noi pe oamenii politici din statele capitaliste. Să ne întrecem fără război. Oare aceasta este o preocupare rea? Doar așa e mai bine decît să spui: hai să ne întrecem cine va fabrica mai mult armament și cine-l va bate pe celălalt. Aceasta este o întrecere antipopulară, o întrecere pentru nimicirea oamenilor, iar propunerile noastre sînt — întrecere pașnică pentru ridicarea nivelului de trai al tuturor popoarelor".

Aceasta este poziția țărilor lagărului socialist în problema relațiilor dintre țări aparținînd unor sisteme social-economice deosebite. *(Aplauze prelungite).*

Tovarăşi,

Situaţia internaţională a Republicii Populare Romîne se deosebeşte radical de cea a vechii Romînii burghezo-moşiereşti. Republica noastră populară, stat cu adevărat independent şi suveran, are prieteni mulţi, puternici şi încercaţi. Prietenia strînsă şi colaborarea frăţească cu marea Uniune Sovietică şi cu toate ţările lagărului socialist constituie chezăşia de nădejde a independenţei noastre naţionale şi a securităţii noastre de stat. *(Aplauze).*

Statul nostru democrat-popular duce cu fermitate o politică conformă cu interesele lagărului păcii şi socialismului, contribuind la întărirea lui continuă, la strîngerea şi dezvoltarea marii prietenii între popoarele noastre.

În politica sa externă R.P.R. înfăptuieşte principiile respectării suveranităţii naţionale şi egalităţii în drepturi în relaţiile între toate statele, ale neagresiunii şi rezolvării paşnice a tuturor diferendelor, ale coexistenţei paşnice între ţări cu sisteme sociale diferite şi neamestecului în treburile lor interne.

Încercările făcute de anumite cercuri reacţionare din Apus de a se amesteca în treburile interne ale poporului romîn au primit o ripostă fermă. Acestora le răspundem: Noi nu ne amestecăm în treburile voastre şi, după cum am respins, vom respinge, cu toată hotărîrea, orice amestec în propriile noastre treburi. *(Vii aplauze).*

Ţinînd seama de acţiunile adversarilor păcii şi colaborării paşnice între popoare, partidul şi guvernul nostru acordă atenţia cuvenită întăririi continue a puterii de apărare a Patriei noastre. În scopul asigurării securităţii sale, ţara noastră, împreună cu U.R.S.S., ţările democrat-populare din Europa, R.D. Germană, a încheiat Tratatul de securitate colectivă şi asistenţă mutuală de la Varşovia.

După cum s-a declarat în repetate rînduri, R.P.R. se pronunţă pentru crearea în Europa a unui sistem unic de securitate colectivă şi sprijină cu toată hotărîrea propunerile Uniunii Sovietice pentru realizarea unui astfel de sistem.

Înfăptuirea unui sistem de securitate colectivă, la care să participe atît R.D. Germană cît şi R.F. Germană, colaborarea şi treptata apropiere dintre cele două state germane — este drumul sigur pentru unificarea Republicii Democrate Germane şi a Republicii Federale Germane, potrivit cu interesele poporului german, într-un singur stat naţional german democrat şi iubitor de pace.

Republica Populară Romînă a sprijinit şi sprijină propunerile sovietice de reducere a înarmărilor, de interzicere a armelor atomice şi cu hidrogen şi de control internaţional eficace asupra realizării acestor măsuri. Nouă ne este scumpă viaţa oamenilor, rodul muncii lor creatoare, pacea căminelor. De aceea noi socotim războiul de agresiune o crimă împotriva omenirii, condamnăm întrebuinţarea armelor de distrugere în masă şi cerem interzicerea lor. *(Aplauze puternice).* Urmînd exemplul politicii consecvente de pace a Uniunii Sovietice, ţara noastră, ca şi alte ţări ale lagărului socialist, sprijină prin fapte această politică. Astfel R.P.R. a micşorat cu 40.000 de soldaţi şi ofiţeri efectivul forţelor noastre armate şi a redus durata serviciului militar.

Republica Populară Romînă contribuie activ la dezvoltarea legăturilor politice, economice şi culturale dintre ţări.

O mare importanţă a avut restabilirea relaţiilor de colaborare prietenească între R.P.R. şi R.P.F. Iugoslavia. De această ţară şi de poporul iugoslav ne leagă nu numai o prietenie istorică, dar şi asemănarea condiţiilor social-economice, năzuinţa comună de a construi societatea socialistă, devotamentul comun pentru cauza păcii şi convieţuirii paşnice între popoare. Sîntem pentru dezvoltarea şi întărirea mai departe a acestor relaţii prieteneşti, pe baza egalităţii în drepturi, a neamestecului în treburile interne, a înţelegerii şi încrederii reciproce şi considerăm că există baza pentru stabilirea de relaţii tovărăşeşti între Partidul Muncitoresc Romîn şi Uniunea Comuniştilor din Iugoslavia. *(Aplauze).*

În cei opt ani care au trecut s-au lărgit relaţiile R.P.R. cu numeroase ţări din Europa, Asia, Orientul apropiat, dintre care cu unele s-au stabilit pentru prima oară relaţii diplomatice.

Republica Populară Romînă este pentru relații economice, politice și culturale cu Statele Unite ale Americii, cu Anglia și cu celelalte țări capitaliste din apusul Europei, pe bază de egalitate și avantaje reciproce. Intre aceste țări și R.P.R. nu există diferende care să nu poată fi reglementate prin tratative.

Desfășurarea relațiilor economice și culturale dintre R.P.R. și Franța, R.P.R. și Italia arată că există domenii largi pentru dezvoltarea și stringerea contactelor între R.P.R. și aceste țări, pentru întărirea prieteniei tradiționale dintre poporul romîn și popoarele francez și italian.

In Statele Unite ale Americii, ca și în alte țări apusene, sînt destui oameni politici și oameni de afaceri care, refuzînd să rămînă prizonieri ai unor vederi depășite de istorie, își dau seama de interesul reciproc al îmbunătățirii relațiilor între aceste țări și R.P.R.

Insă unele cercuri reacționare din Occident nu se împacă cu existența și realizările mari ale regimului nostru democrat.

Se vede că felurițíi obscurantiști, dușmani ai poporului romîn, ai intereselor sale naționale și ai cuceririlor sale, tot mai visează la întoarcerea unor vremuri apuse pentru totdeauna în țara noastră. Să viseze cît or pofti! Vechile stări de lucruri nu se vor mai întoarce niciodată în Romînia. *(Aplauze puternice).*

Nu este oare mai înțelept ca cercurile guvernante din Statele Unite ale Americii și alte țări occidentale, chiar dacă nu le place regimul nostru, după cum nici nouă nu ne place regimul lor, să privească în față realitatea? O asemenea poziție realistă nu poate decît să slujească dezvoltării de relații normale și de legături economice și culturale între țări.

Poporul nostru își exprimă profunda satisfacție față de hotărîrea Adunării Generale a Organizației Națiunilor Unite de a primi Republica Populară Romînă în rîndurile Organizației Națiunilor Unite. *(Aplauze).* Vreme îndelungată țării noastre i s-a refuzat satisfacerea dreptului său legitim de a face parte din Organizația Națiunilor Unite, din cauza opoziției unor guverne occidentale, în primul rînd al Statelor Unite ale Americii. Chestiunea primirii Republicii Populare Romîne în O.N.U. era folosită de anumite cercuri drept mijloc de amestec în treburile interne ale țării noastre și de presiune asupra poporului romîn, care și-a făurit o orînduire corespunzătoare cu voința și interesele sale. Dar datorită poziției ferme și inițiativelor Uniunii Sovietice, cît și schimbărilor mari petrecute în opinia publică în favoarea colaborării între popoare, care s-au oglindit în votul masiv de la O.N.U., Republica Populară Romînă și-a ocupat locul ce i se cuvine de drept în O.N.U. Acesta este un nou succes al politicii de coexistență pașnică între popoare, o mare înfrîngere a adversarilor păcii și independenței popoarelor.

Ca membru al O.N.U., Republica Populară Romînă va continua neabătut să-și aducă contribuția la dezvoltarea colaborării pașnice între popoare, la apărarea și consolidarea păcii și securității internaționale.

Noi sîntem ferm convinși că, în lupta împotriva forțelor imperialiste agresive, cauza păcii și a progresului social, cauza oamenilor muncii din toate țările și a tuturor popoarelor va ieși biruitoare. *(Aplauze puternice).*

II

LUPTA PARTIDULUI PENTRU CONSTRUIREA SOCIALISMULUI

1. CONSOLIDAREA ORÎNDUIRII DEMOCRAT-POPULARE

Tovarăși,

Poporul nostru străbate perioada unor profunde transformări economice și politice, de o amploare încă necunoscută în istoria poporului romîn, a unei cotituri radicale în formele de organizare social-economică, în felul de trai și tradiții, în cultură și ideologie, a unei revoluții care clădește din temelii o nouă societate — societatea socialistă.

În ce constă esenţa acestor prefaceri revoluţionare?

Ea constă în instaurarea puterii noi, democrat-populare, deoarece, aşa cum ne învaţă Lenin, problema fundamentală a oricărei revoluţii este problema puterii.

În lupta pentru putere, partidul nostru avea ca îndreptar în stabilirea strategiei şi tacticii sale aprecierile Congresului al V-lea al P.C.R., potrivit cărora România se găsea în faţa desăvîrşirii revoluţiei burghezo-democratice; sarcina revoluţiei constă în a doborî puterea de stat burghezo-moşierească, a stabili dictatura revoluţionar-democratică a proletariatului şi a ţărănimii şi a lichida rămăşiţele feudale; rolul de hegemon în această revoluţie aparţine proletariatului, care, făurind alianţa cu masele de bază ale ţărănimii şi asigurîndu-şi rolul conducător în această alianţă, trebuie să realizeze trecerea rapidă de la revoluţia democratică la revoluţia socialistă.

Meritul partidului nostru este că s-a orientat just în noile condiţii istorice ale luptei pentru transformarea revoluţionară a societăţii, pe care nu le putea prevedea Congresul al V-lea, condiţii create de înfrîngerile zdrobitoare pricinuite trupelor hitleriste şi trupelor guvernului fascist al lui Antonescu de către glorioasele Armate Sovietice, de ofensiva eliberatoare a Armatelor Sovietice pe teritoriul ţării noastre, ca şi de împrejurarea că mişcarea revoluţionară se dezvolta nemijlocit din lupta întregului popor pentru eliberarea de sub jugul fascist.

În procesul transformărilor revoluţionare în ţara noastră trebuie deosebite două etape.

Prima etapă a revoluţiei a avut un caracter agrar, antifeudal şi antiimperialist.

Prin conţinutul ei de clasă, prin forţele ei motrice şi obiectivele ei, această etapă a însemnat desăvîrşirea sarcinilor revoluţiei burghezo-democratice.

În această etapă a fost instaurat regimul democrat-popular, formă a dictaturii revoluţionar-democratice a proletariatului şi ţărănimii, sub conducerea proletariatului.

Revoluţia populară a început prin insurecţia armată care la 23 August a răsturnat dictatura militar-fascistă. Organizatorul insurecţiei — Partidul Comunist Romîn — a înfăptuit acţiunea coordonată a forţelor patriotice populare şi a soldaţilor, ofiţerilor şi generalilor patrioţi din armată, acţiune care a dus la ieşirea Romîniei din războiul hitlerist. Ziua de 23 August a devenit ziua eliberării naţionale a Romîniei.

Alături de glorioasa Armată Sovietică, Armata romînă a luat parte activă la izgonirea trupelor hitleriste de pe teritoriul ţării şi la operaţiile militare pînă la sfîrşitul războiului antihitlerist.

Sarcina făuririi alianţei între clasa muncitoare şi masele ţărăneşti, sub conducerea clasei muncitoare, a fost rezolvată în focul luptei pentru o reformă agrară democratică, pentru exproprierea moşierilor şi împroprietărirea, fără plată, a ţăranilor fără pămînt şi cu pămînt puţin.

Ţinînd seamă de raportul de forţe dintre clase, partidul nostru a făurit un front democratic larg, care cuprindea, alături de aliaţi ai proletariatului în această etapă — ţărănimea şi celelalte pături mic-burgheze —, şi rezerve indirecte, cum a fost gruparea ce reprezenta o parte a burgheziei liberale.

Folosirea acestor rezerve, determinată de necesitatea de a concentra atacul împotriva principalelor forţe ale burgheziei şi moşierimii, nu putea schimba caracterul puterii populare, bazată pe alianţa muncitorească-ţărănească.

Trebuie să subliniem ca o particularitate a primei etape a revoluţiei că, deşi burghezia şi moşierimea mai precumpăneau încă în guvern şi în aparatul de stat, victoria insurecţiei populare, în îmbinare cu misiunea eliberatoare îndeplinită de Armata Sovietică, a dat lovitura hotărîtoare poziţiilor deţinute de clasele exploatatoare, creînd condiţiile pentru instaurarea puterii populare. Încă în perioada 23 August—6 Martie, împotriva puterii burgheziei şi moşierimii se ridicau forţe ce constituiau elementele noii puteri democrat-populare: Frontul naţional-democrat, care reunea partidele şi grupările democratice sub conducerea partidului nostru şi

care cucerise unele poziţii în guvern şi în aparatul de stat; gărzile patriotice înarmate; comitetele sindicale din întreprinderi; masele muncitoare stăpîne pe stradă, în uzine şi fabrici; comitetele ţărăneşti, care izgoneau pe moşieri şi înfăptuiau reforma agrară.

Acesta era embrionul noii puteri revoluţionare, care, aşa cum spunea Lenin, „se sprijină direct pe cuceriri revoluţionare, pe iniţiativa directă, de jos, a maselor populare, *nu* pe legile promulgate de puterea de stat centralizată".

Sub conducerea Partidului comunist, cele mai largi mase populare au luat cu asalt prefecturile, preturile, primăriile, punînd în fruntea acestora oameni aleşi de popor; au zădărnicit măsurile cu caracter reacţionar ale organelor de stat burghezo-moşiereşti şi au tradus în viaţă importante măsuri politice şi economice cu caracter democratic.

Masele populare de la oraşe şi sate au hotărît soarta bătăliei pentru putere, instaurind la 6 Martie 1945 puterea democrat-populară.

În alegerile generale din 1946, în care, pentru prima oară în istoria Romîniei, s-a înfăptuit efectiv votul universal, egal, direct şi secret, a votat un număr de cetăţeni de două ori mai mare decît în orice alegeri din trecut. În aceste alegeri, la care au participat atît forţele democratice coalizate cît şi cele două partide ale reacţiunii burghezo-moşiereşti, peste 70% din voturi s-au pronunţat în favoarea coaliţiei democratice, conduse de Partidul Comunist Romîn, şi numai o infimă minoritate de alegători a votat pentru partidele zise „istorice". Aceasta a marcat izolarea completă de mase a vechilor partide ale exploatatorilor, zdrobirea lor politică şi organizatorică, înlăturarea lor de pe arena vieţii politice romîneşti. Alegerile au confirmat şi pe această cale că poporul romîn, în covîrşitoarea lui majoritate, este pentru democraţia populară şi împotriva restaurării odiosului regim burghezo-moşieresc.

Numai furia oarbă a cercurilor imperialiste, care nu se împacă cu gîndul că ţara noastră nu se mai află la cheremul lor, poate să explice răstălmăcirea tendenţioasă a faptelor istorice şi eforturile repetate ale propagandei reacţionare din străinătate de a prezenta apariţia regimului democrat-popular ca rezultat al „exportului revoluţiei". *Regimul democrat-popular este opera poporului — adevăratul făuritor al istoriei. (Aplauze puternice).*

Puterea democrat-populară a zdrobit comploturile reacţiunii, inspirate şi sprijinite de cercurile imperialiste străine. Datorită sprijinului Uniunii Sovietice, poporul nostru a preîntîmpinat intervenţia pe care imperialiştii o urzeau împotriva ţării noastre, în scopul lichidării cuceririlor revoluţionare ale poporului şi a independenţei politice şi economice a ţării.

Victoriile politice ale puterii democrat-populare au fost consolidate de realizările obţinute în direcţia refacerii economice a ţării, înviorării producţiei industriale şi agricole, înlăturării haosului financiar şi a inflaţiei, pe baza aplicării liniei trasate de Conferinţa naţională a partidului nostru din 1945, cu sprijinul entuziast al clasei muncitoare şi ţărănimii muncitoare, care au ştiut să înfrunte greutăţile şi lipsurile cu hotărîre şi energie revoluţionară.

Sub conducerea partidului, clasa muncitoare, sprijinită de ţărănimea muncitoare, a eliminat din guvern pe ultimii reprezentanţi ai burgheziei, a înlăturat monarhia şi, proclamînd republica populară, a luat întreaga putere în mîinile sale.

Partidul nostru a trecut la rezolvarea sarcinilor celei de-a doua etape — etapa revoluţiei socialiste, pe care continuăm s-o străbatem.

Particularitatea acestei schimbări calitative în conţinutul puterii constă în faptul că ea nu s-a mai produs pe calea unei explozii revoluţionare, ci a fost săvîrşită, cu sprijinul maselor, de către însăşi conducerea de stat.

Aşadar, *în prima etapă a revoluţiei* a fost instaurată puterea democrat-populară; au fost lichidate rămăşiţele feudale la sate şi desfiinţată moşierimea ca clasă; au fost înfăptuite reforme democratice; au fost zdrobite forţele politice ale burgheziei şi moşie-

rimii; ţara noastră s-a desprins de sistemul imperialist şi a pus capăt stării de dependenţă faţă de ţările imperialiste.

Hegemonia clasei muncitoare, în frunte cu partidul său, în prima etapă a revoluţiei a făcut posibilă transformarea rapidă a acesteia în revoluţie socialistă.

În etapa revoluţiei socialiste, statul democrat-popular a devenit o formă a dictaturii proletariatului, al cărei principiu suprem este alianţa clasei muncitoare cu ţărănimea muncitoare, un stat de tip socialist; a fost desfiinţată ca clasă burghezia industrială şi financiară; s-a statornicit concordanţa deplină între relaţiile de producţie şi caracterul forţelor de producţie în ramurile naţionalizate ale economiei; oamenii muncii, sub conducerea partidului, construiesc baza economică a socialismului.

Faptul că am avut aceste două etape ale procesului de transformare revoluţionară a societăţii în ţara noastră nu înseamnă de loc că rezolvarea sarcinilor cu caracter democratic şi a celor cu caracter socialist a fost strict despărţită în timp, că ele au fost îndeplinite exclusiv în cadrul etapei respective. În decursul primei etape au fost luate măsuri cu un pronunţat caracter anticapitalist — controlul muncitoresc sub forma oficiilor industriale, reforma bănească din 1947, legea cu privire la interzicerea cumpărărilor de pămînt de către chiaburi, etatizarea Băncii Naţionale —, după cum unele sarcini rămase nerezolvate din prima etapă au fost realizate de către revoluţia socialistă în mersul ei victorios. Cele două etape au format deci un singur proces revoluţionar neîntrerupt.

Desfăşurarea revoluţiei în ţara noastră a demonstrat încă o dată că leninismul este o teorie şi o tactică universal valabilă, care dă partidului marxist-leninist putinţa de a se orienta în cele mai diferite şi complexe împrejurări ale luptei de clasă. S-a confirmat din nou că esenţa căilor de trecere de la capitalism la socialism este aceeaşi pentru toate ţările — şi anume dictatura proletariatului.

Nu există alt drum de construire a socialismului decît acela indicat de marxism-leninism, verificat de experienţa istorică a

gloriosului Partid Comunist al Uniunii Sovietice, ca şi de experienţa propriului nostru partid şi a altor partide comuniste şi muncitoreşti din ţările de democraţie populară. Acesta este drumul înlocuirii puterii claselor exploatatoare şi al instaurării puterii clasei muncitoare — singura clasă revoluţionară pînă la capăt, forţa conducătoare a luptei maselor asuprite şi exploatate; este drumul consolidării continue a acestei puteri şi al construirii orînduirii noi, socialiste. *(Aplauze)*.

O dată cu aceasta, istoria făuririi puterii populare confirmă geniala idee leninistă că unitatea în ceea ce este principal, esenţial nu este încălcată, ci asigurată prin varietatea în amănunte, în particularităţi. „Toate naţiunile vor ajunge la socialism — ne învaţă V. I. Lenin —, aceasta e inevitabil, dar toate vor ajunge nu chiar în acelaşi fel; fiecare va aduce un specific într-o formă sau alta a democraţiei, într-o varietate sau alta a dictaturii proletariatului, într-un ritm sau altul al transformărilor socialiste ale diferitelor laturi ale vieţii sociale" [1].

Partidul nostru şi-a dovedit capacitatea de a aplica în mod creator teoria leninistă a revoluţiei la condiţiile istorice concrete ale Romîniei, de a stabili în fiecare etapă a luptei sarcinile strategice şi tactice, metodele şi mijloacele menite să ducă clasa muncitoare şi pe aliaţii ei la victorie.

Tovarăşi,

Congresul unificării partidului comunist şi partidului social-democrat din februarie 1948 a avut o mare însemnătate în viaţa politică a ţării. Lichidarea dezbinării care a măcinat timp de 30 de ani forţele proletariatului romîn, unificarea sa politică, ideologică şi organizatorică au sporit considerabil rolul lui ca hegemon al revoluţiei, al maselor largi populare, al întregii vieţi sociale şi de stat.

Acest eveniment a avut totodată o însemnătate internaţională

---

[1] *V. I. Lenin*, Opere, vol. 23, Editura pentru literatură politică, 1953, pag. 60.

prin faptul că unificarea partidului comunist cu partidul social-democrat s-a făcut pe temelia ideologică și organizatorică a marxism-leninismului, că ea a fost urmarea unei îndelungate și rodnice colaborări între cele două partide în cadrul frontului unic muncitoresc și al mișcării sindicale unificate, că însuși Congresul P.S.D., care a avut loc în preajma Congresului de unificare, a votat cu o majoritate covîrșitoare pentru unificare, în ciuda împotrivirii vîrfurilor social-democrate de dreapta.

Congresul de unificare a partidului s-a întrunit la scurtă vreme după preluarea întregii puteri politice de către clasa muncitoare. Dar cucerirea puterii este numai începutul revoluției socialiste. Chestiunea este de a o păstra și consolida, de a o face de neclintit în primul rînd prin crearea unei baze economice corespunzătoare, a unei baze socialiste.

După cum vă amintiți, Congresul din 1948 apreciase că „în domeniul politic noi am evoluat mai repede pe drumul democrației populare decît în domeniul economic".

Care era situația economiei în acel moment ?

Deși se obținuseră rezultate importante în redresarea industriei, grav lovită de război, iar nivelul producției se apropia în 1948 de nivelul antebelic (1938), pozițiile economice principale se aflau în mîinile capitaliștilor din țară și ale trusturilor din apus, care acționau în direcția sabotării și dezorganizării producției, a evaziunii capitalurilor din întreprinderi. Statul democrat-popular deținea în mod direct doar un sector restrîns, care cuprindea 20% din industria siderurgică, 30% din industria metalurgică, transporturile pe calea ferată și un număr de ferme de stat, a căror greutate specifică în agricultură era foarte mică.

Congresul din 1948 a înarmat partidul nostru în vederea rezolvării sarcinilor construirii bazei economice a socialismului. Numai după scurt timp, în iunie 1948, statul democrat-popular a naționalizat industria, băncile, transporturile, transformîndu-le în proprietate socialistă — bun al întregului popor muncitor. Prin aceasta a fost sfărîmată dominația economică a burgheziei, posturile de comandă din economia națională au trecut în mîinile clasei muncitoare.

În întreprinderile naționalizate s-a statornicit proprietatea socială asupra mijloacelor de producție, ca bază a noilor relații de producție socialiste, înfăptuindu-se concordanța deplină între relațiile de producție și caracterul forțelor de producție.

Naționalizarea a creat condițiile pentru conducerea planificată a economiei și a constituit premisa trecerii la industrializarea socialistă a țării.

Încă la Conferința națională din toamna anului 1945, partidul nostru, indicînd căile refacerii economiei distruse de război, a trasat, ca linie generală a dezvoltării economice a Romîniei, linia industrializării și electrificării țării.

Aceasta constituie condiția necesară pentru asigurarea bazei materiale a socialismului. Industria socialistă, și în primul rînd industria grea, este principala pîrghie pentru dezvoltarea puternică a forțelor de producție în agricultură și pentru trecerea treptată a micilor gospodării țărănești la marea producție colectivă, la agricultura modernă, mecanizată. Numai prin crearea bazei materiale de producție a socialismului, prin dezvoltarea marii producții mecanizate — întemeiată pe tehnica cea mai înaltă — în toate ramurile economiei naționale poate fi atins acel obiectiv suprem spre care tinde partidul — făurirea bunăstării poporului muncitor, asigurarea unui înalt nivel de viață materială și culturală oamenilor muncii din Patria noastră.

Linia generală a partidului în construirea bazei economice a socialismului și-a găsit expresia în planurile anuale de stat pe 1949 și 1950, în planul de zece ani de electrificare a țării și în primul nostru plan cincinal.

Drept rezultat al realizării acestor planuri, astăzi sectorul socialist reprezintă în industrie aproape 100%, în transporturi peste 90%, în sistemul bancaro-financiar și de asigurări 100%, în comerțul exterior 100%, în comerțul interior peste 80%, iar în agricultură se dezvoltă continuu.

Poporul nostru constată astăzi cu bucurie şi mîndrie patriotică faptul că *am obţinut succese hotărîtoare în construirea bazei economice a socialismului*. Acesta este rodul muncii entuziaste a clasei muncitoare, a ţărănimii muncitoare şi a intelectualităţii, sub conducerea Partidului Muncitoresc Romîn. *(Aplauze puternice).*

Rolul conducător şi greutatea specifică tot mai mare a sectorului socialist în economie fac ca legea economică fundamentală a socialismului să exercite o influenţă crescîndă asupra ansamblului economiei naţionale, care se dezvoltă în interesul satisfacerii tot mai largi a nevoilor materiale şi culturale ale poporului muncitor.

Alături de formaţiunea socialistă coexistă în etapa actuală formaţiunea micii producţii de mărfuri şi formaţiunea particulară capitalistă. Politica partidului nostru este o politică de continuă lărgire şi dezvoltare a formaţiunii socialiste, de atragere treptată a micii producţii de mărfuri pe calea socialismului, de ofensivă neîntreruptă a socialismului asupra capitalismului, de îngrădire şi eliminare a elementelor capitaliste, de pregătire a condiţiilor pentru lichidarea deplină a capitalismului, pentru smulgerea rădăcinilor exploatării.

In elaborarea acestei politici, partidul se bazează pe studierea atentă a modului cum acţionează legile economice în diferite sectoare. Partidul combate atît tendinţa de a ignora legile economice obiective, cît şi tendinţa de a le fetişiza, de a se închina în faţa lor. Partidul porneşte în politica sa nu de la scheme abstracte, ci de la condiţiile concrete, de la cunoaşterea cerinţelor practice, a realităţii vii.

In politica sa, partidul se călăuzeşte neabătut după principiul fundamental leninist al alianţei muncitoreşti-ţărăneşti, al asigurării rolului conducător al clasei muncitoare în această alianţă. Alianţa muncitorească-ţărănească este baza de neclintit a puterii statului democrat-popular, chezăşia rezolvării cu succes a sarcinii reconstrucţiei socialiste a agriculturii, a creării unei economii socialiste unitare la oraşe şi sate. *(Aplauze).*

Tovarăşi,

Schimbările în structura economică a ţării au avut drept rezultat schimbări corespunzătoare în structura societăţii, în raportul de forţe dintre clase, în natura claselor sociale.

S-a schimbat radical situaţia clasei muncitoare. In timp ce sub capitalism clasa muncitoare era o clasă lipsită de mijloace de producţie, o clasă exploatată, asuprită şi lipsită de drepturi, azi clasa muncitoare este stăpînă pe principalele mijloace de producţie şi munceşte pentru sine însăşi, pentru binele tuturor oamenilor muncii ; ea este clasa conducătoare în stat. In frunte cu avangarda ei marxist-leninistă, folosind ca instrument puternic statul pe care l-a creat, clasa muncitoare călăuzeşte cu pricepere şi fermitate masele de ţărani muncitori şi intelectualitatea pe drumul luminos al socialismului.

Schimbări esenţiale în relaţiile de clasă s-au petrecut la sate. Cu totul altă înfăţişare decît în trecut are astăzi tabloul satului nostru, din care a dispărut moşierul cu vechilii săi şi unde gospodăresc ţăranii muncitori, stăpîni pe pămîntul ce-l muncesc.

Creşterea necontenită a numărului ţăranilor colectivişti şi întovărăşiţi reprezintă procesul de naştere şi dezvoltare a unei ţărănimi noi, care se orientează tot mai puternic spre tehnica modernă, spre munca în comun, spre proprietatea colectivă.

Lucrătorii de la S.M.T. şi gospodăriile agricole de stat reprezintă un nou detaşament al clasei muncitoare la sate, sprijin frăţesc al ţărănimii muncitoare.

Schimbări înnoitoare au avut loc şi în sînul intelectualităţii. Trecerea marii majorităţi a intelectualilor de partea clasei muncitoare şi a socialismului, formarea în curs a unei noi intelectualităţi, provenită din rîndurile muncitorimii şi ale ţărănimii muncitoare, au dus la închegarea unei trainice şi strînse legături între intelectualitate şi poporul muncitor.

De cine sînt reprezentate forţele sociale vechi ?

Clasa moşierilor, precum se ştie, a fost lichidată ca urmare a înfăptuirii reformei agrare democratice.

Clasa burgheziei industriale şi financiare, marea burghezie comercială au fost de asemenea lichidate.

Au rămas clasa chiaburilor, cea mai numeroasă clasă capitalistă, comercianţii particulari din anumite sectoare ale circulaţiei mărfurilor şi proprietarii de întreprinderi mici nenaţionalizate.

Iată, în linii mari, tabloul societăţii noastre actuale.

El ne dă o imagine a bazei sociale largi pe care se sprijină regimul democrat-popular — forţa unită a muncitorimii, ţărănimii muncitoare şi intelectualităţii, forţă care reprezintă majoritatea covîrşitoare a poporului.

Totodată acest tablou reflectă faptul că în ţara noastră n-au fost lichidate încă clasa chiaburilor şi unele rămăşiţe ale celorlalte clase exploatatoare.

Iar atîta timp cît clasele exploatatoare n-au fost complet lichidate, lupta de clasă este lege a dezvoltării societăţii noastre.

Din păcate, unii oameni dau uitării această realitate a vieţii: ameţiţi de succese economice, de realizări şi depăşiri de plan, ei pierd simţul politic şi încetează să mai observe formele concrete, ascunse sau făţişe, pe care le îmbracă lupta de clasă în etapa actuală, trăgînd concluzia oportunistă că duşmanul s-ar fi îmblînzit, ar fi devenit rezonabil şi s-ar fi împăcat cu soarta. Asemenea gură-cască nu văd că sub nasul lor duşmanul încearcă să se strecoare în unele verigi ale aparatului de stat, să provoace stricăciuni, să pună la cale furturi şi delapidări din avutul obştesc şi alte crime îndreptate împotriva regimului democrat-popular.

Trebuie să ţinem minte că forţele vrăjmaşe din interior — hrănite cu iluzii de ocrotitorii lor de peste graniţă — continuă să tînjească după vechile privilegii şi rînduieli, că imperialismul agresiv organizează baze militare în jurul tuturor ţărilor lagărului socialist şi trimite la noi tot felul de agenţi paraşutaţi, spioni, diversionişti şi sabotori.

Comuniştilor le este străină orice muşamalizare a contradicţiilor de clasă, a luptei de clasă.

Organizaţiile de partid trebuie să întărească vigilenţa revoluţionară a oamenilor muncii, să-i mobilizeze la lupta pentru demascarea şi zădărnicirea oricăror uneltiri ale duşmanului de clasă, să trezească la realitate pe cei ce se lasă cuprinşi de iluzii şi autoliniştire.

Agenţii duşmani sfîrşesc, în mod inevitabil, prin a fi descoperiţi şi pedepsiţi după faptele lor, datorită vigilenţei organelor de stat şi a oamenilor muncii. Cu aceeaşi străşnicie şi fermitate vor proceda şi pe viitor organele puterii populare faţă de oricine ar cuteza să atenteze la cuceririle revoluţionare ale poporului muncitor. *(Aplauze).*

Organele noastre de stat au învăţat să-i descopere pe duşmani sub orice mască şi veşmînt s-ar ascunde. Cum se spune în popor: „avem ac de cojocul lor". *(Animaţie în sală, aplauze puternice).*

Tovarăşi,

Partidul nostru a desfăşurat o vastă activitate în domeniul construcţiei de stat, manifestînd o grijă permanentă pentru ca statul democrat-popular să-şi îndeplinească cu succes rolul şi funcţiile sale.

Condiţiile istorice în care s-a născut democraţia populară au permis ca statul nostru să-şi desfăşoare puternic, încă în prima sa fază de dezvoltare, o dată cu funcţia represivă şi de apărare, funcţia economico-organizatorică şi cultural-educativă şi să devină astfel instrumentul principal al construcţiei socialiste.

Pentru îndeplinirea acestor funcţii au fost create organele şi aparatul de stat necesare pentru apărarea cuceririlor revoluţionare şi a legalităţii noi, populare, — securitatea, miliţia, justiţia populară, procuratura — ca şi instituţiile şi aparatul economic şi cultural, necesare operei de construcţie.

Partidul şi guvernul depun o muncă permanentă în vederea perfecţionării activităţii aparatului de stat, simplificării şi ieftinirii lui. Organizaţiile noastre de partid au sarcina de a combate în rîndurile aparatului de stat manifestările de birocratism şi indolenţă

față de sarcinile încredințate, să educe pe lucrătorii aparatului de stat în spiritul celei mai stricte respectări a legalității populare și a atenției permanente pentru cerințele oamenilor muncii.

Armata populară, făurită de partidul și guvernul nostru, este straja de nădejde a păcii și liniștii poporului, a independenței naționale și a intereselor de stat. Partidul și guvernul se preocupă îndeaproape de perfecționarea necontenită a pregătirii militare și politice a armatei noastre, de înzestrarea ei cu tot ceea ce îi este necesar.

Sfaturile populare — organele locale de tip nou ale puterii — constituie cea mai însemnată realizare în domeniul construcției de stat.

Superioritatea orînduirii noastre de stat asupra orînduirii de stat capitalisto-moșierești se află în faptul că ea organizează participarea maselor celor mai largi la viața politică a țării, stimulează inițiativa și energia uriașă a poporului, nesecatul izvor de talente și aptitudini pe care capitalismul le strivește și le înnăbușe.

În statele capitaliste constituțiile proclamă o sumă de drepturi și libertăți. Este însă de ajuns ca masele muncitoare să încerce să se folosească de ele pentru ca să aibă de înfruntat cea mai cruntă represiune polițienească. Vorbește de la sine faptul că în statele occidentale, care se fălesc atît de mult cu faimosul lor sistem electoral, numărul participanților la vot scade continuu în perioada postbelică din cauza diferitelor oprelişti și metode de falsificare a voinței cetățenilor, care au dus la pierderea încrederii maselor în acest sistem. În acest timp, numărul participanților la vot în țara noastră a crescut, față de perioada regimului burghezo-moșieresc, de aproximativ 3 ori.

Democrația populară asigură poporului eliberarea de exploatare, de crize economice, de șomaj și sărăcie, de teama zilei de mîine, iar aceste libertăți, pe care nici o democrație burgheză nu le poate da, constituie temelia solidă a tuturor celorlalte libertăți și drepturi.

Regimul democrat-popular, la făurirea căruia au participat activ, alături de poporul romîn, minoritățile naționale, a pus capăt rușinoasei politici de asuprire națională a populației maghiare, germane, sîrbe etc. din timpul dominației burghezo-moșierești și a lichidat prigoana rasială. În anii puterii populare, în lupta și munca comună în construirea socialismului s-a cimentat prietenia frățească de nezdruncinat între oamenii muncii romîni și cei aparținînd minorităților naționale. Avîntul economiei noastre naționale a stat la baza unei înfloriri fără precedent a culturii — națională în formă și socialistă în conținut — a poporului romîn și a tuturor minorităților naționale.

Această importantă realizare se datorește faptului că partidul nostru se călăuzește în problema națională după principiile marxism-leninismului, după nobila ideologie a internaționalismului proletar.

În țara noastră egalitatea deplină a minorităților naționale în toate domeniile a devenit politică de stat, care este oglindită și consfințită în Constituția Republicii Populare Romîne.

Crearea Regiunii Autonome Maghiare a sudat și mai puternic frăția oamenilor muncii romîni și maghiari, care muncesc împreună pentru înflorirea Patriei comune — Republica Populară Romînă.

Datoria noastră este să nu slăbim atenția față de manifestările negative care există pe acest tărîm și care sînt legate de existența purtătorilor naționalismului și șovinismului — clasele exploatatoare și rămășițele lor —, de influența ideologică a acestora. Să nu uităm o clipă învățătura marxist-leninistă că, după cucerirea puterii de către proletariat, naționalismul slujește încercarea claselor răsturnate de a restaura capitalismul. Acesta este sensul eforturilor elementelor exploatatoare de a otrăvi prin lozinci șovine conștiința conaționalilor lor și de a-i atrage pe cei mai puțin încercați în jurul cauzei lor pierdute, acesta este sensul „separatismului cultural“ și al altor formule naționaliste.

Cultura socialistă a minorităților naționale se dezvoltă în legătură indisolubilă cu cultura socialistă a poporului romîn, avînd

la bază aceiaşi factori generali economici şi politici care acţionează în ţara noastră în etapa actuală.

Tovarăşi,

Întărirea orînduirii democrat-populare este o sarcină principală a partidului nostru.

Să muncim fără odihnă pentru consolidarea statului democrat-popular, pentru sporirea legăturilor sale cu masele, pentru îmbunătăţirea şi perfecţionarea activităţii Sfaturilor populare şi a întregului nostru aparat de stat;

Să cimentăm şi mai puternic alianţa dintre clasa muncitoare şi ţărănimea muncitoare — temelia de nezdruncinat a orînduirii democrat-populare;

Să intensificăm educarea oamenilor muncii în spiritul patriotismului socialist, izvor de fapte mărețe în construcția socialistă; să dezvoltăm pe toate căile inițiativa și activitatea creatoare a oamenilor muncii;

Să intensificăm educarea oamenilor muncii în spiritul combativităţii şi vigilenţei de clasă, în spiritul intransigenţei faţă de duşmanii poporului;

Să intensificăm educarea internaţionalistă a oamenilor muncii, să combatem şi să demascăm naţionalismul şi şovinismul de orice fel, să unim şi mai strîns pe oamenii muncii romîni şi de alte naţionalităţi în lupta pentru întărirea Patriei, pentru construirea victorioasă a socialismului.

2. ÎNFĂPTUIREA PRIMULUI PLAN CINCINAL

Tovarăşi,

În anii care au trecut de la Congresul de unificare, partidul a organizat, a însufleţit şi a condus oamenii muncii pentru înfăptuirea liniei sale generale de construire a socialismului în Republica Populară Romînă. Sub conducerea partidului, poporul nostru a

obţinut succese mărețe în opera de construire a bazei economice a socialismului.

În perioada premergătoare naţionalizării principalelor mijloace de producţie, industria din Romînia era într-o stare de ruină şi dezorganizare, datorită politicii de retragere a capitalurilor din producţie şi de sabotaj a capitaliştilor.

După naţionalizare, în perioada planurilor anuale 1949—1950, clasa muncitoare a dus o luptă încordată pentru reorganizarea industriei, pentru atingerea şi depăşirea nivelului producţiei de dinainte de război. Planurile anuale au prevăzut un ritm înalt de creştere a industriei, în special a industriei grele, începerea şi dezvoltarea transformării socialiste a agriculturii, lărgirea schimbului de mărfuri între sat şi oraş, avîntul ştiinţei şi culturii noi, ridicarea nivelului de trai al oamenilor muncii.

În ciuda greutăţilor de tot felul, oamenii muncii au urmat cu entuziasm şi încredere partidul lor, înfăptuind sarcinile importante ale primelor planuri anuale şi depăşind la sfîrşitul anului 1949 nivelul producţiei industriale dinainte de război.

În octombrie şi decembrie 1950, plenarele Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Romîn au luat două hotărîri de excepţională însemnătate, aprobînd planul de zece ani de electrificare şi planul cincinal de dezvoltare a economiei naţionale 1951—1955, care au format de fapt programul economic al partidului în această perioadă.

Au trecut cinci ani de la aceste date importante din istoria partidului nostru, cinci ani în care am avut de luptat cu mari greutăţi, determinate atît de condiţii obiective (lipsa unor materii prime şi materiale, slaba aprovizionare alimentară), cît şi subiective — experienţa redusă pe care o aveau cadrele noastre în privinţa construcţiei şi gospodăriei economice.

A trebuit în acelaşi timp să construim, să învăţăm şi să apărăm tot ceea ce clădeam împotriva furiei oarbe a duşmanului de clasă. Duşmanii foloseau mijloace directe de sabotaj sau de distrugere şi, în acelaşi timp, căutau să strecoare pe diferite căi veninul

neîncrederii şi al îndoielii în posibilitatea realizării marilor sarcini hotărîte de partid, la înfăptuirea cărora munceau cu entuziasm oamenii muncii.

Această perioadă a însemnat pentru partidul nostru şi pentru toţi oamenii muncii o călire în focul luptei de clasă împotriva a numeroşi duşmani experimentaţi şi perfizi ; dar aceste greutăţi de creştere şi piedicile puse în calea construirii socialismului au fost înfrînte, datorită elanului şi abnegaţiei oamenilor muncii.

O contribuţie importantă au adus inginerii, tehnicienii, intelectualitatea progresistă ; cei mai mulţi dintre ei au înţeles însemnătatea patriotică a operei de reconstrucţie socialistă a economiei şi s-au alăturat maselor muncitoare în această măreaţă operă.

În cursul anului 1955 o serie de ramuri importante din industrie şi-au îndeplinit înainte de termen sarcinile din planul cincinal cu privire la volumul producţiei globale pe perioada 1951—1955 : industria extractivă petroliferă, a minereurilor feroase şi neferoase, industria construcţiilor de maşini, metalurgiei prelucrătoare, construcţiilor navale, chimică, electrotehnică, industria gazului metan, lemnului, Atelierele C.F.R., industria lînii, conservelor de legume şi de fructe, poligrafică, sticlei şi ceramicei, materialelor refractare.

Comitetul Central al Partidului Muncitoresc Romîn poate să raporteze astăzi congresului că, *datorită muncii însufleţite a clasei muncitoare, a inginerilor şi tehnicienilor, a desfăşurării largi a întrecerii socialiste, la 10 noiembrie a fost înfăptuită sarcina planului cincinal cu privire la volumul producţiei globale industriale pe perioada 1951—1955. (Aplauze puternice, prelungite).*

Volumul producţiei industriale în 1955 este de 2,9 ori mai mare decît în 1938 şi de 3,4 ori mai mare decît în 1948. Au fost create noi ramuri industriale care nu existau în Romînia veche : producţia de utilaj petrolifer, de utilaj minier, de utilaj energetic, de tractoare şi maşini agricole, producţia de camioane, sectoare noi ale industriei chimice, extracţia de minereu de uraniu şi altele.

Pe baza proporţiilor fundamentale stabilite de C.C. al P.M.R., în anii puterii populare structura industriei s-a schimbat radical,

producţia industriei mijloacelor de producţie a crescut de circa 3,9 ori faţă de 1948, iar producţia obiectelor de consum de 2,9 ori. Putem spune astăzi că industria socialistă în Romînia este o temelie puternică a dezvoltării şi mecanizării întregii economii, ea înregistrează an de an noi succese în privinţa ridicării nivelului tehnic şi al calităţii producţiei.

Creşterea producţiei la principalele produse industriale în cursul primului cincinal, precum şi faţă de 1938, este arătată de următoarele date :

Denumirea produsului	U. M.	1938	1950	1955 prelim.	% 1955 faţă de 1938	% 1955 faţă de 1950
1. Energie electrică	mil. kWh	1130	2113	4300	381	204
2. Cărbune brut	mii tone	2826	3890	6200	219	159
3. Ţiţei extras	mii tone	6594	5047	10575	160	210
4. Gaz metan	mil. m.c.	300	1950	3900	1300	200
5. Minereu de fier	mii tone	139	392	600	432	153
6. Minereu de mangan	mii tone	60	93	390	650	419
7. Fontă	mii tone	133	320	575	432	180
8. Oţel	mii tone	284	555	765	269	138
9. Laminate finite	mii tone	318	459	567	178	123
10. Plumb	tone	5455	8584	11100	203	129
11. Producţia de maşini	mil. lei	13850	43950	115275	832	262
12. Producţia electrotehnică	mil. lei	2980	6207	22340	750	360
13. Acid sulfuric	tone	43900	51631	92000	210	178
14. Carbonat de sodiu	tone	35000	54158	80000	229	148
15. Producţia chimică	mil. lei	10547	17738	52090	494	294
16. Ciment	mii tone	510	1028	2000	392	195
17. Producţia textilă	mil. lei	28181	48410	84176	299	174
18. Producţia de încălţăminte	mii per.	—	11212	17700	—	158
19. Uleiuri comestibile	tone	17800	35864	48000	270	134
20. Preparate şi conserve de carne	tone	8455	11583	39000	461	337
21. Zahăr	tone	95100	87200	135000	142	155

Acest tablou arată, pe de o parte, creşterea însemnată a producţiei industriale în Republica Populară Romînă la sfîrşitul pri-

mului cincinal, față de nivelul atins în Romînia burghezo-moșierească în 1938, iar pe de altă parte evidențiază creșterea mai rapidă a producției mijloacelor de producție, temelie a reproducției socialiste lărgite.

Față de prevederile planului cincinal există însă unele rămîneri în urmă la oțel, laminate, cărbuni, cocs, ciment, celuloză, în grupa A, și la unele țesături, la încălțăminte, zahăr, produse lactate, pește, în grupa B.

Pe ansamblu industria noastră s-a dezvoltat într-un ritm accelerat, ritm caracteristic țărilor ce construiesc socialismul și în care noile relații de producție socialiste au devenit motorul dezvoltării rapide a forțelor de producție.

INVESTIȚII

Pentru a obține creșterea însemnată a ramurilor economiei naționale, statul democrat-popular a făcut investiții considerabile.

Repartizarea pe ramurile economiei naționale a investițiilor efectuate în perioada primului cincinal este exprimată în următorul tabel:

Ramura	Prevăzut în planul cincinal 1951—1955 %	Realizat [1] în %
Total R.P.R	100,0	100,0
din care:		
1. Industria	51,4	58,0
din care:		
— Industria A	42,1	50,6
— Industria B	9,3	7,4
2. Industria construcțiilor	2,0	4,6
3. Agricultură și silvicultură	10,0	10,4
4. Transporturi și telecomunicații	16,2	11,2
5. Circulația mărfurilor	2,2	2,5
6. Locuințe	3,2	3,8

[1] Calculat în prețurile din 1954.

Analiza îndeplinirii investițiilor în primul cincinal arată că întreaga industrie (inclusiv industria de construcții) a realizat 62,6% din totalul investițiilor față de 53,4% cît fusese prevăzut în plan; în cadrul industriei, grupa A a folosit 50,6% față de 42,1% prevăzute, industria construcțiilor 4,6% față de 2% prevăzute.

Valoarea utilajelor cu care a fost înzestrată economia națională în cursul primului cincinal reprezintă peste 25 de miliarde de lei [1], din care industria constructoare de mașini a asigurat peste 60%.

O serioasă rămînere în urmă în realizarea investițiilor stabilite în planul cincinal se manifestă în industria bunurilor de consum.

Aceasta se datorește faptului că în primii ani ai planului cincinal nu s-a acordat atenția cuvenită dezvoltării industriei ușoare și alimentare. În ultimii ani au fost sporite considerabil fondurile de investiții alocate industriei bunurilor de consum, au crescut realizările în acest domeniu; totuși, datorită risipirii pe un număr prea mare de obiecte și deficiențelor organizatorice ale ministerelor, precum și ale organizațiilor de proiectare și construcții, fondurile alocate n-au fost întrebuințate în întregime.

Pe baza directivelor plenarei C.C. al P.M.R. din august 1953, agricultura a depășit proporția investițiilor prevăzute în planul cincinal: 10,4% față de 10%.

În sectorul de stat al agriculturii s-au realizat numeroase construcții noi, stațiuni de mașini și tractoare, centre mecanice, adăposturi pentru utilaje și pentru animale, depozite de produse agricole și lucrări de îmbunătățiri funciare. Gospodăriile agricole colective au înfăptuit de asemenea investiții productive însemnate din fonduri proprii și din credite acordate de stat.

Repartizarea investițiilor realizate pe ramurile industriei se prezintă astfel:

[1] Calculat în prețurile din 1954.

	Realizat 1951—1955 %
Total industrie	100,0
1. Industria petrolului și gazelor	28,3
2. Energia electrică	13,1
3. Industria extractivă a minereurilor feroase și industria siderurgică	10,0
4. Industria construcțiilor de mașini și a prelucrării metalelor	8,6
5. Industria chimică, celuloză-hîrtie	7,7
6. Industria cărbunelui	7,3
7. Industria extractivă a minereurilor neferoase și industria metalurgiei neferoase și nemetalifere	6,0
8. Industria alimentară	5,1
9. Industria materialelor de construcții	5,2
10. Industria forestieră și industria de prelucrare a lemnului	3,9
11. Industria textilă, confecții și pielărie	2,5
12. Alte ramuri	2,3

În cinci ramuri principale ale industriei, și anume: industria petroliferă, energia electrică, siderurgia, industria construcțiilor de mașini și industria chimică, s-au concentrat circa 67%, adică 2/3 din totalul investițiilor din industrie, ceea ce arată direcția principală a investirii fondurilor. Caracteristic pentru atenția pe care partidul și guvernul au acordat-o descoperirii și dezvoltării bazei de materii prime minerale din R.P.R. este faptul că circa 34% din totalul investițiilor industriale s-au realizat în industria extractivă.

În perioada 1948—1955 s-au construit peste 100 de noi fabrici, uzine și alte întreprinderi însemnate, precum și numeroase întreprinderi de interes local; în același timp s-au reconstruit, dezvoltat și dotat cu utilaj modern alte 200 de întreprinderi.

Baza materială a culturii s-a lărgit considerabil, creîndu-se două ramuri noi: industria cinematografică (Centrul de producție cinematografică București, Grupul de producție Floreasca, precum și alte 3 unități de producție cinematografică), stațiunea experimentală de televiziune, și s-au dezvoltat simțitor ramurile existente: Casa radiofoniei și 3 studiouri de radio regionale, Combinatul poligrafic Casa Scînteii și altele.

În perioada care s-a scurs au fost alocate investiții importante pentru cercetări tehnice-științifice, creîndu-se 55 de institute de cercetări și proiectări ale Academiei R.P.R. și ale ministerelor, în care lucrează 13.000 de cercetători și proiectanți.

DEZVOLTAREA INDUSTRIEI, AGRICULTURII, COMERȚULUI ȘI TRANSPORTURILOR

În toate ramurile industriei socialiste s-au realizat progrese însemnate. Pentru a ilustra creșterea rapidă a producției vom menționa numai cîteva ramuri: industria petroliferă, industria construcțiilor de mașini și energia electrică.

Să ne amintim de situația pe care o avea industria petroliferă în ultimii ani ai regimului capitalist-moșieresc.

Ca urmare a exploatării prădalnice făcute de către trusturile petrolifere americane, engleze, franceze, olandeze, nivelul producției petrolului — după un vîrf atins în 1934—1936 — a scăzut, ajungînd la 3.520.000 de tone în 1944.

Capitaliștii străini și romîni și presa aservită lor cîntau prohodul industriei petrolifere din Romînia.

În perioada 1945—1947, trusturile capitaliste petrolifere au lansat teoria „declinului fatal" al producției petrolifere și a „spectrului epuizării rezervelor de petrol" în Romînia. În același timp ei exploatau în mod barbar zăcămintele, degazeificînd straturile și micșorînd din ce în ce mai mult explorările, cu scopul de a sabota, în noile condiții de după eliberare, dezvoltarea industriei petrolifere în țara noastră.

În aceste împrejurări s-a alcătuit societatea mixtă sovieto-romînă pentru dezvoltarea explorării, producției și prelucrării țițeiului din țara noastră, „Sovrompetrol".

Uniunea Sovietică a dat un imens ajutor, prin contribuția sa la această societate, la refacerea și dezvoltarea industriei petrolifere. Sondele au fost repuse în funcțiune, rafinăriile au fost reparate și modernizate, s-au construit noi schele, noi rafinării, noi

conducte petrolifere, concomitent cu efectuarea unor lucrări importante pentru descoperirea de noi terenuri petrolifere în Muntenia, Moldova, Oltenia, Transilvania.

Deosebit de important este faptul că terminăm cincinalul cu rezerve geologice de țiței mult mai mari decît cele cunoscute în 1950. Deci, o dată cu dezvoltarea considerabilă a producției, rezervele au crescut neîncetat.

Au fost introduse procedee tehnologice noi atît în extracția cît și în prelucrarea țițeiului cu ajutorul utilajelor și instalațiilor moderne.

Datorită sprijinului permanent și calificat al inginerilor și tehnicienilor sovietici, muncii entuziaste și perseverente a muncitorilor, inginerilor, tehnicienilor romîni din petrol, industria noastră petroliferă a putut obține în numai cîțiva ani mari succese. *Planul cincinal a fost depășit la producție, în 1955, realizîndu-se 10.575.000 de tone de țiței, cu aproape 600.000 de tone peste prevederile planului cincinal și cu aproape 2.000.000 mai mult decît cea mai înaltă producție anuală obținută sub regimul burghezo-moșieresc ; întreaga producție de țiței se prelucrează în țară. (Aplauze).*

Cadrele noastre din industria petroliferă și-au ridicat mult nivelul cunoștințelor, pe baza studierii lucrărilor tehnice sovietice și pe baza schimbului de experiență cu specialiștii sovietici în petrol.

Ritmul mediu anual de creștere a producției petrolifere s-a dublat față de ritmul maxim de creștere a producției de petrol în Romînia capitalistă-moșierească.

Ca urmare a succeselor realizate în industria petroliferă, a dezvoltării și consolidării acestei ramuri principale de producție industrială din țara noastră în perioada activității societății Sovrompetrol, ca urmare a creșterii cadrelor și a ridicării capacității lor de organizare și de conducere a întreprinderilor economice, guvernul U.R.S.S., în înțelegere cu guvernul R.P.R. au stabilit răscumpărarea de către Republica Populară Romînă a cotei de participație sovietică la Sovrompetrol.

Aceasta este un imens sprijin pe care din nou U.R.S.S. îl dă țării noastre în dezvoltarea economiei sale ; după ce ne-a ajutat să refacem industria petroliferă și s-o ridicăm la nivelul de producție și tehnic de astăzi, ne predă cota sa de participație în condițiile cele mai avantajoase pentru Republica Populară Romînă.

În numele poporului nostru exprimăm Comitetului Central al P.C.U.S. și Guvernului sovietic recunoștință și calde mulțumiri pentru acest act frățesc, care a fost primit cu o mare bucurie de oamenii muncii din țara noastră, hotărîți să asigure și în viitor dezvoltarea continuă a industriei petrolifere. *(Aplauze prelungite).*

În timp ce în lumea capitalistă dezvoltarea producției țărilor înapoiate economicește duce la o tot mai adîncă înrobire a economiei naționale față de marele capital internațional, la o tot mai mare exploatare a oamenilor muncii din aceste țări, Republica Populară Romînă, avînd ajutorul frățesc al Uniunii Sovietice, își întărește economia națională, iar bogățiile naturale ale țării sînt valorificate în întregime în folosul oamenilor muncii.

Călăuzindu-se după indicația marelui Lenin cu privire la rolul electrificării, plenara din 26 octombrie 1950 a Comitetului Central al P.M.R. a dezbătut și a aprobat *planul de electrificare* întocmit pentru o perioadă de 10 ani.

După cinci ani de aplicare a planului, putem raporta cu bucurie congresului că obiectivele principale din această perioadă au fost realizate. *(Aplauze).* În acești cinci ani a intrat în funcțiune un număr de 20 de centrale electrice noi, puterea disponibilă a fost aproape dublată, realizîndu-se și pasul înainte al electrificării față de celelalte ramuri ale industriei, stabilit de plenară.

Centralele electrice construite permit o rapidă dezvoltare prin adăugirea de noi grupuri electrogene, ceea ce va duce în al doilea cincinal la o sporire și mai rapidă a puterii și a producției de energie, cu eforturi de investiții relativ mai mici.

Dacă regimului burghezo-moșieresc i-au trebuit 14 ani (1925—1938) pentru a instala 329.500 kW, adică în medie 23.536

kW pe an, regimul nostru democrat-popular a realizat numai în cursul primului cincinal o putere instalată de 540.000 kW, adică 108.000 kW pe an.

Au fost construite de peste 7 ori mai multe linii de 110 kW decît aveam în total în 1950. 60% din puterea instalată în centrale electrice a fost interconectată. Ca urmare a electrificării, gradul de mecanizare a producției și de înzestrare energetică a muncii a crescut. Dacă în 1948 consumul de energie electrică pe cap de muncitor industrial era de 1.500 kWh, în 1955 acest consum se ridică la 3.200 kWh.

Este de menționat că producția și consumul de energie electrică sînt cu 8% sub nivelul prevăzut, dar puterea de care dispunem astăzi în centrale este suficientă pentru a produce cantitatea de 4,7 miliarde kWh cît era prevăzut pe 1955.

Lucrările de electrificare a țării asigură alimentarea cu energie a unor regiuni care inițial nu erau prevăzute în plan, ca Oltenia, Baia-Mare și altele. Astfel, scopul principal al planului de electrificare — crearea posibilităților pentru dezvoltarea forțelor de producție în diferitele regiuni ale țării — a fost depășit.

Realizarea planului pe primii cinci ani a depășit prevederile și în domeniul termoficării industriale, unul din mijloacele cele mai importante pentru valorificarea economică a combustibililor. Astfel s-a construit o mare centrală de termoficare la Borzești, neprevăzută în planul de electrificare, care va alimenta combinatele petrolifere și chimice nu numai cu energie electrică, dar și cu aburi și apă, necesare proceselor tehnologice.

În 1960 vom produce circa 8 miliarde kWh energie, față de 7 miliarde prevăzute în planul de electrificare. Depășirea producției se va face cu cheltuieli de investiții simțitor mai reduse, datorită îmbunătățirilor aduse în mers de către muncitorii, tehnicienii și oamenii de știință care și-au pus priceperea și entuziasmul lor patriotic în slujba realizării acestui măreț program al partidului nostru.

În aceste zile, în cinstea congresului nostru, harnicii noștri tuneliști, însuflețiți de elan patriotic, au străpuns tunelul de la Bicaz.

Sîntem astăzi în situația de a putea ataca și executa într-un ritm rapid importante și grele lucrări de construcții de hidro și termocentrale electrice, de stațiuni de transformare, de linii de transport.

În anii puterii populare, datorită grijii partidului și guvernului, au luat ființă și s-au dezvoltat puternice organizații de studii și proiectări, construcții și montaje energetice, cu numeroase cadre tinere.

Industria electrotehnică, creată și dezvoltată de regimul nostru, și-a îndeplinit planul de producție globală pe perioada 1951—1955 încă în luna mai 1955. Ea a devenit o puternică ramură a industriei grele cu fabrici profilate, iar productivitatea muncii a crescut cu 122% față de 1950, atingînd cea mai înaltă creștere dintre toate ramurile industriei noastre. Industria electrotehnică acoperă azi necesitățile economiei naționale de echipament, utilaj și materiale electrotehnice, rămînînd a fi importate numai acelea a căror fabricație în țară nu se justifică din punct de vedere economic.

Trebuie să subliniem că, pe lîngă succesele obținute, în ramura energetică și electrotehnică mai persistă și lipsuri serioase, privind: nivelul tehnic al exploatării sistemelor energetice, durata și calitatea reparațiilor, consumul specific de combustibil, pierderile în rețele și altele. Calitatea, aspectul și prețul de cost al unor produse electrotehnice nu corespund cerințelor și posibilităților întreprinderilor. Mai persistă în multe întreprinderi procese tehnologice rudimentare și o slabă organizare a producției, care împiedică o creștere și mai rapidă a productivității muncii și a calității produselor.

Muncitorii, tehnicienii și inginerii, ieșiți în număr mare din școlile profesionale, din cele medii și din institutele de învățămînt superior, create de regimul nostru, precum și cei care au învățat

şi s-au specializat în institutele şi uzinele din Uniunea Sovietică, au toate posibilităţile să asigure succese şi mai însemnate în realizarea planului de electrificare.

Pe drept cuvînt cauza electrificării a devenit cauza scumpă a poporului nostru, iar succesele ei reprezintă unul din marile merite ale Partidului Muncitoresc Romîn, iniţiatorul şi organizatorul electrificării ţării. *(Aplauze).*

În perioada 1948—1955 s-a dezvoltat rapid şi industria constructoare de maşini.

Au fost construite şi dezvoltate întreprinderi specializate în producţia utilajului petrolifer, minier, a maşinilor agricole, tractoarelor, vagoanelor şi locomotivelor, autocamioanelor, cazanelor cu aburi, motoarelor cu combustie internă, utilajului de construcţii şi altele.

Producţia globală a industriei constructoare de maşini a crescut în 1955 de 4 ori faţă de 1949. În 1955 se produc de peste 4 ori mai multe motoare cu combustie internă, de 2,4 ori mai mult utilaj minier, de peste 2 ori mai mult utilaj petrolifer şi de aproape 2 ori mai multe maşini agricole decît în 1950.

Dacă în timpul capitaliştilor întregul utilaj petrolifer era importat, azi industria noastră acoperă nu numai toate nevoile ţării, dar produce şi cantităţi din ce în ce mai importante de utilaj pentru export.

În industria constructoare de maşini au fost puse în fabricaţie, în perioada 1948—1955, un număr de cîteva sute de tipuri de maşini şi aparate noi.

Trebuie subliniat însă că în întreprinderile noastre se fabrică numeroase tipuri de maşini care nu corespund tehnicii celei mai înaintate, iar construcţia lor necesită prea mult metal; ele determină o productivitate scăzută şi o calitate inferioară a produselor din întreprinderile cărora le sînt destinate.

Atenţia proiectanţilor, inginerilor constructori de maşini şi tehnologi trebuie să fie îndreptată, în primul rînd, spre examinarea critică a tipurilor de maşini şi utilaje pe care le fabrică, spre compararea acestora cu tipurile cele mai perfecţionate pe scară mondială, în scopul însuşirii şi introducerii cu hotărîre a tehnicii celei mai noi.

Numeroasele maşini şi utilaje perfecţionate ale industriei noastre constructoare de maşini, precum şi numărul însemnat de cadre pricepute, crescute în anii primului cincinal, reprezintă o serioasă capacitate de producţie care trebuie să fie folosită mai complet în anii următori pentru înzestrarea şi ridicarea nivelului tehnic al ramurilor economiei naţionale.

Rezultate importante au obţinut în primul cincinal şi celelalte ramuri ale industriei grele: chimia, metalurgia neferoasă, siderurgia, industria materialelor de construcţii, a lemnului, a celulozei, care de asemenea au realizat ritmuri înalte de creştere.

În anii cincinalului s-au dezvoltat în mod simţitor producţia bunurilor de consum, producţia industriei uşoare şi alimentare. Pentru asigurarea cerinţelor oamenilor muncii, au fost produse cantităţi din ce în ce mai mari de produse textile, încălţăminte, îmbrăcăminte, produse alimentare, iar în ultima vreme a crescut în măsură însemnată producţia de articole metalice de uz gospodăresc, electrotehnice, de porţelan, de faianţă, de mobilă şi altele.

Cu toate acestea, nivelul producţiei industriei uşoare şi alimentare este încă insuficient faţă de cerinţele crescînde ale populaţiei.

Primul plan cincinal a contribuit într-o măsură însemnată la distribuirea raţională a forţelor productive pe teritoriul Republicii Populare Romîne, în scopul dezvoltării armonioase, din punct de vedere economic şi cultural, a tuturor regiunilor.

Ne amintim cu toţii de înfăţişarea monotonă, lipsită de viaţă, a numeroaselor orăşele din ţara noastră, „locuri în care nu se întîmpla nimic", zugrăvite cu atîta măiestrie de Mihail Sadoveanu. Sub regimul burghezo-moşieresc, numeroase orăşele din acestea se aflau în Moldova, Oltenia, Dobrogea şi în nord-vestul ţării, unde industria era într-o stare rudimentară.

Potrivit directivelor partidului nostru, în perioada 1948—1955 s-a dat o atenţie deosebită dezvoltării industriei în acele regiuni pe care burghezia le lăsase în părăsire şi ruină.

Creşterea nivelului producţiei industriale în aceşti ani în Moldova, Oltenia şi Dobrogea este superioară creşterii medii a nivelului producţiei industriale pe întreaga ţară.

În cursul primului plan cincinal, în aceste regiuni au fost îndreptate investiţii importante, proporţional mai masive decît în alte regiuni. Unele din lucrările capitale începute în aceste regiuni în cursul primului plan cincinal vor fi terminate, punîndu-se în funcţiune obiectele industriale respective în cursul celui de-al doilea plan cincinal.

În Oltenia, Moldova, Dobrogea, Regiunea Autonomă Maghiară şi în nord-vestul ţării au fost construite 9 centrale electrice, 52 de fabrici şi uzine ale industriei grele, dintre care 24 de importanţă republicană, 19 mine, 33 de întreprinderi ale industriei uşoare şi alimentare. Sînt în curs de construcţie mari obiecte industriale, ca hidrocentrala „V. I. Lenin"—Bicaz, termocentrala de la Borzeşti, laminorul de la Roman şi altele. De asemenea s-au construit 105 S.M.T.-uri şi 10 centre mecanice, au fost înfiinţate 15 institute de învăţămînt superior şi de cercetări, au fost construite şi dezvoltate 860 de şcoli elementare şi medii. Astfel de construcţii au determinat creşterea numerică a clasei muncitoare, precum şi avîntul economic şi cultural în aceste regiuni. Ţinînd seamă de bogăţiile naturale şi de hărnicia oamenilor muncii, putem să ne exprimăm convingerea că nu vor trece mulţi ani pînă cînd starea de înapoiere economică a acestor regiuni va fi o amintire a vremurilor de exploatare şi asuprire apuse pentru totdeauna. *(Aplauze).*

În primul cincinal, partidul şi guvernul au dat o atenţie deosebită dotării agriculturii cu mijloace mecanizate. În acest scop au fost organizate 16 întreprinderi industriale specializate în construcţia tractoarelor şi a maşinilor agricole. Au fost puse în fabricaţie peste 30 de tipuri de maşini agricole ; unele maşini speciale, îndeosebi combine şi maşini de recoltat, au fost importate din Uni-

unea Sovietică. Industria noastră este astăzi în măsură să asigure în mare parte maşinile agricole de largă utilizare necesare agriculturii noastre.

Suprafaţa arabilă a fost mărită de la 9.400.000 ha la aproape 9.700.000 ha prin desţelenirea unor păşuni slab productive şi prin lucrări de îmbunătăţiri funciare. S-au repus în funcţiune parţial şi s-au extins lucrările de irigaţii în regiunile Bucureşti, Constanţa, Galaţi, Timişoara, Arad, Oradea şi altele.

Ca urmare a măsurilor luate pentru dezvoltarea agriculturii, producţia prevăzută la cereale în cincinal pentru 1955 a fost depăşită.

În domeniul zootehniei, sarcinile de creştere a şeptelului stabilite în planul cincinal au fost în general realizate şi depăşite la porcine şi bovine.

În ultimii 2 ani s-a îmbunătăţit activitatea gospodăriilor agricole de stat ; totuşi mai persistă lipsuri în profilarea, mecanizarea şi rentabilitatea lor.

În perioada 1951—1955 s-au împădurit 405.000 ha, depăşindu-se sarcinele planului cincinal ; în regiunile de interes hidroenergetic s-au plantat 54.000 ha faţă de 36.000 ha, cît era prevăzut în plan.

Cu toate rezultatele pozitive obţinute de oamenii muncii în agricultură, există o serioasă rămînere în urmă a dezvoltării agriculturii faţă de sarcinile politice-economice stabilite în planul cincinal, problemă care va fi pe larg analizată în cadrul acestui raport.

În ultimii 7 ani s-a dezvoltat considerabil comerţul socialist. Comerţul cu ridicata a trecut în întregime în mîinile statului, iar în comerţul cu amănuntul ponderea sectorului socialist a crescut de la circa 30—35% în 1948 la peste 80% în 1955.

Volumul desfacerilor de mărfuri a crescut an de an, ajungînd în 1955 la aproximativ 28 de miliarde de lei, de 2 ori mai mult decît realizările din 1950 şi de circa 3 ori mai mult decît cele din 1949.

Vă aduceți aminte, tovarăși, de anii în care aprovizionarea populației întîmpina mari greutăți din cauza lipsei de mărfuri, ceea ce a determinat menținerea timp îndelungat a cartelelor și rațiilor ca măsură de apărare a clasei muncitoare împotriva speculanților. Acest sistem de aprovizionare devenise în ultimii ani o frînă în dezvoltarea economiei naționale, în creșterea productivității muncii, în aplicarea principiului socialist de repartiție după cantitatea și calitatea muncii.

Pe baza succeselor obținute de oamenii muncii din industrie, agricultură, transporturi, comerț, a devenit posibilă realizarea în 1954 a unei sarcini deosebit de importante — desființarea sistemului de aprovizionare pe bază de cartele.

Ansamblul măsurilor luate de partid și guvern pentru înfăptuirea desființării cartelelor a contribuit la înviorarea pieței țărănești, la o mai bună aprovizionare a orașelor de către producătorii agricoli, la ieftinirea pe piață a unui număr important de produse agroalimentare.

Astăzi, la un an de la desființarea cartelelor și trecerea la comerțul desfășurat și după înfăptuirea a două reduceri de prețuri, în cursul ultimelor 8 luni, la unele articole industriale și alimentare, constatăm că această sarcină a fost îndeplinită cu succes, în folosul oamenilor muncii din țara noastră. *(Aplauze).*

Magazinele și piețele din orașele și satele țării noastre sînt bine aprovizionate cu mărfuri industriale și produse agroalimentare care corespund tot mai mult cerințelor și gusturilor populației.

Aplicarea măsurilor hotărîte de partid a dus la consolidarea monedei naționale, la o circulație bănească îmbunătățită, la o creștere a încrederii în leu.

Întărirea leului este în același timp un rezultat al faptului că bugetele anuale de stat s-au încheiat cu excedente, că am folosit creditele ca mijloc de stimulare a producției, că balanța de venituri și cheltuieli bănești ale populației este echilibrată.

În ceea ce privește comerțul exterior, volumul schimburilor cu străinătatea a crescut în 1955 de aproape 2 ori față de 1950. Relațiile de schimb cu U.R.S.S. și cu țările de democrație populară s-au dezvoltat considerabil și reprezintă peste 70% din totalul schimburilor noastre. În ultimii ani a crescut comerțul nostru cu țările capitaliste, al cărui volum este în 1955 de 2,5 ori mai mare decît în 1950. Întreținem astăzi relații de comerț exterior cu 62 de țări.

Creșterea producției industriale și agrare, precum și a circulației mărfurilor a fost însoțită de dezvoltarea tuturor ramurilor de transport. Traficul feroviar general a crescut de 2,2 ori față de 1949, transportul cu autovehiculele de 4,7 ori, cel aerian de peste 3 ori.

La C.F.R. media zilnică a vagoanelor încărcate a crescut cu 75%, iar rulajul vagoanelor de marfă a fost redus în 1955 la 4,3 zile. Pentru a ilustra importanța acestei îmbunătățiri a indicelui este suficient să subliniem că în condițiile actuale reducerea rulajului cu o zecime de zi face posibilă încărcarea suplimentară a circa 260 de vagoane zilnic, fără sporirea parcului de material rulant.

Investițiile au fost îndreptate în perioada 1948—1955 spre refacerea și dezvoltarea căilor ferate; s-au construit linii noi, ca: Bumbești—Livezeni, Telciu—Vișeu, Piatra Neamț—Bicaz, București—Făurei—Tecuci, Tismana—Tîrgu Jiu, Ozana—Cracău și altele. O lucrare importantă înfăptuită în colaborare cu Uniunea Sovietică, Republica Populară Bulgaria, Republica Cehoslovacă, Republica Populară Ungară și Republica Populară Polonă este construirea noului pod peste Dunăre, care leagă Republica Populară Romînă cu Republica Populară Bulgaria.

Din 1948 și pînă în prezent, rețeaua de drumuri naționale s-a îmbunătățit prin modernizarea a peste 1.200 km de drumuri și construcții de poduri în lungime totală de 15.500 m. Totuși, din totalul rețelei de drumuri naționale și regionale, la sfîrșitul anului 1955 numai 15% sînt drumuri moderne.

Insuficiența parcului nostru de autovehicule va fi treptat remediată prin producția de autocamioane în țară, începută din 1954.

Există încă mari posibilități nefolosite în domeniul transportului fluvial. În traficul maritim se resimte lipsa unor vase mari, care să asigure exportul mărfurilor noastre într-o proporție cu mult sporită față de cea actuală, precum și lipsa unei mecanizări mai avansate a porturilor.

Poștele și telecomunicațiile au fost de asemenea dezvoltate considerabil.

În domeniul radioficării s-au realizat 9 stații noi de radiodifuziune, s-au instalat o jumătate de milion de difuzoare de radioficare la orașe și la sate, iar producția de aparate de radio a ajuns astăzi la 90.000 de aparate pe an.

Acesta este tabloul luminos și măreț al realizărilor noastre în industrie, agricultură, comerț, transporturi în cursul primului cincinal, rodul efortului uriaș al oamenilor muncii în frunte cu clasa muncitoare. *(Aplauze prelungite).*

•

Tovarăși,

Partidul nostru a arătat întotdeauna deschis, în fața întregului popor, nu numai realizările, dar și lipsurile. Dezvăluirea neajunsurilor constituie un factor însemnat în mobilizarea celor ce muncesc în vederea obținerii unor succese tot mai mari în munca și lupta pentru înflorirea economiei și culturii.

Lipsurile din activitatea economică au fost analizate de Comitetul Central al partidului nostru și multe dintre ele au fost lichidate în mers ; altele, care mai persistă, trebuie să facă obiectul unei analize serioase pentru a fi lichidate.

Ce lipsuri principale frînează desfășurarea și mai rapidă a construcției noastre economice ?

Deși în cîteva ramuri, cum ar fi : industria construcțiilor de mașini, a petrolului, s-au obținut creșteri însemnate ale productivității muncii, depășindu-se sarcinile planului cincinal, pe ansamblul industriei *productivitatea muncii a crescut numai cu 47,7% în loc de 75% cît prevedea planul.*

Industria carboniferă a primit în cursul cincinalului investiții de aproape 3 miliarde de lei [1] și a fost înzestrată cu un volum important de mașini și mecanisme. Cu toate acestea, productivitatea muncii a scăzut în această ramură la 92% față de 1950.

Cauza acestei stări de lucruri intolerabilă stă în lipsa de preocupare din partea Ministerului Industriei Cărbunelui și a direcțiilor de mine pentru folosirea din plin a utilajelor și mecanismelor de care dispun minele, pentru introducerea mecanizării complexe a lucrărilor de abataj, încărcare și transport în subteran. Nu se iau măsuri organizatorice pentru generalizarea experienței fruntașilor mineri. Metodele avansate de muncă (abatajele frontale și graficul ciclic) nu sînt aplicate decît în mică măsură.

Organizațiile de partid, sindicale și de tineret nu mobilizează pe muncitori la luptă pentru sporirea productivității muncii corespunzător cu utilarea tehnică a minelor.

Muncitorii minieri, tehnicienii, inginerii, organizațiile de partid din industria carboniferă nu pot și nu trebuie să se împace cu această situație, căreia trebuie să i se pună capăt cu toată hotărîrea.

În industria siderurgică, alimentară, textilă etc. productivitatea muncii de asemenea n-a crescut decît în mică măsură și a rămas sub prevederile cincinalului.

Principalele cauze ale rămînerii în urmă a productivității muncii sînt slaba preocupare pentru introducerea tehnicii noi, a metodelor înaintate de muncă și a normelor cu motivare tehnică, lipsuri în domeniul organizării muncii, folosirea nesatisfăcătoare a utilajelor și mecanismelor, slaba mecanizare a proceselor grele și cu volum mare de muncă, pierderi din timpul de muncă.

Numai în cursul anului 1954 pierderile de timp productiv în industria republicană ajung aproape la 9.000.000 de zile-om, din care 5.700.000 datorită absențelor nemotivate și 2.300.000 absen-

[1] Calculat în prețurile din 1954.

țelor aprobate de conducerea întreprinderilor. Eliminarea aces
pierderi ar fi permis creșterea suplimentară a productivității mun
cu circa 5%.

Productivitatea muncii n-a constituit o preocupare perman
nici a ministerelor, a conducătorilor din întreprinderi, a sindic
lor și nici a organizațiilor de partid.

Avem un număr mare de fruntași în toate ramurile indus
Nu există astăzi întreprindere fără fruntași. Ei reprezintă o ma
drie a poporului nostru; unii dintre ei lucrează în contul anilor
celui de-al 2-lea plan cincinal.

Oare nu este în interesul oamenilor muncii ca o dată cu
popularizarea fruntașilor să fie mobilizați cei mai luminați mun
tori, tehnicieni și ingineri din întreprinderi pentru stabilirea mă
rilor organizatorice concrete în vederea generalizării metodelor
avansate de muncă?

Fără îndoială că introducerea cu curaj a metodelor înainta
de muncă și de organizare, potrivit cu mărimea întreprinderii și
specificul producției, va aduce mari avantaje atît statului cît și
colectivelor acestor întreprinderi. În această muncă trebuie să fie
antrenate cadrele cele mai experimentate în domeniul organizării
înzestrate cu serioase cunoștințe practice și tehnice-economice.

O creștere cu numai 1% a productivității muncii în industria
socialistă ar da o producție suplimentară în valoare de aproape
450.000.000 de lei pe an.

Se știe că normarea tehnică a muncii are o mare importanță
pentru creșterea productivității muncii. I. V. Stalin a subliniat că
normele tehnice constituie o mare forță regulatoare și organiza-
toare a producției, că fără norme tehnice nu este posibilă plani-
ficarea economiei. Normarea tehnică a muncii încă nu este orga-
nizată în mod satisfăcător.

Răspunderea revine conducerii întreprinderilor, comitetelor
sindicale și organizațiilor de partid, dar mai ales direcțiilor gene-
rale, ministerelor și C.S.P., care nu iau măsuri pentru a pune nor-
marea tehnică pe baze științifice în vederea întăririi efectului sti-

mulativ al normelor, creșterii productivității și reducerii prețului de cost.

De cele mai multe ori se folosesc norme statistice, stabilite pe bază de aprecieri. Adeseori normarea se reduce la „aranjarea" normelor în așa fel, încît să se obțină neapărat un anumit cîștig mediu, independent de procentul de creștere a productivității muncii. În acest fel se înregistrează depășiri de norme cu totul anormale, fără ca productivitatea reală a muncii să crească în măsura corespunzătoare. De pildă, în sectorul industrial al căilor ferate productivitatea muncii era în trimestrul II 1955 cu 9,6% mai redusă decît în trimestrul IV 1954, în timp ce indicele mediu de îndeplinire a normelor era de 193%. În trimestrul III 1955 productivitatea muncii era cu 5,2% mai redusă decît în ultimul trimestru al anului 1954, iar indicele mediu de îndeplinire a normelor era de 188%. În industria alimentară, în trimestrul III 1955 productivitatea muncii a scăzut față de trimestrul II 1955 cu 7,2%, iar indicele mediu de îndeplinire a normelor a crescut de la 133% la 139%.

Asemenea situații, din păcate, nu sînt izolate. Ele constituie o gravă încălcare a principiului socialist de salarizare, precum și a indicatoarelor planului de stat.

Normele tehnice trebuie stabilite în mod științific, corespunzător cu nivelul actual de utilare tehnică a întreprinderilor noastre și al experienței în producție acumulate de masa muncitorilor, norme care evoluează pe măsura progresului tehnic al întreprinderilor. Astfel de norme vor stimula inițiativa și eforturile muncitorilor pentru sporirea masei produselor pe baza creșterii productivității muncii — singura cale de ridicare a nivelului de trai.

Introducerea normelor tehnice, sporirea productivității muncii, precum și îmbunătățirea muncii aparatului administrativ trebuie să ducă la economii de forțe de muncă spre a putea acoperi necesitățile ramurilor care duc o lipsă acută de brațe de lucru. Numai realizarea creșterii productivității muncii prevăzute în 1955 ar fi eliberat circa 130.000 de muncitori pentru aceste nevoi.

Productivitatea muncii poate şi trebuie să facă salturi însemnate, prin generalizarea metodelor avansate de muncă, prin folosirea deplină a utilajului, prin întrebuinţarea completă a timpului de lucru, prin înlocuirea în procesul tehnologic a ceea ce este învechit şi introducerea cu hotărîre a tehnicii noi.

În vederea creşterii rapide a productivităţii muncii, a accentuării caracterului stimulativ al normelor şi al sistemului de salarizare, va fi necesar să se înfiinţeze un organ de specialitate — Comitetul pentru probleme de muncă şi salarii — pe lîngă Consiliul de Miniştri.

Industria noastră dispune de rezerve uriaşe pentru *reducerea preţului de cost*. În cursul primului cincinal, preţul de cost a fost redus în industria electrotehnică cu 29%, în industria de prelucrare a ţiţeiului cu 21% şi a gazului metan cu 35%, în industria construcţiilor de maşini cu 18%, în industria chimică organică cu 16%, în industria sării cu 22%, în industria produselor farmaceutice cu 12%, în industria produselor zaharoase cu 11%. Din păcate însă, într-o serie de ramuri, cum ar fi : industria cărbunelui, a lemnului, celulozei şi hîrtiei, a zahărului, a cărnii, a bumbacului şi altele, preţul de cost nu numai că nu a fost redus în cursul primului cincinal, dar chiar a crescut.

Nerealizarea sarcinii de reducere cu 23% a preţului de cost pe întreaga industrie a lipsit economia naţională în cursul cincinalului de importante economii.

Reducerea numai cu 1% a preţului de cost în industria republicană reprezintă, în 1955, aproape 320.000.000 de lei. Pe ramuri, prin reducerea cu 1% a preţului de cost s-ar putea obţine în industria electroenergetică peste 20.000.000 kWh de energie electrică, în industria carboniferă aproape 100.000 de tone de cărbune, în industria siderurgică 21.000 de tone de fontă, sau aproape 21.000 de tone de oţel Siemens Martin, în industria forestieră aproape 110.000 m³ de buşteni de gater de fag, sau peste 43.000 m³ de cherestea de fag, în industria textilă peste 5.600.000 m de ţesături de bumbac, în industria încălţămintei circa 216.000 de perechi de pantofi bărbăteşti.

Reducerea preţului de cost trebuie privită ca o problemă centrală a întregii organizări a producţiei, trebuie să devină o preocupare vie şi permanentă a ministerelor, a direcţiilor generale, a conducerilor întreprinderilor, a organelor şi organizaţiilor de partid, a comitetelor sindicale, a fiecărui om al muncii şi în primul rînd a fiecărui comunist.

Se ştie că fără o creştere neîntreruptă a productivităţii muncii şi fără o scădere neîntreruptă a preţului de cost nu poate exista progres, nu poate fi concepută creşterea venitului naţional şi a acumulărilor, întărirea puterii de cumpărare a leului, mărirea salariului real şi creşterea nivelului de trai al poporului.

Nu trebuie să uităm nici o clipă indicaţia marelui Lenin cu privire la însemnătatea hotărîtoare a creşterii productivităţii muncii.

„Productivitatea muncii este, în ultimă analiză, factorul cel mai important, cel mai de seamă al victoriei noii orînduiri sociale. Capitalismul a creat o productivitate a muncii pe care n-a cunoscut-o feudalismul. Capitalismul poate fi şi va fi învins definitiv prin aceea că socialismul creează o productivitate nouă a muncii, o productivitate cu mult mai înaltă“ [1].

Aprovizionarea cu materii prime şi combustibil constituie una din problemele principale ale industriei, de rezolvarea căreia depinde întreaga activitate a întreprinderilor. Felul în care se desfăşoară aprovizionarea constituie o frînă serioasă în realizarea ritmică a planului de producţie, în calea creşterii productivităţii muncii şi a scăderii preţului de cost şi provoacă dificultăţi financiare întreprinderilor. Lipsurile în aprovizionare slăbesc elanul oamenilor muncii, le pricinuiesc amărăciuni şi se răsfrîng asupra cîştigurilor lor.

[1] V. I. *Lenin*, Opere alese în două volume, vol. II, E.S.P.L.P. 1954, ediţia a II-a pag. 489.

De unde provin aceste dificultăţi în aprovizionare?

Originea lor trebuie căutată în tendinţa multor întreprinderi de a se aproviziona cu mai mult decît este strict necesar producţiei şi rezervelor normale, constituind astfel stocuri supranormative, iar prin constituirea acestor stocuri, care nu corespund nevoilor curente ale întreprinderilor, nici din punct de vedere al cantităţii şi nici din punct de vedere al sortimentelor, se blochează fondurile de rulment, se sustrag materiale necesare altor întreprinderi şi se încurajează înstrăinarea materialelor necesare producţiei, provocîndu-se pagube serioase statului.

O altă cauză a dificultăţilor de aprovizionare constă în faptul că avem încă mulţi conducători de întreprinderi şi organizaţii de partid care se mulţumesc să constate lipsa unor materiale şi îndeosebi a unor materiale deficitare, dar nu mobilizează colectivele de muncitori şi tehnicieni din întreprinderi la o luptă hotărîtă pentru reducerea consumului exagerat de materiale, prin introducerea înlocuitorilor mai ieftini şi prin revizuirea tipurilor de produse care cer consumuri exagerate, fără ca prin aceasta să se înrăutăţească calitatea produselor.

Numeroasele organe şi baze de aprovizionare ale ministerelor, pe lîngă faptul că au o schemă încărcată şi costisitoare, nu asigură o aprovizionare regulată şi la timp a întreprinderilor, potrivit nevoilor producţiei.

Comitetul de Stat al Planificării, ministerele, organele lor de planificare şi direcţiile lor generale planifică aprovizionarea tehnică-materială în mod defectuos, cancelarist, fără studierea temeinică a nevoilor reale ale întreprinderilor. Ele practică un centralism exagerat, care frînează iniţiativa conducerilor de întreprinderi şi slăbeşte simţul lor de răspundere.

Deficienţele în domeniul aprovizionării tehnice-materiale împiedică îndeplinirea sarcinilor în ceea ce priveşte sporirea productivităţii muncii şi scăderea preţului de cost.

Este necesară o cotitură hotărîtă în direcţia îmbunătăţirii întregii munci de planificare şi organizare a aprovizionării tehnice-materiale a întreprinderilor.

Va trebui restudiat şi simplificat întregul sistem de aprovizionare a industriei, micşorînd cheltuielile de circulaţie şi manipulare şi asigurînd sortimentele de materiale cerute de întreprinderi.

Avem încă multe de făcut pentru îmbunătăţirea *calităţii producţiei*. Este necesar să se ţină seamă că cerinţele consumatorilor au crescut — azi trebuie să dai produse ieftine şi de calitate bună. Or, sînt încă conducători de întreprinderi care nu se gîndesc întotdeauna la piaţă, nu au în vedere că scopul producţiei este satisfacerea nevoilor economiei şi ale oamenilor muncii la un nivel din ce în ce mai ridicat şi că producţia nu este un scop în sine, că nu este suficient să realizezi sarcina producţiei globale atunci cînd nu ai realizat producţia-marfă în sortimentele şi calitatea cerută de consumatori.

De cele mai multe ori calitatea necorespunzătoare a produselor se datoreşte lipsei de pregătire tehnică amănunţită înainte de punerea în fabricaţia de serie a produselor. Unele întreprinderi de construcţii de maşini şi electrotehnice lansează în fabricaţie produse a căror documentaţie tehnologică nu a fost pusă la punct, nu verifică şi nu experimentează prototipurile, nu corectează deficienţele în pregătirea tehnică, înainte de lansarea producţiei de serie.

Calitatea producţiei, cheltuielile de producţie, folosirea deplină a capacităţii de producţie sînt determinate în mare măsură de profilarea, specializarea şi cooperarea întreprinderilor.

Se întîmplă uneori că produse similare figurează în planurile de producţie ale mai multor întreprinderi, ceea ce are ca urmare o producţie de serie mică, neeconomică. Nu se depun eforturi suficiente din partea ministerelor pentru a organiza cooperarea întreprinderilor din aceeaşi ramură, în scopul creşterii producţiei de serie, al specializării mai accentuate a întreprinderilor.

Lupta pentru creşterea productivităţii muncii, reducerea preţului de cost, îmbunătăţirea calităţii produselor, într-un cuvînt

ridicarea nivelului tehnic și organizatoric al întreprinderilor trebuie să ducă la *creșterea rentabilității socialiste a întreprinderilor*.

Sînt însă numeroase ministere și conduceri de întreprinderi care nu se preocupă de creșterea neîntreruptă a rentabilității, de sporirea acumulărilor socialiste, tolerează risipa de materiale și de fonduri, nu supun unei analize temeinice posibilitățile de sporire pe toate căile a veniturilor statului.

Este cunoscut că în multe întreprinderi există un număr mai mare de muncitori și funcționari decît cel necesar producției. Numărul de ateliere și de secții este de asemenea mai mare decît cel cerut de procesul tehnologic al producției, ceea ce duce la o risipă de cadre de conducere, de maiștri, ingineri și personal administrativ.

Una din cauzele care determină aceste lipsuri în industria noastră, de la întreprinderi și pînă la organele centrale, este și planificarea birocratică, defectuoasă, care nu are la bază un studiu concret al nevoilor economiei naționale și al posibilităților întreprinderilor.

Trebuie pus accent pe îmbunătățirea metodelor de planificare, pe munca de perfecționare a metodelor de lucru din întreprinderi, pe organizarea schimbului de experiență în scopul generalizării metodelor întreprinderilor fruntașe.

Acestea sînt, tovarăși, principalele lipsuri asupra cărora trebuie să concentrăm atenția partidului, a sindicatelor, a ministerelor și a conducerilor de întreprinderi, a tuturor oamenilor muncii.

Ne exprimăm convingerea deplină că partidul nostru, care a știut să învingă atîtea greutăți, care a condus poporul nostru la atîtea victorii, va ști, fără îndoială, să mobilizeze clasa muncitoare în vederea lichidării lipsurilor în muncă pe care le mai avem, sarcină a cărei îndeplinire trebuie să constituie o preocupare a întregului partid. *(Aplauze)*. Lipsurile, însă, nu pot umbri uriașele realizări ale poporului nostru în construirea bazei economice a socialismului în Patria noastră.

CREȘTEREA VENITULUI NAȚIONAL ȘI A NIVELULUI DE TRAI ÎN PERIOADA 1948—1955

Tovarăși,

Succesele obținute în toate ramurile economiei naționale au avut drept urmare o importantă sporire a venitului național și o îmbunătățire a nivelului de trai material și cultural al oamenilor muncii de la orașe și sate.

Astăzi, spre deosebire de trecut, venitul național creat de poporul muncitor servește la dezvoltarea economiei și culturii socialiste.

Venitul național al Republicii Populare Romîne a crescut în 1955 de peste două ori și jumătate față de 1948 și aproximativ de două ori mai mult decît în 1938.

În 1955 venitul național a fost creat în cea mai mare parte de către sectorul socialist — circa 71% —, ceea ce arată că astăzi formațiunea socialistă în economia noastră este predominantă.

În 1938, datorită înapoierii industriale a Romîniei, partea de venit național creată în agricultură era mai mare decît aceea produsă în industrie, pe cînd astăzi, ca urmare a triplării producției industriale, aproape jumătate din venitul național este realizat în industrie, iar partea provenită din agricultură este de un sfert, deși volumul absolut al venitului național produs în agricultură a crescut față de 1938. Agricultura are rezerve mari încă neutilizate și trebuie să asigure, alături de industrie, o creștere și mai mare a venitului național, prin obținerea unor randamente ridicate la hectar.

Balanța folosirii venitului național, pe clase sociale, prezintă deosebiri fundamentale față de trecut.

În perioada dintre cele două războaie mondiale, din punct de vedere al venitului național, raportat la numărul locuitorilor, Romînia era una din cele mai sărace țări din lume, situîndu-se puțin deasupra nivelului țărilor coloniale. Datorită crizei economice din 1929—1932, venitul național al Romîniei a scăzut de la 293 de

miliarde de lei în 1928 la 171 de miliarde de lei în 1932 [1], ceea ce a adus o pauperizare şi mai mare a maselor largi ale populaţiei muncitoare. Astfel, clasele exploatatoare, căutînd ieşirea din criză, aruncau efectele ei îngrozitoare pe spinarea oamenilor muncii.

În Romînia burghezo-moşierească, an de an, o parte tot mai mare a venitului naţional — produs prin truda muncitorilor şi ţăranilor muncitori — era folosită pentru îmbogăţirea clasei capitaliştilor şi moşierilor şi a altor pături parazitare, iar partea din venitul naţional care revenea clasei muncitoare şi ţărănimii muncitoare se micşora de la un an la altul pe calea reducerii salariilor, a scăderii veniturilor ţărănimii, a fiscalităţii excesive, a creşterii şomajului şi a sărăcirii continue a celor ce muncesc de la oraşe şi sate.

După datele oficiale, în 1938 [2] un număr de 3.767 de întreprinderi industriale capitaliste — din toate ramurile — au plătit un fond de salarii de 8,3 miliarde (în lei din 1938) unui număr de 289.100 de salariaţi şi au încasat beneficii în acelaşi an în valoare de 18 miliarde (în lei din 1938). În timp ce profiturile fabricanţilor creşteau vertiginos, şomajul — boala cronică de nelecuit a capitalismului — făcea ravagii, îngroşînd în fiecare an, cu zeci de mii, rîndurile oamenilor lipsiţi de dreptul elementar la muncă şi la viaţă.

Din 1933 pînă în 1938, nivelul preţurilor în principalele oraşe ale ţării a crescut între 24 şi 34%, în timp ce salariile muncitorilor şi funcţionarilor au crescut numai cu 5—6%, ceea ce arată scăderea salariului real al muncitorilor. Iată o parte a tabloului mizeriei şi privaţiunilor oamenilor muncii din timpul exploatării capitaliştilor şi moşierilor.

Cu totul altfel se prezintă astăzi situaţia.

În primul plan cincinal, aproximativ trei sferturi din venitul naţional a fost repartizat ca fond de consum pentru folosinţa oamenilor muncii de la oraşe şi sate, pentru satisfacerea nevoilor materiale şi culturale, iar restul de un sfert a fost destinat pentru fondul de acumulare, care a asigurat în această perioadă dezvoltarea

[1] „Enciclopedia Romîniei", vol. IV, pag. 964.
[2] „Anuarul statistic al Romîniei, 1939—1940", pag. 478.

producţiei industriale şi agricole, a transporturilor şi circulaţiei mărfurilor, precum şi dezvoltarea culturii în folosul poporului muncitor.

Dezvoltarea continuă a economiei şi culturii, creşterea venitului naţional, atragerea în cîmpul muncii a unui număr tot mai mare de muncitori, precum şi creşterea importantă a cheltuielilor social-culturale făcute de către stat au asigurat sporirea veniturilor reale ale oamenilor muncii.

Regimul democrat-popular a asigurat pe deplin dreptul la muncă, prin crearea de noi fabrici şi uzine, şantiere, staţiuni de maşini şi tractoare, gospodării agricole de stat, instituţii de învăţămînt şi de cercetări ştiinţifice, de sănătate şi de cultură

În anii 1951—1955, economia, cultura şi sănătatea publică au primit circa 97.000 de cadre medii tehnice şi aproape 50.000 de cadre cu pregătire superioară. Imensa majoritate a muncitorilor cărora li s-a încredinţat de către partid conducerea întreprinderilor naţionalizate şi-au însuşit cunoştinţele tehnice şi economice necesare; mulţi dintre ei au urmat cursuri de specialitate şi au devenit ingineri, fiind la înălţimea încrederii acordate.

O mare însemnătate în îmbunătăţirea pregătirii profesionale a muncitorilor calificaţi şi a maiştrilor a avut-o hotărîrea din anul acesta a partidului şi guvernului, hotărîre prin care învăţămîntul profesional a fost legat de producţie, de întreprinderi.

Una din cele mai importante realizări ale regimului democrat-popular este participarea femeii, cu drepturi egale cu ale bărbaţilor, la activitatea de stat, economică şi culturală. În cursul primului plan cincinal, peste 300.000 de femei au intrat în producţie. Ele îndeplinesc astăzi un rol important în construcţia economică şi culturală, ca muncitoare, maiştri, ingineri, medici, învăţătoare, profesoare şi creatoare talentate în domeniul cercetării ştiinţifice, al artelor şi literaturii. În 1938 — după datele Ministerului Muncii din acea vreme — salariile femeilor erau cu 50% mai reduse decît ale bărbaţilor. Astăzi, femeile primesc salarii egale la muncă egală cu bărbaţii şi contribuie la creşterea veniturilor băneşti ale familiei.

Salariul real al muncitorilor a crescut în 1955 cu 28% față de 1950.

Consumul efectiv al populației servește drept cel mai direct și mai concludent indicator al nivelului de trai al poporului muncitor; consumul familiilor de muncitori la alimentele de bază a crescut în 1955 față de 1948 la pîine cu 52%, la grăsimi cu 203%, la carne cu 85%, la zahăr cu 138% și la lapte cu 25%.

În 1938 chiria reprezenta 1/3 din salariul mediu al unui muncitor sau funcționar, iar cheltuielile pentru serviciile comunale și de deservire a populației se ridicau la 14% din salariu. Acum chiriile reprezintă cel mult 5% din salariul mediu, iar cheltuielile pentru serviciile comunale și de deservire — energie electrică, apă, salubritate și transport în comun — sînt de numai 6—7% din salariul mediu al unui muncitor sau funcționar. Se dau an de an în folosință oamenilor muncii mii de apartamente construite de stat, precum și credite pentru construirea de case individuale.

În timpul exploatării capitaliste nu se asigura dreptul la odihnă oamenilor muncii. După o istovitoare trudă de ani de zile, muncitorul, de multe ori, în loc de concediu pentru odihnă, era concediat, adică era trimis la „odihnă" de luni de zile, fără salariu, fără posibilitate de a-și asigura hrana zilnică.

Îngrijirea medicală, protecția muncii și pensia erau o bătaie de joc, iar miliardele de lei luate din sudoarea muncitorilor drept cote pentru asigurări sociale se plăteau ca salarii și diurne imensului aparat birocratic pus să administreze aceste fonduri bănești.

Astăzi clasa muncitoare beneficiază de concedii plătite, de case de odihnă, asigurări sociale, îngrijire medicală și de un vast sistem de protecție a muncii. În 1951—1955 2.000.000 de persoane — 1.500.000 de adulți și o jumătate de milion de copii — au fost trimiși, prin sindicate, la odihnă și cură în stațiunile balneoclimaterice, cheltuindu-se în acest scop 900.000.000 de lei. Pentru pensii s-au acordat în această perioadă peste 3,6 miliarde de lei; pentru ajutorul familial de stat — 374.000.000; în total, pentru asigurări sociale, s-au cheltuit aproape 6,5 miliarde de lei.

În anii puterii populare s-a schimbat mult în bine și viața satelor noastre. Țărănimea muncitoare își amintește cu mînie de anii de cruntă exploatare cînd muncea, din zori și pînă în noapte, pe pămîntul moșierilor și chiaburilor, lipsită de cele mai elementare condiții de viață omenească.

Izbucnirea crizei generale din 1929, care s-a împletit cu criza agrară, a agravat și mai mult situația țărănimii, accentuînd procesul de sărăcire și de diferențiere de clasă la țară și sporind nemulțumirile adînci ale țărănimii împotriva exploatării moșierești și chiaburești, a apăsării fiscale și cămătărești.

Uriașele datorii făcute de țărani la bănci și cămătari, pentru plata ratelor la așa-zisa împroprietărire, ori pentru cumpărare de vite și unelte de muncă, povara grea a impozitelor și dobînzilor, condamnaseră la foame cronică marea majoritate a țăranilor muncitori.

După datele economiștilor burghezi [1], 64% din totalul gospodăriilor micilor proprietari agricoli (2.474.738) aveau în 1929 datorii de 37,4 miliarde de lei, ceea ce însemna 15.102 lei datorie de fiecare gospodărie, sau 6.585 lei datorie pe fiecare hectar de pămînt, deși țăranii plătiseră, prin camătă, de 2 și de 3 ori sumele inițial împrumutate.

Pentru a potoli indignarea și revolta ce clocoteau în rîndurile țărănimii muncitoare, regimul burghezo-moșieresc, căutînd ieșirea din criză și pe spatele țărănimii muncitoare, a recurs la șiretlicul perfid al conversiunii, care de fapt a agravat situația desperată a țărănimii.

Scăderea catastrofală a prețurilor produselor agricole a pus țărănimea în imposibilitate de a-și mai plăti datoriile, chiar dacă și-ar fi vîndut pămîntul la prețul de 10.000—20.000 lei hectarul, cît era în 1929.

[1] Contribuții la problema reorganizării creditului în România, vol. I, pag. 27—29, București 1938.

Urmările acestei grave situaţii, de ruinare a ţărănimii, se oglindesc în rezultatele recensămîntului general din 1930, care arăta că existau 700.000 de ţărani fără nici un petic de pămînt, alţi 610.000 de ţărani aveau în total numai 320.000 ha, adică în medie ½ ha de gospodărie, iar aproape 50% din ţărani, cu 1—3 ha, nu aveau vite de muncă.

In 1930 procesul de concentrare a pămîntului în mîinile moşierilor şi chiaburilor întărise baza economică a chiaburimii şi adusese ţărănimea săracă şi mijlocaşă la sapă de lemn; 12.200 de moşieri deţineau tot atîta pămînt cît 2.460.000 de gospodării ţărăneşti.

La situaţia jalnică, de mizerie neagră a ţărănimii, se adăugau neştiinţa de carte şi bolile care îi măcinau rîndurile; 30% din copii nu mergeau la şcoală, iar majoritatea femeilor nu ştiau carte. Asistenţa medicală era aproape inexistentă, pelagra şi bolile sociale cuprinseseră milioane de ţărani, iar mortalitatea generală şi infantilă deţineau primul loc în Europa.

Astăzi, ţăranul muncitor — descătuşat din oprimarea de veacuri — este liber şi stăpîn pe pămîntul său.

Revoluţia populară a lichidat clasa moşierilor, îngrădeşte exploatarea chiaburească şi duce la lichidarea acestei exploatări.

Regimul democrat-popular nu numai că a scăpat ţărănimea muncitoare de datoriile înrobitoare către moşieri şi cămătari şi de pericolul de a-şi pierde pămîntul, rîvnit de moşieri şi chiaburi, dar a expropriat pe moşieri şi a împroprietărit pe ţăranii fără pămînt sau cu pămînt puţin. Astăzi ţărănimea muncitoare primeşte din partea statului ajutor tehnic prin S.M.T., asistenţă agrotehnică, seminţe selecţionate şi credite pentru mărirea producţiei şi valorificarea produselor sale, obţinînd an de an recolte şi venituri tot mai mari şi realizînd un consum propriu tot mai ridicat.

Ridicarea nivelului de viaţă al ţărănimii noastre muncitoare se poate vedea şi din faptul că în primul plan cincinal s-au construit la sate circa 200.000 de case noi.

Populaţia de la sate primeşte astăzi, din partea statului, învăţămînt gratuit, îngrijire medicală, ajutoare pentru mamele cu mulţi copii. În satele noastre au pătruns lumina electrică, radioul. Caravanele cinematografice, căminele culturale şi bibliotecile săteşti duc o muncă intensă pentru ridicarea nivelului cultural al ţărănimii.

În perioada 1951—1955 s-au cheltuit 12,5 miliarde pentru cultură şi învăţămînt şi 5,5 miliarde pentru sănătatea oamenilor muncii de la oraşe şi sate.

Iată foloasele mari ale alianţei dintre clasa muncitoare şi ţărănimea muncitoare, iată motivele pentru care ţărănimea muncitoare urmează cu încredere pe aliatul său de nădejde pe drumul socialismului, îndeplinindu-şi cu cinste îndatoririle patriotice faţă de statul democrat-popular. *(Aplauze puternice)*. Mergînd cu încredere şi fermitate, alături şi sub conducerea clasei muncitoare, pe calea făuririi socialismului la sate, ea va scăpa definitiv de orice formă de exploatare a omului de către om.

În 1955 statul a cheltuit pentru acţiunile social-culturale de cîteva ori mai mult decît în 1938, iar în perioada 1948—1955 s-au cheltuit 32,6 miliarde de lei pentru învăţămînt şi burse, asistenţă medicală, pentru odihna oamenilor muncii şi a copiilor lor, pentru înflorirea artei şi literaturii.

În afară de această sumă, pentru asigurarea dezvoltării bazei materiale a culturii, învăţămîntului, sănătăţii şi sportului, în cursul primului nostru plan cincinal s-au investit aproape 3,5 miliarde de lei. S-au construit şcoli, institute pentru pregătirea cadrelor superioare şi pentru cercetări ştiinţifice, teatre, cinematografe, muzee, cămine culturale, spitale, dispensare şi terenuri sportive.

Învăţămîntul a luat o mare dezvoltare, transformîndu-se fundamental atît în ce priveşte organizarea cît şi conţinutul.

Numărul şcolilor elementare şi medii a crescut, îndeosebi al şcolilor de 7 ani în centre muncitoreşti şi la sate. Mase importante

de elevi au fost cuprinse în școli. A crescut numărul facultăților și al institutelor și s-a mărit numărul studenților. Conținutul învățămîntului a fost simțitor îmbunătățit; au fost perfecționate metodele de predare; s-a îmbunătățit compoziția socială a elevilor și s-a creat o nouă atitudine față de studiu. S-a intensificat munca de perfecționare a cadrelor didactice.

Au fost create condiții de studiu și pentru oamenii muncii aflați în producție. S-au înființat școli pentru tineretul muncitoresc și sătesc și a luat avînt învățămîntul fără frecvență, care permite oamenilor muncii să facă studii medii și superioare fără să părăsească producția.

Astăzi, în Republica Populară Romînă sînt asigurate cele mai largi condiții dezvoltării învățămîntului minorităților naționale în limba maternă.

În învățămîntul superior a fost organizată cercetarea științifică, care în ultimii ani se dezvoltă cu avînt.

Tovarăși,

În această perioadă am realizat importante succese în creșterea nivelului de trai material și cultural, dar trebuie să arătăm că nu am atins în întregime nivelul de trai prevăzut pentru 1955. Noi sîntem comuniști și nu ne este teamă să arătăm deschis că în această privință am avut și serioase lipsuri. Nivelul de trai ar fi putut crește mai mult dacă în acești ani toate ramurile producției industriale ar fi sporit productivitatea muncii și ar fi redus prețul de cost la nivelul stabilit prin planul cincinal. Trebuie să fie clar tuturor că și pe viitor ridicarea nivelului de trai depinde în măsură hotărîtoare de mărirea continuă și însemnată a productivității muncii, de reducerea cheltuielilor de producție și circulație și de asigurarea rentabilității întreprinderilor în toate ramurile economiei naționale.

Situația realizărilor din ultimii 7 ani, de cînd am trecut la economia planificată, arată că am construit o puternică bază industrială necesară dezvoltării întregii economii și am sporit puternic forțele productive în toate regiunile țării.

Succesele obținute în acești ani constituie o chezășie că sarcinile mărețe pe care ni le propunem în al doilea plan cincinal vor fi îndeplinite, contribuind la o și mai mare înflorire a Patriei noastre. *(Aplauze prelungite)*.

În acești ani de muncă pașnică, constructivă, poporul nostru a avut tot timpul sprijinul frățesc al marelui său prieten — poporul sovietic. În același timp s-au dezvoltat continuu relațiile prietenești și de întrajutorare cu țările de democrație populară, contribuind astfel la întărirea economică a lagărului socialist. *(Aplauze puternice)*.

3. DEZVOLTAREA ECONOMIEI NAȚIONALE ÎN PERIOADA CELUI DE-AL 2-LEA CINCINAL

Tovarăși,

Congresul nostru va dezbate proiectul de Directive pentru cel de-al doilea plan cincinal de dezvoltare a economiei naționale a R.P.R.

Sarcina fundamentală a celui de-al doilea plan cincinal este făurirea economiei socialiste unitare, în care, pe baza dezvoltării continue a industriei socialiste, să se asigure transformarea socialistă a agriculturii, astfel că în 1960 sectorul socialist în agricultură să fie preponderent, atît ca suprafață cît și ca producție-marfă.

Obiectivele politice-economice ale celui de-al doilea plan cincinal sînt următoarele:

a) Dezvoltarea economiei naționale a Republicii Populare Romîne în scopul ridicării necontenite a nivelului de trai și de cultură al oamenilor muncii de la orașe și sate;

b) Dezvoltarea cu prioritate a industriei mijloacelor de producție și îndeosebi a acelor ramuri ale industriei grele care au asigurată baza de materii prime în țară: industria petrolului, chimică, energetică, siderurgică, metalelor colorate, cărbunelui.

În industria constructoare de mașini se va pune un accent deosebit pe dezvoltarea producției de serie, prin cooperarea și specializarea întreprinderilor ;

c) Ridicarea nivelului tehnic în toate ramurile economiei naționale și obținerea unei creșteri considerabile a productivității muncii în industrie, transporturi, prin :

— Folosirea mai completă a capacităților de producție existente și perfecționarea utilajelor, mașinilor și agregatelor în funcțiune.

— Introducerea treptată a tehnicii noi și a procedeelor tehnologice superioare începînd cu întreprinderile care au un rol determinant în ramura de producție respectivă. În acest scop : se vor generaliza metodele avansate de muncă folosite de fruntașii în producție ; în domeniul perfecționării tehnologiei se vor introduce cu perseverență mecanizarea complexă și automatizarea proceselor de producție în principalele întreprinderi ; o atenție deosebită se va da creșterii accentuate a indicilor de folosire a utilajelor.

— Dezvoltarea producției în serie, prin specializarea și cooperarea întreprinderilor, îndeosebi în industria constructoare de mașini și industria electrotehnică, pîrghiile principale de utilare a economiei naționale cu mașini, utilaj, agregate și aparate perfecționate.

Rezultatul acestor măsuri trebuie să fie o reducere simțitoare a cheltuielilor de producție și de circulație în economie.

d) Sectorul socialist în agricultură să reprezinte aproximativ 60—70% din producția-marfă agricolă vegetală și animală ; sporirea producției agricole vegetale și animale, atît în sectorul socialist cît și în sectorul micii producții de mărfuri, prin mecanizare și folosirea îngrășămintelor chimice, prin creșterea randamentelor la hectar, prin dezvoltarea irigațiilor și prin sporirea suprafeței arabile și agricole ; mărirea productivității muncii în agricultură, micșorîndu-se cantitatea de muncă cheltuită pe unitate de produs agricol.

e) Dezvoltarea industriei bunurilor de consum (republicane și locale), pe baza materiilor prime, precum și prin folosirea din ce în ce mai largă a fibrelor sintetice și a maselor plastice fabricate în țară ; îmbunătățirea simțitoare a calității și sortimentelor mărfurilor ;

f) Dezvoltarea comerțului de stat și cooperatist, intensificarea schimburilor de mărfuri între orașe și sate, între sectorul socialist de stat și sectorul micii producții de mărfuri ;

g) Intensificarea mișcării cooperatiste a micilor producători de mărfuri din sate și din orașe, atît prin cooperația de consum cît și prin cooperația de producție meșteșugărească ;

h) Lărgirea și consolidarea bazei materiale a culturii, învățămîntului, sănătății, educației științifice, culturii fizice și sportului.

Acestea sînt principiile directoare, pe baza cărora se va desfășura în al doilea plan cincinal activitatea oamenilor muncii sub conducerea partidului, în vederea continuei dezvoltări a economiei și culturii, a construirii socialismului în Patria noastră. *(Aplauze puternice).*

Ca forță activă a lagărului socialist, R.P.R. își va dezvolta economia sa pe drumul socialismului, bazîndu-se pe bogatele sale resurse și pe puterea creatoare a poporului nostru muncitor, în cadrul colaborării economice și al întrajutorării cu țările prietene, folosind experiența și sprijinul Uniunii Sovietice, forța conducătoare a lagărului socialist.

Sistemul economic socialist are posibilități nemăsurate de dezvoltare economică și culturală ; are tot ceea ce este necesar pentru a obține un avînt general economic și cultural, pentru a ridica necontenit nivelul material și cultural al oamenilor muncii.

Ceea ce e specific țărilor care fac parte din sistemul economic socialist este ritmul vertiginos de creștere a forțelor productive ca urmare a transformărilor revoluționare ce au avut loc în economia acestor țări, a stabilirii noilor relații de producție socialiste.

În zilele noastre se desfășoară întrecerea economică între cele două sisteme — socialist și capitalist.

Rezultatele obținute în construcția socialismului în țările lagărului socialist confirmă în mod strălucit învățătura marxist-leninistă despre superioritatea orînduirii socialiste asupra orînduirii capitaliste.

Între sistemul socialist și sistemul capitalist există însă relații economice; noi nu ne izolăm de țările capitaliste, ci dorim dezvoltarea acestor relații; sîntem pentru lichidarea discriminărilor pe care le fac unele state în ce privește comerțul exterior și schimburile culturale.

În cadrul lagărului socialist, formele de colaborare economică se dezvoltă din ce în ce mai mult. În stabilirea planurilor de dezvoltare, aceste țări țin seamă nu numai de asigurarea nevoilor proprii, dar și de nevoile celorlalte țări ale lagărului socialist. Coordonarea acestor planuri, precum și ajutorul reciproc între țările de democrație populară în dezvoltarea rapidă și la un nivel tehnic din ce în ce mai înalt a ramurilor principale ale economiei merg pe linia unei diviziuni raționale internaționale a muncii, potrivit cu interesele fiecărei țări în parte și cu acelea ale întregului lagăr socialist.

Dezvoltarea economică a țărilor de democrație populară pe drumul socialismului are loc potrivit condițiilor specifice ale fiecărei țări, potrivit stării de dezvoltare, potrivit posibilităților și resurselor fiecăreia.

PLANUL LUCRĂRILOR CAPITALE

Creșterea neîncetată a industriei și transporturilor, întărirea și lărgirea sectorului socialist în agricultură, crearea condițiilor pentru ridicarea continuă a nivelului material și cultural al poporului pot fi obținute prin folosirea mai completă a mijloacelor de producție existente și prin executarea unui volum important de lucrări capitale.

În perioada celui de-al doilea cincinal se prevede executarea unui volum de lucrări capitale de circa 105—110 miliarde de lei

față de circa 63 de miliarde de lei în prețuri comparabile în perioada 1951—1955, deci cu circa 67—75% mai mare decît în primul plan cincinal. Prin executarea acestor lucrări, valoarea fondurilor fixe în funcțiune în sectorul de stat trebuie să fie în 1960 cu circa 65% mai mare decît în 1955, sau de aproape 3 ori mai mare decît în 1950.

Proporția lucrărilor capitale economice și social-culturale pe ramurile economiei naționale rezultă din următorul tabel:

RAMURA		%
Total R. P. R.		100,0
din care:		
— Industria	circa	56,0
din care:		
— Industria A (producătoare de mijloace de producție)	„	50,0
— Industria B (producătoare de bunuri de consum)	„	6,0
— Industria construcțiilor	„	2,5
— Agricultura și silvicultura	„	12,5
— Transporturi și telecomunicații	„	11,5
— Comerț și alimentație, colectări și aprovizionare	„	2,5
— Gospodăria comunală	„	3,0
— Locuințe	„	5,5
— Învățămînt — cultură	„	2,5
— Instituții științifice	„	1,5
— Alte ramuri	„	2,5

În aceste proporții este exprimată orientarea partidului și guvernului spre dezvoltarea necontenită a producției industriale a țării, îndeosebi a industriei mijloacelor de producție, asigurînd în același timp dezvoltarea proporțională a agriculturii și a industriei bunurilor de consum.

Proporția principală în privința repartiției investițiilor pe ramuri constă în prioritatea dezvoltării industriei față de celelalte ramuri ale economiei naționale, iar în cadrul industriei, a industriei grele față de industria bunurilor de consum.

Aproape 16 miliarde de lei, reprezentînd 15% din totalul investițiilor, sînt destinate pentru asigurarea creșterii nivelului cul-

tural şi sanitar al populaţiei, îmbunătăţirii deservirii populaţiei cu produse alimentare şi industriale prin dezvoltarea reţelei comerţului de stat. În domeniul construcţiei de locuinţe, gospodăriei comunale şi ocrotirii sănătăţii, lucrările capitale vor creşte în al doilea plan cincinal la un volum de circa 3 ori mai mare decît în primul cincinal.

Lucrările capitale destinate industriei, atît pentru investiţii productive cît şi pentru investiţiile neproductive din industrie (locuinţe, lucrări social-culturale etc.), vor fi repartizate pe ramurile industriale în proporţiile următoare:

RAMURA	%
Total industrie	100,0
— Industria petroliferă	20,5
— Industria chimică, hîrtie şi celuloză	13,0
— Industria siderurgică	12,0
— Industria energetică	11,0
— Industria cărbunelui	8,0
— Industria metalurgiei neferoase	6,5
— Industria gazelor naturale	5,0
— Industria uşoară (textilă, încălţăminte, mobilă)	5,0
— Industria alimentară	4,5
— Industria materialelor de construcţii	4,5
— Industria constructoare de maşini şi electrotehnică	4,5
— Industria lemnului	4,0
— Alte ramuri	1,5

În al doilea plan cincinal majoritatea fondurilor de investiţii industriale vor fi îndreptate spre industria petrolului şi a gazelor, industria chimică, siderurgică, a energiei electrice, a cărbunelui şi a minereurilor neferoase. Aceste ramuri principale vor primi circa 75% din totalul investiţiilor industriale.

Importante sume vor fi alocate pentru tehnică şi ştiinţă, pentru introducerea tehnicii noi în industrie, agricultură, transporturi, comerţ, gospodărie comunală; de asemenea, pentru cercetări în domeniul aplicării energiei nucleare în scopuri paşnice.

Proporţia volumului total al lucrărilor capitale în venitul naţional pe perioada 1956—1960 va fi de aproximativ 23%.

Ţinînd seamă de experienţa cîştigată şi de sarcinile ce stau în faţa noastră în al doilea cincinal, este necesar să se îmbunătăţească munca de planificare şi executare a lucrărilor capitale în direcţia:

a) terminării în primul rînd a lucrărilor începute în primul cincinal, pentru a fi date cît mai grabnic în funcţiune;

b) analizării temeinice a posibilităţii creşterii producţiei pe seama unei mai bune folosiri a spaţiilor industriale existente şi a eliminării locurilor înguste. Pe bază de studii amănunţite, să se treacă la lărgirea şi reconstruirea întreprinderilor în funcţiune, la introducerea tehnicii moderne, acţiuni pentru care se vor destina circa 70% din totalul fondurilor de lucrări capitale din industrie;

c) în proiectele noi să se ţină seamă de ultimele cuceriri ale tehnicii mondiale, atît în privinţa construcţiilor cît şi în stabilirea proceselor tehnologice de producţie.

Lucrările de investiţii vor continua să îmbunătăţească repartizarea forţelor producţiei pe teritoriul Republicii Populare Romîne, în scopul dezvoltării complexe a tuturor regiunilor economice ale ţării.

DEZVOLTAREA INDUSTRIEI R. P. R. ÎNTRE 1956 ŞI 1960

În cel de-al doilea plan cincinal, creşterea producţiei globale industriale va fi de 60—65%, din care creşterea industriei mijloacelor de producţie de 70—75%, iar creşterea industriei bunurilor de consum de 50—55%.

Producţia-marfă industrială trebuie să corespundă sporirii producţiei globale, astfel ca în 1960 producţia-marfă industrială să depăşească procentul de 160—165% faţă de 1955. Creşterea medie anuală a producţiei industriale în preţuri constante va fi de 10,0—10,5% din care 11,0—11,5% la sectorul I (industria mijloacelor de producţie) şi de 8,5—9% la sectorul II (industria bunurilor de consum). Corelaţia dintre creşterea acestor sectoare reflectă procesul de industrializare socialistă.

În 1960 producția principalelor mijloace de producție va crește față de 1955 la:

	Creșterea prod. față de 1955
— energie electrică	cu 80—85%
— țiței	cu 28%
— cărbune	cu 80—90%
— gaz metan	de 2,6 ori
— minereu de fier	de 1,8—2 ori
— minereu de mangan	cu 40%
— cocs metalurgic	de circa 5 ori
— fontă	de 2 ori
— oțel	de 2—2,2 ori
— laminate finite	cu 85—90%
— instalații de foraj	de peste 4 ori
— cazane cu aburi industriale	de circa 2 ori
— motoare cu combustie internă	de 2,8—3 ori
— locomotive cu aburi	de 2,5 ori
— vagoane de marfă și cisterne cale normală	de circa 2 ori
— autocamioane	de circa 5 ori
— motoare electrice	de 2,5—2,7 ori
— transformatori	de circa 2,8 ori
— generatori electrici	de 2,4 ori
— produse sodice	de circa 4 ori
— clor	de 4,5—5,5 ori
— acid sulfuric	de circa 2,3 ori
— îngrășăminte chimice	de circa 4,2 ori
— mase plastice, fire și fibre sintetice (prod. 1960) 16.000—17.000 de tone	
— plăci fibrolemnoase și aglomerate (prod. 1960) 90.000—95.000 de tone	

Din acest tabel rezultă creșterea însemnată în cel de-al doilea cincinal a producției industriei grele și îndeosebi a industriei chimice și a siderurgiei. Ca urmare a noilor unități ce se vor crea, vom produce pentru prima dată în țara noastră mase și fibre sintetice, precum și unele materiale pentru înlocuirea lemnului.

În industria siderurgică se vor termina lucrările începute în primul cincinal și se vor da în funcțiune însemnate capacități noi de producție: 400.000 de tone de cocs pe an la Hunedoara (2 noi baterii, în afară de prima baterie pusă în funcțiune), 700.000 de tone de oțel S.M./an în oțelăria nouă, 930.000 de tone de semifabricate/an (blumuri țagle), 615.000 de tone de laminate finite;

se va spori considerabil producția de țevi, prin intrarea în funcțiune a laminorului de la Roman. Acest efort este pe deplin justificat, deoarece, cu toată creșterea importantă realizată în primul cincinal, industria siderurgică este încă mult rămasă în urmă față de nevoile de metal ale economiei. Producția proprie de cocs și minereu de fier nu asigură nevoile siderurgiei decît într-o proporție de aproximativ 50%, ceea ce duce la o folosire insuficientă a capacităților furnalelor și oțelăriilor și grevează în măsură însemnată balanța noastră de import. Rămînerea în urmă a siderurgiei se resimte în toate compartimentele economiei naționale și îndeosebi în ramura construcției de mașini și a lucrărilor capitale. Creșterea rapidă a industriei siderurgice, în al doilea cincinal, constituie o condiție esențială pentru dezvoltarea construcției noastre economice.

Tovarăși,

Țara noastră are toate condițiile necesare pentru dezvoltarea unei puternice industrii chimice.

În primul rînd, Romînia are însemnate bogății naturale de țiței, gaz metan, cărbune, stuf, lemn, sare, minereuri neferoase și nemetalifere, care constituie o bază bogată și variată pentru dezvoltarea industriei chimice.

În al doilea rînd, avem cadre competente și entuziaste de ingineri și specialiști în chimie, care-și ridică neîncetat nivelul cunoștințelor tehnice-științifice. S-a creat posibilitatea de a acoperi nevoile de forțe de muncă ale industriei chimice prin pregătirea lor în întreprinderile și institutele chimice existente, precum și în ramurile înrudite.

În al treilea rînd, este asigurată energia electrică necesară prelucrării acestor valoroase bogății naturale și îndeosebi energia electrică ieftină produsă de hidrocentrale.

În al patrulea rînd, industria construcțiilor de mașini existentă în țara noastră poate realiza o mare parte din sarcina de construire a instalațiilor și agregatelor necesare industriei chimice.

O condiție de cea mai mare însemnătate este ajutorul prietenesc al țărilor lagărului socialist, și în primul rînd al Uniunii

Sovietice, care are o puternică industrie chimică înzestrată cu tehnica cea mai nouă şi este mare producătoare de utilaj chimic.

Toate aceste condiţii asigură posibilitatea dezvoltării în ritm accelerat a industriei chimice în R.P.R.

În primul cincinal producţia industriei chimice a crescut de aproape trei ori.

În anii care urmează vom dezvolta ramurile principale ale industriei chimice, şi în primul rînd industria petrochimică, ramură importantă care prelucrează chimic produsele petrolifere.

Gazele de rafinărie, rezultate din prelucrarea petrolului, sînt folosite astăzi drept combustibil. În 1955 valoarea gazelor de rafinărie care s-au consumat drept combustibil reprezenta doar 45.000.000 de lei; dacă aceeaşi cantitate de gaze ar fi fost prelucrată în produse chimice, s-ar fi obţinut o producţie de 800.000.000 de lei.

Folosind gazele de cracare din industria petroliferă, se va construi un mare combinat de cauciuc sintetic, cu o capacitate de 50.000 de tone/an, care va da în 1960 o producţie de 10.000 de tone. În afară de cauciuc, acest combinat va produce o serie de alte semifabricate valoroase necesare industriei chimice.

Prin industria petrochimică se vor valorifica la un nivel înalt toate derivatele petrolifere şi se va obţine, pe lîngă benzine şi uleiuri superioare celor produse azi, şi o gamă mare de produse chimice necesare industriei şi agriculturii.

Gazul metan va fi folosit mai mult decît pînă acum ca materie primă pentru industria chimică. El este cea mai ieftină materie primă pentru fabricarea maselor plastice şi pentru industria îngrăşămintelor azotoase, care vor fi produse în cantităţi însemnate.

Pentru realizarea unor recolte bogate, industria chimică va produce în 1960 de 4—5 ori mai multe îngrăşăminte minerale şi va lărgi cantitativ şi pe sortimente producţia chimicalelor necesare combaterii dăunătorilor din agricultură.

Se vor produce noi coloranţi, de calitate superioară, se va lărgi gama de produse chimico-farmaceutice, acordîndu-se o atenţie deosebită antibioticelor.

O altă ramură a industriei chimice, industria de celuloză, se va dezvolta în al doilea cincinal pe baza folosirii unei noi materii prime: stuful din Delta Dunării. Pînă azi, producţia de celuloză a ţării noastre se bazează pe un material foarte preţios, lemnul de răşinoase, din care se consumă în acest scop peste jumătate milion de metri cubi pe an. Dezvoltarea mai departe pe această bază a industriei de celuloză ar duce la o despădurire accelerată, cu urmări grave.

Romînia are condiţii favorabile pentru dezvoltarea acestei industrii, deoarece stufăriile din deltă sînt compacte, iar calitatea stufului este superioară, îndeosebi în lungimea fibrei şi conţinutul în celuloză.

Prin valorificarea complexă a stufului se vor produce celuloză papetară şi viscoză pentru mătase şi lînă artificială, alcool din rizomii stufului, furfurol, care se foloseşte în industria cauciucului şi a fibrelor sintetice, a răşinilor sintetice necesare plăcilor produse din deşeuri lemnoase, drojdie furajeră — un concentrat important pentru hrana vitelor —, precum şi mari cantităţi de plăci pentru construcţie, ieftine şi durabile.

Convenţia încheiată între Republica Populară Romînă, Republica Democrată Germană, Republica Populară Polonă şi Republica Cehoslovacă prevede construirea, pe baza ajutorului reciproc, a unor fabrici de celuloză din stuf începînd din 1956.

Dezvoltarea industriei chimice va permite realizarea unor noi şi însemnate materii prime pentru producţia bunurilor de consum popular; astfel, fibrele sintetice, care vor putea înlocui mătasea, lîna şi bumbacul, sînt în multe privinţe superioare fibrelor naturale. Ele au îndeosebi o rezistenţă mai bună, deci o durabilitate mai mare, au fineţe şi pot fi frumos colorate. Noile mase plastice produse vor permite producerea de numeroase articole tehnice pentru instalaţiile electrice şi sanitare, precum şi de variate produse de uz casnic.

Producţia industriei chimice, în această perioadă, urmează să crească de cel puţin 2,5—3 ori faţă de 1955.

In cursul anului 1956 se va întocmi un program de dezvoltare a industriei chimice pentru o perioadă de 10—15 ani.

Industria petrolului va continua să crească pe baza lărgirii însemnate a forajului de explorare şi exploatare, asigurînd nevoile economiei şi exportul. Vom da o atenţie sporită măririi rezervelor şi valorificării superioare a ţiţeiului, prin construirea unor importante capacităţi de prelucrare, dotate cu tehnică modernă.

Producţia de gaz metan se va mări la circa 10 miliarde m^3 pe an. Se vor construi conducte principale, care vor alimenta Moldova, Banatul şi Ardealul.

Rămînerea în urmă a *industriei cărbunelui cu circa 2.000.000 tone* faţă de nivelul prevăzut pentru 1955 va trebui să fie lichidată, punîndu-se accent deosebit pe exploatarea în cariere, mecanizarea şi uşurarea muncii în subteran, mărirea producţiei de cărbune cocsificabil, astfel ca în 1960 producţia de cărbune să ajungă la 11.000.000—11.600.000 de tone/an.

Paralel cu dezvoltarea producţiei de combustibil vor trebui luate măsuri serioase pentru o mai raţională folosire a acestuia în interesul întregii economii.

Indicii de consum de combustibil, în toate ramurile economiei, sînt ridicaţi. Multe ministere şi întreprinderi se împacă cu risipa de combustibil, nu studiază căile tehnice concrete pentru reducerea consumului pe calea perfecţionării instalaţiilor de ardere şi a examinării minuţioase a balanţelor termice, în vederea utilizării maxime a tuturor resurselor. Dacă gazul de furnal de la Reşiţa ar fi utilizat mai complet, eliminîndu-se pierderile, s-ar putea economisi anual circa 10.000—15.000 de tone de păcură, în valoare de 3.000.000—4.000.000 de lei.

Consumul de păcură al căilor ferate a crescut între 1951—1955 de la 270.000 de tone la 1.080.000 de tone, pe cînd, în acelaşi interval, consumul de cărbune a scăzut de la 1.188.500 de tone la 923.000 de tone (exprimat în cărbune convenţional).

La fabricile de ciment (Megidia şi Bicaz), prin depăşirea normelor de consum de păcură cu 10%, din cauza proastei gospodăriri şi a funcţionării intermitente a cuptoarelor de clincher, se risipesc anual circa 15.000 de tone de păcură.

Risipa de motorină la lucrările agricole executate cu tractoare, calculată în raport cu normele Ministerului Agriculturii şi Silviculturii, reprezintă circa 15.000 de tone de motorină pe an.

În acelaşi timp consumul de lemne de foc reprezintă în cursul primului cincinal circa 23.000.000 de tone.

Masa lemnoasă utilizată drept combustibil poate fi valorificată prin prelucrarea ei în produse superioare: celuloză, materiale de construcţii, bunuri de consum.

Comitetul de Stat al Planificării, ministerele producătoare şi consumatoare de combustibil trebuie să ia măsurile necesare în vederea justei repartizări şi utilizări a combustibilului, urmărind o valorificare optimă a acestor bogăţii însemnate ale ţării noastre.

În cursul celui de-al doilea cincinal vor lua un avînt şi mai mare lucrările de electrificare a ţării.

Vor fi extinse centralele construite în primul cincinal; se vor construi noi hidro şi termocentrale. Puterea instalată va creşte cu circa 700.000 kW, din care 200.000 kW în centrale hidroelectrice şi circa 500.000 kW în centrale termoelectrice.

La hidrocentrala „V. I. Lenin" de la Bicaz se va executa întregul volum de construcţii, care va permite intrarea ei în funcţiune la sfîrşitul celui de-al doilea cincinal cu o putere de 110.000 kW, iar la începutul celui de-al treilea cincinal, sporirea puterii ei cu încă 100.000 kW.

Gradul de interconexiune a centralelor va creşte în 1960 pînă la 80—85% din puterea instalată; se va extinde termoficarea industrială şi se va începe termoficarea urbană, ceea ce va contribui la reducerea consumului specific de combustibil în centralele Ministerului Energiei Electrice şi Industriei Electrotehnice de la 650 la 500 gr combustibil convenţional pe kWh.

Se vor construi încă 3.200 km linii de 110 şi 35 kV, care vor permite dezvoltarea electrificării industriei, alimentarea industriei electrochimice şi electrometalurgice, mare consumatoare de ener-

gie, precum şi extinderea electrificării în agricultură, în casele oamenilor muncii de la oraşe şi sate.

Vor trebui să fie extinse studiile, cercetările şi lucrările pentru amenajarea potenţialului hidroenergetic al cursurilor de apă interioare, precum şi studiile cu privire la amenajarea Dunării, care prezintă pentru noi, ca şi pentru celelalte ţări riverane cea mai importantă sursă de energie hidraulică.

O ramură nouă a industriei extractive a fost creată în anii primului cincinal: *industria minereului de uraniu*. Această bogăţie uriaşă a ţării noastre constituie baza dezvoltării în viitor a producţiei de energie nucleară şi va contribui la lărgirea considerabilă a resurselor energetice ale economiei noastre.

Cu ajutorul Uniunii Sovietice se construieşte în prezent centrul nostru de cercetări nucleare, în cadrul căruia se vor pune în funcţiune în anul viitor un reactor de 2.000 kW şi un ciclotron de 12,5 mega-electroni volţi, instalaţii care vor servi la producerea de izotopi radioactivi pentru cercetări şi aplicaţii în chimie, metalurgie, medicină, biologie. De asemenea vom pregăti cadre calificate în tehnica nucleară şi aplicaţiile ei.

Oamenii noştri de ştiinţă au marea cinste şi sarcină de a contribui la rezolvarea problemelor legate de producţia energiei atomice, în primul rînd în scopul producţiei de energie electrică.

În al doilea plan cincinal se vor deschide noi mine şi se va dezvolta capacitatea de prelucrare în industria *metalelor colorate*. Vor trebui îmbunătăţite metodele de extracţie a metalelor din minereuri, şi îndeosebi a metalelor preţioase.

Industria construcţiilor de maşini şi industria electrotehnică îşi vor dezvolta simţitor producţia în cel de-al doilea plan cincinal, prin folosirea capacităţilor de producţie existente, luptînd cu hotărîre pentru ridicarea nivelului tehnic al produselor. Unele maşini şi utilaje, care nu mai corespund din punct de vedere al productivităţii, al consumului de materiale necesare executării lor cît şi al preţului de cost, determinînd la rîndul lor un nivel tehnic scăzut în ramurile cărora le sînt destinate, vor trebui să fie înlocuite cu

tipuri moderne, perfecţionate. Trebuie să îndreptăm cu hotărîre atenţia întreprinderilor către examinarea critică şi perfecţionarea neîntreruptă a produselor principale din profilul întreprinderilor, produse care pot fi fabricate în serie mare.

Se va dezvolta capacitatea de producţie a fabricii de autocamioane, care va trebui să ajungă pînă la 30.000 de bucăţi pe an.

Se vor produce de circa 2 ori mai multe utilaje petrolifere şi de circa 2,5 ori mai multe utilaje miniere.

Industria electrotehnică va trece la fabricarea în serie a transformatorilor şi aparatajului de 110 kV ; pentru dezvoltarea transportului în comun, se va spori producţia de tramvaie şi de troleibuze.

În industria materialelor de construcţii se vor pune în funcţiune noi capacităţi pentru producţia de ciment, blocuri şi cărămizi, silico-calcare, blocuri de zgură, de beton celular, ţigle din ciment, var etc., pentru asigurarea volumului important de lucrări de construcţie.

În industria lemnului se va pune accentul pe valorificarea mai bună a masei lemnoase prin punerea în funcţiune de instalaţii de plăci aglomerate şi alţi înlocuitori de lemn. Trebuie luate măsuri pentru reducerea deşeurilor şi pierderilor din pădure şi din prelucrare.

De asemenea, va trebui extinsă utilizarea esenţelor tari, cum este fagul, în scopul economisirii răşinoaselor.

În faţa industriei construcţiilor stau sarcini mari în cel de-al doilea plan cincinal. Volumul construcţiilor va creşte circa de 2 ori.

În cursul primului cincinal, *industria construcţiilor* a făcut progrese însemnate. Constructorii noştri au înălţat în toate regiunile ţării numeroase fabrici şi uzine, instituţii de cultură, de învăţămînt şi de sănătate. Nivelul tehnic al acestor importante ramuri economice a crescut simţitor. Cu toate succesele obţinute, se manifestă o preocupare insuficientă faţă de producţia şi folosirea prefabricatelor de beton, ceea ce duce la un consum exagerat de material lemnos şi la încetinirea procesului de industrializare a construcţiilor.

Lipsuri însemnate persistă încă în organizarea şantierelor, în folosirea judicioasă a materialelor. Utilizarea slabă a parcului de

utilaj de construcţii cu care au fost înzestrate întreprinderile aduce după sine o sporire nejustificată a cererilor de forţe de muncă şi contribuie la realizarea într-un ritm nesatisfăcător a lucrărilor şi la menţinerea unui preţ de cost ridicat.

Unii proiectanţi şi arhitecţi nu acordă atenţia cuvenită soluţiilor celor mai ieftine, mai durabile şi confortabile.

Conducerile unor institute de proiectare manifestă o atitudine nejustă faţă de proiectele tip, care economisesc munca de proiectare, duc la ieftinirea lucrărilor şi asigură la timp documentaţia necesară şantierelor.

Pentru a corespunde noilor sarcini pe care partidul şi guvernul le pun în faţa acestor ramuri importante ale industriei, întreprinderile de construcţii vor trebui să fie reorganizate pe principiul teritorial, ceea ce va asigura stabilitatea cadrelor şi a forţelor de muncă, precum şi posibilitatea de a cuprinde mai bine lucrările din regiuni, raioane şi oraşe.

Condiţia principală a realizării planului de investiţii pentru cel de-al doilea plan cincinal este ridicarea productivităţii muncii pe şantiere prin industrializarea construcţiilor şi îmbunătăţirea planificării şi organizării lucrărilor.

Tovarăşi,

În perioada celui de-al doilea cincinal, *producţia bunurilor de consum, producţia industriei uşoare şi alimentare* va trebui să crească cu circa 50% faţă de nivelul atins în 1955.

Se vor produce în 1960

cu circa 45% mai multe textile
cu circa 45% mai multă încălţăminte
de circa 3 ori mai multe biciclete
de 2 ori mai multe obiecte de menaj
cu circa 65% mai multă carne
de circa 3 ori mai multă slănină
cu 40–45% mai mult peşte
de circa 2 ori mai mult unt
de circa 2,2 ori mai mult zahăr
cu circa 75% mai multe paste făinoase.

Industria uşoară şi alimentară pot mări considerabil producţia în fabricile existente prin introducerea unor maşini şi utilaje perfecţionate de mare productivitate, asigurînd o îmbunătăţire serioasă a calităţii şi prezentării produselor, precum şi reducerea cheltuielilor de producţie.

Va creşte capacitatea de producţie în industria bumbacului prin lichidarea în cea mai mare măsură a strangulării la filaturi şi finisaj, precum şi în industria lînii şi mătăsii.

În industria alimentară se va pune în funcţiune o fabrică de zahăr şi se vor construi fabrici de pîine, de lapte praf şi condensat, de preparate de carne, de bere etc.

Un rol deosebit de important în producţia de bunuri de consum îl au industria locală şi cooperaţia meşteşugărească ; ele vor trebui să-şi dezvolte producţia de sortimente locale.

În cursul celui de-al doilea plan cincinal, productivitatea muncii trebuie să crească în industrie cu cel puţin 45—50%.

Preţul de cost în industria republicană va trebui să fie în 1960 cu cel puţin 15—20% mai mic decît în 1955, iar în construcţii cu cel puţin 20%. Realizarea acestor sarcini va aduce în anii cincinalului economii de ordinul a 25 miliarde de lei în industrie şi aproape 7 miliarde de lei în construcţii.

DEZVOLTAREA TRANSPORTURILOR ŞI TELECOMUNICAŢIILOR

Pentru a corespunde necesităţilor economiei, traficul de mărfuri va trebui să atingă în 1960 un nivel de 150—155% faţă de 1955.

În dezvoltarea transporturilor trebuie avut în vedere utilizarea completă a capacităţilor existente, lichidarea locurilor înguste, introducerea cu fermitate a tehnicii moderne, îmbunătăţirea indicilor calitativi şi reducerea cheltuielilor de transport.

Se ştie că o parte din parcul de vagoane şi locomotive este învechit, o altă parte a depăşit limita de uzură. Cu toate acestea *căile ferate* au suportat un efort însemnat şi au obţinut rezultate importante în îmbunătăţirea indicilor de utilizare a capacităţii de transport.

Căile ferate vor fi înzestrate cu instalaţii moderne de centralizare electro-dinamică, cu blocuri de linie automate, cu instalaţii de mecanizare a triajelor, precum şi cu instalaţii de încărcare şi descărcare în staţii.

Este necesar ca în al doilea cincinal să se refacă cel puţin 3.000 km de cale cu şină de tip greu — precum şi numeroase poduri —, care să asigure circulaţia locomotivelor şi vagoanelor grele pe traseele principale cu trafic intens.

În scopul extinderii parcului actual de locomotive, este necesar să se construiască circa 450—500 de locomotive, iar pentru modernizarea acestui parc trebuie să se introducă locomotive Diesel electrice de mare putere.

În al doilea cincinal transporturile feroviare vor fi dotate cu 12.000—13.000 de vagoane de marfă, în echivalent de vagoane pe 2 osii, precum şi cu vagoane de călători.

O atenţie deosebită se va da înzestrării parcului cu vagoane frigorifere pentru asigurarea transporturilor de mărfuri perisabile.

În scopul unei întreţineri mai bune a materialului rulant, este necesar ca în al doilea cincinal să se treacă la înzestrarea atelierelor şi depourilor cu utilaje moderne de mare randament şi să se reorganizeze reparaţiile pe bază de flux tehnologic.

Îndeplinirea sarcinilor sporite ce revin căilor ferate — cea mai importantă organizaţie de transport — este de neconceput fără lichidarea hotărîtă a lipsurilor organizatorice, a indisciplinei şi atitudinii nepăsătoare faţă de bunurile obşteşti, care mai dăinuiesc în acest important sector de activitate economică.

Transporturile publice cu autovehicule îşi vor spori parcul de peste 2 ori, asigurîndu-se folosirea raţională a acestor mijloace de transport şi crearea unei reţele organizate de reparare şi întreţinere.

Îmbunătăţirea şi modernizarea reţelei noastre de drumuri constituie un obiectiv important al celui de-al doilea plan cincinal. Se vor executa de 3 ori mai multe lucrări ca în 1951—1955.

Pentru sporirea *tonajului flotei comerciale maritime* trebuie să se construiască la şantierele navale din R.P.R. un număr de cel puţin 8 vase mijlocii şi mici şi să se cumpere 5—6 vase de tonaj mare, astfel încît la sfîrşitul anului 1960 capacitatea de transport în tone să fie de 3,5 ori mai mare decît în 1955.

Se vor mecaniza operaţiile de încărcare şi descărcare din porturi şi se vor moderniza instalaţiile portuare.

Aviaţia civilă va trebui să-şi reînnoiască parcul cu avioane moderne de capacitate şi viteză sporită.

În domeniul radiodifuziunii şi radioficării este necesară completarea reţelei cu staţii noi, care să asigure transmiterea pe întreg teritoriul ţării a programului naţional. De asemenea va fi extinsă reţeaua de radioficare. Începînd din 1956, se va pune în funcţiune o staţie de televiziune.

Dezvoltarea transporturilor şi telecomunicaţiilor în cel de-al doilea cincinal trebuie să fie însoţită de sporirea rentabilităţii întreprinderilor de transport şi telecomunicaţii, precum şi de o îmbunătăţire a deservirii nevoilor economiei şi ale populaţiei.

TRANSFORMAREA SOCIALISTĂ A AGRICULTURII

Tovarăşi,

Plenara din 3—5 martie 1949 a Comitetului Central al partidului nostru a trasat linia politică pentru întărirea alianţei clasei muncitoare cu ţărănimea muncitoare şi transformarea socialistă a agriculturii. În faţa partidului, a clasei muncitoare, plenara a pus sarcina îngrădirii posibilităţilor de exploatare ale chiaburimii şi desfăşurarea unei largi activităţi politice pentru a convinge ţărănimea

muncitoare să treacă, pe baza liberului ei consimțămînt, la agricultura socialistă.

Întreaga muncă politică și organizatorică depusă de partid și realizările de mare însemnătate obținute în înfăptuirea acestei sarcini confirmă pe deplin justețea liniei stabilite de partidul nostru.

Rezultatele obținute în dezvoltarea sectorului socialist din agricultură se reflectă în tabelul de mai jos privitor la creșterea greutății specifice a suprafeței arabile și a suprafeței agricole a sectorului socialist.

	în % față de totalul R. P. R. 1950		1955	
	arabil	agricol	arabil	agricol
I. Sector socialist	12,0	23,8	26,5	35,2
din care:				
A. Sector de stat	9,3	21,8	13,7	25,5
B. Gospodării agricole colective	2,7	2,0	8,3	6,6
C. Întovărășiri agricole	—	—	4,1	2,8
D. Asociații simple	—	—	0,4	0,3
II. Gospodării agricole individuale	88,0	76,2	73,5	64,8
Total	100,0	100,0	100,0	100,0

Gospodăriile colective și întovărășirile agricole au o suprafață de peste 1.320.000 ha, iar asociațiile simple o suprafață de 43.000 ha.

Suprafața arabilă a sectorului socialist din agricultură, față de întreaga suprafață arabilă a țării, a crescut de la 12% în 1950 la 26,5% la sfîrșitul anului 1955. Dacă luăm însă în considerație suprafața agricolă — în care sînt cuprinse nu numai suprafața arabilă, ci și pășunile, fînețele naturale, viile și livezile —, sectorul socialist din agricultură reprezintă astăzi peste o treime din întreaga suprafață agricolă a țării.

Masele largi de țărani muncitori au pornit cu încredere pe drumul arătat de partid, înființînd pînă acum un număr de 6.325 de gospodării colective și întovărășiri agricole, care cuprind peste 382.000 de familii, precum și circa 3.000 de asociații pentru culturile tehnice, care cuprind aproape 80.000 de familii. Aproape 14% din numărul total al gospodăriilor țăranilor muncitori fac parte din

aceste forme socialiste și semisocialiste de cooperare în producția agricolă.

În agricultură există în prezent 221 de stațiuni de mașini și tractoare ale statului, peste 30.000 de tractoare (exprimate în tractoare convenționale de 15 CP), peste 1.500 de autocombine, peste 15.000 de batoze și alte mașini și utilaj agricol.

Socialismul a cucerit la sate poziții puternice, care deschid perspectivele înaintării într-un ritm mai accelerat pe calea transformării socialiste a agriculturii.

Sprijinindu-se pe creșterea bazei tehnice-materiale a agriculturii și pe creșterea sectorului socialist, oamenii muncii din agricultură au obținut însemnate succese în lupta pentru lichidarea stării de înapoiere și degradare a agriculturii moștenită de la regimul burghezo-moșieresc. În ansamblul ei, *producția agricolă a depășit nivelul producției agricole din 1938, considerat a fi anul cu cea mai mare producție obținută de Romînia burghezo-moșierească.*

S-a depășit producția prevăzută în planul cincinal pentru anul 1955 la cereale panificabile și porumb la un loc. Acesta este un succes al oamenilor muncii din agricultură, un succes al partidului nostru.

Comitetul Central al partidului a combătut și a lichidat atitudinea dăunătoare a unor organe de stat și a unor specialiști din agricultură care între 1948 și 1953 au restrîns mult suprafețele cultivate cu porumb. După cum se știe, aceasta a influențat negativ și asupra creșterii animalelor și a dus la greutăți în aprovizionarea populației. Pentru înlăturarea acestei situații, în ultimii doi ani s-a trecut la extinderea suprafețelor cultivate cu porumb, ceea ce a dus la sporirea însemnată a cantităților de carne, grăsimi, lapte, ouă etc. puse la dispoziția populației consumatoare.

Realizări însemnate s-au obținut în dezvoltarea plantelor industriale. Astfel, producția totală de sfeclă de zahăr a crescut de la 484.500 de tone la circa 2.000.000 de tone; producția de floarea-soarelui a crescut de la 58.300 de tone în 1938 la aproape 300.000 de tone în 1955.

Rezultatele obținute în sectorul agricol vegetal au dat posibilitate să se refacă șeptelul, care suferise pierderi foarte serioase în anii de război și în anii de secetă 1945—1946. Comparativ cu situația numerică a șeptelului din 1938, în 1955 numărul bovinelor a crescut de la 3.700.000 de capete la 4.800.000 de capete.

Scoțînd în evidență progresele realizate în agricultură în cursul primului plan cincinal, trebuie să spunem că producția medie la hectar la principalele culturi, producția agricolă globală și producția agricolă-marfă nu cresc pe măsura condițiilor tehnice-materiale create de regimul democrat-popular, a condițiilor naturale de climă și de sol și a capacității creatoare dovedite de oamenii muncii din agricultură.

Predominarea la sate a micii producții de mărfuri, ritmul încet al dezvoltării sectorului socialist în agricultură față de creșterea industriei socialiste au devenit o frînă nu numai în dezvoltarea forțelor de producție în agricultură, ci și în calea dezvoltării mai departe a industriei socialiste și a economiei naționale în general. Transformarea socialistă a agriculturii este o necesitate obiectivă pentru realizarea reproducției socialiste lărgite pe ansamblul economiei naționale și pentru dezvoltarea armonioasă a tuturor ramurilor economiei.

Rezolvarea deplină a problemei cerealelor-marfă și a aprovizionării îmbelșugate a populației cu produse agricole, creșterea continuă a nivelului de trai al țărănimii muncitoare, asigurarea industriei cu materii prime nu sînt posibile fără trecerea de la mica producție țărănească la marea gospodărie agricolă socialistă, capabilă să folosească pe deplin tehnica nouă și agrotehnica înaintată și să dea o mare cantitate de produse agricole-marfă.

Organele și organizațiile de partid și de stat, deși desfășoară o largă și rodnică muncă politică pentru obținerea unor recolte bogate, privesc sarcina dezvoltării agriculturii mai mult din punct de vedere al îndeplinirii la timp și în bune condiții a muncilor agricole. Sarcinile luptei pentru dezvoltarea agriculturii și sarcinile luptei pentru transformarea socialistă a agriculturii nu sînt însă

două lucruri diferite, care ar putea fi separate una de alta, ci sînt două aspecte ale aceleiași probleme.

Manifestarea cea mai dăunătoare pentru întreaga muncă a partidului pe tărîmul construirii bazei economice a socialismului o constituie tendința unor organe de partid și de stat de a lăsa ca transformarea socialistă a agriculturii să meargă de la sine. Aceste organe nu desfășoară o muncă politică și organizatorică sistematică, răbdătoare, bazată pe exemple concrete, pentru a-i lămuri și convinge pe țăranii muncitori să-și unească gospodăriile individuale în întovărășiri agricole, gospodării colective și alte forme de cooperare în producția agricolă.

În regiunile în care s-au aplicat cu mai multă consecvență măsurile prevăzute de rezoluția plenarei din martie 1949, acolo unde comitetele regionale de partid au desfășurat o muncă politică perseverentă, dovedind mai multă pricepere și inițiativă, și unde au luat măsuri organizatorice corespunzătoare, s-au obținut rezultate deosebit de importante și instructive pentru toate regiunile țării. Astfel, în regiunea Constanța au intrat în gospodăriile colective și în întovărășiri 46,8% din numărul gospodăriilor de țărani muncitori, iar peste 66% din suprafața arabilă aparține sectorului socialist al agriculturii, care a devenit preponderent ca suprafață arabilă.

Superioritatea gospodăriilor colective și a întovărășirilor este oglindită de faptul că producția lor crește mereu, întrecînd sistematic pe aceea a gospodăriilor țărănești individuale mici și mijlocii. Sînt grăitoare în această privință unele cifre medii comparative.

Iată cum au crescut pe întreaga regiune Cluj recoltele medii de porumb ale gospodăriilor colective și ale sectorului individual în ultimii ani: în 1952 gospodăriile colective — 900 kg la hectar, sectorul individual — 537 kg; în 1953 gospodăriile colective — 2.024 kg, sectorul individual — 1.355 kg; în 1954 (care a fost un an agricol cu greutăți climaterice) gospodăriile colective — 1.462 kg, sectorul individual — 1.108 kg; în 1955 gospodăriile colective — 2.851 kg, sectorul individual — 2.624 kg.

În raionul Sînnicolau Mare, între sectorul socialist şi cel individual sînt următoarele diferenţe :

la grîu	— 1.626 kg faţă de 1.220 kg
la porumb	— 3.077 kg faţă de 2.600 kg
la sfeclă de zahăr	— 19.252 kg faţă de 15.000 kg

Superioritatea formelor socialiste de producţie agricolă îşi găseşte expresia nu numai în recoltele mai mari, ci şi în veniturile pe care le împart membrilor lor şi care întrec cu mult pe acelea ale ţăranilor muncitori cu gospodării individuale.

Iată o comparaţie între veniturile unui ţăran colectivist — Alexandru N. Anghel din gospodăria agricolă colectivă „Olga Bancic", raionul Urziceni — şi un ţăran individual, fruntaş al recoltelor bogate — Ion Tache — din aceeaşi comună. Primul, pentru zilele-muncă lucrate cu cei 4 membri ai familiei, a primit : 3.400 kg de grîu, 5.950 kg de porumb, 595 kg de fasole, 330 kg de secară, 250 kg de ceapă, 250 kg de cartofi, 2.550 kg de zarzavaturi, 347 kg de orz, 5.950 kg de furaje, 76 de litri de ulei, 28 kg de brînză, 9,60 kg de lînă şi 1.700 de lei. Ion Tache, avînd tot 4 membri de familie, a recoltat de pe suprafaţa sa de 4 hectare : 2.250 kg de grîu, 3.600 kg de porumb, 560 kg de orz, 360 kg de floarea-soarelui, 512 kg de tutun.

Valoarea în lei a produselor obţinute de colectivist este de 20.289 de lei — de individual 17.398 de lei. Dar ţăranul individual a mai avut în plus cheltuieli pentru sămînţă, reparaţii ale uneltelor, întreţinerea animalelor de muncă, cote, impozit, în valoare totală de 5.812 lei. Astfel, veniturile sale reale sînt de numai 11.586 de lei — aproape jumătate cît ale ţăranului colectivist.

În toate regiunile sînt condiţii favorabile unui ritm mai accelerat al transformării socialiste a agriculturii. În regiunea Piteşti, de pildă, sînt aproape 5.000 de cereri ale ţăranilor muncitori, dintr-un număr de 300 de sate, pentru crearea de noi întovărăşiri agricole şi gospodării colective, sau pentru intrarea în cele existente ; în regiunea Iaşi sînt peste 2.000 de cereri, în regiunea Craiova peste 1.800, şi asemenea exemple se pot da din întreaga ţară.

Sînt numeroase cazuri cînd organele de partid şi de stat, după ce au obţinut rezultate bune la constituirea unor gospodării agricole colective, întovărăşiri sau asociaţii simple de producţie agricolă, în loc să intensifice ajutorul şi îndrumarea concretă de zi cu zi pentru întărirea economică-organizatorică a acestora, le lasă la voia întîmplării, să se descurce cum pot în problemele noi ale gospodăririi şi organizării producţiei.

Gospodăriile colective, care nu sînt ajutate şi îndrumate, bat pasul pe loc, nu se dezvoltă, fondurile lor indivizibile şi avutul lor obştesc nu cresc, iar colectiviştii nu îşi pot spori veniturile pe măsura posibilităţilor create de munca în colectiv.

Gospodăriile colective bine îndrumate pun pe primul plan grija pentru sporirea fondurilor indivizibile şi dezvoltarea multilaterală a gospodăriei. Gospodăria colectivă „Gheorghe Doja" din comuna Borş, regiunea Oradea, de pildă, şi-a sporit fondurile indivizibile pînă la mai mult de 1.000.000 de lei, ceea ce i-a permis să-şi dubleze şeptelul, ajungînd astăzi să aibă 47 de vaci, 37 de boi, 147 de porci, 79 de cai şi multe alte animale şi păsări. Aceasta a avut ca urmare creşterea veniturilor în natură şi în bani ale colectiviştilor.

Trebuie să ducem în rîndurile colectiviştilor o muncă neobosită pentru a-i convinge cu exemple concrete că izvorul principal al sporirii veniturilor lor este avutul obştesc, fondul indivizibil cu care gospodăria colectivă trebuie să cumpere animale de rasă, să ridice construcţii noi, să facă lucrări de ameliorare, irigaţii şi altele.

Întărirea economică-organizatorică a gospodăriilor colective şi mărirea veniturilor colectiviştilor au o înrîurire puternică asupra ţăranilor muncitori individuali şi asupra celor care fac parte din forme inferioare de cooperare în producţia agricolă, şi în special din întovărăşiri, influenţîndu-i să treacă spre forme superioare. Nu este întîmplător că într-un număr de cîteva zeci de întovărăşiri

agricole ţăranii muncitori din proprie iniţiativă au trecut la forme de organizare a muncii şi de repartizare a veniturilor apropiate de cele din gospodăriile colective. Astfel, de pildă, întovărăşirea agricolă din satul Uleşti, raionul Urziceni, întovărăşirea agricolă din satul Axente Sever, raionul Mediaş ş.a. au îmbinat practica repartizării veniturilor după întinderea de teren adusă în întovărăşire şi după zile-muncă.

Asemenea iniţiative trebuie încurajate, date drept pildă celorlalte întovărăşiri agricole şi sprijinite să se dezvolte spre forme superioare, spre gospodăria colectivă.

Fără îndoială că am fi fost mult mai departe în construirea socialismului la sate dacă timp îndelungat nu ar fi fost neglijate formele simple de asociere şi întrajutorare în muncă ale ţăranilor muncitori.

Punînd un accent deosebit de puternic pe munca politică pentru dezvoltarea întovărăşirilor agricole şi a gospodăriilor colective existente şi organizarea altora noi, trebuie, în acelaşi timp, să punem capăt atitudinii de desconsiderare a formelor simple de cooperare în producţia agricolă, forme intermediare, care conving masele largi de ţărani muncitori de avantajele muncii în comun şi le înlesnesc paşii pe drumul agriculturii socialiste.

În satele noastre există unele forme de ajutorare reciprocă ale ţărănimii muncitoare, născute din necesitatea ţăranilor cu gospodării mici şi mijlocii de a se ajuta între ei la muncile agricole. Ele sînt alcătuite, în cea mai mare parte, după criterii de înrudire sau vecinătate a ţăranilor muncitori şi sînt bazate pe libera înţelegere şi deplina libertate a fiecăruia de a hotărî dacă şi cu cine anume să se întrajutoreze. Activiştii de partid şi de stat trec de multe ori pe lîngă ele fără să le observe, fără să aprecieze însemnătatea acestor iniţiative ale maselor de ţărani muncitori.

Pe măsura muncii politice depuse de partid şi a creşterii conştiinţei ţăranilor muncitori, ele se pot dezvolta spre forme superioare de cooperare în producţia agricolă.

În multe comune ţăranii muncitori au desfiinţat haturile între mai multe terenuri învecinate, alcătuind tarlale pentru a contracta cu S.M.T.-ul lucrări agricole pe suprafeţe unite.

Deosebit de instructivă în această privinţă este experienţa din regiunea Galaţi.

Încă în anii 1947—1948, datorită muncii politice depuse de organizaţiile de partid, o parte din ţăranii muncitori din raioanele Bujoru, Galaţi, Filimon Sîrbu, Călmăţui au desfiinţat haturile şi au constituit tarlale pentru a folosi tractoarele şi maşinile agricole ale S.M.T.-ului. Încă din primul an ei au obţinut recolte mult mai mari decît înainte, deoarece suprafeţele întinse ale tarlalelor au făcut cu putinţă să se lucreze mai spornic, cu maşini şi tractoare; s-au putut aplica metode agrotehnice avansate, iar prin desfiinţarea haturilor fiecare ţăran muncitor a cîştigat o suprafaţă de teren care i-a adus, de asemenea, un plus de recoltă. În acelaşi timp, datorită faptului că pe terenurile în pantă s-a arat numai pe curba de nivel, a fost oprit, în mare măsură, procesul dăunător de eroziune a solului.

Este semnificativ că tarlalizarea s-a extins împotriva părerii exprimate de unii specialişti din Ministerul Agriculturii şi Silviculturii şi de unii tovarăşi din aparatul de partid care nu au înţeles că aceasta se datoreşte dorinţei şi interesului ţăranilor muncitori de a folosi tractoarele şi maşinile agricole ale statului.

În anii următori, Comitetul regional de partid Galaţi a desfăşurat o largă muncă de popularizare a acestei experienţe. Din cele 8 raioane ale regiunii Galaţi, 5 raioane sînt astăzi complet tarlalizate, iar în celelalte raioane tarlalizarea cuprinde 50—80% din gospodăriile individuale ţărăneşti. În fiecare sat sînt cîteva tarlale mari — pentru porumb, grîu şi alte culturi. Foarte mulţi ţărani muncitori formează grupe de întrajutorare pe vecinătăţi în cadrul tarlalelor şi se ajută între ei la muncile agricole.

Rezultatele obţinute pe tarlale de ţăranii muncitori arată ele însele avantajele tarlalizării: în raionul Călmăţui s-a recoltat în anul acesta o producţie medie pe hectar de 1.795 kg. de grîu şi 2.680 kg de porumb la hectar; în raionul Brăila 1.596 kg de grîu

și 2.710 kg de porumb în medie la hectar; în raionul Filimon Sîrbu 1.572 kg de grîu și 2.800 kg de porumb în medie la hectar.

Toate acestea au contribuit ca veniturile țăranilor muncitori și nivelul lor de trai să crească necontenit.

Experiența tarlalizării din regiunea Galați și a asocierii țăranilor muncitori pentru a lucra în comun pămîntul, cu mașinile și tractoarele statului, merită a fi studiată și răspîndită în toate regiunile, potrivit cu particularitățile fiecăreia din ele.

Deosebit de instructiv și de sugestiv este faptul că în această regiune, datorită muncii desfășurate de organizațiile de partid, 37% din numărul gospodăriilor individuale ale țăranilor muncitori au intrat în gospodării colective și întovărășiri, care cuprind aproape 31% din suprafața arabilă a regiunii. În 1955 regiunea este fruntașă pe țară la îndeplinirea la timp și în bune condiții a muncilor agricole și a obligațiilor către stat. *(Aplauze).*

Dacă organele și organizațiile de partid din regiunea Galați nu se vor lăsa cuprinse de amețeală de pe urma realizărilor obținute și vor folosi experiența cîștigată pentru ridicarea la un nivel mai înalt a muncii politice-organizatorice, țăranii muncitori din această regiune vor trece în masă în cooperativele de producție agricolă.

Dacă rezultatele obținute în regiunea Galați sînt îmbucurătoare, nu același lucru se poate spune despre regiunea Timișoara. În această regiune gospodăriile colective și întovărășirile agricole cuprind 13,9% din totalul gospodăriilor țăranilor muncitori și 17,3% din totalul suprafeței arabile; regiunea rămîne în urmă la îndeplinirea muncilor agricole; producția medie la hectar în 1955 a fost de numai 820 kg la grîu și 1.386 kg la porumb.

Pe lîngă unele cauze obiective, această stare de lucruri se datorește și unor greșeli săvîrșite de organele regionale la comasarea pămîntului în vederea constituirii de întovărășiri agricole și de gospodării colective. Comitetele executive ale Sfaturilor populare nu și-au respectat întotdeauna obligația de a da în schimb țăranului muncitor individual pămînt corespunzător terenului ce i-a aparținut și, mai ales, au făcut prea dese schimburi de terenuri.

Numeroase terenuri ale țăranilor muncitori din comunele Jimbolia, Peciu, Cărpiniș, Libling ș.a. au fost schimbate de cîte 3—4 ori, iar unele de 5—6 ori. Drept urmare, a slăbit interesul acestor țărani muncitori de a lucra bine pămîntul; aceasta a avut influență negativă asupra producției agricole, deși pămîntul din regiune este fertil, iar țărănimea harnică și pricepută.

Partidul a atras atenția, în repetate rînduri, că la constituirea de noi întovărășiri și gospodării colective munca politică desfășurată de organizațiile de partid trebuie să ducă, pe cît posibil, la unirea țăranilor muncitori care au loturi apropiate sau învecinate, pentru a se înlesni comasarea și a se evita schimbările numeroase de terenuri. Dacă sînt totuși cazuri cînd în perimetrul comasării intră și terenuri ale unor țărani muncitori care încă nu s-au hotărît să se înscrie în întovărășire sau în gospodăria colectivă, schimbul de teren să se facă în bună înțelegere cu aceștia, astfel încît să nu fie dezavantajați.

Partidul nostru a dus și duce față de țărănimea muncitoare cu gospodărie individuală o politică de sprijinire necontenită pentru sporirea producției agricole, pe baza cointeresării ei materiale și a ridicării nivelului ei de trai material și cultural.

Datorită acestui sprijin crește încrederea oamenilor muncii de la sate în politica partidului, se întărește alianța clasei muncitoare cu țărănimea muncitoare.

Gospodăriile țărănești mici și mijlocii mai au rezerve și posibilități de sporire a producției agricole. Dar oricît de harnic ar fi țăranul individual și oricît de mare ar fi ajutorul statului, gospodăria individuală a țăranului muncitor nu are decît posibilități limitate de sporire a producției agricole. Gospodăria agricolă mică și răzlețită nu permite exploatarea rațională a pămîntului și folosirea deplină a utilajului mecanizat, nu poate asigura țăranului muncitor și familiei sale o viață îmbelșugată și civilizată.

Numai unirea liber consimțită a țăranilor muncitori în întovărășiri sau în forma superioară a cooperării în producție, gospodăriile agricole colective, deschide țăranului muncitor drumul marilor recolte, drumul spre bunăstare și belșug. *(Aplauze puternice, îndelungate).*

Tovarăși,

În sînul țărănimii au avut loc în cursul ultimilor ani schimbări însemnate în structura de clasă, de care trebuie neapărat să ținem seama în aplicarea politicii partidului nostru.

După datele registrului agricol al Sfaturilor populare comunale, tabloul structurii sociale actuale a satului se prezintă în felul următor :

Membri ai gospodăriilor agricole colective		5,5 %
Membri ai întovărășirilor agricole		5,8 %
Proletari agricoli	sub	1 %
Țărani muncitori cu gospodărie mică		45,2 %
Țărani muncitori cu gospodărie mijlocie		40,5 %
Chiaburi		2,0 %

În timp ce greutatea specifică a numărului gospodăriilor mici a scăzut de la 57%, cît era în 1948, la 45,2%, greutatea specifică a numărului mijlocașilor a crescut de la 34% la 40,5%. După datele echipelor monografice, scăderea greutății specifice a numărului gospodăriilor mici și creșterea greutății specifice a numărului de mijlocași este mult mai puternică. Aceasta arată că țăranul mijlocaș devine din ce în ce mai mult figura centrală a satului, că importanța sa ca producător de produse agricole-marfă crește.

Politica partidului nostru față de țărănime în perioada de trecere de la capitalism la socialism a fost definită de Comitetul Central în plenara din 3—5 martie 1949, pe baza cunoscutei teze leniniste : „sprijină-te pe țărănimea săracă, organizează alianța trainică cu țăranul mijlocaș, nu înceta nici o clipă lupta împotriva chiaburimii".

În aplicarea politicii de clasă la sate, unii tovarăși au tendința să uite că sprijinul nostru la sate este țărănimea cu gospodărie mică

și nu fac totul ca s-o atragă în activitatea politică, în conducerea treburilor obștești, în întovărășiri agricole și gospodării colective.

Unele organe de partid și comitete executive ale Sfaturilor populare nu desfășoară o muncă politică perseverentă, sistematică pentru a întări alianța cu țăranul mijlocaș, pentru a-l ajuta să-și învingă șovăiala și a-l atrage în cooperative, unde să-și valorifice în condiții avantajoase produsele agricole, și pentru a-l apropia de formele de producție socialiste.

Mai sînt cazuri de confundare a mijlocașului cu chiaburul în aplicarea măsurilor de îngrădire.

Trebuie avut în vedere că în perioada de trecere de la capitalism la socialism, în timp ce din masa țărănimii sărace se ridică un număr din ce în ce mai mare în rîndurile mijlocașilor, unii dintre mijlocași — sub acțiunea legilor obiective de dezvoltare a micii producții de mărfuri — intră în rîndurile chiaburilor ca elemente capitaliste noi. În același timp unele elemente capitaliste de la sate decad din situația de chiaburi, căci politica de îngrădire are ca rezultat inevitabil înlăturarea unor elemente capitaliste.

Plenara din martie 1949 a arătat că hotărîtor pentru a deosebi pe țăranul muncitor de chiabur este faptul dacă principala sursă de venituri a gospodăriei provine din munca proprie sau provine din exploatarea muncii străine. Dar a stabili aceasta cere o analiză minuțioasă a tuturor relațiilor de producție și de schimb ale gospodăriei, întrucît formele de exploatare sînt adesea foarte bine camuflate. De aceea, acțiunea de îngrădire a chiaburimii poate fi dusă cu succes numai împreună și cu sprijinul maselor largi ale țărănimii muncitoare.

Pe lîngă angajarea de către chiaburi a muncitorilor agricoli ca salariați, o formă de exploatare destul de răspîndită la sate este darea în arendă de terenuri de către chiaburi.

Lipsa unei reglementări a angajării forței de muncă și a arendării pămîntului de către chiaburi înlesnește acestora să exploateze pe țăranii muncitori și să se sustragă de la măsurile de îngrădire, de la predarea cotelor obligatorii către stat. Această situație va

trebui îndreptată prin reglementarea în interesul muncitorilor agricoli, al țăranilor muncitori și al statului democrat-popular a angajării forței de muncă și dării în arendă a pămîntului de către elementele capitaliste de la sate.

În urma criticii aduse de plenara din august 1953 a C.C. al partidului unor greșeli săvîrșite în aplicarea politicii de stimulare materială a țărănimii muncitoare, au fost luate o serie de măsuri care au dus la îmbunătățirea sistemului de colectare și a sistemului de achiziționare și contractări la produsele agricole. Aceste măsuri au dat rezultate pozitive pe linia sporirii producției agricole globale și a producției agricole-marfă.

Scopul politicii de cointeresare materială a țărănimii muncitoare este creșterea producției agricole-marfă, întărirea alianței clasei muncitoare cu țărănimea muncitoare și stimularea țărănimii muncitoare pentru a trece pe drumul agriculturii socialiste, pe baza interesului ei material și a liberului ei consimțămînt. Lenin a arătat că opera de construire a socialismului durează un șir lung de ani și că în această perioadă economia socialistă trebuie construită „nu direct pe bază de entuziasm, ci — cu ajutorul entuziasmului stîrnit de Marea Revoluție — pe bază de interes personal, de cointeresare personală".

Politica de cointeresare materială trebuie să stimuleze interesele țăranului muncitor de a obține cea mai mare parte a veniturilor sale prin vînzarea către stat a produselor.

Avantajele cointeresării materiale trebuie acordate în primul rînd gospodăriilor colective și întovărășirilor agricole, pentru întărirea și dezvoltarea lor, asociațiilor simple de producție agricolă și celorlalte forme de cooperare simplă, pentru dezvoltarea lor spre forme superioare.

Tovarăși,

Obiectivul principal în agricultură în cel de-al doilea plan cincinal este creșterea considerabilă a producției agricole-marfă, și în primul rînd creșterea producției-marfă provenite din sectorul socialist al agriculturii. La sfîrșitul celui de-al doilea plan cincinal, cantitatea de produse agricole-marfă provenită din sectorul socialist al agriculturii va trebui să fie de 60—70% din întreaga producție-marfă agricolă.

Condiția hotărîtoare pentru avîntul tuturor ramurilor producției agricole — în special al creșterii animalelor — o constituie dezvoltarea considerabilă a producției de cereale-marfă. Pînă la sfîrșitul celui de-al doilea plan cincinal trebuie să ajungem la o producție anuală de *cel puțin 15.000.000 de tone de cereale, din care grîu și secară cel puțin 5.500.000 de tone.* Sporirea producției totale de cereale trebuie și poate fi obținută prin sporirea producției la hectar și prin sporirea suprafețelor cultivate cu porumb, astfel încît să se ajungă în 1960 la o suprafață de circa 4.000.000 ha cultivate cu porumb și la o producție anuală de circa 8.000.000 — 9.000.000 de tone de porumb.

În cursul celui de-al doilea plan cincinal trebuie să obținem sporuri însemnate de producție la cartofi, sfeclă de zahăr, legume, bumbac, floarea-soarelui, cînepă și in pentru fuior, pentru aprovizionarea cu materii prime a filaturilor de in și cînepă care vor intra în funcțiune în al doilea cincinal etc.

O mare atenție trebuie să acordăm în cursul anilor următori viticulturii și pomiculturii, una din marile bogății ale țării. Viile ocupă o suprafață de 227.000 ha, din care 28.500 ha sînt ale statului.

Condițiile de climă și sol din țara noastră sînt deosebit de favorabile unor soiuri superioare de viță, care dau vinuri alese prin gustul și buchetul lor natural, cum sînt : Grasa de Cotnari, Feteasca și Riesling de Tîrnave, vinul licoros de Murfatlar și altele. La fel de valoroase sînt și fructele care se obțin din diferite specii și soiuri de pomi fructiferi.

Datorită politicii partidului de cointeresare materială a viticultorilor la refacerea patrimoniului viticol și la creșterea producției, plantațiile de vii au dat anul acesta o recoltă care depășește recoltele anuale din ultimii 25 de ani. Gospodăria de stat Apoldul,

raionul Sebeş, a obţinut în medie pe 771 ha vie cîte 8.000 kg de struguri la hectar, iar brigada viticolă condusă de Cherst Maria a obţinut o producţie medie de 14.325 kg de struguri pe parcela sa de 40 ha.

Gospodăria agricolă colectivă „Steaua roşie", satul Pădureni, raionul Focşani, cu 110 familii, cultivînd 150 ha teren, din care 60 ha vie, a obţinut în 1955 în medie 5.470 kg de struguri la hectar, împărţind pentru fiecare zi-muncă 43 de lei, 1/2 litru de vin, 1,375 kg de grîu şi alte produse alimentare.

Colectivistul Nicolaie Leuşteanu de la această gospodărie a primit pentru zilele-muncă efectuate 27.704 lei (rezultaţi numai din vînzarea vinului), 340 de litri de vin, 985 kg de grîu şi alte produse alimentare.

Exemplul viu al gospodăriei agricole colective „Steaua roşie" din satul Pădureni, al colectivistului Nicolaie Leuşteanu şi al multor altor colectivişti din ţară constituie un îndemn de urmat pentru ţăranii muncitori din raioanele de deal de a se uni de bunăvoie în gospodării colective, pomicole şi viticole, punînd în valoare aceste terenuri, care asigură venituri de cel puţin 8 ori mai mari decît culturile de cereale.

Pentru dezvoltarea mai departe a pomiculturii şi viticulturii este necesar să se elaboreze un plan de replantare a viilor şi livezilor îmbătrînite, de extindere a plantaţiilor de vii şi pomi în toată ţara, şi îndeosebi la gospodăriile de stat şi gospodăriile colective, astfel ca în următorii zece ani să avem 257.500 ha de vii, din care 144.500 ha de vii altoite. Prin aplicarea măsurilor agrotehnice înaintate, producţia globală de struguri trebuie să ajungă în zece ani la circa 1.300.000 de tone.

Suprafaţa livezilor de pomi în plantaţii masive să crească pînă la 250.000 ha, cu un număr de circa 50.000.000 de pomi fructiferi, iar suprafaţa cu arbuşti fructiferi să crească pînă la 2.000 ha.

Pentru cultura pomilor răzleţi în jurul caselor, la sate şi oraşe şi pe marginea şoselelor, se va asigura producerea a circa 46.000.000 de pomi, iar arbuşti fructiferi (smeură, agrişe, coacăze şi altele)

pentru circa 12.000 ha. Plantaţiile de nuci se vor extinde pînă la 10.000.000 de pomi.

Recolta globală de fructe în următorii zece ani trebuie să ajungă la 900.000—1.000.000 de tone.

Extinderea plantaţiilor de vii şi livezi se va face pe seama nisipurilor şi terenurilor improprii pentru alte culturi agricole, dîndu-se deosebită atenţie plantaţiilor de vii şi livezi din Dobrogea, Lunca şi Delta Dunării.

În ramura creşterii animalelor, deosebit de importantă este dezvoltarea creşterii bovinelor, astfel încît la sfîrşitul anului 1960 să se ajungă la 5.000.000 de capete. Trebuie stimulată în special dezvoltarea creşterii vacilor.

Gospodăriile colective trebuie ajutate să dezvolte creşterea vacilor cu lapte, iar în afară de aceasta, fiecare ţăran colectivist să aibă vacă cu lapte proprie în gospodăria lui personală.

Numărul porcilor trebuie să crească în al doilea cincinal pînă la 6.000.000 de capete. O mare însemnătate pentru economia naţională o are creşterea oilor. În cursul celui de-al doilea cincinal numărul oilor trebuie să sporească la 15.000.000 de capete, din care 8.000.000 cu lînă fină şi semifină.

Ca urmare a sporirii şeptelului, producţia totală la principalele produse animale va trebui să ajungă în 1960 la : 1.300.000 de tone de carne în viu, din care carne de porc 600.000 de tone ; 25.000.000 hl de lapte de vacă ; 34.000 de tone de lînă, din care 20.000 de tone de lînă fină şi semifină.

Trebuie să acoperim în al doilea cincinal din producţia internă nevoile de lînă fină şi semifină, precum şi de piei de bovine, care împreună cu produsele sintetice să asigure industriei uşoare materii prime suficiente.

Pentru a asigura dezvoltarea creşterii animalelor şi sporirea productivităţii lor, o mare atenţie trebuie acordată dezvoltării bazei de nutreţ.

Esenţial pentru dezvoltarea economiei naţionale şi ridicarea nivelului de viaţă al poporului muncitor este nu numai creşterea

producției agricole la hectar, ci și creșterea productivității muncii agricole. Specialiștii din agricultură din țara noastră confundă adeseori producția la hectar cu productivitatea muncii, nu țin seama de condițiile economice în care are loc producția și termină prin a ne da o producție cu un preț de cost ridicat. Or, nu este tot una dacă la o producție medie la hectar de 2.000 kg de porumb s-au lucrat 35 zile-om la hectar sau numai 10 zile-om. Prețul de cost în agricultură este încărcat de risipa de forță de muncă, de aparatul administrativ umflat din gospodării de stat și S.M.T.-uri, de nivelul încă redus al mecanizării și de utilizarea necompletă a utilajului existent.

Marx, vorbind despre condițiile creșterii fertilității pămîntului, a arătat că „...fertilitatea, deși este o proprietate obiectivă a solului, include totuși întotdeauna din punct de vedere economic o anumită relație, relația față de starea de dezvoltare a chimiei agricole și a mecanizării agriculturii și, în consecință, se modifică o dată cu această dezvoltare"[1]. Sarcina care stă în fața noastră este de a asigura progresul tehnic în agricultură, prin mecanizarea și chimizarea agriculturii, *pentru a spori producția la hectar și productivitatea muncii și a reduce continuu cheltuielile de producție în agricultură.* Dezvoltarea masivă a agriculturii nu poate fi concepută fără mecanizarea principalelor procese de producție din toate ramurile agriculturii. Numărul stațiunilor de mașini și tractoare va crește an de an, astfel că în 1960 va ajunge la circa 380; rețeaua de stațiuni se va lărgi simțitor în regiunile mari producătoare de cereale: Constanța, Galați, București, Craiova, Timișoara, Arad și altele.

Pînă la sfîrșitul celui de-al doilea plan cincinal, capacitatea parcului de tractoare al S.M.T.-urilor și gospodăriilor de stat se va mări pînă la circa 37.000 de tractoare convenționale de 15 CP, din care pentru prășit 17.000; trebuie să se asigure sporirea randamentului anual pe tractor convențional, astfel ca volumul lucrărilor să ajungă în 1960 la peste 12.000.000 ha de arătură normală.

[1] *K. Marx*: „Capitalul", vol. III, partea a II-a, E.S.P.L.P. 1955, pag. 620.

Fiecare S.M.T. trebuie să fie un organizator și îndrumător al producției agricole, un puternic sprijin al statului democrat-popular în lupta pentru transformarea socialistă a agriculturii. Principala sarcină a S.M.T.-urilor este de a acorda un ajutor puternic și nemijlocit întovărășirilor agricole și gospodăriilor colective în sporirea recoltelor prin introducerea asolamentelor raționale și a cuceririlor științei și tehnicii înaintate, de a veni în ajutorul țăranilor muncitori individuali pentru a obține producții mai mari și pentru a-i îndruma spre unirea lor în diferite forme de cooperare socialistă în producție, cale sigură spre ridicarea nivelului de trai și de cultură al maselor țărănești.

În parcul nostru actual de mașini agricole se constată anumite disproporții care determină un decalaj serios între posibilitatea de lucrare a solului și posibilitatea de efectuare a lucrărilor de recoltat. Astfel, la gospodăriile agricole de stat, lucrările de arat, semănat, grăpat se pot executa mecanizat în proporție de 95%, în timp ce lucrările de recoltare a păioaselor se execută cu combinele în proporție de numai 49%. Lipsa combinelor, pe lîngă faptul că scumpește producția, cauzează la recoltare pierderi de peste 15% din producția de grîu. Folosirea combinelor la recoltarea păioaselor în gospodăriile de stat poate da o economie de circa 60.000 de tone de cereale anual, echivalentă cu costul a circa 1.500 de combine.

Pentru a se obține recolte mari trebuie să se introducă pe scară largă mecanizarea lucrărilor de însămînțare, îngrijire și recoltare a porumbului, florii-soarelui, cartofului și aplicarea metodelor agrotehnice înaintate și rentabile din punct de vedere economic; să se extindă recoltatul mecanic al sfeclei de zahăr, al plantelor de nutreț și să se mecanizeze pe o scară largă însilozarea nutrețurilor, mulsul vacilor, tunsul oilor și alte lucrări din sectorul zootehnic care necesită un mare volum de muncă.

Paralel cu mecanizarea trebuie să dăm o mare atenţie electrificării unor lucrări agricole care cer un volum mare de muncă omenească.

Contribuţia gospodăriilor de stat la fondul centralizat al statului nu este pe măsura suprafeţelor de care dispun şi a utilajului cu care sînt înzestrate; producţia lor este nestabilă de la un an la altul, în loc să se caracterizeze printr-o creştere necontenită.

Este necesar să facem o cotitură hotărîtoare în activitatea gospodăriilor agricole de stat, să trecem la reorganizarea lor pe baza îmbunătăţirii conducerii lor, a specializării lor, a mecanizării şi a aplicării celor mai înaintate metode agrotehnice.

Trebuie să se lichideze caracterul deficitar al multor gospodării agricole de stat, folosirea neraţională a utilajului şi preţul de cost ridicat al principalelor produse agricole din cauza proastei gospodăriri. Gospodăriile agricole de stat trebuie să devină în scurt timp mari producătoare de cereale, legume, struguri, fructe, carne, lapte, lînă, material săditor, seminţe de soi şi animale de prăsilă, gospodării agricole rentabile cu o mare productivitate a muncii, folosind cît mai raţional resursele de care dispun. Aceasta va permite sporirea însemnată a participării gospodăriilor de stat la cantitatea de produse agricole-marfă şi întărirea caracterului gospodăriilor agricole de stat ca model de gospodărie pentru ţăranii muncitori din sectorul socialist şi din sectorul individual.

Pentru îndeplinirea sarcinii de sporire a recoltei de cereale şi de mărire a producţiei principalelor produse animale, o importanţă primordială o are folosirea raţională şi deplină a pămîntului, principalul mijloc de producţie în agricultură.

Se impune ca neîntîrziat să se studieze experienţa îndelungată a ţărănimii locale, a fruntaşilor în cultura plantelor şi, pe baza cercetărilor ştiinţifice, să se întocmească lucrarea de raionare a producţiei agricole.

O sursă importantă de sporire a producţiei agricole, îndeosebi a producţiei de cereale, este valorificarea terenurilor încă nefolosite sau folosite temporar.

În cursul celui de-al doilea cincinal putem să redăm pentru producţia agricolă circa 100.000 ha în regiunea inundabilă a Dunării, sărăturile pe o întindere de circa 150.000 ha, cît şi suprafeţele ocupate de nisipuri din Oltenia, din vestul ţării, Bărăgan, sudul Moldovei şi din Delta Dunării.

Prin intensificarea lucrărilor hidroameliorative se vor restabili şi lărgi sistemele existente de desecare din Ţara Bîrsei şi din alte regiuni ale ţării. De asemenea, prin lucrări de amenajare, vor fi pregătite terenurile din sudul Moldovei, care vor fi irigate cu apa din bazinul de acumulare de la Bicaz.

Tovarăşi,

Din cauza despăduririlor prădalnice din trecut, a exploatării neraţionale a solului de către regimul burghezo-moşieresc, eroziunea solului a luat la noi în ţară o întindere mare în regiunile cu relief accidentat.

Din cauza procesului de eroziune, statul şi poporul muncitor pierd anual mari cantităţi de produse agricole. Eroziunea nu este un proces static, ci este în mers continuu, ameninţînd şi alte terenuri dacă nu se iau măsuri eficace.

Stăvilirea eroziunii şi restaurarea terenurilor erodate trebuie socotite ca o problemă de stat, iar rezolvarea ei va trebui să înceapă încă în cursul celui de-al doilea plan cincinal.

Recuperarea pentru agricultură a terenurilor cu eroziune puternică se va face prin lucrări ce se vor executa pe etape, folosirea lor făcîndu-se atît prin culturile agricole valoroase, cum este viţa de vie, cît şi prin plantaţii silvice.

În lucrările de combatere a eroziunilor un rol important îl au masele largi de ţărani muncitori şi organele locale de stat, care pot executa numeroase lucrări simple, dar foarte eficace.

În domeniul silviculturii, sarcina noastră în cel de-al doilea plan cincinal este continuarea lucrărilor de împădurire a terenurilor forestiere dezgolite, refacerea pădurilor degradate, împădurirea a cel puţin 600.000 ha de teren forestier şi executarea pe

scară largă a operațiilor de îngrijire a arboretelor și de refacere a arboretelor slab productive din luncile rîurilor.

Aplicînd măsurile de mecanizare a lucrărilor agricole și de folosire rațională a pămîntului, să avem permanent în vedere că producția agricolă este nemijlocit legată de aplicarea în mod diferențiat a agrozootehnicii înaintate și de introducerea în practica agricolă a cuceririlor științei. Fără agrotehnică și zootehnică înaintate nu poate fi vorba de obținerea unui belșug de produse agricole.

Fiecărui petic de pămînt agricol trebuie să i se aplice un complex de lucrări agrotehnice potrivit condițiilor naturale și cerințelor mecanizării avansate, cu o succesiune rațională a culturilor și cu soiuri de înaltă productivitate.

Pentru asigurarea întăririi și dezvoltării sectorului socialist în agricultură și creșterea producției agricole este necesar să se îmbunătățească actualul sistem de planificare a producției agricole, care să țină seama de natura social-economică a gospodăriei țărănești individuale mic-producătoare de mărfuri și de caracterul cooperatist al întovărășirilor agricole și gospodăriilor agricole colective.

Producția gospodăriilor agricole de stat, obligate de a preda statului întreaga producție-marfă, va fi planificată pe baza volumului de produse-marfă.

Gospodăriile agricole colective, întovărășirile agricole, gospodăriile individuale își vor organiza producția pe baza cunoașterii obligațiilor către stat și a propriilor angajamente contractuale de vînzare a produselor, fără să li se fixeze prin plan culturile sau cifrele de producție. Schimbarea practicii de planificare în agricultură va stimula interesul material și inițiativa producătorilor agricoli în lărgirea producției, în folosirea cît mai deplină a tuturor rezervelor și posibilităților pentru a obține cît mai multe produse la hectar, cu cele mai mici cheltuieli de muncă și de mijloace.

Tovarăși,

Sarcinile principale ale partidului în cel de-al doilea plan cincinal în legătură cu transformarea socialistă a agriculturii sînt :

a) Intensificarea muncii politice și organizatorice pentru crearea, într-un ritm mai accelerat, de noi întovărășiri agricole și gospodării colective, cu respectarea strictă a liberului consimțămînt al țăranilor muncitori ; întărirea și dezvoltarea gospodăriilor colective și întovărășirilor agricole existente ; sprijinirea formelor simple de asociere în producția agricolă a țăranilor muncitori în vederea muncii în comun, a contractării în comun, a folosirii mai raționale a mijloacelor proprii și a mașinilor agricole ale statului și îndrumării țăranilor muncitori spre forme superioare de cooperație de producție agricolă.

b) Sporirea producției la hectar și a productivității muncii agricole pe calea progresului tehnic în agricultură, a mecanizării principalelor lucrări în toate ramurile agriculturii.

c) Extinderea suprafețelor cultivabile, dezvoltarea irigațiilor și măsuri pentru conservarea solului împotriva eroziunilor.

d) Scăderea cheltuielilor de producție în agricultură.

e) Dezvoltarea creșterii animalelor și a productivității lor, îmbunătățirea calitativă a șeptelului.

Cu încredere în forțele creatoare ale clasei noastre muncitoare, ale țărănimii muncitoare, vom realiza sarcinile ce stau în fața partidului în opera de transformare socialistă a agriculturii. *(Aplauze vii).*

CIRCULAȚIA MĂRFURILOR

Tovarăși,

În cel de-al doilea plan cincinal comerțul socialist își va lărgi și îmbunătăți activitatea în scopul unei mai bune aprovizionări și deserviri a populației.

Circulația mărfurilor în rețeaua comerțului de stat și cooperatist va ajunge la circa 45—46 miliarde de lei în 1960.

Din totalul mărfurilor desfăcute în 1960, mărfurile industriale vor reprezenta aproximativ 24 miliarde de lei, mărfurile alimentare circa 14,5 miliarde de lei şi alimentaţia publică peste 7 miliarde de lei.

Industria noastră producătoare de bunuri de larg consum are obligaţia să dea mai mare atenţie calităţii şi aspectului produselor, avînd în vedere cerinţele populaţiei. Studierea temeinică a cererii de consum a populaţiei trebuie să stea în centrul preocupărilor comerţului nostru socialist, pentru asigurarea repartiţiilor de mărfuri potrivit cu nevoile şi gustul populaţiei.

Comerţul socialist va trebui să recepţioneze cu exigenţă mărfurile, să nu admită pătrunderea pe reţeaua de desfacere a unor produse de slabă calitate şi în sortimente necorespunzătoare.

În anii celui de-al doilea plan cincinal va fi lărgită reţeaua comerţului socialist — de stat şi cooperatist —, va fi întărită baza tehnică-materială a comerţului. O atenţie deosebită va trebui acordată amenajării de depozite şi instalaţii frigorifere, precum şi dotării cu frigorifere şi răcitoare a unităţilor comerciale alimentare şi de alimentaţie publică.

Trebuie introdusă folosirea largă în unităţile comerciale a utilajului modern, a mecanismelor simple şi a instrumentelor care uşurează munca personalului comercial şi măresc productivitatea muncii.

Comerţul de stat şi cooperatist trebuie să ia măsuri pentru reducerea sistematică a cheltuielilor de circulaţie, element important al preţului de vînzare a mărfurilor.

Cum să ne împăcăm cu nivelul actual al cheltuielilor de circulaţie, care reprezintă aproape 11% în comerţul de stat (în reţeaua Ministerului Comerţului Interior 9,4%) şi peste 10% în cel cooperatist?

Este timpul ca organizaţiile comerciale să pună capăt situaţiei grave care persistă în anumite ramuri ale comerţului şi cooperaţiei în ce priveşte folosirea şi păstrarea mărfurilor în bune condiţii şi să lupte cu hotărîre împotriva risipei, furturilor şi daunelor de tot felul. Va trebui să se dezvolte larg controlul obştesc asupra comerţului, în vederea apărării intereselor oamenilor muncii.

Volumul mărfurilor industriale desfăcute prin reţeaua de la sate a crescut considerabil. Totuşi rezultatele în domeniul valorificării produselor agricole sînt insuficiente, cooperaţia rămînînd mult în urmă faţă de posibilităţile mereu crescînde ale ţărănimii muncitoare şi faţă de cerinţele economiei naţionale.

Trebuie acordată atenţia cuvenită comerţului practicat pe piaţă de micii producători, care în etapa actuală deţin încă un rol important în aprovizionarea populaţiei. Comerţul micilor producători poate fi îndrumat astfel încît să contribuie la o mai bună aprovizionare a oamenilor muncii de la oraşe.

Un rol important în desfăşurarea comerţului socialist revine Sfaturilor populare, care au sarcina să asigure în cadrul fiecărei regiuni circulaţia mărfurilor prin îmbunătăţirea planificării locale a comerţului de stat şi întărirea descentralizării comerţului de stat şi cooperatist, pentru o cît mai bună aprovizionare a oamenilor muncii.

Dezvoltarea comerţului nostru la nivelul cerinţelor ce i se pun cere o muncă serioasă de ridicare a nivelului profesional şi cultural al lucrătorilor din comerţ, de sporire a exigenţei lor faţă de industria producătoare a bunurilor de consum la recepţionarea calitativă a mărfurilor.

Sarcini importante stau în cursul celui de-al doilea plan cincinal în faţa *sistemului nostru financiar* şi de credit, care trebuie să aplice întocmai politica partidului şi guvernului în ce priveşte finanţarea întregii activităţi economice, a acţiunilor social-culturale, asigurarea bugetelor anuale excedentare şi întărirea mai departe a leului.

Ministerul de Finanţe trebuie să lupte pentru un regim sever de economii, pentru controlul prin leu al economiei, pentru creşterea rentabilităţii socialiste a întreprinderilor. Comisiei Controlului de Stat îi revine un rol important în lupta împotriva birocratismu-

lui şi umflării aparatului de stat, pentru întărirea disciplinei de plan şi financiare, pentru dezvoltarea simţului de răspundere în gospodărirea avutului obştesc. Ea trebuie să-şi îndrepte mai mult atenţia spre problemele producţiei, descoperirii şi mobilizării rezervelor interne ale întreprinderilor, sporirii productivităţii muncii şi reducerii preţului de cost.

In cursul perioadei 1956—1960, R.P.R. va dezvolta *relaţiile sale economice externe:* colaborarea economică şi ajutorul reciproc cu ţările prietene, precum şi schimburile de mărfuri cu toate ţările, asigurînd o balanţă de plăţi echilibrată. O atenţie deosebită va trebui acordată creşterii greutăţii specifice a exportului de mărfuri fabricate.

SARCINILE CELUI DE-AL DOILEA CINCINAL IN DOMENIUL CREŞTERII VENITULUI NAŢIONAL ŞI A NIVELULUI DE TRAI MATERIAL ŞI CULTURAL

În 1960 venitul naţional va fi cu circa 50% mai mare decît în 1955 şi va fi produs în proporţie de circa 85% în sectorul socialist al economiei, ca urmare a creşterii rapide a industriei şi transformării socialiste a agriculturii.

Din venitul naţional, aproximativ trei sferturi se vor destina pe întreaga perioadă 1956—1960 pentru fondul de consum, mai ales pentru consumul oamenilor muncii de la oraşe şi sate, iar un sfert pentru fondul de acumulare (creşterea fondurilor fixe, productive şi neproductive, a fondurilor circulante din economia naţională şi creşterea rezervelor statului).

Salariul mediu şi veniturile băneşti ale muncitorilor, tehnicienilor şi funcţionarilor vor continua să crească, iar preţurile la bunurile de larg consum se vor reduce treptat, ca urmare a creşterii productivităţii muncii şi reducerii preţului de cost. *Salariul real al muncitorilor, tehnicienilor şi funcţionarilor urmează să crească pînă în 1960 cu circa 30% faţă de 1955. Veniturile reale ale ţărănimii muncitoare vor creşte atît ca urmare a sporirii producţiei şi productivităţii muncii în agricultură, cît şi prin economiile ce le va realiza de pe urma reducerii preţurilor cu amănuntul.*

Partidul şi guvernul vor acorda o grijă deosebită pentru continua dezvoltare şi înflorire a culturii, pentru dezvoltarea învăţămîntului, a ocrotirii sănătăţii şi a odihnei oamenilor muncii de la oraşe şi sate. Cheltuielile social-culturale ale statului vor asigura satisfacerea din ce în ce mai deplină a cerinţelor culturale, de învăţămînt, sanitare şi a altor cerinţe ale poporului nostru.

În domeniul culturii, pe lîngă realizarea unor obiective centrale, printre care Teatrul Naţional din Bucureşti, o atenţie deosebită se va da dezvoltării culturii în cadrul regiunilor şi raioanelor, mărindu-se în acest scop sumele alocate Sfaturilor populare pentru construirea şi terminarea de cămine culturale, teatre, cinematografe şi muzee.

În domeniul învăţămîntului se vor construi şcoli noi şi clase, pentru ca pînă la sfîrşitul cincinalului să cuprindem cea mai mare parte a şcolarilor la cursurile de 7 ani, astfel ca la începutul celui de-al treilea cincinal toţi copiii Patriei noastre să urmeze şcoala de 7 ani. *(Vii aplauze).* Pentru ridicarea nivelului cultural şi ştiinţific al tineretului nostru şi îmbunătăţirea formării de cadre noi necesare dezvoltării economiei şi culturii, se va perfecţiona conţinutul învăţămîntului mediu şi superior.

În domeniul ocrotirii sănătăţii oamenilor muncii şi a copiilor se va lărgi reţeaua sanitară, care va primi 6.000 de medici şi 12.000 de cadre tehnice noi. Faţă de 1955, cheltuielile pentru sănătate, odihnă şi pensii vor fi cu 40—50% mai mari în 1960.

În domeniul educaţiei fizice şi al sportului se vor crea noi baze sportive, în special în regiuni şi raioane.

Se vor îmbunătăţi serviciile comunale şi de deservire a populaţiei. Avînd în vedere rămînerea în urmă din primul cincinal, în perioada 1956—1960 se vor construi cel puţin 2.500.000 m² suprafaţă locuibilă pentru oamenii muncii.

În cel de-al doilea plan cincinal trebuie să înfăptuim *o creştere calitativă a întregii activităţi economice, ridicînd productivitatea*

muncii, obținînd o reducere simțitoare a cheltuielilor de producție și circulație. Trebuie să mărim rentabilitatea întreprinderilor de stat, industriale, de transport și agricole, precum și a unităților cooperatiste, pentru a folosi din plin resursele economiei noastre și a realiza o viață tot mai îmbelșugată poporului nostru muncitor.

Sîntem convinși că, în anii ce vor urma, Patria noastră, Republica Populară Romînă, va fi tot mai puternică și înfloritoare, iar poporul nostru muncitor va lupta cu și mai multă hotărîre, cu și mai mult entuziasm și patriotism pentru îndeplinirea celui de-al doilea plan cincinal. *(Aplauze puternice, prelungite).*

III

PARTIDUL

Tovarăși,

Victoriile de însemnătate istorică obținute în construirea socialismului sînt opera eroicei noastre clase muncitoare, a aliatei sale de nădejde, țărănimea muncitoare, a intelectualității credincioase poporului, a maselor de milioane ale poporului, conduse de partid. S-a confirmat în mod strălucit teza leninistă după care forța partidului constă în legătura lui indisolubilă cu poporul, forța poporului constă în unirea lui strînsă în jurul partidului. *(Aplauze furtunoase, prelungite).*

Justețea politicii partidului își are izvorul în faptul că această politică se întemeiază pe învățătura atotbiruitoare a lui Marx, Engels, Lenin. În întreaga sa activitate, partidul nostru se inspiră din istorica experiență a P.C.U.S., primul partid revoluționar de tip nou care a condus în mod victorios clasa muncitoare și poporul în lupta pentru transformarea socialistă a societății. Partidul nostru studiază cu perseverență această experiență uriașă și o aplică în mod creator în împrejurările istorice concrete ale țării noastre.

În cei aproape 35 de ani de existență, partidul nostru a acumulat o bogată experiență în lupta grea dusă împotriva exploatării burghezo-moșierești, împotriva dictaturii fasciste, în condițiile ilegalității și ale terorii sîngeroase, pentru făurirea alianței clasei muncitoare cu țărănimea, pentru făurirea și consolidarea statului democrat-popular. *(Aplauze vii).*

Partidul nostru s-a întărit cu forțe noi, călite în focul ciocnirilor de clasă, în bătăliile pentru consolidarea puterii populare. În rîndurile sale au intrat sute de mii de muncitori, țărani muncitori, intelectuali, încercați la școala vieții și luptei revoluționare.

Noii membri de partid au învățat de la vechea noastră gardă, formată în condițiile aspre ale muncii ilegale, dîrzenia în lupta cu orice fel de greutăți, intransigența față de dușmanii poporului, hotărîrea de a merge pînă la capăt în înfăptuirea politicii partidului. Pentru membrii partidului nostru, slujirea cu credință a poporului este legea supremă a întregii lor vieți. *(Aplauze prelungite).*

Mobilizînd masele, fiind pentru ele un exemplu însuflețitor, acționînd ca un singur om, *comuniștii au condus poporul nostru din victorie în victorie.*

Elaborînd linia sa politică în diferite etape ale revoluției, partidul nostru a desfășurat o uriașă muncă de lămurire a maselor asupra politicii sale, a dat oamenilor muncii un țel clar, a organizat și îndreptat forțele poporului spre înfăptuirea orînduirii noi, socialiste. Fiecare victorie a sporit încrederea maselor în partid și le-a strîns tot mai puternic în jurul său. Partidul nostru — conducător încercat și de nădejde al poporului, recunoscut și urmat de popor — s-a dovedit la înălțimea misiunii sale istorice. *(Aplauze puternice).*

Tovarăși,

Tăria partidului nostru constă în unitatea rîndurilor sale, în faptul că el este construit pe bazele ideologice, organizatorice, politice și tactice ale leninismului.

În decursul întregii istorii a partidului s-a dovedit că orice abatere de la linia partidului poartă în sine pericole pentru însăşi fiinţa partidului şi că lupta pentru puritatea rîndurilor sale, pentru unitatea sa de monolit este o îndatorire supremă a tuturor membrilor partidului.

Partidul nostru şi-a demonstrat tăria de neclintit în faţa unor mari încercări ale unităţii rîndurilor sale şi ale coeziunii sale interioare atît în perioada cuceririi şi întăririi puterii populare cît şi în perioada trecerii la construirea socialismului.

După cum s-a arătat, în perioada luptei duse de forţele democratice, în frunte cu Partidul comunist, pentru instaurarea puterii populare, iar apoi pentru apărarea şi dezvoltarea cuceririlor democratice ale poporului, partidele reacţiunii făceau eforturi desperate pentru a împiedica făurirea şi dezvoltarea alianţei dintre clasa muncitoare şi masele ţărănimii, pentru a stăvili ofensiva forţelor populare şi a restaura vechea rînduire.

Pentru atingerea acestor scopuri, partidele reacţionare recurgeau la toate mijloacele. Ele primeau în rîndurile lor pe membrii organizaţiilor fasciste, legionare, organizînd bande teroriste care săvîrşeau acte de violenţă împotriva forţelor democratice, de felul celor ce au avut loc la uzinele „Malaxa" în februarie 1945, în Piaţa Palatului la 8 noiembrie 1945, în cursul alegerilor din 1946 etc. O dată cu aceasta, reacţiunea îşi strecura agenţii în organizaţiile şi grupările democratice în scopul subminării lor, infiltra legionari şi alte elemente fascisto-reacţionare în P.S.D. în scopul de a întări aripa dreaptă din acest partid şi a sparge Frontul Unic şi, îndeosebi, tindea să infiltreze elemente duşmănoase în Partidul comunist — forţa conducătoare a frontului democratic.

Tocmai în aceste împrejurări, grupul fracţionist, antipartinic al deviatorilor de dreapta, condus de A. Pauker, grup din care făceau parte V. Luca, demascat mai tîrziu ca vechi agent al siguranţei, şi Teohari Georgescu, abuzînd de funcţiile pe care le deţineau în conducerea partidului şi de faptul că nu au fost controlaţi sistematic şi la timp, au călcat în mod grosolan linia şi hotărîrile

partidului, principiile leniniste de primire individuală în partid. Urmînd propria lor linie lichidatoristă, fracţioniştii au practicat metoda „întrecerilor" pentru primire în partid şi a „înscrierii în partid în bloc" a tot felul de elemente duşmănoase, carieriste, necinstite şi descompuse. Aceste elemente, strecurate în partid, n-au stat cu mîinile în sîn. Ele au pus la cale acţiuni anarhice, provocatoare, potrivnice liniei şi metodelor partidului, pentru a crea în rîndurile oamenilor muncii confuzii şi nemulţumiri şi a compromite partidul în faţa maselor. Elemente duşmănoase au pătruns într-un număr de organe conducătoare de partid şi chiar în Comitetul Central. Era limpede că duşmanii ţinteau departe, că ei voiau să zdruncine dinăuntru partidul nostru.

Analizînd situaţia creată, Comitetul Central al partidului a întrerupt în 1947 primirile în partid. În 1948, în conformitate cu hotărîrile Congresului Partidului Muncitoresc Romîn, Comitetul Central al partidului a organizat verificarea tuturor membrilor de partid. În urma verificării au fost scoşi din partid 192.000 de oameni, dintre care aproape jumătate elemente duşmănoase, exploatatoare, necinstite.

Au fost promovaţi în muncă zeci de mii de membri de partid cinstiţi, care erau ţinuţi pe linie moartă de elementele carieriste şi duşmane strecurate în diferite organe de conducere.

Verificarea rîndurilor partidului şi activa participare a masei membrilor de partid la dezbaterile prilejuite de verificări au avut un rol uriaş în educarea partinică a membrilor partidului, în creşterea vigilenţei lor politice şi a simţului lor de răspundere faţă de partid. În această acţiune sute de mii de oameni ai muncii nemembri de partid au ajutat în mod efectiv partidul la verificarea membrilor săi. În urma verificării a crescut prestigiul organizaţiilor de partid în ochii celor mai largi mase ale poporului.

Analizînd rezultatele acţiunii de verificare, plenara C.C. al P.M.R. din iulie 1950 a combătut cu tărie denaturarea grosolană a liniei partidului în domeniul construcţiei de partid şi a stabilit

sarcina de a aplica neabătut principiile leniniste de primire în rîndurile partidului.

Cu prilejul discutării în plenară a daunelor grave aduse partidului de linia lichidatoristă în problemele construcției de partid, fracționiștii au păstrat o tăcere totală față de critica făcută. Explicația atitudinii lor consta în aceea că ei erau interesați să se treacă mai ușor asupra acestei chestiuni, pentru a-și păstra situația în partid și posibilitatea de a continua activitatea lor fracționistă.

În perioada cînd poporul nostru muncitor a trecut la construirea socialismului, grupul fracționist de deviatori s-a ridicat din nou împotriva liniei generale a partidului. Ei și-au îndreptat focul împotriva rolului conducător al partidului în viața de stat, au încercat să împiedice controlul partidului asupra sectoarelor de stat importante care încăpuseră pe mîna lor, au căutat să provoace și să alimenteze confuzii ideologice. Deviatorii au creat obstacole în calea dezvoltării ramurilor hotărîtoare ale economiei și a îmbunătățirii condițiilor de trai ale oamenilor muncii.

Împletind devierea de dreapta cu aventurismul „stîngist", fracționiștii au dus, pe de o parte, o politică de protejare și stimulare a chiaburimii, iar pe de altă parte au călcat în picioare principiul liberului consimțămînt al țăranilor muncitori în transformarea socialistă a agriculturii, au împins la măsuri provocatoare, lovind astfel în alianța dintre clasa muncitoare și țărănimea muncitoare.

Partidul nostru a considerat și consideră că unul din cele mai importante învățăminte ale drumului de luptă parcurs de partidul lui Lenin — Partidul Comunist al Uniunii Sovietice — este acela că: „nu se poate admite ca în statul-major conducător al clasei muncitoare să-și găsească loc scepticii, oportuniștii, capitulanții, trădătorii. *(Aplauze prelungite)*. A duce o luptă pe viață și pe moarte împotriva burgheziei, avînd capitulanți și trădători în propriul tău stat-major, în propria ta fortăreață, înseamnă să cazi în situația unor oameni prinși între două focuri... Pentru a obține victoria, trebuie, înainte de toate, ca partidul clasei muncitoare — statul ei major conducător, fortăreața ei înaintată — să fie curățit de capitulanți, dezertori, spărgători de grevă și trădători" [1].

În 1952 partidul, în frunte cu Comitetul său Central, a zdrobit cu toată hotărîrea acțiunea deviaționistă, antipartinică și antistatală a grupului de fracționiști, ca fiind primejdioasă pentru opera de construire a socialismului, și i-a înlăturat pe deviatori din conducerea partidului. Comitetul Central a luat măsuri de întărire a rolului conducător al partidului în statul democrat-popular, a luat măsuri economice-organizatorice și politice-ideologice în vederea înlăturării efectelor devierii de dreapta. Hotărîrile Comitetului Central cu privire la deviere au fost dezbătute în întregul partid. Zdrobirea devierii a fost o strălucită manifestare a unității de neclintit a partidului. *(Aplauze furtunoase, prelungite)*. Coeziunea sa interioară s-a sudat și mai mult, a crescut combativitatea membrilor de partid împotriva abaterilor de la linia partidului.

Indicația dată de Congresul de unificare al P.M.R. în rezoluția sa, că *„unitatea partidului trebuie păstrată și întărită, neadmițîndu-se în rîndurile lui nici un fel de fracțiuni sau grupulețe"*, a fost adusă la îndeplinire de Comitetul Central. *(Aplauze vii)*.

Putem spune cu adîncă satisfacție că astăzi, în momentul congresului partidului, unitatea rîndurilor sale, coeziunea sa în jurul Comitetului Central este mai puternică decît oricînd. *(Aplauze puternice)*.

Din cele de mai sus sîntem datori să tragem următoarele învățăminte pentru activitatea viitoare a partidului nostru:

cea mai mică abatere de la principiile leniniste de construcție a partidului aduce grave daune partidului;

existența fracțiunilor în partid este incompatibilă cu principiile organizatorice și ideologice ale partidului și nu poate fi tolerată;

controlul asupra activității organelor și organizațiilor de partid, asupra activității membrilor de partid, indiferent de funcția pe care o au, este o lege a activității partidului;

---

[1] „Cursul scurt de istorie a Partidului Comunist (bolșevic) al Uniunii Sovietice", E.S.P.L.P. 1955, ediția a III-a, pag. 524.

atîta vreme cît în țara noastră există clase dușmane, atîta vreme cît există imperialism, dușmanul va încerca să-și strecoare agenții în partid pentru a-i submina capacitatea de luptă ; de aceea partidul trebuie să țină permanent trează vigilența politică, pentru a împiedica pătrunderea în rîndurile sale a elementelor dușmane. *(Aplauze puternice).*

Experiența partidului nostru demonstrează justețea profundă a tezei leniniste că partidul, curățindu-se de elementele oportuniste, lichidatoriste, fracționiste, își întărește rîndurile, întărește unitatea sa de acțiune, de voință, de gîndire. *(Aplauze vii).*

Tovarăși,

Hotărînd reînceperea primirii în partid, Comitetul Central a luat măsuri pentru respectarea cu strictețe a principiului primirii strict individuale, pentru întărirea partidului cu cele mai înaintate, sănătoase și combative elemente din rîndurile oamenilor muncii și, înainte de toate, din rîndurile clasei muncitoare.

În organizațiile care au primit noi membri și candidați de partid se simte o puternică înviorare a muncii de partid.

Imensa majoritate a noilor membri și candidați de partid primiți în anii 1952—1955 sînt muncitori și tehnicieni fruntași în producție, inovatori și raționalizatori, țărani colectiviști și întovărășiți, intelectuali de valoare, crescuți de partid, participanți activi în opera de construire a socialismului.

Partidul numără astăzi 595.398 de membri și candidați de partid, dintre care 56.583 de candidați. Ei sînt uniți în 29.393 de organizații de bază din întreprinderi industriale, agricultură, instituții, cartierele din orașe. Aproximativ 62% din membrii și candidații de partid lucrează nemijlocit în industrie și agricultură.

În birourile organizațiilor de bază sînt aleși peste 76.000 de membri. Partidul nostru are astăzi 19 organizații regionale, 190 de organizații raionale și 159 de organizații orășenești în orașele de subordonare regională și raională. În comitetele de conducere ale

acestor organizații sînt alese aproximativ 11.000 de cadre de partid.

În perioada de care se ocupă raportul, a crescut nivelul muncii politice și organizatorice a partidului, au fost îmbunătățite formele organizatorice și metodele de muncă în raport cu noile sarcini.

Au fost înlăturate unele verigi intermediare în structura partidului și au fost întărite comitetele raionale și orășenești, nemijlocit legate de unitățile de producție ; structura aparatului de partid a fost modificată în raport cu nevoile asigurării conducerii și controlului de partid asupra ramurilor de activitate economică și de stat.

S-a obținut o îmbunătățire simțitoare a muncii organizațiilor de bază ale partidului. În centrul preocupărilor lor stau problemele producției industriale și agricole, îndeplinirea îndatoririlor ce le revin din hotărîrile partidului și guvernului ; către aceste sarcini sînt îndreptate eforturile lor în munca politică și organizatorică. Structura organizațiilor de bază din întreprinderi a fost îmbunătățită în legătură strînsă cu procesul de producție. Organizațiile de partid din unitățile productive exercită dreptul de control asupra administrației.

Succese însemnate au fost obținute de partid în domeniul educației marxist-leniniste a cadrelor și membrilor partidului și în munca politică-educativă în rîndurile oamenilor muncii. Peste 500.000 de membri și candidați de partid și activiști fără partid studiază anul acesta învățătura marxist-leninistă și problemele de bază ale politicii partidului în diferite cursuri ale învățămîntului de partid, în afara orelor de muncă. În ultimii 7 ani, peste 48.000 de cadre de partid au absolvit cursuri de partid de 3 luni, aproape 12.000 — școli medii, peste 2.400 — școli și cursuri superioare de partid, circa 31.000 — școli și universități serale de marxism-leninism. Membrii de partid, oamenii muncii au la îndemînă operele clasicilor marxism-leninismului, editate în tiraje de masă. A crescut rolul mobilizator și organizator al presei de partid, legătura ei cu problemele actuale ale muncii practice de construire a socialismului.

Munca politică-educativă a partidului a dus la creşterea nivelului ideologic şi a orizontului politic şi cultural al marii majorităţi a membrilor de partid. Datorită muncii partidului, a crescut nivelul politic al maselor.

Plenara din august 1953 a Comitetului Central a pus sarcina de a se crea în jurul organelor de partid un activ de partid alcătuit din 80.000—100.000 dintre cei mai înaintaţi membri de partid din toate sectoarele de activitate, care să constituie un puternic sprijin în munca de înfăptuire a hotărîrilor partidului şi guvernului.

În urma muncii desfăşurate, această sarcină a fost îndeplinită. Educînd cu grijă activul de partid, consultîndu-se cu activul, atrăgîndu-l în munca de fiecare zi pentru organizarea şi controlul îndeplinirii hotărîrilor, organele de partid vor putea cuprinde mai bine sarcinile lor multiple.

În ultimii ani, munca de selecţionare, de creştere şi repartizare a cadrelor s-a îmbunătăţit. S-a dat o mai mare atenţie promovării cadrelor al căror devotament faţă de partid a fost verificat în practică. Zeci de mii de cadre de partid care au căpătat experienţă în muncă şi şi-au dezvoltat cunoştinţele politice-ideologice au fost repartizate în munci de răspundere pe linie de partid, de stat, economică. S-au obţinut rezultate pozitive în asigurarea stabilităţii în funcţii a cadrelor.

În urma aplicării tot mai consecvente a normelor leniniste ale vieţii de partid s-a dezvoltat democraţia internă de partid. Se ţin regulat, la termenele stabilite, adunările şi conferinţele de dare de seamă şi de alegere a organelor de conducere, prin vot secret, în toate organizaţiile de partid. Se ţin de obicei regulat plenarele comitetelor de partid şi adunările activului de partid. Adunările, conferinţele, plenarele au contribuit în mare măsură la dezvoltarea muncii colective a organelor de partid, la activizarea masei membrilor de partid, la creşterea combativităţii organizaţiilor de partid faţă de lipsuri. S-a dezvoltat autocritica şi îndeosebi critica de jos în organizaţiile partidului.

Datorită îmbunătăţirii generale a activităţii sale politice şi organizatorice, partidul a asigurat conducerea cu succes a tuturor sectoarelor de activitate economică, de stat, a organizaţiilor de masă, în lupta pentru traducerea în viaţă a liniei politice a partidului.

Congresul din 1948 a dat partidului un nou Statut. De atunci condiţiile social-economice ale ţării s-au schimbat radical. Rolul conducător al partidului în statul democrat-popular a crescut. Partidul şi-a îmbogăţit experienţa. În faţa partidului stau astăzi noi sarcini mari în construcţia socialismului. Multe din prevederile Statutului nu mai corespund. De aceea a apărut necesitatea unor modificări în Statutul partidului. Proiectul Statutului modificat, care se prezintă congresului spre examinare şi aprobare, cuprinde modificările corespunzătoare.

În toate organizaţiile de partid proiectul de Statut modificat a fost larg dezbătut. Membrii de partid au participat activ la dezbateri şi au făcut numeroase observaţii şi propuneri. Aceste dezbateri au dovedit creşterea conştiinţei politice şi a simţului de răspundere al membrilor de partid. Adoptarea proiectului de Statut modificat, cu îmbunătăţirile pe care le va aduce congresul, şi aplicarea consecventă în viaţa de partid a Statutului — legea de bază a partidului — va duce la ridicarea continuă a nivelului muncii de partid, la întărirea generală a partidului.

Tovarăşi,

Care sînt principalele probleme asupra cărora trebuie să ne îndreptăm atenţia în viitor pentru a înlătura lipsurile existente şi a îmbunătăţi munca de partid ?

a) DEZVOLTAREA DEMOCRAŢIEI INTERNE DE PARTID, ÎNTĂRIREA DISCIPLINEI DE PARTID

Dacă, aşa cum s-a arătat, în aplicarea principiilor democraţiei interne de partid s-au obţinut rezultate incontestabile, care exercită o influenţă pozitivă asupra întregii vieţi de partid, mai avem, din păcate, destule neajunsuri în această privinţă.

În activitatea multor organe de partid se manifestă tendința de cocoloșire a lipsurilor, de înnăbușire a criticii îndreptate spre dezvăluirea și înlăturarea neajunsurilor, se manifestă atitudinea formală față de critică și autocritică.

De pildă, în biroul Comitetului regional Stalin, timp îndelungat se cocoloșeau reciproc lipsurile, semnalările și criticile de jos erau ascunse în sertare; cei ce criticau erau persecutați sau neluați în seamă. Cîteva elemente descompuse, pătrunse în comitetul regional, folosindu-se de această stare de lucruri, au dăunat grav muncii de partid. Analizînd această situație, Comitetul Central a scos din funcție pe primul secretar și pe alți activiști. Elementele descompuse au fost excluse din partid pentru faptele lor nedemne. Organizația de partid regională a ales o nouă conducere.

Unii activiști au o atitudine cu totul formală față de critică și autocritică — lege a dezvoltării și îmbunătățirii continue a întregii activități a partidului. Sînt multe cazuri cînd aceștia, în diferite adunări și conferințe de partid, invită participanții la „critică", apoi își fac „autocritică" de rigoare, fără vreo încercare de a analiza lipsurile și cauzele lor, fără a arăta calea lichidării acestor lipsuri. O asemenea înțelegere a criticii și autocriticii nu poate duce decît la înmulțirea lipsurilor.

Organele și organizațiile de partid trebuie să lichideze tendințele de împiedicare a criticii și atitudinea formală față de critică, aceasta fiind dăunătoare intereselor partidului. Ele trebuie să încurajeze critica constructivă, să țină seama de ea, să sancționeze cu asprime pe cei care înăbușă critica venită din partea membrilor de partid și a oamenilor muncii fără partid.

Dreptul la critică, în interesul îmbunătățirii muncii de partid, este un drept fundamental al fiecărui membru al partidului.

În același timp organizațiile de partid trebuie să ia atitudine împotriva elementelor dușmănoase care denaturează critica, folosind-o în scopuri demagogice, calomnioase, pentru a submina disciplina socialistă a muncii, a compromite cadrele bune și devotate partidului, a slăbi încrederea oamenilor muncii în justețea cauzei partidului și avîntul lor în opera de construire a socialismului.

Trebuie depuse eforturi continue pentru a face din fiecare membru de partid un luptător activ pentru linia partidului; să stimulăm inițiativa masei membrilor de partid, să creștem răspunderea lor colectivă pentru înfăptuirea politicii partidului. *Activizarea masei membrilor de partid, atragerea lor la o participare activă în dezbaterea problemelor principale ale politicii partidului și statului, la elaborarea măsurilor și la aplicarea în viață a liniei politice și a hotărîrilor partidului constituie esența democrației interne de partid.*

În scopul dezvoltării democrației interne de partid, trebuie ca în toate organele de partid să se aplice în mod consecvent principiul conducerii colective, principiul suprem al conducerii de partid. Trebuie să înțelegem conducerea colectivă nu numai în sensul elaborării colective a hotărîrilor și directivelor, ci și în sensul repartizării sarcinilor și răspunderii individuale în organizarea și controlul îndeplinirii hotărîrilor.

Întărirea continuă a disciplinei de partid este o sarcină de importanță centrală, de care trebuie să ne ocupăm în viitor cu toată seriozitatea. Sînt membri de partid, unii chiar în funcții de răspundere, care își închipuie că disciplina de partid nu este obligatorie pentru ei, că-și pot permite să nesocotească și chiar să încalce Statutul partidului, hotărîrile partidului, legile statului, să încalce morala de partid fără a fi trași la răspundere.

Îndeplinirea necondiționată a hotărîrilor partidului și guvernului este una din cele mai elementare și în același timp cea mai importantă îndatorire statutară a oricărui membru de partid. Partidul nostru nu poate permite nimănui să calce disciplina de partid și de stat, pentru că acolo unde ea este nesocotită și încălcată se provoacă fisuri pe care dușmanul le folosește împotriva intereselor partidului și a puterii populare. Experiența îndelungată

a partidului nostru a dovedit că cine încalcă disciplina de partid ajută de fapt pe duşman împotriva partidului.

Leninismul arată că este imposibil ca proletariatul să-şi menţină şi să-şi consolideze puterea sa în stat, în vederea victoriei complete a socialismului, fără un partid puternic prin coeziunea şi disciplina sa de fier. Nici în ţara noastră puterea populară nu s-ar fi putut menţine şi consolida şi oamenii muncii n-ar fi obţinut succese în construirea socialismului dacă imensa majoritate a membrilor partidului nostru n-ar fi acţionat la chemarea conducerii sale ca un singur om, dacă partidul nostru n-ar fi avut o disciplină de fier.

În faţa organizaţiilor de partid stă sarcina de a intensifica munca de educare a membrilor şi candidaţilor de partid în spiritul disciplinei de partid şi de stat, de a sancţiona statutar pe cei ce încalcă disciplina. Fiecare membru de partid este dator să fie un exemplu de disciplină, conştiinţă cetăţenească, conduită morală. Întărind disciplina interioară, organizaţiile de partid trebuie să desfăşoare o largă muncă educativă în rîndul maselor, în spiritul respectării disciplinei de stat, a legilor ţării.

b) CONTINUA ÎNTĂRIRE A RÎNDURILOR PARTIDULUI; ÎMBUNĂTĂŢIREA COMPOZIŢIEI SALE SOCIALE

Tovarăşi,

Plenara Comitetului Central din iulie 1950, analizînd compoziţia socială a partidului, a constatat că ea este nesatisfăcătoare şi a stabilit sarcina de a se asigura o majoritate muncitorească în partid. În urma măsurilor organizatorice luate, procentul muncitorilor în partid a crescut de la 37,02% în 1951, la 42,61% în momentul de faţă. Din totalul candidaţilor de partid primiţi din 1952 pînă azi, numai 47,93% sînt muncitori, ceea ce este departe de a corespunde sarcinilor de îmbunătăţire a compoziţiei sociale a partidului. Această situaţie se datoreşte în primul rînd faptului că organizaţiile de partid din întreprinderi nu desfăşoară o sistematică muncă politică şi organizatorică pentru atragerea în partid a muncitorilor, deşi partidul exercită o uriaşă influenţă şi atracţie asupra celor mai conştienţi şi mai hotărîţi muncitori nemembri de partid. Zeci de mii dintre cei mai înaintaţi muncitori, care doresc fierbinte să se înroleze în rîndurile comuniştilor, au înmînat cereri de primire în partid. De luni de zile aceste cereri zac nerezolvate, pentru că multe organizaţii de partid din întreprinderi manifestă o atitudine sectară în munca de primire în partid, se încurcă în forme birocratice, preocupîndu-se mai mult de strîngerea de referinţe despre tot soiul de rude, decît de cunoaşterea a însuşi aceluia ce solicită primirea în rîndurile partidului. Unele comitete regionale, raionale şi orăşeneşti, în loc să-şi îndrepte toată atenţia spre munca de primire în partid în întreprinderile industriale, lasă lucrurile să meargă de la sine, din care cauză compoziţia socială a celor primiţi în rîndurile candidaţilor de partid continuă să rămînă nesatisfăcătoare.

Trebuie să asigurăm în partidul nostru creşterea numărului de muncitori — în special din industria mare — care lucrează direct la maşină, în aşa fel încît elementul muncitoresc să devină preponderent în partidul nostru, partid de avangardă al clasei muncitoare.

Să primim în partid pe cei ce sînt demni de înaltul titlu de membru al partidului şi să păzim ca lumina ochilor puritatea rîndurilor partidului.

Apărînd şi curăţind necontenit partidul de elementele necorespunzătoare, trebuie în acelaşi timp să lichidăm tratarea uşuratică a excluderilor din partid.

În cursul preschimbării documentelor de partid au fost multe cazuri de excluderi nestatutare, fără motive temeinice. Astfel, într-o serie de organizaţii din regiunea Bucureşti au fost scoşi din partid la un moment dat aproape o treime din totalul membrilor de partid. Comitetul Central a luat măsuri pentru îndreptarea lucrurilor, mii de membri buni ai partidului fiind restabiliţi în drepturile membrilor de partid.

Trebuie să ajutăm organizațiile de partid ca, în aplicarea sancțiunilor prevăzute de Statut, să analizeze fiecare caz în parte cu cea mai mare grijă partinică, cu simț de răspundere față de partid, respectînd cu strictețe prevederile Statutului.

c) ORGANIZAREA ȘI CONTROLUL ÎNDEPLINIRII HOTĂRÎRILOR

Partidul nostru desfășoară o uriașă muncă organizatorică pentru îndeplinirea hotărîrilor sale. Fără aceasta n-ar fi fost posibile realizările obținute. Nu putem însă trece cu vederea o serie de neajunsuri care frînează munca noastră, împiedică mobilizarea tuturor forțelor de care dispune partidul pentru realizarea tuturor hotărîrilor pînă la capăt, la timp și fără abateri.

Este vorba, în primul rînd, de metodele birocratice, de atitudinile formale față de hotărîrile partidului, de metodele șablon în aplicarea lor.

Sînt activiști de partid care reduc munca de organizare a îndeplinirii hotărîrilor la simpla lor multiplicare și transmitere către organele subordonate, considerînd că restul se va face de la sine. Pînă la urmă, trezindu-se cu hotărîrile neîndeplinite, ei dau din umeri nedumeriți și se străduiesc să găsească justificarea în așa-zisele „greutăți obiective".

În unele regiuni și raioane hotărîrile partidului se „prelucrează" în același fel în întreprindere ca și în sat, în instituție ca și pe șantier. Este de la sine înțeles că în asemenea condiții cele mai bune hotărîri rămîn înecate în vorbărie goală.

Controlul îndeplinirii sarcinilor este redus adeseori la simpla informare asupra lipsurilor, la un fel de fotografiere a lor și de trimitere a informărilor către organele superioare. De multe ori informarea face un drum lung, fiind citită de diferiți activiști din organele de partid respective și de către aparatul acestora, se mai adaugă sau se scoate cîte un cuvînt sau o virgulă, fără să se ia măsuri operative de îndreptare a lucrurilor.

În unele organizații de partid, nu toți membrii de partid aduc o contribuție concretă la realizarea sarcinilor partidului. Iată, de pildă, organizația de bază de la uzina „Tudor Vladimirescu"-București, care raportează că 75% din membrii de partid au repartizate și îndeplinesc sarcini de partid. Dar ce fac ceilalți membri ai acestei organizații de bază? Sînt membri onorifici? De fapt ei doresc să îndeplinească sarcini de partid, dar ori că nu li se dau astfel de sarcini, ori la repartizarea sarcinilor nu li se dă ajutor practic în îndeplinirea acestora.

Toate aceste deficiențe se datoresc, în primul rînd, birocratizării unor cadre de partid care s-au rupt de viața concretă, care nu aud clocotul ei și nu văd direcția dezvoltării ei. Birocratismul acoperă cu mucegaiul său tot ce este viu, încearcă să bage viața în tipare, împiedică răspîndirea a ceea ce este nou și înaintat, stăvilind mersul nostru înainte. Birocratismul trebuie considerat ca un mare rău pentru partid și trebuie combătut și lichidat nu prin lozinci, ci printr-o stăruitoare muncă politică și organizatorică în vederea înlăturării metodelor birocratice. Acei membri de partid care au început să se birocratizeze trebuie ajutați să se îndrepte — dacă se poate —, iar dacă ajutorul e fără efect, trebuie înlăturați fără șovăială de la munca de conducere, pentru a nu molipsi și pe alții.

Rezultatele practice obținute în întărirea partidului, în îndeplinirea sarcinilor în industrie, agricultură, transporturi, construcții, cultură sînt criteriul principal de apreciere a activității organizațiilor de partid. De acest lucru trebuie să fie conștient fiecare activist și fiecare membru al partidului. De aceea *centrul de greutate în munca organizatorică trebuie mutat în activitatea concretă de organizare a îndeplinirii hotărîrilor partidului și guvernului acolo unde se decide însăși soarta lor* — în raioane, orașe, întreprinderi industriale, gospodării colective, S.M.T.-uri, gospodării de stat, în sate, în instituții. Trebuie reduse la minimul necesar hîrtiile și ședințele, trimițîndu-se forțele noastre cele mai bune acolo unde pulsează viața, în mijlocul masei membrilor de partid și a celor

fără partid, pentru a studia viaţa concretă şi a acţiona în strînsă legătură cu problemele pe care le ridică ea. Forţele principale trebuie repartizate acolo unde există o rămînere în urmă, pentru a face ca toate sectoarele activităţii noastre să înainteze; trebuie acordat ajutor practic fiecărei organizaţii de partid, pentru ca să aplice hotărîrile partidului potrivit cu domeniul în care-şi desfăşoară activitatea.

Organizaţiile de bază trebuie ajutate să încredinţeze sarcini concrete fiecărui membru de partid, să-l controleze şi să-l îndrume în muncă, să pună în discuţie în adunările lor şi să tragă la răspundere pe acei membri de partid care nu-şi îndeplinesc sarcinile.

Este necesar să asigurăm controlul îndeplinirii hotărîrilor la timp, îndată după adoptarea lor; controlul trebuie să însemne dezvăluirea neajunsurilor, a sectoarelor rămase în urmă şi luarea de măsuri pe loc pentru îndreptarea lucrurilor.

Un rol important în organizarea şi controlul îndeplinirii sarcinilor îl are aparatul de partid, începînd cu secţiile Comitetului Central.

Adeseori secţiile C.C. nu sesizează la timp fenomenele noi, nu analizează în mod aprofundat problemele centrale din sectoarele lor de activitate, manifestă tendinţa de a duce munca în mod birocratic. Sarcina aparatului Comitetului Central nu este numai de a informa la timp în mod documentat conducerea partidului asupra variatelor aspecte ale muncii de partid şi de stat, ci şi de a ajuta pe teren organele locale ale partidului să-şi îmbunătăţească munca, să-şi perfecţioneze metodele de activitate. Controlul efectuat de aparatul de partid asupra îndeplinirii hotărîrilor Comitetului Central trebuie să se îmbine cu o muncă politică-organizatorică vie, plină de iniţiativă, pentru a asigura aplicarea acestor hotărîri în viaţă.

Sarcina aparatului de partid este de a răspîndi neobosit tot ce este preţios în experienţa organizaţiilor de partid în domeniul vieţii interne de partid, a muncii de masă, a conducerii activităţii economice.

Fiecare organizaţie de partid, cadrele de partid şi partidul nostru în întregul său au acumulat o mare experienţă, care se îmbogăţeşte necontenit cu tot ce aduce viaţa nou şi înaintat.

Sînt tovarăşi, şi, din păcate, nu puţini la număr, care nu văd sau nu vor să vadă rezultatele bune obţinute de organizaţiile noastre de partid dintr-un sector sau altul şi, de aceea, în loc să studieze şi să răspîndească experienţa bună, se vaită că „organizaţiile de partid nu ştiu să muncească", „n-au experienţă". Trebuie să studiem cu toată atenţia experienţa organizaţiilor de partid, a membrilor de partid, a oamenilor muncii fără partid, să generalizăm experienţa bună, să o extindem în toate organizaţiile de partid corespunzător cu condiţiile concrete de muncă; să combatem rutina şi să stimulăm îndrăzneala creatoare a activiştilor şi membrilor de partid; să facem din experienţa înaintată un bun al întregului partid, un mijloc de bază pentru îmbunătăţirea generală a activităţii noastre.

Deosebit de instructivă a fost în acest sens campania agricolă din toamna anului 1954, care a îmbogăţit experienţa întregului nostru partid. Cadrele de bază ale partidului, cea mai mare parte a membrilor Comitetului Central, începînd cu membrii Biroului Politic, au fost repartizaţi în întreaga ţară şi au muncit nemijlocit în regiuni, raioane, comune şi sate. În această acţiune, Comitetul Central al partidului a studiat pe teren atît experienţa pozitivă cît şi lipsurile muncii de partid şi de stat şi a dat ajutor organelor de partid, economice, de stat şi organizaţiilor de masă, luînd măsuri pentru înlăturarea lipsurilor şi îmbunătăţirea muncii. Au fost rezolvate pe loc, cu sprijinul oamenilor muncii, numeroase probleme locale cu caracter economic, cultural, obştesc. A fost desfăşurată o largă muncă politică de lămurire a liniei partidului şi, îndeosebi, a politicii partidului la sate şi au fost atraşi în munca activă în jurul organizaţiilor de partid de la sate sute de mii dintre cei mai înaintaţi ţărani muncitori.

După cum se știe, sarcinile stabilite de Comitetul Central și Consiliul de Miniștri cu privire la însămînțări și arături de toamnă, colectări și achiziții de produse agricole au fost îndeplinite și chiar depășite. *(Aplauze).* Rezultatele acestei munci s-au resimțit în recolta bogată de cereale din anul acesta.

Învățămintele care trebuie trase din acțiunea organizată de partid în toamna anului 1954 sînt următoarele:

pentru aducerea la îndeplinire a hotărîrilor partidului și guvernului, rolul decisiv îl are munca organizatorică concretă desfășurată pe teren;

organele de partid trebuie să-și repartizeze just forțele, astfel încît eforturile principale să fie concentrate spre îndeplinirea sarcinilor celor mai importante și urgente; în același timp, nu trebuie să lase descoperite celelalte sectoare de activitate, asigurînd continuitatea muncii în toate domeniile;

organele de partid trebuie să împletească munca organizatorică cu o largă muncă politică de masă, atrăgînd masele de oameni ai muncii la îndeplinirea sarcinilor puse de partid.

d) SELECȚIONAREA ȘI REPARTIZAREA CADRELOR

În stadiul actual de dezvoltare avem nevoie în toate compartimentele vieții de partid și de stat de cadre cu o temeinică pregătire, energice, harnice, capabile să facă față sarcinilor complexe economice, sociale și culturale legate de cel de-al doilea plan cincinal și să ridice la un nivel superior munca politică-organizatorică a partidului.

Trebuie să punem capăt slabei exigențe față de competința cadrelor din partea unor organe de partid și de stat, care promovează oameni slab pregătiți din punct de vedere politic și profesional, capabili doar să ducă de rîpă munca ce le-a fost încredințată, oricită bunăvoință ar avea.

Este destul de răspîndită practica de a se repartiza cadrele numai după dosare și de a se numi oameni în funcții în mod birocratic, chiar fără să fie văzuți la față. Se cere fiecărui organ de partid și fiecărui activist de răspundere studierea și cunoașterea temeinică a cadrelor în muncă, selecționarea lor după calitățile politice și profesionale — principiu leninist indivizibil. Trebuie să dăm o mai mare atenție ca pînă acum gradului de pregătire a cadrelor, să le repartizăm acolo unde pot da maximum de randament, să le dăm ajutor pentru a se putea achita de sarcinile ce li se încredințează, să manifestăm o grijă permanentă pentru condițiile lor de muncă și de viață.

A crește cadre pentru toate sectoarele de activitate nu este un lucru ușor. Trebuie ani de muncă pentru a forma un activist capabil să facă față unei munci de răspundere la nivelul cerut. De aceea, promovînd în mod curajos cadre tinere, devotate partidului, să nu ne oprim aici, ci să muncim necontenit pentru creșterea lor, pentru ridicarea nivelului lor politic și cultural și a calificării lor profesionale.

Or, în ce privește studiul activiștilor de partid și de stat, situația nu este mulțumitoare. Unii activiști studiază nesistematic, fără continuitate, teoria marxist-leninistă și documentele privind politica partidului. Este inevitabil ca astfel de cadre să cadă pradă practicismului îngust, să nu poată judeca în mod critic, de pe pozițiile ideologiei marxist-leniniste, problemele economice din domeniul lor de activitate, să nu se poată orienta just în problemele vieții interne și internaționale.

O dată cu ridicarea nivelului ideologic al cadrelor de partid, sarcina noastră este de a ridica în mod persistent pregătirea lor de specialitate la nivelul de cunoștințe al inginerilor și tehnicienilor. Să luăm, de pildă, sarcinile vaste ce ne stau în față în industrie, unde nivelul de cunoștințe al multor cadre de partid și de stat este cu totul insuficient. A asigura conducerea de partid în acest domeniu înseamnă a orienta cadrele de partid care se ocupă de industrie să-și însușească cunoștințe temeinice de tehnică și de economie. Același lucru trebuie spus despre agricultură. Pentru a conduce o gospodărie de stat sau o gospodărie colectivă, se cer cunoștințe

multilaterale agrotehnice şi zootehnice şi o cunoaştere serioasă a economiei agrare.

În domeniul politicii de cadre, o serie de ministere şi departamente centrale au serioase slăbiciuni. La Ministerul Învăţămîntului, cadrele tinere, competente, crescute de partid sînt foarte anevoios promovate. În acelaşi timp sînt neglijate o serie de cadre vechi, mature politiceşte. Ministerul Agriculturii se ocupă nesatisfăcător de promovarea unor cadre cu larg orizont politic şi ştiinţific, necesare pentru înfăptuirea transformării socialiste a agriculturii.

Acestei stări de lucruri, care este comună multor ministere şi instituţii centrale, trebuie să i se pună capăt cu toată hotărîrea. Este necesară o îmbunătăţire radicală a muncii ministerelor în domeniul pregătirii, repartizării şi promovării de cadre.

Organele de partid şi de stat trebuie să muncească cu perseverenţă pentru a asigura cadre competente necesare economiei şi culturii.

Zecile de mii de cadre care lucrează în organele de partid şi de stat, în aparatul lor, în organizaţiile de masă şi îndeosebi numerosul activ de partid care s-a închegat în jurul organelor de partid formează un mare rezervor pentru ridicarea şi selecţionarea de cadre.

În perioada construirii socialismului, cadrele hotărăsc totul. Să educăm şi să creştem cu grijă, cu răbdare şi cu dragoste cadrele noastre — fondul de aur al partidului ! *(Aplauze).*

e) ÎNTĂRIREA CONTINUĂ A LEGĂTURII PARTIDULUI CU MASELE

Tovarăşi,

Regimul democrat-popular a descătuşat energia creatoare şi iniţiativa nesecată a maselor populare. Misiunea partidului este de a organiza această energie şi iniţiativă în vederea îndeplinirii sarcinilor construirii socialismului. Întărirea legăturii partidului cu masele este cea mai înaltă îndatorire a organizaţiilor de partid. Ele îşi pot cimenta legătura cu masele numai dacă desfăşoară o permanentă muncă politică şi organizatorică în rîndul celor ce muncesc.

Deficienţa principală în domeniul muncii politice de masă constă în legătura ei insuficientă cu sarcinile de fiecare zi ale organizaţiilor de partid, cu problemele care preocupă pe oamenii muncii.

Organizaţiile de partid trebuie să ducă munca politică de masă în jurul problemelor arzătoare ale politicii partidului şi ale situaţiei internaţionale, să lămurească deschis toate problemele pe care le ridică membrii de partid şi oamenii muncii nemembri de partid, mobilizîndu-i în mod curajos pentru înfrîngerea dificultăţilor şi îndeplinirea sarcinilor în domeniul construcţiei economice. Ascuţişul agitaţiei prin viu grai şi presă trebuie îndreptat împotriva duşmanilor regimului democrat-popular, împotriva hoţilor şi defraudatorilor, împotriva risipitorilor, birocraţilor, leneşilor.

Munca politică sistematică desfăşurată nemijlocit în rîndurile maselor muncitoare şi mai ales munca de la om la om este sarcina fiecărui membru şi candidat de partid, începînd cu cei ce lucrează în munci de răspundere pe linie de partid şi de stat. O sarcină de partid a cadrelor noastre este de a lua cuvîntul regulat în faţa oamenilor muncii din întreprinderi, sate, instituţii pentru a le explica politica partidului. Fără aceasta, spunea Lenin, nu e de conceput activitatea politică. Partidul poate conduce masele muncitoare pe drumul construirii socialismului numai dacă desfăşoară o activitate neîntreruptă de educare comunistă a maselor în vederea ridicării conştiinţei lor politice.

Un mare rol în întărirea legăturii partidului cu masele îl are conducerea de către partid a organizaţiilor de masă.

În răstimpul dintre cele două congrese, *sindicatele* noastre au crescut şi s-au dezvoltat. Este cunoscut rolul însemnat pe care îl are activitatea sindicatelor în domeniul construcţiei economice şi al ridicării nivelului de trai al oamenilor muncii.

Cu toate acestea, rezultatele obţinute în munca sindicală nu ne pot mulţumi. Neajunsurile în munca lor se datorează în primul rînd faptului că multe organizaţii de partid se preocupă insuficient de conducerea şi îndrumarea de fiecare zi a activităţii organelor sindicale. Din această cauză, în activitatea multor organe sindicale

s-au înrădăcinat metode de muncă birocratice, formale; adeseori organele sindicale nu cunosc decît superficial problemele economice concrete, tratează formal întrecerea socialistă. Consfătuirile de producție, în a căror organizare sindicatele au rolul hotărîtor, poartă de multe ori un caracter abstract, de paradă; nu se iau măsuri organizatorice corespunzătoare.

Organele de partid și membrii de partid care lucrează în sindicate trebuie să lupte cu hotărîre împotriva metodelor birocratice în munca sindicală; să ajute organele sindicale și pe activiștii sindicatelor să-și întărească în permanență legătura cu masele, să cunoască temeinic problemele arzătoare ale activității economice a întreprinderii și a ramurii de producție corespunzătoare, să se preocupe de nevoile materiale și culturale de fiecare zi ale oamenilor muncii.

Organele de partid trebuie să îndrumeze organizațiile sindicale ca, împreună cu conducerea fabricii, uzinei, șantierului, să studieze la fiecare loc de muncă, atelier sau secție, cele mai potrivite metode pentru creșterea productivității muncii, pentru reducerea prețului de cost, îmbunătățirea calității producției, stabilind un program de măsuri care să fie dezbătut, perfecționat și pus în aplicare de colectivul întreprinderii. Organele și organizațiile de partid trebuie să ajute sindicatele să lichideze deficiențele serioase pe care le au în domeniul muncii culturale de masă.

Lichidînd deficiențele în munca lor, sindicatele, sub îndrumarea partidului, își vor îndeplini din ce în ce mai bine sarcinile mari ce le revin în opera de construire a socialismului și misiunea lor înaltă de a fi pentru masele muncitoare o școală a comunismului.

În conducerea de către partid a *Uniunii Tineretului Muncitor* s-au obținut rezultate pozitive în urma analizei făcute de C.C. al P.M.R. și a măsurilor organizatorice luate.

Totuși, în acest domeniu persistă lipsuri serioase. Îndrumarea de către organele de partid a organizațiilor U.T.M. se exercită mai mult la nivelul comitetelor regionale, orășenești și raionale. În

întreprinderi, sate și școli, acolo unde se află masa tineretului, îndrumarea și ajutorul dat de organizațiile de partid U.T.M.-ului, preocuparea lor nemijlocită pentru munca în rîndul tineretului sînt nesatisfăcătoare.

Organele de partid trebuie să ajute organizațiile U.T.M. să găsească forme de muncă mai atrăgătoare pentru tineret, eliminînd șablonul și tendința de a copia întocmai metodele de muncă proprii organizațiilor de partid. Trebuie înlăturate deficiențele serioase în educația politică și morală a tineretului muncitoresc, țărănesc și studios.

Se știe că ceea ce caracterizează tineretul este energia sa clocotitoare, dorința aprigă de a-și închina viața unei cauze înalte, dragostea înflăcărată pentru Patrie și popor.

Sarcina organizațiilor de partid este de a da o justă folosire energiei și entuziasmului tineretului, crescînd cu grijă părintească milioane de tineri constructori ai socialismului.

Organele și organizațiile noastre de partid și, sub conducerea lor, organizațiile U.T.M. trebuie să acorde atenția principală participării active, pline de avînt a tineretului din întreprinderi și sate la lupta pentru realizarea celui de-al doilea plan cincinal, muncii voluntare a tineretului pe marile șantiere, însușirii de către tineri a tehnicii înaintate, pregătirii tineretului din școli și instituții de învățămînt superior pentru activitatea practică. Trebuie să cultivăm în rîndurile tineretului minunatele tradiții de luptă ale Uniunii Tineretului Comunist, să întărim munca de educare a maselor de tineret în spiritul devotamentului față de partid și popor, al hotărîrii de a înfrunta cu curaj orice piedici și greutăți, al combativității față de dușmanii regimului democrat-popular și al spiritului de abnegație în lupta pentru îndeplinirea sarcinilor încredințate.

Întărirea legăturii partidului cu masele cele mai largi ale poporului muncitor nu este cu putință fără *îmbunătățirea muncii de partid în rîndul femeilor.*

Organizațiile noastre de partid trebuie să aibă permanent în vedere faptul că femeile reprezintă mai mult de jumătate din

populația țării, că ele posedă o nesecată energie și joacă un rol mare în viața obștească, economică și culturală. Femeia-mamă are un rol hotărîtor în educarea cetățenilor de mîine ai țării. Organizațiile de partid, comitetele executive ale Sfaturilor populare, sindicatele, Uniunea Tineretului Muncitor manifestă în genere o preocupare cu totul insuficientă față de problemele specifice ale muncii în rîndurile femeilor și promovează cu destulă timiditate femeile în posturi de conducere. Îndatorirea principală a organizațiilor de partid și a Sfaturilor populare în ce privește munca în rîndul femeilor este de a lupta pentru promovarea curajoasă a femeilor în munci de răspundere — în economie, organe de stat, organizații obștești. Este necesar ca organizațiile de partid să se preocupe zi de zi, în adevăratul înțeles al cuvîntului, de pregătirea politică și profesională a femeilor, de atragerea lor în producție, de munca cultural-educativă în rîndurile maselor de femei, pe care regimul burghezo-moșieresc le-a ținut în întuneric. Este timpul să se ia o atitudine hotărîtă, de combatere a stărilor de spirit înapoiate față de femeie în viața obștească și în familie. O mare parte a femeilor posedă un dezvoltat simț gospodăresc, care, fiind îndreptat în direcția întăririi și dezvoltării sectorului socialist al agriculturii, a organizării de acțiuni de interes obștesc, poate da bune rezultate.

Sfaturile populare — organele locale ale puterii de stat — sînt expresia democratismului profund al orînduirii noastre. Ele unesc clasa muncitoare cu masele cele mai largi ale țărănimii muncitoare și ale altor pături ale oamenilor muncii. În afară de cei aproape 134.000 de deputați, în jurul Sfaturilor populare — în cadrul comisiilor permanente, al comitetelor cetățenești, al comisiilor de femei — se grupează un activ larg de cetățeni, sute de mii de oameni care sprijină activitatea Sfaturilor populare pe tărîm economic, cultural, sanitar și edilitar.

Datorită slăbiciunilor în conducerea și îndrumarea Sfaturilor populare de către organele de partid, multe comitete executive ale Sfaturilor populare nu înțeleg în suficientă măsură că acestea nu

sînt simple organe administrative, de felul vechilor primării. Sfaturile populare trebuie să stimuleze și să folosească cît mai larg inițiativa oamenilor muncii, atrăgîndu-i sub forme variate la o participare activă în conducerea treburilor obștești. În aceasta constă, înainte de toate, sursa tăriei și a posibilităților nesecate ale Sfaturilor noastre populare!

Unele comitete de partid se substituie Sfaturilor populare, în loc să le ajute cu cadre pricepute, să le îndrume îndeaproape, să le controleze, să pună în fața organizațiilor de partid sarcina de a sprijini acțiunile lor, să tragă la răspundere pe comuniștii din aceste organe atunci cînd nu-și îndeplinesc sarcinile. Această metodă greșită răpește inițiativa acestor organe, le slăbește răspunderea și împiedică întărirea rolului lor ca organe de conducere administrativă.

Îndrumînd și controlînd sistematic activitatea Sfaturilor populare, organele de partid trebuie să lichideze cu cea mai mare hotărîre orice tendință de a se substitui acestora. Dimpotrivă, organizațiile de partid și membrii de partid care lucrează în Sfaturile populare trebuie să întărească la comitetele executive ale Sfaturilor populare simțul răspunderii pentru mersul treburilor în regiune, raion sau oraș, să le ajute să descopere și să valorifice resursele locale, fără a aștepta ca totul să se rezolve „de la centru", și să lucreze cu spirit de inițiativă pentru rezolvarea problemelor economice și culturale.

f) MUNCA IDEOLOGICA

Tovarăși,

Una din condițiile esențiale ale victoriei în lupta pentru construirea socialismului este educația marxist-leninistă a membrilor partidului, înarmarea lor cu o cunoaștere profundă a teoriei marxist-leniniste, a legilor și forțelor motrice ale dezvoltării societății, a concluziilor pe care le trage partidul nostru din tezele învățăturii marxist-leniniste pentru practica sa revoluționară. În țara

noastră, ideologia marxist-leninistă stă la temelia vieții de stat și exercită o înrîurire tot mai puternică asupra vieții sociale.

Cu toate succesele însemnate obținute de partid în munca de educație marxist-leninistă, ea continuă să rămînă încă în urma cerințelor vieții și a necesităților activității practice a partidului.

Congresul nostru trebuie să constituie un punct de plecare pentru lichidarea hotărîtă a oricărei subaprecieri a muncii ideologice și, înainte de toate, pentru un mare avînt al studiului individual al teoriei marxist-leniniste. Fiecare membru și candidat de partid trebuie să învețe pentru a-și putea îndeplini cît mai bine sarcinile spre folosul partidului clasei muncitoare, al Patriei.

De aceea, mai mult ca oricînd este necesar să lichidăm caracterul școlăresc pe care-l are de multe ori propaganda noastră de partid. Propaganda de partid trebuie să fie indisolubil legată de practica construcției socialiste și, îndeosebi, de problemele concrete ale economiei, ajutînd organizațiile de partid și masele muncitoare să rezolve sarcinile de fiecare zi care le stau în față.

Lipsa principală care se manifestă în conținutul propagandei de partid și al muncii ideologice în genere, este dogmatismul, însușirea buchererească, necreatoare a învățăturii marxist-leniniste.

Necunoașterea de către unii propagandiști a stărilor de lucruri de pe teren și a problemelor concrete pe care le pune viața în fața partidului nostru îi duce pe drumul tratării mecanice a tezelor marxism-leninismului, fără studierea condițiilor istorice concrete în care au fost formulate.

Din cauza ruperii de viață, unii propagandiști cad în confuzii politice, manifestă tendința de a trece cu ușurință peste probleme încă nerezolvate ale construirii bazei economice a socialismului în R.P.R., prezintă în mod abstract acțiunea legilor reproducției socialiste lărgite și a legii dezvoltării planice proporționale a economiei naționale.

Îndatorirea noastră este de a generaliza experiența practică revoluționară a partidului și poporului nostru muncitor și de a trage concluziile corespunzătoare din această experiență, călăuzindu-ne

după învățătura marxist-leninistă, așa cum face partidul nostru în elaborarea hotărîrilor și a altor documente ale sale. Este necesar să intensificăm activitatea teoretică în diferite sectoare ale frontului nostru ideologic. Cadrele noastre ideologice trebuie să întocmească lucrări în care să analizeze bazele teoretice ale politicii partidului și guvernului, să studieze fenomenele noi în viața noastră socială, problemele dezvoltării forțelor productive și ale noilor relații de producție în economia noastră națională, probleme privind procesul de trecere de la mica producție de mărfuri la agricultura socialistă și aspectele concrete ale luptei de clasă legate de acest proces.

Tovarăși,

În actuala etapă a trecerii de la capitalism la socialism, dușmanul de clasă, zdrobit în sectoarele hotărîtoare ale economiei, își îndreaptă tot mai mult eforturile pe tărîmul ideologiei. *Partidul nostru privește lupta împotriva influențelor ideologiei burgheze drept una din cele mai importante sarcini ale sale.*

Lupta ideologiei socialiste împotriva ideologiei burgheze este parte integrantă a luptei pe care partidul nostru o duce cu neabătută fermitate pentru construirea socialismului.

Lupta ideologică reflectă lupta între clase, care este un fenomen obiectiv al societății noastre actuale.

Existența în țara noastră a rămășițelor exploatării omului de către om, ca și existența lumii capitaliste, constituie o sursă permanentă de propagare a concepțiilor ideologice burgheze. De aceea propaganda noastră de partid trebuie să fie pătrunsă de spirit ofensiv și de intransigență față de orice denaturare a teoriei marxist-leniniste, să ducă o luptă persistentă pentru dezrădăcinarea influențelor ideologice burgheze. Nici vorbă nu poate fi de o cît de mică slăbire a luptei duse de partidul nostru împotriva ideologiei dușmane *(vii aplauze)*, necum despre o pretinsă „pauză" în lupta ideologică.

Sarcina activiștilor noștri pe tărîmul muncii ideologice este să combată toate formele de influență a ideologiei burgheze reacțio-

nare, și îndeosebi strecurarea în ideologie a concepțiilor naționaliste, șovine; să demaște pe apologeții contemporani ai capitalismului; să dezvăluie caracterul antiștiințific, retrograd al teoriilor, elaborate în trecut de ideologii claselor exploatatoare, în domeniul sociologiei, economiei politice, istoriei, teoriei literaturii și artei.

Marxism-leninismul se opune cu hotărîre obiectivismului burghez în problemele culturii — ale științei, literaturii și artei. Partidul nostru a întreprins, îndeosebi după 23 August 1944, o vastă activitate de valorificare critică, de pe pozițiile marxism-leninismului, a moștenirii noastre culturale. Dînd o înaltă prețuire bogatei moșteniri culturale progresiste, democratice a poporului nostru, partidul combate tot ce a fost reacționar, retrograd, antipopular în operele științifice sau literare ale trecutului.

Cu aceeași fermitate trebuie criticate și manifestările de obiectivism burghez în atitudinea unora dintre intelectuali față de cultura țărilor capitaliste. Noi apreciem tot ce a creat mai de preț fiecare popor, tot ce are înaintat cultura lui. Dar sîntem împotriva atitudinii necritice, a tratării pe același plan a elementelor democratice și a celor reacționare în cultura unui popor, a ploconirii servile în fața culturii burgheze.

Propaganda verbală și scrisă trebuie să dea dovadă de mai multă fermitate și claritate în combaterea influențelor ideologice burgheze și a confuziilor teoretice care se manifestă în unele articole din ziare și publicații periodice, în cărți și broșuri, în unele cursuri universitare și conferințe publice.

Uriașa forță educativă a propagandei și agitației de partid trebuie îndreptată în direcția combaterii influențelor capitaliste în conștiința oamenilor, împotriva vederilor mistice, prejudecăților și superstițiilor, împotriva concepțiilor burgheze și mic-burgheze în problemele moralei, atitudinii față de muncă, față de avutul obștesc, față de îndatoririle către stat.

O deosebită atenție trebuie să dea propaganda de partid educării oamenilor muncii în spiritul patriotismului socialist și al internaționalismului proletar.

Comuniștii cultivă la oamenii muncii dragostea fierbinte pentru Patrie, voința fermă de a munci pentru înflorirea ei, pentru construirea socialismului, pentru apărarea păcii, securității și independenței Patriei. Ei cultivă mîndria națională a maselor muncitoare pentru eroica luptă revoluționară dusă în trecut de muncitori, țărani, de cărturarii înaintați pentru eliberarea socială și națională a Romîniei. În strînsă îmbinare cu educația în spiritul patriotismului socialist, partidul nostru cultivă în masele poporului nostru internaționalismul proletar consecvent, dragostea frățească și recunoștință pentru patria Marii Revoluții Socialiste din Octombrie și eliberatoarea noastră — marea Uniune Sovietică, dragostea frățească pentru toate popoarele țărilor de democrație populară. *(Aplauze)*.

Partidul cultivă la oamenii muncii conștiința unității indisolubile a intereselor întregului lagăr al socialismului, hotărîrea de a contribui activ la continua lui întărire. Partidul educă pe cei ce muncesc în spiritul solidarității internaționale cu oamenii muncii din toate țările, în spiritul sprijinirii luptei popoarelor pentru pace, democrație și socialism.

În lupta pentru ceea ce este nou, avansat, împotriva a tot ce este învechit și retrograd în domeniul ideologiei și culturii, iau parte, alături de membrii partidului, cercuri largi ale intelectualității fără partid. Sarcina organizațiilor de partid este de a ajuta și îndruma intelectualitatea avansată în acestă luptă, de a o stimula și sprijini.

Viața a arătat că însușirea concepției marxist-leniniste fructifică gîndirea științifică și creația artistică, ajută pe oamenii de știință, în orice domeniu ar lucra ei, la aprofundarea și generalizarea științifică a rezultatelor cercetărilor lor, la înlăturarea din știință a tot ce este perimat, antiștiințific.

Partidul nostru consideră intelectualitatea avansată drept o mîndrie a poporului nostru. El educă oamenii muncii în spiritul dragostei și al respectului pentru oamenii de cultură care și-au pus talentul, cunoștințele și puterea de muncă în slujba poporului. În-

drumarea de către partid a activității creatoare în domeniul științei, tehnicii, învățămîntului, literaturii, artei, a dat, și nu ne îndoim că va da și pe viitor, roade tot mai bogate, asigurînd avîntul și dezvoltarea culturii noastre naționale în formă, socialiste în conținut.

Ne bucură pe toți succesele mari dobîndite în anii regimului democrat-popular în diferite ramuri ale științei. Noi dorim însă științei noastre succese și mai mari, și mai multe, succese care să sporească contribuția științei la dezvoltarea economiei naționale și a culturii și să ridice prestigiul ei internațional. Pentru aceasta, oamenii de știință, ridicînd continuu nivelul teoretic al activității științifice, trebuie să combată totodată tendințele de rupere a ei de preocupările practice.

Pentru avîntul activității științifice în toate domeniile este neapărată nevoie de dezbateri asupra problemelor celor mai actuale ale științei, dezbateri care să îmbogățească gîndirea științifică, să dea un fundament teoretic rezultatelor acumulate de cercetători și să ducă la dezvăluirea și combaterea concepțiilor idealiste, neștiințifice. Activa participare la astfel de dezbateri și luarea de atitudine împotriva concepțiilor retrograde este o îndatorire de onoare a fiecărui om de cultură înaintat.

Pentru a asigura dezvoltarea activității științifice, comuniștii care lucrează în domeniul științei și al tehnicii trebuie să știe să coordoneze și să îndrume cu modestie munca oamenilor de știință, pătrunzînd în esența lucrurilor și studiindu-le în mod detaliat. Ei trebuie să unească preocuparea permanentă pentru formarea de cadre tinere de specialiști cu o atitudine atentă față de specialiștii vechi, ajutîndu-i pe aceștia în justa orientare a activității lor, corespunzător cu necesitățile construcției socialiste.

Trebuie să se ia măsurile necesare pentru a întări institutele de științe sociale, în special Institutul de filozofie și Institutul de economie al Academiei R.P.R., cu cadre calificate, legate de activitatea practică a partidului, trebuie îmbunătățită îndrumarea de către partid a activității acestor institute, trebuie create posibilitățile practice pentru lărgirea activității lor, stimulate discuțiile creatoare asupra problemelor teoretice actuale.

În ce privește catedrele de științe sociale de la institutele de învățămînt superior, ele au misiunea de a influența și ajuta catedrele de specialitate în vederea asigurării unei juste orientări ideologice în toate sectoarele învățămîntului superior, ale științei și ale culturii în genere.

O sarcină de mare răspundere stă în fața istoricilor noștri — aceea de a elabora, cu forțele unui larg colectiv de cercetători științifici, o istorie a Romîniei care să sintetizeze, de pe pozițiile învățăturii marxist-leniniste, tot ce s-a realizat la noi pe tărîmul științei istorice și să însemne un pas înainte în dezvoltarea acestei științe, îndeosebi în soluționarea unor probleme de bază ale istoriei noastre — probleme ale procesului de formare a poporului romîn, ale istoriei contemporane, ale periodizării istoriei. În ce privește istoria partidului, Comitetul Central a hotărît elaborarea de către Institutul de istorie a partidului a unui manual care va fi redactat de o comisie a Comitetului Central și care trebuie să înarmeze pe membrii de partid și pe oamenii muncii fără partid cu cunoașterea învățămintelor istorice ale drumului de luptă parcurs de partid.

Succese însemnate au fost repurtate în domeniul literaturii și artei.

Deosebit de îmbucurător este faptul că în literatura și arta noastră își dau mîna scriitori și oameni de artă din diferite generații.

Tot ce are mai talentat literatura și arta romînească participă astăzi la opera de dezvoltare a culturii puse în slujba poporului. Furia pe care acest fenomen o stîrnește oficinelor propagandei imperialiste este, în felul ei, o recunoaștere a succeselor dobîndite de partid în opera de dezvoltare a culturii în R.P.R.

Scriitorii și artiștii noștri continuă tradițiile literaturii și artei înaintate a trecutului, tradițiile clasicilor literaturii și artei noastre.

Ei se străduiesc, în marea lor majoritate, să reflecte în operele lor realitatea noastră şi să contribuie activ la opera de educare a oamenilor muncii în spiritul socialismului. Ei urmează îndemnul şi pilda lui Mihail Sadoveanu, care a scris cu atîta dreptate: „Literatura nu poate fi izolată de interesul permanent al obştei muncitoare. Ţara nouă n-are ce face cu literaţii «care nu fac politică» şi cu cei care pretind că dormitează în turn de fildeş. Ţara nouă are nevoie de scriitori militanţi în vederea progresului ei necontenit". *(Aplauze).*

Oamenii de litere şi de artă au izbutit să creeze în ultimii ani opere care şi-au cîştigat pe merit dragostea poporului. Dar succesele obţinute nu trebuie să ducă la crearea unei atmosfere festive, de automulţumire. Multe dintre temele mari şi dintre aspectele fundamentale ale luptei eroice a poporului muncitor pentru construirea socialismului, ca şi din istoria ultimelor decenii, nu şi-au găsit oglindirea în literatură şi artă decît în slabă măsură. Unele opere suferă de tendinţa de a simplifica realitatea, de a o prezenta în chip schematic, ceea ce se manifestă îndeosebi în prezentarea slabă din punct de vedere artistic a superiorităţii noului, a procesului de înfrîngere şi de lichidare a ceea ce este vechi. Lipsite de viaţă sînt în unele opere literare figurile făuritorilor noii societăţi.

Realismul socialist exclude deopotrivă tendinţa de a prezenta viaţa în culori trandafirii, de a ignora conflictele ei, ca şi tendinţa de pescuire bolnăvicioasă a tot ce este putred, morbid, de prezentare în culori întunecate a realităţii noastre şi a eroilor vieţii noi. Poporul cere scriitorilor şi artiştilor opere care să înfăţişeze *esenţa* fenomenelor social-istorice descrise, să prezinte realitatea noastră nouă în continuă dezvoltare, să redea toată bogăţia ei inepuizabilă, toată multilateralitatea ei şi, înainte de toate, să înfăţişeze uriaşa muncă creatoare prin care poporul construieşte noua orînduire şi se transformă el însuşi.

În condiţiile regimului democrat-popular, operele de literatură şi artă sînt cunoscute şi preţuite de milioane de oameni. Acest public nou, setos de frumos, cere creatorilor ca operele lor să fie făurite la un înalt nivel de măiestrie, aşa cum merită temele mărețe cărora le sînt consacrate. Artei veritabile îi este străin tot ce este searbăd, cenuşiu, simplist, îi sînt străine trivialitatea şi naturalismul.

Duşman al oricărei nivelări sau egalizări mecanice în materie de creaţie, realismul socialist oferă creatorului cele mai largi posibilităţi de manifestare a personalităţii sale artistice, dînd frîu liber unei mari varietăţi de stiluri şi gusturi artistice.

Pentru ca literatura şi arta noastră să înflorească şi să se dezvolte, trebuie înlăturat din cale tot ce le împiedică în mersul lor înainte. Organizaţiile noastre de partid au sarcina de a combate cu hotărîre tămîierea reciprocă, spiritul de grup, tendinţa de a prefera o atmosferă stătută unei discuţii curajoase, adînc principiale, pătrunsă de spirit de partid.

Trebuie dusă o luptă neîncetată împotriva influenţelor ideologice străine în domeniul creaţiei artistice, împotriva feluritelor resturi ale influenţelor literaturii şi artei burgheze din Occident, de genul formalismului şi subiectivismului.

Sîntem convinşi că scriitorii şi artiştii noştri vor dărui poporului opere demne, prin conţinutul lor de idei şi prin forţa lor artistică, de epoca furtunoasă a transformărilor revoluţionare pe care le trăieşte Patria noastră. *(Aplauze).*

Tovarăşi,

În faţa noastră stau sarcini mari în anii ce urmează. Trebuie să înfăptuim cu succes al doilea plan cincinal, să dezvoltăm necontenit sectorul socialist al economiei naţionale, să ridicăm nivelul de trai material şi cultural al poporului, să întărim statul democrat popular, să sporim contribuţia noastră la întărirea lagărului socialismului şi al păcii. Aceasta cere continua îmbunătăţire a

muncii noastre pentru ca toate organizațiile de partid și toți membrii de partid să fie la înălțimea misiunii partidului.

Rezumînd cele de pînă acum, sarcinile noastre principale în domeniul muncii de partid sînt :

1. Necontenita întărire a rîndurilor partidului, a coeziunii sale interioare, a disciplinei de partid, a unității de fier a rîndurilor sale, a compoziției sale sociale.

2. Întărirea rolului partidului ca forță conducătoare și călăuzitoare a poporului ; consolidarea și lărgirea legăturilor partidului cu cele mai largi mase ale poporului ; îmbunătățirea muncii politice-organizatorice a partidului în vederea realizării sarcinilor celui de-al doilea plan cincinal, a dezvoltării sectorului socialist al economiei, a întăririi statului democrat-popular și a ridicării nivelului de trai al poporului.

3. Aplicarea neabătută a normelor muncii de partid elaborate de marele Lenin, întărirea democrației interne de partid pe toate treptele muncii de partid.

4. Îmbunătățirea muncii de selecționare și repartizare a cadrelor și a controlului îndeplinirii hotărîrilor.

5. Asigurarea unui înalt nivel în munca ideologică a partidului, sporirea combativității ei în lupta împotriva ideologiei burgheze ; legarea strînsă a activității ideologice cu sarcinile practice ale partidului.

Tovarăși și tovarășe,

Se împlinesc curînd 35 de ani de cînd a fost înființat eroicul Partid Comunist din Romînia, plămădit în focul marilor lupte de clasă din țara noastră, în focul avîntului revoluționar generat de Marea Revoluție Socialistă din Octombrie.

Istoria partidului nu poate fi despărțită de întreaga istorie a luptei pentru scuturarea jugului capitalisto-moșieresc, pentru libertate, pace, socialism, dusă de clasa muncitoare, de poporul muncitor din Patria noastră. Sub steagul marxism-leninismului, sub

conducerea partidului, clasa muncitoare, aliată cu țărănimea muncitoare, a cucerit istorica sa victorie în lupta pentru răsturnarea regimului capitalisto-moșieresc și pentru instaurarea puterii democrat-populare, pășind pe drumul construirii socialismului în Patria noastră. Cauza pentru care s-au jertfit miile de luptători revoluționari, fii credincioși ai poporului nostru, a triumfat. *(Aplauze puternice, prelungite).*

Sarcina noastră este de a munci neobosit pentru a consolida cuceririle revoluționare ale poporului și a asigura victoria deplină a socialismului în Republica Populară Romînă.

Partidul Muncitoresc Romîn nu-și va cruța forțele pentru a duce la bun sfîrșit această operă măreață. *(Aplauze prelungite).*

Puternic prin dragostea, încrederea și atașamentul maselor populare, luminîndu-și drumul cu nemuritoarea învățătură a marxism-leninismului, partidul va conduce cu mînă sigură poporul romîn pe calea construirii orînduirii socialiste. *(Aplauze furtunoase).*

În vremea noastră, forța uriașă a mișcării de eliberare socială și națională a popoarelor în lupta împotriva forțelor reacțiunii și războiului preface în realitate nădejdile și năzuințele celor mai luminate minți ale omenirii. Epoca noastră este epoca socialismului și comunismului, epoca triumfului marxism-leninismului. *(Aplauze puternice, prelungite).*

Trăiască Partidul Muncitoresc Romîn, forța conducătoare a poporului, organizatorul victoriilor noastre ! *(Aplauze puternice, îndelungate).*

Trăiască eroica noastră clasă muncitoare, aliatul său de nădejde — țărănimea muncitoare și intelectualitatea legată de popor! *(Aplauze prelungite).*

Trăiască Patria scumpă a celor ce muncesc — Republica Populară Romînă ! *(Aplauze furtunoase, prelungite).*

Trăiască marea cucerire istorică a popoarelor — lagărul socialismului, în frunte cu Uniunea Sovietică ! *(Aplauze puternice, furtunoase, prelungite).*

Trăiască solidaritatea internaţională a oamenilor muncii din întreaga lume în lupta pentru pace, democraţie şi socialism! *(Aplauze puternice, prelungite).*

Trăiască pacea între popoare! *(Aplauze furtunoase).*

Înainte spre noi victorii în lupta pentru socialism, pace, bunăstarea şi fericirea poporului! *(Aplauze puternice, toată lumea în picioare ovaţionează îndelung. În sală se strigă: „Trăiască Partidul Muncitoresc Romîn!", „Ura!").*

„Scînteia" nr. 3.474 şi 3.475
din 24 şi 25 decembrie 1955

CUVÎNT DE ÎNCHIDERE A LUCRĂRILOR CONGRESULUI AL II-LEA AL P.M.R.

— 28 decembrie 1955 —

Tovarăşi delegaţi,

Înainte de a încheia lucrările celui de-al II-lea Congres al partidului, daţi-mi voie ca, în numele dv. şi al întregului partid, să exprim mulţumirea şi recunoştinţa noastră caldă partidelor comuniste şi muncitoreşti frăţeşti, care ne-au făcut marea cinste de a trimite delegaţii la congresul nostru. Participarea delegaţiilor partidelor frăţeşti la congres şi aprecierile pe care le-au făcut cu privire la activitatea partidului constituie pentru partidul nostru un ajutor frăţesc. *(Aplauze furtunoase).*

Mulţumim din tot sufletul Comitetului Central al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice pentru salutul adus congresului nostru de delegaţia P.C.U.S., în frunte cu tovarăşul Kiricenko, şi pentru urarea de noi succese în dezvoltarea continuă a economiei şi culturii ţării noastre, a bunăstării oamenilor muncii, în întărirea alianţei dintre clasa muncitoare şi ţărănimea muncitoare, în construirea Romîniei socialiste. *(Aplauze furtunoase, prelungite).*

Partidul nostru vede în ajutorul permanent pe care ni-l acordă Partidul Comunist al Uniunii Sovietice în cele mai diferite domenii ale vieţii sociale, economice şi culturale o neasemuită pildă a internaţionalismului proletar. Istorica experienţă a Partidului Comunist al Uniunii Sovietice ne este călăuză în rezolvarea problemelor fundamentale ale construirii socialismului în ţara noastră. *(Aplauze furtunoase. Ovaţii).*

De asemenea mulțumim din toată inima delegației Comitetului Central al Partidului Comunist Chinez, în frunte cu tovarășul Ciu De, pentru urările sale călduroase, expresie a prieteniei și frăției care leagă partidele noastre. Noi studiem cu cel mai adînc interes experiența eroicului Partid Comunist Chinez în opera de construire a socialismului în marea Chină. *(Aplauze furtunoase).*

Aducem calde mulțumiri Comitetelor Centrale ale tuturor partidelor comuniste și muncitorești din țările de democrație populară, din țările capitaliste și coloniale ale căror delegații au adus salutul lor la acest congres, ca și celor care au trimis congresului nostru mesaje de salut. *(Vii aplauze).*

Prezența unui număr de 32 de delegații ale partidelor comuniste și muncitorești la congresul nostru a constituit o puternică manifestare a solidarității proletare internaționale, a tăriei și coeziunii mișcării comuniste internaționale.

Însuflețit de dragoste înflăcărată pentru patria sa, partidul nostru, adînc credincios ideilor nobile ale internaționalismului proletar, va munci fără răgaz pentru întărirea și dezvoltarea colaborării internaționale a clasei muncitoare, pentru întărirea păcii între popoare.

Poporul nostru, condus de partid, este ferm hotărît să contribuie și pe viitor, prin noi succese în opera de construire a socialismului, la întărirea continuă a lagărului unit și puternic al păcii, democrației și socialismului, în frunte cu Uniunea Sovietică. *(Aplauze prelungite).*

Tovarăși,

Fiecare dintre noi, delegați la acest congres, este cuprins de acea caldă însuflețire care a fost caracteristică congresului nostru în tot cursul desfășurării lui. Fiecare este pătruns de conștiința că a luat parte la un eveniment istoric în viața partidului și a întregului popor.

Însemnătatea congresului nostru constă, mai întîi, în aceea că el a demonstrat justețea deplină a liniei generale a partidului.

Munca eroică a clasei noastre muncitoare, a țărănimii muncitoare, a intelectualității s-a întruchipat în rezultatele mărețe ce au fost dezbătute la acest congres. Ele demonstrează în chip strălucit ce poate înfăptui un popor descătușat, un popor care a pus imensa lui forță creatoare în slujba propriei sale bunăstări și fericiri.

Întreaga țară își schimbă înfățișarea. În toate colțurile ei se înalță schelele unor noi șantiere ; peste tot clocotește munca pentru dezvoltarea economiei naționale. Poporul stăpîn pe comorile pămîntului le folosește și le sporește cu hărnicie, creînd tot mai puternice izvoare de îmbunătățire a traiului său.

Însemnătatea congresului nostru constă, în al doilea rînd, în aceea că el a elaborat un program de muncă și de luptă al partidului și al întregului popor pentru noi victorii în construirea economiei socialiste, pentru înflorirea culturii și științei, pentru bunăstarea poporului, pentru întărirea continuă a partidului și a statului democrat-popular, pentru apărarea păcii și securității patriei noastre.

Nu încape îndoială că entuziasmul cu care a primit congresul sarcinile mărețe ale celui de-al doilea plan cincinal va cuprinde întregul partid, care va ști să mobilizeze eforturile tuturor oamenilor muncii pentru a transforma aceste sarcini în realitate.

În al treilea rînd, congresul a demonstrat tăria de granit a partidului nostru, unitatea și coeziunea indisolubilă a rîndurilor sale, legătura sa vie cu masele cele mai largi ale poporului nostru muncitor. Niciodată în tot cursul istoriei sale partidul nostru nu a fost atît de unit, atît de puternic, urmat cu atîta încredere de cele mai largi mase ale poporului.

Dezbaterile celui de-al II-lea Congres al Partidului Muncitoresc Romîn stau mărturie nivelului politic-ideologic crescut al membrilor partidului, înaltului lor simț de răspundere, hotărîrii de a învinge orice greutăți, devotamentului lor față de popor, față de cauza noastră dreaptă.

Sub steagul partidului nostru drag, înarmați cu învățătura marxist-leninistă, înainte pentru înfăptuirea programului de muncă

şi de luptă trasat de congres, pentru noi victorii şi mai mărețe în construirea socialismului, pentru întărirea şi înflorirea scumpei noastre patrii — Republica Populară Romînă ! *(Aplauze puternice. Asistența se ridică în picioare. Se scandează : „P.M.R., P.M.R. !", „Ura !").*

Trăiască Partidul Muncitoresc Romîn ! *(Aplauze).*

Trăiască clasa noastră muncitoare, ţărănimea muncitoare, intelectualitatea legată de popor ! *(Aplauze).*

Trăiască alianța dintre clasa muncitoare şi ţărănimea muncitoare — temelia regimului democrat-popular ! *(Aplauze).*

Trăiască marele lagăr al socialismului, în frunte cu Uniunea Sovietică şi China populară ! Trăiască prietenia frățească de nezdruncinat dintre poporul romîn şi poporul sovietic, dintre poporul romîn şi toate popoarele lagărului socialist ! *(Aplauze).*

Trăiască pacea şi prietenia între popoare ! *(Aplauze puternice. Urale îndelungate. Întreaga asistență se ridică în picioare).*

Cu aceasta declar închise lucrările Congresului al II-lea al Partidului Muncitoresc Romîn ! *(În sală răsună urale şi aclamații furtunoase în cinstea Partidului Muncitoresc Romîn, a Comitetului său Central, în cinstea gloriosului Partid Comunist al Uniunii Sovietice şi a partidelor comuniste şi muncitoreşti frățeşti de peste hotare. Răsună urale şi aclamații nesfîrşite : „Trăiască Partidul Muncitoresc Romîn !", „Trăiască Comitetul Central al Partidului Muncitoresc Romîn, în frunte cu primul său secretar, tovarăşul Gheorghe Gheorghiu-Dej !". Întreaga asistență intonează „Internaționala").*

„Scînteia" nr. 3.479
din 29 decembrie 1955

CUVÎNTARE ROSTITĂ LA CONGRESUL AL XX-LEA AL PARTIDULUI COMUNIST AL UNIUNII SOVIETICE

— 17 februarie 1956 —

Dragi tovarăşi şi prieteni,

În numele Partidului Muncitoresc Romîn, al clasei muncitoare din Republica Populară Romînă şi al întregului popor romîn, transmitem celui de-al XX-lea Congres al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice şi întregului popor sovietic un fierbinte salut frățesc. *(Aplauze furtunoase).*

Congresul Partidului Comunist al Uniunii Sovietice face bilanțul marilor victorii obținute sub conducerea partidului şi trasează sarcini noi în construirea comunismului în Uniunea Sovietică.

Congresul Partidului Comunist al Uniunii Sovietice este un eveniment istoric în viața poporului sovietic ; el are o uriaşă importanță pentru toate partidele comuniste şi muncitoreşti, pentru mişcarea muncitorească internațională, pentru întreaga omenire înaintată.

În raportul de activitate al Comitetului Central al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice se face o profundă analiză ştiințifică marxist-leninistă a schimbărilor petrecute în lume în perioada dintre Congresul al XIX-lea şi Congresul al XX-lea şi se arată perspectivele mărețe ale luptei popoarelor pentru întărirea păcii, pentru democrație, pentru victoria socialismului în întreaga lume.

Tezele teoretice profunde şi soluțiile practice cuprinse în raportul tovarăşului Hruşciov cu privire la posibilitățile concrete de prevenire a războaielor în epoca noastră, cu privire la coexistența paşnică a statelor cu sisteme sociale diferite, cu privire la formele de trecere de la capitalism la socialism în diferitele țări, cu privire la

necesitatea vitală şi posibilităţile practice ale realizării unităţii clasei muncitoare în toate ţările capitaliste, cu privire la înfăptuirea unui front larg al tuturor celor care tind spre colaborare şi pace între popoare — toate acestea au importanţă internaţională deosebit de mare atît pentru partidele comuniste şi muncitoreşti cît şi pentru întreaga omenire în lupta pentru păstrarea păcii, pentru progres social.

Partidul Muncitoresc Romîn va trage învăţăminte preţioase din lucrările Congresului al XX-lea al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice pentru propria sa activitate în domeniul construcţiei economiei socialiste, al dezvoltării culturii noi, socialiste, şi al ridicării continue a nivelului de trai al oamenilor muncii.

Însemnătate deosebită are pentru noi indicaţia cuprinsă în raportul Comitetului Central al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice cu privire la necesitatea unei legături mai strînse a muncii ideologice şi a propagandei de partid cu activitatea practică în domeniul construcţiei economice.

Experienţa bogată a Uniunii Sovietice, creşterea continuă a puterii sale economice constituie pentru oamenii muncii din întreaga lume un izvor de putere şi încredere în succesul luptei pentru pace, pentru independenţa şi fericirea popoarelor.

Popoarele ţărilor socialiste văd în marile victorii obţinute de Uniunea Sovietică în domeniul politicii interne şi externe un factor hotărîtor al întăririi potenţialului economic al întregului lagăr socialist, al dezvoltării continue a colaborării frăţeşti între ţările acestui lagăr. Unitatea de monolit şi forţa crescîndă a lagărului socialist sînt privite pe drept cuvînt de omenirea progresistă ca un reazem puternic al luptei pentru pace, colaborare şi prietenie între popoare.

Însemnătatea internaţională a Directivelor celui de-al 6-lea cincinal al Uniunii Sovietice constă în aceea că Directivele demonstrează superioritatea sistemului socialist asupra sistemului capitalist.

Aşa cum se arată în proiectul de Directive, Uniunea Sovietică dispune acum de toate condiţiile necesare pentru a rezolva în cadrul întrecerii economice paşnice, într-un termen istoric scurt, sarcina de a ajunge şi a întrece cele mai dezvoltate ţări capitaliste în ceea ce priveşte producţia pe cap de locuitor.

Dragi tovarăşi,

Partidul Muncitoresc Romîn şi întregul nostru popor exprimă dragostea lor frăţească şi o adîncă recunoştinţă faţă de poporul sovietic, condus de gloriosul Partid Comunist al Uniunii Sovietice, pentru ajutorul neprecupeţit pe care ni-l acordă Uniunea Sovietică în toate domeniile de activitate economică şi culturală, ceea ce constituie o chezăşie sigură a succeselor muncii constructive a poporului nostru, a securităţii şi independenţei patriei noastre. *(Aplauze furtunoase).*

În anii regimului de democraţie populară oamenii muncii din Romînia, conduşi de partid pe drumul marxism-leninismului, au obţinut succese hotărîtoare în construirea bazei economice a socialismului, în dezvoltarea industriei şi agriculturii, în ridicarea necontenită a nivelului de trai material şi cultural al poporului muncitor.

Congresul al II-lea al Partidului Muncitoresc Romîn, care a avut loc în decembrie 1955, a pus în faţa clasei muncitoare şi a tuturor oamenilor muncii din ţara noastră sarcina dezvoltării necontenite a industriei socialiste şi asigurării pe această bază a transformării socialiste a agriculturii.

În munca de construire a socialismului în ţara noastră, Partidul Muncitoresc Romîn, ca şi toate partidele comuniste şi muncitoreşti frăţeşti, se călăuzeşte după învăţătura marxist-leninistă, după istorica experienţă a Partidului Comunist al Uniunii Sovietice, îşi întăreşte necontenit rîndurile, unitatea şi coeziunea sa, legătura sa cu masele, întăreşte alianţa dintre clasa muncitoare şi ţărănimea muncitoare şi frăţia dintre oamenii muncii de toate naţionalităţile din ţara noastră.

Partidul nostru păzeşte ca un bun scump al poporului prietenia veşnică, de nezdruncinat dintre poporul romîn şi poporul sovietic, dintre poporul romîn şi toate popoarele lagărului socialist.

Partidul nostru dezvoltă şi întăreşte necontenit această mare prietenie. El educă pe oamenii muncii din ţara noastră în spiritul internaţionalismului proletar şi al participării active la întărirea continuă a lagărului păcii, democraţiei şi socialismului. (*Aplauze*).

Dragi tovarăşi delegaţi,

Succesele strălucite ale Uniunii Sovietice pe tărîmul construcţiei economice şi culturale bucură pe toţi cei ce luptă pentru socialism, pentru democraţie, pentru pace, întăresc convingerea oamenilor muncii din toată lumea în justeţea nemuritoarei învăţături marxist-leniniste. Toate aceste succese poporul sovietic le datorează conducerii juste a partidului său comunist, a Comitetului său Central leninist.

Partidul Comunist al Uniunii Sovietice şi-a cîştigat un mare prestigiu şi dragostea fierbinte a tuturor partidelor comuniste şi muncitoreşti, a oamenilor muncii din toate ţările, a întregii omeniri înaintate.

Noi urăm din toată inima celui de-al XX-lea Congres al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice succes deplin în lucrările sale! *(Aplauze).*

Trăiască Partidul Comunist al Uniunii Sovietice, partidul lui Lenin, far luminos al omenirii progresiste! *(Aplauze).*

Trăiască Uniunea Sovietică, bastionul luptei pentru pace, pentru libertate şi independenţa popoarelor! *(Aplauze).*

Trăiască puternicul lagăr al păcii, democraţiei şi socialismului, în frunte cu Uniunea Sovietică! *(Aplauze).*

Trăiască şi înflorească prietenia veşnică şi colaborarea frăţească dintre poporul romîn şi poporul sovietic! *(Aplauze furtunoase, prelungite. Toţi se ridică în picioare).*

„Scînteia" nr. 3.522
din 18 februarie 1956.

INTERNAŢIONALISMUL — IDEOLOGIA PRIETENIEI ÎNTRE POPOARE

Epoca noastră este epoca triumfului marxism-leninismului, epoca unei impetuoase dezvoltări a mişcării muncitoreşti şi a luptei de eliberare a popoarelor. Cauza păcii şi frăţiei popoarelor uneşte azi sute de milioane de oameni.

Solidaritatea oamenilor muncii, care-şi găseşte expresie în ideologia internaţionalismului proletar, exercită o puternică influenţă în viaţa fiecărei ţări şi în evoluţia întregii situaţii internaţionale. Viaţa confirmă că unitatea şi solidaritatea oamenilor muncii, fără deosebire de naţionalitate, sînt un puternic izvor al forţei lor în lupta pentru eliberarea socială şi naţională.

I

De la înflăcărata chemare din „Manifestul Partidului Comunist": „Proletari din toate ţările, uniţi-vă!", ideile internaţionalismului s-au dezvoltat o dată cu socialismul ştiinţific, au crescut împreună cu mişcarea muncitorească şi au devenit astăzi o uriaşă forţă a progresului şi a păcii.

În opera sa genială, ca şi în întreaga sa activitate practică, V. I. Lenin a acordat o însemnătate covîrşitoare principiilor internaţionalismului proletar. Lenin are meritul istoric de a fi apărat marxismul revoluţionar, din care face parte integrantă ideea internaţionalismului proletar, în lupta împotriva oportunismului care se înrădăcinase adînc în Internaţionala a II-a. El a dus o muncă

titanică de clarificare ideologică a mişcării muncitoreşti, înarmînd-o cu înţelegerea clară a opoziţiei dintre internaţionalism şi naţionalism. Capitalul este o forţă internaţională — scria Lenin —, subliniind că pentru a o învinge este nevoie de alianţa internaţională a muncitorilor, de frăţia lor internaţională. Noi sîntem adversarii vrajbei naţionale, ai discordiei dintre naţiuni, ai izolării naţionale. Noi sîntem internaţionalişti.

Marea Revoluţie Socialistă din Octombrie, care a învins sub steagul unirii internaţionaliste a oamenilor muncii şi a avut o uriaşă influenţă asupra vieţii tuturor popoarelor, a constituit o victorie de importanţă istorică mondială a ideilor internaţionalismului proletar. Lenin arăta că uriaşa însemnătate istorică a Revoluţiei din Octombrie constă în faptul că eliberarea proletariatului rus, ca parte a procesului general de transformare socială, economică şi politică a societăţii, va aduce o contribuţie imensă la accelerarea acestui proces, va marca o cotitură în viaţa întregii omeniri, deschizîndu-i drumul spre desfiinţarea oricăror forme de exploatare şi asuprire a celor ce muncesc. Întărirea Statului sovietic, succesele sale grandioase în construcţia economică şi în dezvoltarea culturală, mobilizarea tuturor forţelor creatoare ale popoarelor sovietice în construirea socialismului şi comunismului sînt de nedespărţit de politica naţională leninistă a P.C.U.S., care a unit popoarele Rusiei ţariste, dezbinate şi asuprite de ţarism, într-un stat multinaţional de nezdruncinat.

În anii celui de-al doilea război mondial conştiinţa înaltei sale misiuni internaţionale a însufleţit poporul sovietic, care a dat dovadă de un neasemuit eroism în lupta pentru apărarea patriei şi eliberarea popoarelor înrobite de fascism. Datorită sprijinului politic şi moral acordat de Uniunea Sovietică Romîniei şi celorlalte ţări eliberate de sub jugul fascist, s-a putut evita o intervenţie imperialistă. Aceste condiţii favorabile au dat posibilitate poporului romîn, în frunte cu clasa muncitoare, sub conducerea partidului ei marxist-leninist, să rezolve fără război civil problemele desfăşurării revoluţiei socialiste.

Statul sovietic, primul stat socialist din lume, a proclamat de la naşterea sa principiul păcii şi prieteniei între popoare ca principiu fundamental al relaţiilor sale externe. În politica Uniunii Sovietice, de apărare consecventă a păcii, în lupta sa neobosită pentru rezolvarea paşnică a problemelor internaţionale, în acţiunile sale îndreptate spre destinderea continuă a încordării internaţionale, popoarele lumii văd expresia năzuinţelor şi intereselor lor fundamentale şi comune. Pentru întreaga mişcare muncitorească, pentru oamenii muncii din lumea întreagă, politica externă a Partidului Comunist al Uniunii Sovietice şi a Statului sovietic este o pildă a internaţionalismului în acţiune.

II

Ideile internaţionalismului proletar şi-au găsit o întruchipare vie în formarea lagărului socialist. Datorită faptului că în ţările socialiste puterea aparţine oamenilor muncii, iar partidele comuniste şi muncitoreşti, credincioase marxism-leninismului, sînt forţa conducătoare în stat, ideile internaţionalismului proletar exercită o influenţă determinantă asupra relaţiilor din cadrul comunităţii statelor socialiste. O dată cu ieşirea socialismului din cadrul unei singure ţări şi cu transformarea sa într-un sistem mondial, principiile internaţionalismului au cuprins astfel şi sfera legăturilor dintre state. Aceste principii constituie baza indestructibilă a relaţiilor internaţionale de tip nou, socialist. Acum, 900.000.000 de oameni, reprezentînd mai bine de o treime din întreaga omenire, păşesc într-o strînsă unitate şi colaborare, întrajutorîndu-se frăţeşte spre ţelul comun — construirea socialismului şi comunismului.

Relaţiile dintre ţările lagărului socialist au un caracter multilateral ; ele cuprind domeniul politic, economic, cultural, al apărării etc.

Relaţiile statornicite între ţările lagărului socialist constituie un exemplu de îmbinare a intereselor naţionale ale oamenilor

muncii cu interesele lor generale. Important este faptul că relațiile de colaborare tovărășească îmbină grija maximă pentru dezvoltarea economică și culturală a fiecărei țări în parte cu interesele întregului sistem mondial al socialismului. Țările lagărului socialist realizează o uriașă economie de forțe, concentrîndu-și eforturile și mijloacele îndeosebi în direcția în care fiecare țară dispune de cele mai avantajoase condiții naturale și economice. Se creează astfel posibilități din cele mai mari pentru dezvoltarea rapidă a economiei naționale a fiecărei țări în parte și a lagărului socialist în întregul său, în interesul ridicării continue a nivelului de trai al popoarelor frățești.

Uniunea Sovietică — forța conducătoare a lagărului socialismului — acordă un imens sprijin celorlalte state socialiste în dezvoltarea forțelor lor de producție.

Popoarele lagărului socialist se situează ferm pe pozițiile coexistenței pașnice între diferitele sisteme social-politice, pronunțîndu-se pentru dezvoltarea legăturilor economice și culturale, reciproc avantajoase, cu toate țările. Ele privesc cu caldă simpatie lupta popoarelor de multe milioane de oameni din țările Asiei, Orientului mijlociu, Africii pentru eliberarea lor de sub odiosul jug colonial. În același timp, țările socialiste acordă țărilor care și-au cucerit de curînd independența și care luptă pentru consolidarea ei un real ajutor economic. Popoarele acestor țări pot să compare legăturile lor economice și comerciale cu diferite state ale lagărului socialist — legături întemeiate pe principiile egalității depline și respectului independenței lor naționale — cu așa-zisul „ajutor" acordat de unele puteri imperialiste și care, oricum ar fi el poleit, urmărește menținerea asupririi coloniale.

III

În toate țările, purtătoarele ideilor internaționalismului proletar sînt partidele comuniste și muncitorești. Prin întreaga lor activitate ele dovedesc că sarcinile naționale ale clasei muncitoare

din fiecare țară se îmbină armonios cu sarcinile internaționale ale clasei muncitoare din toate țările. Patriotismul și internaționalismul proletar sînt de nedespărțit.

Învățăturile lui Lenin și exemplul P.C.U.S. au arătat și arată partidului nostru calea justă. Ca urmare a cuceririi puterii de stat de către oamenii muncii din țara noastră, ideile internaționalismului proletar au devenit una din temeliile vieții noi de stat. A fost realizată în fapt egalitatea deplină în drepturi a minorităților naționale cu poporul romîn — egalitate care constituie un izvor de forță al regimului democrat-popular. Ținînd seama de faptul că în țara noastră mai există o bază socială pentru naționalism — reprezentată de rămășițele burgheziei de la orașe și de chiaburimea de la sate —, Partidul Muncitoresc Romîn pune în centrul preocupărilor sale munca de educare a maselor largi în spiritul internaționalismului proletar și al patriotismului socialist, dezvoltă sub toate formele colaborarea pe toate tărîmurile dintre oamenii muncii romîni și de alte naționalități, duce o luptă intransigentă împotriva naționalismului.

Acum istoria a pus în fața partidelor comuniste și muncitorești sarcini de o uriașă însemnătate.

Deși, ca urmare a existenței imperialismului, se menține baza economică pentru izbucnirea războaielor, în actualele condiții a devenit posibilă evitarea războiului. Există perspective pentru consolidarea destinderii intervenite în ultimul timp în relațiile internaționale; principiile coexistenței pașnice își cuceresc un sprijin tot mai larg în întreaga lume. Există perspectiva reală a unirii forțelor democratice din fiecare țară, a înlăturării diferitelor piedici din calea apropierii partidelor, grupărilor și organizațiilor ce se pronunță pentru pace, democrație și independență națională. A apărut posibilitatea ca popoarele din diferite țări capitaliste să folosească forme tot mai variate de trecere la socialism — cele mai potrivite tradițiilor și particularităților lor. În țările lagărului socialist partidele comuniste și muncitorești și-au pus în față sarcini

grandioase în opera de construcţie paşnică, de înaintare accelerată pe calea socialismului şi comunismului.

Aceste probleme deosebit de variate şi complexe impun studierea atentă şi minuţioasă, pe baza tezelor de neclintit ale marxism-leninismului, a condiţiilor specifice concrete din fiecare ţară, o atitudine creatoare în elaborarea liniei politice. Mai mult ca oricînd ar fi acum dăunătoare dogmatismul, şablonul, ignorarea particularităţilor naţionale şi a sarcinilor care decurg din acestea. A împleti fidelitatea faţă de ţelurile şi sarcinile generale internaţionale ale clasei muncitoare cu apărarea intereselor naţionale ale propriului popor, a exprima just, de pe poziţiile marxism-leninismului, interesele poporului — aceasta este condiţia întăririi partidelor comuniste şi muncitoreşti, unirii în jurul lor a tuturor forţelor democratice ale poporului. Tocmai aceasta înseamnă a înfăptui indicaţiile lui Lenin potrivit cărora comuniştii, ca adevăraţi patrioţi şi internaţionalişti, au datoria de a face maximum în propria lor ţară pentru dezvoltarea forţelor păcii, democraţiei şi socialismului în toate ţările.

Partidele comuniste şi muncitoreşti alcătuiesc o familie unită — imagine vie a solidarităţii celor ce muncesc. Este cu totul firesc ca între ele să existe şi să se dezvolte legături frăţeşti. Lenin ne-a învăţat că asemenea legături sînt o chezăşie a forţei unite a oamenilor muncii şi a militat neobosit pentru înmănuncherea organizaţiilor clasei muncitoare în vederea călirii lor ideologice şi a întăririi lor politice-organizatorice. Urmînd aceste indicaţii leniniste, partidele comuniste au elaborat în procesul dezvoltării lor diferite forme de legături potrivit condiţiilor istorice şi sarcinilor politice.

Încetarea activităţii Biroului Informativ al partidelor comuniste şi muncitoreşti, care, creat în 1947, îşi epuizase funcţiile în actualele condiţii, este o expresie a atitudinii creatoare a acestor partide faţă de formele istorice concrete ale legăturilor dintre ele. Înlăturarea unor forme perimate nu împiedică, ci, dimpotrivă, contribuie la stabilirea altor forme de contact şi schimb de experienţă şi păreri, mai utile şi mai corespunzătoare condiţiilor istorice.

Întărind legăturile lor frăţeşti, partidele comuniste şi muncitoreşti tind de asemenea spre colaborare cu diferitele partide şi curente care se orientează spre socialism şi cu alte organizaţii care aspiră la întărirea păcii şi democraţiei.

IV

Baza activităţii partidelor comuniste şi muncitoreşti este marxism-leninismul. Partidul Comunist al Uniunii Sovietice — avangarda recunoscută a forţelor socialismului — aduce o imensă contribuţie la dezvoltarea teoriei marxiste şi experienţei mişcării comuniste internaţionale.

Prin propria lor experienţă, oamenii muncii din ţara noastră au putut verifica justeţea cuvintelor lui Lenin potrivit cărora exemplul rus arată tuturor ţărilor cîte ceva —, dar cu totul esenţial — din viitorul lor inevitabil şi apropiat.

În cei 50 de ani de existenţă, Partidul Comunist al Uniunii Sovietice a acumulat un tezaur de experienţă politică, ideologică şi organizatorică. Studierea aprofundată a experienţei P.C.U.S., însuşirea şi aplicarea ei creatoare s-au dovedit de un uriaş ajutor pentru partidele comuniste şi muncitoreşti şi au dus întotdeauna la întărirea lor. Este caracteristică în această privinţă influenţa binefăcătoare pe care o au asupra partidelor comuniste şi muncitoreşti documentele istorice ale Congresului al XX-lea al P.C.U.S.

Partidul nostru, ca şi toate partidele comuniste şi muncitoreşti, trage învăţăminte foarte importante pentru activitatea sa din lupta P.C.U.S. împotriva cultului personalităţii, străin marxism-leninismului.

Studiind cu cea mai mare grijă experienţa P.C.U.S. — întruchipare vie a ideilor leninismului —, însuşindu-şi experienţa par-

tidelor comuniste şi muncitoreşti care conduc opera de construire a socialismului în ţările de democraţie populară, experienţa întregii mişcări muncitoreşti internaţionale, Partidul Muncitoresc Romîn va dezvolta neîncetat legăturile şi contactele cu partidele frăţeşti în interesul dezvoltării ţării noastre şi întăririi lagărului socialismului, al întăririi unităţii oamenilor muncii şi apărării păcii.

Realizarea unităţii de acţiune a clasei muncitoare în ţările unde persistă sciziunea mişcării muncitoreşti este cea mai importantă condiţie a succesului în lupta muncitorilor pentru pace. Totodată, de aceasta depinde posibilitatea clasei muncitoare de a uni în jurul ei masele largi ale poporului şi de a înfăptui adînci transformări sociale şi economice.

Mişcarea muncitorească şi-a creat organizaţii politice puternice ca partidele comuniste şi social-democrate, mari organizaţii internaţionale — sindicate, organizaţii de femei, de tineret. Interesele vitale ale clasei muncitoare fac necesare lichidarea sciziunii în mişcarea muncitorească, folosirea maximă a tuturor posibilităţilor existente pentru apropierea acestor organizaţii, pentru stringerea legăturilor şi realizarea de acţiuni comune, stabilirea de contacte între mişcările sindicale, atît pe plan naţional cît şi internaţional. În această privinţă un cîmp larg de activitate este deschis înaintea partidelor comuniste şi muncitoreşti din fiecare ţară, inclusiv din ţările în care a fost realizată unificarea politică, ideologică şi organizatorică a mişcării muncitoreşti. Fiecare din acestea poate aduce o contribuţie proprie la apropierea organizaţiilor muncitoreşti şi, în felul acesta, la înfăptuirea unităţii internaţionale a clasei muncitoare.

*
* *

În epoca noastră solidaritatea internaţională proletară a oamenilor muncii a devenit o mişcare uriaşă, care uneşte pe muncitorii din toate ţările într-o singură forţă viguroasă de luptă pentru pace

şi socialism. Ideile socialismului exercită o puternică atracţie, pătrund în cele mai îndepărtate colţuri ale lumii, iar socialismul este indisolubil legat de internaţionalismul proletar.

Steagul nemuritor al marxism-leninismului flutură biruitor peste o treime a omenirii eliberate şi călăuzeşte lupta sutelor de milioane de oameni din toate continentele pentru pace, democraţie şi socialism. Nici o forţă din lume nu poate împiedica mersul înainte al ideilor internaţionalismului proletar — ideile păcii, libertăţii şi frăţiei popoarelor.

„Pravda" nr. 122 (13.785) din 1 mai 1956

Se tipăreşte după textul ziarului „Scînteia" nr. 3.585 din 3 mai 1956

CUVÎNTARE ROSTITĂ LA CEL DE-AL II-LEA CONGRES AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

— 29 iunie 1956 —

Dragi tovarăşi,

Permiteţi-mi ca, în numele şi din însărcinarea Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Romîn, să aduc un fierbinte salut celui de-al II-lea Congres al Uniunii Tineretului Muncitor şi, prin el, celor peste 1.200.000 de utemişti, întregului tineret al patriei noastre, luptător entuziast şi înflăcărat pe frontul construcţiei paşnice, socialiste.

Uniunea Tineretului Muncitor, organizaţia revoluţionară a tineretului nostru, este continuatoarea glorioaselor tradiţii de luptă ale Uniunii Tineretului Comunist. De-a lungul celor 35 de ani ai existenţei sale, partidul nostru a vegheat cu dragoste şi grijă părintească la apărarea intereselor vitale ale tineretului, la educarea acestuia în spiritul dragostei faţă de popor, al credinţei în cauza socialismului.

Sub stăpînirea burgheziei şi moşierimii tineretul ducea o viaţă de mizerie, era ţinut în stare de înapoiere, lipsit de cele mai elementare drepturi cetăţeneşti. Floarea tineretului pierea în războaie tilhăreşti pentru o cauză străină intereselor poporului.

Burghezia şi moşierimea au creat numeroase grupări şi organizaţii reacţionare fasciste pentru a întuneca mintea tineretului prin lozinci demagogice, diversioniste, a-i otrăvi spiritul cu naţionalism şi misticism şi a-l atrage pe un făgaş opus intereselor sale şi intereselor generale ale poporului.

Singurul apărător consecvent al intereselor tineretului a fost partidul clasei muncitoare — partidul comunist. Sub conducerea încercată a Partidului Comunist din Romînia, Uniunea Tineretului Comunist a mobilizat tineretul la luptă împotriva exploatării şi mizeriei, împotriva fascismului şi a folosirii tineretului drept carne de tun. Partidul şi U.T.C. au luptat spre a feri tineretul de otrava fascistă, a-i arăta calea luptei pentru adevăratele sale interese, calea luptei pentru democraţie, pentru pace şi socialism. Tineretul a dat nenumărate jertfe pentru cauza eliberării poporului din lanţurile robiei capitaliste-moşiereşti. Pilda luminoasă a zeci şi zeci de eroi utecişti însufleţeşte tineretul nostru în munca şi lupta sa pentru fericirea poporului, pentru înflorirea patriei.

Vieţii de robie şi chin a tineretului i-au pus capăt măreţele transformări revoluţionare prin care a trecut patria noastră după 23 August 1944. Ziua eliberării naţionale a marcat o piatră de hotar şi în viaţa tineretului nostru.

Neuitată va rămîne contribuţia adusă de tineretul nostru, în frunte cu uteciştii şi sub conducerea Partidului Comunist Romîn, la înfăptuirea insurecţiei armate din 23 August 1944, eroismul de masă manifestat de tineretul nostru atît pe frontul antihitlerist cît şi în anii luptei pentru instaurarea şi consolidarea puterii populare. Masele de tineri au răspuns cu entuziasm şi devotament la chemările partidului. N-a fost acţiune politică întreprinsă de partid în cei 12 ani care au trecut de la eliberarea ţării la care tineretul să nu-şi fi adus din plin contribuţia, dovedindu-şi patriotismul şi spiritul de sacrificiu. Partidul, poporul nostru muncitor privesc cu încredere tineretul patriei şi se mîndresc cu faptele lui eroice.

Tineretul reprezintă o forţă uriaşă a dezvoltării sociale: aceasta atît datorită greutăţii specifice pe care o au milioanele de tineri ai patriei noastre, cît şi datorită dinamismului şi combativităţii proprii tineretului.

Partidul a unit în jurul său şi a condus la luptă majoritatea covîrşitoare a tineretului datorită atracţiei irezistibile pe care o exercită asupra tineretului ţelurile nobile pentru a căror înfăptuire

luptă partidul. „Nu e oare firesc — spune Lenin — că la noi, în partidul revoluției, precumpănește tineretul? Noi sîntem partidul viitorului, iar viitorul aparține tineretului. Noi sîntem partidul inovatorilor, iar pe inovatori totdeauna tineretul îi urmează mai cu dragă inimă. Noi sîntem partidul luptei pline de abnegație, împotriva putregaiului vechi, iar la luptă plină de abnegație totdeauna tineretul merge primul".

Tineretul nostru trăiește azi cea mai măreață epocă din istoria patriei noastre — epoca construirii socialismului —, care creează tineretului posibilități nelimitate de manifestare a energiei sale creatoare, a entuziasmului și patriotismului său fierbinte, a dorinței sale de a săvîrși fapte mari. Toate aceste minunate trăsături ale tinerei generații, stimulate și dezvoltate de Uniunea Tineretului Muncitor, rodesc azi în marile victorii ale construcției socialiste în patria noastră liberă.

Partidul, poporul nostru dau o înaltă prețuire aportului pe care l-a adus Uniunea Tineretului Muncitor în mobilizarea maselor largi de tineret la îndeplinirea primului nostru cincinal, la succesele construcției noastre economice, culturale și de stat. O adevărată epopee a muncii dîrze, pline de abnegație și eroism au scris-o zecile de mii de brigadieri de pe șantierele Agnita-Botorca, Salva-Vișeu, Bumbești-Livezeni, constructorii fabricii de rulmenți de la Bîrlad, ai uzinei cocso-chimice de la Hunedoara, ai căilor ferate Ozana-Cracău și Cerna-Jiu.

Zeci de mii de tineri au făcut să clocotească munca entuziastă, creatoare, pe marile șantiere naționale, înălțînd uzine și hidrocentrale, construind poduri și căi ferate.

Desfășurîndu-și activitatea sub conducerea directă a partidului, Uniunea Tineretului Muncitor a adus o importantă contribuție la educarea comunistă a tineretului. În multe sectoare ale construcției socialiste, în diferite munci în aparatul de partid și de stat activează cadre crescute și educate de U.T.M. Zeci de mii de inovatori, raționalizatori, fruntași ai întrecerii socialiste în industrie și fruntași ai recoltelor bogate, luptători înflăcărați pentru transformarea socialistă a agriculturii, studenți și elevi fruntași, tineri ingineri, agronomi, profesori, medici, oameni de știință, scriitori și artiști ce-și închină toate forțele dezvoltării economiei și culturii — aceștia sînt fruntașii tinerei generații cu care se mîndresc partidul, poporul nostru muncitor.

Uniunea Tineretului Muncitor dezvoltă tot mai larg contactele și colaborarea prietenească cu tineretul iubitor de pace din toate țările lumii. Participînd cu succes la Festivalurile Mondiale ale Tineretului, la diferitele manifestări politice, culturale și sportive internaționale, reprezentanții tineretului nostru au făcut larg cunoscute peste hotare înflorirea talentului și capacităților creatoare ale tineretului din Republica Populară Romînă în anii puterii populare.

Uniunea Tineretului Muncitor întărește în permanență legăturile cu gloriosul Comsomol leninist, din experiența căruia trage bogate învățăminte, dezvoltă legăturile frățești cu organizațiile de tineret din țările socialiste, cu organizațiile democratice de tineret din toate țările lumii. Tineretul muncitor din Republica Populară Romînă și întregul popor se bucură sincer că, o dată cu restabilirea relațiilor prietenești dintre Republica Populară Romînă și Republica Populară Federativă Iugoslavia, s-au restabilit și legăturile de prietenie și colaborare între Uniunea Tineretului Muncitor și Uniunea Tineretului Popular din Iugoslavia — organizația bravului tineret al Iugoslaviei socialiste. În prezent sînt create toate condițiile pentru dezvoltarea continuă a acestor legături în interesul comun al tineretului și al popoarelor țărilor noastre.

În cei doi ani care au trecut de la publicarea hotărîrii Biroului Politic al C.C. al P.M.R. cu privire la activitatea Uniunii Tineretului Muncitor și de la conferința pe țară a U.T.M., în munca Uniunii Tineretului Muncitor s-au realizat progrese incontestabile. Ele nu ne pot face însă să trecem cu vederea neajunsurile muncii partidului în rîndurile tineretului și lipsurile care dăinuie în activitatea Uniunii Tineretului Muncitor.

Care sînt lipsurile principale ale muncii partidului şi U.T.M.-ului în rîndurile tineretului?

Marile transformări revoluţionare din ultimul deceniu au atras tineretul la o participare tot mai activă la viaţa obştească; politica partidului este însuşită de masele largi ale tineretului. Cu toate acestea, cuprinderea organizatorică a maselor tineretului a rămas în urma influenţei noastre politice asupra lor. Aceasta se referă în primul rînd la tineretul sătesc şi — în parte — la tineretul din industrie.

Cauza acestei stări de lucruri constă în lipsa unei preocupări sistematice, continue, pentru munca politică-organizatorică în rîndurile tineretului. Unele organe şi organizaţii de partid manifestă tendinţa de a lăsa organizaţiile U.T.M. să se descurce cum pot, deşi partidul a subliniat nu o dată că îndrumarea şi sprijinirea organizaţiilor de U.T.M. este una din sarcinile principale ale partidului. Lipsa unei munci permanente, răbdătoare, cu tineretul înseamnă de fapt subaprecierea rolului tineretului în construcţia socialistă. Fără a munci zi de zi cu tineretul, în primul rînd cu organizaţiile U.T.M., nu poate fi descoperită şi generalizată experienţa înaintată a acestora, spre a deveni un bun al întregului tineret, nu pot fi ajutate organizaţiile U.T.M. să-şi ridice munca la un nivel superior.

Sarcinile măreţe trasate de cel de-al II-lea Congres al Partidului Muncitoresc Romîn pun în faţa Uniunii Tineretului Muncitor cerinţe sporite, ridică cu deosebită ascuţime necesitatea lichidării lipsurilor existente în activitatea Uniunii Tineretului Muncitor. Congresul a trasat sarcina înlăturării deficienţelor serioase în educaţia politică şi ridicarea culturală a tineretului, a cerut organizaţiilor de partid şi, sub conducerea lor, organizaţiilor de U.T.M. să acorde atenţia principală participării active a tineretului la lupta pentru realizarea celui de-al doilea cincinal.

Congresul al II-lea al P.M.R. a cerut organelor de partid să ajute organizaţiile U.T.M. în găsirea unor forme cît mai atrăgătoare, specifice muncii în rîndurile tineretului, eliminînd şablonul, tendinţele de copiere mecanică a metodelor de muncă proprii organizaţiilor de partid sau sindicale.

Lipsurile muncii organizaţiilor de partid şi U.T.M. în rîndurile tineretului se manifestă, în al doilea rînd, prin insuficienta atenţie acordată muncii politice de masă, vii, combative, diferenţiate pentru diverse categorii ale tineretului.

Munca educativă a Uniunii Tineretului Muncitor este lipsită de continuitate; îndeosebi se neglijează munca politică-educativă în rîndurile tinerilor din afara organizaţiilor U.T.M. Nu este de mirare că acolo unde este neglijată munca de educaţie politică şi cultural-educativă slăbeşte capacitatea de mobilizare a organizaţiilor de U.T.M. şi se fac simţite influenţele ideologiei străine.

Cine ar putea nega interesul arzător al tineretului faţă de problemele internaţionale, dorinţa sa fierbinte de a-şi închina toate forţele luptei pentru pace, pentru apărarea şi înflorirea patriei! Dar au făcut oare organizaţiile de partid şi Uniunea Tineretului Muncitor tot ce era necesar pentru a clarifica tineretului principalele evenimente internaţionale, problemele actuale ale luptei pentru pace? Este limpede că nu.

În vremea noastră are loc un mare avînt al forţelor păcii şi socialismului. Ţările socialiste cuprind în prezent 25% din suprafaţa globului şi 37% din populaţia lumii, se lărgeşte continuu zona păcii, cuprinzînd un mare număr de ţări socialiste şi nesocialiste din Europa şi Asia. Succese importante au fost dobîndite în ultimele luni în destinderea încordării internaţionale, în urma iniţiativelor U.R.S.S. şi ale altor ţări socialiste. Cu toate acestea, marile monopoluri, fabricanţii de armament, cercurile agresive îşi continuă uneltirile. De aceea este necesară întărirea vigilenţei popoarelor iubitoare de pace. Este necesară ridicarea la un nivel mai înalt a muncii de educaţie patriotică a tineretului, în scopul creşterii unor cetăţeni cu înaltă conştiinţă politică şi morală, apărători dîrji ai cuceririlor revoluţionare ale poporului, ai independenţei şi su-

veranității patriei, luptători hotărîți pentru continua consolidare a puterii populare.

Tovarăși,

Multe sute de mii de tineri lucrează în fabrici, uzine, mine, pe șantierele patriei noastre. În centrul preocupărilor organizațiilor de tineret în industrie trebuie pusă lupta pentru progresul tehnic, pentru însușirea tehnicii noi și folosirea din plin a tehnicii existente, pentru ridicarea continuă a calificării profesionale a tineretului.

Cui nu-i este cunoscut puternicul interes al tinerilor pentru tehnică ! Oricine poate să-și dea seama de uriașa însemnătate a înarmării tinerei generații cu temeinice cunoștințe tehnice, astfel încît să fie capabilă a stăpîni tehnica nouă și a scoate din ea tot ce poate da !

Trebuie să spunem însă că unele organizații de partid și U.T.M., precum și muncitori vîrstnici nu acordă atenția necesară schimbului de mîine, sprijinirii acestuia în ceea ce privește însușirea cunoștințelor profesionale — tehnice și gospodărești. Noile uzine și fabrici ale celui de-al doilea cincinal așteaptă mii și mii de cadre de înaltă calificare, și asemenea cadre nu cad din cer, ele trebuie formate în fiecare fabrică, în fiecare atelier și secție prin munca plină de grijă părintească a comuniștilor, a muncitorilor vîrstnici.

După cum se știe, Directivele Congresului P.M.R. cu privire la cel de-al doilea cincinal prevăd executarea unui volum de lucrări capitale de circa 105—110 miliarde lei, creșterea producției globale industriale cu 60—65%, ridicarea productivității muncii în industrie cu cel puțin 45—50% și reducerea prețului de cost în industria republicană cu cel puțin 15—20%.

Un rol din cele mai importante în înfăptuirea acestor sarcini, de care depinde dezvoltarea întregii economii naționale și îmbunătățirea condițiilor de trai ale poporului revine tineretului. Datoria organizațiilor de partid și U.T.M. din industrie este de a ajuta zi de zi tineretul în însușirea noilor procese tehnologice, de a îndruma

spiritul de inițiativă al tineretului spre descoperirea și folosirea imenselor rezerve interne ale întreprinderilor, de a-l ajuta să înțeleagă aportul pe care-l poate aduce în îmbunătățirea organizării producției și a muncii.

Ridicarea productivității muncii și reducerea prețului de cost se realizează nu prin vorbărie, ci prin măsuri tehnice-organizatorice concrete, prin organizarea activității practice a masei muncitorilor, prin înarmarea lor cu cunoștințe tehnice, prin extinderea metodelor avansate.

Pe tot întinsul patriei noastre se deschid noi șantiere pentru construirea de uzine și fabrici, hidro și termocentrale, lăcașuri de cultură, stadioane etc. Partidul este încredințat că Uniunea Tineretului Muncitor își va dovedi capacitatea sa de mobilizare a tineretului la acțiuni voluntare de interes obștesc, îndreptînd energia clocotitoare și entuziasmul tineretului spre marile șantiere ale construcției socialismului, că va face din acestea înalte școli ale bărbăției și perseverenței, de călire a zeci și zeci de mii de tineri curajoși, plini de elan patriotic, constructori conștienți ai vieții noi. Partidul acordă o deosebită însemnătate participării tineretului la lupta pentru recuperarea terenurilor înțelenite sau degradate. Sîntem încredințați că tineretul va răspunde cu însuflețire chemării partidului, redînd agriculturii, prin munca sa harnică, zeci și zeci de mii de hectare de pămînt roditor.

Sarcini de mare însemnătate stau în fața organizațiilor U.T.M. de la sate. Trebuie ca fiecare tînăr să cunoască obiectivele principale ale celui de-al doilea cincinal în agricultură : asigurarea preponderenței sectorului socialist al agriculturii, atît ca suprafață cît și ca producție-marfă, realizarea pînă la sfîrșitul cincinalului a unei producții anuale de cel puțin 15.000.000 de tone de cereale. Acestea sînt sarcini mari și complexe, a căror realizare nu poate fi asigurată prin lozinci și discursuri, ci printr-o intensă muncă politică-organizatorică. Trebuie analizat în fiecare regiune, raion și comună în parte ce măsuri politice-organizatorice trebuie luate spre a antrena din plin tineretul la înfăptuirea acestor sarcini grandioase.

Îmbunătățind și lărgind munca politică-educativă, găsind forme de activitate variate, corespunzătoare tineretului sătesc, organizațiile U.T.M. sînt chemate să se situeze în primele rînduri ale luptei pentru transformarea socialistă a agriculturii, să facă din fiecare utemist un propagandist înflăcărat, care să demonstreze tinerilor în chip viu, pe baza faptelor convingătoare ce le oferă propria lor experiență, superioritatea agriculturii socialiste. Totodată să nu uităm că tinerii pot juca un mare rol și în convingerea familiilor lor asupra folosului intrării în gospodării colective și întovărășiri agricole.

Tinerii colectiviști și întovărășiți pot și trebuie să aducă o importantă contribuție la întărirea economică-organizatorică a gospodăriilor colective și întovărășirilor, la creșterea numărului familiilor de colectiviști și întovărășiți, la transformarea treptată a întovărășirilor în gospodării colective. Pentru aceasta tinerii colectiviști și întovărășiți nu trebuie însă să se izoleze de ceilalți tineri din sat, ci, dimpotrivă, să mențină legături prietenești cu ei, lămurindu-le foloasele muncii în comun.

Partidul a trasat sarcina ca fiecare gospodărie colectivă și fiecare întovărășire să devină un centru de atracție pentru țăranii muncitori. Rezultatele practice obținute de gospodăriile colective și întovărășirile agricole sînt cel mai bun mijloc de convingere; ele arată cu forța de necontestat a faptelor că singura cale spre belșug și o viață luminoasă, cultă, a țărănimii muncitoare este calea agriculturii socialiste.

Fără îndoială că și pînă acum tineretul a participat la munca pentru transformarea socialistă a agriculturii, pentru sporirea producției agricole. Cu toate acestea, trebuie spus fără ocolișuri că rezultatele obținute pînă acum nu corespund nici pe departe condițiilor favorabile existente. Trebuie să punem capăt neglijării muncii în rîndurile tineretului sătesc; să folosim mai mult în acest domeniu intelectualitatea satelor — învățători, agronomi, medici.

Congresul al II-lea al P.M.R. a subliniat deosebita însemnătate a sporirii producției de cereale, și îndeosebi, de porumb. De ce acordă partidul atîta atenție culturii porumbului?

Porumbul dă de 2, 3 și 4 ori mai multe boabe decît orice altă cereală, ceea ce îl transformă în cea mai prețioasă plantă furajeră. Porumbul este baza creșterii șeptelului, a sporirii producției de carne și lapte; a lupta pentru dezvoltarea culturii porumbului înseamnă a lupta pentru a face viața noastră mai îmbelșugată.

Tocmai ținînd seamă de marile avantaje pe care cultura porumbului le aduce întregii economii naționale, se prevede ca pînă la sfîrșitul celui de-al doilea cincinal să se ajungă la o suprafață de circa 4.000.000 ha cultivate cu porumb și la o producție anuală de circa 8.000.000—9.000.000 de tone de porumb.

Îndeplinirea acestei sarcini este întru totul realizabilă. Condițiile de sol și climă sînt deosebit de favorabile culturii porumbului, țărănimea a acumulat o experiență de veacuri în această privință, așa încît nu trebuie depuse mari eforturi spre a o convinge de avantajele acestei culturi.

O importanță deosebită pentru sporirea șeptelului are însilozarea porumbului — separat știuleții și separat tulpinele.

Cantitatea cea mai mare de unități nutritive la unitatea de suprafață o dă porumbul recoltat în stadiul de vegetație „coacere în galben".

Recoltat în acest stadiu, la 30.000—35.000 de fire la hectar se obține o cantitate de 9.000 kg de știuleți și 21.000 kg de tulpini, însumînd 30.000 kg.

Însilozînd separat știuleții și separat tulpinele, se obțin 6.750 de unități nutritive la hectar.

Însilozat sub această formă, porumbul reprezintă un nutreț suculent, care poate fi folosit cu cel mai mare randament în hrana vacilor, precum și în hrana porcilor și păsărilor în timpul iernii.

Gospodăriile agricole de stat și gospodăriile agricole colective fruntașe pot realiza pe hectarul de porumb hibrid sau la soiurile

cu tulpini mari producții mai mari — de 40.000 kg de masă verde, totalizînd 10.400 de unități nutritive la hectar.

Îndatorirea patriotică a tuturor tinerilor din gospodării colective, din gospodării agricole de stat este de a munci cu însuflețire pentru sprijinirea acțiunii de însilozare a porumbului.

Pentru realizarea sarcinilor trasate de partid în domeniul extinderii culturii porumbului este necesară mecanizarea pe o scară tot mai largă a lucrărilor agricole. Aceasta presupune intensificarea acțiunii de transformare socialistă a agriculturii, căci mașinile agricole pot da randament deplin doar pe terenuri întinse. În același timp trebuie intensificată acțiunea de pregătire a cadrelor de mecanizatori. Partidul cheamă tineretul țării să fie în primele rînduri ale luptătorilor pentru transformarea socialistă a agriculturii, să dea din rîndurile sale mii și mii de mecanizatori capabili să folosească tractoarele, combinele și celelalte mașini agricole.

Organizațiile U.T.M. sînt chemate să aducă o importantă contribuție la îmbunătățirea activității S.M.T.-urilor și gospodăriilor agricole de stat, la creșterea rentabilității gospodăriilor agricole de stat, la perfecționarea calificării tractoriștilor și educarea muncitorilor din aceste unități în spiritul unei înalte responsabilități pentru munca încredințată.

Una din principalele preocupări ale partidului este creșterea unui tineret cult, bine instruit. În înfăptuirea acestei sarcini, partidul se sprijină pe organizațiile U.T.M. din școli și institutele de învățămînt superior.

Partidul cheamă organizațiile U.T.M. din școli să desfășoare o intensă muncă politică-educativă în rîndul elevilor în vederea obținerii unor rezultate din ce în ce mai bune la învățătură, pentru a-i ajuta în dobîndirea unei înțelegeri științifice a lumii și a vieții, în lărgirea orizontului lor cultural.

Este necesar să se acorde o mai mare atenție educării cetățenești a elevilor, combaterii manifestărilor de indisciplină, a lipsei de respect față de profesori și părinți, față de oamenii muncii, pentru o comportare demnă în școală și în viața de toate zilele. Cultivarea dragostei tineretului pentru munca productivă, a grijii față de avutul obștesc sînt sarcini de bază ale organizațiilor U.T.M. din școli.

A da patriei tot mai mulți tineri hotărîți să-și consacre forțele, entuziasmul măreței opere de construcție economică și culturală, însuflețiți de dorința fierbinte de a munci cît mai bine spre folosul lor și al societății este un titlu de onoare pentru toate organizațiile U.T.M. din școli.

O misiune nobilă în educarea tinerei generații revine profesorilor și învățătorilor. Putem spune cu mîndrie că majoritatea corpului didactic muncește cu patriotism și abnegație în îndeplinirea sarcinilor sale de cinste.

Este necesară o grijă permanentă pentru îmbunătățirea muncii didactice și educative în școală. Formalismul în munca didactică, nepăsarea față de educarea elevilor sînt trăsături străine școlii noastre, care trebuie combătute cu hotărîre.

Sarcini mari revin în această privință Ministerului Învățămîntului. O lipsă serioasă a ministerului constă în faptul că multe manuale pentru învățămîntul elementar au încă un nivel scăzut. Ruptura de viață a manualelor destinate elevilor de la sate se manifestă prin atenția cu totul insuficientă acordată predării științelor naturii și agrotehnicii. Tineretul nostru trebuie să capete manuale care să corespundă cît mai bine sarcinilor formării de cadre tinere necesare tuturor ramurilor economiei și culturii.

Îmbunătățirea muncii politice-educative în rîndul elevilor este strîns legată de ridicarea la un nivel mai înalt a activității organizațiilor de pionieri. Partidul a încredințat Uniunii Tineretului Muncitor sarcina de onoare și de mare răspundere de a îndruma activitatea organizațiilor pionierești. Organizațiile U.T.M. sînt chemate să se ocupe continuu, cu drag și pricepere de îndrumarea unităților și detașamentelor de pionieri, orientînd munca acestora spre îndeplinirea sarcinilor lor principale: educarea tuturor pionierilor și școlarilor în spiritul dragostei față de învățătură și activitatea practică.

Luptînd pentru înlăturarea şablonului, a metodelor şi formelor de muncă greoaie, plictisitoare, organizaţiile U.T.M. trebuie să stimuleze afirmarea puternică a iniţiativei pionereşti, să ajute la dezvoltarea experienţei înaintate a unor organizaţii pionereşti fruntaşe, să acorde o mai mare atenţie promovării unor metode atractive, cu un conţinut bogat, adecvat vîrstei şcolarilor.

Recenta hotărîre a Biroului Politic al C.C. al P.M.R. cu privire la unele măsuri de îmbunătăţire a muncii politice-educative în rîndul studenţilor este o mărturie vie a grijii permanente pe care partidul o poartă tineretului studios. Noi sîntem ferm convinşi că organizaţiile U.T.M., îndrumînd cu competenţă asociaţiile studenţeşti, vor reuşi să ridice activitatea în rîndul studenţilor la un nivel superior. Organizaţiile U.T.M. trebuie să se preocupe în mod deosebit de lărgirea orizontului cultural al studenţilor, de propagarea în rîndul studenţilor a concepţiei materialiste despre lume, de combaterea teoriilor idealiste, retrograde şi a altor manifestări ale ideologiei burgheze.

Educat în spiritul pasiunii pentru cucerirea ştiinţei, al cinstei şi devotamentului faţă de partid şi popor, faţă de cauza construirii socialismului, studentul va privi cu dragoste profesiunea aleasă, va fi însetat de a munci în fabrici, uzine, în mine, pe ogoare, spre a pune în practică cunoştinţele dobîndite. Trebuie să lămurim pe fiecare tînăr cît de dăunător propriilor sale interese de dezvoltare este să-şi irosească în hîrţoage şi dosare prăfuite cunoştinţele dobîndite în anii îndelungaţi de studiu. Să-i ajutăm pe aceşti tineri să înţeleagă că statul democrat-popular, poporul i-au ajutat să devină oameni culţi, luminaţi, şi că după terminarea şcolii ei trebuie să-şi facă datoria faţă de popor, prin munca harnică pe teren, nu în locşoare călduţe din birouri.

Legea supremă a activităţii partidului este ridicarea neîntreruptă a nivelului de trai material şi cultural al oamenilor muncii. Tineretul patriei noastre se bucură în această direcţie de o atenţie deosebită din partea partidului. Cu toate greutăţile pe care le mai avem de înlăturat, oricine vede azi limpede că niciodată tineretul

nu a fost înconjurat cu atîta grijă, nicicînd tineretului nu i s-au creat astfel de condiţii de muncă, învăţătură şi viaţă ca în anii regimului de democraţie populară. Uniunii Tineretului Muncitor îi revin sarcini deosebit de importante în legătură cu îmbunătăţirea condiţiilor de trai ale tineretului. Ea trebuie să urmărească în permanenţă ca toate fondurile puse la dispoziţia tineretului să fie în mod just folosite, ca tineretului din uzine, fabrici, şantiere, S.M.T.-uri, gospodării agricole de stat să i se asigure condiţii tot mai bune de muncă, de hrană, cazare, odihnă.

Sarcini de onoare revin tinerilor ostaşi şi ofiţeri. Armata noastră populară, pavăză a cuceririlor revoluţionare ale poporului, scut al independenţei naţionale, este o şcoală a bărbăţiei, a patriotismului socialist. Datoria tinerilor ostaşi şi ofiţeri, apărători ai intereselor patriei şi poporului nostru iubitor de pace, este de a-şi ridica necontenit pregătirea de luptă şi nivelul cunoştinţelor politice.

Uniunea Tineretului Muncitor ajută partidul în educarea comunistă a tinerei generaţii. Făcînd cunoscută tineretului istoria luptelor poporului nostru şi ale clasei muncitoare pentru o viaţă mai bună, pentru libertate şi independenţă naţională, lupta eroică a comuniştilor şi utecistilor, ţelurile înalte ale luptei partidului — Uniunea Tineretului Muncitor educă tineretul în spiritul dragostei neţărmurite faţă de patrie şi popor, faţă de partid, al convingerii nezdruncinate în capacitatea poporului de a birui sub conducerea partidului orice piedici şi greutăţi în drumul spre victoria deplină a cauzei socialismului. Sentimentele de patriotism socialist, mîndria pentru marile cuceriri revoluţionare obţinute de poporul nostru sub steagul partidului, însufleţesc tineretul nostru în lupta pentru noi fapte măreţe în făurirea vieţii noi.

Activitatea şi comportarea tineretului nostru trebuie să fie călăuzite de principiile moralei comuniste. Este necesar să fie folosite toate mijloacele de educare pentru a sădi în rîndurile tinerilor calităţile înalte ale omului nou, luptător pentru socialism : cinstea şi sinceritatea, curajul şi spiritul de sacrificiu pentru apărarea patriei şi a cuceririlor revoluţionare ale poporului, capacitatea de a

pune întotdeauna, mai presus de orice, interesele generale. Trebuie cultivate respectul față de vîrstnici, dragostea față de familie, atitudinea tovărășească.

O deosebită însemnătate are înarmarea tineretului cu cunoștințe științifice și combaterea influenței dăunătoare a misticismului, a superstițiilor și prejudecăților.

Tineretului, constructor al societății noi, îi este străin naționalismul și șovinismul ; frăția și colaborarea prietenească între tineri, indiferent de apartenența lor națională, sentimentele internaționaliste de dragoste și prietenie față de Uniunea Sovietică, constructoarea comunismului, față de țările care construiesc socialismul, solidaritatea cu lupta tineretului din lumea întreagă — astfel de trăsături trebuie să caracterizeze întregul nostru tineret. În felul acesta tineretul din patria noastră va da o contribuție mai puternică la lupta dusă de întregul popor pentru apărarea păcii.

În țara noastră trăiesc în prietenie și colaborare frățească tinerii romîni și tinerii maghiari, germani, sîrbi, evrei, ucraineni. Totodată nu avem dreptul să uităm că elementele dușmănoase fac tot ce le stă în putință spre a ațîța naționalismul atît în rîndurile tinerilor romîni cît și a celor din rîndurile minorităților naționale. Lămurirea neobosită a temeiurilor politicii naționale leniniste a partidului și guvernului nostru, educarea perseverentă a tineretului în spiritul patriotismului socialist și al internaționalismului proletar, va întări unitatea de luptă a tinerilor, fără deosebire de naționalitate, sub steagul partidului.

Îmbunătățirea educației politice și morale a tineretului depinde de atenția acordată de organizațiile U.T.M. folosirii timpului liber al tineretului. Tineretul este menit să fie sufletul activității vii, mobilizatoare, a cluburilor și căminelor culturale, a echipelor artistice, a activității sportive.

Tovarăși,

Sarcinile mari care stau în fața Uniunii Tineretului Muncitor cer ridicarea la un nivel mai înalt a întregii activități a organizațiilor U.T.M., desfășurarea unei munci vii, tinerești și totodată pline de conținut, lichidarea tendințelor de birocratism și formalism înrădăcinate în munca multor organizații U.T.M. Întărirea rîndurilor U.T.M. cu cei mai buni tineri muncitori, țărani muncitori, elevi, studenți, intelectuali, promovarea consecventă a principiului democrației interne și a conducerii colective, dezvoltarea criticii și autocriticii, întărirea legăturilor cu masele de tineret, studierea și extinderea experienței organizațiilor U.T.M. fruntașe, îmbunătățirea muncii de educare marxist-leninistă a utemiștilor, intensificarea muncii politice de masă — sînt mijloace de bază pentru întărirea activității de organizație. Este necesară realizarea unei cotituri în munca de educare, selecționare și promovare a cadrelor. Activiștii U.T.M. să se bucure prin cunoștințele, pregătirea și întreaga lor conduită de prețuire și autoritate politică-morală în rîndurile tineretului.

Urmărind îndeaproape realizarea acestor obiective, organizațiile U.T.M. vor intensifica activitatea membrilor lor, își vor întări capacitatea lor de luptă și își vor extinde influența asupra celor mai largi mase de tineret, vor căli și crește cadre de utemiști devotați trup și suflet partidului, care prin activitatea lor practică și calitățile lor politice să fie demni de a purta titlul de membru al Partidului Muncitoresc Romîn.

Izvorul forței organizațiilor U.T.M. constă în conducerea lor de către partid. Organizațiile de partid, conștiente de sarcinile importante care stau în fața organizației revoluționare a tineretului, vor ridica la un nivel mai înalt conducerea, îndrumarea și controlul organizațiilor U.T.M. Numai sprijinite activ și îndeaproape de organizațiile de partid, organizațiile U.T.M. vor reuși să devină cu adevărat un ajutor al partidului în mobilizarea tineretului, alături de întregul popor muncitor, la lupta pentru întărirea regimului democrat-popular și construirea socialismului.

Tovarăşi,

Congresul al II-lea al Uniunii Tineretului Muncitor a chemat pe utemişti să păşească în primele rînduri ale tineretului în lupta pentru construirea socialismului în ţara noastră, pentru înflorirea patriei, ridicarea nivelului de trai al poporului şi apărarea păcii. Comitetul Central al P.M.R. este convins că Uniunea Tineretului Muncitor, îndreptăţind încrederea partidului, îşi va îndeplini în tot mai mare măsură sarcinile nobile de ajutor devotat al partidului în creşterea unui tineret harnic, viguros, luptător curajos şi neobosit pentru înflorirea păcii, nădejdea şi viitorul patriei.

Luptînd pentru întărirea şi înflorirea patriei, pentru construirea socialismului în ţara noastră, dezvoltînd legăturile de prietenie şi colaborare frăţească cu tineretul din U.R.S.S., din celelalte ţări socialiste şi cu tineretul democrat din întreaga lume, tinerii din Republica Populară Romînă îşi vor aduce şi de acum înainte contribuţia la întărirea păcii în lume.

Partidul nostru deschide în faţa tineretului perspectiva măreaţă a unui viitor de bunăstare, fericire şi lumină.

Înainte, sub conducerea partidului, spre noi succese în creşterea a zeci şi sute de detaşamente de tineri luptători entuziaşti pe frontul construcţiei socialiste şi al apărării păcii!

Trăiască Uniunea Tineretului Muncitor!

Trăiască harnicul şi entuziastul nostru tineret!

Trăiască scumpa noastră patrie, Republica Populară Romînă!

(Cuvîntarea a fost subliniată în repetate rînduri de puternice aplauze).

„Scînteia" nr. 3.637
din 1 iulie 1956

CUVÎNT DE SALUT ROSTIT LA CEL DE-AL VIII-LEA CONGRES AL P. C. CHINEZ

— 17 septembrie 1956 —

Tovarăşi!

În numele Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Romîn, al clasei muncitoare şi al tuturor oamenilor muncii din Republica Populară Romînă, aduc un fierbinte salut celui de-al VIII-lea Congres al marelui partid-frate, Partidul Comunist Chinez. Sîntem bucuroşi că vom putea cunoaşte din dezbaterile congresului vostru roadele bogate ale activităţii Partidului Comunist Chinez, învăţămintele pe care le trage din experienţa istorică acumulată în aceşti ani de adînci transformări revoluţionare şi sarcinile de viitor pe care şi le trasează.

Transformarea Chinei într-o mare putere socialistă industrială este o sarcină de importanţă istorică, a cărei înfăptuire exercită o mare înrîurire asupra evoluţiei sociale în întreaga lume. Poporul chinez munceşte cu abnegaţie, devotament şi spirit patriotic pentru îndeplinirea acestei sarcini mărețe. Poporul chinez este strîns unit în jurul eroicului partid comunist, călit în îndelungate lupte revoluţionare, în jurul Comitetului său Central, în frunte cu încercatul conducător, care se bucură de un înalt prestigiu, de respectul şi dragostea oamenilor muncii — tovarăşul Mao Ţze-dun.

Partidul Comunist Chinez este un exemplu de partid legat strîns de mase, prezent mereu în mijlocul lor, urmat de mase cu hotărîre şi încredere în lupta pentru înfrîngerea oricăror greutăţi pentru apărarea şi dezvoltarea cuceririlor revoluţionare ale poporu-

lui. Marile victorii obținute de poporul chinez se datorează faptului că, în rezolvarea problemelor complexe ale revoluției, Partidul Comunist Chinez se călăuzește cu nestrămutată fidelitate de atotbiruitoarea învățătură marxist-leninistă. Munca pe care o desfășoară Partidul Comunist Chinez în domeniul făuririi industriei socialiste, al transformării socialiste a agriculturii și comerțului, în domeniul construcției de stat, al răspîndirii culturii, ca și în cel al făuririi unei conștiințe cetățenești noi și al reeducării diferitelor pături ale poporului, este plină de învățăminte pentru celelalte partide comuniste și muncitorești prin modul creator în care Partidul Comunist Chinez, în condițiile istorice și naționale specifice Chinei, aplică învățătura marxist-leninistă și contribuie la îmbogățirea ei.

Tovarăși, de la înființarea sa, Republica Populară Chineză și-a cîștigat un imens prestigiu politic-moral, datorită acțiunilor pe care le duce împreună cu Uniunea Sovietică, cu toate țările socialiste și alte țări iubitoare de pace, pentru consolidarea păcii între popoare, pentru coexistența pașnică între țări cu sisteme sociale diferite, pentru respectarea reciprocă de către toate statele a suveranității, a independenței și a intereselor naționale ale altor popoare.

Poporul romîn, ca și toate popoarele iubitoare de pace, privește linia politică pe care Republica Populară Chineză, ca mare putere, o urmează în relațiile internaționale drept un factor puternic al păcii între popoare. China populară este o măreață realitate istorică și socială și cuvîntul ei — expresia voinței și năzuințelor unui popor de 600.000.000 — nu poate fi ignorat de nimeni. Este de neconceput rezolvarea marilor probleme ale relațiilor internaționale fără Republica Populară Chineză. Cererile drepte ale Republicii Populare Chineze și năzuințele nobile ale politicii ei externe se bucură de întregul sprijin al tuturor celorlalte țări socialiste și sînt privite cu simpatie și aprobare de cercurile largi ale opiniei publice internaționale.

Tovarăși,

Poporul romîn, ca și celelalte popoare ale comunității țărilor socialiste, se bucură din toată inima de marile realizări ale talentatului și harnicului popor chinez ca de ale lui proprii. Între Republica Populară Romînă și Republica Populară Chineză s-au închegat strînse legături de prietenie, de colaborare și întrajutorare frățească, de îmbogățire reciprocă cu experiență în toate domeniile vieții sociale — întruchipare vie a relațiilor de tip nou ce s-au statornicit între țările socialiste. La temelia prieteniei celor două popoare, romîn și chinez, stă comunitatea de năzuințe și țeluri ale partidelor noastre, comunitatea sistemelor sociale, hotărîrea neclintită de a întări indisolubila unitate internaționalistă a țărilor sistemului socialist, de a consolida pacea între popoare. O astfel de prietenie este cu adevărat de nezdruncinat!

An de an crește volumul schimburilor economice între China populară și Republica Populară Romînă și există bune perspective pentru continua lor dezvoltare. S-au creat și se dezvoltă posibilități pentru schimbul de experiență în diferite ramuri ale tehnicii industriale. Se lărgesc relațiile culturale, artistice, științifice. Vizitele oamenilor de cultură chinezi în Republica Populară Romînă și ale celor romîni în Republica Populară Chineză contribuie la cunoașterea reciprocă și prilejuiesc călduroase manifestări de prietenie între cele două popoare frățești.

Dragi tovarăși,

Poporul nostru, sub conducerea Partidului Muncitoresc Romîn, muncește cu avînt pentru ridicarea economică și culturală a țării sale, pentru consolidarea continuă a regimului democrat-popular. Muncitorii, țăranii, intelectualii din Republica Populară Romînă au obținut realizări de seamă în opera de consolidare a socialismului, în dezvoltarea industriei, agriculturii, culturii și ridicarea nivelului de trai. În decursul primului plan cincinal care s-a încheiat în 1955 producția industrială a crescut de peste două ori. Se dezvoltă in-

dustria constructoare de maşini, industria petroliferă, chimică, electrotehnică, electroenergetică, creşte an de an producţia agricolă, se dezvoltă sectorul socialist al agriculturii, care ocupă în prezent peste $^{1}/_{3}$ din suprafaţa agricolă a ţării. Venitul naţional s-a mărit în decursul primului cincinal aproape de două ori. Poporul romîn îşi concentrează eforturile asupra înfăptuirii hotărîrilor Congresului al II-lea al partidului cu privire la sarcinile celui de-al doilea plan cincinal. În munca de construire a socialismului, poporul nostru se bucură de un ajutor multilateral din partea Uniunii Sovietice cît şi din partea Chinei populare şi a celorlalte ţări socialiste. Înlăturînd greutăţile din calea lor, oamenii muncii din Republica Populară Romînă merg cu hotărîre înainte, pe drumul construirii socialismului.

Tovarăşi,

Ideile mărețe ale marxism-leninismului, care au învins în Uniunea Sovietică, constructoarea comunismului, înving astăzi în China, în Romînia, în toate ţările care construiesc socialismul, arată calea popoarelor din ţările capitaliste, dependente şi coloniale.

Urăm Partidului Comunist Chinez şi poporului-frate chinez noi şi noi succese în construirea socialismului, în lupta pentru pace şi progres.

Trăiască eroicul Partid Comunist Chinez şi Comitetul său Central, în frunte cu tovarăşul Mao Ţze-dun!

Trăiască veşnica prietenie frăţească între poporul romîn şi marele popor chinez!

Trăiască prietenia, colaborarea şi unitatea de nezdruncinat între toate popoarele ţărilor socialismului!

Trăiască marea cauză a lui Marx-Engels-Lenin!

„Scînteia" nr. 3.704
din 19 septembrie 1956

CUVÎNTARE ROSTITĂ LA PHENIAN CU PRILEJUL VIZITEI DELEGAŢIEI R.P.R. ÎN R.P.D. COREEANĂ

— 2 octombrie 1956 —

Dragi tovarăşi, locuitori ai oraşului Phenian,

În numele delegaţiei Republicii Populare Romîne vă mulţumesc călduros pentru primirea prietenească pe care ne-o faceţi, care este o expresie a sentimentelor de prietenie şi frăţie ce leagă cele două popoare ale noastre, poporul coreean şi poporul romîn.

Delegaţia noastră a venit în ţara dv. pentru a întoarce vizita pe care ne-a făcut-o delegaţia guvernamentală a Republicii Populare Democrate Coreene, în frunte cu tovarăşul Kim Ir Sen.

Sîntem bucuroşi că ne aflăm în oraşul Phenian, al cărui nume este strîns legat de lupta dîrză pe care a dus-o poporul coreean în timpul războiului de eliberare. Noi vă transmitem salutul cald, frăţesc al oamenilor muncii din capitala ţării noastre, Bucureşti, ca şi al întregului nostru popor.

Poporul romîn cunoaşte bine lupta eroică pe care poporul coreean a dus-o în condiţii neasemuit de grele pentru a-şi elibera patria de cotropitorii imperialişti şi a-şi asigura independenţa. Cunoaştem frăţescul ajutor dat luptei voastre de eroicii voluntari chinezi care şi-au vărsat din belşug sîngele, împreună cu poporul coreean, pentru eliberarea şi viitorul mai bun al Coreei. Nu există colţ oricît de îndepărtat al ţării noastre unde să nu se fi cunoscut curajul şi patriotismul de care a dat dovadă poporul coreean în lupta de eliberare. Muncitorii, ţăranii, tehnicienii, funcţionarii, meseriaşii din Republica Populară Romînă şi-au manifestat sub diferite forme solidaritatea cu lupta dreaptă a poporului coreean, luptă

pentru o cauză scumpă tuturor popoarelor — cauza păcii, libertății și independenței naționale.

În prezent poporul coreean muncește neobosit pentru a lichida complet urmările războiului, pentru a dezvolta economia și a îmbunătăți condițiile de viață culturală și materială ale poporului, pentru a apăra și a dezvolta cuceririle sale, pentru a face mai bogată și mai frumoasă minunata sa țară pe care o numește cu dragoste „Țara diminețelor liniștite". În această operă de reconstrucție poporul coreean se bucură de sprijinul și ajutorul Uniunii Sovietice, al Chinei populare și al celorlalte țări de democrație populară. Popoarele țărilor slab dezvoltate din Asia, Africa, ca și din alte părți ale globului pămîntesc, popoare față de care imperialiștii duc o politică de înrobire economică și națională, văd în acest sprijin o manifestare a superiorității relațiilor de întrajutorare, de egalitate în drepturi și de respectare a intereselor naționale ale fiecărei țări ce există în sînul lagărului socialismului și păcii.

În cadrul acestor relații de întrajutorare, Republica Populară Romînă își va îndeplini și pe viitor îndatoririle ei internaționale față de Coreea prietenă. Legăturile economice și culturale dintre Republica Populară Romînă și Republica Populară Democrată Coreeană se dezvoltă și se întăresc. Sîntem siguri că aceste relații se vor consolida din ce în ce mai mult.

Tovarăși,

Republica Populară Romînă și-a început anul acesta cel de-al doilea plan cincinal pe baza sarcinilor fixate de Congresul al II-lea al Partidului Muncitoresc Romîn. Poporul romîn, ca și poporul vostru, este un popor harnic și muncitor, pătruns de hotărîrea de a asigura victoria socialismului în patria sa.

Politica externă a Republicii Populare Romîne este o politică de participare activă la lupta pentru pace în întreaga lume, pentru rezolvarea pașnică a tuturor problemelor litigioase internaționale, pentru coexistența pașnică între toate țările, fără deosebire de sistem social, pentru continua întărire a unității de nezdruncinat, a

comunității țărilor socialiste, în frunte cu Uniunea Sovietică. Republica Populară Romînă sprijină cu hotărîre năzuința poporului coreean către unificarea pașnică, pe baze democratice a patriei sale, considerînd aceasta ca un factor de mare importanță pentru consolidarea păcii în Extremul Orient și în întreaga lume.

Dragi tovarăși,

În întreaga lume forțele socialismului și păcii cresc și se întăresc. Factorul de bază al acestui proces îl constituie clasa muncitoare, în frunte cu partidele ei comuniste și muncitorești. Pentru activitatea viitoare a partidului nostru, ca și a celorlalte partide comuniste și muncitorești, un rol de mare însemnătate îl au lucrările celui de-al XX-lea Congres al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice, care a supus unei profunde analize marxist-leniniste problemele de bază ale luptei pentru pace, democrație și socialism.

Învățămintele Congresului al XX-lea în domeniul combaterii cultului personalității, al dezvoltării democrației interne de partid, al întăririi conducerii colective în toate verigile partidului, al respectării stricte a normelor leniniste ale vieții de partid, al dezvoltării democrației socialiste în viața de stat contribuie la întărirea partidelor comuniste și muncitorești, la consolidarea coeziunii lor interne, a combativității și puterii lor de mobilizare.

Bogate în învățăminte pentru partidele comuniste și muncitorești din alte țări au fost lucrările celui de-al VIII-lea Congres al Partidului Comunist Chinez, la care am avut cinstea să luăm parte. Acest congres a fost o puternică demonstrație a fidelității Partidului Comunist Chinez față de învățătura marxist-leninistă, a modului creator în care se aplică marxism-leninismul în condițiile Chinei populare.

Partidul Muncii din Coreea, în fruntea întregului popor, strîngînd în jurul lui toate organizațiile democratice ale țării, conduce munca de reconstrucție și dezvoltare economică, de consolidare a regimului democrat-popular. Aceste scopuri nobile însuflețesc pe oamenii muncii, le dau tărie în înfruntarea greutăților vremelnice,

încrederea nestrămutată în victoria socialismului. Urăm partidului-frate — Partidului Muncii din Coreea —, guvernului Republicii Populare Democrate Coreene și întregului popor coreean noi și noi succese în munca sa creatoare și în năzuința sa de asigurare a reîntregirii pașnice a patriei sale.

Trăiască prietenia frățească dintre poporul romîn și poporul coreean!

Trăiască Partidul Muncii din Coreea, în frunte cu Comitetul său Central!

Trăiască guvernul Republicii Populare Democrate Coreene!

Trăiască marea cauză a păcii, democrației și socialismului!

„Scînteia" nr. 3.717
din 4 octombrie 1956

CUVÎNTARE ROSTITĂ LA CONFERINȚA DE PARTID A REGIUNII AUTONOME MAGHIARE

— 16 decembrie 1956 —

Permiteți-mi ca înainte de toate să vă transmit în numele Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Romîn, dumneavoastră și prin dumneavoastră tuturor membrilor de partid, organizațiilor și organelor de partid din cuprinsul Regiunii Autonome Maghiare, un călduros și tovărășesc salut. *(Aplauze prelungite, ovații).*

Comitetul Central al partidului consideră organizațiile de partid și organele de partid din Regiunea Autonomă Maghiară un sprijin de nădejde al partidului în munca și lupta sa pentru construcția socialismului în Republica Populară Romînă, pentru ridicarea continuă a nivelului de trai al populației țării noastre, în opera de întărire continuă a regimului democrat-popular, de întărire a partidului, de întărire a rolului conducător al clasei noastre muncitoare. *(Aplauze prelungite).*

Tovarășul Gh. Gheorghiu-Dej a arătat apoi că, întrucît mai mulți delegați la conferință s-au referit în cuvîntul lor la evenimentele din Ungaria, ar dori să-și expună punctul de vedere asupra acestor evenimente care au reținut în ultimul timp atenția opiniei publice, a oamenilor muncii din toate țările.

Vorbitorul a atras atenția asupra cauzelor și rădăcinilor adînci ale evenimentelor din Ungaria, care au pus în primejdie cuceririle revoluționare ale poporului ungar și au creat pericolul instaurării dictaturii fasciste horthiste și transformării Ungariei într-un focar de agresiune împotriva țărilor socialiste. Vorbitorul a arătat că vechea conducere de partid și de stat, în frunte cu Rákosi-Gerö, a co-

mis grave greşeli în toate domeniile construcţiei de partid, de stat şi economice, greşeli care au provocat nemulţumirea îndreptăţită a oamenilor muncii. Aceste greşeli au fost folosite de cercurile reacţionare din Ungaria şi cercurile agresive imperialiste pentru a pregăti şi dezlănţui acţiunea contrarevoluţionară. În Ungaria, în locul unei vieţi normale de partid, bazate pe principiile leniniste ale centralismului democratic, ale democraţiei interne de partid, s-au înrădăcinat încălcările grosolane ale legalităţii populare, a fost arestat un mare număr de vechi membri ai partidului, a fost înăbuşită critica de jos prin folosirea sistematică a metodelor represive, ajungîndu-se în cele din urmă la crearea unei atmosfere înăbuşitoare de suspiciune generală, de neîncredere şi de urmărire a cadrelor de partid. În construcţia de partid, vechea conducere a încălcat în mod grav şi periculos principiile leniniste, a deschis larg porţile partidului, neţinînd seamă de condiţiile concrete ale Ungariei după 24 de ani de dictatură horthistă, timp în care se desfăşurase o acţiune sistematică de răspîndire a otrăvii fascismului şi şovinismului. Aceasta a făcut ca, pe lîngă elementele cinstite şi sănătoase din rîndurile muncitorilor din fabrici şi uzine, ale ţăranilor muncitori şi intelectualilor legaţi de popor, în partid să pătrundă numeroase elemente carieriste, străine, cît şi horthişti, szalasişti şi alte elemente reacţionare. Se ştie doar că elementele duşmănoase folosesc orice prilej favorabil spre a pătrunde în partid în scopul de a-l slăbi, a-l submina, şi că este necesară o vigilenţă neobosită pentru a apăra puritatea rîndurilor partidului. Lipsa unei reglementări stricte a compoziţiei sociale a partidului şi a organelor de partid, nesocotirea sarcinii de a forma un sîmbure proletar puternic al partidului, din rîndurile căruia să fie promovate cadrele de conducere ale acestuia, au făcut ca mentalitatea şi stările de spirit mic-burgheze să exercite o influenţă copleşitoare în organele şi organizaţiile de partid. La aceasta mai trebuie să adăugăm faptul că vechea conducere s-a izolat, s-a rupt de mase, de membrii partidului, s-a îngîmfat, folosea metode birocratice. Organele de

partid s-au rupt de masa membrilor de partid, iar organizaţiile de partid s-au rupt de masa oamenilor muncii. Existenţa mai multor grupuri în conducerea partidului măcina unitatea acestuia. Toate acestea au avut drept rezultat că în momentul în care a izbucnit acţiunea contrarevoluţionară, minuţios pregătită de agenţii spionajului imperialist, partidul s-a destrămat, s-a dovedit incapabil de a opune o rezistenţă organizată, de a zdrobi puciul fascist.

În legătură cu evenimentele din Ungaria, în presa şi la posturile de radio străine se fac diferite afirmaţii care denaturează *caracterul* acestor evenimente, *natura* lor, *conţinutul* lor politic şi social, se vorbeşte despre „revoluţie", despre „revoluţie naţională". În legătură cu aceasta trebuie precizate noţiunile de revoluţie şi contrarevoluţie.

Marxism-leninismul arată că prin *revoluţie* socială se înţelege o cotitură radicală în viaţa societăţii, o transformare profundă a relaţiilor de producţie, o acţiune cu caracter progresist, care duce la înlocuirea unei orînduiri sociale inferioare printr-o orînduire superioară, la cucerirea puterii de stat de către clasa înaintată.

O revoluţie înseamnă întotdeauna un mare pas înainte pe linia progresului istoric, în dezvoltarea societăţii. De aceea Marx numea revoluţiile „locomotivele istoriei". Progresist, revoluţionar este acel proces social care corespunde cerinţelor obiective ale dezvoltării societăţii, mersului ascendent al istoriei, care apropie pe oamenii muncii de cucerirea puterii politice şi economice sau care întăreşte şi dezvoltă cuceririle socialiste ale poporului, care este îndreptat spre desfiinţarea exploatării omului de către om şi victoria deplină a socialismului. Dimpotrivă, ceea ce se opune acestor ţeluri slujeşte întotdeauna intereselor forţelor reacţionare, contrarevoluţionare.

Trăsătura fundamentală a oricărei revoluţii o constituie trecerea puterii din mîinile unei clase în mîinile alteia. Dar nu orice răsturnare a unei clase de către alta poate fi numită revoluţie. Dacă împotriva puterii deţinute de clasa înaintată, progresistă, se pune la cale o răscoală, aşa cum s-a petrecut în Ungaria, dacă

puterea este acaparată de fosta clasă dominantă, aceasta nu este revoluție, ci contrarevoluție.

În decursul istoriei se cunosc cazuri cînd mase largi de oameni ai muncii, înșelate de forțele reacționare, au putut fi îndreptate împotriva propriilor lor interese de clasă, au slujit în mod obiectiv, contrar intențiilor și voinței lor, interesele forțelor sociale dușmane.

Caracterul unei revoluții, al oricărei mișcări sociale nu poate fi judecat nici după date statistice, după criterii numerice, după proporția participării unor reprezentanți ai diferitelor clase, nici după intențiile, năzuințele, dorințele subiective ale participanților. *Caracterul oricărei revoluții este determinat de sarcinile sociale pe care le înfăptuiește ea.* Hotărîtor este căror *interese de clasă* servește mișcarea, spre care țeluri se îndreaptă ea, care clase sînt în mod obiectiv interesate în dezvoltarea ei.

Trebuie să ne întrebăm: intereselor căror clase din Ungaria răspundea faptul că au fost reînființate partidele burgheze, a început masacrarea comuniștilor și dezorganizarea mișcării muncitorești, puterea a început să fie acaparată de fasciști notorii, a și fost pusă în discuție anularea cuceririlor revoluționare ale oamenilor muncii, s-a încercat ruperea Ungariei din alianța frățească a țărilor socialiste? Serveau acestea intereselor de clasă ale muncitorimii, sau intereselor burgheziei? Serveau acestea intereselor dezvoltării cuceririlor socialiste și independenței naționale, sau anulării acestor cuceriri și subjugării Ungariei de către imperialism; slujeau intereselor revoluției, sau intereselor contrarevoluției?

Caracterul contrarevoluționar al evenimentelor din Ungaria a fost determinat de faptul că, datorită lipsurilor grave din activitatea partidului și dezorientării maselor, reacțiunea a putut înșela buna-credință a maselor, lovind în cuceririle revoluției, în interesele socialismului. Oare cardinalul Mindszenty, prințul Eszterházy, contele Takács, prințul Lichtenstein reprezentau pe oamenii muncii? Este clar pentru orice om de bună-credință că ei reprezentau clasele exploatatoare și reacțiunea imperialistă, forțele sociale care urmăreau restaurarea orînduielilor burghezo-moșierești, anularea naționalizării mijloacelor de producție și a reformei agrare, ruperea Ungariei din familia statelor socialiste, lichidarea independenței sale naționale și transformarea ei într-un focar al provocărilor agresive și al instigațiilor șovine, revizioniste, care ar fi primejduit pacea în Europa și în lumea întreagă.

Nu poate fi numită revoluție o mișcare ce ar fi împins înapoi Ungaria din dezvoltarea ei social-economică și ar fi readus dominația claselor exploatatoare și aservirea de către puterile imperialiste. În ce privește termenul de „revoluție națională", care și el este larg folosit de presa și stațiile de radio reacționare din Occident, afirmîndu-se că evenimentele din Ungaria au avut un caracter de mișcare de eliberare națională, e clar că în realitate un astfel de caracter nu poate avea decît o mișcare de scuturare a jugului străin, de eliberare și de dobîndire a independenței și suveranității naționale. Astfel de mișcări au loc și capătă tot mai mare amploare în țările coloniale și dependente ca Algeria, Malaia, Cipru, Coreea de sud și multe altele, unde se duce o luptă eroică pentru scuturarea jugului imperialist. Acestea sînt adevărate mișcări de eliberare națională.

Cu totul alta este situația poporului maghiar, care după scuturarea jugului fascist a făurit propria sa putere de stat, pe care o exercita în țara sa liberă, independentă și suverană. Această realitate istorică spulberă toate încercările de a folosi în mod calomnios unele lipsuri ce se pot ivi într-un caz sau altul în relațiile dintre țările socialiste și care au fost și sînt înlăturate întotdeauna în spiritul internaționalismului socialist, conform cu principiile deplinei egalități în drepturi a tuturor țărilor socialiste.

Dacă încercarea contrarevoluționară ar fi reușit, ea ar fi dus la ruperea Ungariei de prietenii ei adevărați — țările socialiste —, la izolarea ei în fața marilor puteri imperialiste și la aservirea economică și politică de către acestea, adică tocmai la *subjugarea națională* a poporului maghiar.

Partidul nostru este întru totul de acord cu aprecierea plenarei Comitetului Central provizoriu al Partidului Muncitoresc So-

cialist Ungar, potrivit căreia răscoala armată din Ungaria n-a fost în esenţa ei nici revoluţie, nici „revoluţie naţională", ci *contra-revoluţie*. De asemenea considerăm pe deplin justă aprecierea rolului jucat de guvernul condus de Imre Nagy. În legătură cu aceasta considerăm deosebit de actuală profunda analiză făcută de Lenin în 1920, după înfrîngerea revoluţiei socialiste din Ungaria. Lenin arăta că una din principalele cauze ale acestei înfrîngeri a fost politica celor ce s-au declarat comunişti, dar în realitate nu au promovat o politică corespunzătoare dictaturii proletariatului, ci au şovăit, s-au lăsat cuprinşi de teamă, au cochetat cu burghezia, iar adeseori, pur şi simplu, au sabotat şi au trădat revoluţia proletară, tocmai aceste şovăieli înlesnind intervenţia imperialistă şi a forţelor contrarevoluţionare ale statelor burghezo-moşiereşti. Lenin arăta că o parte a acestora a trecut „*în mod sincer*" de partea revoluţiei, „s-au declarat *în mod sincer* comunişti. Dar asta nu schimbă cu nimic fondul problemei : un om care se declară «în mod sincer» comunist, dar care, de fapt, în loc să ducă o politică absolut fermă, plină de hotărîre şi îndrăzneală, de abnegaţie şi eroism (numai o astfel de politică înseamnă recunoaşterea dictaturii proletariatului), şovăie şi se lasă cuprins de teamă, — un asemenea om săvîrşeşte, prin lipsa lui de caracter, prin şovăielile lui, prin nehotărîrea lui, aceeaşi trădare ca şi un trădător direct. Din punct de vedere personal, deosebirea dintre un om care trădează din slăbiciune şi un om care trădează premeditat, din calcul, este foarte mare ; din punct de vedere politic, această deosebire *nu există*, căci politica înseamnă soarta, de fapt, a milioane de oameni, şi această soartă nu se schimbă în funcţie de împrejurarea că milioanele de muncitori şi de ţărani săraci au fost trădaţi de oameni care au trădat din slăbiciune sau de oameni care au trădat din interes"[1]. Au trecut decenii din ziua în care Lenin a scris aceste cuvinte, dar ele nu şi-au pierdut întru nimic actualitatea.

În desfăşurarea evenimentelor din Ungaria au făcut mult rău agitaţia demagogică, confuziile şi dezorientarea pe care le-a pro-

[1] V. I. Lenin, Opere, vol. 30, E.S.P.L.P. 1956, pag. 345—346.

vocat activitatea unei părţi a intelectualităţii, îndeosebi a scriitorilor şi a aşa-zisului grup „Petöfi". Aceste cercuri ale intelectualităţii au jucat un rol deosebit de dăunător prin înverşunarea cu care, fluturînd lozincile „libertăţii" şi „democraţiei", au împroşcat cu noroi înfăptuirile puterii populare, au desfăşurat o acţiune sistematică de ponegrire şi discreditare a partidului, a cuceririlor revoluţionare ale maselor.

Democraţie înseamnă puterea poporului, şi ea a fost pentru prima oară în mod real înfăptuită prin cucerirea puterii de către oamenii muncii în ţările socialiste. În societatea împărţită în clase antagoniste, în asupritori şi asupriţi, în exploatatori şi exploataţi, nu a existat şi nu a putut niciodată să existe o adevărată democraţie. Ea a însemnat întotdeauna o formă a dominaţiei de clasă a exploatatorilor asupra marii majorităţi a poporului. Lenin arăta că o asemenea democraţie este falsă, ciuntită şi făţarnică. La fel era şi „libertatea" pe care o asigura oamenilor muncii.

Democraţia proletară, socialistă, este o formă nouă, superioară, a democraţiei. Democraţia socialistă este democraţia cea mai largă, căci ea asigură şi garantează exercitarea drepturilor şi libertăţilor democratice de către majoritatea covîrşitoare a poporului : masele oamenilor muncii de la oraşe şi sate. Esenţa ei constă nu în trăsături formale, ci în aceea că are la temelie proprietatea socialistă asupra mijloacelor de producţie şi eliberarea maselor muncitoare de exploatare, în aceea că puterea aparţine clasei muncitoare în alianţă cu ţărănimea muncitoare, care o folosesc ca instrument al construirii socialismului, al apărării intereselor marii majorităţi a poporului în lupta împotriva acelei minorităţi restrînse, ale cărei interese sînt legate de menţinerea exploatării şi care visează revenirea la trecut.

Lenin spunea : „Vedem mulţi foşti marxişti, de pildă în tabăra menşevicilor, care afirmă că în perioada de luptă hotărîtoare dintre proletariat şi burghezie ar putea să domnească *democraţia în general*". Şi Lenin sublinia cu toată puterea că „în perioada luptei

înverşunate dintre burghezie şi proletariat nici vorbă nu poate fi de democraţie în general".

Trebuie să ne întrebăm : democraţie *pentru cine,* libertate *pentru cine?* Pentru oamenii muncii sau pentru exploatatori ?

Atîta timp cît există însă clase exploatatoare şi rămăşiţe ale acestora, imperialismul internaţional şi agenturile lui, nu poate fi vorba de o „democraţie" pentru toţi : pentru oamenii muncii care construiesc socialismul, ca şi pentru duşmanii socialismului. *În numele intereselor fundamentale ale poporului nu avem voie să îngăduim folosirea libertăţilor democraţiei populare împotriva a înseşi bazelor democraţiei, subminarea democraţiei printr-o politică ce ar da libertate de acţiune forţelor ostile socialismului.* Experienţa Ungariei a dovedit din nou, cu puterea faptelor, că cei mai îndîrjiţi adepţi ai lozincii aşa-zisei „democratizări" au fost tocmai cei care năzuiau şi acţionau în vederea nimicirii democraţiei socialiste, revenirii la democraţia burgheză şi instaurării dictaturii fasciste.

În „Salutul" adresat acum 37 de ani muncitorilor unguri, Lenin scria că victoria revoluţiei socialiste este cu neputinţă fără „dictatura proletariatului, puterea unei singure clase, forţa organizării şi disciplinei ei, puterea ei centralizată... Aici frazeologia despre «democraţie» în general, despre «unitate» sau despre «unitatea democraţiei muncii»... etc. etc. — frazeologie către care înclină atît de mult social-şoviniştii şi kautskiştii filistinizaţi —, această frazeologie nu va ajuta la nimic. Frazeologia aruncă doar praf în ochi, orbeşte conştiinţa, întăreşte vechea obtuzitate, inerţia, rutina capitalismului, a parlamentarismului, a democraţiei burgheze" [1]. Lenin scria că opera de construcţie socialistă poate fi condusă la victorie numai de clasa muncitoare, numai de aceea din clasele asuprite care „va şti să suporte toate greutăţile, vicisitudinile, încercările şi marile sacrificii pe care istoria le impune în mod inevitabil celui ce rupe cu trecutul şi-şi croieşte cu curaj drumul spre un nou viitor, numai acea clasă în care oamenii cei

[1] V. I. Lenin, Opere, vol. 29, E.S.P.L.P. 1956, pag. 373.

mai buni sînt plini de ură şi dispreţ pentru tot ce e mic-burghez şi filistin, pentru aceste însuşiri care sînt atît de înfloritoare în rîndurile micii burghezii..." [1]

Istoria ultimelor decenii, începînd de la evenimentele care au precedat ascensiunea la putere a hitlerismului şi pînă la contrarevoluţia din Ungaria, au arătat că nu de puţine ori mişcările fasciste din diferite ţări au venit la putere sprijinindu-se pe stihia mic-burgheză.

În continuare, vorbitorul a subliniat datoria comuniştilor, a oamenilor muncii din ţara noastră de a trage învăţăminte din evenimentele ce s-au desfăşurat în ultimul timp în Ungaria.

Primul învăţămînt este de a lupta pentru apărarea unităţii ideologice, a unităţii de voinţă şi de acţiune a partidului şi a clasei muncitoare, fără a permite cea mai mică şovăială în această privinţă, a munci cu abnegaţie, devotament şi pasiune pentru întărirea unităţii partidului nostru.

Trebuie combătute cu hotărîre orice încălcări ale disciplinei de partid. În această privinţă nu trebuie să existe nici o şovăială. În primul rînd însă se cere să se arate multă răbdare, grijă şi perseverenţă în munca cu oamenii, să-i ajutăm tovărăşeşte să-şi înlăture lipsurile, să înţeleagă greşelile făcute. Exigenţa în respectarea disciplinei de partid, abnegaţia şi combativitatea de care au dat dovadă comuniştii în ilegalitate trebuie să caracterizeze permanent pe membrii partidului nostru.

Al doilea învăţămînt constă în a întări necontenit legătura cu masele, a face ca fiecare organ şi organizaţie de partid, fiecare membru de partid să lămurească maselor politica partidului, să manifeste atenţie şi grijă faţă de cerinţele şi nevoile oamenilor muncii, să desfăşoare o activitate sistematică de mobilizare a maselor la înfăptuirea sarcinilor construcţiei socialiste, la preîntîmpinarea şi zădărnicirea oricăror uneltiri ale duşmanilor orînduirii democrat-populare. Partidul nostru cheamă pe toţi comuniştii, pe toţi oamenii muncii să întărească necontenit alianţa clasei mun-

[1] Op. cit., pag. 374.

citoare cu țărănimea muncitoare și rolul conducător al clasei muncitoare în această alianță, să dezvolte prietenia și colaborarea frățească între poporul romîn și toate naționalitățile. În fața fiecărei organizații de partid stă sarcina combaterii necruțătoare a oricăror manifestări de naționalism și șovinism, a educării oamenilor muncii în spiritul patriotismului socialist și al internaționalismului proletar, al unității frățești cu popoarele tuturor țărilor socialiste, al solidarității cu lupta oamenilor muncii din toată lumea pentru pace, democrație și socialism.

În continuare, tovarășul Gh. Gheorghiu-Dej a subliniat că interesele vitale ale oamenilor muncii, ale poporului cer dezvoltarea continuă a democrației socialiste, întărirea continuă a puterii populare. Tocmai de aceea partidul nostru se situează ferm pe poziția atragerii tot mai largi a maselor de oameni ai muncii la conducerea activității de stat, stimulează prin toate mijloacele inițiativa lor creatoare. Partidul consideră drept una din principalele sale sarcini lichidarea fenomenelor de centralizare excesivă, înlăturarea oricărei piedici în calea activizării politice a maselor.

Au fost luate și se iau măsuri pentru lărgirea continuă a democratismului profund al orînduirii noastre de stat. Nu putem însă accepta și nu vom accepta niciodată acea „liberalizare" care să dea dușmanilor oamenilor muncii libertatea de a lovi în cuceririle socialiste ale poporului. Forța și trăinicia regimului democrat-popular izvorăsc din faptul că el întruchipează o formă a dictaturii proletariatului și îndeplinește funcțiile acesteia. Dictatura proletariatului, miezul leninismului, e principala cucerire a oamenilor muncii din țările socialiste, chezășia construirii victorioase a socialismului. Nu e deci de mirare că dușmanii socialismului își îndreaptă atacurile îndeosebi în această direcție, căutînd să submineze dictatura proletariatului, rolul clasei muncitoare de forță conducătoare în stat. Tocmai aceasta ne impune însă sarcina întăririi continue a puterii muncitorilor și țăranilor, a orînduirii democrat-populare.

Vorbitorul a trecut apoi la analizarea dării de seamă a comitetului regional de partid, prezentată de tov. Ludovic Csupor, prim-secretar al comitetului regional P.M.R. Tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej a relevat rezultatele valoroase obținute în activitatea ei de organizația de partid din Regiunea Autonomă Maghiară. Vorbitorul a arătat totodată că darea de seamă nu a acordat suficientă atenție folosirii din plin a posibilităților locale de satisfacere a nevoilor oamenilor muncii, de ridicare a nivelului lor de trai. Multe lucruri se pot realiza cu mijloace locale. Pot fi reparate străzile, se poate întreține în bune condiții spațiul locativ, se pot construi cămine culturale, locuințe, folosind desigur ajutorul statului, dar fără a aștepta ca totul — cărămida, cimentul — să vină „de sus". Să ne propunem nu realizarea de palate, ci a unor obiective care pot fi pe deplin înfăptuite cu mijloace locale. Înfăptuirea unei acțiuni largi de folosire a resurselor locale pune însă în fața noastră sarcina de a dezvolta tot mai mult inițiativa organelor locale de partid și de stat, de a insufla maselor interes pentru problemele obștești, a le stimula inițiativa.

În centrul preocupărilor partidului nostru se află problemele ridicării nivelului de trai al celor ce muncesc. Ocupîndu-se de aceste probleme, organele locale de partid trebuie să cunoască nevoile oamenilor muncii, să știe ce le frămîntă și să-și îndrepte eforturile spre a obține în fiecare lună noi rezultate, chiar modeste, dar efective, în satisfacerea cerințelor maselor. Toate acestea vor trebui oglindite în presă. Ziarele vor deveni cu atît mai atractive, cu cît vor înfățișa mai concret realizările noastre în îmbunătățirea condițiilor de trai ale maselor, cu cît vor contribui mai activ la dezvăluirea lipsurilor existente în diferite domenii și la mobilizarea oamenilor muncii în vederea înlăturării acestora. O asemenea activitate a presei va contribui la întărirea legăturii organelor locale de partid cu masele.

Tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej s-a referit apoi la necesitatea combaterii tendințelor de birocratism în activitatea de partid, a ședințomaniei. Nu poate fi îngăduit ca unii activiști să se

rupă de masa membrilor de partid, a oamenilor muncii. În mijlocul maselor, punînd umărul alături de ele la ridicarea productivității muncii, la realizarea sarcinilor practice ale construcției socialiste, acolo este locul comuniștilor, al activiștilor de partid. Va trebui să luăm măsuri practice pentru reducerea aparatului de partid și în același timp pentru întărirea continuă a legăturii partidului cu masele.

O orînduire socială trainică și profund democratică cum este regimul democrat-popular și care are o asemenea forță conducătoare cum este partidul nostru, cu o conducere fermă și o linie clară, are în orice împrejurări sprijinul maselor celor mai largi. Aceasta a dovedit-o și perioada evenimentelor din Ungaria, care au prilejuit o impresionantă manifestare a unității poporului nostru muncitor în jurul partidului, a hotărîrii oamenilor muncii de toate naționalitățile de a sprijini înfăptuirea politicii partidului, de a consolida și a dezvolta marile cuceriri revoluționare ale poporului. Clasa muncitoare, clasă conducătoare în regimul democrat-popular, a înțeles de la bun început că în Ungaria sînt primejduite cuceririle socialiste ale oamenilor muncii și a dat dovadă de o neșovăitoare coeziune și unitate de luptă în jurul partidului. Țărănimea muncitoare, aflînd de încercările grofilor unguri de a-și relua moșiile, și-a dat și mai bine seama că numai datorită puterii populare pămîntul în țara noastră aparține celor ce-l muncesc. Intelectualitatea noastră, văzînd adevăratul chip al contra-revoluției fasciste, a luat poziție justă față de evenimentele din Ungaria. Organizațiile de partid trebuie să ducă o muncă politică permanentă în rîndurile muncitorilor, țăranilor muncitori, intelectualilor, ajutîndu-i să înțeleagă just evenimentele internaționale și politica partidului nostru.

În continuare, vorbitorul s-a referit la problemele muncii în rîndurile tineretului. Masele largi ale tineretului sprijină cu entuziasm înfăptuirea politicii partidului, muncesc însuflețite de un puternic avînt pentru înflorirea patriei. Ar fi greșit însă să ne mulțumim cu rezultatele obținute, mai ales acum cînd pretutindeni, în toate țările, cercurile imperialiste agresive desfășoară o campanie furibundă pentru a influența tineretul, a-l distrage de la preocupările sale, a-l dezorienta. Este necesar să asigurăm o conducere și îndrumare permanentă a organizațiilor U.T.M., să găsim cele mai potrivite metode de muncă în rîndurile tineretului.

O mare însemnătate are în această privință îmbunătățirea învățămîntului superior. Multe depind aici de corpul profesoral. Statul democrat-popular, statul muncitorilor și țăranilor prețuiește munca patriotică a corpului profesoral; el este însă pe deplin îndreptățit să ceară tuturor profesorilor să dea dovadă de o înaltă conștiință cetățenească în îndeplinirea sarcinii ce le-a fost încredințată de popor. Nu putem admite ca unii profesori să considere că și-au îndeplinit datoria după ce și-au ținut lecția în fața studenților. Munca de educare a tineretului, de cultivare a patriotismului tinerei generații, a dragostei și devotamentului față de orînduirea democrat-populară, de combatere a oricăror încălcări ale disciplinei constituie o îndatorire fundamentală a profesorilor.

Referindu-se la compoziția socială a studenților, vorbitorul a arătat că ea trebuie să reflecte compoziția socială a țării. Să se stimuleze intrarea în facultăți a fiilor de muncitori și țărani muncitori sîrguincioși la studiu, să se creeze condiții pentru ca tinerii muncitori din fabrici și uzine să intre în școli superioare.

În încheiere, vorbitorul și-a exprimat speranța că hotărîrile conferinței vor contribui la obținerea de noi succese ale oamenilor muncii din Regiunea Autonomă Maghiară în lupta pentru dezvoltarea economică a regiunii și ridicarea nivelului de trai al populației.

(Cuvîntarea tovarășului Gh. Gheorghiu-Dej a fost ascultată cu profundă atenție de delegații la conferință, fiind adeseori întreruptă de aplauzele puternice ale acestora. La sfîrșitul cuvîntării, delegații au manifestat îndelung, cu căldură, pentru partid, pentru Comitetul său Central în frunte cu tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej).

Text prescurtat
„Scînteia" nr. 3.785
din 22 decembrie 1956

RAPORT PREZENTAT LA PLENARA C.C. AL P.M.R. DIN 27—29 DECEMBRIE 1956

Tovarăşi,

Plenara noastră are loc după un an de la Congresul al II-lea al Partidului Muncitoresc Romîn, congres care a pus în centrul atenţiei partidului eforturile pentru ridicarea continuă a nivelului de trai al poporului.

În perioada 1948—1956, oamenii muncii din ţara noastră, în frunte cu clasa muncitoare, luptînd pentru a înfăptui politica partidului, au obţinut realizări de seamă în dezvoltarea tuturor ramurilor economiei naţionale; a luat un mare avînt industria noastră grea şi îndeosebi industria petroliferă, minieră, energetică, electrotehnică şi constructoare de maşini. A luat dezvoltare industria uşoară şi alimentară; s-au construit o serie de întreprinderi producătoare de bunuri de larg consum. Această linie a fost aprobată cu entuziasm şi urmată cu încredere de oamenii muncii. Dar, ca în orice acţiune mare, ţinînd seamă de faptul că noi nu am avut experienţă suficientă, am săvîrşit şi greşeli, atît în ce priveşte înfăptuirea unor proporţii între diferitele ramuri ale economiei cît şi în îndeplinirea sarcinii principale de a ridica rapid nivelul de trai. S-a obţinut o îmbunătăţire a nivelului de trai, dar în măsură mai mică decît am prevăzut atunci cînd au fost elaborate planurile de construcţie economică.

În cursul anului 1956 economia noastră s-a dezvoltat continuu. Producţia industrială a crescut cu peste 10% faţă de 1955. Creşterea principală a avut loc în producţia mijloacelor de producţie

— peste 13%. Producţia bunurilor de consum a crescut numai cu circa 6%; la aceasta a contribuit în măsură însemnată recolta slabă din acest an.

Investiţiile realizate au permis să se dea în funcţiune fabrici, uzine, instalaţii şi construcţii social-culturale, cum sînt: furnalul de 700 m^3 şi bateria a doua de cocs şi semicocs la Hunedoara, trei instalaţii de prelucrare a ţiţeiului la rafinăria nouă din Borzeşti şi la Teleajen, al 4-lea grup electrogen de 25.000 kW la termocentrala „Steaua roşie" de la Sîngiorgiu de Pădure, liniile de înaltă tensiune Borzeşti—Focşani—Galaţi, Borzeşti—Bacău şi Paroşeni—Reşiţa, fabrica de tuburi şi plăci de asbociment de la Bicaz, instalaţii pentru fire de lînă pieptănată la Ghimbav, fabrici de conserve şi de pîine.

A avut loc o îmbunătăţire calitativă a activităţii industriei şi a altor ramuri, exprimată prin creşterea productivităţii muncii şi reducerea cheltuielilor de producţie şi de circulaţie; s-a realizat astfel o economie totală de circa 1,8 miliarde de lei. Aceasta a permis ca în cursul anului să se îmbunătăţească salariile în unele ramuri, iar spre sfîrşitul anului să se sporească salariile şi pensiile mici şi să se acorde un ajutor de stat pentru copii; a sporit grija faţă de nevoile social-culturale, cheltuielile bugetare pentru aceste acţiuni depăşind cu peste 500.000.000 de lei pe cele din 1955. Prin asigurările sociale de stat salariaţii au primit cu aproape 200.000.000 de lei mai mult ca în 1955.

În agricultură, aşa cum a constatat Congresul al II-lea al P.M.R., s-au realizat progrese însemnate, însă producţia vegetală şi animală a rămas în urma dezvoltării industriei şi a cerinţelor crescînde provenite din sporirea continuă a consumului populaţiei de la oraşe şi sate. Aceasta se reflectă în sens negativ în dezvoltarea producţiei bunurilor de consum şi mai cu seamă a produselor alimentare, precum şi în domeniul circulaţiei mărfurilor, creîndu-ne periodic greutăţi în aprovizionarea oamenilor muncii şi îmbunătăţirea nivelului de trai.

Astfel, anul acesta producţia de grîu şi celelalte cereale păioase, de porumb şi plante uleioase a fost insuficientă; recolte mai bune am avut la cartofi, sfeclă de zahăr şi la plantele textile. Pe baza rezervelor de furaje din recolta 1955 a crescut producţia de carne şi alte produse animale, populaţia fiind mai bine aprovizionată în cursul anului cu aceste produse.

Consumul populaţiei a crescut în primul semestru, dar spre sfîrşitul anului au început să se resimtă unele urmări ale recoltei slabe. Am înlăturat o parte mare a acestora pe baza ajutorului în cereale pe care-l primim din partea U.R.S.S. S-au luat şi alte măsuri pentru a îmbunătăţi aprovizionarea populaţiei cu produse alimentare şi industriale.

Sporirea producţiei industriale şi a unor produse agricole ne-a dat posibilitatea să mărim vînzările de mărfuri prin comerţul socialist cu peste 2,5 miliarde de lei în cursul anului 1956.

În perioada care urmează, continuînd să dezvoltăm cu precădere industria producătoare de mijloace de producţie, este necesar să punem în centrul atenţiei noastre sarcina dezvoltării sistematice şi hotărîte a agriculturii şi industriei producătoare de bunuri de consum, concentrînd în aceste ramuri în mai mare măsură decît pînă acum mijloace materiale şi financiare.

RIDICAREA NIVELULUI DE VIAŢĂ AL POPORULUI — SARCINĂ CENTRALĂ

Tovarăşi,

Biroul Politic al Comitetului Central a examinat în perioada care s-a scurs de la congresul partidului o serie de probleme ale politicii economice în lumina sarcinii centrale trasate de Congresul al II-lea al partidului — îmbunătăţirea sistematică a condiţiilor de viaţă şi de muncă ale oamenilor muncii. Concluziile şi propunerile proiectelor elaborate cu privire la planul de stat, la bugetul statului, la măsurile pentru îmbunătăţirea actualului sistem de salarizare, cu privire la înlocuirea actualului mod de constituire a fon-

dului centralizat de produse agricole prin extinderea relaţiilor comerciale între oraş şi sat sînt supuse acum dezbaterii plenarei C.C. al P.M.R.

Pe baza calculelor preliminare rezultă că realizarea tuturor investiţiilor prevăzute prin Directivele pentru cel de-al doilea plan cincinal ar cere eforturi în economie care ar îngreuia înfăptuirea prevederilor privitoare la ridicarea nivelului de trai al oamenilor muncii. De aceea propunem să se reexamineze unele prevederi ale Directivelor în direcţia micşorării investiţiilor de stat pe perioada 1956—1960.

Considerăm necesară îmbunătăţirea proporţiei între fondul de acumulare şi fondul de consum al populaţiei, pentru a se repartiza o parte mai mare din venitul naţional satisfacerii cerinţelor materiale şi culturale ale poporului muncitor.

Volumul investiţiilor va trebui să asigure dezvoltarea continuă a industriei socialiste, deşi într-un ritm mai lent, corespunzător resurselor şi posibilităţilor reale ale economiei naţionale. Existenţa puternicului sistem mondial al economiei socialiste, colaborarea frăţească economică cu Uniunea Sovietică şi cu celelalte ţări socialiste ne dau posibilitatea să procurăm din aceste ţări, în condiţii convenabile, maşinile, instalaţiile industriale, semifabricatele şi alte produse industriale pe care nu le fabricăm în ţară.

Trebuie să orientăm eforturile spre dezvoltarea masivă a producţiei agricole, precum şi a producţiei industriei uşoare şi alimentare, a construcţiilor de locuinţe, de care se leagă astăzi nemijlocit ridicarea nivelului de viaţă al populaţiei muncitoare.

O dată cu aceasta se va asigura dezvoltarea continuă a industriei grele, temelia progresului tuturor ramurilor economiei naţionale şi a reproducţiei socialiste lărgite.

O atenţie deosebită se va acorda ramurilor minieră, petroliferă, chimică, energetică, materialelor de construcţii, marilor lucrări de la Hunedoara, Bicaz şi Borzeşti, începute în primul cincinal, dării în funcţiune, în a doua jumătate a anului 1957, a laminorului de ţevi de la Roman.

În industria construcţiilor de maşini ne orientăm spre producţia de maşini şi utilaj destinate agriculturii, de utilaj petrolifer, minier şi mijloace de transport; industria chimică o îndreptăm în special spre producţia masivă de îngrăşăminte chimice şi insecto-fungicide destinate agriculturii, precum şi a fibrelor sintetice şi a maselor plastice pentru mărirea producţiei bunurilor de larg consum.

Toate ramurile economiei naţionale trebuie să conlucreze la mecanizarea şi chimizarea agriculturii, la creşterea producţiei agricole şi a bunurilor de larg consum, necesare îmbunătăţirii continue a aprovizionării populaţiei.

În orientarea politicii noastre de investiţii avem în vedere că baza trainică a creşterii productivităţii muncii o constituie progresul tehnic, înlocuirea a ceea ce este învechit în procesul tehnologic. Trebuie să accentuăm însă că dezvoltarea producţiei şi a productivităţii muncii poate fi obţinută în primul rînd prin mai buna folosire a utilajului de producţie existent, prin modernizarea unor întreprinderi şi prin dotarea lor cu maşini şi tehnică nouă, perfecţionată, evitînd pe cît posibil proiectarea de noi construcţii industriale.

APLICAREA CENTRALISMULUI DEMOCRATIC. LĂRGIREA ATRIBUŢIILOR CONDUCERILOR ÎNTREPRINDERILOR ŞI SFATURILOR POPULARE

În faţa organizaţiilor de partid, a conducătorilor de ministere industriale şi de întreprinderi, a muncitorilor şi inginerilor stă sarcina de cinste de a lua măsurile tehnice şi de a organiza astfel munca încît să folosească mai bine suprafeţele de producţie, să asigure ca toate maşinile-unelte, utilajele şi agregatele industriale să lucreze cu indicii cei mai ridicaţi, să sporească producţia şi să scadă preţul de cost prin folosirea rezervelor interne existente în fiecare întreprindere.

În acest scop este necesară o lărgire a atribuţiilor conducerilor de întreprinderi industriale şi agricole de stat. Centralismul excesiv dăunează dezvoltării iniţiativei oamenilor muncii. Lichidarea lui nu se poate înfăptui decît prin lărgirea atribuţiilor direcţiilor de fabrici, mine, uzine, gospodării agricole de stat. Conducerile acestor întreprinderi socialiste trebuie să aibă posibilităţi şi drepturi mai largi în întocmirea planurilor economice, în distribuirea unor venituri ale întreprinderii. Astfel, în proiectul de buget pe 1957 se prevede ca cea mai mare parte din beneficiile peste plan ale întreprinderilor industriale de importanţă republicană ale statului să fie lăsată întreprinderilor şi Sfaturilor populare locale.

În acelaşi sens, începînd din 1957, fondul întreprinderii, care a luat locul fondului directorial, va putea fi întrebuinţat local şi pentru construcţia de locuinţe, cantine, premii etc. Chestiunea construirii de locuinţe pentru muncitori şi funcţionari trebuie să devină o preocupare principală nu numai a ministerelor şi direcţiilor generale, ci şi a trusturilor, a întreprinderilor de stat şi cooperatiste, precum şi a Sfaturilor populare.

Centralismul excesiv există nu numai la nivelul ministerelor şi altor organe centrale, ci şi la nivelul trusturilor, care, prin modul cum lucrează, frînează adesea în activitate multe întreprinderi, stimulînd birocratismul.

Centralismul democratic este principiul fundamental de organizare a statului nostru democrat-popular; el îmbină necesitatea conducerii unitare şi coordonate a economiei şi activităţii social-culturale cu stimularea iniţiativelor de jos, dînd posibilitate largă de dezvoltare activităţii maselor muncitoare.

Pentru aplicarea justă a acestui principiu în activitatea de stat este necesară descongestionarea Consiliului de Miniştri de multe din problemele care îi îngreuiază munca şi lărgirea atribuţiilor nu numai a ministerelor şi direcţiilor generale, ci şi a conducerilor întreprinderilor republicane şi locale de la bază.

Experienţa arată că întreprinderile de importanţă locală — întreprinderi de bunuri de larg consum, de construcţii şi de deservire a populaţiei — trebuie să fie subordonate Sfaturilor populare ale localităţilor respective.

Situaţia actuală, cînd aceste întreprinderi sînt subordonate Ministerului Gospodăriei Comunale şi altor ministere, nu cointeresează organele locale şi populaţia, frînează iniţiativa lor, împiedică dezvoltarea acestor întreprinderi, îngreuind totodată activitatea ministerelor.

Trecerea întreprinderilor de importanţă locală în subordinea Sfaturilor populare, aprobarea de către acestea a programului lor de activitate, îndrumarea şi controlarea lor de către Sfaturile populare, repartizarea producţiei lor direct de către Sfaturile populare locale vor contribui la dezvoltarea lor rapidă, la creşterea producţiei lor şi la mai buna satisfacere a nevoilor populaţiei.

Aceasta face necesar să se treacă chiar de la începutul anului 1957 la experimentarea în oraşele unei regiuni a celor arătate mai sus, după care, făcîndu-se îmbunătăţirile ce vor rezulta din această experienţă şi din propunerile pe care le fac cei interesaţi, noul mod de organizare şi funcţionare a întreprinderilor de interes local să se aplice pe întreaga ţară.

Centralizarea excesivă a dus la umflarea aparatului, la creşterea formularisticii de evidenţă şi statistică; problema nu se rezolvă numai prin reducerea numerică a aparatului sau prin reducerea formularisticii — măsuri necesare —, ci, în primul rînd, prin *rezolvarea chestiunii esenţiale, şi anume lărgirea atribuţiilor conducerilor întreprinderilor de la bază, lărgirea atribuţiilor organelor regionale, orăşeneşti şi raionale, stimularea activităţii maselor muncitoare în opera de construire a socialismului.*

Numai cointeresînd în dezvoltarea producţiei pe muncitori, ingineri şi tehnicieni în fiecare întreprindere, se va putea desfăşura lupta pentru înlăturarea elementelor inutile, inerte, birocratice, care există în numeroase întreprinderi ale noastre.

ÎMBUNĂTĂŢIREA SISTEMULUI DE SALARIZARE ŞI SPORIREA CÎŞTIGULUI MUNCITORILOR

Tovarăşi,

Preocuparea noastră principală se îndreaptă permanent spre îmbunătăţirea condiţiilor de muncă şi de viaţă ale clasei muncitoare, pe măsura progreselor realizate în dezvoltarea economică a ţării. Această grijă izvorăşte din caracterul statului democrat-popular, stat al oamenilor muncii, din caracterul partidului nostru, partidul clasei muncitoare.

O dată cu transformarea socialistă tot mai profundă a economiei Republicii Populare Romîne, cu participarea tot mai largă a maselor muncitoare la conducerea economiei şi la desfăşurarea activităţii culturale, cu dezvoltarea relaţiilor socialiste de producţie şi repartiţie şi cu ridicarea nivelului conştiinţei socialiste, regimul nostru de democraţie populară se consolidează şi se dezvoltă în direcţia făuririi societăţii socialiste.

Deşi s-au realizat succese însemnate în creşterea nivelului de trai al oamenilor muncii, iar cîştigurile muncitorilor au sporit, cîştigurile realizate astăzi de o mare parte din muncitori au un nivel nesatisfăcător.

În cursul anului 1956, în urma măsurilor cunoscute, s-a îmbunătăţit salarizarea într-o serie de ramuri de activitate şi au fost majorate veniturile muncitorilor cu salarii mici, stabilindu-se un salariu minim mai ridicat.

Pe baza indicaţiilor Congresului al II-lea, Comitetul Central a studiat problema sporirii cîştigului tuturor categoriilor de muncitori pe calea îmbunătăţirii sistemului actual de salarizare şi normare.

Care sînt principalele lipsuri şi anomalii ale sistemului actual de salarizare?

Nivelul salariului tarifar este necorespunzător; el a încetat să fie elementul hotărîtor în cîştigul muncitorilor, ceea ce are o influenţă negativă asupra interesului muncitorilor pentru ridicarea

productivității și prin aceasta a producției, precum și pentru ridicarea calificării lor.

Diferențierile între salariile tarifare din ramurile economiei naționale nu țin întotdeauna seama de importanța economică și de condițiile specifice de muncă.

Normele de muncă în cea mai mare parte nu sînt stabilite după criterii tehnice-științifice; efectul lor stimulativ este cu totul insuficient.

Sistemul premial și celelalte forme de stimulare și cointeresare materială a muncitorilor sînt insuficient legate de rezultatele tehnice-economice ale întreprinderilor, sînt greoaie, complicate, cu forme birocratice, și în numeroase cazuri duc la pierderea caracterului stimulativ al premiilor.

Proiectul de îmbunătățire a sistemului de salarizare prevede revizuirea actualelor rețele tarifare, majorarea salariilor tarifare ale muncitorilor în același timp cu o mărire a nivelului cîștigului. Partea cea mai importantă din cîștigul muncitorului trebuie s-o constituie salariul tarifar, care oferă muncitorului o bază sigură și stabilă a veniturilor sale. Salariul trebuie să asigure o justă diferențiere a cîștigurilor în raport cu calificarea muncitorilor, cu condițiile specifice de muncă din diferitele ramuri ale economiei și să stimuleze creșterea neîntreruptă a productivității muncii.

Ca urmare a măsurilor propuse, salariul mediu tarifar pe întreaga economie națională va putea crește în medie cu 36%; creșterea netă a cîștigului mediu față de cîștigul mediu actual va fi de circa 15%, cu variații între 13% și 25% pe diferite ramuri ale economiei. Creșterea cîștigului mediu va fi mai accentuată la categoriile de muncitori cu salarii mici.

În același timp cu îmbunătățirea salariului tarifar trebuie să trecem la o mai bună normare a muncii, care să țină seamă de particularitățile economice și tehnice ale fiecărei întreprinderi. Măsurile privind sistemul tarifar și reașezarea normelor trebuie să ducă la mărirea continuă a cîștigului muncitorilor.

Criteriile de premiere trebuie să fie mai simple și mai strîns legate de rezultatele tehnice-economice ale activității întreprinderilor, stimulîndu-se realizarea de beneficii ale întreprinderii peste plan, reducerea suplimentară a prețului de cost, obținerea de economii de muncă și materiale, îmbunătățirea calității, introducerea tehnicii noi și a tehnologiei înaintate. În legătură cu îmbunătățirea sistemului premial este necesar să se lărgească drepturile directorilor de întreprindere de a premia, consultîndu-se cu comitetul de întreprindere, pe muncitorii, tehnicienii, inginerii și funcționarii întreprinderii în funcție de rezultatele obținute; trebuie simplificate și reduse diferitele condiții obligatorii și formalități birocratice, care actualmente complică în mod inutil și îngreuiază aplicarea sistemului premial.

Este de așteptat ca în anii următori, ținîndu-se seamă de condițiile create prin reglementarea problemelor de muncă și salarizare și prin celelalte măsuri privind îmbunătățirea activității de conducere a producției, eforturile creatoare ale muncitorilor, tehnicienilor și inginerilor să ducă la o mai accentuată creștere a productivității muncii și la scăderea prețului de cost, care vor asigura baza materială pentru ridicarea mai departe a nivelului de trai al oamenilor muncii.

Aplicarea măsurilor de îmbunătățire a sistemului de salarizare este o acțiune de mare răspundere, căci ea privește de aproape dezvoltarea economiei naționale și condițiile de muncă și de viață ale maselor celor mai largi de muncitori. De aceea propunem ca, înainte de a fi definitivat acest proiect, să fie experimentat în întreprinderi timp de cîteva luni în prima jumătate a anului 1957. Aplicarea urmează a se face treptat în a doua jumătate a anului.

În perioada de experimentare, sindicatele și ministerele economice trebuie să organizeze în comun o consultare largă a muncitorilor, tehnicienilor și inginerilor din principalele întreprinderi în scopul găsirii soluțiilor celor mai diferite pentru a stimula creșterea productivității muncii în întreprinderea respectivă, ridicarea producției, reducerea prețului de cost, economisirea de materie primă

şi alte materiale, îmbunătăţirea calităţii produselor. Trebuie să arătăm limpede muncitorilor, tehnicienilor, inginerilor şi funcţionarilor că de ei depinde, în primul rînd, creşterea continuă a cîştigurilor lor şi a salariului real. Sîntem pe deplin convinşi că oamenii muncii din întreprinderi vor ajuta cu propuneri concrete partidul şi guvernul la definitivarea măsurilor de îmbunătăţire a sistemului de salarizare şi normare. Sporirea salariilor şi ridicarea continuă a nivelului de trai al oamenilor muncii pot avea loc numai în condiţiile creşterii producţiei, ale creşterii productivităţii muncii şi reducerii preţului de cost. Aceasta cere o luptă hotărîtă din partea oamenilor muncii din industrie şi agricultură pentru descoperirea şi folosirea resurselor interne, pentru folosirea cît mai productivă a timpului de lucru şi înfăptuirea unui regim strict de economii, pentru realizarea şi depăşirea sarcinilor planului de stat.

MĂSURI DE ÎMBUNĂTĂŢIRE A PLANIFICĂRII ECONOMIEI. BUGETUL DE STAT

Tovarăşi,

În elaborarea planului pe 1957 s-a făcut un pas înainte în direcţia îmbunătăţirii metodelor de planificare şi de conducere a economiei naţionale. Numărul indicatorilor a fost simţitor redus, ceea ce uşurează îndeplinirea de către întreprinderi a sarcinilor de plan, dîndu-le mai multă iniţiativă.

În domeniul aprovizionării s-au lărgit drepturile întreprinderilor, trecîndu-se repartiţia a 2.500 de produse din competenţa ministerelor şi direcţiilor generale în competenţa întreprinderilor.

Sarcina principală în domeniul aprovizionării tehnice-materiale este asigurarea regularităţii aprovizionării fabricilor cu materii prime şi materiale auxiliare. În acest scop s-a prevăzut în plan sporirea stocurilor tehnice şi a rezervelor în întreprinderi şi pe şantiere.

Planificarea şi gospodărirea fondului de salarii au fost lăsate în mai mare măsură în răspunderea directă a ministerelor şi întreprinderilor, planul de stat stabilind numai fondul total de salarii la dispoziţia ministerelor, iar de la ministere în jos la dispoziţia întreprinderilor pentru îndeplinirea producţiei planificate.

Nu se mai planifică central recrutarea şi calificarea forţelor de muncă, precum şi pregătirea cadrelor medii şi superioare ; fiecare întreprindere va trebui să se îngrijească de angajarea şi calificarea cadrelor ce-i sînt necesare şi să colaboreze cu instituţiile de specialitate în ceea ce priveşte pregătirea cadrelor medii şi superioare.

Pentru realizarea planului de stat pe 1957 şi înlăturarea greutăţilor ce ne vor sta în cale este necesară mobilizarea tuturor forţelor clasei muncitoare, a poporului muncitor pentru a îmbunătăţi organizarea activităţii economice şi pentru a stimula iniţiativa creatoare a oamenilor muncii din ţara noastră.

Metoda principală pentru a putea realiza cu succes hotărîrile şi Directivele Congresului al II-lea al P.M.R. şi ale plenarelor C.C. din 1956 este ridicarea nivelului conducerii economice şi culturale, pe baza participării tot mai largi, tot mai mari a oamenilor muncii la rezolvarea problemelor obşteşti.

Tovarăşi,

În această plenară a C.C. al P.M.R. urmează să examinăm şi *proiectul bugetului de stat pe 1957*, care a fost elaborat pe baza indicatorilor proiectului planului economic pe 1957 şi a rezultatelor executării bugetului pe 11 luni ale anului 1956. Bugetul este excedentar. Trăsătura sa principală este efortul sporit ce se cere bugetului în acest an pentru realizarea acţiunilor de ridicare a nivelului de trai al muncitorilor şi ţăranilor.

Majoritatea covîrşitoare a veniturilor bugetare pe 1957 — aproape 90% din total — provine din sectorul socialist al economiei şi urmează a se realiza în principal sub forma impozitului pe circulaţia mărfurilor şi a cotelor părţi de beneficii.

Volumul cheltuielilor pe 1957 este sporit față de anul anterior, această creștere reflectînd în principal îmbunătățirea salarizării, sporirea alocațiilor pentru copii, îmbunătățirea pensiilor etc., precum și finanțarea relațiilor de schimb cu gospodăriile țărănești.

O importanță deosebită au măsurile menite să îmbunătățească activitatea financiară a întreprinderilor, pe linia cointeresării muncitorilor și tehnicienilor.

În sensul lărgirii drepturilor comitetelor executive ale Sfaturilor populare regionale se propune ca, începînd din 1957, să se creeze la dispoziția acestora fonduri de rezervă, constituite din economii bugetare, din care Sfaturile populare să poată acoperi unele acțiuni și sarcini noi ivite în cursul anului și care nu au putut fi prevăzute cu ocazia întocmirii planului economic și a bugetului local.

Pentru ca Sfaturile populare să poată face față plăților prevăzute în buget în unele perioade ale anului cînd, din diferite motive, veniturile nu s-ar realiza la nivelul corespunzător nevoilor de plăți, se propune crearea de solduri de rezervă din bugetul republican la dispoziția comitetelor executive ale Sfaturilor populare regionale.

Din acest fond se vor putea acorda împrumuturi rambursabile bugetelor raionale, orașelor și comunelor.

Beneficiile întreprinderilor comunale și locale se lasă acestora și vor constitui una din sursele lor de venituri. Ele își vor alcătui bugetul — și numai ceea ce depășește posibilitățile locale se va da de la centru. Organizația de construcții trebuie să fie subordonată comitetului executiv al Sfatului popular de oraș. Aceasta va face ca acolo să fie proiectanți și organizații de construcții, care-și vor justifica existența în măsura în care vor lucra și se vor specializa. Numai în măsura în care se vor dezvolta organizațiile de construcții proprii, în care vor crea baze proprii de aprovizionare cu materiale de construcții, numai în acea măsură va crește și fondul de locuințe și se va îmbunătăți și spațiul locativ actual. Trebuie să se aducă îmbunătățiri legii spațiului locativ, eliminîndu-se anomaliile existente, în așa fel încît să rezulte mai buna întreținere a spațiului locativ.

Proiectul de buget care este prezentat astăzi plenarei C.C. al P.M.R. reflectă aceste probleme și dă soluțiile financiare corespunzătoare, reprezentînd un însemnat pas înainte față de bugetele anilor anteriori atît în ce privește metodele finanțării economiei naționale cît și în privința asigurării îmbunătățirii nivelului de trai al oamenilor muncii.

ÎNLOCUIREA SISTEMULUI DE COTE OBLIGATORII PRIN DEZVOLTAREA CONTRACTĂRILOR ȘI ACHIZIȚIILOR

Tovarăși,

Plenara Comitetului Central al partidului va dezbate problema înlocuirii actualului sistem de cote obligatorii la majoritatea produselor agricole prin organizarea schimbului între oraș și sat pe baze comerciale. Propunerile supuse discuției plenarei prezintă deosebită însemnătate pentru dezvoltarea agriculturii în cadrul dezvoltării generale a economiei naționale, pentru întărirea bazei economice a alianței muncitorești-țărănești și îmbunătățirea continuă a traiului populației muncitoare.

După cum a arătat analiza făcută la Congresul al II-lea al partidului, cu toate că în anii puterii populare în agricultură s-au realizat progrese însemnate, producția agricolă a rămas încă mult în urma dezvoltării industriei, în urma cerințelor crescînde provenite din sporirea continuă a consumului oamenilor muncii de la orașe și sate.

În țara noastră are loc un proces de creștere a populației, care a ajuns, potrivit datelor recensămîntului din 1956, la aproape 17,5 milioane de oameni. Datorită industrializării socialiste a țării crește îndeosebi populația muncitoare din orașe și centre industriale, populație consumatoare de produse agricole: între 1938 și 1956 populația orașelor a crescut cu circa 2.000.000 de locuitori. În același timp a crescut masiv consumul în rîndurile populației mun-

citoare de la sate. Ca urmare, în fața statului democrat-popular stă sarcina de a asigura aprovizionarea unei populații mai numeroase și la un nivel de trai mai ridicat decît înainte.

Stocurile de produse agricole intrate în fondul central al statului și cantitățile puse în vînzare de țărani pe piața liberă au asigurat, în anii cu recoltă bună, consumul intern de produse agroalimentare și unele stocuri pentru export. În anii cu recoltă slabă statul a fost nevoit să importe cantități de cereale și alte produse agricole, pentru a face față nevoilor alimentare ale populației și de materii prime pentru industria ușoară.

Rămînerea în urmă a producției agricole-marfă creează greutăți în dezvoltarea celorlalte ramuri ale economiei naționale și constituie o frînă în calea îmbunătățirii continue a traiului populației.

Congresul al II-lea a pus în centrul atenției partidului lupta pentru dezvoltarea agriculturii, pentru creșterea producției agricole-marfă și, în primul rînd, a producției-marfă provenite din sectorul socialist al agriculturii.

Țara noastră are condiții favorabile pentru un avînt al producției agricole. Pămîntul nostru fertil, hărnicia și priceperea oamenilor muncii din agricultură, sprijinul material-tehnic acordat agriculturii de către industria socialistă pot să contribuie an după an la obținerea unor recolte bogate, care să asigure satisfacerea cerințelor populației și un surplus pentru export.

Realizarea acestui obiectiv principal în agricultură depinde în măsură hotărîtoare de aplicarea consecventă a principiului cointeresării materiale a țăranilor muncitori în creșterea producției agricole și în sporirea cantităților de produse agricole puse în vînzare, de intensificarea muncii politice-organizatorice pentru trecerea țărănimii muncitoare cu gospodărie individuală la marea gospodărie agricolă socialistă, capabilă să folosească pe deplin agrotehnica înaintată, utilajul tehnic modern și să dea o mare cantitate de cereale-marfă.

În condițiile construirii bazei economice a socialismului, dezvoltarea schimbului de mărfuri între oraș și sat duce la întărirea

alianței între clasa muncitoare și țărănimea muncitoare. Această alianță este puternică pentru că la baza ei stau interesele economice fundamentale ale clasei muncitoare și ale maselor largi țărănești, interesele colaborării economice între oraș și sat, ale legăturii între industria socialistă și agricultură.

În condițiile existenței mai multor sectoare social-economice în cadrul economiei naționale, pe terenul schimbului de mărfuri, în jurul problemelor de aprovizionare a populației și de stabilire a prețurilor de vînzare se împletesc și se ciocnesc interesele diferitelor clase și categorii sociale. În această luptă, politica partidului în problemele schimbului de mărfuri, ale comerțului trebuie să asigure îmbinarea intereselor clasei muncitoare cu ale țărănimii muncitoare, îngrădirea elementelor chiaburești, capitaliste, consolidarea regimului democrat-popular.

Tovarăși,

În cadrul schimbului de mărfuri între oraș și sat din țara noastră, un loc deosebit de important l-a avut, începînd din 1948, sistemul de cote obligatorii de produse agricole. Acest sistem a reprezentat cea mai importantă resursă a fondului central al statului la produse agricole, mai ales la cereale.

Cantitățile de produse agricole intrate în fondul central au înlesnit statului să asigure aprovizionarea populației orășenești, să influențeze prețurile pe piață, frînînd acțiunea elementelor speculative, să aprovizioneze industria cu materii prime agricole și să constituie, în anii cu recoltă bună, rezerve de stat și stocuri destinate exportului.

Sistemul cotelor obligatorii reprezintă, în cadrul legăturilor economice între oraș și sat, o îmbinare a formei de schimb comercial cu forma de impozit în produse agricole.

Țărănimea muncitoare a înțeles că predarea cotelor este o datorie patriotică și că este în propriul ei interes să contribuie la dezvoltarea industriei, să răspundă, prin îndeplinirea obligațiilor către

stat, eforturilor pe care clasa muncitoare le face pentru a asigura condițiile progresului tehnic al agriculturii și bunăstării țărănimii.

Sistemul de constituire a fondului central al statului pe calea cotelor obligatorii, care a corespuns unei anumite faze a dezvoltării economiei naționale, a început, în ultimii ani, să îngreuieze dezvoltarea agriculturii. Predarea obligatorie de cote și nivelul prețurilor de colectare nu au constituit un stimulent suficient pentru țărănime de a se preocupa, cu stăruință, de sporirea producției agricole, de extinderea suprafețelor însămînțate cu culturile supuse regimului de colectări, în special cu grîu și cu celelalte păioase.

Comitetul Central al partidului a luat, încă din 1953, cursul spre schimbul de mărfuri între oraș și sat pe baze economice care să lărgească inițiativa producătorilor agricoli, să-i cointereseze materialicește la mărirea producției agricole și a producției de cereale-marfă. Plenara lărgită a C.C. al P.M.R. din august 1953 a criticat greșelile săvîrșite în aplicarea politicii de stimulare materială a țărănimii și a luat o serie de măsuri care reprezentau o trecere treptată de la sistemul cotelor la sistemul de contractare și achiziții. Au fost reduse cotele la carne și treptat s-a redus numărul produselor supuse cotelor obligatorii. În același timp s-a dat o mare extindere contractărilor și achizițiilor de animale și produse animale, contractărilor de plante tehnice și industriale, de legume și fructe, de struguri etc.

Este semnificativ, din acest punct de vedere, că, în formarea fondului central de stat, începînd din 1954 are loc o scădere continuă a participării cotelor obligatorii și o creștere a participării achizițiilor și contractărilor. Astfel, în 1955 cotele obligatorii au reprezentat, în fondul central al statului, doar 44% din intrările de grîu, 29% la porumb, 32% la carne, 40% la intrările de lapte de vacă. Aceasta arată că s-au dezvoltat posibilitățile statului de a asigura formarea fondului central pe alte baze decît prin sistemul de cote obligatorii.

În lumina sarcinii trasate de Congresul al II-lea al partidului de a concentra forțele spre dezvoltarea agriculturii, de a înlătura tot ceea ce frînează creșterea producției de cereale-marfă, considerăm necesară și justificată înlocuirea sistemului de alcătuire a fondului central pe calea cotelor obligatorii la majoritatea produselor agricole prin sistemul de contracte și achiziții, astfel ca, începînd de la 1 ianuarie 1957, să se înlăture cotele obligatorii ale gospodăriilor cooperatist-socialiste și ale gospodăriilor individuale pentru produsele vegetale : grîu — secară, porumb, floarea-soarelui, alte boabe, cartofi, fîn, precum și pentru laptele de vacă și oaie.

Aplicînd politica partidului de avantajare a sectorului socialist-cooperatist și a țăranilor muncitori cu gospodărie mică, propunem ca, începînd încă de la 1 ianuarie 1957, gospodăriile agricole colective, cooperativele agricole de producție, întovărășirile zootehnice, precum și țăranii muncitori care posedă o suprafață agricolă sub un hectar, iar principalele lor venituri nu provin din creșterea și comercializarea animalelor, să fie scutiți de cote obligatorii de carne.

Pentru celelalte gospodării agricole să se mențină cotele obligatorii la carne și lînă pînă cînd, pe măsura realizării, prin contractări, a necesităților fondului central, se va trece la desființarea cotelor și la aceste produse. Ca o primă fază propunem *să se mărească prețurile la cotele de carne*, iar în vederea stimulării contractărilor să se acorde *reduceri însemnate la cotele de carne gospodăriilor agricole care încheie cu statul contracte de creștere, îngrășare și livrare de animale către stat.*

Predarea lînii să se facă mai departe pe baza cotelor și prețurilor actuale. Pentru a stimula contractările și a înlesni producătorilor agricoli valorificarea mai avantajoasă a întregii producții de lînă, pe calea contractelor, propunem *să fie scutite de cotă gospodăriile agricole din sectorul socialist-cooperatist și din sectorul individual care încheie cu statul contracte de livrare de lînă.*

Producătorii agricoli care mai au de predat restanțe de cote provenite din obligațiile pe 1956 pentru produse vegetale, carne, lapte și lînă sînt datori *să le predea* în 1957 la prețurile vechi de cotă pînă la completa lichidare a acestor restanțe.

Înlocuirea sistemului de cote aduce mari schimbări în relaţiile de schimb între oraş şi sat. Statul îşi va asigura constituirea fondului central pe baza cumpărării produselor agricole la preţ de înţelegere cu producătorii agricoli, pe cale de achiziţii şi contractare. Din relaţiile de schimb se elimină partea obligatorie, partea cu caracter de impozit, astfel că între industrie şi agricultură, între clasa muncitoare şi ţărănime vor fi relaţii de schimb, de comerţ.

Aşezarea legăturilor între industrie şi agricultură pe baze comerciale lărgeşte cointeresarea materială a gospodăriilor ţărăneşti în creşterea producţiei agricole şi a cerealelor-marfă, măreşte interesul şi iniţiativa în producţie a ţărănimii. Aceasta reprezintă un sprijin puternic pe care ţărănimea muncitoare îl primeşte din partea clasei muncitoare, din partea statului democrat-popular. Ţărănimea va răspunde la acest nou sprijin aducînd pe piaţă mărfuri mai multe şi vînzînd cooperativelor şi organizaţiilor comerciale autorizate de stat surplusul de produse agricole, în propriul interes material al ţărănimii şi în interesul statului.

Ne exprimăm convingerea că înlocuirea sistemului de cote obligatorii va fi bine primită, că ea va duce la mărirea producţiei agricole şi intensificarea schimbului între oraş şi sat, la îmbunătăţirea aprovizionării populaţiei, la consolidarea alianţei clasei muncitoare cu ţărănimea muncitoare şi întărirea mai departe a regimului democrat.

Tovarăşi,

Înlocuirea sistemului de cote obligatorii pune sarcina constituirii pe baze noi a fondului central al statului.

Izvoarele principale pentru acoperirea fondului central de produse agricole sînt contractările şi achiziţiile de produse agricole din sectorul socialist-cooperatist şi din sectorul individual al agriculturii, precum şi resursele proprii ale statului (gospodării agricole de stat, încasări pentru muncile S.M.T. etc.).

Înlocuirea sistemului de cote obligatorii cu contractări şi achiziţii trebuie însoţită de sporirea cantităţilor de mărfuri industriale destinate satelor şi de un ansamblu de măsuri organizatorice, care să asigure intensificarea activităţii de achiziţionare şi contractare de produse agricole de către cooperative şi organele comerciale autorizate de stat.

Rolul cel mai important în organizarea activităţii de achiziţionare şi contractare de produse agricole revine Sfaturilor populare regionale, raionale şi comunale. Sarcina şi întreaga răspundere pentru realizarea planului de contractări şi achiziţii la produse agricole revin comitetelor executive ale Sfaturilor populare.

Organizarea pe baze comerciale a schimbului de mărfuri între oraş şi sat cere *îmbunătăţirea radicală a activităţii cooperaţiei de consum*, pentru a realiza o cotitură hotărîtoare în valorificarea produselor ţărăneşti. Cooperativele de consum au primit din partea industriei socialiste cantităţi mereu sporite de mărfuri industriale, pe care le-au vîndut ţărănimii. Dar cooperativele nu folosesc satisfăcător mărfurile industriale, ca un mijloc de stimulare a interesului producătorului agricol de a vinde cooperativei produse agricole, şi în primul rînd cereale. Valorificările de produse agricole au crescut în mod nesatisfăcător.

Cooperativele de consum sînt organizaţiile comerciale cele mai apropiate de masele ţărăneşti, ele au cele mai mari posibilităţi de a cumpăra surplusul pus în vînzare de ţărani. Sarcinile cooperativelor în domeniul valorificării produselor agricole devin acum şi mai mari ; ele vor putea fi îndeplinite cu condiţia unei schimbări radicale a metodelor de muncă ale cooperativelor de consum de sus pînă jos.

Cooperativele de consum sînt organizaţii de masă şi trebuie să activeze ca organizaţii de masă ale ţărănimii, nu ca simple magazine comerciale. Consiliilor de conducere ale cooperativelor li se cere să aibă o activitate permanentă, să atragă în activitatea cooperativei pe toţi membrii cooperatori.

Pentru a întări legăturile comerciale ale cooperaţiei de consum şi ale organizaţiilor autorizate de stat cu masele ţărăneşti şi pentru

a stimula achiziţiile şi contractările este necesar să fie îmbunătăţită aprovizionarea cu mărfuri a cooperativelor.

Trebuie să avem în vedere că, datorită desfiinţării cotelor obligatorii şi înlocuirii lor cu vînzarea liberă a produselor agricole, veniturile gospodăriilor ţărăneşti vor creşte. În interesul dezvoltării schimbului de mărfuri între oraş şi sat trebuie să sporim cantităţile de mărfuri industriale trimise la sate.

Ministerele tutelare ale industriilor producătoare de mărfuri pentru sate trebuie să depună eforturi sporite pentru a da cantităţi mai mari, sortimente mai variate, cerute de masele ţărăneşti.

Ministerul Comerţului Interior şi Centrocoop-ul să trimită la sate mărfuri mai multe, corespunzătoare cerinţelor de sezon şi de tradiţie locală a satelor.

Veniturile sporite ale ţărănimii creează condiţii pentru a se întreprinde, cu contribuţia ţărănimii, lucrări de indiguiri şi asanări de interes local şi de construcţii locale cu caracter cultural-sanitar, măsuri pentru combaterea epizotiilor în sate, organizarea staţiunilor de montă etc.

Măsurile pe care le preconizăm pentru intensificarea comerţului de produse agricole pe baza vînzărilor libere dau posibilitate producătorilor agricoli să vîndă direct pe piaţă sau să vîndă cooperativelor sau statului surplusul lor de produse. Organele de partid, Sfaturile populare trebuie să vegheze ca nici un fel de piedici administrative să nu fie puse în calea desfacerii de către producători a produselor lor.

Fără îndoială, vor fi încercări din partea elementelor chiabureşti şi a altor elemente capitaliste speculative de a trage foloase pe spinarea oamenilor muncii de la oraşe şi sate. Sfaturile populare, oamenii muncii de la oraşe şi sate trebuie să lupte împotriva speculei, să facă cu neputinţă cumpărarea cerealelor în scopul revînzării lor de către negustorii particulari; comercializarea pentru revînzare o fac numai cooperativele şi organizaţiile comerciale autorizate de stat. Este în interesul maselor muncitoare de la oraşe şi sate să sprijine statul în lupta împotriva speculei.

SPORIREA PRODUCŢIEI AGRICOLE. ÎNTĂRIREA ŞI LĂRGIREA SECTORULUI SOCIALIST AL AGRICULTURII

Tovarăşi,

Este neîndoios că înlocuirea sistemului de cote obligatorii prin sistemul de alcătuire a fondului central pe cale de contractări şi achiziţii va avea influenţă pozitivă asupra ansamblului economiei naţionale. Rezultatele pozitive se vor resimţi treptat, dar nu vor veni de la sine. Ele cer din partea oamenilor muncii din industrie şi agricultură, din partea întregului partid şi a aparatului de stat să se îndrepte cu toată hotărîrea spre realizarea sarcinii trasate de Congresul al II-lea al partidului cu privire la dezvoltarea agriculturii.

Putem şi trebuie să obţinem, pînă la începutul celui de-al treilea plan cincinal, o producţie anuală de 15.000.000 de tone de cereale şi sporuri însemnate de producţie la celelalte culturi. Condiţia hotărîtoare pentru avîntul tuturor ramurilor producţiei agricole, în special al creşterii animalelor, o constituie dezvoltarea producţiei principalelor cereale, porumb şi grîu.

O atenţie cu totul deosebită trebuie să acordăm dezvoltării culturii *porumbului* şi sporirii producţiei de porumb la hectar. Datorită calităţilor sale, porumbul îşi găseşte o largă întrebuinţare în alimentaţia unei mari părţi a populaţiei noastre rurale şi este folosit ca materie primă în unele ramuri importante ale industriei alimentare, ca industria amidonului, glucozei, spirtului etc. Ceea ce face să crească considerabil însemnătatea porumbului este faptul că el constituie unul din furajele concentrate de bază pentru creşterea şi îngrăşarea animalelor, îndeosebi a animalelor producătoare de carne, lapte şi ouă.

Pentru satisfacerea nevoilor gospodăreşti ale producătorilor agricoli şi ale economiei naţionale, trebuie ca pînă în 1960 să ajungem la cultivarea unei suprafeţe de *4.000.000 ha de porumb*. Într-un număr de ani trebuie să ajungem ca aproape *întreaga supra-*

față cultivată cu porumb să fie însămînțată cu hibrid de înaltă productivitate.

Noul Institut de cercetări pentru cultura porumbului va trebui să contribuie la dezvoltarea și îmbunătățirea culturii acestei plante în țara noastră și la creșterea și răspîndirea în producție a unor hibrizi de mare productivitate.

Dacă calculăm că vom obține o producție medie de 2.000 kg de porumb-boabe la hectar, vom avea o producție totală pe țară de 8.000.000 de tone de porumb. Dar în condițiile favorabile de climă și sol este cu putință să realizăm și o medie de 3.000 kg de porumb-boabe la hectar, ceea ce ar da o producție totală pe țară de 12.000.000 de tone de porumb. Dacă am folosi pentru satisfacerea nevoilor interne și mai ales pentru creșterea de animale și sporirea productivității lor o cantitate de 6.000.000 de tone de porumb, ceea ce înseamnă cu aproape 1.500.000 de tone mai mult decît astăzi, ar rămîne disponibil pentru export, la o producție medie de 2.000 kg la hectar, o cantitate de 2.000.000 de tone, iar la o producție medie de 3.000 kg la hectar ar rămîne disponibil pentru export o cantitate de 6.000.000 de tone. Ne putem imagina ușor ce bogăție pentru economia națională, ce posibilități de ridicare a nivelului de trai al populației, ce venituri putem avea în balanța de plăți externe prin sporirea la 4.000.000 ha a suprafeței cultivate cu porumb și prin însămînțarea cu porumb hibrid a acestei suprafețe, în decursul anilor viitori!

Putem să obținem asemenea recolte de porumb? Fără îndoială că putem, cu condiția să aplicăm metodele agrotehnice corespunzătoare în funcție de climă și sol și să asigurăm agriculturii mijloacele materiale necesare, în primul rînd mașinile și utilajul agricol modern, îngrășămintele chimice și naturale și cadrele de specialitate de înaltă calificare.

În acțiunea de extindere a culturii porumbului hibrid pe suprafețe cît mai mari și de aplicare a îngrășămintelor chimice este necesar să asigurăm mai întîi necesitățile gospodăriilor agricole de stat, apoi ale gospodăriilor colective, cooperativelor de producție și întovărășirilor agricole, iar pe măsura acoperirii nevoilor sectorului socialist vom asigura cerințele sectorului individual din agricultură.

Trebuie să atragem atenția oamenilor muncii din agricultură asupra importanței pe care o are *folosirea complexă a porumbului* pentru producția de boabe și coceni și pentru producția de siloz, în scopul creșterii animalelor.

Dacă un producător agricol obține 3.000 kg de boabe la hectar și le folosește pentru creșterea animalelor, el poate obține, de pe un singur hectar, 632 kg de carne de porc, iar din cocenii folosiți ca furaj 1.800 de litri de lapte. Avantajele porumbului folosit ca siloz sînt și mai mari. De pe un hectar porumb cultivat pentru siloz se poate realiza o producție de 50.000 kg cu care, prin furajarea vacilor de lapte, se poate obține cantitatea de 12.000 de litri de lapte; dacă porumbul siloz este folosit în combinație cu alte furaje, un hectar porumb poate asigura o producție de 20.000 de litri de lapte sau 800—1.000 kg de unt.

Este de așteptat ca producătorii agricoli, o dată cu noile posibilități de valorificare a produselor agricole, să se îndrepte în mai mare măsură spre creșterea animalelor. Să încurajăm acest lucru și să le arătăm limpede ce avantaje materiale vor avea prin folosirea porumbului în hrănirea animalelor.

La *grîu*, care este principala noastră cereală panificabilă, trebuie să ajungem pînă în 1960 la suprafața de circa 3.500.000 ha (inclusiv secara).

În condițiile țării noastre, mijlocul principal pentru sporirea producției este *sporirea producției la hectar.*

Obținerea unor recolte bogate depinde de o bună lucrare a pămîntului, de aplicarea rațională a îngrășămintelor organice și minerale, de îngrijirea culturilor și cultivarea unor soiuri de mare productivitate.

Trebuie să combatem tendința existentă la noi în țară de a se semăna tîrziu. Recolte bogate pot fi obținute numai prin semănă-

turi mai timpurii, preferabil în luna septembrie, care să asigure o bună înfrățire a plantelor pînă la venirea iernii.

Să introducem în cultură soiuri mai productive, mai rezistente la cădere, mai rezistente la ger și secetă, la boli și dăunători.

Va trebui să dăm o dezvoltare deosebită mecanizării culturii griului de toamnă, perfecționînd mereu mașinile necesare acestei culturi, pentru a le putea ridica randamentul în lucru.

Sînt unele țări care au condiții naturale mai puțin favorabile decît țara noastră, dar care prin folosirea îngrășămintelor chimice, cultivarea unor soiuri de mare productivitate și prin mecanizarea lucrărilor obțin recolte medii de 3.000—4.000 kg de grîu la hectar. Fără îndoială că în țara noastră, cu soluri mai fertile, este în puterea noastră ca, prin folosirea îngrășămintelor, a soiurilor productive și prin mecanizarea agriculturii să realizăm an după an recolte mari la grîu-secară.

Tovarăși,

În condițiile noii așezări a relațiilor de schimb cu țărănimea pe baza comerțului, crește foarte mult importanța sectorului socialist din agricultură pentru constituirea fondului central al statului.

Rezultatele pozitive ale noului sistem de constituire a fondului central, sporirea producției agricole-marfă depind, în măsură hotărîtoare, de succesul operei de transformare socialistă a agriculturii. Trebuie să ajungem ca în timp scurt sectorul socialist să furnizeze cea mai mare parte din cantitățile de produse agricole necesare fondului central.

O atenție deosebită trebuie acordată consolidării economice-organizatorice a gospodăriilor colective, cooperativelor de producție și întovărășirilor agricole, *lărgirii lor și creării de noi unități socialist-cooperatiste.*

Relațiile de schimb între oraș și sat pe baze comerciale creează țărănimii cooperativizate noi condiții favorabile de dezvoltare a mai

multor ramuri economice, aducătoare de venituri, ca, de pildă, creșterea animalelor și altele, mai ales ca urmare a cultivării porumbului.

Prin înlăturarea cotelor obligatorii, întregul surplus al producției agricole rămîne la dispoziția gospodăriei colective, a cooperativei de producție sau a întovărășirii, astfel că poate fi valorificat în comun, pe prețuri de înțelegere cu statul. Aceasta va aduce mari venituri țărănimii cooperativizate și va constitui un îndemn pentru țăranii muncitori individuali să pășească și ei pe calea cooperativizării.

Este necesar ca statul să ajute gospodăriile colective pentru ca ele să se întărească din punct de vedere gospodăresc, să le acorde credite în condiții avantajoase. „Orice orînduire socială — spunea Lenin — ia naștere numai cu sprijinul financiar al unei anumite clase... Acum trebuie să ne dăm seama că, în momentul de față, orînduirea socială pe care trebuie s-o sprijinim... este orînduirea cooperatistă, și acest lucru trebuie să-l transformăm în realitate"[1]. Aceste cuvinte ale lui Lenin sînt pe deplin actuale pentru noi.

Să desfășurăm o largă muncă politică pentru întărirea organizatorică a întovărășirilor agricole, astfel ca întovărășiții să muncească în comun, să creeze și să dezvolte avutul obștesc; să sprijinim și să încurajăm tendința ce se manifestă în multe întovărășiri ca, pe măsura dezvoltării lor și a creșterii conștiinței țăranilor întovărășiți, să treacă pe baza propriului lor interes material la forme superioare de cooperativizare.

Trebuie să ducem o permanentă muncă de lămurire și convingere în rîndurile țăranilor muncitori individuali, arătîndu-le cu fapte concrete că țăranii care au trecut pe calea cooperativizării au avantaje mult mai mari din vînzarea liberă a surplusului de produse agricole, întrucît munca în comun pe suprafețe întinse creează condiții favorabile obținerii de recolte bogate și de mari surplusuri pentru vînzare.

[1] V. I. Lenin, Opere alese în două volume, vol. II, E.S.P.L.P. 1954, ediția a II-a, pag. 842—843.

Este datoria noastră să sprijinim temeinic pe ţăranii muncitori cu gospodărie individuală care aleg forma cooperativelor de producţie cu rentă şi să încurajăm orice pas înainte în dezvoltarea lor spre forma superioară, gospodăria agricolă colectivă.

În îndeplinirea sarcinilor care ne stau în faţă în legătură cu desfiinţarea predărilor obligatorii de cote, un rol de cea mai mare însemnătate îl capătă *gospodăriile agricole de stat*. Gospodăriile de stat trebuie să devină, în anii următori, mari producătoare de cereale, să contribuie an de an la formarea fondului central al statului, în aşa fel încît în 1960 această contribuţie să ajungă la cel puţin 1.000.000 de tone de cereale.

Pentru ca gospodăriile de stat să-şi îndeplinească sarcinile de mare răspundere ce le revin trebuie să luăm o serie de măsuri corespunzătoare.

Este necesar ca suprafaţa gospodăriilor de stat să crească simţitor în anii care urmează, astfel ca în 1960 să ajungă la cel puţin 1.000.000 ha de teren arabil.

Suprafaţa cultivată cu grîu-secară va trebui să crească, ajungînd pînă la 350.000 ha. În ceea ce priveşte cultura porumbului ea va trebui extinsă din an în an, ajungînd la o suprafaţă de 400.000 ha; întreaga suprafaţă va fi semănată cu porumb hibrid.

Gospodăriile agricole de stat trebuie să extindă cultura porumbului pentru siloz, pentru a se asigura o producţie totală de cel puţin 500.000 de tone de porumb de siloz.

Folosirea îngrăşămintelor chimice trebuie să se extindă într-un ritm accentuat. Pentru creşterea randamentului îngrăşămintelor chimice este necesar ca industria noastră chimică să treacă la fabricarea îngrăşămintelor chimice complexe şi granulate.

Gospodăriile agricole de stat trebuie înzestrate cu maşinile necesare mecanizării complexe a culturii grîului şi porumbului, care să asigure executarea lucrărilor într-o perioadă scurtă, înlăturînd pierderile la recoltare.

Pentru îmbunătăţirea muncii gospodăriilor agricole de stat este necesar să trecem la organizarea acestora în unităţi economice cu suprafeţe pînă la cel mult 5.000 ha, comasate şi profilate ca gospodării producătoare de cereale.

Pentru cointeresarea în producţie a muncitorilor din cadrul gospodăriilor agricole de stat trebuie îmbunătăţită organizarea muncii. În anii care urmează să se treacă la repartizarea suprafeţelor pe brigăzi permanente de mecanizatori, stabilindu-li-se anual sarcinile de producţie pentru care să răspundă. Repartizarea terenului gospodăriei pe mecanizatori pe un ciclu mai mare de ani va duce la îmbunătăţirea simţitoare a calităţii lucrărilor şi la creşterea producţiei pe unitatea de suprafaţă.

O atenţie deosebită trebuie acordată extinderii suprafeţelor de culturi irigate şi în special a culturii de porumb, care asigură sporuri însemnate prin irigare. Întocmirea planurilor de amenajare a terenurilor şi executarea lucrărilor trebuie să se bazeze pe metode simple şi economice, pe resurse existente pe plan local, care nu necesită cheltuieli mari de fonduri şi materiale.

Trebuie să facem totul ca gospodăriile de stat să devină o temelie puternică a statului democrat-popular în dezvoltarea agriculturii şi ridicarea continuă a nivelului de trai al celor ce muncesc la oraşe şi sate.

Îndeplinirea sarcinilor privind dezvoltarea producţiei agricole şi intensificarea schimbului între oraş şi sat pe calea vînzărilor libere cer eforturi coordonate din partea tuturor ministerelor şi organelor economice centrale. Astfel, industria constructoare de maşini trebuie să asigure construcţia de utilaj agricol în cantităţi şi sortimente suficiente şi de bună calitate ; industria chimică trebuie să asigure cantităţi din ce în ce mai mari de îngrăşăminte. Toate forţele din industrie, din agricultură şi din celelalte ramuri de activitate, care pot contribui la dezvoltarea agriculturii şi creşterea producţiei agricole-marfă, trebuie mobilizate pentru îndeplinirea acestor sarcini.

Avem convingerea că măsurile preconizate de partid în legătură cu înlocuirea sistemului de cote prin vînzări libere, achiziţii şi contractări vor fi sprijinite de clasa muncitoare şi de masele

ţărăneşti. Condiţiile create prin aceste măsuri vor duce la sporirea producţiei agricole şi la ridicarea bunăstării populaţiei, la întărirea alianţei muncitoreşti-ţărăneşti şi consolidarea continuă a regimului democrat-popular.

Tovarăşi,

În cadrul măsurilor generale de ridicare a nivelului de trai al oamenilor muncii are un rol însemnat cooperaţia de producţie meşteşugărească.

Cooperaţia meşteşugărească contribuie an de an într-o măsură tot mai mare la producerea bunurilor de larg consum şi la deservirea populaţiei. Totuşi activitatea ei nu corespunde încă cerinţelor crescînde ale populaţiei muncitoare. O parte însemnată a activităţii cooperaţiei meşteşugăreşti se desfăşoară nu în direcţia deservirii nemijlocite a oamenilor muncii, ci în direcţia executării unor comenzi tehnice-industriale necorespunzătoare profilului ei.

În actualele condiţii este deosebit de important să crească contribuţia cooperaţiei meşteşugăreşti la producerea în cantităţi sporite şi la preţuri ieftine a feluritelor produse cerute de populaţie şi să se extindă activitatea ei de deservire a cetăţenilor.

Trebuie lichidate fenomenele de centralism birocratic în sistemul de cooperaţie meşteşugărească şi întărită independenţa unităţilor cooperatiste.

Cooperativele de meseriaşi trebuie, pot obţine rezultate preţioase depunînd eforturi pentru a furniza un sortiment bogat şi variat de produse de larg consum, de bună calitate, pentru a reduce preţul de cost şi a combate tendinţele speculative.

Organele de stat trebuie să sprijine justa profilare a cooperativelor de producţie meşteşugăreşti şi să le acorde ajutor sub formă de credite şi procurare de materii prime. De asemenea este necesar să se creeze condiţii pentru desfăşurarea normală a activităţii meseriaşilor necooperativizaţi şi să se simplifice eliberarea autorizaţiilor de funcţionare pentru aceştia, dîndu-li-se posibilitatea de a contribui la satisfacerea nevoilor celor ce muncesc.

SARCINILE MUNCII DE PARTID

În încheiere aş vrea să mă opresc asupra cîtorva sarcini actuale ale muncii de partid.

Îndeplinirea hotărîrilor plenarei noastre va cere întregului partid eforturi serioase în direcţia îmbunătăţirii muncii politice şi organizatorice în mase.

Conştiinţa politică a maselor a crescut mult în ţara noastră; este necesar ca nivelul muncii de partid, al muncii de organizare, propagandă, agitaţie, să se ridice la înălţimea corespunzătoare.

Este de asemenea necesar să subliniem îndatorirea activiştilor de partid şi sindicali *de a asculta de observaţiile şi propunerile muncitorilor* din fabrici, uzine, mine, din sate, de a ţine seama de acestea cu toată seriozitatea şi de a munci pentru rezolvarea problemelor ridicate.

Anul acesta dezbaterea sarcinilor planului anual de producţie capătă o deosebită importanţă datorită măsurilor ce se iau şi ce urmează a fi luate în vederea lărgirii atribuţiilor şi a drepturilor conducerilor de întreprinderi în domeniul planificării producţiei şi folosirii mijloacelor materiale.

Organizaţiile de partid şi sindicatele trebuie să atragă masele de oameni ai muncii la participare activă în dezbaterea planului de producţie, în aşa fel încît definitivarea lui să se realizeze ţinîndu-se seama de toate propunerile valoroase ce vor fi făcute de către muncitori, ingineri şi tehnicieni.

Organizaţiile de partid din întreprinderi vor trebui în lunile care vin să-şi concentreze eforturile asupra dezbaterii şi experimentării îmbunătăţirilor aduse sistemului de salarizare, să muncească cu perseverenţă pentru ca această acţiune să ducă la un nou avînt al întrecerii socialiste, la o mai largă valorificare a experienţei înaintate a muncitorilor fruntaşi şi la obţinerea de rezultate bune în îndeplinirea tuturor sarcinilor planului de producţie.

Organizaţiile sindicale au un rol de importanţă deosebită în îndeplinirea tuturor acestor sarcini, în mobilizarea oamenilor

muncii pentru a da economiei noastre mărfuri mai multe, mai bune şi mai ieftine, ceea ce constituie condiţia principală a succesului în aplicarea hotărîrilor propuse plenarei spre aprobare.

Sindicatele în ţara noastră au largi atribuţii. Ele îşi spun cuvîntul la elaborarea şi definitivarea planurilor de producţie, la aplicarea politicii de retribuire a muncii, mînuiesc fonduri importante de asigurări sociale, au sarcina de a veghea la îndeplinirea conştiincioasă a contractelor colective şi a altor măsuri de ridicare a nivelului de trai, material şi cultural, al oamenilor muncii.

În lucrarea sa „Despre sindicate" Lenin, ocupîndu-se de rolul sindicatelor, scria: „Lucrurile se prezintă astfel: partidul absoarbe, ca să zicem aşa, avangarda proletariatului, şi această avangardă înfăptuieşte dictatura proletariatului. Fără o temelie cum sînt sindicatele nu se poate înfăptui dictatura, nu pot fi îndeplinite funcţiile statului"[1].

Tocmai din cauză că sindicatele, în condiţiile trecerii de la capitalism la socialism, joacă un astfel de rol, ele constituie una din ţintele principale ale atacurilor din partea duşmanilor socialismului.

Călăuzindu-ne după indicaţiile lui Lenin, avem sarcina de a întări rolul sindicatelor în opera de construire a economiei socialiste, în rezolvarea problemelor activităţii întreprinderilor în domeniul producţiei, folosirii mijloacelor financiare, retribuirii muncii, satisfacerii nevoilor social-culturale etc.; organizaţiile de partid trebuie să ajute sindicatele pentru a folosi mai bine consfătuirile de producţie şi alte forme similare de activitate, în vederea descoperirii şi înlăturării deficienţelor în activitatea economică şi administrativă a întreprinderilor. Sindicatele trebuie să unească aceste preocupări cu o muncă permanentă de mobilizare a maselor pentru îndeplinirea sarcinilor de plan, cu educarea oamenilor muncii în spiritul atitudinii socialiste faţă de muncă şi avutul obştesc, cu munca de ridicare a conştiinţei de clasă şi de lărgire a orizontului politic şi cultural al oamenilor muncii.

[1] V. I. Lenin, Opere, vol. 32, E.S.P.L.P. 1956, pag. 2.

În ceea ce priveşte organizaţiile de partid săteşti, înlocuirea cotelor prin extinderea sistemului de achiziţii şi contractări bazate pe schimb liber de produse impune îmbunătăţirea şi intensificarea activităţii politice în rîndurile ţărănimii muncitoare. Desfiinţarea sistemului de cote trebuie să ducă la o mobilizare şi mai mare a organelor şi organizaţiilor de partid, la o mărire a simţului de răspundere pentru asigurarea cantităţilor de produse agroalimentare necesare fondului central.

Exprimăm aici convingerea că ţărănimea muncitoare va contribui într-o măsură sporită, pe calea achiziţiilor şi contractărilor, la formarea fondului central de produse agricole necesar aprovizionării oamenilor muncii de la oraşe, rezervelor de stat, asigurării cu materii prime a întreprinderilor şi a unui disponibil din ce în ce mai important pentru export. În această direcţie trebuie să-şi desfăşoare activitatea organizaţiile de partid de la sate.

S-a arătat ce rol important va juca în noile condiţii cooperaţia de consum. Depinde în mare măsură de activitatea organizaţiilor de partid de la sate, de atenţia pe care o vor acorda cooperaţiei săteşti comitetele noastre regionale şi raionale pentru a transforma cooperaţia într-o largă organizaţie de masă, aşa cum dorim, aşa cum cer interesele alianţei clasei muncitoare cu ţărănimea muncitoare şi aşa cum este necesar pentru întărirea poziţiilor socialismului la sate.

Sarcina centrală a organizaţiilor de partid săteşti este dezvoltarea şi consolidarea sectorului socialist al agriculturii. Avem în această privinţă multe exemple îmbucurătoare. Experienţa organizaţiilor de partid care au obţinut bune rezultate în munca de cooperativizare a maselor de ţărani cu gospodărie mică şi mijlocie, pe baza strictei respectări a liberului consimţămînt, trebuie să devină un bun comun al tuturor organizaţiilor săteşti ale partidului nostru, al tuturor comitetelor regionale şi raionale ale partidului.

O dată cu preocuparea pentru formarea de noi gospodării colective, cooperative de producţie agricole şi întovărăşiri, organizaţiile de partid trebuie să acorde o neslăbită atenţie întăririi

economice-organizatorice a unităţilor cooperatiste existente. Nu există propagandist şi agitator mai bun în favoarea trecerii ţăranilor pe făgaşul agriculturii socialiste decît o gospodărie colectivă prosperă, înfloritoare. O muncă serioasă trebuie dusă de organizaţiile de partid în vederea consolidării întovărăşirilor agricole pe calea trecerii lor la executarea în comun a tuturor lucrărilor agricole de bază.

În ceea ce priveşte gospodăriile de stat şi S.M.T.-urile, ţinînd seama de rolul hotărîtor pe care-l au de jucat în ridicarea producţiei agricole şi în întărirea sectorului socialist al agriculturii, considerăm necesar ca toate comitetele regionale şi raionale de partid să elaboreze măsuri speciale pentru îmbunătăţirea muncii de partid, sindicale şi a U.T.M. în aceste unităţi.

Pentru conducerea muncii de partid în gospodăriile agricole de stat trebuie desemnaţi activişti capabili, cu bună pregătire politică şi aptitudini organizatorice.

Organizaţiile de partid nu trebuie să cruţe nici un efort pentru a traduce în viaţă obiectivele pe care ni le punem în direcţia ridicării producţiei agricole a gospodăriilor agricole de stat, a gospodăriilor colective şi întovărăşirilor cît şi a ansamblului producţiei agricole vegetale şi animale.

PE CALEA DEZVOLTĂRII DEMOCRAŢIEI SOCIALISTE

Tovarăşi,

Una dintre cele mai importante sarcini care stau în prezent în faţa partidului nostru atît în legătură cu sistemul de măsuri propus spre aprobare plenarei de faţă, cît şi în legătură cu preocuparea generală a partidului pentru întărirea orînduirii democrat-populare şi dezvoltarea democraţiei socialiste este sarcina îmbunătăţirii activităţii Sfaturilor populare.

Măsurile care lărgesc sfera de acţiune şi posibilităţile economice ale Sfaturilor populare trebuie să ducă la o mare întărire a răspunderii lor pentru dezvoltarea economică a regiunii, oraşului, comunei şi pentru aprovizionarea oamenilor muncii. Aceste măsuri trebuie să ducă la creşterea iniţiativei şi spiritului gospodăresc al Sfaturilor populare, să le îndemne să acţioneze cu energie pentru rezolvarea cu forţe locale a feluritelor probleme economice, gospodăreşti, edilitare, social-culturale, care interesează pe oamenii muncii.

Organizaţiile de partid trebuie să acorde o atenţie serioasă întăririi rolului şi autorităţii Sfaturilor populare ca organe alese ale puterii de stat. Sesiunile Sfaturilor populare trebuie convocate mai frecvent, lărgindu-se sfera de preocupări a acestor sesiuni. Este necesar să fie întărit controlul Sfaturilor populare asupra activităţii comitetelor executive şi a aparatului lor. Deputaţii Sfaturilor populare, comisiile permanente ale Sfaturilor trebuie să ia parte la munca de control asupra activităţii secţiilor Sfaturilor populare, la propunerea, pregătirea şi elaborarea de hotărîri şi de măsuri cu caracter economic şi social-cultural. Trebuie întărit prestigiul deputaţilor Sfaturilor populare în faţa organelor de stat şi economice.

Sarcina organizaţiilor de partid este de a ridica la un nivel mai înalt activitatea Sfaturilor populare, privind aceste sarcini ca unul din elementele cele mai importante ale preocupării partidului pentru întărirea şi dezvoltarea democraţiei socialiste.

Tovarăşi,

Este necesar să întărim şi mai mult legătura partidului cu masele, să muncim cu toate forţele de care dispune partidul în mijlocul maselor, să facem larg cunoscută maselor muncitoare politica internă a partidului nostru şi interpretarea pe care o dă evenimentelor internaţionale. În această direcţie trebuie să se desfăşoare campania de alegeri pentru Marea Adunare Naţională.

Ne prezentăm în faţa alegătorilor înfăţişîndu-le realizările obţinute de popor sub conducerea partidului — realizări pe care nici cei mai înverşunaţi duşmani şi calomniatori ai regimului nostru

nu sînt în stare să le nege — vorbind deschis poporului despre greutățile pe care le mai avem și mobilizînd pe oamenii muncii pentru înlăturarea acestora. Nu încape îndoială că alegerile pentru Marea Adunare Națională vor fi o nouă manifestare a unității poporului în jurul partidului și guvernului, a patriotismului său socialist.

Este necesar să se asigure continua îmbunătățire a activității Marii Adunări Naționale — organ suprem al puterii de stat în țara noastră.

Considerăm de mare importanță dezvoltarea funcției legislative a Marii Adunări Naționale și dezbaterea problemelor fundamentale ale politicii interne și externe în sesiunile ei.

Trebuie întărit rolul comisiilor permanente ale Marii Adunări Naționale. De asemenea este necesar să fie practicate regulat dări de seamă ale conducătorilor diferitelor departamente în fața Marii Adunări Naționale, precum și interpelări ale deputaților adresate acestora.

O deosebită atenție trebuie acordată rezolvării problemelor economice, sociale, culturale ale oamenilor muncii din rîndurile naționalităților conlocuitoare. Organizațiile de partid și organele de stat trebuie să cunoască temeinic, să examineze cu grijă tovărășească și să îndrumeze concret spre rezolvare aceste probleme.

În opera de consolidare și dezvoltare a cuceririlor poporului nostru pe drumul construirii socialismului, un rol de seamă îl are lupta împotriva ideologiei dușmane.

Lupta între ideologia socialistă și ideologia burgheză a căpătat în ultima vreme o deosebită ascuțime. De aceea sarcina noastră este de a duce o luptă activă, principială, intransigentă, atît pe plan intern cît și pe plan internațional, împotriva ideologiei burgheze și împotriva influenței pe care ea o exercită. Trebuie luptat cu hotărîre pentru triumful ideologiei marxist-leniniste — călăuză încercată a proletariatului revoluționar în opera de construire a socialismului.

Tovarăși,

Sîntem convinși că toți membrii de partid, precum și toți oamenii muncii, atît de la orașe cît și de la sate, vor aproba cu însuflețire hotărîrile plenarei noastre. Oamenii muncii, membrii și nemembrii de partid, vor privi aceste hotărîri ca o ilustrare a modului în care partidul nostru îndeplinește rolul de forță conducătoare a operei de construcție socialistă, dezvăluind și studiind problemele complexe ce se ivesc în procesul construirii noii orînduiri, organizînd masele muncitoare pentru rezolvarea acestor probleme. Ei vor vedea în aceste hotărîri o nouă expresie a justeței liniei politice a partidului, linie care exprimă necesitățile vitale ale dezvoltării economice și sociale ale Republicii Populare Romîne și creșterii continue a nivelului de trai material și cultural al oamenilor muncii.

„Scînteia" nr. 3.791
din 30 decembrie 1956

PENTRU ÎNFLORIREA PATRIEI ȘI PENTRU BUNĂSTAREA POPORULUI, PENTRU PACE ȘI SOCIALISM

Cuvîntare rostită la marea adunare populară din sala Floreasca

— 1 februarie 1957 —

Tovarăși,

La 3 februarie poporul nostru va păși în fața urnelor spre a-și alege deputații în Marea Adunare Națională. Desfășurarea întregii campanii electorale a constituit o strălucită expresie a marilor drepturi și libertăți democratice pe care le-au cucerit oamenii muncii. Aceste drepturi cetățenești, consfințite de Constituția Republicii Populare Romîne, asigură dreptul de vot tuturor cetățenilor țării. În alegerile care vin va participa la vot un număr de trei ori mai mare de alegători decît pe vremea stăpînirii burgheziei. Milioane de oameni au luat parte la cele 6.000 de adunări pentru propunerea candidaților, întîlniri ale candidaților cu alegătorii, adunări din întreprinderi și instituții, întruniri și mitinguri de masă care au avut loc în toate orașele și comunele țării noastre. Au luat cuvîntul la aceste adunări peste 35.000 de cetățeni.

Activitatea politică a maselor de oameni ai muncii a depășit în amploare toate campaniile electorale pe care le-a cunoscut țara noastră. În cadrul întîlnirilor și adunărilor electorale, muncitorii, țăranii muncitori, intelectualii, în cuvîntul lor, și-au manifestat încrederea profundă în politica partidului și guvernului, dînd dovadă de o înaltă conștiință și maturitate politică. Cu simț de răspundere și interes deosebit față de problemele obștești, alegătorii au dezbătut diferite aspecte ale politicii partidului de industrializare a țării, de transformare socialistă a agriculturii, de ridicare a nivelului de trai al populației, au dezvăluit lipsurile existente în unele domenii, au făcut propuneri cu privire la căile înlăturării lor.

Adunările și mitingurile electorale s-au încheiat cu angajamente însuflețite ale muncitorilor, țăranilor și intelectualilor, ale femeilor și tinerilor de a sprijini aplicarea programului de măsuri adoptat de Congresul al II-lea al partidului și de plenara Comitetului Central din decembrie.

Numai o orînduire populară, legată prin mii de fire de mase, poate asigura o asemenea participare activă a milioane de cetățeni la viața politică a țării. Care dintre statele capitaliste ar cuteza să încredințeze adunărilor populare din fabrici, sate, instituții de cultură dreptul de a-și propune candidații ? Care partid burghez aflat la putere s-ar încumeta să cheme masa largă a alegătorilor să analizeze în cadrul adunărilor electorale felul în care au fost îndeplinite prevederile programului lor de guvernare, să pună în discuția oamenilor muncii măsurile guvernamentale ce urmează a fi adoptate ?

MAREA SUPERIORITATE A DEMOCRAȚIEI SOCIALISTE

Nu ne miră faptul că desfășurarea campaniei noastre electorale n-a fost pe gustul unor organe de presă și posturi de radio occidentale. Dacă am fi fost lăudați de cercurile reacționare, ne-am fi putut întreba pe drept cuvînt : cu ce am greșit oare ?

Este firesc ca acestor cercuri să nu le fie pe plac încrederea poporului nostru muncitor în orînduirea socială pe care și-a ales-o, unitatea celor mai largi mase populare în jurul partidului și guvernului, participarea lor activă la măreața operă de construire a socialismului.

Cine sînt însă aceia care încearcă să ne dea lecții de democrație prin mijlocirea posturilor de radio occidentale ? Reprezentanții unor regimuri care nu sînt decît forme mai fățișe sau mai deghizate ale dictaturii burgheziei asupra poporului. Cum stau lu-

crurile în această privință în Statele Unite ale Americii ? Iată ce mărturisește fostul candidat la președinția S.U.A., Stevenson : „Cabinetul președintelui Eisenhower oglindește spiritul adevărat al partidului republican. Criteriul numirilor în cabinet a fost succesul financiar. El și-a ales un guvern de directori de industrii și milionari... Partidul lui Lincoln a devenit partidul lui Cadillac". O singură rezervă se poate face la această caracterizare : că ea se potrivește și partidului democrat, al cărui lider este Stevenson.

Conducătorii S.U.A. ne dau drept model „democrația americană", prezentînd drept esență a acesteia sistemul mai multor partide. În realitate sistemul acesta mult lăudat constă într-o simplă perindare la putere a două partide — republican și democrat —, care de fapt reprezintă deopotrivă interesele marilor fabricanți și bancheri, interesele capitalului monopolist.

Am cunoscut și la noi în țară, pe vremea în care domnea „democrația" burgheză, rotativa guvernamentală : se înfruptau pe rînd din ciolanul puterii cînd țărăniștii, cînd liberalii, după sistemul „vin ai noștri, pleacă ai noștri". Am cunoscut și metodele „democratice" ale acestor partide : butoiul cu țuică, bîta, comunele așa-zis „contaminate", votul morților, dezgustătoarea demagogie electorală și teroarea care o însoțea. Nu este oare de-a dreptul ridicolă pretenția propagandiștilor aflați în solda imperialismului de a ademeni poporul nostru cu aceste „frumuseți" ale democrației burgheze ?

În fapt, oamenii muncii din Statele Unite ale Americii se bucură doar de acea faimoasă libertate despre care încă Marx arăta că nu constă în altceva decît „de a hotărî la trei sau șase ani care membru al clasei dominante să reprezinte și să calce în picioare poporul în parlament". Prin votul lor, alegătorii americani pot hotărî doar care dintre cele două partide ale capitalului monopolist să aibă acces la veniturile statului, să-și îmbogățească partizanii, să dezlănțuie un nou val de teroare polițistă.

De fapt întreaga economie americană este dominată de 60 de familii de ultra-miliardari și alte cîteva sute de magnați ai marelui capital, în frunte cu alde Rockefeller, Morgan, Dupont, Mellon ; aceștia hotărăsc soarta guvernelor, numesc și destituie pe miniștri, trag din umbră sforile politicii interne și externe a statului, tentaculele trusturilor întinzîndu-se departe dincolo de frontierele Statelor Unite. La conducerea ministerelor se perindă mari financiari, conducători ai marilor firme industriale și bancare, directori și consilieri ai monopolurilor. Sau poate vor încerca d-nii Dulles, Humphrey, Weeks, Summerfield și alți colegi ai lor din guvernul american să susțină că strînsele lor legături, de notorietate publică, cu trusturile sînt simple „invenții răuvoitoare ale propagandei comuniste"?

Și atunci se pune de la sine întrebarea : ce fel de democrație este aceea unde o mînă de mari potentați ai capitalului monopolist, lacomi de supraprofituri fabuloase, decid destinele unui întreg popor ? Dominația cinică a celor puțini, dar putred de bogați, asupra celor mulți, asupra majorității muncitoare și exploatate — iată esența sistemului pe care-l proslăvesc propagandiștii plătiți ai trusturilor. Și încă ni-l mai și oferă ca model !

În Statele Unite muncitorii reprezintă mai mult de jumătate din populație, alcătuind împreună cu fermierii mici și mijlocii covîrșitoarea ei majoritate. Cum se face atunci că în parlamentul american, în atîtea și atîtea guverne ale S.U.A. n-a izbutit să răzbată măcar un singur reprezentant autentic al clasei muncitoare și al fermierilor mici și mijlocii, adică al acelor clase care prin munca lor creează bogăția Americii ? Din ce cauză cercurile guvernante din S.U.A. tratează drept crimă penală eforturile eroice ale comuniștilor pentru unirea forțelor democratice ale poporului american în lupta împotriva dominației marelui capital monopolist, pentru pace și progres ?

Răspunsul e limpede : pentru că, în ciuda palavragelii demagogice și a libertăților formale cu care se împăunează, democrația burgheză, așa cum arăta Lenin, „rămîne întotdeauna — și în condițiile capitalismului nu poate să nu rămînă — strîmtă, ciuntită,

falsă, ipocrită, un rai pentru cei bogaţi, o capcană şi o minciună pentru cei exploataţi şi săraci"[1].

Deosebit de perseverent ne dăruieşte cu lecţii de democraţie postul de radio Londra, deşi i-ar fi stat mai bine să informeze opinia publică mondială despre unele trăsături ale parlamentarismului englez asupra cărora nu prea obişnuieşte să insiste. Ar fi deosebit de instructiv dacă radio Londra ar arăta cîte sute de lorzi fac parte din parlamentul englez, ocupînd scaune moştenite sau obţinute prin numire de sus, fără a fi avut nevoie să dea ochi cu alegătorii. Ar fi de asemenea util să se dea publicităţii o statistică sinceră care să arate cîţi dintre deputaţi sînt reprezentanţi ai marelui capital, ce trusturi stau în spatele lor, indicîndu-se totdată şi beneficiile încasate an de an de aceste trusturi.

Oamenii simpli din Anglia ar putea să vadă atunci mai limpede legătura dintre sistemul politic existent în Anglia şi sistemul economic, caracterizat prin faptul că 2% din proprietari au acaparat 64% din bogăţiile ţării.

Doar nu din cer sau prin munca lor proprie au obţinut capitaliştii englezi asemenea bogăţii, ci prin jefuirea sîngeroasă a popoarelor coloniale şi prin exploatarea oamenilor muncii englezi! Ce are comun un asemenea sistem cu democraţia reală, cu domnia poporului?

Deosebirea dintre democraţia formală şi democraţia reală reiese limpede comparînd, de pildă, compoziţia socială a parlamentelor din ţările capitaliste cu aceea a candidaţilor Frontului Democraţiei Populare în alegerile pentru Marea Adunare Naţională. De unde vin, pe cine reprezintă candidaţii Frontului Democraţiei Populare? Ei vin de la strunguri, din mine, de la războiul de ţesut şi de pe şantierele de construcţie, din S.M.T.-uri, de pe ogoarele patriei, din instituţii de cultură, din laboratoare. Printre ei nu este nici un singur moşier, fabricant, bancher sau acţionar, ci numai muncitori, ţărani, intelectuali. (Aplauze). 169 dintre candidaţi sînt

[1] V. I. Lenin, Opere, vol. 28, E.S.P.L.P. 1955, pag. 235.

muncitori şi ţărani care lucrează efectiv în producţie. Ceilalţi candidaţi sînt muncitori şi ţărani care ocupă funcţii de răspundere în viaţa obştească şi de stat, cadre didactice, ingineri, tehnicieni şi alţi oameni de cultură, slujitori ai cultelor, militari. 67 de candidaţi provin din rîndurile naţionalităţilor conlocuitoare din ţara noastră. 71 dintre candidaţi sînt femei. Marea Adunare Naţională care va rezulta din alegeri va fi un corp cu adevărat reprezentativ. (Aplauze puternice).

Oricît s-ar strădui să înşele masele apologeţii „modului de viaţă american", problema fundamentală a democraţiei constă în baza ei materială. În orice stat capitalist, unde cea mai mare parte a bogăţiilor ţării este acaparată de minoritatea exploatatorilor, nu poate fi vorba decît de o „democraţie" a sacului cu bani.

Democraţia socialistă are o bază trainică — proprietatea obştească asupra mijloacelor de producţie, temelie a tuturor celorlalte drepturi şi libertăţi. În Romînia nu există capitalişti, bancheri, moşieri. Oamenii muncii au devenit singurii stăpîni ai bogăţiilor ţării, în mîinile lor se află întreaga putere de stat, şi faptele dovedesc că ei ştiu să conducă statul în interesul poporului, asigurînd înflorirea patriei. *(Aplauze).*

În ultimul deceniu, poporul nostru a realizat în toate domeniile de activitate un progres fără precedent. Desigur, nivelul producţiei industriale, nivelul de trai nu sînt încă la nivelul celor mai avansate ţări capitaliste. Dar amatorii occidentali de comparaţii în acest domeniu se fac că uită nivelul de adîncă înapoiere a ţării de la care a pornit opera de construcţie socialistă. Ei se fac că uită cum trăiau oamenii muncii din ţara noastră sub călcîiul capitaliştilor şi moşierilor. Dar nu pot să uite muncitorii cum robeau cîte 10—12 ore pe zi, fiind plătiţi după bunul plac al patronilor, pentru ca apoi, aruncaţi pe drumuri, să umble din poartă în poartă căutînd cu desperare muncă şi o bucată de pîine. Nu pot să uite ţăranii cum erau jefuiţi de moşieri şi chiaburi, de negustori şi cămătari şi cum pămîntul stropit cu sudoare şi lacrimi de ei era vîndut cu toba. După acest „pitoresc" — pitorescul bolilor sociale cu răspîndire

de masă, al celui mai înalt nivel de mortalitate infantilă din Europa, al analfabetismului — tînjesc apologeţii „democraţiei" occidentale de la posturile de radio americane „Europa liberă" şi „Vocea Americii", de la Radio Paris şi Londra. Au şi după ce să tînjească. Căci *vremurile de robie, de adîncă înapoiere şi mizerie neagră, cînd voinţa cercurilor imperialiste era lege în ţara noastră, cînd burghezia şi moşierimea romînă le îndeplineau slugarnic orice ordin şi le puneau la dispoziţie bogăţiile ţării şi munca poporului — aceste vremuri s-au dus şi nu se vor mai întoarce niciodată. (Aplauze puternice).*

Noi nu ne gîndim să le dăm oamenilor muncii din Occident lecţii despre cele ce au de făcut pentru a scăpa de exploatarea capitalistă. Această chestiune îi priveşte pe ei, şi noi n-avem obiceiul să punem la cale treburile altora. Dar, de vreme ce unele persoane oficiale şi instituţii de propagandă din Apus nu se jenează să se amestece în treburile noastre interne, ne dau lecţii despre democraţie, ba chiar se oferă să ne „elibereze" — toată această vorbărie nu poate să nu ne sugereze unele întrebări :

— *Poate exista egalitate şi identitate de interese între cele cîteva sute de trustmeni şi zecile de milioane de oameni ai muncii care trudesc pentru îmbogăţirea acestora ?*

— *Să fie oare însufleţite masele de muncitori şi de mici fermieri şi ţărani din ţările Apusului de o asemenea dragoste faţă de capitalişti şi moşieri încît să nu se poată lipsi de ei ?*

— *Poate oare cineva să pună la îndoială ceea ce faptele dovedesc zi cu zi — dorinţa fierbinte a maselor muncitoare din Apus de a se elibera de apăsarea trusturilor, de toţi paraziţii şi trîntorii ce le stau pe grumaz ?*

La noi, muncitorii împreună cu ţăranii au izgonit pe moşieri, au dat pămîntul în mîna celor ce-l muncesc. Şi n-ai să vezi vreun ţăran muncitor să plîngă de dorul moşierilor. Masele muncitoare au izgonit pe capitalişti, au trecut fabricile şi băncile în proprietatea întregului popor. Şi nimeni în rîndurile oamenilor muncii nu duce dorul fabricanţilor şi bancherilor. Burghezia şi moşierimea se

socoteau sortite de dumnezeu să conducă statul, proroceau că fără ele poporul va pieri. Şi iată că poporul n-a pierit, clasa muncitoare, în alianţă cu ţărănimea muncitoare şi cu intelectualitatea legată de popor, conduce cu pricepere ţara, ducînd-o pe calea progresului şi a bunăstării. *(Aplauze).*

Iată ce arată întregii omeniri muncitoare experienţa noastră şi a celorlalte ţări socialiste. *Marea însemnătate istorică a experienţei construirii noii orînduiri sociale în ţările socialiste constă, între altele, în aceea că ea face să crească în inimile oamenilor muncii de pretutindeni credinţa în posibilitatea de a se elibera de sub jugul capitalului, de a cuceri adevărata democraţie şi adevărata libertate — eliberarea de exploatare. (Aplauze).*

Pe bună dreptate a spus Marx că muncitorii n-au de pierdut decît lanţurile — ei au o lume de cîştigat !

BILANŢUL ÎNSUFLEŢITOR AL REALIZĂRILOR PUTERII POPULARE

Tovarăşi,

Partidul Muncitoresc Romîn şi celelalte organizaţii obşteşti înmănuncheate în cadrul Frontului Democraţiei Populare se prezintă în faţa alegătorilor cu bilanţul realizărilor obţinute de poporul nostru prin muncă harnică şi plină de abnegaţie, sub conducerea partidului, în cei 4 ani care au trecut de la ultimele alegeri pentru Marea Adunare Naţională.

În această perioadă, poporul nostru a obţinut victorii importante în lupta pentru construirea socialismului. An de an ţara noastră lichidează urmele înapoierii de veacuri în care a menţinut-o stăpînirea exploatatorilor, an de an ea înaintează pe calea progresului. Romînia, căreia clasele exploatatoare îi hărăziseră soarta de semicolonie a puterilor imperialiste, a devenit în anii puterii populare o ţară industrial-agrară în plină dezvoltare.

Regimul de democraţie populară a descătuşat energia şi iniţiativa creatoare a oamenilor muncii, eliberaţi din jugul exploatării,

a făcut ca ritmul dezvoltării economice a țării să întreacă nu numai pe cel atins în anii regimului burghezo-moșieresc, ci și pe al țărilor capitaliste înaintate. Numai în ultimii patru ani au fost înălțate peste 100 de fabrici și uzine, numeroase întreprinderi au fost înzestrate cu utilaj modern în mare parte fabricat în țară. Fabricile noastre produc azi multe tipuri noi de mașini și agregate de înaltă productivitate. În anii puterii populare s-a schimbat structura comerțului exterior al Romîniei; pe lîngă produsele care se exportau și înainte, exportăm mașini și utilaje în numeroase țări.

Au fost construite în primul cincinal noi obiecte industriale importante, cum sînt furnalele noi de la Hunedoara, instalațiile de prelucrare a țițeiului la noua rafinărie din Borzești și la Teleajen, hidro și termocentralele de la Sîngeorgiu de Pădure, Paroșeni, Moroieni, Sadu, Borzești și Doicești, Fabrica de rulmenți de la Bîrlad, Fabrica de antibiotice din Iași. Producția industrială a crescut anul trecut cu 10% față de 1955. Producția noastră petroliferă a întrecut de aproape 3 ori nivelul atins la sfîrșitul războiului hitlerist; producția de cărbune s-a dublat față de 1938, iar cea de oțel și laminate s-a triplat; în același timp producția de țesături a crescut de 3 ori, cea de preparate și conserve de carne de 5 ori, cea de uleiuri de 3 ori.

Anul acesta, cu sprijinul Uniunii Sovietice, va intra în funcțiune primul reactor atomic montat în țara noastră și un accelerator de particule de tip ciclotron-fazotron, ceea ce ne va da posibilitatea folosirii energiei atomice în scopuri pașnice. (Aplauze).

Producția noastră agricolă, deși rămasă în urmă față de dezvoltarea economiei naționale în ansamblul ei și față de necesitățile crescute, a depășit nivelul celei mai înalte producții de pe vremea regimului burghezo-moșieresc; a fost întrecută producția prevăzută în planul cincinal pentru 1955 la porumb și cereale panificabile. A crescut în ultimii ani șeptelul de vite.

Un factor din cei mai importanți, chezășuind ridicarea continuă a agriculturii noastre, îl constituie progresele realizate în ultimul timp în domeniul transformării socialiste a agriculturii. Numărul gospodăriilor colective și întovărășirilor s-a dublat în ultimii patru ani. Acolo unde organizațiile de partid au pus în centrul preocupărilor lor — așa cum a cerut Congresul al II-lea al P.M.R. — sarcina desfășurării unei intense și perseverente munci politice-organizatorice în mijlocul țăranilor muncitori, au fost obținute succese pilduitoare. *Raioanele Hîrșova, Negru Vodă, Filimon Sîrbu, Medgidia, Călmățui și Bujor sînt de pe acum complet cooperativizate, iar în raionul Adamclisi cooperativizarea e pe terminate. Exemplul viu al gospodăriilor colective și întovărășirilor fruntașe convinge mase tot mai largi ale țărănimii de foloasele agriculturii socialiste. (Aplauze).*

S-au obținut rezultate de seamă în domeniul ridicării nivelului de trai al celor ce muncesc. Au crescut veniturile muncitorilor și țăranilor. Aprovizionarea cu alimente și îmbrăcăminte se îmbunătățește an de an. Omul muncitor poate cumpăra acum mai multe produse din salariul lui, consumul lui a crescut, ceea ce se reflectă în faptul că anul trecut comerțul socialist a furnizat populației mărfuri de o valoare dublă acelora vîndute în 1950.

Muncitorii vîrstnici, ceferiștii care se află în sală își amintesc, desigur, de viața de mizerie și chin a clasei muncitoare în anii stăpînirii burgheziei, de împușcarea a peste 100 de muncitori la 13 decembrie 1918 și de teroarea dezlănțuită împotriva participanților la greva generală din 1920, de măcelul de la Lupeni din 1929 și de înnăbușirea în sînge a eroicelor lupte ale ceferiștilor și petroliștilor din februarie 1933. Cît de mult se deosebește situația de azi a muncitorimii, clasă conducătoare în stat, de situația din trecut a muncitorilor, jefuiți și exploatați tîlhărește de capitaliști, striviți de povara curbelor de sacrificiu, putînd fi oricînd aruncați de patron în rîndurile șomerilor sau răpuși de gloanțele mitralierelor dacă îndrăzneau să-și ceară drepturile!

Muncitorul, tehnicianul, funcționarul se bucură azi, în afara salariului, de o serie de avantaje cu neputință de conceput în trecut:

concediu de odihnă plătit, îngrijire medicală gratuită, cantină, cămin și creșă pentru copii, largi posibilități de ridicare a calificării.

Țărănimea noastră ține minte starea de subjugare și mizerie din vremea domniei moșierilor și capitaliștilor. Ea ține minte pe cei 11.000 de țărani omorîți de rege și boieri acum 50 de ani, în 1907, pentru că s-au răsculat pentru pămînt și dreptate. Satele, cufundate odinioară în întunericul neștiinței de carte, decimate de malarie, pelagră și alte boli, cunosc o viață nouă. Conacul boieresc, cîrciuma, postul de jandarmi erau ieri centrul vieții satului. Azi s-au ridicat în sate școli și cămine culturale, cinematografe și spitale, sute de comune au fost electrificate și radioficate. Țăranul muncitor se îmbracă și se hrănește mai bine ca pe vremea stăpînirii burghezo-moșierești.

Pentru prima oară a dobîndit poporul putința să-și aline setea de cultură. Puterea populară se mîndrește de a fi înlăturat rușinoasa moștenire a analfabetismului. Anul trecut, printre ostașii încorporați n-a mai fost nici un neștiutor de carte. Numeroase lăcașuri de cultură, institute de învățămînt superior și cercetări științifice, teatre, muzee, școli, cămine culturale și cluburi s-au ridicat în acești ani în toate regiunile patriei noastre. *Intelectualitatea noastră legată de popor, bucurîndu-se din plin de prețuirea și sprijinul regimului democrat-popular, își aduce contribuția la dezvoltarea patrimoniului culturii naționale, la propășirea țării.*

Marile realizări obținute în anii regimului democrat-popular sînt rodul muncii înfrățite a muncitorilor, țăranilor, oamenilor de cultură, conduși și îndrumați de partid. Avem dreptul să resimțim mîndrie, bucurie și satisfacție făcînd bilanțul acestor realizări. Avem dreptul să spunem că sacrificiile aduse și eforturile depuse n-au fost zadarnice, că mergem pe drumul bun, drumul făuririi unei vieți îndestulate și fericite, drumul socialismului. *(Aplauze).*

SARCINILE LUPTEI PENTRU DEZVOLTAREA ECONOMIEI NAȚIONALE ȘI ÎMBUNĂTĂȚIREA CONTINUĂ A TRAIULUI POPORULUI

Tovarăși,

În cadrul campaniei electorale, oamenii muncii au dezbătut pe larg hotărîrile recentei plenare a C.C. al P.M.R. Atît la orașe cît și la sate, aceste hotărîri au fost primite de oamenii muncii cu bucurie și satisfacție ; muncitorii, țăranii, oamenii de cultură și-au manifestat aprobarea deplină față de aceste măsuri și au scos în evidență marea lor însemnătate pentru dezvoltarea economiei noastre naționale și pentru îmbunătățirea continuă a condițiilor de viață ale poporului.

Partidul a arătat deschis cauzele dificultăților pe care le mai întîmpinăm în satisfacerea nevoilor oamenilor muncii și ce este de făcut pentru ca nivelul de trai să crească mai rapid. Nu încape îndoială că prin eforturile unite ale celor ce muncesc din orașe și sate aceste dificultăți trecătoare vor fi învinse și poporul nostru va urca trepte tot mai înalte ale bunăstării și culturii.

În cele ce urmează mă voi referi la cîteva probleme fundamentale puse de plenară. În primul rînd, hotărîrile elaborate de ea asigură o îmbunătățire a proporțiilor între diferite ramuri ale economiei naționale ; continuînd politica de industrializare a țării, plenara stabilește totodată o serie de măsuri în vederea dezvoltării mai rapide a ramurilor rămase în urmă ale economiei — agricultura și producția de bunuri de larg consum. De asemenea, în scopul îmbunătățirii și ridicării continue a nivelului de trai al oamenilor muncii, plenara a hotărît o anumită reducere a investițiilor pentru a putea da o parte mai mare din venitul național fondului de consum.

Aceste măsuri au devenit posibile datorită realizărilor obținute pînă acum în domeniul dezvoltării economiei, și în primul rînd în domeniul dezvoltării industriei.

Oamenii muncii din oraşe şi sate, în frunte cu eroica noastră clasă muncitoare, au făcut nu puţine sacrificii pentru a asigura dezvoltarea industriei grele şi îndeosebi a industriei construcţiei de maşini, fiind conştienţi că numai în felul acesta creează condiţiile dezvoltării întregii economii naţionale, făuririi bunăstării celor ce muncesc. *(Aplauze).*

Alocînd fondurile necesare dezvoltării agriculturii, producţiei de bunuri de larg consum, ridicării nivelului de trai, va trebui să ne îngrijim şi de aici înainte de asigurarea mijloacelor necesare reproducţiei socialiste lărgite. Nivelul de trai al poporului se va îmbunătăţi mereu numai dacă producţia noastră va spori de la an la an, iar aceasta este cu putinţă numai în condiţiile unei necontenite creşteri a producţiei industriale pe baza dezvoltării cu precădere a industriei mijloacelor de producţie. Realizarea operei de industrializare chezăşuieşte propăşirea Romîniei, trecerea ei în rîndurile ţărilor înaintate din punct de vedere economic.

Industria e principala sursă a creşterii venitului naţional al societăţii, temelia ridicării nivelului de trai al populaţiei. Pentru a înţelege mai bine lucrul acesta e bine să ne referim la exemplul unei ţări prietene, Republica Cehoslovacă.

Se ştie că Cehoslovacia, care dispunea încă înainte de instaurarea regimului democrat-popular de o considerabilă bază industrială, a continuat în perioada construcţiei socialiste să-şi dezvolte cu succes industria, ajungînd să ocupe din acest punct de vedere unul din primele locuri în Europa. Aceasta se oglindeşte în venitul naţional al Cehoslovaciei, care, deşi are o suprafaţă şi o populaţie mai mică decît a Romîniei, are un venit naţional considerabil mai mare decît al ţării noastre. Socotit pe cap de locuitor, venitul naţional în Cehoslovacia este aproximativ de două ori mai mare decît la noi. Nu este deci de mirare dacă şi nivelul de trai al oamenilor muncii este mai înalt în Cehoslovacia decît în ţara noastră.

Desigur, nu putem face o comparaţie mecanică între două ţări care au avut condiţii istorice de dezvoltare atît de diferite. Dar acest exemplu este totuşi pentru noi plin de învăţăminte.

Romînia a fost o ţară agrară înapoiată, nevoită să importe la preţuri de jaf din ţările capitaliste utilajul şi alte produse industriale de care avea nevoie. Azi fabricăm în ţară cea mai mare parte a maşinilor şi utilajului necesare nevoilor economiei noastre.

Nu ne putem însă mulţumi cu cele obţinute, nu putem rămîne la nivelul atins. Trebuie să mergem înainte cu hotărîre pe calea industrializării, asigurînd dezvoltarea proporţională a întregii economii şi lichidarea rămînerii în urmă a agriculturii şi a industriei bunurilor de consum.

Trebuie să arătăm poporului cu tot simţul de răspundere că nu ne e îngăduit să consumăm tot ce producem, că trebuie să punem deoparte fondurile necesare acumulării socialiste, care asigură dezvoltarea industriei noastre, sporirea necontenită a venitului naţional şi, pe această bază, ridicarea nivelului de trai.

Interesele vitale ale poporului nostru cer să ajungem din urmă ţările înaintate din punct de vedere economic. Este limpede că nu putem înainta cu paşi de melc în dezvoltarea industriei naţionale, după cum n-ar fi just să supunem economia unui efort peste puterile noastre. Ţara noastră dispune de mari posibilităţi şi resurse, pentru a căror valorificare poporul nostru este hotărît să-şi mobilizeze toate forţele.

Principala atenţie va fi acordată acelor ramuri industriale care au asigurată baza de materii prime în ţară : industria chimică, minieră, petroliferă, energetică, industria materialelor de construcţii. Marile bogăţii naturale ale ţării — ţiţei, gaz metan, cărbune, stuf, lemn, sare şi minereuri — asigură condiţiile unei puternice dezvoltări a industriei noastre chimice. De pe acum apare necesitatea elaborării unui plan de perspectivă al dezvoltării acestei importante ramuri industriale pe o perioadă de 10—15 ani, după modelul planului decenal de electrificare a ţării, care se înfăptuieşte cu succes. Dezvoltarea relaţiilor de cooperare şi întrajutorare între ţările lagă-

rului socialist ne înlesnește înfăptuirea operei de industrializare, dezvoltarea acelor ramuri ale industriei pentru care avem în țară condițiile favorabile.

În anii ce urmează se va da o mai mare atenție industriei ușoare și alimentare, înzestrării ei cu utilaje moderne ; o dată cu mai buna folosire a capacității numeroaselor întreprinderi construite în aceste ramuri în ultimii ani, aceasta va crea posibilitatea unei sporiri simțitoare a producției de mărfuri industriale destinate consumului populației.

Plenara C.C. a adoptat o serie de măsuri de o deosebită importanță în vederea sporirii masive a producției agricole, îndeosebi a celei de cereale. Deși în țara noastră există unele posibilități de sporire a suprafețelor arabile, care trebuie negreșit valorificate, acestea sînt totuși limitate, așa încît obiectivul principal în domeniul sporirii producției agricole îl constituie creșterea producției la hectar. Realizarea acestei sarcini depinde de mai buna lucrare a pămîntului prin aplicarea unei agrotehnici avansate, respectarea celor mai favorabile termene de însămînțare și de executare a altor lucrări agricole, folosirea unor semințe de înaltă productivitate, sporirea simțitoare a cantității de îngrășăminte minerale și naturale la hectar, ridicarea productivității muncii agricole și ușurarea acesteia prin mecanizarea complexă. În această direcție trebuie să-și îndrepte eforturile organizațiile de partid, institutele de cercetări științifice, agronomii, masa țărănimii muncitoare.

Lichidarea rămînerii în urmă a agriculturii este strîns legată de sarcina fundamentală a etapei actuale — transformarea socialistă a agriculturii. Țărănimea muncitoare devine an de an tot mai conștientă de faptul că numai marea producție agricolă socialistă este în stare să asigure — pe baza muncii în comun, pe mari suprafețe, cu mașini agricole și folosind metode agrotehnice — avîntul producției agricole și bunăstarea țărănimii muncitoare. Statul democrat-popular, clasa muncitoare acordă un larg și multilateral sprijin politic și economic țărănimii muncitoare spre a păși pe calea transformării socialiste a agriculturii. *(Aplauze).*

După cum ați aflat din hotărîrile plenarei, se acordă o mare atenție gospodăriilor agricole de stat, a căror suprafață va crește simțitor în anii următori. Partidul și guvernul își vor concentra eforturile asupra mecanizării complexe a lucrărilor agricole și folosirii în cantități sporite a îngrășămintelor chimice în gostaturi, astfel încît ele să devină în decurs de cîțiva ani mari producătoare de cereale, una din sursele principale de formare a fondului central al statului.

O dată cu aceste măsuri de întărire și dezvoltare a sectorului socialist al agriculturii, partidul și guvernul vor acorda și pe viitor sprijin țăranilor muncitori cu gospodării individuale care încă nu s-au hotărît să pășească pe calea agriculturii socialiste. *Toate forțele țărănimii noastre muncitoare, ajutată frățește de clasa muncitoare, trebuie îndreptate înspre realizarea sarcinilor puse de partid de a spori producția de grîu, porumb, carne, lapte, legume și zarzavaturi, asigurînd astfel prosperitatea satelor noastre, buna aprovizionare a orașelor și asigurarea cu materie primă a industriei. Nu ne îndoim că țărănimea muncitoare va îndeplini cu însuflețire această înaltă sarcină patriotică. (Aplauze).*

Tovarăși,

Partidul acordă o deosebită atenție ridicării nivelului de trai al clasei muncitoare, care poartă pe umerii săi greutatea principală a luptei pentru construirea socialismului, muncind cu avînt și abnegație și dovedind prin faptele ei că este conștientă de rolul conducător pe care-l are în societate. *(Aplauze puternice).*

În cursul anului 1956, partidul și guvernul au luat o serie de măsuri prin care s-a îmbunătățit salarizarea mai multor categorii de muncitori, tehnicieni și funcționari. A fost ridicat minimul de salariu, au fost sporite pensiile mici și s-a acordat alocația de stat pentru copii. De asemenea au fost sporite salariile lucrătorilor din comerțul socialist, ale medicilor și corpului didactic, ale cadrelor armatei. S-a mărit numărul burselor și alocația de cantină pentru studenți. Pentru aplicarea acestor măsuri a fost nevoie anul trecut

de *alocarea unor fonduri suplimentare în valoare de aproape un miliard de lei.*

O însemnătate deosebită pentru sporirea veniturilor muncitorilor va avea aplicarea hotărîrii plenarei din decembrie 1956 a C.C. al P.M.R. cu privire la îmbunătăţirea sistemului de salarizare. Numai fondurile suplimentare primite de salariaţi în 1957 prin revizuirea reţelelor tarifare, plata alocaţiilor de familie etc. vor fi de peste 2,5 miliarde de lei. Chezăşia unei juste elaborări a măsurilor pentru îmbunătăţirea sistemului de salarizare o constituie larga consultare a oamenilor muncii din principalele întreprinderi în care va fi experimentat. Această dezbatere largă, democratică va stimula iniţiativa şi spiritul înnoitor al muncitorilor şi tehnicienilor în găsirea celor mai bune soluţii pentru ridicarea productivităţii muncii, reducerea preţului de cost, îmbunătăţirea calităţii produselor, perfecţionarea procesului tehnologic.

Partidul şi guvernul nostru îşi exprimă încrederea fermă că resursele materiale şi financiare necesare realizării măsurilor adoptate de plenara C.C. vor fi asigurate prin munca patriotică a maselor muncitoare. *(Aplauze).*

Partidul se adresează clasei muncitoare cu chemarea de a produce mărfuri mai multe, mai bune şi mai ieftine, de a spori necontenit productivitatea muncii şi a reduce preţul de cost. Mai mult ca oricînd e nevoie de iniţiativa şi perseverenţa muncitorilor, tehnicienilor şi inginerilor pentru a descoperi şi mobiliza rezervele interne ale întreprinderilor.

Trebuie să învăţăm a folosi cu chibzuială mijloacele materiale. Într-o serie de ramuri industriale există largi posibilităţi de a spori producţia, chiar fără a construi noi întreprinderi sau a introduce noi utilaje în producţie, prin mai buna folosire a utilajului existent şi a capacităţilor de producţie, prin extinderea experienţei înaintate.

Cantităţi însemnate de produse de larg consum pot fi puse la dispoziţia populaţiei prin ridicarea productivităţii muncii, prin reducerea preţului de cost pe baza economisirii materiei prime şi materialelor, combustibilului, energiei electrice, fondurilor băneşti, a combaterii oricărei risipe. După calcule preliminare, fiecare procent de reducere a preţului de cost pe scara întregii economii va reprezenta în 1957 o economie de aproape jumătate de miliard de lei.

Datoria organizaţiilor de partid, sindicale, de U.T.M. şi a masei muncitorilor şi tehnicienilor din întreprinderi este de a porni o adevărată bătălie pentru fiecare procent de ridicare a productivităţii muncii, de reducere a preţului de cost, de economii în producţie, pentru a crea noi resurse materiale şi financiare care să servească ridicării continue a nivelului de trai al populaţiei.

Tovarăşi,

Una din cele mai importante măsuri luate de partid şi guvern este aceea cu privire la desfiinţarea cotelor obligatorii la majoritatea produselor agricole ; ea însufleţeşte ţărănimea muncitoare să-şi lucreze mai bine pămîntul, spre a spori producţia agricolă şi a contribui la dezvoltarea schimbului dintre oraş şi sat. Nu încape îndoială că această hotărîre va întări şi mai mult alianţa frăţească dintre clasa muncitoare şi ţărănimea muncitoare, contribuind astfel la consolidarea continuă a orînduirii democrat-populare din patria noastră. (Aplauze puternice).

Producătorii agricoli sînt liberi să-şi desfacă produsele la preţ de învoială fie pe cale de achiziţii şi contractări, fie pe piaţă. Aceasta va aduce venituri suplimentare însemnate ţăranilor muncitori individuali, membrilor gospodăriilor colective, cooperativelor de producţie cu rentă, întovărăşirilor.

Exprimăm convingerea fermă că măsurile hotărîte de plenară, sporind cointeresarea materială a ţărănimii în mărirea producţiei agricole şi a producţiei agricole-marfă, vor face să crească cantităţile de produse agroalimentare pe piaţă, ceea ce va avea o influenţă pozitivă asupra preţurilor. Iată de ce trebuie să ne concentrăm eforturile spre dezvoltarea considerabilă a producţiei agricole. În acest scop este necesară o muncă serioasă, bine organizată a

Sfaturilor populare, a cooperației, a organizațiilor comerțului socialist de stat pentru a îmbunătăți și intensifica schimbul de mărfuri dintre oraș și sat.

Pentru aceasta există condiții dintre cele mai favorabile. După apariția hotărîrilor plenarei din decembrie 1956 și în mod deosebit în cursul campaniei electorale, nenumărați țărani, mulțumind partidului și guvernului pentru măsurile luate, și-au exprimat hotărîrea de a contribui la formarea fondului central de produse agricole al statului, valorificînd surplusul producției lor pe cale de contractări și achiziții.

Dacă organele noastre comerciale, cooperatiste și de stat vor munci bine, dacă vor învăța să facă comerț, dacă vor ști să organizeze în bune condiții schimbul dintre oraș și sat în avantajul reciproc al țărănimii și al consumatorilor de la orașe, vom avea rezultate bune în asigurarea unei aprovizionări tot mai îmbelșugate a populației muncitoare de la orașe și a industriei noastre ușoare și alimentare cu materii prime.

E necesar să dezvoltăm democrația internă a organizațiilor cooperatiste, să atragem larg masele de cooperatori și consiliile alese de ei în dezbaterea problemelor activității cooperativelor.

O dată cu aceasta, așa cum am arătat mai sus, gospodăriile de stat vor trebui să participe într-o măsură din ce în ce mai mare la formarea fondului central de produse agricole al statului.

Avem convingerea deplină că țărănimea muncitoare va da un sprijin puternic statului democrat-popular și aliatului de nădejde al țărănimii — clasa muncitoare — în asigurarea resurselor de produse agricole vegetale și animale necesare aprovizionării pieței și formării rezervelor de stat. Aceasta va fi o nouă și puternică expresie a alianței de nezdruncinat dintre clasa muncitoare și țărănimea muncitoare.

În munca de dezvoltare a economiei naționale și a culturii un rol de seamă îl are intelectualitatea legată de popor. Poporul nostru muncitor se mîndrește cu realizările oamenilor noștri de știință. El prețuiește pe scriitorii și artiștii care-și pun arta în

slujba marilor idealuri ale socialismului și progresului uman, în slujba formării conștiinței socialiste a oamenilor.

Partidul, guvernul, clasa muncitoare dau o mare prețuire muncii cadrelor didactice de toate gradele, care cresc schimbul nostru de mîine, tineretul. *Partidul își exprimă convingerea că oamenii noștri de cultură își vor aduce din plin aportul alături de clasa muncitoare și țărănimea muncitoare la obținerea de noi succese în opera de construcție socialistă și de făurire a bunăstării poporului. (Aplauze).*

PENTRU ÎNTĂRIREA ORÎNDUIRII DEMOCRAT-POPULARE, PENTRU ATRAGEREA LARGĂ A MASELOR LA CONDUCEREA STATULUI

Tovarăși,

Orînduirea democrat-populară dispune de tot ce e necesar pentru a asigura rezolvarea cu succes a problemelor complexe ale uriașei opere de reorganizare socialistă a societății, de făurire a unei vieți din ce în ce mai bune și mai luminoase a poporului. Unul din cele mai importante izvoare de forță ale orînduirii noastre este participarea conștientă a maselor la rezolvarea acestor probleme, la conducerea treburilor obștești.

Desigur că nici un fel de ordine de sus n-ar fi putut da naștere entuziasmului, hotărîrii cu care milioane și milioane de oameni și-au unit puterile pentru a smulge țara din înapoierea economică, pentru a obține într-un timp scurt mari succese pe calea industrializării, pentru a crea mii de gospodării colective și întovărășiri — centre ale unei agriculturi înaintate —, pentru a ridica din rîndurile lor zecile de mii de cadre necesare rapidei dezvoltări economice și culturale a țării, pentru a învinge greutățile inerente drumului nou pe care am pornit și a înfrînge uneltirile dușmanului. Capitalismul cunoaște disciplina exploatării și a permanentei ame-

ninţări cu foamea, care atîrnă deasupra capetelor celor ce muncesc, dar el nu poate crea nimic asemănător cu avîntul milioanelor de participanţi la întrecerea socialistă, însufleţiţi de convingeri şi de ţeluri comune. Aceasta este expresia iniţiativei creatoare a oamenilor muncii eliberaţi de exploatare, pe care regimul de democraţie populară a descătuşat-o şi a transformat-o într-o uriaşă forţă socială. A dezvolta pe toate căile această iniţiativă, a înlătura din calea ei tot ce o frînează este una din principalele sarcini ale partidului şi ale statului nostru.

Pe baza indicaţiilor Congresului al II-lea al partidului, plenara C.C. a adoptat o serie de măsuri de deosebită importanţă principială şi practică în vederea înlăturării centralismului excesiv, care frînează larga desfăşurare a iniţiativelor oamenilor muncii şi oferă un teren favorabil birocratismului. S-au luat un şir de măsuri pentru a descărca organele centrale de multe probleme care le îngreuiau în mod nejustificat activitatea, precum şi pentru lărgirea atribuţiilor Sfaturilor populare, întreprinderilor, direcţiilor generale şi ministerelor; la acestea se adaugă măsurile pentru reducerea evidenţei şi formularisticii excesive, pentru înlăturarea verigilor paralele sau inutile în aparatul de stat şi economic.

În această acţiune *partidul aplică cu fermitate principiul leninist al centralismului democratic, care îmbină necesitatea unei conduceri unitare şi coordonate, fără de care e cu neputinţă construirea socialismului, cu larga dezvoltare a iniţiativei şi activităţii creatoare a maselor.*

Măsurile elaborate de partid dau Sfaturilor populare răspunderi sporite şi, în acelaşi timp, drepturi şi posibilităţi materiale mai largi în vederea bunei gospodăriri a resurselor locale şi a stimulării iniţiativei maselor. Prin activitatea perseverentă, plină de iniţiativă a Sfaturilor populare, bogatele resurse de care dispun regiunile şi raioanele noastre pot şi trebuie să se transforme în izvoare tot mai puternice de satisfacere a cerinţelor crescînde ale populaţiei, de îmbunătăţire a aprovizionării oamenilor muncii cu mărfuri industriale şi alimentare, a condiţiilor lor de locuit, a deservirii lor social-culturale. Se înţelege că pentru aceasta unele comitete executive ale Sfaturilor populare trebuie să se dezbare de obiceiul de a aştepta ca totul să le pice „de sus", de la centru.

Întîlnirile cu deputaţii şi adunările electorale au arătat între altele ce multe probleme de interes arzător pentru populaţie se pot rezolva de către organele locale atunci cînd există spirit gospodăresc, operativitate, atenţie cu adevărat socialistă faţă de nevoile, sezisările şi propunerile cetăţenilor.

Sfaturile populare vor putea să-şi îndeplinească cu succes sarcinile dacă vor folosi cît mai deplin în activitatea lor marile avantaje ce decurg din natura lor profund democratică de organe alese ale puterii de stat, care au nu numai posibilităţi nelimitate de realizare a unei strînse legături cu masele, dar reprezintă ele însele cea mai largă organizaţie de masă a celor ce muncesc.

Este greşită şi trebuie combătută şi lichidată tendinţa unor comitete executive ale Sfaturilor populare de a se bizui în activitatea lor numai pe secţii, pe aparatul funcţionăresc, căutînd să umfle pe toate căile acest aparat. Trebuie ridicat la înălţimea cuvenită rolul Sfatului popular, al sesiunilor sale; acestea trebuie să se întrunească mai des, să ia în discuţie principalele probleme de care depind dezvoltarea economiei locale şi satisfacerea nevoilor materiale şi culturale ale oamenilor muncii, să exercite un control permanent asupra comitetului executiv şi a secţiilor Sfatului, să asculte şi să dezbată rapoartele lor. În felul acesta vom avea mai puţin birocratism şi o mai mare participare a aleşilor poporului în activitatea concretă a Sfaturilor.

Deputaţilor Sfaturilor populare le revin sarcini de mare răspundere în atragerea masei largi a oamenilor muncii la gospodărirea treburilor obşteşti, în mobilizarea acestora la sprijinirea acţiunilor întreprinse de Sfaturile populare. Prin ei, Sfatul popular poate cunoaşte mai adînc problemele care preocupă masele şi întări controlul asupra aparatului local administrativ şi economic. Încrederea, dragostea şi stima alegătorilor, ca şi sprijinul efectiv acordat

de ei deputaţilor lor depind de felul în care aceştia îşi vor îndeplini sarcinile de cinste ce le-au fost încredinţate.

Comisiile permanente şi comitetele cetăţeneşti sînt instrumente de seamă cu ajutorul cărora Sfaturile populare pot antrena masele la o participare efectivă la rezolvarea problemelor de interes obştesc.

În orînduirea democrat-populară, un rol important revine organizaţiilor obşteşti ale clasei muncitoare, ţărănimii muncitoare, tineretului şi femeilor, organizaţii în cadrul cărora oamenii muncii dezbat problemele construcţiei socialiste şi participă la conducerea statului.

Marea Adunare Naţională este o expresie fidelă a voinţei poporului romîn, a faptului că în ţara noastră întreaga putere de stat este exercitată de oamenii muncii de la oraşe şi sate. *Dezvoltîndu-şi funcţia legislativă, Marea Adunare Naţională va dezbate problemele fundamentale ale politicii interne şi externe a statului, dările de seamă ale miniştrilor şi interpelările deputaţilor adresate acestora.* În intervalul dintre sesiunile Marii Adunări Naţionale, deputaţii sînt chemaţi să desfăşoare o largă activitate în cadrul comisiilor permanente.

Regimul nostru de democraţie populară, formă a dictaturii proletariatului, asigură cele mai largi drepturi şi libertăţi oamenilor muncii, le creează depline posibilităţi de a participa la gospodărirea treburilor obşteşti, la conducerea statului ; în acelaşi timp, puterea populară apără cu vigilenţă cuceririle revoluţionare ale oamenilor muncii, zdrobeşte cu hotărîre orice uneltiri ale duşmanilor poporului. Apărînd şi dezvoltînd libertăţile oamenilor muncii, puterea populară nu îngăduie şi nu va îngădui niciodată ca aceste libertăţi, dobîndite prin grele jertfe de oamenii muncii, să fie folosite împotriva cuceririlor sfinte ale acestora. (Aplauze puternice).

În cursul campaniei electorale, întregul nostru popor muncitor a arătat încă o dată că este însufleţit de hotărîrea nestrămutată de a merge spre noi succese pe drumul pe care şi l-a ales, drumul construirii socialismului ; el este hotărît să consolideze şi să dezvolte democraţia socialistă, singura democraţie reală, cu adevărat populară, să întărească necontenit statul democrat-popular, pavăza sigură a independenţei şi cuceririlor sale. *(Aplauze).*

POLITICA EXTERNĂ A R. P. ROMÎNE — POLITICĂ DE APĂRARE A INTERESELOR NAŢIONALE ŞI CONSOLIDARE A PĂCII

Politica externă a statului nostru democrat-popular este o politică de apărare a intereselor naţionale, a independenţei şi suveranităţii de stat a Romîniei, de pace şi prietenie între popoare. Elementul fundamental al politicii noastre externe îl constituie prietenia frăţească cu Uniunea Sovietică, China populară şi celelalte ţări socialiste, care reprezintă laolaltă peste o treime din omenire. Niciodată în trecut ţara noastră n-a avut şi n-a putut avea asemenea prieteni şi aliaţi ca ţările care fac parte împreună cu Romînia din puternicul lagăr al păcii, democraţiei şi socialismului.

Coeziunea şi solidaritatea ţărilor socialiste se bazează pe unitatea intereselor lor fundamentale, pe identitatea scopului lor final — construirea socialismului şi comunismului, pe fidelitatea lor faţă de principiile comune ale marxism-leninismului, pe care le aplică ţinînd seama de condiţiile concrete şi particularităţile fiecărei ţări. *(Aplauze).*

Unitatea de nezdruncinat a ţărilor lagărului socialist este o temelie trainică a păcii, principalul obstacol în calea uneltirilor agresive ale imperialismului, chezăşia construcţiei victorioase a socialismului în fiecare din aceste ţări.

Realitatea a demonstrat că duşmanii socialismului şi păcii sînt neputincioşi de a zdruncina unitatea familiei ţărilor socialiste. Prietenia acestor ţări se întăreşte şi se dezvoltă an de an. Popoarele ţărilor socialismului sînt strîns unite în jurul bastionului socialismului şi păcii — Uniunea Sovietică. (Aplauze puternice). Se dezvoltă cooperarea şi întrajutorarea între ţările socialiste pe toate tărîmurile construcţiei de stat, economice şi culturale.

La baza relațiilor de tip nou, care s-au statornicit între țările socialiste, stau principiile leniniste ale egalității în drepturi între țările mari și mici, ale neamestecului în treburile interne ale fiecărei țări, ale respectării stricte a suveranității naționale, principii enunțate în cunoscuta declarație a guvernului sovietic din 30 octombrie 1956.

Aceste principii și-au găsit expresia în rezultatele tratativelor ce au avut loc recent la Moscova între delegațiile guvernamentale ale Republicii Populare Romîne și Uniunii Sovietice. Poporul nostru a salutat cu bucurie înțelegerea încheiată prin care Uniunea Sovietică ne acordă un sprijin de preț în dezvoltarea economiei naționale. În discuțiile care au avut loc între delegațiile guvernamentale ale celor două țări s-a manifestat deplina identitate de păreri în legătură cu situația internațională și sarcinile luptei pentru consolidarea păcii în întreaga lume. Convorbirile deschise și sincere, duse în spiritul internaționalismului socialist, cu privire la problemele de interes comun, reprezintă o contribuție de seamă la întărirea prieteniei romîno-sovietice și a colaborării strînse între țările socialiste. *(Aplauze).*

În ultimii ani s-au întărit și mai mult legăturile frățești dintre Republica Populară Romînă și marea putere socialistă din Asia — China populară. Între cele două țări ale noastre se fac schimburi comerciale, al căror volum crește an de an. Se lărgesc încontinuu schimburile culturale și legăturile între organizațiile obștești și așezămintele de cultură ale Chinei și Romîniei în vederea cunoașterii reciproce și schimbului de experiență în construirea socialismului.

Aceeași dorință comună de a promova și a dezvolta legăturile de prietenie și cooperare este caracteristică și pentru relațiile dintre Republica Populară Romînă și celelalte țări ale lagărului socialist. În urma tratativelor care au avut loc la București în luna ianuarie 1957 între delegațiile Partidului Muncitoresc Romîn și Partidului Comunist Cehoslovac, se lărgesc în interes reciproc relațiile de

colaborare economică, schimburile în domeniul științei, tehnicii, culturii.

Recenta întîlnire de la Budapesta a reprezentanților partidelor și guvernelor a cinci țări socialiste, la care am luat parte și noi, a fost o nouă manifestare a solidarității țărilor socialiste și a relațiilor de întrajutorare ce există între ele.

Schimbul de delegații de partid și de stat între Republica Populară Romînă și Republica Populară Federativă Iugoslavia, care a avut loc în cursul anului 1956, a contribuit la dezvoltarea relațiilor de prietenie și colaborare între cele două popoare vecine, în interesul păcii și socialismului.

Consacrîndu-și toate forțele dezvoltării economiei și culturii, făuririi bunăstării poporului, țara noastră este profund interesată în asigurarea păcii și colaborării internaționale. Exprimînd năzuințele întregului popor, guvernul nostru a pus la temelia politicii sale externe principiile coexistenței pașnice și ale schimburilor economice și culturale reciproc avantajoase cu toate statele, indiferent de orînduirea lor socială. *(Aplauze).*

Țara noastră întreține legături comerciale și culturale cu 70 de țări și este oricînd gata să lărgească aceste schimburi în condiții de reciprocitate.

Republica Populară Romînă aduce o contribuție crescîndă la cauza păcii și destinderii internaționale atît în cadrul O.N.U. cît și prin diferite acțiuni diplomatice. Guvernul Republicii Populare Romîne sprijină propunerile făcute de guvernul U.R.S.S. în noiembrie 1956 în problema dezarmării și micșorării încordării internaționale. Pînă la realizarea unui acord general cu privire la dezarmare, guvernul Republicii Populare Romîne consideră că pentru consolidarea păcii ar avea efecte din cele mai favorabile încheierea unui acord cu privire la limitarea și reducerea progresivă a armamentelor și forțelor armate, interzicerea armelor nucleare și lichidarea bazelor militare de pe teritoriile altor state.

EXISTĂ FORȚE CAPABILE SĂ RESPINGĂ CU SUCCES ORICE AGRESIUNE IMPERIALISTĂ

În politica sa externă, Republica Populară Romînă trebuie să țină seama de faptul că cercurile guvernante din S.U.A. și din alte țări capitaliste desfășoară o acțiune sistematică de anihilare a rezultatelor obținute prin lupta popoarelor pentru destindere internațională. În ultimele luni evoluția situației internaționale a înfățișat tabloul unui vast complot imperialist împotriva păcii și socialismului.

Urmărind să readucă țările arabe sub jugul colonialismului, Anglia și Franța au dezlănțuit, cu complicitatea Izraelului, o agresiune neprovocată împotriva Egiptului. În același timp oficinele de spionaj și diversiune ale statelor imperialiste au organizat puciul contrarevoluționar din Ungaria, în scopul restaurării stăpînirii capitalisto-moșierești și a dictaturii fascisto-horthiste și al transformării acestei țări într-o bază de atac împotriva lagărului socialist.

Eșecul rușinos cu care s-au încheiat aceste aventuri a dovedit că în vremea noastră imperialiștii nu mai pot atenta după bunul lor plac la independența și libertatea popoarelor, că în lume există forțe capabile să respingă cu succes orice agresiune imperialistă. (Aplauze).

Recent, imperialismul american, refuzînd să tragă învățăminte din prăbușirea agresiunii împotriva Egiptului, a lansat cu multă vîlvă așa-zisa „doctrină Eisenhower", sub paravanul căreia încearcă să ocupe pozițiile slăbite ale vechilor puteri colonialiste în Orientul apropiat și mijlociu și să supună unei robii și mai grele țările din această parte a lumii. Gogorița „primejdiei comuniste" sub care politica americană încearcă să-și ascundă scopurile sale de dominație mondială nu poate însă înșela popoarele. „Noul" colonialism nu va avea o soartă mai bună decît cel vechi. Nici o încercare de a-l prezenta sub o nouă firmă nu-l poate salva de pieirea inevitabilă.

Mișcarea de eliberare a popoarelor de sub jugul colonial este o forță invincibilă a epocii noastre. Poporul romîn a sprijinit și sprijină cu profundă simpatie lupta eroică pentru libertate și independență a popoarelor Asiei și Africii. *(Aplauze).*

Conținutul agresiv al politicii americane își găsește expresia în crearea blocurilor militare agresive de tipul N.A.T.O., S.E.A.T.O. și pactului de la Bagdad, în instalarea de baze militare atomice în diferite țări din Europa și Asia, cît și în adîncirea scindării Europei prin crearea „Euratom"-ului și a așa-zisei „piețe unice europene".

Puterile occidentale, continuînd politica nefastă care a dus la dezlănțuirea celui de-al doilea război mondial, desfășoară cu febrilitate acțiunea de reînviere a militarismului german, care a aruncat în cîteva rînduri Europa în flăcările războiului și a pricinuit atîtea suferințe popoarelor europene, printre care și poporului romîn.

O deosebită vigilență este necesară față de acțiunile subversive prin care cercurile imperialiste încearcă să submineze orînduirea socială și de stat a țărilor socialiste și să creeze noi focare de încordare internațională.

În întreaga lume cresc forțele popoarelor care se opun cu fermitate uneltirilor agresive ale noilor pretendenți la dominația mondială. Forțele păcii și ale socialismului au silit pe agresorii imperialiști să dea înapoi. De vigilența și unitatea luptătorilor pentru pace depinde și de acum înainte spulberarea planurilor agresive ale imperialismului.

Interesele țărilor socialiste de apărare a păcii lumii, a independenței și securității lor coincid pe deplin cu interesele vitale ale tuturor popoarelor iubitoare de pace. Țările lagărului socialist au luat numeroase inițiative în scopul micșorării încordării internaționale. Atîta timp însă cît țările imperialiste nu numai că refuză să accepte repetatele propuneri de dezarmare și lichidare a grupărilor militare închise, dar întăresc blocul agresiv al Atlanticului, sprijină reînarmarea Germaniei occidentale și continuă să organizeze acțiuni subversive împotriva țărilor socialiste, Romînia, pre-

cum şi celelalte ţări ale lagărului socialist îşi vor întări capacitatea de apărare şi vor menţine Tratatul de la Varşovia ca un scut al independenţei şi securităţii lor. *(Aplauze).*

Propaganda oficială americană nu conteneşte să vorbească despre „cortina de fier" pe care, chipurile, statele socialiste ar fi ridicat-o între ele şi ţările capitaliste. În realitate însă, cortina de fier o ridică cei ce aplică o politică de discriminare în domeniul comerţului faţă de ţara noastră şi de alte ţări socialiste, cei ce împiedică desfăşurarea normală a schimburilor culturale cu ţara noastră, cei ce pretind ziariştilor noştri dornici să viziteze S.U.A. amprente digitale ca unor criminali de drept comun. Cercurile imperialiste americane încalcă în relaţiile cu Republica Populară Romînă ca şi cu alte ţări socialiste uzanţele internaţionale elementare, amestecîndu-se în treburile interne ale statului nostru, fignind demnitatea naţională a poporului romîn şi preconizînd pe faţă răsturnarea regimului democrat-popular.

Nu ne îndoim cîtuşi de puţin că regimul de democraţie populară nu este pe placul unor personalităţi oficiale americane. La urma urmelor poporul romîn a instaurat orînduirea democrat-populară nu pentru a fi pe plac arhimiliardarilor din Wall Street sau conducătorilor trusturilor de armament. Nici nouă nu ne place regimul social-politic din S.U.A. Dar aşa cum poporul nostru nu impune nimănui regimul său social-politic şi nu se amestecă în treburile interne ale altor ţări, tot aşa nu admite ca cineva să se amestece în propriile lui treburi. Vremurile cînd Romînia putea fi tratată ca un vasal al marilor puteri au apus pentru vecie. *Poporul nostru concepe relaţiile cu alte ţări numai pe baza strictei respectări a suveranităţii noastre naţionale, a neamestecului în treburile noastre interne, a respectării dreptului fiecărui popor de a avea orînduirea pe care şi-a ales-o. (Aplauze puternice).*

ÎN ÎNTRECEREA ISTORICĂ DINTRE CAPITALISM ŞI SOCIALISM, VICTORIA VA APARŢINE SOCIALISMULUI

Tovarăşi,

Cercurile imperialiste din S.U.A., străduindu-se să-şi camufleze încercările de cucerire a dominaţiei mondiale, s-au pus în fruntea unei vaste cruciade anticomuniste, menită, în intenţia lor, să slăbească forţa de atracţie crescîndă a socialismului. Cît de actuale sînt şi astăzi inspiratele cuvinte ale lui Marx şi Engels, scrise încă cu un veac în urmă, despre forţa ideilor comunismului, într-o vreme cînd toate forţele reacţiunii — papa şi ţarul, radicalii francezi şi poliţiştii germani — se uniseră într-o sfîntă alianţă împotriva „stafiei" comunismului!

Au trecut mai bine de 100 de ani de prigoană, de minciuni şi calomnii menite să înnăbuşe lupta de eliberare a celor ce muncesc din jugul capitalului. Dar ideile atotbiruitoare ale marxismului n-au putut fi nimicite, aşa cum nu pot fi nimicite clasa muncitoare, poporul. *Ideile comunismului erau o forţă de temut pentru capitalişti încă acum o sută de ani. Cu atît mai mare este forţa ideilor marxism-leninismului acum, cînd ele stau la baza politicii de stat a numeroase ţări din Europa şi Asia, au cucerit conştiinţa a sute de milioane de oameni, exercită o forţă de atracţie tot mai puternică în întreaga lume. Cîte cruciade anticomuniste şi antisovietice n-a întreprins capitalul internaţional în cei 40 de ani care au trecut de la Revoluţia din Octombrie! Sfîrşitul ruşinos al acestor cruciade purtate în numele intereselor reacţiunii imperialiste şi îndeosebi sfîrşitul aventurii hitleriste ar trebui să îndemne la mai mult calm şi simţ al realităţii pe toţi cei dornici să pornească pe aceeaşi cale. Forţa ideilor marxism-leninismului este invincibilă! (Aplauze prelungite).*

Marea Revoluţie Socialistă din Octombrie a provocat prima spărtură în sistemul mondial al capitalismului. După zdrobirea

fascismului în al doilea război mondial, lumea capitalistă s-a micşorat mult, iar socialismul a ieşit din cadrul unei singure ţări, transformîndu-se într-un puternic sistem mondial.

Demagogia făţarnică a apologeţilor „democraţiei" burgheze şi ameninţările adepţilor politicii „de pe poziţii de forţă" nu sînt în stare să conteste adevărurile universal valabile ale marxism-leninismului, pe deplin confirmate de întreaga desfăşurare a istoriei. Creşterea agresivităţii cercurilor conducătoare ale imperialismului dovedeşte nu forţă, ci slăbiciunea crescîndă internă a acestuia. Optimismul lor de paradă nu poate ascunde faptul că asistăm la continua dezvoltare a crizei generale a capitalismului, la ascuţirea tuturor contradicţiilor lui. Se adîncesc mereu ciocnirile de interese între ţările imperialiste, creşte avîntul luptei popoarelor împotriva colonialismului, răbufneşte tot mai puternic revolta maselor muncitoare împotriva sistemului inuman al exploatării capitaliste.

Zadarnic agită imperialiştii gogoriţa „exportului revoluţiei"; zadarnic încearcă să ascundă realitatea din ţările occidentale cu basme dulcege despre „capitalismul popular" şi „pacea socială". În fiecare ţară capitalistă există factorii care generează lupta de eliberare a maselor, lupta pentru transformarea revoluţionară a societăţii. Experienţa istorică dovedeşte că nici înşelăciunea şi mistificarea, nici încercările de subminare a statelor socialiste nu pot prelungi la infinit existenţa sistemului capitalist. *Realitatea demonstrează că în timp ce forţele capitalismului slăbesc, în timp ce continuă procesul de descompunere şi putrezire a capitalismului, forţele socialismului sînt în plină ascensiune şi cîştigă noi şi noi victorii în întrecerea istorică între capitalism şi socialism. Victoria în această întrecere va aparţine socialismului! (Aplauze îndelungate).*

SPRE NOI SUCCESE ALE CONSTRUCŢIEI, PENTRU O VIAŢĂ MAI ÎMBELŞUGATĂ ŞI MAI FRUMOASĂ

Tovarăşi! Cetăţeni!

Întîmpinăm alegerile pentru Marea Adunare Naţională cu un bogat bilanţ de înfăptuiri, aşa cum niciodată în trecut nu s-a putut prezenta vreun partid în faţa alegătorilor.

Ce dovedesc toate aceste înfăptuiri, care umplu de mîndrie îndreptăţită inima oricărui om ce-şi iubeşte patria?

Ele dovedesc că eliberarea de sub jugul capitaliştilor şi moşierilor din ţară, ca şi al capitaliştilor străini, a trezit uriaşele energii creatoare ale poporului romîn, voinţa sa neînfrîntă de a-şi făuri un viitor fericit. Ele dovedesc că poporul nostru are în fruntea lui un conducător profund devotat intereselor oamenilor muncii, Partidul Muncitoresc Romîn, avangarda clasei muncitoare, care-l călăuzeşte pe un drum just. (Aplauze puternice, ovaţii).

Partidul cheamă oamenii muncii la noi realizări, menite să facă economia ţării mai puternică, viaţa oamenilor mai îmbelşugată şi mai frumoasă.

Patria noastră este bogată în tot felul de resurse naturale; poporul nostru este harnic, talentat, însufleţit de un fierbinte patriotism. Baza materială pe care ne sprijinim în construirea socialismului s-a întărit, experienţa noastră a crescut.

Forţa statului democrat-popular se întăreşte necontenit. Ne bizuim pe prieteni încercaţi, de nădejde. *Nu încape îndoială că, sub conducerea partidului, luminosul program de acţiune al poporului care a fost elaborat de Congresul al II-lea al P.M.R. şi de plenara C.C. al P.M.R. din decembrie 1956 va fi înfăptuit cu succes. Pentru acest program Frontul Democraţiei Populare vă cheamă să vă daţi votul. (Aplauze puternice).*

Votul poporului nostru în alegerile pentru Marea Adunare Naţională va fi un vot pentru politica internă şi externă a partidului nostru: politica de dezvoltare economică şi culturală a

patriei, de asigurare a bunăstării poporului, de întărire a statului democrat-popular, politica de consolidare continuă a unității țărilor socialiste, în frunte cu Uniunea Sovietică, de coexistență pașnică cu toate popoarele, de vigilență față de uneltirile dușmanilor păcii și socialismului, de grijă pentru întărirea capacității de apărare a patriei noastre. *(Aplauze).*

Partidul nostru este convins că votul poporului va constitui o nouă și puternică expresie a unității politice-morale a poporului muncitor, a hotărîrii sale de a-și închina toate forțele cauzei apărării păcii, construirii socialismului, a înfloririi patriei noastre scumpe și ridicării nivelului de trai al celor ce muncesc (Aplauze).

Trăiască inspiratorul și organizatorul victoriilor poporului muncitor — Partidul Muncitoresc Romîn!

Trăiască patria noastră, Republica Populară Romînă!

Trăiască poporul muncitor romîn, constructor al socialismului!

(Aplauze puternice, îndelung repetate. Asistența în picioare ovaționează îndelung pentru partid, pentru Comitetul Central al partidului, pentru victoria în alegeri a Frontului Democrației Populare).

„Scînteia" nr. 3.819
din 2 februarie 1957

CUVÎNTARE ROSTITĂ LA MITINGUL DE LA SOFIA CU PRILEJUL VIZITEI DELEGAȚIEI GUVERNAMENTALE ȘI DE PARTID A R.P.R. ÎN R. P. BULGARIA

— 2 aprilie 1957 —

Scumpi tovarăși și prieteni,

Cetățeni și cetățene ai orașului Sofia,

Permiteți-mi să exprim în numele delegației noastre mulțumirile cele mai prietenești pentru primirea călduroasă pe care ne-ați făcut-o și să vă transmitem totodată din partea partidului nostru și a guvernului Republicii Populare Romîne, din partea întregului nostru popor un tovărășesc și frățesc salut. *(Aplauze).*

Guvernul romîn și Comitetul Central al Partidului Muncitoresc Romîn au primit cu bucurie invitația guvernului dv. și a Partidului Comunist Bulgar de a trimite în Republica Populară Bulgaria o delegație guvernamentală și de partid pentru a ne sfătui împreună asupra principalelor probleme care interesează îndeaproape popoarele noastre.

Pășind pe pămîntul minunatei dv. țări, delegația noastră, întîmpinată cu multă căldură, a simțit prietenia pe care poporul-frate bulgar o nutrește față de poporul nostru. Am citit această prietenie sinceră pe fețele deschise și pline de bucurie cu care ne-a întîmpinat pretutindeni populația orașelor și satelor prin care am trecut, am simțit-o în cuvintele calde, pornite din inimă cu care ne-au primit în mijlocul lor muncitorii și oamenii de cultură din Plovdiv, țăranii cooperatiști din Perustița și Prveneț, — bărbații, femeile și tineretul Bulgariei populare. Vă încredințăm, dragi tovarăși și

prieteni, că poporul romîn nutreşte aceleaşi sentimente de sinceră şi caldă prietenie faţă de poporul-frate bulgar. *(Aplauze).*

În 1948, marele şi neuitatul fiu al poporului bulgar, eminentul fruntaş al mişcării muncitoreşti internaţionale, Gheorghi Dimitrov, vizitînd ţara noastră, a spus că, pînă la construirea podului de fier peste Dunăre, popoarele noastre trebuie să clădească un pod viu în conştiinţa şi inima oamenilor care să nu poată fi distrus de nimeni şi niciodată. Putem constata cu mîndrie că popoarele noastre au dat viaţă acestui îndemn.

Între popoarele noastre există o veche şi tradiţională prietenie, ale cărei rădăcini pătrund adînc în trecutul istoriei. Poporul bulgar şi poporul romîn s-au dezvoltat în condiţii istorice şi economice asemănătoare; ele au năzuit întotdeauna să trăiască în pace şi în strînsă colaborare. Prietenia romîno-bulgară s-a întărit în lupta dusă veacuri de-a rîndul, umăr la umăr, pentru scuturarea jugului otoman. În amintirea poporului nostru este vie memoria revoluţionarilor bulgari Sava Rakovski, Vasil Levski, Hristo Botev, Liuben Caravelov, care, trăind şi luptînd alături de revoluţionarii romîni pe pămîntul ţării noastre, şi-au pus talentul, entuziasmul şi capacitatea lor în slujba ideii nobile a eliberării poporului bulgar.

Prietenia noastră a fost cimentată prin sîngele vărsat în comun de fiii celor două popoare, alături de fiii marelui popor rus în războiul de eliberare naţională din 1877—1878, în care armata romînă, alături de armata rusă, împreună cu patrioţii bulgari, a luptat pentru sfărîmarea jugului otoman, pentru independenţa Romîniei şi Bulgariei.

După zdrobirea jugului otoman popoarele noastre au avut de înfruntat împilarea şi exploatarea propriilor asupritori, capitaliştii şi moşierii, rapacitatea şi sălbăticia capitalului străin. Clasei muncitoare i-a revenit misiunea istorică de a conduce lupta poporului pentru deplina şi adevărata independenţă, pentru dreptate socială, libertate şi o viaţă mai bună. În jurul clasei muncitoare s-au grupat toate forţele progresiste ale popoarelor noastre. Este o mîndrie pentru popoarele bulgar şi romîn că, în ciuda politicii diversioniste

a claselor exploatatoare, de învrăjbire artificială a celor două popoare, prietenia lor s-a dezvoltat şi s-a călit în lupta împotriva exploatării şi asupririi burghezo-moşiereşti, pentru eliberarea socială. O strînsă colaborare s-a stabilit de la bun început între mişcările revoluţionare marxiste din Bulgaria şi Romînia, ale căror tradiţii internaţionaliste au fost continuate de către cele două partide comuniste.

Grea şi plină de jertfe a fost lupta popoarelor noastre împotriva fascismului. Tot ce au avut mai bun popoarele noastre, toate forţele patriotice, în frunte cu clasa muncitoare, organizate şi conduse de partidele comuniste, s-au ridicat la luptă pentru a pune capăt dictaturii fasciste, pentru democraţie şi independenţă naţională.

În ţara voastră, Partidul Comunist Bulgar a organizat eroica mişcare a partizanilor, care a înfăptuit insurecţia populară de la 9 septembrie 1944. În Romînia, partidul comunist a organizat forţele patriotice populare şi le-a condus la victoria insurecţiei armate de la 23 August 1944.

Popoarele noastre vor păstra totdeauna amintirea luptei eroice şi pline de abnegaţie duse împotriva fascismului de clasa muncitoare, de patrioţii antifascişti din ţările noastre, de comunişti, însufleţitorii acestei lupte.

Popoarele noastre nu vor uita niciodată că drumul lor către eliberarea naţională şi socială le-a fost deschis de către marele popor sovietic, de victorioasele forţe armate ale Uniunii Sovietice, care, zdrobind armatele fasciste în cel de-al doilea război mondial, au creat condiţii favorabile pentru răsturnarea dictaturii fasciste în Romînia şi în Bulgaria.

După victoria revoluţiei democrat-populare în ţările noastre, prietenia şi colaborarea romîno-bulgară, bazate pe internaţionalismul proletar, au căpătat un conţinut nou, devenind unul dintre factorii însemnaţi care contribuie la dezvoltarea şi înflorirea continuă a republicilor noastre populare. Pe noi ne unesc astăzi nu numai tradiţiile luptei comune pentru eliberarea naţională şi so-

cială. Bulgaria şi Romînia fac parte din marele şi puternicul lagăr al păcii şi socialismului, în frunte cu Uniunea Sovietică. La baza unităţii ţărilor noastre stau caracterul comun al orînduirii de stat, interesele comune ale apărării independenţei naţionale şi cuceririlor revoluţionare ale popoarelor noastre, comunitatea căilor de dezvoltare social-economică, lupta frăţească pentru construirea socialismului şi apărarea păcii, ideologia comună marxist-leninistă. *(Aplauze)*. Trebuie să muncim neobosiţi pentru întărirea prieteniei şi colaborării romîno-bulgare, pentru întărirea unităţii familiei ţărilor socialiste.

Acest nobil scop ne călăuzeşte permanent în activitatea noastră şi ne-a călăuzit şi în rodnicele tratative pe care le-am purtat, aici la Sofia, asupra principalelor probleme în care sînt interesate popoarele noastre. Trebuie să subliniem cu profundă satisfacţie că discuţiile s-au desfăşurat într-o atmosferă de sinceră şi caldă prietenie, demonstrînd încă o dată comunitatea de interese şi deplina înţelegere reciprocă statornicite între guvernele celor două ţări, între Partidul Comunist Bulgar şi Partidul Muncitoresc Romîn.

Este ştiut că popoarele ţărilor noastre, ca de altfel toate popoarele, sînt vital interesate în instaurarea unei păci trainice în lume. În decursul tratativelor am constatat că între noi există o deplină unitate de vederi atît în aprecierea actualei situaţii internaţionale cît şi în privinţa politicii externe a ţărilor noastre. Evenimentele care s-au desfăşurat în ultimul timp pe arena internaţională au demonstrat că cercurilor agresive imperialiste nu le este pe plac spiritul de destindere în relaţiile internaţionale, că ele nu vor să renunţe la politica „de pe poziţii de forţă". La iniţiativele paşnice ale Uniunii Sovietice, ale Chinei populare, ale celorlalte ţări socialiste şi ale altor state care se conduc în politica lor externă după principiul coexistenţei paşnice între state cu sisteme sociale diferite, cercurile imperialiste răspund cu intensificarea pregătirilor militare, promovînd cu premeditare o politică agresivă îndreptată în primul rînd împotriva ţărilor lagărului socialist cît şi împotriva

popoarelor din ţările coloniale şi dependente care luptă pentru eliberarea lor naţională.

Agresiunea anglo-franco-izraeliană împotriva Egiptului, organizarea rebeliunii contrarevoluţionare din Ungaria, încercările de a impune popoarelor din Orientul apropiat şi mijlociu faimoasa „doctrină Eisenhower", remilitarizarea Germaniei occidentale, formarea Euratomului şi a aşa-zisei „pieţe comune", toate acestea reprezintă numai o parte a acţiunilor întreprinse de cercurile imperialiste pentru a tulbura pacea în lume. Popoarele noastre, care şi-au cucerit libertatea şi independenţa cu preţul atîtor jertfe, condamnă acţiunile agresive ale cercurilor imperialiste, fiind hotărîte să depună toate eforturile pentru a zădărnici planurile lor războinice.

Politica externă a guvernelor Republicii Populare Romîne şi Republicii Populare Bulgaria slujeşte şi va sluji cu cea mai mare fidelitate cauza menţinerii şi consolidării păcii în lumea întreagă. Guvernele noastre se pronunţă pentru dezarmare şi realizarea unui sistem de securitate colectivă în Europa şi sprijină întru totul propunerile făcute în acest sens de Uniunea Sovietică. Ne pronunţăm pentru rezolvarea tuturor problemelor litigioase pe calea tratativelor, pentru promovarea principiilor coexistenţei paşnice între statele cu sisteme sociale diferite.

Considerăm că existenţa unor state socialiste în Balcani reprezintă un factor hotărîtor de stabilitate şi colaborare în această regiune a Europei, deseori frămîntată în trecut de conflicte puse la cale de puterile imperialiste în scopul subjugării şi exploatării popoarelor. Noi dorim să îmbunătăţim şi să întărim continuu relaţiile de prietenie şi bună vecinătate cu toate ţările din peninsula balcanică şi din sud-estul Europei. *(Aplauze)*. De ani de zile se dezvoltă şi se întăresc prietenia şi colaborarea noastră frăţească cu R. P. Albania, care, împreună cu ţările noastre, aduce un aport preţios la cauza întăririi unităţii marii comunităţi a ţărilor socialiste. Guvernele ţărilor noastre acţionează în direcţia dezvoltării relaţiilor de prietenie şi colaborare cu Republica Populară Federa-

tivă Iugoslavia, în interesul păcii şi socialismului, pe baza deplinei egalităţi în drepturi, a respectării suveranităţii şi integrităţii teritoriale, a neamestecului în treburile interne şi a avantajului reciproc.

Se ştie că între Iugoslavia şi ţările lagărului socialist există o serie de divergenţe de ordin ideologic. Partidul nostru şi-a spus deschis părerea cu privire la anumite concepţii ce se exprimă în Iugoslavia şi cu care nu putem fi de acord, deoarece ele contravin unor teze fundamentale ale marxism-leninismului. În mod deosebit Partidul Muncitoresc Romîn a considerat necesar să se dea răspuns părerilor expuse într-o serie de articole şi cuvîntări ale conducătorilor iugoslavi împotriva unităţii şi solidarităţii ţărilor socialiste.

Vom face tot posibilul pentru a reduce şi a lichida aceste divergenţe, exprimîndu-ne speranţa că aceeaşi dorinţă va fi manifestată şi din partea Iugoslaviei.

Romînia şi Bulgaria depun eforturi susţinute în vederea îmbunătăţirii relaţiilor cu Grecia şi Turcia. Guvernele Republicii Populare Bulgaria şi Republicii Populare Romîne doresc să stabilească relaţii de prietenie cu toate statele, pe baza respectului şi avantajului reciproc, pe baza neamestecului în treburile interne ale altor state. În acest spirit guvernele noastre sînt hotărîte să-şi ducă activitatea şi în cadrul O.N.U. pentru ca această organizaţie să-şi îndeplinească rolul care îi revine în apărarea şi consolidarea păcii în lume.

Dragi tovarăşi şi prieteni,

După cum se ştie, în ultimul timp cercurile imperialiste încearcă pe toate căile să lovească în unitatea lagărului ţărilor socialiste, în prietenia popoarelor acestor ţări cu Uniunea Sovietică. Aceste încercări sînt sortite dinainte eşecului. De aproape 40 de ani oamenii muncii de pretutindeni văd în Statul sovietic simbolul luminos al viitorului omenirii. Uniunea Sovietică este primul stat muncitoresc-ţărănesc din lume, în care s-a pus capăt pentru totdeauna exploatării de clasă, asupririi sociale şi naţionale. Către ea s-au îndreptat speranţele şi nădejdile celor mulţi, exploataţi şi umiliţi de pe întregul glob.

Uniunea Sovietică a îndreptăţit totdeauna aceste nădejdi şi speranţe. Prietenia ţărilor noastre cu Uniunea Sovietică, bastion puternic al păcii şi socialismului, este un factor măreţ; ea este izvorîtă din interesele comune ale construirii socialismului, ale înfloririi şi dezvoltării patriilor noastre pe calea lichidării exploatării omului de către om. Nu există forţă în lume care să poată slăbi relaţiile frăţeşti, de colaborare socialistă stabilite între ţările noastre şi Uniunea Sovietică.

Experienţa de ani de zile a Republicii Populare Bulgaria şi Republicii Populare Romîne a arătat că relaţiile de tip nou, bazate pe deplina egalitate în drepturi şi respect reciproc între ţările noastre şi Uniunea Sovietică, ajutorul de nepreţuit al primului stat socialist din lume au făcut posibilă înaintarea noastră rapidă pe drumul socialismului. Numai în strînsă unire şi colaborare cu U.R.S.S. şi cu toate ţările lagărului socialist Bulgaria şi Romînia au putut deveni într-un timp atît de scurt ţări cu o industrie în plină dezvoltare, cu o agricultură pe calea cooperativizării şi mecanizării, cu o cultură înfloritoare, cu un nivel de trai în creştere. *(Aplauze).*

Zdrobirea complotului forţelor contrarevoluţionare din Ungaria, care, cu sprijinul reacţiunii internaţionale, au încercat să răstoarne regimul de democraţie populară, a demonstrat încă o dată că unitatea lagărului socialist este de nezdruncinat.

Lagărul socialist este cea mai mare cucerire a popoarelor după Revoluţia din Octombrie. Cuprinzînd peste 900.000.000 de oameni, care, sub conducerea partidelor comuniste şi muncitoreşti construiesc noua orînduire socială, ei exercită o covîrşitoare influenţă asupra desfăşurării relaţiilor internaţionale în etapa actuală, contribuind în mod hotărîtor la menţinerea şi consolidarea păcii în lume, la întărirea independenţei naţionale şi libertăţii popoarelor.

Guvernele Republicii Populare Romîne şi Republicii Populare Bulgaria, Partidul Comunist Bulgar şi Partidul Muncitoresc Romîn sînt hotărîte să lupte cu fermitate pentru întărirea unităţii lagărului

socialist, în frunte cu Uniunea Sovietică, împotriva oricăror încercări de a o submina. Atîta timp cît împotriva lagărului nostru se duce o politică fățișă de agresiune și provocări, socotim de datoria noastră să depunem toate eforturile pentru întărirea puterii economice, a capacității de apărare a țărilor participante la Tratatul de la Varșovia. *(Aplauze).*

În ultima vreme reacțiunea internațională și-a intensificat atacurile pe frontul ideologic împotriva partidelor comuniste și muncitorești, împotriva țărilor socialiste. Cercurile imperialiste, folosind toate mijloacele de care dispun, duc o campanie de defăimare a țărilor socialiste, de presiune polițienească, de teroare și calomnii împotriva partidelor comuniste din țările capitaliste. Ele caută să activizeze și să stimuleze curentele oportuniste, revizioniste, șovine și naționaliste în rîndurile mișcării muncitorești. Posturile de radio Paris, „Europa liberă", „Vocea Americii", presa capitalistă și alte oficine ale propagandei imperialiste fac o reclamă deșănțată așa-zisului „comunism național". Ele își exprimă nemulțumirea că partidele comuniste și muncitorești resping cu cea mai mare hotărîre această diversiune naționalistă.

De unde acest interes suspect al scribilor imperialiști, dușmani înverșunați ai socialismului, pentru problemele ideologice ale comunismului ? Răspunsul la această întrebare nu este greu de găsit. Fluturînd lozinca „comunismului național", dușmanii socialismului speră să zdruncine unitatea mișcării comuniste internaționale, să dezbine țările socialiste, să submineze solidaritatea internaționalistă a celor ce muncesc. Partidul Muncitoresc Romîn și Partidul Comunist Bulgar, credincioase chemării nemuritoare a lui Marx și Engels : „Proletari din toate țările, uniți-vă !", merg strîns unite pe încercata cale leninistă a internaționalismului proletar, luptînd cot la cot cu celelalte partide frățești pentru zădărnicirea oricăror încercări de subminare a unității mișcării muncitorești mondiale. *(Aplauze prelungite).*

Partidul Muncitoresc Romîn și Partidul Comunist Bulgar luptă cu consecvență pentru apărarea purității învățăturii marxist-leniniste, pentru întărirea continuă a unității rîndurilor partidului și creșterea rolului său conducător în construirea socialismului.

Partidele noastre, călăuzindu-se neabătut după învățătura marelui Lenin, o aplică în mod creator la condițiile concrete istorice, economice și naționale ale fiecărei țări. Ele s-au dovedit în întreaga lor activitate la înălțimea rolului lor istoric de avangardă a clasei muncitoare, de organizator și conducător al popoarelor lor în lupta pentru construirea socialismului ; în această luptă, sub conducerea clasei muncitoare, s-a făurit în țările noastre alianța trainică a muncitorilor și țăranilor, bază de nezdruncinat a puterii populare. Consecvente învățăturii leniniste despre dictatura proletariatului, partidele noastre întăresc continuu puterea populară, dezvoltă democrația socialistă, unitatea indisolubilă dintre partid, guvern și popor. Statele noastre democrat-populare, acumulînd o bogată experiență în construirea socialismului, îndeplinesc cu succes sarcinile lor în construcția economică și culturală, în apărarea cuceririlor revoluționare ale poporului muncitor, a independenței și suveranității naționale.

Învățămintele pe care le trag partidele noastre și alte partide comuniste și muncitorești din evenimentele din Ungaria, unde forțele reacționare, inspirate și organizate de cercurile imperialiste, folosind greșelile serioase ale vechii conduceri în construirea socialismului, au pus în pericol cuceririle revoluționare ale poporului și independența Ungariei populare, cer o vigilență neslăbită față de uneltirile dușmanilor socialismului împotriva orînduirii democrat-populare, făurită prin luptă de popoarele noastre.

Tovarăși,

Rezolvînd sarcinile mari și complexe ale revoluției socialiste, partidele noastre au învățat și învață din experiența istorică, universal valabilă a gloriosului Partid Comunist al Uniunii Sovietice.

Meritul istoric nepieritor al P.C.U.S. constă în faptul că el este primul partid care a rezolvat problemele legate de zdrobirea vechiului stat al claselor exploatatoare, de făurirea statului dictaturii proletariatului și construirea socialismului, acumulînd în acest fel o experiență inepuizabilă. Studierea și însușirea creatoare a experienței Partidului Comunist al Uniunii Sovietice, a luptei sale eroice pentru înfrîngerea greutăților din calea construirii socialismului, a victoriilor sale strălucite ușurează drumul nostru spre socialism și ne ajută să rezolvăm cu succes problemele de bază ale construirii societății noi.

Sub steagul ideilor marelui Lenin, acum 40 de ani, proletariatul rus a înfăptuit Marea Revoluție Socialistă din Octombrie, cel mai de seamă eveniment istoric al erei noastre. Sub același steag s-au eliberat și construiesc socialismul marele popor chinez, popoarele celorlalte țări de democrație populară din Europa și din Asia. Socialismul a depășit de mult granițele unei singure țări. S-a făurit și se dezvoltă continuu sistemul mondial al socialismului, a cărui existență exercită o înrîurire hotărîtoare asupra destinelor omenirii. Mersul omenirii spre socialism este o lege a istoriei. Nimeni și nimic nu poate împiedica triumful măreţelor idei ale marxism-leninismului. *(Aplauze).*

Dragi tovarăși și prieteni,

Vizita delegației noastre se apropie de sfîrșit. Neuitate vor rămîne pentru noi zilele minunate petrecute pe pămîntul ospitalier al țării dv., în mijlocul prietenilor și tovarășilor noștri de luptă bulgari. Cu inima plină de bucurie am pășit prin locurile unde harnicul popor bulgar își făurește viața sa cea nouă. În țara dv., în trecut înapoiată din punct de vedere economic, ați înfăptuit uriașe schimbări, ați creat noi ramuri industriale, industria constructoare de mașini, industria electrotehnică și electroenergetică, șantiere navale, ați obținut succese deosebite pe drumul industrializării socialiste. Cu mîinile voastre, bravi constructori ai Bulgariei noi, ați

ridicat noul oraș socialist Dimitrovgrad, uzinele metalurgice „Lenin", combinatul chimic „Stalin", combinatul textil „Marița", precum și alte multe fabrici și uzine, lacuri de acumulare și centrale electrice.

Ne manifestăm bucuria pentru succesele strălucite obținute de poporul bulgar, sub conducerea Partidului Comunist Bulgar, în transformarea socialistă a agriculturii. Sectorul socialist a devenit dominant în agricultură. Se transformă satele bulgare, se formează omul nou, se ridică nivelul de trai al țărănimii muncitoare. Noi felicităm frățește pentru aceste succese eroica clasă muncitoare bulgară, harnica voastră țărănime și intelectualitatea voastră, pe conducătorul operei de construire a socialismului în Bulgaria — partidul comunist.

Experiența pe care ați obținut-o în acest domeniu este valoroasă și pentru celelalte țări democrat-populare.

Succeselor dobîndite în industria și agricultura din R.P. Bulgaria li se alătură realizările deosebite dobîndite în făurirea culturii noi, socialiste. Toate aceste victorii sînt rodul muncii pline de abnegație a maselor populare, care urmează cu fermitate politica înțeleaptă a Partidului Comunist Bulgar. Succesele poporului dv. ne-au produs o adîncă bucurie, un sentiment de legitimă mîndrie, deoarece ele sînt succesele unui popor-frate, de care ne leagă o caldă prietenie.

Poporul romîn a obținut mari realizări în anii democrației populare. Romînia, care se afla în trecut la cheremul trusturilor străine și al propriilor capitaliști și moșieri, a ajuns o țară cu o industrie în plină dezvoltare și cu o agricultură care a pornit pe calea colectivizării și mecanizării.

În prezent, poporul nostru muncește cu avînt pentru traducerea în viață a sarcinilor trasate de cel de-al II-lea Congres al Partidului Muncitoresc Romîn și de plenara Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Romîn din decembrie 1956. Partidul și guvernul nostru traduc în viață în mod consecvent politica de in-

dustrializare socialistă, îndreptîndu-şi atenţia deosebită spre dezvoltarea acelor ramuri industriale care au asigurată baza de materie primă în ţară. Mari perspective se deschid în faţa industriei chimice care va deveni un factor puternic în dezvoltarea economiei noastre naţionale.

Guvernul şi partidul nostru au luat în 1956 şi 1957 o serie de măsuri importante pentru a asigura, pe temelia trainică a dezvoltării industriei grele, creşterea continuă a producţiei agricole şi a industriei producătoare de bunuri de larg consum, pentru ridicarea nivelului de trai al celor ce muncesc.

În ce priveşte agricultura, cu toate succesele incontestabile, cu toate că sectorul socialist s-a dezvoltat mai ales în ultimul timp în ritm mai rapid, cu toate că avem mai multe raioane în întregime cooperativizate şi că sectorul socialist ocupă peste 30% din suprafaţa agricolă, sîntem încă rămaşi în urma dv. Partidul nostru desfăşoară o largă muncă politică-educativă pentru transformarea socialistă a satelor patriei noastre.

Recent, partidul, guvernul, Marea Adunare Naţională au adoptat noi măsuri în vederea întăririi democraţiei socialiste în viaţa de stat şi economică a ţării, stimulînd în şi mai mare măsură iniţiativa creatoare a maselor populare în opera de construire a socialismului.

Înfăptuirile cu care pe drept cuvînt se mîndresc popoarele noastre au fost obţinute în lupta pentru înfrîngerea greutăţilor inerente procesului de construire a socialismului. Vom avea, desigur, şi în viitor greutăţi şi neajunsuri.

A construi socialismul înseamnă tocmai a învinge astfel de greutăţi, a înlătura piedicile care stau în calea dezvoltării multilaterale, proporţionale, a economiei naţionale, în calea ridicării nivelului de trai al celor ce muncesc.

Popoarele noastre, partidele noastre vor duce pînă la capăt opera începută. Chezăşie stă forţa creatoare descătuşată prin eliberarea de exploatare a milioanelor de muncitori şi ţărani din

ţările noastre, unitatea crescîndă a oamenilor muncii, unirea lor tot mai puternică în jurul partidelor noastre. Chezăşie stă hotărîrea noastră de a întări şi în viitor, ca bunul cel mai de preţ, unitatea şi coeziunea partidelor noastre. *(Vii aplauze).*

Scumpi tovarăşi şi prieteni,

Atît Republica Populară Romînă cît şi Republica Populară Bulgaria dispun de posibilităţi largi de colaborare şi de schimb rodnic de experienţă în toate domeniile de activitate.

Delegaţiile partidelor noastre au semnat o declaraţie cu privire la lărgirea relaţiilor de colaborare între Partidul Muncitoresc Romîn şi Partidul Comunist Bulgar. Delegaţiile noastre au stabilit să lărgească colaborarea economică, tehnică-ştiinţifică, schimburile de mărfuri şi alte măsuri menite să contribuie la înflorirea economică a celor două ţări. Se lărgesc schimburile culturale între Republica Populară Bulgaria şi Republica Populară Romînă. Sîntem convinşi că documentele semnate de delegaţiile noastre vor fi aprobate în unanimitate de popoarele ambelor ţări. *(Aplauze).*

Rezultatele tratativelor desfăşurate aici, în frumoasa capitală a ţării dv., sînt, după cum se vede, rodnice. Prietenia frăţească, colaborarea socialistă şi ajutorul reciproc — acesta este firul roşu al tratativelor şi documentelor semnate. *(Aplauze).*

Tovarăşi,

Marele poet şi revoluţionar bulgar Hristo Botev scria acum aproape 80 de ani într-un ziar editat în ţara noastră: „Numai alianţa naţională şi frăţească între popoare poate desfiinţa suferinţa, sărăcia, mizeria şi pe paraziţii speciei omeneşti. Numai această alianţă poate instaura o adevărată libertate, egalitate şi fericirea pe pămînt".

Împreună am dat viaţă acestei viziuni profetice. Pentru binele şi prosperitatea popoarelor noastre, pentru socialism, pentru pace în lumea întreagă, nu vom precupeţi nimic în vederea întăririi şi

dezvoltării alianței frățești, socialiste, între țările noastre, între toate țările lagărului socialist, în frunte cu prietena și sprijinitoarea noastră, marea Uniune Sovietică. *(Puternice aplauze).*

Să trăiască și să se întărească prietenia și colaborarea frățească dintre poporul romîn și poporul bulgar!

Trăiască unitatea de nezdruncinat a lagărului țărilor socialiste, în frunte cu Uniunea Sovietică!

Trăiască pacea în lumea întreagă! *(Aplauze furtunoase, care nu contenesc minute în șir).*

„Scînteia" nr. 3.871
din 3 aprilie 1957

CUVÎNTARE ROSTITĂ LA MITINGUL OAMENILOR MUNCII DIN CAPITALĂ ȚINUT CU PRILEJUL VIZITEI DELEGAȚIEI C.C. AL P. C. FRANCEZ

— 20 aprilie 1957 —

Dragi tovarăși,

Permiteți-mi ca, în numele Partidului Muncitoresc Romîn, în numele clasei muncitoare din Romînia și al întregului popor muncitor, să salut din toată inima prezența în mijlocul nostru a delegației eroicului Partid Comunist Francez, pe tovarășul Waldeck Rochet, conducătorul delegației, și pe tovarășii Georges Frischmann, Marcel Servin, Madeleine Vincent și Roland Leroy, membrii delegației. *(Aplauze prelungite).* Aducem un frățesc salut de solidaritate clasei muncitoare franceze, partidului său comunist, Comitetului Central al Partidului Comunist Francez, în frunte cu tovarășul Maurice Thorez. *(Aplauze furtunoase).*

Poporul romîn poartă o profundă stimă poporului francez, care, în decursul secolelor, a dat o contribuție de preț la mersul înainte al societății, la îmbogățirea tezaurului de cultură al omenirii.

Prietenia dintre popoarele romîn și francez are o veche tradiție cimentată în lupta lor pentru libertate și democrație, pentru progres social. Revoluționarii care în 1848 au ridicat în țara noastră steagul libertăților democratice și al independenței naționale, și printre ei marele revoluționar democrat Nicolae Bălcescu, care a luptat pe baricadele Parisului, au fost sprijiniți de cercurile progresiste ale Franței. Iar cînd proletariatul parizian a ridicat, în 1871, steagul revoluției proletare, făurind Comuna din Paris, în rîndurile comunarzilor s-au găsit și romîni ca Dimitrie Dobrescu,

Ion Cernătescu, Constantin Haralambie şi alţii. În zilele cînd burghezia îneca în sînge Comuna, ziarul „Le Figaro", care astăzi aţîţă la devastarea sediilor comuniste, scria: „Cerem... ca toţi membrii Comunei..., ca toţi polonezii suspecţi, toţi valahii... să fie conduşi, după o judecată sumară, de la închisoare unde vor fi fost închişi la Cîmpul lui Marte, unde vor fi ucişi". Ce bine recunoaştem în aceste urlete de fiară pe duşmanii de ieri şi de astăzi ai păcii şi democraţiei !

Exemplul eroic al Comunei din Paris a însufleţit primele cercuri socialiste şi muncitoreşti din ţara noastră. Ecourile chemării la luptă a comunarzilor răsună în versurile marelui nostru poet naţional Mihail Eminescu şi în operele altor scriitori înaintaţi.

De la începutul veacului nostru, legăturile dintre mişcarea muncitorească din Franţa şi din Romînia s-au dezvoltat continuu, iar după victoria istorică a Marii Revoluţii Socialiste din Octombrie şi formarea în ambele ţări a partidelor comuniste ele s-au întărit sub flamura victorioasă a marxism-leninismului. Clasa muncitoare din Romînia, comuniştii romîni nu vor uita niciodată sprijinul frăţesc primit din partea mişcării comuniste şi progresiste din Franţa în anii grei de luptă împotriva regimului burghezo-moşieresc. Nu vom uita glasul plin de mînie al marelui scriitor revoluţionar Henri Barbusse, care demasca atrocităţile siguranţei fasciste din Romînia, larga mişcare de solidaritate a proletariatului francez cu muncitorii şi intelectualii antifascişti romîni, cu luptele ceferiştilor, petroliştilor, minerilor pentru pîine, pace şi libertate.

În zilele cotropirii Franţei de către hitlerişti, numeroşi patrioţi romîni au luptat în Rezistenţa franceză. Stropind cu sîngele lor pămîntul Franţei martirizate, au căzut comuniştii Nicolaie Cristea, Iosif Clisci, Sas Dragoş şi alţi patrioţi romîni.

Clasele stăpînitoare din vechea Romînie făceau mare caz de dragostea lor pentru Franţa. Dar dragostea lor nu se îndrepta spre poporul francez, spre cultura înaintată franceză, ci spre guvernele reacţionare, spre Franţa celor 200 de familii, spre băncile şi trusturile franceze care au exploatat şi jefuit zeci de ani bogăţiile

Romîniei şi sub a căror exploatare continuă încă să se afle clasa muncitoare franceză, poporul francez.

Oamenii muncii din ţara noastră ştiu foarte bine că cercurile reacţionare agresive din Franţa n-au reprezentat şi nu reprezintă năzuinţele poporului francez şi că împotriva acestor cercuri poporul francez desfăşoară o luptă curajoasă de zi cu zi.

Poporul nostru nutreşte respect şi simpatie pentru cultura şi tradiţiile progresiste ale Franţei. El urmăreşte cu solidaritate frăţească lupta comuniştilor francezi, a clasei muncitoare şi a intelectualităţii progresiste franceze pentru cerinţele vitale ale oamenilor muncii, pentru pace, democraţie, socialism, pentru independenţa, onoarea şi demnitatea Franţei. *(Aplauze).*

Tovarăşi,

Delegaţii Comitetului Central al partidului nostru şi delegaţii C.C. al Partidului Comunist Francez au avut convorbiri rodnice, în desfăşurarea cărora ne-am informat reciproc despre activitatea celor două partide, am avut un schimb de păreri cu privire la situaţia internaţională, cu privire la problemele mişcării muncitoreşti internaţionale şi la alte probleme care interesează îndeaproape partidele noastre şi am examinat perspectivele dezvoltării relaţiilor de prietenie şi colaborare dintre popoarele romîn şi francez.

Cum este şi firesc în actuala situaţie internaţională, ne-am preocupat îndeaproape de problemele luptei pentru realizarea celei mai arzătoare năzuinţi a popoarelor din lumea întreagă — asigurarea unei păci trainice în lume.

Sîntem deosebit de bucuroşi să subliniem că discuţiile au decurs într-o atmosferă caldă, tovărăşească, în spiritul unei depline unităţi de vederi în toate problemele. *(Aplauze).*

Precum se ştie, acum aproape doi ani, datorită eforturilor popoarelor din numeroase ţări şi ca urmare a acţiunilor constructive iniţiate de Uniunea Sovietică, de marea Chină populară, de celelalte ţări ale lagărului socialist şi de o serie de alte state care duc o politică de coexistenţă paşnică, se realizase o anumită destindere

a încordării internaționale. Dar această destindere n-a fost și nu putea să fie pe placul cercurilor imperialiste agresive, și în primul rînd al cercurilor imperialiste americane, care realizează profituri uriașe din cursa înarmărilor și care urmăresc cucerirea dominației mondiale, subminarea regimurilor populare din țările socialiste, înăbușirea mișcării de eliberare națională a popoarelor. O expresie a acestei politici a fost agresiunea împotriva Egiptului și rebeliunea contrarevoluționară din Ungaria.

Datorită luptei demne, curajoase a poporului egiptean, solidarității popoarelor arabe, presiunii popoarelor iubitoare de pace și atitudinii ferme a țărilor socialiste, în frunte cu Uniunea Sovietică, cu China populară, agresorii au fost siliți să dea îndărăt și să părăsească Egiptul. Masele largi ale poporului francez, în frunte cu comuniștii, au condamnat cu indignare agresiunea și au acționat împotriva acestei politici care a lovit nu numai în interesele generale ale păcii, ci și în interesele naționale fundamentale ale Franței. Partidul Comunist Francez este însuflețitorul acestei lupte nobile a maselor populare din Franța. Eșecul agresiunii din Egipt a demonstrat că încercările cercurilor agresive de a provoca o nouă conflagrație pot fi împiedicate. Desfășurarea evenimentelor a arătat cîtă dreptate a avut Stalin cînd a spus că pacea va fi menținută și consolidată dacă popoarele vor lua în propriile lor mîini cauza menținerii păcii și o vor apăra pînă la capăt.

În ciuda eșecurilor politicii colonialiste, imperialiștii, și în primul rînd cei americani, continuă politica de înrobire a popoarelor din Orientul apropiat și mijlociu și din Africa de nord, poleită în formula „doctrinei Eisenhower". Această politică a cercurilor conducătoare din S.U.A. are drept scop de a stăvili și a înăbuși prin toate mijloacele lupta popoarelor coloniale, care năzuiesc spre independență națională și progres social, și totodată de a acapara bogățiile pe care le-au stăpînit timp de secole în această parte a globului aliații mai slabi ai imperialismului american — colonialiștii englezi și francezi. Dar, oricare ar fi poleiala care maschează sistemul colonial, popoarele trezite din țările coloniale îl resping, luptînd

cu hotărîre pentru scuturarea jugului colonialist, pentru libertatea națională. Orice ar face cercurile agresive imperialiste, nimic nu mai poate salva de la pieire rușinosul sistem colonial.

Poporul romîn își exprimă solidaritatea sa frățească cu lupta pe care o duc popoarele din Asia și din Africa pentru cucerirea, apărarea și consolidarea independenței lor naționale.

Asigurăm delegația Partidului Comunist Francez că oamenii muncii din țara noastră sînt pe deplin solidari cu poziția internaționalistă a Partidului Comunist Francez, călăuzit de cuvintele geniale ale lui Marx că un popor care asuprește pe altul nu poate fi liber. Partidul Comunist Francez, în fruntea forțelor democratice franceze, luptă pentru încetarea focului în Algeria și pentru stabilirea unor noi legături între Franța și Algeria, bazate nu pe relații colonialiste, ci pe egalitate în drepturi, pe recunoașterea independenței poporului algerian și pe comunitatea de interese a celor două popoare.

Popoarele doritoare de pace din întreaga lume sînt îngrijorate de existența pactelor agresive — N.A.T.O., S.E.A.T.O., pactul de la Bagdad —, de activitatea pe care o desfășoară cercurile monopoliste din Apus, din inițiativa și la ordinele imperialiștilor americani, în vederea creării așa-zisei „piețe europene comune" și a „Euratomului". O primejdie serioasă pentru pacea în Europa și în lumea întreagă reprezintă reînvierea Wehrmacht-ului și politica de creare în Europa a unui sistem militar în care rolul dominant îl au revanșarzii germani.

Poporul romîn, care a îndurat suferințe nenumărate de pe urma războaielor provocate de militariștii germani și de pe urma ocupației hitleriste, nu poate privi cu indiferență refacerea mașinii de război vest-germane. Pe bună dreptate popoarele care au avut de suferit sub ocupația hitleristă sînt indignate de numirea generalului nazist Speidel în calitate de comandant al forțelor N.A.T.O. din centrul Europei și consideră aceasta drept o ofensă adusă memoriei celor căzuți în lupta împotriva hitleriștilor în Franța și în celelalte țări, între care și Romînia.

Poporul romîn este pe deplin solidar cu toate forțele care luptă pentru o Germanie unită, democratică și iubitoare de pace. Asigurăm Partidul Comunist German din Germania occidentală — silit de guvernul reacționar de la Bonn să activeze în ilegalitate — de deplina solidaritate a oamenilor muncii din țara noastră. *(Aplauze).*

În fața politicii agresive a cercurilor imperialiste, popoarele au datoria să-și întărească vigilența, să intensifice lupta pentru apărarea și consolidarea păcii. În prezent, după încetarea agresiunii contra Egiptului și eșecul complotului contrarevoluționar din Ungaria, există posibilitatea unei anumite destinderi în relațiile internaționale.

Partidul Muncitoresc Romîn și Partidul Comunist Francez, slujind cu fidelitate cauza păcii, sînt hotărîte să mobilizeze și mai departe popoarele țărilor lor în lupta pentru dezarmare, pentru dezvoltarea relațiilor pașnice între toate popoarele, pentru realizarea unui sistem de securitate colectivă în Europa. Consecvent principiilor coexistenței pașnice între toate statele, fără deosebire de orînduire socială, guvernul Republicii Populare Romîne acționează cu perseverență pentru a stabili cu toate statele legături comerciale, politice și culturale bazate pe principiul egalității în drepturi, al respectului reciproc, al independenței și suveranității de stat, al integrității teritoriale și neamestecului în afacerile interne. În acest domeniu țara noastră a obținut, după cum se știe, unele succese și este hotărîtă să promoveze și în viitor această orientare în politica sa externă. *(Aplauze).*

Tovarăși,

Este un lucru bine cunoscut de toată lumea că astăzi în calea planurilor războinice de asuprire națională și socială ale imperialiștilor se ridică forța de neînvins a mișcării muncitorești internaționale și a unității lagărului socialist, în frunte cu Uniunea Sovietică. Nu este deci de mirare că reacțiunea internațională a dezlănțuit în ultimul timp campanii furibunde împotriva partidelor

comuniste și muncitorești, a mișcării muncitorești revoluționare, împotriva Uniunii Sovietice și a țărilor democrat-populare, căutînd prin toate mijloacele să submineze unitatea țărilor socialiste, prietenia acestor țări cu Uniunea Sovietică.

Uneltirile și strădaniile imperialiștilor sînt și vor fi zadarnice. Nimic nu poate fi mai plin de învățăminte pentru popoare ca propria lor experiență istorică. Timp de aproape 40 de ani, de la Marea Revoluție Socialistă din Octombrie pînă astăzi, viața a arătat oamenilor muncii de pretutindeni că în Uniunea Sovietică, primul stat socialist din lume, s-a realizat, sub steagul ideilor marelui Lenin, visul de milenii al tuturor celor oprimați, visul înlăturării oricărei asupriri și exploatări a omului de către om. Exemplul Uniunii Sovietice, construcția victorioasă a socialismului și trecerea la construirea comunismului pe a șasea parte a globului au arătat clasei muncitoare din toate țările că puterea claselor exploatatoare *poate fi răsturnată*, că socialismul nu este numai un ideal frumos, ci el este și *pe deplin realizabil*. Măreața construcție socialistă a Uniunii Sovietice a devenit mîndria clasei muncitoare internaționale, a însuflețit nădejdile și a dat certitudinea victoriei în lupta celor exploatați și asupriți din toate țările lumii. *(Aplauze).*

În lupta pe care partidele noastre au dus-o și o duc pentru realizarea misiunii istorice a clasei muncitoare am învățat și învățăm din bogatul tezaur de experiență istorică a gloriosului Partid Comunist al Uniunii Sovietice, farul călăuzitor al mișcării muncitorești revoluționare și al oamenilor muncii din lumea întreagă în lupta pentru pace, democrație și socialism. Făurit de marele Lenin, P.C.U.S. și-a cucerit în peste o jumătate de veac de activitate stima și dragostea mișcării revoluționare, a întregii omeniri progresiste. *(Aplauze).*

Ca un rezultat firesc al procesului dezvoltării istorice, Uniunea Sovietică, cea mai puternică țară a lagărului socialist, cu cea mai bogată experiență revoluționară, este de 40 de ani centrul incontestabil al mișcării comuniste internaționale.

Experienţa proprie a poporului nostru — ca şi a celorlalte ţări socialiste — a dovedit că prietenia frăţească cu Uniunea Sovietică este un factor esenţial pentru independenţa şi prosperitatea patriei noastre.

Relaţiile de tip nou, bazate pe egalitate deplină în drepturi şi respect reciproc, statornicite între ţara noastră şi Uniunea Sovietică, ajutorul multilateral pe care marele stat socialist ni l-a acordat şi ni-l acordă au permis ca ţara noastră, prin munca creatoare a poporului muncitor, să înainteze rapid pe calea socialismului. Romînia s-a transformat într-un timp istoriceşte scurt, dintr-o ţară înapoiată din punct de vedere economic, într-o ţară cu o industrie în plină dezvoltare, cu o agricultură care înaintează pe drumul cooperativizării şi mecanizării, cu un nivel de trai în creştere.

Nu există forţă în lume care să zdruncine relaţiile frăţeşti de colaborare socialistă dintre ţara noastră şi Uniunea Sovietică, dintre toate ţările lagărului socialist. *(Aplauze prelungite).*

Lagărul socialismului este cea mai mare cucerire a popoarelor după Revoluţia din Octombrie. El uneşte o treime din omenire, 900.000.000 de oameni, care, sub conducerea partidelor comuniste şi muncitoreşti, făuresc cea mai înaintată orînduire socială a istoriei, societatea socialistă.

Unitatea şi forţa lagărului ţărilor socialiste au o deosebită importanţă internaţională, căci reprezintă cel mai puternic factor al păcii mondiale, al colaborării internaţionale şi coexistenţei paşnice între statele cu regim social diferit.

Poporul nostru, sub conducerea Partidului Muncitoresc Romîn, apără cu fermitate unitatea lagărului socialist, căci ea este chezăşia independenţei naţionale şi suveranităţii noastre de stat.

Zdrobirea rebeliunii contrarevoluţionare din Ungaria de către forţele sănătoase ale poporului maghiar, cu ajutorul internaţionalist al Uniunii Sovietice şi cu sprijinul frăţesc al ţărilor de democraţie populară, a arătat unitatea şi solidaritatea lagărului socialist, capacitatea lui de a riposta hotărît la orice încercare de a se

atenta la suveranitatea şi independenţa naţională a ţărilor socialiste. *(Aplauze).*

Evenimentele din Ungaria arată însemnătatea pe care o reprezintă pentru partid unitatea sa internă. Orice fel de fracţiuni, orice opoziţie din interiorul partidului sfîrşesc în cele din urmă în mlaştina contrarevoluţiei. De aceea nici o fisură, oricît de mică, nu poate fi îngăduită în partidul clasei muncitoare. Comuniştii sînt datori să păstreze şi să consolideze continuu disciplina de partid, unitatea de nezdruncinat a rîndurilor partidului, vigilenţa împotriva uneltirilor duşmanilor socialismului.

Învăţămintele evenimentelor din Ungaria demonstrează din nou marea însemnătate a coeziunii ideologice a partidului, a fermităţii sale în lupta împotriva influenţelor ideologice străine, rolul hotărîtor pe care-l are întărirea necontenită a legăturilor partidului şi a conducerii sale cu masele largi ale clasei muncitoare şi ale celorlalţi oameni ai muncii.

Tovarăşi,

Partidul nostru, Comitetul nostru Central salută Partidul Comunist Francez, partid marxist-leninist consecvent, pentru unitatea şi coeziunea rîndurilor sale, pentru capacitatea sa de a mobiliza şi a influenţa masele, pentru prestigiul pe care şi l-a cucerit în masele populare. *(Aplauze prelungite).*

Este un merit istoric al clasei muncitoare franceze de a-şi fi făurit un partid puternic — cel mai mare partid al Franţei — partidul comunist, legat de mase, neclintit pe poziţiile marxism-leninismului.

Poziţia principială, consecventă a Partidului Comunist Francez în problemele internaţionale ale mişcării muncitoreşti a adus o contribuţie însemnată la întărirea unităţii partidelor comuniste şi muncitoreşti pe baza principiilor leniniste ale internaţionalismului proletar.

Lupta împotriva oricăror încercări de subminare a acestei unităţi, educarea internaţionalistă a oamenilor muncii este o pre-

ocupare permanentă a partidelor comuniste și muncitorești. Unitatea mișcării comuniste mondiale, pe baza marxism-leninismului, are o importanță primordială în lupta clasei muncitoare pentru pace și socialism.

Sîntem bucuroși să constatăm că întîlnirea delegației partidului nostru cu delegația tovarășilor noștri francezi a fost rodnică și contribuie la sudarea și consolidarea unității internaționale a partidelor marxist-leniniste.

În vederea dezvoltării relațiilor de solidaritate internațională și a legăturilor dintre partidele frățești, în ultima vreme au avut loc numeroase întîlniri ale delegațiilor de partid și convorbiri în care se examinează în spirit tovărășesc principalele probleme ale mișcării muncitorești internaționale, se realizează schimbul de experiență între partidele comuniste și muncitorești.

Partidul nostru a primit cu satisfacție rezultatele tratativelor dintre Uniunea Comuniștilor din Iugoslavia și Partidul Comunist Francez. Partidul Muncitoresc Romîn s-a pronunțat și se pronunță cu sinceritate pentru relații bune cu Uniunea Comuniștilor din Iugoslavia și pentru dezvoltarea legăturilor de prietenie dintre țările lagărului socialist și Iugoslavia în interesul păcii și socialismului. Împărtășim pe deplin părerea exprimată de tovarășul Hrușciov că, pentru întărirea acestei prietenii pe temelia marxism-leninismului, trebuie să se acorde atenția principală nu sublinierii divergențelor, ci acelor elemente care apropie popoarele noastre în lupta pentru socialism și pace.

Partidul nostru, ca și celelalte partide comuniste și muncitorești, depune și va depune și pe viitor eforturi în această direcție. Sîntem încredințați că, prin eforturi similare și din partea iugoslavă, în spiritul internaționalismului proletar, legăturile noastre de prietenie și colaborare cu Uniunea Comuniștilor din Iugoslavia și cu Republica Populară Federativă Iugoslavia se vor dezvolta și consolida.

Tovarăși,

De mai bine de un an de zile, mișcarea muncitorească internațională cunoaște o intensă activitate ideologică, de generalizare teoretică a experienței mișcării comuniste internaționale. Un rol de mare însemnătate l-a avut în această privință Congresul al XX-lea al P.C.U.S., care a înarmat partidele comuniste și muncitorești cu noi teze teoretice și a dat un puternic avînt gîndirii marxiste și mișcării muncitorești.

Partidul Comunist Francez și Partidul Muncitoresc Romîn au dat și dau contribuția lor creatoare la această muncă ideologică, apărînd cu consecvență puritatea învățăturii marxist-leniniste și luptînd împotriva oricăror încercări de revizuire a acesteia.

În mișcarea muncitorească internațională se manifestă pe alocuri confuzii serioase în probleme de cea mai mare însemnătate pentru partidele comuniste și muncitorești, privind, de pildă, rolul conducător al partidului marxist-leninist în revoluția socialistă, rolul statului ca instrument al construcției socialismului, legile și trăsăturile fundamentale ale revoluției socialiste etc.

Cînd se duc discuții teoretice pe asemenea teme, nu trebuie să se uite că istoria a depășit perioada în care aceste probleme aveau doar un caracter teoretic și că aceste teme pot și trebuie să fie examinate în lumina experienței concrete. Practica luptei de clasă în întreaga lume, și cu deosebire practica revoluției socialiste, a construirii socialismului în diferite țări din Europa și Asia, a confirmat justețea deplină și caracterul universal valabil al principiilor marxism-leninismului. Este un merit al partidelor comuniste și muncitorești din aceste țări că au știut să aplice creator învățătura marxist-leninistă corespunzător cu particularitățile economice, istorice și naționale ale țărilor respective. Experiența atît de variată și totuși unică a unor țări atît de diferite ca întindere, tradiții istorice, particularități economice cum sînt U.R.S.S., Cehoslovacia, Coreea de nord, Albania, China, R. D. Germană, Romînia sau celelalte a demonstrat că, indiferent de condițiile concrete și particularitățile fiecărei țări care determină forme și metode variate de

cucerire a puterii politice şi de construire a socialismului, trăsăturile fundamentale ale revoluţiei socialiste, ale construirii socialismului sînt comune şi generale pentru toate ţările. Recunoaşterea acestui adevăr confirmat de istorie este necesară pentru oricine stă consecvent pe poziţiile marxism-leninismului.

Tovarăşi,

Am fost bucuroşi să invităm pe iubiţii noştri tovarăşi francezi să cunoască activitatea organizaţiilor noastre de partid, să viziteze uzine, sate, instituţii de artă şi cultură, să le arătăm cum munceşte şi cum îşi făureşte o viaţă nouă poporul muncitor romîn, stăpîn pentru întîia oară pe propriile sale destine. Sîntem convinşi că aceste vizite şi discuţiile care au avut loc între oaspeţi şi oamenii muncii sînt o contribuţie la întărirea prieteniei şi solidarităţii dintre clasa muncitoare din Franţa şi clasa muncitoare din R. P. Romînă, dintre popoarele noastre.

Partidele noastre frăţeşti au exprimat identitatea de vederi în ceea ce priveşte adîncirea prieteniei romîno-franceze, a dezvoltării între Romînia şi Franţa de legături culturale, economice şi comerciale reciproc avantajoase, precum şi în vederea dezvoltării relaţiilor dintre cele două state pe baza egalităţii în drepturi şi a neamestecului în treburile interne. *(Aplauze).*

Sîntem hotărîţi să întărim, sub diferite forme, colaborarea dintre partidele noastre frăţeşti, pe baza principiilor internaţionalismului proletar, în interesul întăririi prieteniei popoarelor noastre, în interesul păcii şi socialismului.

Caracterizînd epoca noastră, marele Lenin a arătat că „istoria omenirii face în zilele noastre o cotitură dintre cele mai mari, dintre cele mai grele, o cotitură... de o însemnătate universal-eliberatoare". În epoca noastră, spunea Lenin, omenirea trece „din bezna suferinţelor, chinurilor foametei, sălbăticirii, la viitorul luminos al societăţii comuniste, al bunăstării generale şi al păcii trainice".

Făuritorii acestui viitor luminos sînt oamenii muncii, sînt masele populare, conduse de partidele comuniste şi muncitoreşti,

care se călăuzesc după nemuritoarea învăţătură marxist-leninistă.

În numele Partidului Muncitoresc Romîn, al clasei noastre muncitoare, al poporului romîn, urăm eroicului Partid Comunist Francez, clasei muncitoare franceze, poporului francez succes deplin în lupta nobilă pentru pace şi socialism, pentru progresul Franţei. *(Aplauze îndelungate).*

Trăiască Partidul Comunist Francez, conducătorul încercat al proletariatului francez şi al întregului popor francez! *(Aplauze îndelungate. Ovaţii).*

Trăiască marele lagăr al socialismului, în frunte cu Uniunea Sovietică! *(Aplauze îndelungate. Ovaţii).*

Trăiască unitatea de nezdruncinat a partidelor comuniste şi muncitoreşti! *(Aplauze îndelungate. Ovaţii).*

Trăiască marea cauză a păcii, democraţiei şi socialismului! *(Aplauze îndelungate, furtunoase. Ovaţii).*

„Scînteia" nr. 3.887
din 21 aprilie 1957

CUVÎNTARE ROSTITĂ LA RECEPŢIA OFERITĂ DE CONSILIUL DE MINIŞTRI AL R. D. GERMANE ÎN CINSTEA DELEGAŢIEI GUVERNAMENTALE ŞI DE PARTID A R.P.R.

— 26 aprilie 1957 —

Dragă tovarăşe Ulbricht,
Dragă tovarăşe Grotewohl,
Dragi tovarăşi şi prieteni,

Permiteţi-mi să mă folosesc de acest prilej pentru a vă transmite dv. şi, prin dv., tuturor oamenilor muncii din R. D. Germană un salut tovărăşesc şi cele mai bune urări din partea clasei muncitoare şi a întregului popor romîn.

Vizitînd R. D. Germană, luînd contact cu oamenii muncii germani pentru prima dată stăpîni pe destinele lor, în mintea noastră răsună puternic cuvintele marelui conducător al clasei muncitoare germane şi al Partidului Comunist German, Ernst Thälmann: „Clasa muncitoare eliberată va lua stindardul naţiunii în mîinile sale şi-l va duce spre primăvara socialistă a popoarelor".

Îndemnul lui Thälmann este astăzi o realitate vie în R. D. Germană.

Vreau să vă exprim, dragi tovarăşi, bucuria pe care o resimţim cînd vedem înfăptuirile voastre socialiste, puterea crescîndă a fabricilor voastre, viaţa nouă a muncitorimii, a ţărănimii, şcolile, laboratoarele, instituţiile voastre sociale şi culturale.

Drumul comun spre socialism este chezăşia principală a prieteniei de nezdruncinat dintre R. P. Romînă şi R. D. Germană. Nimic nu poate uni mai strîns ţări şi popoare decît lupta comună pentru înfăptuirea celor mai înalte idealuri pe care le-a avut vreodată omenirea: eliberarea de sub orice fel de exploatare, pacea şi prietenia dintre popoare.

Între ţări socialiste, în care rolul conducător aparţine partidului clasei muncitoare, colaborarea strînsă dintre aceste partide constituie un factor esenţial al dezvoltării şi întăririi prieteniei dintre ele.

Noi, dragi tovarăşi germani, putem fi împreună pe deplin satisfăcuţi de faptul că convorbirile de pînă acum ale delegaţiilor noastre de partid şi de guvern au arătat o completă unitate de vederi în toate problemele de interes comun ale ţărilor noastre, ale colaborării dintre Partidul Muncitoresc Romîn şi Partidul Socialist Unit din Germania, cît şi ale mişcării muncitoreşti internaţionale.

Noi am exprimat încă o dată hotărîrea fermă a ţărilor şi partidelor noastre de a întări continuu unitatea de nezdruncinat a ţărilor lagărului socialist, în frunte cu Uniunea Sovietică, prietena de nădejde a ţărilor noastre.

Izvorul succeselor şi tăriei partidelor noastre, precum şi baza bunei colaborări dintre ele stă în fidelitatea faţă de ideile marxist-leniniste şi ale internaţionalismului proletar, în faptul că învăţăm necontenit din experienţa istorică a marelui Partid Comunist al Uniunii Sovietice, ca şi a celorlalte partide frăţeşti.

Dragi tovarăşi,

În convorbirile noastre, un loc deosebit l-au ocupat problemele apărării păcii în Europa şi în lumea întreagă.

Noi considerăm că drumul spre socialism al R. D. Germane înseamnă nu numai o cotitură fundamentală în viaţa poporului german, dar reprezintă un factor important pentru întreaga luptă care se dă astăzi pe arena internaţională între forţele păcii şi cele ale războiului.

R. P. Romînă, poporul romîn sprijină cu toată hotărîrea lupta pe care R. D. Germană o duce pentru o Germanie unită, iubitoare de pace, democratică, în a cărei înfăptuire este vital interesat în-

tregul popor german şi care ar fi hotărîtoare pentru soarta păcii în Europa.

Este viu în mintea tuturor că nu o singură dată în trecut cercurile imperialiste internaţionale, reacţiunea iuncherilor, militariştilor şi a marilor monopoluri germane au reuşit să transforme Germania în focarul războaielor şi agresiunilor în Europa.

Astăzi, cercurile imperialiste internaţionale, în frunte cu imperialiştii americani, procedează cu multă intensitate la refacerea militarismului în Germania occidentală şi dau pe mîna cercurilor agresive din Germania occidentală şi a foştilor generali ai lui Hitler, care nu vor să renunţe la ideea revanşei şi a cotropirilor popoarelor Europei, armele atomice şi cu hidrogen. Aceasta constituie un mare pericol pentru toate popoarele Europei şi pentru pacea mondială. Cercuri tot mai largi din ţările occidentale, inclusiv din Republica Federală Germană, îşi dau seama de primejdia gravă pe care o reprezintă pentru omenire un război dus cu arme atomice, ca şi de riscul pe care aceste ţări îl iau asupra lor în cazul cînd cercurile imperialiste aventuriste ar declanşa un război atomic împotriva ţărilor iubitoare de pace.

Faptul că cercurile imperialiste agresive nu renunţă la politica lor „de pe poziţii de forţă", de blocuri militare agresive şi la cursa înarmărilor cere din partea noastră, din partea tuturor forţelor păcii o vigilenţă trează şi unirea eforturilor pentru a preîntîmpina şi a zădărnici orice complot împotriva păcii şi securităţii internaţionale. Noi considerăm că drumul cel mai bun pentru asigurarea păcii este cel al înţelegerii internaţionale, al tratativelor, al slăbirii încordării. După Conferinţa de la Geneva a celor patru puteri, destinderea internaţională s-a dovedit posibilă. Acum, după eşecul agresiunii imperialiste împotriva Egiptului şi lichidarea rebeliunii contrarevoluţionare din Ungaria, există din nou posibilitatea atenuării încordării, ceea ce ar fi în interesul tuturor ţărilor şi popoarelor.

Dragi tovarăşi,

În lumea contemporană, lagărul ţărilor socialiste reprezintă cel mai sigur apărător al păcii şi libertăţii popoarelor.

Forţele unite ale ţărilor lagărului socialist, în frunte cu Uniunea Sovietică, China populară, reprezintă o barieră de netrecut în calea aventurilor războinice ale cercurilor imperialiste.

Îmi exprim convingerea că vizita delegaţiei romîne în R. D. Germană, întîlnirea pe care aceasta o prilejuieşte între conducătorii Partidului Muncitoresc Romîn şi Partidul Socialist Unit din Germania vor însemna o nouă contribuţie la dezvoltarea colaborării tovărăşeşti dintre cele două partide, la întărirea marelui nostru lagăr socialist, în interesul ambelor noastre state şi în interesul păcii generale.

Permiteţi-mi să toastez pentru prietenia frăţească dintre R. P. Romînă şi R. D. Germană;

pentru forţa conducătoare şi organizatoare a măreţei construcţii socialiste în R. D. Germană — Partidul Socialist Unit din Germania, pentru Comitetul său Central şi personal în sănătatea tovarăşului Walter Ulbricht;

pentru întărirea lagărului socialist, în frunte cu puternica Uniune Sovietică, pentru pace.

„Scînteia" nr. 3.893
din 28 aprilie 1957

CUVÎNTARE ROSTITĂ LA MITINGUL OAMENILOR MUNCII DIN BUCUREŞTI ŢINUT ÎN CINSTEA PREŞEDINTELUI HO ŞI MIN ŞI A CELORLALŢI SOLI AI POPORULUI VIETNAMEZ

— 20 august 1957 —

Dragi oaspeţi !

Tovarăşi şi tovarăşe !

Avem astăzi cinstea să salutăm în mijlocul oamenilor muncii din capitală pe preşedintele Republicii Democrate Vietnam şi al Partidului celor ce muncesc din Vietnam, conducătorul stimat şi iubit al viteazului popor vietnamez, tovarăşul Ho Şi Min, şi pe ceilalţi reprezentanţi ai poporului vietnamez care-l însoţesc.

Popasul dv. în ţara noastră ne-a produs un cald sentiment de bucurie. Oamenii muncii din Romînia, împreună cu toate popoarele care năzuiesc spre pace şi libertate, au privit cu admiraţie nespusă marile victorii obţinute de poporul vietnamez prin neobosita sa luptă pentru independenţă naţională şi socialism. Nu o dată inima noastră s-a strîns îndurerată faţă de jertfele grele pe care poporul vietnamez a fost nevoit să le dea în această luptă.

Lupta poporului vietnamez plină de dîrzenie şi de eroism constituie o adevărată epopee a vremurilor noastre. Ea constituie o dovadă puternică a faptului că lupta popoarelor pentru libertate, independenţă şi pace a atins un asemenea stadiu încît nu mai poate fi stăvilită de forţele întunecate ale reacţiunii colonialiste şi imperialiste.

Poporul vietnamez este un popor de veche cultură, care iubeşte cu ardoare libertatea ; el nu a încetat niciodată lupta împotriva jugului pe care i l-au impus în urmă cu un secol colonialiştii francezi.

Marea Revoluţie Socialistă din Octombrie, care a dat un avînt uriaş luptei de eliberare a popoarelor asiatice de sub jugul colonialist, a avut şi în Vietnam o influenţă profundă.

Formarea Partidului Comunist din Indochina acum 27 de ani a fost un eveniment de importanţă istorică în viaţa popoarelor din Vietnam. Cînd imperialiştii japonezi, la începutul celui de-al doilea război mondial, au cotropit Indochina, comuniştii vietnamezi au fost aceia care, la fel cu comuniştii din toate ţările cotropite, au ridicat sus steagul luptei împotriva fascismului, au mobilizat toate forţele patriotice ale Vietnamului. În fruntea lor s-a găsit oaspetele nostru drag de astăzi, tovarăşul Ho Şi Min. De asemenea partidul clasei muncitoare, sub conducerea tovarăşului Ho Şi Min, a fost acela care, după victoria împotriva ocupanţilor japonezi, a unit cu hotărîre toate forţele patriotice într-un larg front naţional de luptă pentru independenţă, împotriva noilor încercări de cotropire ale colonialiştilor francezi.

Răsunetul şi influenţa pe care lupta şi victoriile poporului vietnamez le-au avut în rîndul popoarelor din Asia au mărit şi au întărit rîndurile şi combativitatea forţelor antiimperialiste.

Poporul vietnamez se poate mîndri pe drept cuvînt cu contribuţia pe care a adus-o la întărirea forţelor păcii şi socialismului în lume.

Tovarăşi,

Formarea Republicii Democrate Vietnam este o expresie a schimbărilor profunde care au loc în Asia şi în lumea întreagă. Ea constituie o nouă dovadă că, după cel de-al doilea război mondial, în condiţiile create prin victoria istorică a Uniunii Sovietice şi sub influenţa revoluţiei populare victorioase din marea Chină, procesul de destrămare a sistemului colonial este în plină desfăşurare.

S-a vădit încăodată că în vremea noastră nu există nici o forţă care să poată opri prăbuşirea putredului sistem colonialist.

Poporul vietnamez, scuturînd lanţurile robiei imperialiste şi făurind Republica Democrată Vietnam, a trecut pe calea transformărilor socialiste.

Pe această cale păşeşte şi poporul romîn, care, în condiţiile istorice concrete ale ţării noastre şi sub conducerea partidului

nostru, a răsturnat domnia capitaliştilor, a moşierilor şi dominaţia monopolurilor străine, a instaurat regimul de democraţie populară şi construieşte cu succes bazele socialismului.

Noi reprezentăm ţări situate în continente diferite, care s-au dezvoltat în condiţii geografice şi istorice deosebite, dar popoarele noastre au pornit pe acelaşi drum al construirii socialismului şi merg înainte, obţinînd importante succese.

Acesta este factorul fundamental care uneşte popoarele noastre, care le face să se înţeleagă cel mai bine, să se ajute reciproc, să întărească prietenia lor frăţească de nezdruncinat.

Nu este aceasta oare o dovadă vie a valabilităţii universale a marxism-leninismului, o dovadă că acesta arată calea de dezvoltare a tuturor popoarelor şi ţărilor, ajutîndu-le să-şi făurească o viaţă nouă ?

Răspunsul ni-l dă opera măreaţă, fără precedent în istorie, pe care o înfăptuiesc popoarele marii comunităţi socialiste, aproape un miliard de oameni din Europa şi din Asia.

Tovarăşi,

Lupta pe care poporul vietnamez a dus-o împotriva cotropirii colonialiste, lupta pe care o duce pentru unitatea sa naţională face parte integrantă din lupta pe care popoarele Asiei o duc cu tot mai mult avînt, scuturînd lanţurile feudalismului şi imperialismului. Sub ochii noştri se înfăptuiesc previziunile marelui Lenin despre trezirea forţelor revoluţionare ale Asiei şi despre marele lor rol în progresul omenirii, în unire cu forţele progresiste şi revoluţionare din întreaga lume.

China populară şi celelalte state socialiste din Asia exercită o influenţă uriaşă în apărarea păcii în Orientul îndepărtat şi în întreaga lume, întăresc avîntul luptei pentru independenţă şi suveranitate naţională, pentru pace, care străbate continentul asiatic. India, al doilea stat din lume prin numărul populaţiei, promovează, împreună cu alte state asiatice care au obţinut independenţa, o politică activă de pace, de coexistenţă paşnică.

Conferinţa de însemnătate istorică de la Bandung a arătat tuturor cît de mult a crescut conştiinţa popoarelor Asiei şi Africii, cît de puternică este influenţa pe care ele pot s-o exercite pe arena internaţională, în sprijinul principiilor autodeterminării, independenţei şi coexistenţei paşnice, împotriva colonialismului şi înrobirii imperialiste.

Mişcarea de eliberare naţională a cuprins Orientul mijlociu şi apropiat, precum şi ţările Africii de nord. Popoarele arabe duc o luptă viguroasă pentru independenţă, pentru dreptul lor legitim de a fi stăpîne pe bogăţiile ţărilor lor, pe propriile lor destine.

Nu este de mirare că puterile imperialiste, care au stors bogăţii fabuloase din exploatarea popoarelor coloniale, nu văd de loc cu ochi buni acest grandios proces istoric şi caută să i se opună prin toate mijloacele.

Respingerea agresiunii colonialiste împotriva Egiptului a arătat lipsa de perspectivă a unor asemenea acţiuni, condamnate în cele din urmă la eşec. Dar politica de presiuni şi de amestec în treburile interne ale statelor arabe şi ale altor state care au pornit pe o cale de sine stătătoare n-a încetat, cercurile imperialiste apusene au continuat să organizeze comploturi împotriva Siriei, Iordaniei, Egiptului.

Opinia publică mondială urmăreşte cu îngrijorare agresiunea împotriva poporului arab din Oman. Reprimarea prin forţa armelor a luptei acestuia pentru libertate şi independenţă nu poate să nu fie privită cu o vie reprobare de cercurile cele mai largi ale opiniei publice mondiale, care cer încetarea intervenţiei armate şi respectarea voinţei şi drepturilor poporului din Oman.

Popoarele lumii vor pace. Milioane şi milioane de oameni din toate ţările lumii cer cu tărie să se pună stavilă uneltirilor cercurilor agresive.

Partidele comuniste şi muncitoreşti, mişcarea muncitorească internaţională se află în primele rînduri ale mişcării tot mai largi a popoarelor pentru pace şi colaborare internaţională.

O contribuţie hotărîtoare la cauza păcii mondiale aduc Uniunea Sovietică, Republica Populară Chineză şi celelalte ţări socialiste. Strîns unite în jurul Uniunii Sovietice, marea putere socialistă, înaintată, ţările socialiste reprezintă o uriaşă forţă politică şi economică pusă în slujba păcii, un reazem al luptei tuturor popoarelor lumii pentru independenţă şi suveranitate naţională, pentru pace şi progres social.

Fiecare membru al marii familii frăţeşti a ţărilor socialiste simte mereu alături, la bine ca şi la greu, umărul tovarăşilor săi de nădejde. În conştiinţa popoarelor noastre care construiesc socialismul s-a înrădăcinat convingerea, pe care evenimentele istorice n-au întîrziat s-o confirme, că unitatea şi coeziunea lor de nezdruncinat fac ca nimeni şi nimic să nu poată împiedica mersul înainte al popoarelor noastre spre socialism.

Forţa lagărului socialist, în frunte cu Uniunea Sovietică, stă în unitatea sa de nezdruncinat.

Partidul Muncitoresc Romîn, Partidul celor ce muncesc din Vietnam, ca şi toate celelalte partide comuniste şi muncitoreşti, călăuzite de ideologia marxist-leninistă, de principiile internaţionalismului proletar, aduc şi vor aduce şi pe viitor contribuţia lor la întărirea unităţii ţărilor socialiste, a mişcării muncitoreşti internaţionale, a oamenilor muncii din lumea întreagă.

Forţele păcii sînt astăzi în lume cu mult mai puternice decît forţele războiului. Pe această bază se întăreşte convingerea popoarelor în posibilitatea de a se preîntîmpina un nou război, de a se asigura menţinerea păcii.

Politica de coexistenţă paşnică dintre ţările cu sisteme sociale diferite se dovedeşte a fi singura soluţie care corespunde intereselor întregii omeniri. De aceea ea prinde rădăcini tot mai trainice în viaţa internaţională şi îşi croieşte drum tot mai larg în relaţiile dintre state.

Politicienilor care se îndeletnicesc cu planuri tenebroase de restaurare a vechii orînduiri capitaliste în ţările care acum construiesc socialismul nu putem să le spunem decît că visurile lor se vor realiza „cînd va cînta ştiuca-n baltă şi cristeiul pe corlată".

Este timpul să se dea ascultare dorinţei arzătoare a popoarelor, care sînt interesate în realizarea destinderii internaţionale.

Împotriva intereselor înguste ale unor grupări monopoliste ale marilor fabricanţi de armament, toate ţările, mari şi mici, sînt interesate într-un acord pentru realizarea treptată a dezarmării generale, pentru interzicerea folosirii şi experienţelor cu arma atomică.

Republica Populară Romînă, împreună cu celelalte ţări socialiste, susţine propunerile Uniunii Sovietice, care oferă o bază serioasă şi un program practic pentru realizarea dezarmării şi interzicerea armelor şi experienţelor nucleare.

Împreună cu toate ţările socialiste, Romînia depune toate eforturile pentru apărarea păcii.

Ducînd o politică activă în sprijinul principiilor coexistenţei paşnice, Romînia îşi dezvoltă relaţiile bazate pe interese comune şi pe avantaje reciproce cu toate popoarele şi cu toate ţările, indiferent de natura orînduirii lor sociale. Romînia doreşte şi susţine dezvoltarea celor mai bune relaţii cu ţările din Balcani şi din sud-estul Europei, cu ţările din Orientul apropiat şi mijlociu, cu ţările din Asia care luptă pentru întărirea independenţei lor şi pentru apărarea păcii.

Această politică se bucură de sprijinul hotărît al întregului popor romîn, care vede în ea expresia intereselor sale vitale şi a năzuinţelor sale, a dorinţei sale de a trăi în linişte şi pace cu toate popoarele.

Alături de toate ţările socialiste, de forţele iubitoare de pace din lumea întreagă, poporul romîn şi guvernul Republicii Populare Romîne sprijină cu toată hotărîrea eforturile neobosite ale R. D. Vietnam pentru îndeplinirea acordurilor de la Geneva.

Este în interesul tuturor popoarelor, este în interesul păcii mondiale să fie înfăptuite propunerile R. D. Vietnam cu privire la realizarea unor măsuri de apropiere a celor două părţi ale ţării

şi la organizarea unor alegeri libere pe întregul teritoriu al Vietnamului în scopul unificării ţării.

Ne exprimăm deci, dragi oaspeţi, convingerea fermă că eforturile R. D. Vietnam pentru independenţă şi dezvoltarea economică şi culturală a ţării vor fi încununate de un deplin succes prin realizarea unui stat vietnamez unitar, democratic şi independent, potrivit aspiraţiilor întregului popor vietnamez.

Tovarăşi,

Relaţiile dintre Republica Populară Romînă şi Republica Democrată Vietnam se desfăşoară pe terenul fecund al internaţionalismului socialist, al egalităţii, respectului şi sprijinului reciproc. Între ţările noastre se întăresc legăturile economice şi culturale, sporesc schimburile de mărfuri, se dezvoltă schimbul de experienţă în ştiinţă, artă şi învăţămînt, se lărgesc sprijinul şi întrajutorarea reciprocă.

Cît de plastic ne înfăţişează rodul relaţiilor dintre popoarele noastre versurile dedicate de un tînăr poet vietnamez ansamblului romînesc „Ciocîrlia", de a cărui vizită în Vietnam amintea acum cîteva zile tovarăşul Ho Şi Min.

„Urcînd pînă la vîrful muntelui
Sien Sai,
Ascult cum naiul ne cheamă
cu ardoare să ne unim inimile.
Şi ciocîrlia, răspîndind în aer
cîntecele sale melodioase,
Scurtează distanţa de zece mii de leghe
şi ne uneşte strîns pe unii cu alţii".

Aceste cuvinte inspirate exprimă hotărîrea fermă a popoarelor noastre de a fi pe veci prietene, de a fi mereu alături, de a întări necontenit relaţiile lor frăţeşti.

Sîntem convinşi că vizita pe care dv., tovarăşe Ho Şi Min, ne-o faceţi împreună cu tovarăşii dv. va avea ca rezultat dezvoltarea mai departe a acestor relaţii de caldă prietenie şi colaborare frăţească.

Schimbul de informaţii asupra activităţii partidelor şi guvernelor noastre, asupra desfăşurării operei de construcţie socialistă, identitatea de vederi asupra problemelor care interesează relaţiile dintre ţările noastre şi asupra principalelor probleme ale vieţii internaţionale ne arată necesitatea ca schimbul regulat de păreri şi de experienţă, precum şi contactele dintre partidele şi guvernele noastre să se dezvolte în viitor şi mai mult.

Aceasta va fi, fără îndoială, spre folosul reciproc al ţărilor noastre şi în acelaşi timp va fi o contribuţie la întărirea unităţii lagărului socialist, spre folosul socialismului şi păcii în lume.

Vă exprim încă o dată, tovarăşe Ho Şi Min, mulţumirile Partidului Muncitoresc Romîn şi ale Comitetului Central, ale Prezidiului Marii Adunări Naţionale, ale guvernului Republicii Populare Romîne şi ale poporului nostru muncitor pentru vizita pe care aţi făcut-o în ţara noastră şi pentru cuvintele dv. pline de căldură şi de dragoste frăţească despre poporul romîn şi despre activitatea sa fructuoasă, despre talentul şi hărnicia sa.

Vă rugăm să transmiteţi poporului vietnamez, muncitorilor, ţăranilor şi intelectualilor, tuturor patrioţilor vietnamezi un cald salut frăţesc din partea poporului romîn, a Partidului Muncitoresc Romîn şi a guvernului romîn. Dorim din toată inima ca în activitatea dv. pusă în slujba independenţei naţionale, a păcii şi bunăstării poporului vietnamez să aveţi cea mai deplină reuşită.

Să trăiască în veci prietenia romîno-vietnameză!

Să trăiască viteazul popor vietnamez, să se întărească şi să înflorească Republica Democrată Vietnam!

Succes deplin în lupta pentru unitatea naţională a poporului vietnamez!

Să trăiască şi să se întărească necontenit unitatea lagărului ţărilor socialiste, în frunte cu Uniunea Sovietică!

Să trăiască pacea în lumea întreagă!

„Scînteia" nr. 3.990
din 21 august 1957

MARELE OCTOMBRIE — O RĂSCRUCE ÎN DESTINELE OMENIRII

Sute de milioane de oameni ai muncii din toate țările întîmpină anul acesta cu o însuflețire deosebită ziua de 7 Noiembrie.

Oamenii muncii sărbătoresc glorioasa aniversare a celui mai memorabil eveniment din istoria omenirii — Marea Revoluție Socialistă din Octombrie — făcînd bilanțul transformărilor care au avut loc în Uniunea Sovietică și în lumea întreagă în acești 40 de ani. Acesta este un bilanț însuflețitor, care oglindește trăinicia orînduirii noi, socialiste, superioritatea ei asupra capitalismului, dovedind justețea și vitalitatea ideilor Marelui Octombrie, ideile leninismului.

Însemnătatea istorică-mondială a Revoluției din Octombrie constă tocmai în aceea că a deschis epoca lichidării exploatării omului de către om și a trecerii de la capitalism la socialism, epoca prăbușirii sistemului colonial. Revoluția din Octombrie a vestit începutul sfîrșitului tuturor războaielor, a croit pentru prima oară drumul către o societate care să nu mai cunoască flagelul agresiunilor și cotropirilor.

Partea cea mai revoluționară a mișcării muncitorești, partea cea mai înaintată a oamenilor muncii din toate țările și-a dat seama încă de atunci că Revoluția din Octombrie va avea o importanță imensă nu numai în viața popoarelor Rusiei, ci și pentru propriile lor destine, va însemna o răscruce în mersul istoriei.

„Cetățeni și muncitori! — se scria într-un manifest răspîndit de grupurile revoluționare din Romînia în 1917 — *Strigați și cîntați de bucurie!*

Pe o întindere de mii de kilometri, de la Marea Baltică și pînă-n gurile Dunării... popoarele nu se mai războiesc, omorul fratricid a încetat... Pacea a fost cucerită pe baricadele orașelor Rusiei, cu sîngele revoluționarilor, muncitori și țărani, călăuziți de lumina socialismului!“

Imperialismul internațional nu a cruțat forțe și mijloace pentru a zdrobi primul stat al muncitorilor și țăranilor, pentru „a localiza“ revoluția și a izola lumea capitalistă — prin „cordoane sanitare“, „perdele de fier“ și „cortine“ de calomnii — de ideile dătătoare de viață ale Marelui Octombrie!

Astăzi, după 40 de ani, viața confirmă profeticele cuvinte ale lui V. I. Lenin: „Republica noastră socialistă a Sovietelor se va înălța viguroasă ca o făclie a socialismului internațional și ca o pildă pentru toate masele muncitoare“. Flacăra libertății care a pîlpîit atunci biruitoare în bezna asupririi capitaliste luminează astăzi asemenea unui soare mersul înainte al omenirii.

*
* *

Meritul istoric al lui Lenin constă tocmai în aceea că el, ca fidel continuator al operei lui Marx, a dezvoltat în mod genial și a îmbogățit marxismul potrivit noilor condiții istorice. Titan al gîndirii revoluționare, Lenin a dus o luptă ideologică neobosită, cu o intransigență de fier, pentru curățirea învățăturii marxiste de rugina reformismului și oportunismului și a luminat clasei muncitoare ruse, proletariatului din toate țările calea rezolvării problemelor fundamentale ale revoluției socialiste. Leninismul este marxismul epocii noastre, călăuza sigură a luptei oamenilor muncii de pretutindeni pentru socialism.

Conduşi de partidul leninist, muncitorii şi ţăranii Rusiei au sfărîmat dominaţia claselor exploatatoare şi au făurit un stat de un tip nou, un stat condus de clasa muncitoare, în frunte cu partidul ei marxist-leninist, un stat bazat pe alianţa dintre clasa muncitoare şi ţărănimea muncitoare, stat al dictaturii proletariatului.

Crearea Statului sovietic şi întreaga experienţă a Uniunii Sovietice au însemnat confirmarea istorică a tezei marxist-leniniste potrivit căreia cucerirea puterii politice de către clasa muncitoare şi instaurarea dictaturii proletariatului este condiţia obligatorie şi fundamentală a trecerii de la capitalism la socialism.

Revoluţia din Octombrie a însemnat începutul unui grandios proces revoluţionar în întreaga lume, care a dus într-un şir de ţări din Europa şi din Asia la victoria forţelor socialismului şi instaurarea puterii clasei muncitoare.

În aceste ţări clasa muncitoare şi aliaţii ei au dus lupta pentru înfăptuirea sarcinilor revoluţiei socialiste în condiţiile istorice noi, mai favorabile, cînd exista de acum un puternic stat socialist — Uniunea Sovietică — şi cînd acesta obţinuse victoria istorică în cel de-al doilea război mondial în condiţiile noului raport de forţe pe plan mondial, favorabil socialismului.

În ţara noastră, în condiţiile create prin victoriile eroicei Armate Sovietice împotriva cotropitorilor hitlerişti, a avut loc insurecţia armată pregătită, organizată şi condusă de Partidul Comunist Romîn, care a dus la răsturnarea dictaturii fasciste antonesciene. Acest moment de cotitură în viaţa poporului romîn a însemnat începutul revoluţiei populare. În faţa partidului nostru s-a pus problema fundamentală a revoluţiei — cucerirea puterii de către oamenii muncii. Pentru partidul nostru a fost limpede că această problemă va putea fi rezolvată cu succes numai asigurînd rolul conducător al clasei muncitoare, în frunte cu partidul ei marxist-leninist, numai dacă clasa muncitoare va închega o trainică alianţă cu ţărănimea muncitoare, făurind astfel forţa socială capabilă să răstoarne puterea claselor exploatatoare.

Călăuzindu-se în mod creator după învăţătura marxist-leninistă, partidul nostru a putut organiza lupta victorioasă a oamenilor muncii, în frunte cu clasa muncitoare, pentru instaurarea regimului de democraţie populară.

Fireşte că procesul istoric al instaurării puterii politice a clasei muncitoare nu s-a desfăşurat şi nici nu s-ar fi putut desfăşura în mod identic în ţări atît de diferite ca imensa China, cu structura ei economică şi socială atît de complexă, ca Cehoslovacia, dezvoltată din punct de vedere industrial, sau ca unele ţări balcanice cu o economie predominant agrară. Ca rezultat, în fiecare din aceste ţări s-au manifestat un şir de particularităţi în ceea ce priveşte etapele dezvoltării revoluţiei, formele vieţii politice, amploarea şi ritmul transformărilor socialiste. Dar experienţa construirii noii orînduiri în toate ţările socialiste a confirmat încă o dată valabilitatea universală a învăţăturii lui Lenin despre dictatura proletariatului.

Învăţătura marxist-leninistă despre căile trecerii de la capitalism la socialism a fost îmbogăţită de Congresul al XX-lea al P.C.U.S.

În condiţiile actuale, cînd există numeroase ţări socialiste şi s-a format puternicul lagăr socialist, cînd larga mişcare democratică şi socialistă din ţările capitaliste creşte şi se dezvoltă, se deschid posibilităţi pentru forme paşnice de trecere la socialism a unor ţări. Dar oricare ar fi forma de trecere la transformarea socialistă a societăţii, esenţa ei rămîne în mod inevitabil aceeaşi : puterea politică a clasei muncitoare, în frunte cu detaşamentul ei înaintat, partidul marxist-leninist.

*
* *

În viaţa întregii mişcări muncitoreşti internaţionale are o însemnătate uriaşă activitatea lui Lenin pentru crearea unui partid revoluţionar, avangarda clasei muncitoare.

Victoria Revoluției Socialiste din Octombrie a confirmat istoricește necesitatea vitală pentru mișcarea muncitorească revoluționară a unui partid revoluționar, înarmat cu teoria marxist-leninistă și unit printr-o disciplină de fier.

Astăzi e cu desăvîrșire limpede că, dacă Uniunea Sovietică a reușit să reziste tuturor încercărilor și să construiască cu succes societatea socialistă în condițiile grele ale încercuirii capitaliste, aceasta s-a datorat faptului că poporul sovietic a fost condus de către partidul comunist, forța conducătoare în opera de construire a socialismului, partidul în jurul căruia s-au unit strîns masele largi ale poporului.

Este un merit istoric al P.C.U.S. în fața poporului sovietic și a proletariatului internațional acela că, apărînd ca lumina ochilor unitatea sa și zdrobind pe troțkiști, buhariniști, grupurile de naționaliști burghezi, pe toți aceia care au încercat să submineze unitatea sa de monolit, Partidul Comunist al Uniunii Sovietice a reușit să asigure victoria socialismului în U.R.S.S. Experiența drumului istoric străbătut de P.C.U.S., intransigența și fermitatea, perseverența cu care s-a îngrijit de întărirea unității rîndurilor sale constituie o pildă și un învățămînt de o importanță vitală pentru partidele comuniste și muncitorești din întreaga lume.

În anii avîntului revoluționar generat de Revoluția din Octombrie, în țara noastră a luat naștere partidul comunist, partid de tip nou, călăuzit de învățătura marxist-leninistă. Partidul nostru s-a călit în anii grei ai ilegalității, în lupta aspră revoluționară. Conducerea de către partid a luptei maselor muncitoare pentru instaurarea puterii populare în Romînia a asigurat desfășurarea victorioasă a acestei lupte.

Trăgînd învățăminte din gloriosul drum istoric parcurs de P.C.U.S., învățăminte confirmate de propria sa experiență, partidul nostru, ca și celelalte partide frățești, apără ca lumina ochilor unitatea rîndurilor partidului, coeziunea sa ideologică, întărește legătura sa cu masele, luptă cu intransigență împotriva oricăror încercări de a submina coeziunea și disciplina interioară a partidului.

Aceasta este chezășia îndeplinirii cu succes de către partid a sarcinilor complexe ce-i revin în opera de construire a socialismului în țara noastră.

* * *

Clasa muncitoare are sarcina istorică de a transforma întreaga societate, de a făuri o nouă orînduire, relații de producție noi, socialiste, în întreaga economie, de a construi o nouă suprastructură a bazei economice a societății. Aceste sarcini, de o amploare și complexitate fără precedent, pot fi îndeplinite cu succes numai dacă clasa muncitoare are în mîinile ei puterea de stat, deoarece opera de construire a socialismului nu se desfășoară și nu s-ar putea desfășura niciodată în voia mersului de la sine. Ea nu poate fi decît rodul activității *conștiente* și *organizate* a oamenilor muncii, conduși de partid, care folosesc statul socialist ca instrument principal pentru construirea noii orînduiri.

Revoluția Socialistă din Octombrie a dovedit capacitatea clasei muncitoare nu numai de a conduce societatea, dar și de a asigura ridicarea ei pe o treaptă superioară de dezvoltare.

Cu cîtă forță se adeverește astăzi previziunea lui Lenin, care încă în ajunul lui Octombrie 1917 a arătat că revoluția socialistă va deschide calea unei dezvoltări nemaivăzut de rapide a tuturor forțelor creatoare ale societății!

La a 40-a aniversare a Revoluției din Octombrie, Uniunea Sovietică a devenit țara primei centrale electrice atomice din lume, a primei rachete balistice intercontinentale, a primului satelit artificial al pămîntului. Cu o uriașă forță, realizările Uniunii Sovietice au arătat lumii întregi ce pot să înfăptuiască oamenii muncii cînd au în mîinile lor puterea de stat și sînt conduși de partidul marxist-leninist pe calea spre comunism.

Statul nostru democrat-popular, folosind creator experiența Uniunii Sovietice, îndeplinește cu succes sarcina de a construi eco-

nomia nouă, socialistă. El întărește și lărgește neîncetat sectorul socialist al economiei, pe baza politicii leniniste de industrializare socialistă a țării și de cooperativizare a agriculturii, în interesul ridicării continue a nivelului de trai al celor ce muncesc. Ca rezultat al acestei politici au fost obținute succese de o însemnătate hotărîtoare în construirea bazelor economice ale socialismului. Astăzi producția industrială a Romîniei reprezintă mai mult de jumătate din venitul național al țării.

Peste 43% din suprafața agricolă a țării este ocupată de sectorul socialist al agriculturii.

Crește necontenit nivelul de trai al muncitorilor, țăranilor, intelectualilor.

Cultura și știința au devenit un bun al poporului.

Toate aceste cuceriri ale poporului romîn au devenit posibile datorită faptului că puterea de stat se află în mîinile oamenilor muncii, în frunte cu clasa muncitoare, că statul democrat-popular desfășoară o uriașă activitate de organizare a economiei și de dezvoltare a culturii.

*
* *

Una dintre cele mai importante înfăptuiri istorice ale Marii Revoluții Socialiste din Octombrie constă în făurirea unei forme superioare a democrației — democrație pentru cei ce muncesc.

Democrația burgheză, oricare ar fi forma pe care o îmbracă și oricît de poleită ar fi de apologeții capitalismului, este și rămîne întotdeauna o formă a dictaturii de clasă a burgheziei, o democrație pentru cei puțini împotriva celor mulți.

Esența democrației socialiste constă în aceea că orînduirea de stat socialistă asigură condițiile materiale pentru ca oamenii muncii să se poată bucura efectiv de drepturi și libertăți democratice.

Partidul Comunist al Uniunii Sovietice a asigurat participarea activă la viața obștească a maselor oamenilor muncii, realizînd unirea lor strînsă în jurul partidului și al statului socialist.

Un proces asemănător de dezvoltare a democrației socialiste se petrece în celelalte țări socialiste, unde puterea clasei muncitoare a trezit la viața politică și obștească activă cele mai largi mase ale poporului.

Preocupîndu-se de dezvoltarea democrației socialiste, partidele comuniste și muncitorești din țările de democrație populară nu uită totodată că, în perioada de trecere de la capitalism la socialism, cînd mai există clase exploatatoare și rămășițe ale acestora, lupta de clasă nu încetează, continuînd să acționeze ca o lege obiectivă.

De aceea este necesară o vigilență neslăbită a oamenilor muncii, fermitate și hotărîre în apărarea cuceririlor revoluționare ale poporului.

Așa cum a arătat experiența Uniunii Sovietice și propria noastră experiență, trecerea de la capitalism la socialism presupune un îndelungat proces de formare a conștiinței socialiste a oamenilor. Aceasta este o formă aparte a luptei de clasă, în care rolul determinant îl are activitatea educativă dusă de partidul clasei muncitoare și de statul socialist.

În această privință, un rol uriaș îl are lupta partidului împotriva ideologiei burgheze. Lupta împotriva teoriilor revizioniste și reformiste sub toate formele lor de manifestare, lupta împotriva concepțiilor idealiste în știință, împotriva influențelor străine în literatură și artă reprezintă sarcina de o importanță hotărîtoare pentru triumful ideologiei socialiste, pentru consolidarea unității poporului în jurul partidului și guvernului și deci pentru consolidarea puterii muncitorilor și țăranilor.

*
* *

În zilele noastre, socialismul s-a transformat într-un sistem mondial. Pe calea deschisă de Revoluția din Octombrie au pășit popoarele unui șir de țări din Europa și Asia, printre care și poporul romîn.

Între țările socialiste, unite prin comunitatea intereselor, a ideologiei și a țelului final, s-au statornicit relații de tip nou, bazate pe principiile internaționalismului proletar și caracterizate prin deplina egalitate în drepturi, prin colaborare tovărășească și ajutor reciproc prietenesc.

Ca primă țară a socialismului, dispunînd de o uriașă experiență, Uniunea Sovietică acordă un puternic ajutor internaționalist celorlalte țări socialiste. Însușirea creatoare a experienței de 40 de ani a patriei Revoluției din Octombrie ușurează mult înaintarea spre socialism a țării noastre, ca și a celorlalte țări de democrație populară. De cîte ocolișuri și rătăciri nu s-au cruțat partidele comuniste și muncitorești învățînd din această experiență, străduindu-se cu tot mai mult succes s-o aplice creator, potrivit condițiilor istorice concrete!

Ca și celelalte partide din țările socialiste, partidul nostru consideră drept element fundamental al politicii sale externe întărirea continuă a prieteniei de nezdruncinat cu Uniunea Sovietică, a unității lagărului socialist, în frunte cu U.R.S.S., a legăturilor frățești dintre toate țările socialiste. Întărirea unității țărilor socialiste este chezășia apărării independenței naționale și a construirii cu succes a socialismului în fiecare dintre aceste țări.

Marea Revoluție Socialistă din Octombrie a însemnat apariția pentru prima oară în istorie a unui stat care militează cu o consecvență neabătută pentru apărarea păcii și dezvoltarea prieteniei popoarelor. Luptînd cu consecvență pentru pace, poporul sovietic a fost totodată hotărît să dea o ripostă oricărui agresor. Omenirea îi este recunoscătoare Uniunii Sovietice pentru că a făurit forța capabilă să nimicească mașina de război hitleristă și nu va uita niciodată eroismul și abnegația cu care poporul sovietic și-a vărsat sîngele pentru a salva din jugul fascist popoarele înrobite.

Interesele tuturor popoarelor, interesele întregii omeniri cer ca relațiile dintre țările cu orînduiri sociale diferite să fie întemeiate pe principiile coexistenței pașnice — așezate de Lenin încă din

1917 la baza politicii externe a Statului sovietic. Oamenii muncii din lumea întreagă privesc cu fierbinte simpatie neobositele eforturi ale Uniunii Sovietice și celorlalte state socialiste, îndreptate spre apărarea păcii și promovarea principiilor coexistenței pașnice.

*
* *

Poporul sovietic, sărbătorind aniversarea Marii Revoluții Socialiste, poate pe bună dreptate să fie mîndru că în acești 40 de ani, înfăptuind poruncile lui Lenin, a construit cu succes socialismul, a repurtat victorii de însemnătate istorică-mondială, justificînd pe deplin încrederea oamenilor muncii de pretutindeni.

Poporul romîn, alături de toate popoarele lumii, sărbătorește aniversarea Marelui Octombrie cu o uriașă însuflețire și cu o nestrămutată încredere în victoria socialismului.

Acum 40 de ani, oamenii muncii cuceriseră puterea într-o singură țară, care se asemuia pe atunci unei insule asaltate de valurile încercuirii capitaliste vrăjmașe. Astăzi, pe calea deschisă de Marele Octombrie înaintează țări, cuprinzînd aproape 1 miliard de oameni. Cresc neîncetat și se maturizează în toate țările forțele clasei muncitoare, stegar al păcii și progresului social.

Ideile marxism-leninismului, ideile care au luminat calea măreței Revoluții Socialiste din Octombrie, înaintează victorios, cucerind de partea lor mase uriașe. Viitorul aparține socialismului!

„Pravda" nr. 302 (14.331) din 29 octombrie 1957

Se tipărește după textul apărut în „Scînteia" nr. 4.048 din 30 octombrie 1957

SUB STEAGUL MARXISM-LENINISMULUI ȘI AL INTERNAȚIONALISMULUI PROLETAR

Expunere făcută la adunarea activului de partid din orașul și regiunea București

— 16 decembrie 1957 —

Tovarăși,

Plenara Comitetului Central din 14 decembrie a dezbătut darea de seamă asupra participării delegației Partidului Muncitoresc Romîn și a guvernului Republicii Populare Romîne la sărbătorirea celei de-a 40-a aniversări a Marii Revoluții Socialiste din Octombrie, precum și asupra activității reprezentanților partidului nostru la consfătuirile partidelor comuniste și muncitorești care au avut loc la Moscova în zilele de 14—16 și 16—19 noiembrie 1957.

Sărbătorirea la Moscova a zilei de 7 Noiembrie, la care au participat delegațiile de partid și guvernamentale din țările socialiste, reprezentanții partidelor comuniste și muncitorești și delegațiile oamenilor muncii din aproape toate țările lumii, a prilejuit o puternică manifestare a solidarității internaționale a celor ce muncesc, a dragostei și stimei oamenilor muncii de pretutindeni față de Uniunea Sovietică și de eroicul Partid Comunist al Uniunii Sovietice.

Raportul prezentat de tovarășul N. S. Hrușciov la sesiunea jubiliară a Sovietului Suprem al U.R.S.S. a făcut bilanțul marilor realizări obținute de Țara socialismului victorios și al uriașei creșteri a forțelor socialismului în lumea întreagă, a înfățișat perspectivele de dezvoltare ale poporului sovietic pe drumul construirii comunismului și politica dusă cu consecvență de Uniunea Sovietică pentru apărarea păcii și libertății popoarelor. Succesele Uniunii Sovietice, realizările tuturor țărilor socialiste, creșterea

și întărirea mișcării muncitorești internaționale oglindesc trăinicia și superioritatea orînduirii socialiste, justețea și vitalitatea ideilor atotbiruitoare ale marxism-leninismului. După cum se știe, prezența la Moscova a reprezentanților partidelor frățești din peste 60 de țări a prilejuit organizarea, în cadrul unor consfătuiri, a unui schimb de păreri asupra problemelor actuale ale situației internaționale și ale luptei pentru pace și socialism, asupra problemelor generale ale mișcării muncitorești internaționale și ale raporturilor reciproce dintre partidele comuniste și muncitorești. Consfătuirea reprezentanților partidelor comuniste și muncitorești din țările socialiste și Consfătuirea mai largă a reprezentanților partidelor comuniste și muncitorești constituie un mare eveniment, de importanță excepțională în istoria mișcării comuniste și muncitorești mondiale.

La Consfătuirea din 14—16 noiembrie, reprezentanții partidelor comuniste și muncitorești din țările socialiste și-au exprimat unitatea lor de vederi în problemele fundamentale ale teoriei și practicii revoluției și construcției socialiste. Declarația adoptată în unanimitate la această consfătuire, document de înaltă valoare teoretică și practică pentru toate partidele comuniste și muncitorești, cuprinde o analiză profundă, pe baza învățăturii marxist-leniniste, a fenomenelor esențiale ale dezvoltării societății în epoca noastră, contribuie la întărirea continuă a coeziunii țărilor socialiste și la întărirea unității mișcării comuniste și muncitorești mondiale, dă o perspectivă clară forțelor care luptă împotriva imperialismului, pentru democrație și socialism.

„Manifestul păcii", adoptat la cea de-a doua consfătuire, exprimă voința și interesele sutelor de milioane de oameni din lumea întreagă, insuflă noi forțe și speranțe în lupta pentru apărarea bunului cel mai de preț al omenirii — pacea.

Tovarăși,

Au trecut doar 40 de ani de la prima revoluție socialistă victorioasă, care a deschis o eră nouă în istoria omenirii. În acest răstimp

lumea a căpătat o nouă înfăţişare. Încă douăsprezece ţări s-au mai desprins din lanţurile capitalismului, iar socialismul s-a transformat într-un puternic sistem mondial. Astăzi, ţărilor socialiste le revin 26% din teritoriul şi peste 1/3 din populaţia globului; peste 950.000.000 de oameni s-au eliberat pentru totdeauna de exploatarea capitalistă şi merg pe calea construirii orînduirii socialiste. Aşa cum arată analiza cuprinsă în Declaraţie, conţinutul principal al epocii noastre este trecerea omenirii de la capitalism la socialism. Grandioasele prefaceri care au loc în lumea întreagă demonstrează justeţea genialei previziuni ştiinţifice de acum peste 100 de ani a lui Marx şi Engels, care arătau în „Manifestul Partidului Comunist" că „pieirea burgheziei şi victoria proletariatului sînt deopotrivă de inevitabile".

Dezvoltarea uriaşă a forţelor socialismului a stimulat creşterea impetuoasă a mişcării antiimperialiste a popoarelor din ţările coloniale şi dependente. În afară de popoarele marii Chine, Coreei de nord şi Vietnamului de nord, după cel de-al doilea război mondial peste 700.000.000 de oameni au scuturat jugul colonialist. Pe teritoriul fostelor ţări coloniale şi dependente s-au constituit 25 de state noi. Destrămarea sistemului colonial, creşterea mişcărilor de eliberare naţională în ţările coloniale sau dependente slăbesc continuu poziţiile imperialismului, care şi-a pierdut vechea dominaţie asupra majorităţii populaţiei globului.

Aşa cum arată Declaraţia Consfătuirii reprezentanţilor partidelor comuniste şi muncitoreşti din ţările socialiste, desfăşurarea şi rezultatele întrecerii dintre cele două sisteme — socialist şi capitalist — determină evoluţia situaţiei internaţionale, mersul dezvoltării mondiale.

Într-un timp istoric scurt, Uniunea Sovietică a lăsat mult în urmă marile ţări capitaliste din Europa în ce priveşte volumul absolut al producţiei industriale. Uniunea Sovietică rezolvă cu succes sarcina de a ajunge din urmă şi de a întrece cele mai dezvoltate ţări capitaliste din punct de vedere al producţiei pe cap de locuitor. Succesele epocale obţinute de Uniunea Sovietică în dezvoltarea ştiinţei şi tehnicii, succese privite cu admiraţie de întreaga lume, au făcut ca, pînă şi în lagărul duşmanilor socialismului, mulţi oameni să-şi dea seama că întrecerea dintre cele două sisteme se desfăşoară favorabil socialismului şi defavorabil capitalismului. A venit timpul cînd înseşi cercurile conducătoare americane sînt nevoite să renunţe deschis la mult trîmbiţata pretenţie cu privire la superioritatea absolută a S.U.A. şi să pună problema ajungerii din urmă a Uniunii Sovietice într-un şir de domenii. Chiar preşedintele Statelor Unite ale Americii a trebuit să recunoască faptul că, într-o serie de ramuri ale tehnicii şi îndeosebi în pregătirea de cadre ştiinţifice şi tehnice, Uniunea Sovietică este în evident avans faţă de S.U.A.

Mari realizări în dezvoltarea economiei, ştiinţei, tehnicii şi culturii au obţinut Republica Populară Chineză şi celelalte ţări socialiste.

În perioada de după război, ţările sistemului socialist şi-au mărit de 4 ori volumul producţiei industriale, pe cînd în lumea capitalistă producţia industrială s-a mărit în acest răstimp abia de două ori. Astăzi sistemul socialist dă o treime din producţia industrială mondială faţă de 10% cît dădea înainte de război. Sistemului socialist mondial îi revine astăzi aproape 38% din extracţia mondială a cărbunelui, 26% din producţia de fontă, 25% din producţia de oţel, aproape 40% din recolta mondială de cereale, peste 30% din recolta de bumbac. Greutatea specifică a producţiei industriale în ţările socialiste creşte necontenit. În ţara noastră, producţia globală industrială a crescut faţă de 1938 de aproape 3 ori şi jumătate. Acest ritm de dezvoltare a forţelor de producţie era de neconceput în economia capitalistă a Romîniei.

În ţările socialiste, trecerea puterii de stat în mîinile clasei muncitoare, eliberarea de exploatarea capitalistă, de anarhia producţiei, de crize şi şomaj descătuşează iniţiativa creatoare a poporului muncitor, dau un impuls necunoscut în istoria dezvoltării economiei şi culturii. Viaţa dovedeşte că socialismul este orînduirea care dezvoltă nelimitat forţele de producţie şi asigură condiţiile

necesare creşterii neîntrerupte a nivelului de trai material şi cultural al oamenilor muncii.

Într-un puternic contrast cu creşterea şi întărirea sistemului mondial al socialismului se înfăţişează tabloul lumii capitaliste, unde jaful monopolurilor osîndeşte la exploatare şi o viaţă de mizerie milioane de oameni ai muncii.

După cum se ştie, în ultimii ani, apologeţii imperialismului şi ideologii reformişti, proslăvind conjunctura relativ înaltă din S.U.A., Germania occidentală, au încercat să prezinte drept învechite şi depăşite tezele marxiste despre ciclul de producţie capitalist şi despre caracterul inevitabil al crizelor de producţie în capitalism, despre pauperizarea absolută a clasei muncitoare în capitalism. Ideologii burghezi urmăresc să creeze iluzii reformiste în rîndurile muncitorimii pentru a o abate de la lupta de clasă împotriva exploatării capitaliste; ei încearcă să micşoreze atracţia spre socialism a oamenilor muncii din toată lumea, care se conving tot mai mult că numai orînduirea socialistă poate asigura propăşirea materială şi avîntul cultural, tehnic şi ştiinţific al întregii societăţi.

Consfătuirea partidelor comuniste şi muncitoreşti din ţările socialiste a arătat că actuala conjunctură economică dintr-un şir de ţări capitaliste este netrainică şi nestabilă, deoarece se bazează în cea mai mare măsură pe acţiunea unor factori temporari, în special militarizarea economiei şi cursa înarmărilor. Analiza situaţiei economice din principalele ţări capitaliste arată că, încă de pe acum, acţiunea factorilor temporari ai avîntului economic slăbeşte continuu şi se apropie de sfîrşit. Înnoirea capitalului fix s-a încetinit considerabil, iar proporţia folosirii capacităţilor de producţie se micşorează de la an la an.

Totodată scade ritmul sporirii producţiei industriale. El a fost de două ori mai mic în 1956 decît în 1955, scăderea continuînd neîntrerupt în tot cursul anului 1957. Sînt cunoscute serioasele dificultăţi economice prin care trec chiar şi ţări capitaliste înaintate ca Anglia, Franţa — instabilitatea balanţelor comerciale, accelerarea tendinţelor inflaţioniste, majorarea continuă a preţurilor. Remediul pe care îl încearcă burghezia monopolistă, îndeosebi din S.U.A. — intensificarea cursei înarmărilor — duce, în ultimă analiză, la restrîngerea puterii de cumpărare a maselor largi, la acumularea mai intensă a premiselor unei profunde crize economice.

În economia ţărilor capitaliste se ascut contradicţiile dintre caracterul forţelor de producţie şi relaţiile de producţie, dintre muncă şi capital. Deşi, ca urmare a luptei clasei muncitoare — stimulată de existenţa şi succesele ţărilor socialiste —, unele pături ale clasei muncitoare din ţările capitaliste cele mai dezvoltate au obţinut o anumită mărire a salariilor, într-o serie din aceste ţări salariul real este mai mic decît înainte de război. Aproape jumătate din muncitorii francezi cîştigau în 1956 sub limita bugetului minim calculat pentru un lucrător necalificat şi fără familie; salariul real pe oră al metalurgistului parizian este acum cu circa 30% mai mic decît în 1938. În toate ţările capitaliste are loc prin urmare o înăsprire a exploatării clasei muncitoare, care îşi găseşte expresia în rămînerea în urmă a salariului real faţă de valoarea forţei de muncă.

Sistemul capitalist nu poate fi însă limitat la cîteva ţări înaintate aflate „la vîrful piramidei". Este bine cunoscut faptul că milioane de oameni ai muncii din ţările dependente şi coloniale, care reprezintă imensa majoritate a populaţiei lumii capitaliste, continuă să ducă o viaţă de mizerie extremă, de lipsuri şi suferinţe din cele mai grele.

Dar despre aceste stări de lucruri reale se feresc să sufle vreun cuvinţel ideologii reformişti, propagandişti zeloşi ai „capitalismului popular", ai „capitalismului organizat" şi ai altor asemenea teorii menite să arunce praf în ochii clasei muncitoare. Realitatea spulberă astfel de teorii şi confirmă justeţea tezelor marxiste cu privire la pauperizarea clasei muncitoare în capitalism — teze de nezdruncinat, pe care se bazează aprecierile Declaraţiei Consfătuirii reprezentanţilor partidelor comuniste şi muncitoreşti din ţările socialiste.

Situaţia capitalismului contemporan se caracterizează prin îngustarea considerabilă a sferelor sale de influenţă, înăsprirea contradicţiilor dintre burghezie şi clasa muncitoare, dintre burghezia monopolistă americană şi popoarele din alte ţări capitaliste, dintre marile trusturi din S.U.A. şi burghezia din alte ţări. Burghezia monopolistă din S.U.A. încearcă să-şi asigure dominaţia nu numai asupra ţărilor capitaliste slab dezvoltate, ci şi asupra unor ţări capitaliste înaintate ca Anglia, Franţa. Ea încearcă pe toate căile să salveze sistemul de subjugare colonială şi să preia poziţiile deţinute în colonii de partenerii săi. Aceasta provoacă vii nemulţumiri în cercurile burgheziei din vechile ţări colonialiste. Aşa-zisa „piaţă europeană comună", care asigură poziţii avantajoase monopolurilor americane şi vest-germane, concurenţa Germaniei occidentale şi Japoniei, care înlătură Anglia de pe vechile ei pieţe, ameninţînd într-o măsură crescîndă poziţiile acaparate de S.U.A., neînţelegerile crescînde în coaliţia agresivă a Atlanticului de nord reprezintă un ghem de puternice contradicţii între ţările imperialiste.

Capitalismul se află sub semnul declinului şi al ascuţirii crizei sale generale. Socialismul creşte şi se întăreşte, demonstrînd prin succesele Uniunii Sovietice în construirea comunismului, prin succesele construcţiei socialiste în R. P. Chineză şi în celelalte ţări, prin creşterea mişcării comuniste în întreaga lume, că lui îi aparţine viitorul.

Tovarăşi,

În zilele noastre, problema apărării păcii a devenit problema fundamentală a politicii mondiale, de însemnătate hotărîtoare pentru toate popoarele lumii.

Ceea ce caracterizează astăzi politica internaţională este lupta dintre două linii opuse : linia coexistenţei paşnice, promovată consecvent de Uniunea Sovietică, China populară şi de celelalte ţări socialiste şi în favoarea căreia se pronunţă şi acţionează şi alte ţări iubitoare de pace, — şi linia pregătirii şi dezlănţuirii războiului,

promovată de cercurile agresive din Statele Unite ale Americii. Concentrînd în jurul lor forţele cele mai întunecate ale reacţiunii şi războiului din întreaga lume capitalistă, aceste cercuri duc politica „de pe poziţii de forţă", reînviază militarismul vest-german, se opun cu înverşunare încetării cursei înarmărilor, organizează provocări, comploturi şi acte agresive împotriva ţărilor socialiste şi a ţărilor eliberate din jugul colonial, periclitează independenţa chiar a unor ţări capitaliste dezvoltate, se străduiesc să instaureze dominaţia mondială a imperialismului american. Cercurile agresive imperialiste se tem de pace. În speranţa nebunească de a opri în loc, cu forţa armelor, procesul istoric inevitabil al progresului social, ele urmează cu încăpăţînare politica de pregătire a războiului nuclear. Atît timp cît se menţine imperialismul, se menţine şi terenul pentru războaie de jaf şi cotropire.

Aşa cum a arătat Declaraţia, astăzi, pentru prima oară în istorie, există suficiente forţe pentru a împiedica dezlănţuirea unui nou război.

Lagărul unit şi puternic al ţărilor socialiste, în frunte cu Uniunea Sovietică, reprezintă cel mai sigur reazem al păcii şi securităţii popoarelor. Totodată, pe arena mondială mai acţionează o mare forţă în slujba păcii : popoarele care s-au smuls din cătuşele colonialismului şi luptă pentru întărirea independenţei lor naţionale şi mişcarea de eliberare a popoarelor din ţările dependente şi coloniale. Pretutindeni creşte şi se dezvoltă marea mişcare de masă a popoarelor pentru pace. Partea cea mai combativă a maselor largi, care se opun politicii agresive a cercurilor monopoliste interesate în pregătirea unui nou război, este clasa muncitoare internaţională, în frunte cu detaşamentele ei de avangardă — partidele comuniste şi muncitoreşti.

După cum se ştie, cercurile imperialiste agresive n-au putut opri desfăşurarea victorioasă a revoluţiei din China. S-au soldat cu eşecuri ruşinoase intervenţiile imperialiste în Coreea şi Vietnam, agresiunea împotriva Egiptului, ca şi planurile de a folosi forţele

contrarevoluţionare pentru restaurarea sistemului capitalist şi a dominaţiei imperialismului în Ungaria.

Faptele dovedesc că raportul de forţe pe scară mondială s-a schimbat radical în favoarea păcii şi socialismului, că a trecut şi nu se va mai întoarce niciodată vremea cînd imperialismul putea atenta în voie la libertatea şi independenţa popoarelor. Dar dacă totuşi aventurierii imperialişti se vor încumeta să dezlănţuie războiul, atunci, aşa cum pe bună dreptate subliniază Declaraţia, popoarele lumii întregi, pline de mînie şi indignare împotriva imperialismului care le aduce suferinţe şi jertfe atît de grele, vor termina pentru totdeauna cu orînduirea capitalistă.

Partidele comuniste şi muncitoreşti din întreaga lume sînt hotărîte să facă tot ce le stă în putinţă pentru a apăra omenirea de grozăviile unui nou război, pentru a asigura dezvoltarea paşnică a omenirii pe calea progresului. Ele consideră lupta pentru pace drept sarcina lor primordială.

Reprezentanţii partidelor comuniste şi muncitoreşti din aproape toate ţările lumii, pe deplin conştienţi de răspunderea acestor partide pentru destinele omenirii, au adresat muncitorilor şi ţăranilor din toate ţările, oamenilor de artă, cultură şi ştiinţă din lumea întreagă, tuturor oamenilor de bunăvoinţă, prin Manifestul păcii, o caldă chemare la lupta pentru menţinerea şi apărarea păcii. Popoarele iubitoare de pace pot, cu forţe unite, să zădărnicească planurile cercurilor agresive imperialiste de a arunca omenirea într-un nou război, mai distrugător decît oricare altul cunoscut pînă acum în istorie.

Partidele comuniste şi muncitoreşti îşi vor intensifica eforturile pentru unirea tuturor forţelor iubitoare de pace, interesate în preîntîmpinarea războiului. De mare importanţă este, în această privinţă, unitatea de acţiune dintre partidele comuniste şi muncitoreşti, unitatea dintre diferitele organizaţii sindicale ale clasei muncitoare, unitatea mişcării muncitoreşti internaţionale. Partidele comuniste şi muncitoreşti şi-au exprimat hotărîrea de a contribui din toate puterile lor la înfăptuirea de acţiuni comune cu socialiştii, cu organizaţiile democratice şi progresiste, cu toate partidele, organizaţiile şi mişcările care acţionează pentru pace, împotriva războiului, pentru făurirea securităţii în Europa şi Asia, reducerea înarmărilor, interzicerea folosirii şi experimentării armelor nucleare.

Tovarăşi,

Partidul nostru, în deplin acord cu Declaraţia de la Moscova, a considerat şi consideră că întărirea unităţii şi colaborării frăţeşti între ţările socialiste, între partidele comuniste şi muncitoreşti este cea mai însemnată condiţie a succesului în lupta pentru pace şi socialism. Nu este de mirare că reacţiunea internaţională a dezlănţuit, mai ales în ultimii ani, campanii furibunde împotriva unităţii lagărului socialist, căutînd prin toate mijloacele să calomnieze Uniunea Sovietică şi celelalte ţări socialiste, să ponegrească relaţiile între ţările socialiste, să aţîţe rămăşiţele naţionalismului pentru a submina prietenia ţărilor democrat-populare cu Uniunea Sovietică, pentru a dezbina familia ţărilor socialiste şi a lovi mai uşor în fiecare din ele. Uneltirile şi strădaniile reacţiunii internaţionale sînt şi vor fi sortite eşecului.

Relaţiile între ţările socialiste sînt de nezdruncinat. Ele au un conţinut cu totul nou în istorie, pe care nu-l pot avea relaţiile între statele a căror orînduire socială este bazată pe exploatarea omului de către om. Conţinutul acestor relaţii constă în colaborarea şi întrajutorarea tovărăşească multilaterală pentru construirea socialismului, pentru apărarea şi consolidarea cuceririlor revoluţionare ale poporului muncitor. Aceste relaţii, care au la bază principiul internaţionalismului proletar, contribuie la întărirea independenţei economice şi politice a fiecărei ţări socialiste şi totodată la întărirea întregului sistem mondial al socialismului.

Experienţa proprie a poporului romîn a arătat că relaţiile de colaborare dintre ţările socialiste, ajutorul frăţesc multilateral acordat Romîniei de către Uniunea Sovietică au înlesnit imens opera de construcţie socialistă desfăşurată de poporul romîn, care a putut astfel să obţină într-un timp scurt mari succese în dezvoltarea eco-

nomică şi social-culturală a ţării. Experienţa tuturor popoarelor care construiesc socialismul dovedeşte că unitatea ţărilor lagărului socialist este chezăşia independenţei şi suveranităţii tuturor ţărilor socialiste. Întărirea continuă a acestei unităţi răspunde intereselor naţionale ale fiecăreia din aceste ţări.

Clasa muncitoare, oamenii muncii din toate ţările sînt vital interesaţi în dezvoltarea şi consolidarea continuă a cuceririlor revoluţionare ale popoarelor Uniunii Sovietice, Chinei populare şi ale celorlalte ţări socialiste, în apărarea acestor cuceriri istorice împotriva oricăror uneltiri ale duşmanilor socialismului. În acelaşi timp, pentru clasa muncitoare care deţine puterea de stat este o îndatorire internaţionalistă de căpetenie solidaritatea cu mişcarea muncitorească din ţările capitaliste. Realizările obţinute de oamenii muncii din ţările socialiste în construirea noii orînduiri în propria lor ţară constituie cea mai importantă contribuţie la întărirea forţelor mondiale ale socialismului.

Declaraţia acordă cea mai mare atenţie unităţii mişcării comuniste şi muncitoreşti internaţionale, şi în mod deosebit unităţii ţărilor socialiste, — Consfătuirea fiind ea însăşi o strălucită expresie a acestei unităţi.

După cum se ştie, Uniunea Comuniştilor din Iugoslavia nu a participat la Consfătuirea reprezentanţilor partidelor comuniste şi muncitoreşti din ţările socialiste.

În rezoluţia unei recente şedinţe plenare a C.C. al Uniunii Comuniştilor din Iugoslavia se spune numai că reprezentanţii iugoslavi nu au participat la Consfătuire şi nu au semnat Declaraţia, deoarece aceasta ar conţine unele luări de poziţie şi aprecieri „care sînt în contradicţie cu poziţia Uniunii Comuniştilor din Iugoslavia şi pe care aceasta le consideră nejuste".

Motivul invocat în rezoluţia amintită nu poate explica în mod convingător ce a putut împiedica pe reprezentanţii iugoslavi să participe la o consfătuire la care au luat parte cu drepturi egale delegaţiile partidelor frăţeşti din ţările socialiste, unde delegaţiile participante şi-au putut formula părerile în modul cel mai liber şi

mai deschis şi unde s-a elaborat un document rezultat din contribuţia activă şi adeziunea tuturor acestor delegaţii.

Neparticiparea reprezentanţilor Uniunii Comuniştilor din Iugoslavia la Consfătuirea partidelor comuniste şi muncitoreşti din ţările socialiste nu a adus o contribuţie la cauza colaborării şi unităţii frăţeşti a ţărilor socialiste, la cauza unităţii mişcării comuniste şi muncitoreşti internaţionale. Considerăm poziţia tovarăşilor iugoslavi nejustă şi greşită.

Consfătuirea partidelor comuniste şi muncitoreşti din ţările socialiste a fost fără îndoială un bun prilej de a discuta tovărăşeşte nu numai problemele în care există un acord unanim, ci şi cele în care există păreri diferite, şi de a face paşi înainte pentru înlăturarea, pe o bază principială, a divergenţelor existente.

Faptul că partidele comuniste şi muncitoreşti luptă pentru o cauză comună, că au aceeaşi concepţie despre lume şi viaţă, caracterul internaţionalist al relaţiilor dintre ele permit ca orice probleme s-ar ivi între partidele noastre frăţeşti să fie rezolvate printr-o metodă proprie acestor partide — caracterizată prin discuţia tovărăşească şi principială. Aceasta întăreşte unitatea mişcării comuniste internaţionale şi îmbogăţeşte experienţa fiecărui partid comunist în rezolvarea sarcinilor sale. Tocmai această metodă a permis participanţilor la Consfătuire să realizeze unanimitatea de vederi consemnată în Declaraţie, care reflectă legile obiective ale dezvoltării sociale, faptele incontestabile ale vieţii şi constituie interpretarea marxist-leninistă a celor mai caracteristice evenimente social-politice din ultimii ani.

Fără a critica în mod concret unele sau altele din tezele cuprinse în Declaraţia Consfătuirii reprezentanţilor partidelor comuniste şi muncitoreşti din ţările socialiste, tovarăşii iugoslavi şi-au exprimat temerea că Declaraţia ar putea avea efecte defavorabile politicii coexistenţei paşnice şi ar duce la înrăutăţirea relaţiilor cu ţările capitaliste, în special cu Statele Unite ale Americii. Noi socotim această poziţie nejustă. Fireşte, Declaraţia cheamă la vigilenţă faţă de uneltirile aţîţătorilor la război, în frunte cu cercurile

imperialiste agresive din S.U.A. Ar putea oare partidele comuniste şi muncitoreşti să renunţe la demascarea acestor cercuri agresive, a căror politică este sursa încordării relaţiilor internaţionale şi aţîţă la o nouă isterie războinică, împingînd la înteţirea goanei înarmărilor? Este clar că nu! În această privinţă, Declaraţia contribuie la demascarea şi izolarea cercurilor agresive, la mobilizarea şi unirea forţelor iubitoare de pace, capabile să împiedice aplicarea planurilor războinice.

După cum reiese din redarea în presa iugoslavă a ultimei plenare a C.C. al U.C.I., tovarăşii iugoslavi — fără a aduce obiecţii de principiu — arată o anumită nemulţumire faţă de tezele din Declaraţie cu privire la lupta contra revizionismului, deşi este evident că în actuala fază de dezvoltare revizionismul este principalul pericol în mişcarea muncitorească internaţională, pe care partidele comuniste şi muncitoreşti trebuie să-l combată.

Este de remarcat faptul important că la sărbătorirea a 40 de ani de la Marea Revoluţie Socialistă din Octombrie şi la cea de-a doua Consfătuire de la Moscova au participat şi reprezentanţii Uniunii Comuniştilor din Iugoslavia, care, împreună cu reprezentanţii celorlalte partide frăţeşti, şi-au pus semnătura pe Manifestul Păcii.

Noi vom face şi pe viitor tot posibilul pentru a contribui la îmbunătăţirea continuă a colaborării şi prieteniei dintre Romînia şi Iugoslavia, la dezvoltarea pe baza marxism-leninismului a colaborării între partidele noastre, între toate partidele frăţeşti din ţările socialiste şi din lumea întreagă.

În timpul şi după cel de-al doilea război mondial, ca rezultat al ridicării conştiinţei popoarelor şi al creşterii influenţei ideilor comuniste, mişcarea comunistă internaţională s-a lărgit şi s-a întărit continuu. Astăzi, în lume există peste 70 de partide comuniste cu peste 33.000.000 de membri. În ţările Europei sînt 17.000.000 de comunişti, în ţările Asiei peste 14.000.000 şi peste 1.000.000 în ţările Africii, Americii şi Australiei.

În ţările socialiste, partidele comuniste şi muncitoreşti au devenit forţa conducătoare a statului. Prin lupta lor eroică pentru apărarea independenţei naţionale, pentru pace şi interesele vitale ale celor ce muncesc, multe partide comuniste şi muncitoreşti din ţările capitaliste şi-au sporit considerabil influenţa şi prestigiul în rîndurile poporului. Partidul Comunist Francez, Partidul Comunist Italian, partidele comuniste din Indonezia, Brazilia, Cile şi din alte ţări au devenit partide puternice, strîns legate de mase, care ocupă un loc de frunte în viaţa politică a ţărilor lor şi în mişcarea muncitorească.

Partidele comuniste s-au întărit considerabil din punct de vedere ideologic şi organizatoric, reprezentînd azi o forţă politică ce mobilizează sute de milioane de oameni ai muncii în lupta pentru pace, democraţie şi socialism.

Creşterea şi dezvoltarea partidelor comuniste şi muncitoreşti din lumea întreagă, marile lor sarcini şi răspunderea imensă pe care o au în faţa popoarelor lor, ca şi în faţa mişcării muncitoreşti internaţionale, au pus problema unor noi forme a relaţiilor şi colaborării tovărăşeşti între ele.

În ultimii ani, formele cele mai răspîndite ale raporturilor dintre partidele comuniste şi muncitoreşti au fost întîlnirile şi contactele bilaterale. Partidul nostru a avut asemenea întîlniri cu reprezentanţii partidelor comuniste şi muncitoreşti din Ungaria, Bulgaria, R. D. Germană, Iugoslavia, Franţa, cu care a discutat probleme interesînd partidul nostru şi partidele respective, precum şi probleme ale situaţiei internaţionale şi ale mişcării muncitoreşti şi comuniste mondiale. De asemenea, au avut loc şi unele consfătuiri ale partidelor comuniste şi muncitoreşti pe grupe de ţări sau consacrate anumitor probleme; o asemenea consfătuire a fost organizată în ianuarie 1957 la Budapesta, cu participarea reprezentanţilor partidelor comuniste din U.R.S.S., Ungaria, Bulgaria, Cehoslovacia, Romînia. Aceste întîlniri bilaterale, contacte personale şi consfătuiri pe grupe de ţări au avut şi au o mare însemnătate şi au dat rezultate pozitive.

În condiţiile actuale, cînd socialismul a devenit un sistem mondial, cînd forţele socialismului cresc în toate ţările, cînd apărarea păcii mondiale este o sarcină centrală a tuturor partidelor muncitoreşti revoluţionare, sînt necesare şi consfătuiri mai largi între partidele comuniste şi muncitoreşti. Însemnătatea unor asemenea consfătuiri a fost pe deplin demonstrată de cele două consfătuiri de la Moscova. Ele marchează o nouă etapă importantă în istoria mişcării comuniste internaţionale, ridicînd unitatea partidelor comuniste şi muncitoreşti, unitatea ţărilor socialiste pe o nouă treaptă de dezvoltare.

Se ştie bine că reprezentanţii burgheziei monopoliste, vîrfurile reacţiunii internaţionale organizează întîlniri şi diferite alte forme de contact pentru a-şi coordona activitatea ostilă cauzei socialismului şi păcii, pentru a elabora măsuri comune împotriva mişcării muncitoreşti. Cu atît mai mult reprezentanţii partidelor comuniste şi muncitoreşti au datoria să dezvolte şi să întărească relaţiile de colaborare tovărăşească între ele, să discute împreună cele mai importante probleme ale strategiei şi tacticii lor în lupta pentru pace şi socialism.

Principiul fundamental al relaţiilor între partidele comuniste şi muncitoreşti este internaţionalismul proletar. Pe această bază se dezvoltă unitatea strînsă, colaborarea şi lupta comună a tuturor partidelor muncitoreşti revoluţionare. Partidele comuniste şi muncitoreşti soluţionează problemele liniei lor politice călăuzindu-se după învăţătura marxist-leninistă, potrivit condiţiilor concrete din ţările lor şi ţinînd seamă că interesele oamenilor muncii din fiecare ţară sînt indisolubil legate de interesele oamenilor muncii din lumea întreagă. Cauza socialismului este unică şi indivizibilă, comună clasei muncitoare din lumea întreagă, tuturor partidelor comuniste şi muncitoreşti. Pe aceasta se bazează comunitatea de ţeluri şi interese, comunitatea ideologiei marxist-leniniste, care uneşte partidele comuniste şi muncitoreşti într-o mare familie frăţească. Partidul nostru îşi va aduce şi pe viitor contribuţia la întărirea unităţii şi solidarităţii partidelor comuniste şi muncitoreşti, a coeziunii ideologice şi a unităţii de acţiune a mişcării muncitoreşti internaţionale.

La consfătuirile de la Moscova s-a afirmat cu claritate rolul de frunte al Uniunii Sovietice, al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice, centrul mişcării muncitoreşti internaţionale. Împreună cu celelalte partide comuniste şi muncitoreşti, noi considerăm că rolul U.R.S.S. în fruntea lagărului socialist este rezultatul firesc al unui proces istoric şi constituie un factor esenţial al unităţii ţărilor socialiste, al coeziunii mişcării comuniste internaţionale, în interesul cauzei păcii şi socialismului.

Tovarăşi,

Întărirea unităţii mişcării comuniste internaţionale impune, în primul rînd, întărirea coeziunii ei ideologice pe baza învăţăturii marxist-leniniste. Se ştie că în ultimii ani, mai ales începînd din perioada dezbaterii hotărîrilor Congresului al XX-lea al P.C.U.S., reacţiunea internaţională a dezlănţuit o campanie îndîrjită de ponegrire a P.C.U.S. şi a celorlalte partide frăţeşti, de denaturare şi compromitere a învăţăturii marxist-leniniste. Scopul acestei campanii este de a introduce confuzii şi dezorientare în rîndurile partidelor comuniste şi muncitoreşti, de a submina orînduirea de stat şi opera de construcţie socialistă din ţările democrat-populare, de a dezbina ţările socialiste şi mişcarea comunistă şi muncitorească internaţională, de a micşora puterea de atracţie a ideilor socialismului asupra maselor populare. În aceste condiţii au o mare însemnătate tezele din Declaraţia Consfătuirii reprezentanţilor partidelor frăţeşti din ţările socialiste cu privire la intensificarea educării marxist-leniniste a maselor, la întărirea luptei împotriva ideologiei burgheze.

Lupta împotriva dogmatismului este o sarcină importantă a partidelor comuniste şi muncitoreşti, deoarece dogmatismul, străin spiritului creator al marxism-leninismului, duce la îngustime de orizont şi la desconsiderarea realităţilor social-economice, la sectarism şi rupere de masă.

Declaraţia subliniază în mod deosebit că, în etapa actuală, principala primejdie împotriva căreia trebuie îndreptată atenţia şi vigilenţa mişcării muncitoreşti internaţionale este revizionismul — oportunismul de dreapta —, ca manifestare a ideologiei burgheze, care paralizează energia revoluţionară a clasei muncitoare, în vederea menţinerii sau restabilirii capitalismului.

Este lesne de înţeles de ce, cu cît creşte prestigiul ţărilor socialiste şi cu cît sporeşte forţa de atracţie a socialismului în rîndurile oamenilor muncii de pretutindeni, cu atît se străduiesc cercurile reacţiunii imperialiste să stimuleze şi să alimenteze diferite tendinţe şi teorii revizioniste în mişcarea comunistă şi muncitorească internaţională.

Nu întîmplător conducătorii de dreapta ai social-democraţiei şi alte elemente reformiste şi revizioniste au intensificat atacurile lor împotriva marxism-leninismului, pretinzînd, chipurile, că el „s-a perimat", „s-a învechit" şi preconizează o aşa-zisă adaptare a socialismului „la cerinţele şi transformările timpului". Sensul acestei adaptări a fost dezvăluit nu de mult de liderii de dreapta ai partidului social-democrat din Austria, care, pregătind un nou program al partidului, afirmă că teoria lui Marx şi Engels, ideile lor despre lupta de clasă şi dictatura proletariatului sînt depăşite, deoarece „societatea a evoluat altfel decît au prezis aceştia". Şi toate acestea în epoca în care fapte evidente vestesc victoria inevitabilă a socialismului în întrecerea cu capitalismul!

Revizioniştii încearcă să ameţească clasa muncitoare şi pe oamenii muncii din ţările capitaliste cu basme despre frumuseţile „democraţiei" burgheze şi despre transformarea „treptată" a capitalismului în socialism pe calea colaborării sociale şi a reformelor, prin mecanismul magic al parlamentarismului burghez — fără revoluţia socială, fără cucerirea puterii de către clasa muncitoare.

Activitatea grupului trădător al lui Nagy Imre este în această privinţă deosebit de grăitoare şi arată limpede cum elementele revizioniste din ţările socialiste îşi concentrează eforturile împotriva temeliilor socialismului, fiind gata să se înţeleagă cu cele mai

negre forţe ale contrarevoluţiei împotriva puterii de stat a clasei muncitoare. Revizioniştii neagă învăţătura marxist-leninistă despre lupta de clasă, despre ascuţirea ei în anumite împrejurări ale perioadei de trecere de la capitalism la socialism şi despre puterea populară ca formă a dictaturii proletariatului. Propovăduind liberalismul şi capitularea faţă de forţele reacţionare şi de ideologia lor, ei caută în fel şi chip să micşoreze sau să lichideze rolul conducător al partidului, se străduiesc să slăbească partidul, să submineze unitatea rîndurilor sale, puterea sa de luptă şi de organizare, să-l transforme într-un „club de discuţii". Totodată, negînd realizările obţinute de oamenii muncii din ţările socialiste, revizioniştii caută să submineze baza de masă a puterii de stat a clasei muncitoare şi, prin lozinci naţionaliste, să slăbească unitatea ţărilor lagărului socialist.

Prin critica făcută revizionismului, Consfătuirea de la Moscova aduce o importantă contribuţie la lupta pentru apărarea purităţii învăţăturii marxist-leniniste, împotriva curentelor oportuniste şi revizioniste, la întărirea fermităţii şi coeziunii fiecărui partid comunist în lupta împotriva capitalismului.

Declaraţia Consfătuirii de la Moscova evidenţiază însemnătatea legilor generale, universal valabile, ale luptei pentru cucerirea puterii şi pentru construirea socialismului, precum şi însemnătatea aplicării creatoare a acestor legi la condiţiile istorice concrete din fiecare ţară, potrivit particularităţilor şi tradiţiilor naţionale ale ţării respective. Declaraţia previne partidele comuniste şi muncitoreşti asupra pericolului pe care-l prezintă atît ignorarea acestor particularităţi, cît şi nerecunoaşterea adevărului general al marxism-leninismului cu privire la legile revoluţiei socialiste.

Experienţa partidelor frăţeşti din ţările socialiste a dovedit că lupta pentru cucerirea puterii şi construirea socialismului se desfăşoară în forme, metode şi ritmuri diferite de la o ţară la alta, corespunzător particularităţilor naţionale şi condiţiilor istorice concrete. Însă, indiferent de particularităţile şi specificul fiecărei ţări în parte, procesele revoluţiei socialiste şi construcţiei socialiste se

bazează pe o serie de legi generale oglindite în experiența Partidului Comunist al Uniunii Sovietice și a partidelor frățești din celelalte țări socialiste.

Partidul nostru și alte partide frățești rezolvă problemele construirii socialismului și înfrîng greutățile în lupta pentru socialism, deoarece se bazează în întreaga activitate pe învățătura marxist-leninistă despre dictatura proletariatului, despre rolul partidului ca forță conducătoare în stat, alianța clasei muncitoare cu principalele mase ale țărănimii și cu alte pături ale oamenilor muncii, trecerea în proprietatea obștească a principalelor mijloace de producție, conducerea planificată de către stat a economiei naționale, transformarea socialistă treptată a agriculturii, înfăptuirea revoluției culturale, deplina egalitate a oamenilor muncii de toate naționalitățile, aplicarea centralismului democratic în construcția și conducerea statului, aplicarea în practică a principiilor internaționalismului proletar.

Acestea sînt legi generale de care nici un partid marxist-leninist nu poate face abstracție. Aplicînd în mod creator aceste legi la condițiile țării noastre, îmbinîndu-le cu ceea ce este specific și particular ca urmare a acestor condiții, partidul nostru asigură succesul operei de construcție socialistă.

Consfătuirea partidelor comuniste și muncitorești din țările socialiste a examinat problema trecerii de la capitalism la socialism, problemă care a fost pusă într-o lumină nouă de Congresul al XX-lea al P.C.U.S. În urma profundelor schimbări petrecute pe arena mondială în favoarea socialismului, în fața partidelor comuniste și muncitorești din țările capitaliste se deschid perspective mai favorabile pentru înfăptuirea trecerii la socialism. În condițiile actuale, într-o serie de țări capitaliste, clasa muncitoare, în frunte cu avangarda sa, are posibilitatea să unească sub conducerea ei, pe baza frontului unic proletar și a frontului popular, majoritatea poporului, să cucerească puterea fără război civil, să asigure trecerea în miinile poporului a principalelor mijloace de producție. În acest proces revoluționar, parlamentul poate fi transformat dintr-un

organ al democrației burgheze într-un instrument al adevăratei puteri populare, capabil să înfrîngă împotrivirea forțelor reacționare și să asigure înfăptuirea transformărilor socialiste. Clasa muncitoare, masele largi ale oamenilor muncii sînt interesate într-o asemenea desfășurare a revoluției.

Însemnătatea aprecierilor Declarației este cu atît mai mare pentru mișcarea muncitorească internațională cu cît burghezia se străduiește să semene și să întrețină în clasa muncitoare din apus iluzii reformiste — și îndeosebi iluzia că trecerea la socialism se va desfășura, în orice condiții, numai pe cale pașnică. Trecerea pașnică sau nepașnică la socialism nu depinde atît de clasa muncitoare cît de rezistența pe care o vor opune clasele exploatatoare, care nu cedează de bunăvoie puterea politică și economică. Este de presupus că într-o serie de țări clasele stăpînitoare, cu sprijinul imperialismului internațional, vor încerca să oprească prin violență transformările revoluționare. Partidele comuniste din țările capitaliste nu pot să nu atragă atenția clasei muncitoare asupra acestei posibilități. Luptînd pentru a determina desfășurarea revoluției pe cale pașnică, ele nu pot să nu aibă în vedere și eventualitatea în care clasele exploatatoare vor recurge la metode violente. Numai astfel partidele comuniste pot înarma clasa muncitoare împotriva concepțiilor false și dăunătoare cu ajutorul cărora burghezia se străduiește să adoarmă masele populare.

La noi în țară, după cum se știe, o serie de factori favorabili au contribuit ca, după răsturnarea dictaturii militare-fasciste, procesul revoluționar neîntrerupt care a dus la instaurarea puterii populare și la cucerirea întregii puteri de către clasa muncitoare, aliată cu țărănimea muncitoare, să se desfășoare în linii generale fără violență, fără război civil. Dar partidul nostru, în întreaga această perioadă, a avut în vedere și o eventuală încercare a burgheziei de a împinge lucrurile spre război civil. Aceasta a ținut trează vigilența partidului și a clasei muncitoare, a maselor populare, și a contribuit la înlăturarea, fără război civil, a rezistenței claselor stăpînitoare.

Experienţa partidului nostru, a celorlalte partide frăţeşti din ţările socialiste confirmă pe deplin teza marxist-leninistă că trecerea de la capitalism la socialism — indiferent dacă se efectuează în mod paşnic sau nepaşnic — nu poate avea loc decît pe baza cuceririi puterii de către clasa muncitoare în alianţă cu ţărănimea muncitoare şi cu alte pături ale populaţiei; că victoria luptei de eliberare a poporului muncitor este condiţionată de conducerea maselor de oameni ai muncii de către clasa muncitoare, în frunte cu partidul ei marxist-leninist, de înfăptuirea, într-o formă sau alta, potrivit condiţiilor concrete, a dictaturii proletariatului.

Tovarăşi,

Declaraţia partidelor comuniste şi muncitoreşti din ţările socialiste şi „Manifestul păcii" au fost primite de membrii şi de organizaţiile partidului nostru, de masele largi ale oamenilor muncii de la oraşe şi sate cu căldură şi însufleţire, cu satisfacţie şi încredere în perspectivele forţelor păcii şi socialismului.

Schimbul de păreri şi documentele consfătuirilor au confirmat justeţea liniei generale a partidului nostru în problemele consolidării regimului democrat-popular şi ale construcţiei economiei şi culturii socialiste, ale întăririi partidului şi unităţii rîndurilor sale, ale dezvoltării coeziunii ţărilor socialiste şi întăririi unităţii de acţiune a mişcării comuniste internaţionale, ca şi justeţea politicii partidului nostru în problemele politicii externe. Partidul nostru şi-a adus contribuţia, bazată pe propria sa experienţă, la desfăşurarea dezbaterilor şi elaborarea documentelor consfătuirilor.

Plenara din 14 decembrie a C.C. al P.M.R. a aprobat activitatea reprezentanţilor partidului nostru la consfătuirile de la Moscova, ca fiind corespunzătoare întru totul cu linia partidului.

Partidul nostru, în frunte cu Comitetul său Central, aprobă şi îşi însuşeşte întru totul Declaraţia Consfătuirii de la Moscova a reprezentanţilor partidelor comuniste şi muncitoreşti din ţările socialiste şi „Manifestul păcii", şi va face totul pentru a-şi aduce contribuţia sa la înfăptuirea luminoaselor idei cuprinse în aceste documente de imensă însemnătate internaţională. Este necesar ca Declaraţia şi „Manifestul păcii" să fie dezbătute de întregul nostru partid. Această dezbatere trebuie să ducă la întărirea politică-ideologică a partidului nostru, la consolidarea şi dezvoltarea mai departe a regimului nostru democrat-popular. Organizaţiile de partid, membrii de partid sînt chemaţi să desfăşoare o muncă susţinută de popularizare a acestor documente în rîndurile maselor celor mai largi.

Aportul cel mai însemnat pe care oamenii muncii din ţara noastră şi avangarda lor, Partidul Muncitoresc Romîn, îl aduc la cauza socialismului şi păcii este munca perseverentă pentru înfăptuirea politicii leniniste a partidului, pentru realizarea sarcinilor stabilite de Congresul al II-lea al partidului şi de plenarele Comitetului Central în vederea construirii socialismului.

Este necesar să întărim şi mai departe, pe toate căile, statul democrat-popular, principalul instrument al construirii socialismului, alianţa clasei muncitoare cu ţărănimea muncitoare, frăţia dintre poporul romîn şi minorităţile naţionale.

Chezăşia succeselor în construcţia noastră socialistă este atragerea şi mobilizarea continuă a maselor celor mai largi la conducerea treburilor obşteşti, la înfăptuirea sarcinilor dezvoltării industriei şi agriculturii socialiste, în vederea ridicării nivelului de trai al poporului, întărirea continuă a unităţii poporului muncitor în jurul partidului.

Rolul conducător al partidului este determinant pentru întărirea puterii muncitoreşti-ţărăneşti, pentru reuşita operei de construire a socialismului. De aceea trebuie să muncim perseverent pentru întărirea continuă a rolului conducător al partidului, al fiecărei organizaţii de partid în domeniul său de activitate, pentru îmbunătăţirea neîntreruptă a metodelor conducerii de către partid a economiei şi culturii, a organizaţiilor de masă, în toate sectoarele construcţiei socialiste.

Necesităţile dezvoltării construcţiei socialiste în ţara noastră, precum şi lupta dintre capitalism şi socialism pe arena internaţio-

nală cer partidului să acorde o atenție centrală ridicării continue a nivelului activității ideologice.

Congresul al II-lea al partidului nostru, situîndu-se cu fermitate pe pozițiile marxism-leninismului creator, a stabilit că una din sarcinile cele mai importante ale partidului este lupta împotriva influențelor ideologiei burgheze, intransigența împotriva oricărei denaturări a teoriei marxist-leniniste; congresul a atras atenția că nici vorbă nu poate fi de vreo slăbire, oricît de neînsemnată, a luptei împotriva ideologiei dușmane, de vreo „pauză" în lupta ideologică.

Partidul nostru a mers consecvent pe această linie, a combătut cu toată hotărîrea orice tendință de abatere de la marxism-leninism în activitatea ideologică și practică de partid și de stat, în opera de construcție a economiei și culturii socialiste.

Dezbaterea documentelor Congresului al XX-lea al P.C.U.S. a dat un puternic impuls activității generale a partidului nostru, a dus la aprofundarea unor probleme fundamentale ale construcției socialiste, la examinarea critică a diferitelor laturi ale vieții de partid și de stat, la întărirea legăturilor partidului cu masele, la consolidarea rolului conducător al partidului, la întărirea democrației socialiste și a orînduirii democrat-populare. Dezbaterea documentelor Congresului al XX-lea al P.C.U.S. a avut o mare însemnătate pentru ridicarea nivelului muncii noastre în domeniul ideologiei și a nivelului tratării și aplicării creatoare a învățăturii marxist-leniniste la realitățile social-economice ale țării noastre.

Partidul nostru și-a dovedit capacitatea de a se orienta just în diferite împrejurări ale luptei de clasă și construcției socialiste. El a respins cu toată fermitatea încercările unor elemente anarhice, mic-burgheze, insuficient călite și instabile din punct de vedere politic, de a denatura critica manifestărilor cultului personalității și de a folosi dezbaterea documentelor Congresului al XX-lea al P.C.U.S. în scopuri antipartinice. Sub influența presiunii ideologiei străine și a propagandei dușmane s-au manifestat din partea unor asemenea elemente tendințe îndreptate spre revizuirea liniei

politice a partidului și spre subminarea unității rîndurilor sale, spre micșorarea rolului conducător al partidului în viața de stat, în viața obștească, în ideologie și cultură, încercări de propovăduire a liberalismului și a spiritului capitulard față de ideologia străină, tendințe de subminare a democrației socialiste. Asemenea tendințe au primit și vor primi și pe viitor riposta cuvenită din partea Comitetului Central și a întregului partid.

Pentru întărirea partidului, a rolului său conducător, au avut o mare însemnătate hotărîrile ședinței plenare din 28 iunie—3 iulie 1957 a Comitetului Central al partidului nostru. Întregul partid, în frunte cu Comitetul Central, a condamnat cu toată asprimea manifestarea unor tendințe de a denatura și ponegri activitatea partidului și realizările regimului democrat-popular, de a da dezbaterii documentelor Congresului al XX-lea al P.C.U.S. o orientare care ar fi produs confuzie în rîndurile partidului, ar fi dus la slăbirea unității partidului și a conducerii sale, la subminarea politicii partidului și statului. Plenara a ridicat nivelul de combativitate și principialitate comunistă a partidului, a întărit lupta partidului împotriva manifestărilor de liberalism față de concepțiile străine, împotriva concepțiilor reformiste și oportuniste.

Trebuie să ne concentrăm și în viitor atenția în direcția creșterii continue a conștiinței socialiste a celor ce muncesc, a intensificării educației patriotice și a îmbinării ei cu educația internaționalistă, sădind în sufletul și mintea fiecărui om al muncii hotărîrea de a participa activ la opera de construire a socialismului și de a apăra cuceririle revoluționare ale poporului. O atenție neslăbită trebuie acordată luptei împotriva naționalismului și șovinismului.

Partidul se bucură de mare prestigiu și autoritate în popor, în rîndurile clasei muncitoare, ale țărănimii muncitoare și intelectualității, care urmează cu încredere partidul și sînt hotărîte să aplice linia sa. Organele de partid și de stat sînt datoare să dea dovadă de grijă față de nevoile materiale și culturale ale oamenilor muncii, să fie atente la propunerile și criticile acestora, să combată orice

manifestări de birocratism, să ducă în mijlocul lor o muncă politică plină de răspundere, să răspîndească experiența lor înaintată. Trebuie să lămurim temeinic tuturor organizațiilor de partid, fiecărui membru al partidului că aplicarea neabătută a liniei politice a partidului și a legilor statului este o condiție de bază a întăririi legăturilor partidului cu masele — izvorul forței de nebiruit a partidului și a regimului democrat-popular.

Capacitatea de organizare și mobilizare a maselor de către partid, înfăptuirea rolului conducător al partidului în construcția socialismului, traducerea în viață a liniei sale politice depind de unitatea și coeziunea rîndurilor partidului. Este nevoie să muncim continuu, neobosit, pentru a întări mai departe coeziunea rîndurilor partidului, pentru a asigura respectarea de către toți membrii și candidații de partid a disciplinei de partid, a principiului centralismului democratic — principiul de bază al organizării partidului nostru. Un mare rol în întărirea partidului are îmbunătățirea compoziției sociale a partidului.

Poporul romîn are nevoie de pace pentru rezolvarea sarcinilor sale istorice de construire a socialismului, de ridicare continuă a nivelului său de trai material și cultural. Republica Populară Romînă, întărind unitatea cu țările lagărului socialist în frunte cu U.R.S.S., va depune și pe viitor, împreună cu celelalte state iubitoare de pace, toate eforturile pentru dezvoltarea procesului de destindere în relațiile internaționale și de consolidare a păcii.

Participînd activ la lucrările Adunării Generale a Organizației Națiunilor Unite, Republica Populară Romînă a luat poziție categorică pentru dezvoltarea relațiilor de prietenie și colaborare cu toate țările pe baza coexistenței pașnice, pentru interzicerea armelor atomice și condamnarea războiului nuclear, pentru reducerea forțelor armate și armamentelor, pentru desființarea tuturor bazelor militare aflate pe teritorii străine, pentru retragerea trupelor tuturor statelor înăuntrul granițelor naționale, pentru oprirea propagandei de război.

Poporul romîn salută recentele propuneri ale guvernului sovietic adresate guvernului nostru și guvernelor tuturor statelor membre ale O.N.U., ca o nouă și importantă contribuție la slăbirea încordării internaționale, la cauza întăririi păcii între popoare.

Acționînd cu perseverență pentru întărirea colaborării internaționale, Partidul Muncitoresc Romîn și guvernul Republicii Populare Romîne se pronunță împotriva împărțirii lumii în blocuri militare. Dar în condițiile în care cercurile agresive imperialiste, intensificînd cursa înarmărilor și pregătind aventuri războinice, refuză lichidarea pe bază de reciprocitate a blocurilor militare existente — întărirea organizației Pactului de la Varșovia, lărgirea colaborării cu țările socialiste și întărirea capacității lor de apărare răspund intereselor poporului romîn și ale tuturor statelor socialiste, intereselor păcii.

Consfătuirea partidelor comuniste și muncitorești a subliniat că astăzi în țările capitaliste sînt posibilități mai mari decît oricînd ca în anumite probleme, și înainte de toate în problemele apărării păcii, să se realizeze unitatea de acțiune a clasei muncitoare. Schimburile de experiență între partidele comuniste din țările capitaliste și partidele comuniste și muncitorești din țările socialiste — unde unitatea clasei muncitoare este înfăptuită — pot înlesni munca rodnică ce se desfășoară în numeroase țări pentru a realiza unitatea de acțiune a proletariatului. Partidul nostru dezvoltă colaborarea frățească și schimbul de experiență cu partidele comuniste și muncitorești din țările capitaliste.

Partidul nostru se pronunță pentru dezvoltarea contactelor cu reprezentanții partidelor socialiste, în interesul întăririi unității de acțiune a clasei muncitoare internaționale, cu reprezentanții oricăror partide și organizații democratice care militează în favoarea apărării păcii. În această privință sindicatele, U.T.M.-ul, mișcarea de femei și alte organizații obștești din țara noastră pot și trebuie să aducă o contribuție mai mare pentru unirea eforturilor organizațiilor, grupurilor și persoanelor care se pronunță pentru pace, pentru coexistență. Unitatea internațională de acțiune a forțelor

iubitoare de pace este cea mai puternică armă împotriva politicii agresive a cercurilor imperialiste, este chezăşia apărării păcii în lume.

*

* *

Sub steagul ideilor nemuritoare ale lui Marx, Engels, Lenin, clasa muncitoare a dobîndit acum 40 de ani o victorie de însemnătate istorică mondială, făurind primul stat socialist. Sub acest steag, purtat de eroicele partide comuniste şi muncitoreşti, a fost făurit şi se consolidează necontenit sistemul mondial al ţărilor socialiste, iar mişcarea muncitorească a devenit în zilele noastre o măreaţă forţă a progresului social.

Credincios invincibilei învăţături marxist-leniniste, întărind necontenit unitatea frăţească cu partidele comuniste şi muncitoreşti, partidul nostru, încercat în lupte şi devotat fără margini intereselor celor ce muncesc, va călăuzi şi mai departe cu fermitate poporul romîn pe calea construirii socialismului şi a apărării păcii.

„Scînteia" nr. 4.089
din 17 decembrie 1957

CUVÎNTARE ROSTITĂ LA MITINGUL DE DOLIU ŢINUT CU PRILEJUL FUNERALIILOR DR. PETRU GROZA

— 10 ianuarie 1958 —

Tovarăşi şi prieteni,
Stimaţi reprezentanţi de peste hotare,

Cu adîncă durere poporul nostru, Partidul Muncitoresc Romîn şi guvernul Republicii Populare Romîne se despart azi de un mare fiu al ţării, de scumpul nostru prieten şi tovarăş Petru Groza, luptător pentru libertatea şi propăşirea patriei, pentru dreptate socială, eminent conducător de stat, unul din constructorii de frunte ai Romîniei socialiste, militant devotat cauzei păcii şi prieteniei între popoare.

Figură luminoasă de democrat şi patriot înaintat, strîns legat de mase, contopindu-se cu năzuinţele de eliberare socială şi naţională ale poporului, Petru Groza a înţeles care sînt forţele sociale în stare să aducă poporului romîn sfîrşitul suferinţelor îndurate de veacuri. El a tras concluziile juste din dezvoltarea istorică a ţării în decursul ultimelor decenii, din profundele conflicte social-politice dintre forţele progresului şi forţele reacţiunii. Om politic clarvăzător, animat de dorinţa sinceră de a milita pentru dezvoltarea şi înflorirea patriei, Petru Groza s-a ridicat împotriva politicii antinaţionale şi antipatriotice a celor mai reacţionare cercuri ale burgheziei şi moşierimii.

Petru Groza s-a alăturat forţelor sociale înaintate în perioada luptelor eroice din februarie 1933 ale ceferiştilor şi petroliştilor, care au dat o lovitură puternică planurilor reacţiunii de aruncare a greutăţilor crizei economice din 1929—1933 pe umerii maselor

populare, de aservire a țării capitalului străin și de transformare a Romîniei într-o bază a agresiunii antisovietice.

În aceste împrejurări istorice, cînd masele din ce în ce mai largi ale țărănimii se ridicau la luptă împotriva mizeriei, sărăciei și nedreptăților tot mai accentuate, Petru Groza a întemeiat Frontul plugarilor, organizație izvorîtă din năzuința țărănimii pentru pămînt și libertate. El a cunoscut bine istoria luptelor țărănești împotriva robiei feudale și exploatării capitaliste, a știut că ori de cîte ori țărănimea s-a ridicat împotriva exploatării moșierești și capitaliste fără un aliat credincios și conducător sigur a fost zdrobită. El a înțeles că țărănimea poate înfăptui năzuințele sale drepte numai în alianță și sub conducerea clasei muncitoare. Datorită făuririi alianței muncitorești-țărănești în lupta pentru înfăptuirea reformei agrare, țărănimea, după eliberarea țării, a devenit stăpînă pe pămîntul pe care-l muncește și a putut păși pe calea construirii unei vieți noi, socialiste.

În perioada cînd vîrfurile cele mai reacționare ale claselor dominante pregăteau instaurarea dictaturii fasciste și aruncarea țării în războiul antisovietic, Petru Groza a văzut în Partidul Comunist Romîn luptătorul cel mai hotărît și consecvent pentru apărarea libertăților democratice, a independenței naționale, pentru pace. În acțiunile politice desfășurate în țară, acolo unde s-a înfăptuit frontul comun al forțelor patriotice populare cuprinzînd Partidul Comunist Romîn, Frontul plugarilor și alte organizații democratice, fascismul a fost înfrînt.

În timpul celui de-al doilea război mondial Petru Groza a adus o mare contribuție la lupta forțelor patriotice, sub conducerea partidului comunist, pentru scoaterea țării din războiul antisovietic și trecerea ei în coaliția antihitleristă.

Tovarăși și prieteni,

După 23 August 1944, cînd în țara noastră avea loc o uriașă mișcare populară împotriva vechilor rînduieli social-politice și încercărilor reacțiunii de a menține poporul romîn în lanțurile asupririi, dr. Petru Groza, credincios intereselor poporului, s-a situat în primele rînduri ale forțelor patriotice democratice, care, sub conducerea partidului comunist, acționau pentru dezvoltarea țării pe o cale nouă, calea democrației și progresului social.

Înfrîngînd împotrivirea forțelor reacționare, oamenii muncii de la orașe și de la sate au adus la cîrma țării, la 6 Martie 1945, primul guvern democratic din istoria Romîniei, guvern prezidat de tovarășul Petru Groza.

Unul din meritele deosebite ale lui Petru Groza este contribuția sa la înfăptuirea Republicii Populare Romîne, la făurirea și întărirea continuă a statului nostru democrat-popular.

Petru Groza a știut să privească înainte, înțelegînd că numai pe calea arătată de partidul clasei muncitoare Romînia poate deveni o țară prosperă, capabilă să asigure fiilor săi un nivel de trai și de cultură din ce în ce mai ridicat.

Petru Groza și-a cîștigat simpatia oamenilor muncii fără deosebire de naționalitate din țara noastră ca luptător pentru înfrățirea tuturor celor ce muncesc, pentru dezvoltarea economică și culturală a poporului romîn și a minorităților naționale, pentru înflorirea Republicii Populare Romîne.

El și-a pus cu dragoste cunoștințele și forțele sale în slujba măreței opere întreprinse de Partidul Muncitoresc Romîn și statul nostru democrat-popular pentru ridicarea maselor muncitoare la lumina culturii, pentru dezvoltarea patrimoniului creației populare și a tradițiilor înaintate ale culturii noastre, pentru înflorirea literaturii, artei, științei în patria noastră socialistă.

Poporul nostru prețuiește în mod deosebit contribuția de seamă pe care a adus-o Petru Groza la înfăptuirea politicii republicii noastre populare, de apărare a păcii și de micșorare a încordării internaționale, hotărîrea cu care el s-a ridicat întotdeauna împotriva planurilor războinice ale cercurilor agresive, eforturile pe care le-a depus pentru dezvoltarea colaborării între state, fără deosebire de sistem social. Prin aceasta dr. Petru Groza a devenit

o personalitate prețuită și iubită nu numai în țara noastră, ci și peste hotare.

Petru Groza a fost un adept sincer și devotat al prieteniei între poporul romîn și popoarele sovietice și a militat cu convingere și cu hotărîre pentru dezvoltarea continuă a relațiilor frățești și a prieteniei cu Uniunea Sovietică, cu China Populară, cu toate țările socialiste. În întărirea continuă a unității lagărului țărilor socialiste, în frunte cu Uniunea Sovietică, el vedea pe drept cuvînt chezășia cea mai puternică a apărării păcii și una din condițiile esențiale ale independenței și suveranității țării noastre, ale construirii cu succes a socialismului.

Dr. Petru Groza nu a fost membru al Partidului Muncitoresc Romîn, dar în el clasa muncitoare, partidul nostru au avut un mare și credincios prieten. Legăturile trainice, de strînsă și frățească conlucrare care au existat între comuniști și tovarășul Petru Groza sînt un simbol al unității de voință și de acțiune care sudează într-un bloc pe membrii partidului nostru și pe toți oamenii muncii, pe toți patrioții din țara noastră.

Tovarăși și prieteni,

În numele Prezidiului Marii Adunări Naționale, al Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Romîn și al guvernului, în numele întregului popor romîn îndoliat, aduc un ultim salut dr. Petru Groza, fiu vrednic și credincios al poporului romîn.

Aducem mulțumirile noastre tuturor celor care împărtășesc alături de noi pierderea dureroasă pe care a suferit-o țara noastră, tuturor reprezentanților țărilor care participă la această tristă solemnitate, șefilor de state, guvernelor, parlamentelor, partidelor, organizațiilor și persoanelor care au trimis delegați sau au exprimat condoleanțe.

Clasa muncitoare, țărănimea muncitoare, intelectualitatea, poporul romîn și naționalitățile conlocuitoare din țara noastră vor păstra neștearsă amintirea luminoasă a celui care a fost dr. Petru Groza.

Omagiul cel mai de preț pe care-l putem aduce memoriei sale este acela de a munci cu și mai multă energie pentru victoria cauzei poporului muncitor, căreia tovarășul Petru Groza i-a consacrat cu abnegație toate eforturile pînă în clipa cînd a încetat să-i bată inima nobilă. Strîns uniți în jurul partidului și guvernului țării, să ne intensificăm eforturile pentru dezvoltarea economiei și culturii patriei noastre, pentru întărirea puterii populare, pentru apărarea păcii în lume, pentru făurirea unei Romînii socialiste înfloritoare, țară a belșugului și fericirii celor ce muncesc.

Adio, scump prieten și tovarăș de luptă!

„Scînteia" nr. 4.110
din 11 ianuarie 1958

CUVÎNTARE ROSTITĂ LA MITINGUL OAMENILOR MUNCII DIN BUCUREŞTI, ŢINUT ÎN CINSTEA DELEGAŢIEI GUVERNAMENTALE ŞI DE PARTID A REPUBLICII POPULARE UNGARE

— 27 februarie 1958 —

Tovarăşi şi tovarăşe,

Permiteţi-mi ca, în numele întregului nostru popor, în numele Partidului Muncitoresc Romîn şi al guvernului Republicii Populare Romîne, să exprim aici marea bucurie pe care ne-o prilejuieşte tuturor vizita în ţara noastră a delegaţiei guvernamentale şi de partid a Ungariei vecine şi prietene, în frunte cu tovarăşul Kádár János.

Cu aceleaşi simţăminte de bucurie şi dragoste au fost înconjuraţi solii poporului maghiar pretutindeni în oraşele şi satele pe care le-au vizitat, în uzine şi gospodării colective, ca şi în instituţii de stat şi universităţi. Sîntem bucuroşi, dragi oaspeţi, că în contactul nemijlocit cu muncitorii, ţăranii şi intelectualii din patria noastră aţi putut simţi căldura prieteniei sincere, frăţeşti pe care poporul romîn o poartă poporului maghiar. *(Aplauze).*

Oamenii muncii din ţara noastră, Partidul Muncitoresc Romîn şi guvernul Republicii Populare Romîne îşi exprimă înalta preţuire faţă de politica justă a guvernului revoluţionar muncitoresc-ţărănesc ungar şi a Partidului Muncitoresc Socialist Ungar şi calda simpatie faţă de muncitorii, ţăranii şi intelectualii maghiari, care, sub conducerea partidului, întăresc puterea populară şi obţin realizări tot mai mari în construirea societăţii socialiste.

Planul de stat al Republicii Populare Ungare pe anul 1957 a fost împlinit şi depăşit, nivelul producţiei industriale ajungînd şi chiar întrecînd într-o serie de ramuri importante nivelul producţiei

din 1955; a sporit producţia agricolă; numărul cooperativelor agricole de producţie este în continuă creştere. Consolidarea regimului democrat-popular îşi găseşte expresie în unirea din ce în ce mai strînsă a maselor largi în jurul partidului şi guvernului.

În ciuda calomniilor şi intrigilor cercurilor imperialiste, se întăreşte continuu poziţia Ungariei pe plan internaţional. Republica Populară Ungară, stat suveran al oamenilor muncii, membru egal în drepturi al marii comunităţi a ţărilor socialiste, are largi legături diplomatice şi comerciale şi numeroşi prieteni în lumea întreagă.

Tovarăşi,

Poporul romîn, sfărîmînd cătuşele înapoierii în care-l ferecase domnia moşierilor, burgheziei şi capitalul străin, a păşit pe drumul larg al dezvoltării economiei şi culturii socialiste şi a dobîndit realizări de seamă în anii democraţiei populare.

S-a întărit necontenit puterea populară, a cărei temelie de nezdruncinat este alianţa dintre clasa muncitoare şi ţărănimea muncitoare. Datorită politicii naţionale juste, leniniste a partidului şi guvernului, o prietenie frăţească uneşte poporul romîn şi naţionalităţile conlocuitoare din ţara noastră, pe toţi oamenii muncii, fără deosebire de naţionalitate.

Poporul muncitor din ţara noastră înfăptuieşte cu succes politica Partidului Muncitoresc Romîn de industrializare socialistă şi electrificare a ţării, de mecanizare şi transformare socialistă a agriculturii, de dezvoltare a culturii, politică al cărei scop este progresul şi înflorirea patriei, îmbunătăţirea continuă a condiţiilor de trai ale poporului.

În toate regiunile ţării s-au înălţat noi fabrici, uzine, centrale electrice, staţiuni de maşini şi tractoare, institute ştiinţifice şi şcoli de toate gradele, cu care, pe drept cuvînt, se mîndreşte poporul nostru.

Poporul romîn s-a încredinţat că drumul pe care şi l-a ales — drumul socialismului — este drumul cel bun. Pe acest drum el este hotărît să păşească spre noi izbînzi, mereu înainte.

Tovarăşi,

Prietenia romîno-maghiară, care leagă statele şi popoarele noastre într-o alianţă şi frăţie de nezdruncinat, este o mare cucerire a oamenilor muncii din Romînia şi Ungaria.

Se ştie că în trecut clasele stăpînitoare — grofii maghiari şi boierii romîni, capitaliştii din ambele ţări — duceau o politică de asuprire şi învrăjbire naţională, aţiţînd pe unguri şi romîni unii împotriva celorlalţi, menţinînd un focar de încordare şi nelinişte în această parte a Europei. Experienţa amară a trecutului a învăţat popoarele noastre că de pe urma acestei politici de învrăjbire ele s-au ales cu mari suferinţe şi jertfe de sînge, dezvoltarea lor a fost frînată.

În ciuda vrajbei şi duşmăniei pe care le cultivau clasele exploatatoare, în istoria popoarelor noastre au fost înscrise multe pagini luminoase care vorbesc despre luptele duse în comun pentru libertate şi dreptate socială. Ţăranii iobagi romîni şi maghiari nu o dată s-au răsculat contra jugului feudal, pentru libertate socială şi naţională. Cei mai luminaţi patrioţi ai popoarelor noastre au înţeles necesitatea istorică a prieteniei romîno-maghiare şi au luptat pentru apropierea celor două popoare.

În perioada dintre cele două războaie mondiale şi în timpul celui de-al doilea război mondial, comuniştii din Romînia şi Ungaria, înfruntînd teroarea, au stat în fruntea luptei împotriva fascismului şi războiului, împotriva politicii şovine a guvernelor burghezo-moşiereşti, pentru eliberare socială.

După victoria revoluţiei democrat-populare în Romînia şi Ungaria, între popoarele romîn şi maghiar s-a statornicit o prietenie trainică, bazată pe stimă reciprocă, pe colaborare şi întrajutorare frăţească.

Această prietenie s-a manifestat cu deosebită putere atunci cînd poporul maghiar a avut de înfruntat încercarea grea a rebeliunii contrarevoluţionare. Poporul romîn şi-a exprimat solidaritatea sa deplină cu lupta oamenilor muncii din Ungaria, în frunte cu

Partidul Muncitoresc Socialist Ungar şi guvernul revoluţionar muncitoresc-ţărănesc, pentru înfrîngerea contrarevoluţiei şi salvarea cuceririlor revoluţionare ale poporului muncitor.

În lupta sa nobilă pentru înfrîngerea contrarevoluţiei, pentru apărarea şi întărirea puterii populare, poporul ungar s-a bucurat de ajutorul internaţionalist, hotărîtor al Uniunii Sovietice şi al altor ţări socialiste.

Zdrobirea contrarevoluţiei din Ungaria a însemnat o mare victorie a poporului maghiar şi în acelaşi timp a adus un mare serviciu păcii în Europa şi în întreaga lume. O dată cu salvarea cuceririlor sale, poporul ungar a zădărnicit planurile urzite de cercurile imperialiste agresive de a-şi întinde iarăşi dominaţia asupra Ungariei şi a aprinde din nou în această parte a Europei vechiul focar de intrigi şi duşmănie.

Tovarăşi,

Vizita delegaţiei de partid şi guvernamentale a Republicii Populare Ungare în ţara noastră şi hotărîrile luate în comun cu acest prilej vor constitui un jalon important pe drumul dezvoltării şi întăririi continue a prieteniei de nezdruncinat şi a colaborării frăţeşti dintre poporul romîn şi poporul maghiar. *(Aplauze).*

După cum ştiţi, am avut un schimb de vederi în cursul cărora au fost examinate pe larg problemele dezvoltării continue a relaţiilor dintre cele două ţări, precum şi cele mai însemnate probleme ale situaţiei internaţionale care interesează popoarele noastre. Sîntem bucuroşi să vă aducem la cunoştinţă că între cele două guverne şi partide există deplină înţelegere şi unitate de vederi asupra tuturor problemelor discutate, ceea ce îşi găseşte expresia în Declaraţia comună semnată ieri. *(Aplauze).*

Popoarele romîn şi maghiar, conduse de partide marxist-leniniste încercate în luptă, înaintează ferm către acelaşi ţel măreţ al construirii societăţii socialiste.

Popoarele noastre sînt mîndre că fac parte din marea familie a ţărilor socialiste, între care există relaţii de deplină egalitate în

drepturi, de respectare reciprocă a independenţei naţionale şi a suveranităţii de stat, de întrajutorare frăţească în spiritul internaţionalismului proletar. Aceste relaţii de tip nou corespund intereselor fiecărei ţări în parte şi sporesc puterea şi prestigiul întregului lagăr socialist. *(Aplauze).*

Unitatea ţărilor socialiste este garanţia sigură a progresului material şi cultural, a păcii şi suveranităţii statelor noastre, forţa de neînvins în faţa căreia s-au sfărîmat şi se vor sfărîma orice încercări ale cercurilor imperialiste de a tulbura viaţa şi construcţia paşnică a popoarelor noastre.

Republica Populară Romînă şi Republica Populară Ungară îşi manifestă hotărîrea lor fermă de a-şi da şi pe viitor întreaga lor contribuţie la întărirea unităţii lagărului socialist, în frunte cu forţa sa conducătoare — Uniunea Sovietică. *(Aplauze).*

Tovarăşi,

Aşa cum se arată în Declaraţia cu privire la tratativele dintre cele două delegaţii ale noastre, colaborarea rodnică frăţească dintre Partidul Muncitoresc Romîn şi Partidul Muncitoresc Socialist Ungar constituie garanţia principală a adîncirii şi dezvoltării continue a relaţiilor de prietenie dintre Republica Populară Romînă şi Republica Populară Ungară.

Învăţînd din marea experienţă a Partidului Comunist al Uniunii Sovietice, din propria noastră experienţă, acumulată în anii de luptă pentru făurirea, apărarea şi consolidarea puterii populare, cele două partide ale noastre întăresc necontenit rolul conducător al partidului, unitatea de monolit şi disciplina rîndurilor lui, legătura lui cu masele celor ce muncesc.

Se ştie că, încercînd să îngenuncheze poporul maghiar, să-i răpească independenţa naţională şi cuceririle socialiste, cercurile reacţionare din Ungaria şi inspiratorii lor de peste hotare şi-au îndreptat atacul în primul rînd împotriva partidului, a unităţii sale ideologice şi organizatorice, a rolului său conducător.

Învăţămintele contrarevoluţiei din Ungaria au arătat din nou partidelor clasei muncitoare din ţările socialiste că îndatorirea lor cea mai înaltă este de a lupta împotriva oricărei încercări de a slăbi rolul conducător al partidului în toate domeniile vieţii sociale.

Cercurile imperialiste, folosindu-se de rămăşiţele reacţionare şi fasciste, recurg la tot felul de uneltiri şi provocări, urmărind subminarea orînduirii sociale şi de stat din ţările socialiste. De aceea popoarele noastre, conduse de partidele lor, îşi întăresc vigilenţa revoluţionară faţă de toţi duşmanii făţişi şi ascunşi ai socialismului, consolidînd necontenit puterea muncitorilor şi ţăranilor, scutul cuceririlor socialiste ale celor ce muncesc. Partidele noastre educă pe oamenii muncii în spiritul ideilor marxism-leninismului, al patriotismului socialist şi al internaţionalismului proletar, combat influenţele ideologiei burgheze, naţionalismul şi şovinismul sub orice formă s-ar ascunde.

Partidele comuniste şi muncitoreşti de pretutindeni duc cu succes lupta contra revizionismului, principalul pericol în mişcarea muncitorească contemporană, şi împotriva dogmatismului şi sectarismului.

Încercările furibunde ale cercurilor agresive imperialiste de a slăbi coeziunea partidelor comuniste şi muncitoreşti şi unitatea ţărilor socialiste au suferit un eşec ruşinos. Unitatea şi coeziunea mişcării comuniste pe baza marxism-leninismului este un fapt incontestabil.

Ideile marxismului îşi găsesc confirmarea în înfăptuirile mărețe ale Uniunii Sovietice, ale Chinei populare şi ale celorlalte ţări socialiste, în lupta de eliberare a sutelor de milioane de oameni în ţările Asiei şi Africii, în creşterea mişcării muncitoreşti internaţionale.

Popoarele lumii văd în succesele ţărilor socialiste propriul lor viitor luminos. Nimic nu poate împiedica ideile socialismului să cucerească în tot mai mare măsură spiritele oamenilor muncii din ţările capitaliste. Noi credem în viitor, ţelul nostru suprem fiind bunăstarea şi fericirea poporului!

Tovarăşi,

Popoarele noastre, sub conducerea partidelor clasei muncitoare, desfăşoară o mare operă de construcţie paşnică ; de aceea grija noastră de căpetenie este apărarea păcii. Noi sîntem cu hotărîre pentru coexistenţa paşnică între statele cu orînduiri sociale diferite şi dorim să dezvoltăm cu toate ţările relaţii de colaborare, schimburi economice, culturale, bazate pe egalitate şi avantaje reciproce. Sînt cunoscute eforturile pe care atît ţara noastră cît şi Republica Populară Ungară le-au depus în această direcţie şi rezultatele concrete pe care le-am dobîndit ; obstacolele ce s-au ivit în această privinţă nu au venit din partea noastră.

Ţările socialiste, în frunte cu Uniunea Sovietică, duc cu consecvenţă politica de apărare a păcii şi preîntîmpinare a războiului. Fiecare dintre ţările noastre, ducînd o politică corespunzătoare cu interesele sale naţionale, cu ţelurile comune ale întregii familii a ţărilor socialiste şi în deplină concordanţă cu interesele tuturor popoarelor, îşi aduce propria sa contribuţie la cauza menţinerii şi întăririi păcii.

Romînia şi Ungaria tind în permanenţă spre îmbunătăţirea şi dezvoltarea multilaterală a relaţiilor de colaborare şi bună-vecinătate cu toate statele, indiferent de orînduirea lor.

Tovarăşi,

Intensificarea cursei înarmărilor şi a războiului rece, crearea de către puterile imperialiste de noi şi primejdioase focare de nelinişte în diferite părţi ale globului, constituirea unui sistem de baze militare în jurul ţărilor socialiste stîrnesc îngrijorarea legitimă a popoarelor. Faţă de această situaţie, Republica Populară Romînă şi Republica Populară Ungară îşi aduc întreaga lor contribuţie la consolidarea Organizaţiei Tratatului de la Varşovia, straja independenţei şi securităţii fiecărei ţări socialiste, în conformitate cu principiul „toţi pentru unul şi unul pentru toţi". *(Aplauze).*

În condiţiile actualei dezvoltări a ştiinţei şi tehnicii, inclusiv a tehnicii militare, în secolul rachetelor balistice intercontinentale

şi al bombelor cu hidrogen, un nou război ar fi cu mult mai pustiitor şi mai dezastruos decît orice război cunoscut în istorie. Ţările socialiste au chemat şi cheamă popoarele şi guvernele să condamne rezolvarea problemelor internaţionale prin forţă. Această politică nobilă, care urmăreşte să salveze omenirea de grozăviile războiului, se bucură de simpatia şi sprijinul unor cercuri tot mai largi ale opiniei publice internaţionale, popoare şi ţări din diferite continente ale lumii. Nu zăngănit de arme şi goana înarmărilor îi trebuie omenirii, ci dezarmare, interzicerea folosirii şi experimentării armelor nucleare, slăbirea încordării internaţionale şi întrecere paşnică între cele două sisteme — socialist şi capitalist —, putinţa de a munci liniştit fără teama zilei de mîine.

Guvernele romîn şi ungar susţin în totul acţiunile întreprinse de guvernul sovietic în vederea asigurării coexistenţei paşnice între toate ţările şi a preîntîmpinării unui nou război. Cele două guverne sprijină propunerile guvernului sovietic cu privire la convocarea unei conferinţe la cel mai înalt nivel, ca şi întregul program de măsuri preconizat de Uniunea Sovietică pentru consolidarea păcii şi securităţii popoarelor.

Milioane de oameni de pe toate meridianele, din cele mai diferite categorii sociale şi orientări politice, cer ca problemele internaţionale arzătoare să fie discutate şi reglementate la masa tratativelor între conducătorii ţărilor din Est şi Vest.

Cele două delegaţii şi-au manifestat încă o dată acordul deplin cu toate iniţiativele care urmăresc destinderea încordării internaţionale în Europa, ca propunerea guvernului polonez, sprijinită de guvernele Republicii Cehoslovace şi Republicii Democrate Germane, de a se crea în ţările sus-amintite şi în Republica Federală Germană o zonă dezatomizată. Noi salutăm cu căldură iniţiativa guvernului Republicii Populare Chineze cu privire la evacuarea voluntarilor chinezi din Coreea — contribuţie de mare însemnătate în vederea lichidării focarelor de război din Asia şi realizării principiilor coexistenţei paşnice. *(Aplauze).*

Cauza păcii, scumpă întregii omeniri, ar avea numai de cîştigat dacă şi puterile occidentale, şi în primul rînd Statele Unite, ar merge în întîmpinarea propunerilor şi iniţiativelor de pace ale ţărilor socialiste.

Slăbirea încordării internaţionale, consolidarea păcii constituie dorinţa cea mai fierbinte a popoarelor. Dacă forţele care apără pacea vor acţiona unite, cu vigilenţa necesară, războiul va fi zăgăzuit, pacea lumii va fi salvată. Cele două ţări ale noastre, alături de Uniunea Sovietică, China şi celelalte ţări socialiste, împreună cu toate popoarele iubitoare de pace, vor acţiona cu toată hotărîrea pentru asigurarea vieţii paşnice a omenirii.

Tovarăşi,

Sîntem încredinţaţi că rezultatele rodnice ale convorbirilor noastre şi hotărîrile luate vor fi aprobate în unanimitate şi cu entuziasm de popoarele noastre, care, umăr la umăr şi mînă în mînă, sub conducerea partidelor lor marxist-leniniste, merg pe drumul construirii socialismului şi nu vor precupeţi nimic în vederea întăririi şi dezvoltării colaborării frăţeşti între ţările noastre, între toate ţările socialiste. *(Aplauze).*

Trăiască şi înflorească prietenia şi colaborarea frăţească dintre poporul romîn şi poporul ungar! *(Urale. Aplauze. Se strigă lozinci pentru prietenia romîno-ungară).*

Trăiască unitatea de nezdruncinat a invincibilului lagăr socialist, în frunte cu Uniunea Sovietică! *(Urale. Aplauze).*

Trăiască pacea între popoare! *(Urale. Aplauze).*

„Scînteia" nr. 4.151
din 28 februarie 1958

SALUTUL C.C. AL P.M.R. ADRESAT CONFERINŢEI NAŢIONALE A FEMEILOR DIN R.P.R.

— 8 martie 1958 —

Comitetul Central al Partidului Muncitoresc Romîn adresează delegatelor la Conferinţa naţională a femeilor, tuturor femeilor din Republica Populară Romînă un salut frăţesc şi cele mai călduroase felicitări cu prilejul zilei de 8 Martie, Ziua internaţională a femeii, şi urează spor la muncă lucrărilor conferinţei.

Conferinţa naţională a femeilor are loc în condiţiile cînd întregul nostru popor, în frunte cu clasa muncitoare şi partidul ei, luptă cu hotărîre pentru a înfăptui politica partidului şi guvernului de dezvoltare economică a ţării, industrializare socialistă, sporire a producţiei agricole şi creştere continuă a sectorului socialist al agriculturii, de ridicare a nivelului de trai material şi cultural al oamenilor muncii.

Instaurarea puterii muncitorilor şi ţăranilor a pus capăt definitiv stării de inegalitate şi umilinţă în care era ţinută femeia în regimul burghezo-moşieresc, a statornicit deplina egalitate în drepturi a femeii şi a consfinţit acest lucru în Constituţia ţării.

Puterea populară a creat femeilor largi posibilităţi de a-şi consacra cunoştinţele, inteligenţa, capacităţile, talentul organizatoric şi experienţa gospodărească măreţei opere de construire a socialismului. Mase tot mai largi de femei din uzine şi de pe ogoare, muncitoare, ţărănci, intelectuale şi gospodine muncesc cu abnegaţie şi devotament pentru realizarea importantelor sarcini care stau în faţa întregului popor. Vrednice constructoare ale vieţii noi, ele îşi

îndeplinesc cu cinste înalta menire ce le revine în familie și în societate.

În industria ușoară și alimentară, în comerț, unde femeile reprezintă aproape 70% din numărul total al muncitorilor, ele aduc o contribuție de preț la realizarea planului de stat.

Din rîndurile muncitoarelor se ridică necontenit mii de fruntașe și inovatoare, cunoscute și prețuite de întregul popor pentru munca lor plină de însuflețire în slujba înfloririi patriei.

Transformări adînci au loc în viața țărănimii muncitoare, care, de la o viață de sărăcie și nevoi, se ridică astăzi la bunăstare și cultură.

Harnicele țărănci participă, cot la cot cu bărbații, la munca pentru sporirea producției agricole, la opera de transformare socialistă a agriculturii, contribuie cu pricepere și vrednicie la bunul mers al gospodăriilor colective, al cooperativelor agricole de producție, al întovărășirilor agricole.

În anii regimului burghezo-moșieresc femeile erau ținute într-o stare de înapoiere culturală; ele reprezentau cea mai mare parte din numărul analfabeților. Regimul democrat-popular a lichidat analfabetismul și a dat posibilitate tuturor femeilor să se bucure de binefacerile culturii. Numeroase femei, altădată neștiutoare de carte, participă astăzi la activitatea căminelor culturale, a cluburilor și bibliotecilor, la diferite cursuri de cultură generală și profesională, își însușesc o calificare, își ridică nivelul de cunoștințe.

În anii puterii populare, institutele noastre de învățămînt superior au format tot mai multe învățătoare, profesoare, medici, ingineri și tehnicieni, oameni de știință și artă.

În timp ce stăpînirea capitaliștilor și moșierilor lipsea femeile de cele mai elementare drepturi politice, puterea populară le asigură largi posibilități de a participa la conducerea treburilor obștești, de a-și manifesta capacitățile în diferite munci de răspundere. În recentele alegeri, peste 35.000 de femei au fost alese deputate în Sfaturile populare.

De o mare dragoste și respect este înconjurată în țara noastră femeia-mamă. Ocrotirea mamei și copilului a devenit la noi o problemă de stat. Guvernul alocă fonduri importante pentru creșe, cămine, grădinițe sezoniere, colonii de vară, case de naștere și maternități. Însuflețite de un înalt patriotism, milioanele de femei din Republica Populară Romînă reprezintă o imensă forță în opera de construire a socialismului.

Noua formă de organizare a mișcării de femei s-a bucurat de aprobarea deplină a maselor de femei din țara noastră. Participarea largă la adunările de alegeri care au precedat conferința națională, cele peste 400.000 de femei alese în comitetele și comisiile de femei, numeroasele inițiative și rezultatele obținute dovedesc că această formă de organizare dă posibilitatea unei participări tot mai active a femeilor de diferite profesii, naționalități și credințe religioase la activitatea obștească, economică, culturală și de stat.

Ne exprimăm convingerea că delegatele la Conferința națională a femeilor vor examina cu spirit de răspundere problemele care stau în fața mișcării de femei din țara noastră și vor lua hotăriri menite să ducă la lărgirea continuă a bazei sale de masă, la formarea și dezvoltarea conștiinței socialiste a femeilor. Hotărîrile pe care le veți lua în această conferință vor constitui programul de acțiune al mișcării de femei din țara noastră. Ele vor avea, fără îndoială, un ecou profund în rîndul femeilor de la orașe și sate, însuflețindu-le la obținerea unor noi succese în construirea socialismului și apărarea păcii. Partidul cheamă femeile de la orașe și sate, muncitoare, țărănci, intelectuale, gospodine, să contribuie tot mai activ la îndeplinirea sarcinilor care stau în fața întregului popor. Muncitoarele pot aduce un aport tot mai însemnat la lupta pentru realizarea planului de stat, pentru a obține produse tot mai multe, mai ieftine și în sortimente variate; țărăncile muncitoare pot contribui tot mai activ la lupta pentru obținerea de recolte bogate, pentru întărirea sectorului socialist al agriculturii, pentru dezvoltarea schimbului între oraș și sat.

Promovate curajos în munci de răspundere în economie, în instituţii de stat şi în organizaţii obşteşti, potrivit pregătirii şi aptitudinilor lor, femeile vor da o contribuţie de seamă la continua întărire şi dezvoltare a regimului nostru democrat-popular.

Femeile au nobila misiune de a creşte şi a educa copiii în spiritul dragostei de patrie, al preţuirii măreţelor cuceriri revoluţionare ale poporului nostru, al dragostei de muncă. Femeile din Republica Populară Romînă iau parte, alături de femeile de pretutindeni, la lupta popoarelor pentru victoria cauzei păcii în lumea întreagă.

Fără îndoială că intensificarea continuă a luptei pentru pace va constitui un obiectiv de cea mai mare însemnătate în programul de activitate al Consiliului naţional al femeilor.

Comitetul Central al Partidului Muncitoresc Romîn cheamă femeile muncitoare, ţărănci, intelectuale, gospodine să lupte pentru propăşirea şi înflorirea scumpei noastre patrii, pentru fericirea poporului, pentru viaţa şi viitorul luminos al copiilor, pentru victoria deplină a socialismului în Republica Populară Romînă, să lupte pentru întărirea continuă a prieteniei frăţeşti cu ţările socialiste, în frunte cu Uniunea Sovietică, pentru coexistenţa paşnică a statelor cu sisteme sociale diferite, pentru triumful măreţelor şi nobilelor idei ale păcii şi prieteniei între popoare.

Comitetul Central al Partidului Muncitoresc Romîn urează femeilor din patria noastră succes deplin în activitatea lor creatoare, în munca pentru înfăptuirea hotărîrilor ce vor fi adoptate de Conferinţa naţională a femeilor.

Trăiască Conferinţa naţională a femeilor din Republica Populară Romînă !

„Scînteia" nr. 4.159
din 9 martie 1958

PENTRU CONSOLIDAREA ŞI DEZVOLTAREA SECTORULUI SOCIALIST AL AGRICULTURII, PENTRU SPORIREA PRODUCŢIEI AGRICOLE

Expunere făcută la consfătuirea pe ţară a ţăranilor şi lucrătorilor din sectorul socialist al agriculturii

— Constanţa, 3 aprilie 1958 —

Tovarăşi,

Comitetul Central al Partidului Muncitoresc Romîn şi Consiliul de Miniştri al Republicii Populare Romîne au convocat această consfătuire a fruntaşilor din sectorul socialist al agriculturii pentru ca să analizăm împreună cum se îndeplinesc Directivele Congresului al II-lea al Partidului Muncitoresc Romîn cu privire la transformarea socialistă a agriculturii şi la creşterea producţiei agricole şi pentru a face un schimb de păreri cu privire la măsurile ce trebuie luate în vederea dezvoltării în viitor a muncii în acest important domeniu de activitate.

Înfăptuind cu avînt politica Partidului Muncitoresc Romîn, politică de construire a socialismului, poporul nostru dezvoltă cu succes toate ramurile economiei şi culturii în interesul ridicării continue a nivelului de trai al celor ce muncesc.

În 1957 producţia industriei siderurgice a depăşit de 3,4 ori nivelul din 1938, producţia de energie electrică de 7,4 ori, a industriei petrolifere aproape de 2 ori, extracţia de gaz metan de 15 ori, producţia materialelor de construcţii de peste 9 ori. Industria bunurilor de consum produce acum de 3 ori mai multe mărfuri textile, de pielărie şi încălţăminte decît în 1938, iar producţia industriei alimentare s-a dublat. De însemnătate deosebită pentru propăşirea întregii vieţi economice şi culturale sînt progresele industriei constructoare de maşini, care dă astăzi o producţie de 7 ori mai mare decît în 1938 ; această ramură a industriei socialiste

pune astăzi la dispoziția agriculturii un număr de circa 50 de tipuri diferite de mașini agricole, între care tractoare, semănători de cereale, cultivatoare, secerători-legători, combine tractate pentru recoltarea cerealelor și altele.

În agricultură au fost obținute însemnate realizări în lupta pentru lichidarea stării de înapoiere și degradare moștenite din trecut. *În ansamblu, producția totală de cereale și leguminoase boabe a întrecut cu mult cele mai mari producții realizate în timpul regimului burghezo-moșieresc. Astfel, media anuală a producției globale de cereale din perioada de 5 ani 1934—1938 a fost de 8.268.000 de tone, pe cînd în perioada de 5 ani 1951—1955 a fost de 8.416.000 de tone, iar în anul 1957 producția a fost de peste 11.100.000 de tone; la cartofi, dacă facem aceeași comparație, vedem că media producției anuale din perioada 1934—1938 a fost de numai 1.318.000 de tone, față de media anuală de 2.352.000 de tone în perioada 1951—1955 și de 3.058.100 de tone în 1957.*

Mult mai concludentă este sporirea producției medii la hectar în anii puterii populare. Media anuală pe țară la grîu a crescut de la 1.030 kg în perioada 1934—1938 la 1.140 kg în perioada 1951—1955, ajungînd la 1.247 kg în 1957; la porumb media anuală la hectar pe țară a crescut, în perioadele amintite, de la 1.040 kg la 1.287 kg, iar în 1957 la 1.703 kg; asemenea creșteri s-au înregistrat și la alte culturi. Acest important succes al oamenilor muncii din agricultură și al întregului popor muncitor a contribuit la întărirea economică a țării, la întărirea regimului democrat-popular.

Cu toate acestea, creșterea producției agricole este încă nesatisfăcătoare față de nevoile din ce în ce mai mari ale economiei naționale și ale populației muncitoare de la orașe și sate. Producția agricolă globală și producția agricolă-marfă nu cresc pe măsura posibilităților create de regimul democrat-popular, pe măsura condițiilor prielnice de climă și de sol și a capacității și hărniciei dovedite de oamenii muncii din agricultură.

Congresul al II-lea al partidului a trasat un program de muncă pentru creșterea mai departe a puterii economice a țării și pentru ridicarea continuă a nivelului de trai al poporului muncitor. Congresul a pus înaintea noastră a tuturor sarcina ca, în același timp cu continuarea politicii de industrializare socialistă și pe baza rezultatelor pozitive obținute în aplicarea acestei politici, să concentrăm forțele în lupta pentru dezvoltarea agriculturii, pentru sporirea simțitoare a producției agricole vegetale și animale.

Cea mai importantă sarcină pusă în fața noastră de Congresul al II-lea este creșterea și consolidarea sectorului socialist din agricultură, astfel încît pînă în 1960 acest sector să fie preponderent în ce privește suprafața și să asigure 60—70% din totalul producției agricole-marfă.

Îndeplinirea acestei sarcini are o imensă însemnătate, deoarece victoria deplină a socialismului în țara noastră poate fi asigurată numai dacă socialismul va fi construit și la sate. Interesele vitale ale clasei muncitoare, ca și ale țărănimii muncitoare și intelectualității, interesele întăririi și înfloririi patriei și ale îmbunătățirii nivelului de trai al poporului cer făurirea unei puternice economii socialiste unitare. De succesul transformării socialiste a agriculturii depind rezolvarea deplină a problemei cerealelor, asigurarea industriei cu materii prime agricole și îmbunătățirea continuă a aprovizionării populației.

ȚĂRĂNIMEA MUNCITOARE PĂȘEȘTE CU ÎNCREDERE PE CALEA AGRICULTURII SOCIALISTE

Care sînt rezultatele muncii depuse pe tărîmul transformării socialiste a agriculturii după Congresul al II-lea al partidului?

Progresele realizate în reorganizarea socialistă a satelor în răstimpul de la sfîrșitul anului 1955, cînd a avut loc congresul, pînă la 1 martie 1958, se reflectă în datele de mai jos privind schimbările intervenite în această perioadă în sectorul socialist-cooperatist al agriculturii.

a) SITUAŢIA SECTORULUI SOCIALIST-COOPERATIST
IN DECEMBRIE 1955

	Număr	Familii	Suprafaţa agricolă (hectare)
Gospodării agricole colective	2.151	185.552	925.287
Cooperative agricole de producţie	—	—	—
Întovărăşiri agricole	4.288	201.301	409.482
Total	6.439	386.853	1.334.769

b) SITUAŢIA SECTORULUI SOCIALIST-COOPERATIST
LA 1 MARTIE 1958

	Număr	Familii	Suprafaţa agricolă (hectare)
Gospodării agricole colective	2.756	398.246	1.669.184
Cooperative agricole de producţie	125	5.250	15.501
Întovărăşiri agricole	11.431	1.125.082	2.145.691
Total	14.312	1.528.578	3.830.376

Din aceste date rezultă că în doi ani de zile de la congres au intrat în gospodării agricole colective, în cooperative de producţie şi întovărăşiri agricole un număr de 1.141.725 de familii de ţărani muncitori, de trei ori mai multe familii decît au intrat înainte într-o perioadă de şapte ani de zile.

La această mişcare mai puternică în rîndurile ţărănimii pentru cooperativizare a contribuit faptul că, în munca politică şi organizatorică pentru transformarea socialistă a agriculturii, organizaţiile de partid s-au sprijinit într-o măsură mult mai mare pe experienţa ţăranilor muncitori din numeroase gospodării colective şi întovărăşiri agricole bine organizate şi conduse, ale căror rezultate în producţie şi venituri conving pe ţăranii muncitori cu gospodării

individuale că drumul agriculturii socialiste este drumul spre o viaţă îmbelşugată.

La 1 martie anul acesta, 1.528.578 de familii, reprezentînd peste 45% din totalul familiilor de ţărani muncitori, fac parte din sectorul cooperatist-socialist din agricultură, care cuprinde 3.830.376 ha, aproape 37% din suprafaţa agricolă cooperativizabilă din ţară. Împreună cu suprafeţele gospodăriilor agricole de stat, ale Sfaturilor populare şi ale altor instituţii de stat, sectorul socialist în întregul lui cuprinde azi aproape 7.500.000 ha, reprezentînd 52,4% din întreaga suprafaţă agricolă a ţării, faţă de numai 35,2% la sfirşitul anului 1955.

Această sporire însemnată a numărului de familii şi a suprafeţei cooperativizate arată dezvoltarea conştiinţei socialiste în rîndurile ţărănimii muncitoare, creşterea încrederii maselor ţărăneşti în justeţea politicii duse de partidul clasei muncitoare şi demonstrează odată mai mult că s-a întărit alianţa muncitorească-ţărănească, s-a întărit orînduirea democrat-populară.

COLECTIVIŞTII REGIUNII CONSTANŢA — UN EXEMPLU PENTRU INTREAGA ŢĂRĂNIME MUNCITOARE

Tovarăşi,

În această consfătuire noi salutăm cu bucurie, în numele Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Romîn şi al Consiliului de Miniştri al Republicii noastre Populare, succesul obţinut de oamenii muncii din agricultura regiunii Constanţa, prima regiune în care ţărănimea muncitoare a trecut în întregime pe drumul gospodăriei agricole colective. Felicităm călduros pe colectiviştii din regiunea Constanţa, care constituie astăzi un exemplu pentru întreaga noastră ţărănime, pe muncitorii, tehnicienii şi inginerii din S.M.T. şi din gospodăriile de stat, pe inginerii şi tehnicienii agronomi, pe toţi oamenii muncii din regiune. Felicităm organele de partid şi de stat din regiune, care au desfăşurat o rodnică muncă

politică și organizatorică pentru a face cunoscut în rîndurile zecilor de mii de țărani muncitori exemplul unităților socialiste fruntașe și a-i ajuta să treacă pe calea socialismului.

Experiența înaintată a regiunii Constanța pe tărîmul construcției socialiste la sate merită să fie studiată de toate organele regionale și raionale de partid și de stat pentru a fi folosită potrivit condițiilor și particularităților locale.

După cum știți, în trecut această regiune era una dintre cele mai înapoiate părți ale țării. Cele cîteva orășele — în afară de orașul Constanța — nu se deosebeau prea mult de niște sate mai mărișoare ; satele se zbăteau în sărăcie și întuneric, populația trăind o viață grea, plină de lipsuri.

În fostele județe Constanța și Tulcea, industriile alimentară, textilă, chimică, metalurgică, a materialelor de construcții, luate toate la un loc numărau de-abia 42 de întreprinderi, cu o forță motrică totală de numai 7.157 c.p. și un număr de 1.900 de muncitori.

La sate, aproape jumătate din pămîntul cultivat (45,8%) aparținea moșierilor și chiaburilor, în timp ce un sfert din numărul total al gospodăriilor țărănești aveau mai puțin decît 1 ha de pămînt ; 14% din gospodăriile țărănești nu aveau decît 10 ari, 7% aveau pînă la un pogon, 3% aveau între un pogon și un hectar de pămînt și numai 14% aveau între 1—3 ha. Dezvoltarea capitalismului în agricultură a avut drept rezultat în Dobrogea un proces rapid de fărîmițare a micii gospodării țărănești, de acaparare a pămînturilor țărănești de către moșieri și capitaliști, la care o mare parte din țărani erau nevoiți să se angajeze sau să muncească în dijmă. Gospodăriile țăranilor săraci și mijlocași nu posedau mijloacele necesare pentru a lucra pămîntul ; astfel, 13,5% din numărul gospodăriilor agricole nu aveau nici un bou sau cal, iar numai 6% din gospodării aveau cîte un animal de muncă. Despre mecanizarea agriculturii nici nu putea fi vorba ; este edificator că în 1938 pe teritoriul acestei regiuni erau numai 119 tractoare, 124 de batoze, 130 de secerători-legători, toate fiind proprietatea moșierilor.

Din cauza slabei utilări a agriculturii cu unelte și mașini, precum și a numărului redus de animale de muncă pe care le aveau țăranii, pămîntul era lucrat slab, necorespunzător, iar recoltele de cereale obținute nu depășeau în anii cei mai buni în medie 850 kg de grîu și 600 kg de porumb la hectar. Din lipsa atelajelor de lucru, țăranii erau nevoiți să lase în fiecare an suprafețe întinse de pămînt nelucrate, sub formă de pîrloagă, pe care creșteau buruieni și scaieți.

Dacă analizăm chiar statisticile burgheze, care nu oglindeau întreaga realitate, în 1935, 43% din numărul gospodăriilor agricole din fostele județe Constanța și Tulcea nu aveau nici o oaie, iar 45% nu aveau nici un porc. Cît privește calitatea animalelor existente, aproape 80% din numărul porcilor erau de rase primitive — stocli și băltăreți — cu randament scăzut la creștere și îngrășare, iar 90% din vaci erau de rasă locală sură de stepă, neameliorată, care dădeau o producție de numai 300—400 de litri de lapte pe an.

La aceste producții scăzute, agricultura era rentabilă numai pentru moșieri, căci țărănimea săracă, împinsă iarna de foame, își vindea moșierilor sau chiaburilor forța de muncă pe tot anul pentru cîteva banițe de porumb sau grîu.

După cucerirea puterii de către clasa muncitoare, în alianță cu țărănimea muncitoare, cînd în întreaga țară oamenii muncii, sub conducerea Partidului Muncitoresc Romîn, au pornit cu elan la construirea societății socialiste, în regiunea Constanța a început să înflorească o viață nouă.

Vechile întreprinderi industriale și-au mărit capacitatea de lucru și au fost înzestrate cu utilaj modern, iar pe întinsul regiunii s-au ridicat noi și importante întreprinderi industriale, cum sînt : fabrica de ciment, întreprinderea metalurgică de utilaj și fabrica de var de la Megidia, termocentrala Ovidiu, Combinatul de conserve de pește de la Tulcea și altele ; se află în construcție și va intra în curînd în funcție Combinatul de îngrășăminte chimice de la Năvodari. Dezvoltarea industriei a dus la creșterea numerică a clasei muncitoare, de la 1.900 la peste 43.000 de muncitori. Aceasta exercită o puternică influență asupra întregii dezvoltări politice,

economice şi culturale a regiunii, contribuind la întărirea rolului conducător al clasei muncitoare în alianţa muncitorească-ţărănească.

Producţia globală industrială în regiune a crescut faţă de anul 1938 cu 390%, a industriei alimentare cu 280%. Producţia de energie electrică a făcut un salt de la 15.000.000 kWh în 1938 la 139.000.000 kWh în 1955 şi la 148.800.000 kWh în 1957.

Suprafaţa agricolă a regiunii a crescut cu peste 110.000 ha, iar suprafaţa cultivată cu porumb cu 50.000 ha. Plantaţiile de vii au crescut cu aproape 3.200 ha, iar plantaţiile de pomi fructiferi cu 2.500 ha.

MARI SCHIMBARI ÎN VIAŢA SATELOR DOBROGENE

Statul democrat-popular a creat o puternică bază tehnică pentru agricultură în regiunea Constanţa. Oamenii muncii din agricultură au la dispoziţie peste 5.500 de tractoare, peste 1.350 de batoze, 789 de combine pentru recoltatul păioaselor, aproape 3.000 de semănători, peste 1.500 de secerători-legători şi alte mii de diferite maşini şi utilaje agricole. La fiecare tractor fizic revin acum circa 150 ha de teren arabil. Numai tractoarele din S.M.T.-uri au executat în sectorul cooperatist în 1957 lucrări agricole echivalente cu 1.256.000 ha; S.M.T.-urile au executat în mod mecanizat la gospodăriile colective şi întovărăşiri 82% din arături, 62% din însămînţarea cerealelor păioase, 45,6% din recoltatul păioaselor şi alte lucrări.

Prin lucrarea pămîntului cu tractoarele s-a ridicat an de an nivelul agrotehnic, s-au mobilizat materiile hrănitoare din sol, s-a păstrat o cantitate de apă mai mare în pămînt, recoltele au fost mai bogate. Aşa se explică de ce în regiunea Constanţa, în perioada 1953—1957, s-au recoltat în medie 973 kg de grîu şi 1.324 kg de porumb la hectar, faţă de media de numai 844 kg la grîu şi 599 kg la porumb realizată în perioada de 5 ani 1934—1938.

Efectivul de animale a crescut la toate speciile (cu excepţia cabalinelor); numărul oilor a crescut de la 690.000 la 1.080.000 de capete, numărul porcinelor de la 68.000 la 134.000, numărul bovinelor de la 93.000 la 124.000. În acelaşi timp s-a îmbunătăţit calitatea şeptelului. Din totalul oilor, într-o proporţie de 94% sînt cele cu lînă fină şi semifină; s-a îmbunătăţit calitatea efectivului de bovine şi de porci.

Cine şi-ar fi închipuit înainte că în Dobrogea bătută de vînturi calde, cu pajişti uscate şi cu vaci care dădeau anual 300—400 de litri de lapte — mai puţin decît o capră bună — vom ajunge să avem la gospodării colective ferme de vaci care dau anual între 2.000—2.600 de litri de lapte pe vacă, aşa cum sînt fermele de la gospodăriile colective din Palazu Mare, din Viile Noi şi altele.

Prin munca harnică a colectiviştilor, în gospodăriile colective se obţin recolte tot mai mari, producţia se dezvoltă multilateral, creşte avutul obştesc. Ca urmare, veniturile colectiviştilor sporesc an de an. Dacă în 1956 în gospodăriile colective din raionul Negru Vodă valoarea medie a unei zile-muncă — în produse şi în bani — era de 13,80 lei, în 1957 ea s-a ridicat la 22,24 lei.

Colectiviştii din Peceneaga, acelaşi raion, au primit în 1957, pentru fiecare zi-muncă, produse şi bani în valoare de 44 de lei faţă de 40 de lei cît au primit în 1956. Colectiviştii de la Peceneaga au prevăzut în planul de dezvoltare a gospodăriei ca în 1960 să realizeze cel puţin 50 de lei la fiecare zi-muncă. Dacă vor munci cu aceeaşi rîvnă ca pînă acum, fără îndoială că vor izbuti.

Viaţa oamenilor şi faţa satelor din Dobrogea se transformă pe zi ce trece. În timp ce în 1938 un singur sat din întreaga regiune avea electricitate, astăzi sînt electrificate un număr de 54 de sate, iar reţeaua de electrificare este în plină extindere. Peste 6.500 de familii de colectivişti şi-au construit case noi; aproape 7.000 şi-au cumpărat aparate de radio. Au dispărut malaria, tifosul exantematic, pelagra, care bîntuiau regiunea; analfabetismul este în linii mari lichidat; faţă de numai 30 de cămine culturale, cu 17 biblioteci în 1938, în regiune fiinţează astăzi 365 de cămine culturale şi

311 biblioteci, cu un număr de aproape jumătate milion de volume, iar în sate, unde înainte nu exista nici o singură bibliotecă, există astăzi 55 de biblioteci sătești și 127 de colțuri roșii în gospodării colective, cu peste 265.000 de volume.

COLECTIVIZAREA CREEAZĂ NOI POSIBILITĂȚI DE PROPĂȘIRE ECONOMICĂ ȘI CULTURALĂ ȘI DE RIDICARE A NIVELULUI DE TRAI

Colectivizarea completă deschide harnicei țărănimi din regiunea Constanța noi posibilități de propășire economică și culturală, cum n-au fost și nu puteau fi niciodată pînă acum. În această regiune, unde fiecărei gospodării țărănești îi reveneau, după reforma agrară din 1945, în medie cîte 5,4 ha suprafață agricolă — cea mai ridicată medie pe țară — și unde țărănimea resimțea mai puternic decît oriunde lipsa mijloacelor de producție, ies mai limpede în evidență roadele agriculturii socialiste mecanizate și imensele ei perspective de dezvoltare.

Organele de partid și de stat, cu participarea largă a colectiviștilor fruntași în agricultură, a inginerilor și tehnicienilor din regiunea Constanța, au elaborat un plan de dezvoltare a agriculturii în următorii ani. Toate forțele colectiviștilor trebuie îndreptate spre realizarea acestui plan. Organizarea socialistă a întregii suprafețe agricole creează cele mai bune condiții ca producția agricolă să fie orientată rațional, științific, pe baza unui temeinic studiu al condițiilor pedoclimatice și economice.

Suprafața agricolă a regiunii Constanța este de 987.000 ha, din care 820.000 ha de pămînt arabil, 149.000 ha de pășuni și fînețe, peste 14.000 ha de vii, aproape 3.600 ha de livezi ; în afară de aceasta sînt aproape 100.000 ha de păduri și peste 543.000 ha bălți și lacuri bogate în pește și alte terenuri.

Condițiile concrete economice și naturale ale celei mai mari suprafețe din regiunea Constanța, regiune cu soluri bălane și cernoziomuri bogate, sînt din cele mai prielnice culturii cerealelor, mai

ales grîului și porumbului. Trebuie să ținem seama în același timp că această regiune este cea mai secetoasă din țară, precipitațiile anuale ridicîndu-se la cel mult 350—450 mm. Statul, sprijinindu-se pe țărănimea unită, colectivizată, va organiza o luptă sistematică pentru a înlătura efectele dăunătoare ale secetei.

Obținerea unor recolte bogate merge mînă în mînă cu mecanizarea agriculturii. De aceea statul va acorda gospodăriilor colective din această regiune sprijinul tehnic necesar ca în 2—3 ani de zile lucrările agricole să fie mecanizate în proporție de 90% la semănatul porumbului și păioaselor și 80% la semănatul floriisoarelui, 90% la prășitul porumbului, 85% la seceratul păioaselor, 40% la recoltatul porumbului, urmînd ca, pe măsura dezvoltării mai departe a industriei socialiste, să ajungem treptat la mecanizarea complexă și completă a agriculturii.

În aceste condiții, gospodăriile colective, folosind semințe selecționate și semințe hibride de porumb, îngrășînd terenurile cu gunoi de grajd și cu îngrășăminte minerale, vor ajunge în cîțiva ani să obțină o producție de grîu de 1.450 kg la hectar în medie pe regiune, iar la porumb, în medie 2.200 kg la hectar — producții care, în condițiile vechii Dobroge, nici măcar nu puteau fi visate. În raioanele cerealiere, cum sînt Negru Vodă, Fetești, o parte din Megidia și Istria, producțiile medii la hectar vor ajunge în 2—3 ani pînă la 2.500 kg la grîu și 3.000—3.500 kg la porumb. În fiecare din raioanele regiunii se vor înființa loturi de hibridare, totalizînd 2.600 ha, pentru producerea hibridului simplu, iar un număr de gospodării colective vor fi profilate pentru a obține sămînță de porumb hibrid dublu, cu care se vor putea însămînța 200.000 ha.

Dacă de pe întreaga suprafață colectivizată cultivată cu grîu și cu porumb se va obține în cîțiva ani un spor de 500 kg de grăunțe pe hectar — ceea ce nu este greu de realizat în condițiile agriculturii socialiste mecanizate —, colectiviștii din regiune vor dobîndi un plus de venit de aproximativ 380.000.000 de lei. Aceasta înseamnă o mare bogăție pentru gospodăriile colective și pentru fa-

miliile colectiviştilor din regiune, o contribuţie importantă la întărirea economică şi înflorirea social-culturală a ţării.

În raionul Hîrşova şi în o bună parte din raioanele Tulcea, Istria şi Megidia, colectiviştii vor experimenta şi vor introduce în producţie, cu sprijinul statului, sorgul hibrid, care s-a dovedit mai rezistent la secetă decît porumbul local, dă producţii mari, de cîte 4.000—5.000 kg la hectar, şi poate fi folosit cu mare randament în hrana animalelor şi a păsărilor. Se va dezvolta cultivarea floriisoarelui, a inului pentru ulei şi a rapiţei, plante care au condiţii favorabile de cultură în regiunea Constanţa şi care aduc venituri mari.

Viticultura este o mare bogăţie pentru această regiune, unde se găsesc renumitele vinuri de Niculiţel, Sarica şi Murfatlar. Colectivizarea agriculturii face cu putinţă folosirea raţională a terenurilor slab productive pentru culturile cerealiere prin valorificarea lor cu un înalt randament pe calea utilizării ca plantaţii de vii. Gospodăriile colective vor înfiinţa pepiniere pentru plantarea cu vii a terenurilor nisipoase, ceea ce va contribui ca în cîţiva ani de zile să se extindă sectorul viticol în regiunea Constanţa la 40.000—50.000 ha; în sectorul pomicol se va planta în 2—3 ani de zile o suprafaţă de peste 6.000 ha, fără să se micşoreze suprafeţele arabile pe care se cultivă grîul şi porumbul.

Condiţiile economice naturale şi posibilităţile existente pentru creşterea animalelor vor putea fi pe deplin folosite în actuala situaţie. Pînă în 1960, numărul bovinelor va putea ajunge la 125.000, din care cel puţin 50% vaci cu lapte. Numărul porcilor va putea fi sporit pînă la 830.000 de capete, iar al oilor pînă la 1.500.000.

Frumuseţile şi bogăţiile Deltei Dunării sînt vestite în întreaga lume. Abia acum însă se vor putea valorifica bogăţiile Deltei şi se vor putea îmbunătăţi în mod temeinic condiţiile economice şi social-culturale ale populaţiei muncitoare de aici.

Terenurile arabile necultivate, precum şi terenurile ce vor fi scoase în fiecare an de sub regimul inundaţiilor vor fi predate în folosinţă gospodăriilor agricole de stat şi gospodăriilor colective spre a le cultiva cu plante agricole. Din anul acesta va începe în Deltă plantarea organizată a terenurilor prielnice pentru cultivarea viţei de vie şi a pomilor roditori, iar Sfatul popular regional va organiza producerea materialului săditor pentru extinderea plantării pomilor, şi mai ales a gutuiului în gospodăriile colective şi în curţile colectiviştilor, cunoscut fiind că acest pom fructifer găseşte aici condiţii excepţional de favorabile, cum în puţine alte locuri se află. Gospodăriile colective vor fi îndrumate şi ajutate să crească rase de animale din speciile adaptate condiţiilor din Deltă; se vor crea centre de recondiţionare a animalelor din Deltă, se vor înfiinţa centre de incubaţie pentru producerea bobocilor de raţă şi de gîscă, astfel ca în scurt timp gospodăriile colective să poată organiza aici creşterea a zeci şi sute de mii de păsări, activitate productivă deosebit de rentabilă pentru colectivişti şi de mare însemnătate pentru întreaga economie naţională.

Ţinînd seama de schimbările de structură care au avut loc în regiune, de rolul electrificării în dezvoltarea agriculturii socialiste, se vor extinde în 2—3 ani reţelele de înaltă tensiune către raioanele Tulcea, Feteşti şi Adamclisi, spre a se folosi pe scară largă energia electrică în producţia industrială şi agricolă, pentru irigaţii şi pentru iluminarea caselor oamenilor muncii.

În faţa ţărănimii colectivizate din regiunea Constanţa s-au deschis posibilităţi nelimitate de mărire a producţiei, de ridicare a nivelului de trai material şi cultural, prin organizarea agriculturii pe temelia muncii unite, a ştiinţei şi tehnicii moderne.

Rezultate îmbucurătoare în activitatea depusă pentru transformarea socialistă a agriculturii au fost realizate în cele mai multe regiuni ale ţării; în regiunea *Timişoara*, gospodăriile colective, cooperativele de producţie şi întovărăşirile cuprind aproape 513.000 ha, adică 61% din suprafaţa agricolă cooperativizabilă, 7 raioane fiind complet cooperativizate. Paşi mari înainte s-au făcut în regiunea *Galaţi*, unde unităţile socialist-cooperatiste

cuprind în total, pe regiune, 457.000 ha, adică 67% din suprafața agricolă cooperativizabilă; și aici 7 raioane sînt complet cooperativizate. În regiunea *București*, suprafața gospodăriilor colective, cooperativelor de producție și întovărășirilor cuprinde 618.000 ha, aproape 49% din suprafața cooperativizabilă, un număr de 5 raioane fiind complet cooperativizate; în regiunea *Iași* sînt 3 raioane deplin cooperativizate, în regiunea Craiova 2 raioane, iar în regiunile Stalin și Suceava cîte un raion; alte 11 raioane din regiunile Craiova, București, Ploiești, Pitești, Timișoara și Oradea sînt cooperativizate în proporție de 50—80% din suprafața cooperativizabilă.

Faptele au spulberat cu desăvîrșire teoria lansată de ideologii capitaliștilor și moșierilor, care pretindeau că țărănimea ar fi incapabilă să meargă cu hotărîre pe calea unor profunde transformări sociale, că ea ar fi refractară socialismului. Avantajele materiale ale organizării socialiste a agriculturii au o mare forță de atracție și exercită o influență pozitivă din ce în ce mai puternică asupra maselor celor mai largi ale țărănimii.

Depinde în mare măsură de capacitatea organizațiilor de partid și a organelor de stat de a folosi cu pricepere rezultatele de pînă acum în dezvoltarea industriei socialiste și în transformarea socialistă a agriculturii, pentru a obține realizări noi, hotărîtoare, în construcția socialistă la sate.

SARCINILE FUNDAMENTALE ÎN ETAPA ACTUALĂ ÎN TRANSFORMAREA SOCIALISTĂ A AGRICULTURII

Ceea ce trebuie să facem acum, în primul rînd, este să ne concentrăm forțele pentru întărirea economică-organizatorică a sectorului socialist-cooperatist existent în agricultură. După cum am arătat, aproape 37% din terenurile agricole ale țărănimii muncitoare fac parte din sectorul socialist. Țărănimea din sectorul socialist, o țărănime nouă, constructoare a unei vieți noi, reprezintă

astăzi, sub conducerea partidului clasei muncitoare, o forță puternică în lupta pentru mai multe cereale, mai mari cantități de carne, ouă, lapte, pentru ridicarea nivelului de viață a poporului muncitor și întărirea continuă a alianței între clasa muncitoare și țărănimea muncitoare — temelia orînduirii democrat-populare.

Cea mai mare parte din gospodăriile colective și întovărășirile agricole sînt înființate de puțin timp, încă nu au avut cînd să se închege bine, să se întărească din punct de vedere economic și organizatoric; țăranii din unitățile socialist-cooperatiste, organele de conducere ale acestor unități trebuie bine îndrumate și temeinic sprijinite de către organele de partid și de stat pentru a asigura consolidarea și dezvoltarea economică multilaterală a gospodăriilor colective și întovărășirilor agricole.

Consolidarea rezultatelor obținute pînă acum în construcția socialistă la sate — iată sarcina principală care stă în fața noastră în faza actuală a procesului de transformare socialistă a agriculturii; îndeplinirea acestei sarcini este o condiție principală pentru succesul operei de construire a socialismului în țara noastră.

Cît privește procesul de lărgire a sectorului socialist al agriculturii, el se desfășoară neuniform și variat pe regiuni și raioane. Alături de regiuni în care suprafața cooperativizată cuprinde între 50—64% din totalul suprafeței agricole, sînt regiuni ca Hunedoara, Cluj, Bacău, Baia Mare unde suprafața cooperativizată cuprinde numai între 10—15% din suprafața agricolă. Chiar în cadrul aceleiași regiuni sînt deosebiri mari de la un raion la altul. Astfel, în regiunea București, în raionul Oltenița, suprafața cooperativizată reprezintă 84% din totalul suprafeței agricole, pe cînd în raionul Giurgiu numai 22%; în regiunea Oradea, în raionul Salonta, suprafața cooperativizată cuprinde 50% din suprafața agricolă raională, pe cînd în raionul Oradea numai 17%. Fără îndoială că diferențieri între regiuni și raioane în ce privește ritmul construcției socialiste la sate sînt inevitabile, în cursul unei atît de radicale transformări a relațiilor de muncă și de proprietate, mai ales dacă ținem seama

că este vorba de un proces de durată, care cuprinde zone social-economice foarte deosebite şi mase de milioane de oameni. Totodată însă asemenea diferenţieri reflectă în mare măsură faptul că organele de partid şi de stat din regiunile şi raioanele cu o cooperativizare mai înaintată au desfăşurat o muncă politică şi organizatorică sistematică, răbdătoare, bazată pe exemple concrete, pentru a lămuri şi a convinge pe ţăranii muncitori să treacă pe drumul agriculturii socialiste ; ele au dovedit mai multă pricepere şi iniţiativă în folosirea condiţiilor social-economice locale favorabile reorganizării socialiste la sate. A învăţa din experienţa înaintată şi a ajuta organizaţiile de partid să şi-o însuşească este o sarcină de căpetenie a comitetelor regionale şi raionale de partid.

În desfăşurarea muncii noastre politice-organizatorice pentru transformarea socialistă a agriculturii, continuînd activitatea pentru crearea de noi gospodării colective şi întovărăşiri agricole, înaintăm pe frontul construcţiei socialiste la sate pe măsura dezvoltării mijloacelor de mecanizare şi a asigurării cadrelor de specialişti necesare agriculturii socialiste.

Întreaga experienţă a transformării socialiste a agriculturii în ţara noastră confirmă justeţea învăţăturii leniniste, potrivit căreia construcţia socialistă la sate trebuie să meargă în pas cu dezvoltarea bazei materiale tehnice şi cu crearea cadrelor de agronomi şi alţi specialişti, capabili să organizeze şi să conducă cu pricepere marea producţie socialistă, să introducă în agricultură tehnica nouă şi cuceririle ştiinţei.

În momentul de faţă, cel mai mare ajutor în ce priveşte tractoarele şi maşinile agricole poate fi dat ţărănimii muncitoare din zonele de cereale şi de plante tehnice şi alimentare, unde relieful şi solul permit introducerea largă a mecanizării. Ţinînd seama de aceasta, organele de partid şi de stat, în activitatea lor pentru lărgirea sectorului socialist-cooperatist, trebuie să se orienteze mai ales spre zonele cerealiere, unde există cele mai favorabile condiţii pentru crearea de gospodării colective şi întovărăşiri agricole puternice, capabile să devină în scurt timp modele de gospodărire socialistă, care să demonstreze prin fapte superioritatea agriculturii socialiste mecanizate.

PENTRU RESPECTAREA STRICTĂ A LIBERULUI CONSIMŢĂMÎNT

Tovarăşi,

Scoţînd în evidenţă succesele însemnate obţinute în munca pentru transformarea socialistă a agriculturii, trebuie să arătăm în acelaşi timp că drumul construcţiei socialiste la sate nu este — şi nici nu poate fi — un drum neted, fără de greutăţi.

Trecerea de la gospodăria individuală la gospodăria socialistă presupune schimbări adînci în conştiinţa micilor producători de la ţară. Pentru ca astfel de schimbări să se producă, este necesară, o dată cu crearea bazei materiale a transformării socialiste a agriculturii, o răbdătoare şi perseverentă muncă de educare a ţăranilor muncitori în spiritul muncii în comun, precum şi convingerea lor, în primul rînd prin puterea exemplului, de superioritatea gospodăriei socialiste. Tocmai de aceea partidul nostru duce o politică de transformare socialistă *treptată* a agriculturii, politică bazată pe stricta respectare a principiului liberului consimţămînt al ţărănimii muncitoare.

Această politică dă roade bogate ; intrarea în gospodăriile colective şi întovărăşirile agricole a sute de mii de familii de ţărani muncitori este rezultatul hotărîrii luate de aceştia, al convingerii lor că, păşind pe făgaşul socialismului, păşesc pe calea bunăstării.

Partidul şi guvernul au sprijinit şi vor sprijini şi în viitor pe ţăranii muncitori cu gospodării individuale, stimulîndu-i să muncească bine pămîntul, să obţină recolte bogate şi venituri mari pe calea vînzării surplusului de produse mai ales către stat, la preţuri avantajoase. Dar noi le spunem deschis că, oricît de mult sprijin vor primi din partea statului, dacă vor munci mai departe izolat pe peticele lor de pămînt, nu vor putea folosi avantajele agrotehnicii

înaintate şi ale mecanizării, nu-şi vor putea asigura, pentru ei şi pentru familiile lor, o viaţă îmbelşugată.

Succesele cele mai mari şi rezultatele cele mai trainice în munca de dezvoltare a sectorului socialist-cooperatist al agriculturii au fost obţinute în acele regiuni, raioane şi comune unde unităţile socialiste ale agriculturii obţin rezultate economice mai bune, unde organizaţiile de partid duc o muncă politică şi organizatorică perseverentă în rîndurile ţărănimii, respectînd indicaţiile partidului cu privire la liberul consimţămînt al ţăranului muncitor.

Se ştie că atunci cînd au avut loc manifestări de călcare a liberului consimţămînt al ţăranilor muncitori, partidul şi guvernul au combătut şi au curmat cu hotărîre aceste tendinţe dăunătoare alianţei dintre clasa muncitoare şi ţărănimea muncitoare şi cauzei transformării socialiste a agriculturii.

În timpul din urmă, în unele locuri s-au semnalat din nou abateri ale unor organe de partid şi de stat de la directivele partidului cu privire la respectarea strictă a liberului consimţămînt al ţăranului muncitor. Alergînd după succese rapide, aceste organe şi-au alcătuit programe birocratice de cooperativizare a agriculturii, necorespunzătoare condiţiilor reale; apoi, pentru a le îndeplini în termenele fixate de ele singure, au înlocuit prin metode de presiune munca politică de convingere, bazată pe succesele obţinute de numeroase gospodării colective şi întovărăşiri agricole din toate regiunile ţării.

Partidul şi guvernul condamnă şi sancţionează aspru asemenea metode, oriunde şi oricînd s-ar manifesta.

Orice încercare de a înlocui munca politică de convingere a ţăranului şi studierea atentă a condiţiilor şi posibilităţilor concrete prin metode administrative nu face decît să-l îndepărteze pe ţăran de gospodăria colectivă, să slăbească alianţa clasei muncitoare cu ţărănimea muncitoare şi să dea apă la moară duşmanului de clasă, care caută să profite de greşelile şi abaterile de la linia partidului pentru a pescui în apă tulbure.

SĂ ÎNTĂRIM VIGILENŢA REVOLUŢIONARĂ

Transformarea socialistă a agriculturii are loc în condiţiile luptei de clasă.

În ultimii ani, ca efect al aplicării politicii partidului şi statului democrat-popular de îngrădire economică a chiaburimii, de dezvoltare şi consolidare a sectorului socialist al agriculturii, de sprijinire multilaterală a ţărănimii muncitoare, au avut loc însemnate schimbări în relaţiile şi structura de clasă la sate.

Are loc procesul de formare a unei ţărănimi noi, cooperatiste, care, aşa cum am mai arătat, cuprinde în momentul de faţă peste 45% din totalul familiilor de ţărani cu gospodărie mică şi mijlocie, încadraţi în diferite forme de cooperare agricolă.

Din masa ţărănimii individuale cu gospodărie mică, un număr din ce în ce mai mare trece în rîndurile mijlocaşilor. Unii mijlocaşi, ca urmare a acţiunii legilor obiective ale micii producţii de mărfuri, intră în rîndurile chiaburimii ca elemente capitaliste noi. În acelaşi timp, ca efect al politicii de îngrădire a chiaburilor, precum şi în urma fărîmiţării naturale a proprietăţii agricole individuale, mai multe elemente capitaliste de la sate decad din situaţia de chiaburi, ceea ce a făcut ca în ultimii ani numărul gospodăriilor chiabureşti să se micşoreze.

În această etapă de dezvoltare a relaţiilor de clasă, partidul nostru, mergînd cu consecvenţă pe drumul întăririi continue a alianţei între clasa muncitoare şi ţărănimea muncitoare şi al construirii socialismului la sate, continuă să aplice politica de îngrădire economică a chiaburimii în vederea lichidării treptate şi la sate a exploatării omului de către om.

Cu privire la aplicarea politicii de îngrădire a chiaburilor, Comitetul Central al partidului, în plenara din august 1953, a subliniat că trebuie să se dea gospodăriilor chiabureşti putinţa să-şi desfăşoare activitatea de producţie şi schimb de mărfuri în condiţiile prevăzute de lege. Desigur, aceasta se referă la acele elemente chiabureşti care îşi îndeplinesc la timp şi în întregime

obligațiile față de stat, respectă legile țării și hotărîrile guvernului și se poartă loial față de regimul democrat-popular.

Plenara din iulie 1956 a Comitetului Central a hotărît să recomande gospodăriilor colective și celorlalte unități socialist-cooperatiste să rezolve favorabil cererile de înscriere ale foștilor chiaburi, fiilor de foști chiaburi și fiilor de chiaburi care au gospodărie separată și nu exploatează munca străină, dacă aceștia au o comportare loială față de statul democrat-popular și dacă adunarea generală aprobă cererea lor de înscriere.

De aici nu trebuie trasă concluzia că lupta de clasă la sate s-ar stinge. Desfășurarea mai ascuțită sau mai puțin ascuțită a luptei de clasă nu depinde numai de clasa muncitoare, de țărănimea muncitoare, de statul democrat-popular, ci și de atitudinea pe care o au foștii capitaliști și moșieri, chiaburii, uneltele acestora.

Trebuie să deschidem bine ochii acelor tovarăși care se încîntă cu visul că lupta de clasă la noi ar fi dispărut, că dușmanul de clasă s-ar fi cumințit. Viața pune în lumină fapte de natură să-i trezească la realitate pe cei ce gîndesc așa.

Dușmanii regimului democrat-popular din rîndurile chiaburilor și ale altor elemente exploatatoare, rămășițele fasciste, vechile cozi de topor ale claselor exploatatoare nu se împacă cu gîndul că socialismul înaintează și că speranțele lor în restabilirea vechilor rînduieli s-au spulberat pentru totdeauna. Ei nu se dau în lături de la nimic pentru a submina orînduirea democrat-populară, pentru a pune piedici în calea operei de transformare socialistă a agriculturii.

Acești vrăjmași înverșunați ai poporului nu se mulțumesc cu răspîndirea de zvonuri și clevetiri. Ei folosesc cu viclenie orice slăbiciuni și greșeli în munca politică, economică, organizatorică a organelor de partid și de stat sau a organelor de conducere ale unităților socialiste; ei caută, ori de cîte ori lipsa de vigilență le dă prilejul, să împingă la abuzuri și denaturări ale politicii partidului, să se strecoare în întovărășiri și gospodării colective și să pătrundă chiar în conducerea lor, să lovească în avutul obștesc —

toate acestea pentru a provoca nemulțumiri și dezorientare în rîndurile țăranilor muncitori, a submina gospodăriile colective și întovărășirile agricole, a pune stavile în calea curentului de trecere a țărănimii muncitoare pe făgașul socialismului, a compromite opera de transformare socialistă a agriculturii.

Nu o dată țăranii colectiviști, întovărășiți și individuali, în frunte cu comuniștii, au știut să descopere și să gonească din rîndurile lor astfel de vrăjmași ai țărănimii muncitoare și ai puterii muncitorilor și țăranilor.

Datoria organizațiilor de partid este să muncească pentru ridicarea conștiinței politice și a vigilenței membrilor de partid și a tuturor oamenilor muncii de la sate, pentru izolarea și demascarea elementelor dușmane, pentru paralizarea oricăror uneltiri ale lor.

Elementele exploatatoare și alți dușmani ai socialismului trebuie să știe că orice încercare de a lovi în interesele muncitorilor și țăranilor va fi zdrobită de statul popular, în așa fel încît să le treacă pofta de a mai ridica mîna împotriva orînduirii democrat-populare, a cuceririlor revoluționare ale oamenilor muncii.

ÎNTĂRIREA UNITĂȚILOR EXISTENTE ÎN SECTORUL SOCIALIST-COOPERATIST — PRINCIPALA SARCINĂ

Tovarăși,

Întărirea și dezvoltarea economică a gospodăriilor colective și a întovărășirilor agricole existente este în prezent condiția principală a înaintării noastre pe frontul construcției socialiste. *Sporirea producției agricole vegetale și animale a unităților socialist-cooperatiste, creșterea veniturilor membrilor acestora și a nivelului lor de trai material și cultural constituie calea cea mai sigură de a convinge pe țăranii muncitori cu gospodărie individuală să treacă la agricultura socialistă.*

Gospodăriile agricole colective au dovedit din nou, în anul agricol 1957, superioritatea lor față de gospodăriile individuale ale țărănimii muncitoare. Față de producția medie la hectar pe țară

de 1.247 kg de grîu și 1.703 kg de porumb — 40% din gospodăriile colective au obținut producții de peste 1.500 kg de grîu la hectar, 35% din gospodăriile colective au obținut peste 2.000 kg de porumb la hectar. Sînt gospodării colective care, datorită efectuării la timp și în bune condiții a lucrărilor agrotehnice, au realizat producții mult mai mari. Astfel, la grîu, gospodăria colectivă „Gabor Aron" din comuna Covasna, raionul Tîrgu Secuiesc, a obținut o producție medie de 2.965 kg la hectar, gospodăria colectivă „Drumul lui Lenin" din comuna Țibucani, raionul Tîrgu Neamț, o producție medie de 2.754 kg. Asemenea producții mari s-au dobîndit și la porumb: gospodăria colectivă „1907" din comuna Măceșul de Sus, raionul Segarcea, a realizat o medie de 4.700 kg la hectar, gospodăria colectivă „Timpuri noi" din comuna Chizătău, raionul Lugoj, o producție de 5.400 kg la hectar, gospodăria colectivă „Brazdă nouă" din comuna Cegani, raionul Fetești, o producție de 4.669 kg la hectar. Astfel de exemple sînt numeroase, și nu numai la cereale; la sfeclă de zahăr, gospodăria colectivă „Drapelul roșu" din comuna Salonta a obținut o medie de 39.719 kg la hectar; la cartofi, gospodăria colectivă din comuna Piscul Vechi, raionul Calafat, a obținut de pe 6 ha 25.166 kg la hectar. Toate acestea demonstrează imensele posibilități oferite de agricultura socialistă mecanizată pentru sporirea producției agricole, pentru îmbunătățirea continuă a nivelului de viață al oamenilor muncii de la orașe și sate. Aceste posibilități pot și trebuie să fie pe deplin valorificate pe calea consolidării economice-organizatorice a tuturor gospodăriilor colective și ridicării lor la nivelul gospodăriilor colective fruntașe.

Condiția de bază a întăririi gospodăriilor colective este realizarea unei juste îmbinări a intereselor obștești cu interesele individuale ale colectiviștilor. Numai o asemenea îmbinare face cu putință ca gospodăria colectivă să devină tot mai bogată, ca producția ei să crească neîncetat, ca membrii gospodăriei să simtă cu adevărat că muncesc pentru ei înșiși și să participe cu tragere de inimă și inițiativă la munca pentru întărirea gospodăriei.

PREOCUPAREA DE CĂPETENIE — DEZVOLTAREA AVUTULUI OBȘTESC

Întreaga experiență a transformării socialiste a agriculturii ne arată marea însemnătate pe care o are dezvoltarea proprietății obștești pentru întărirea economică-organizatorică a sectorului socialist-cooperatist. În această direcție trebuie să se îndrepte preocuparea de căpetenie a colectiviștilor și întovărășiților. Dezvoltarea avutului obștesc corespunde interesului comun al tuturor colectiviștilor și întovărășiților și totodată interesului fiecăruia dintre ei de a-și spori veniturile personale.

După cum știți, izvorul principal care alimentează creșterea averii obștești este sporirea fondului de bază (fondul indivizibil).

Numai acele gospodării agricole colective care au înțeles să-și mărească fondurile de bază au reușit să cumpere animale, să-și facă plantații de vii și pomi, să-și construiască grajduri și magazii, să facă îndiguiri și diferite amenajări tehnice, să-și procure mijloace de transport și altele, asigurînd astfel o puternică creștere a proprietății obștești și o retribuire ridicată a muncii colectiviștilor.

Gospodării colective cu terenuri învecinate și cu condiții economice-naturale asemănătoare obțin rezultate cu totul diferite dacă una din ele s-a preocupat de creșterea fondului de bază, iar alta nu. Gospodăria colectivă din comuna Țibucani, regiunea Bacău, de pildă, are un fond de bază de 602.926 de lei pe fiecare 100 ha; aceasta i-a permis ca an de an să-și sporească numărul de animale, construcțiile gospodărești, inventarul, să devină o gospodărie din ce în ce mai bogată. În același timp gospodăria colectivă din satul Davideni, comuna Țibucani, învecinată și creată o dată cu gospodăria colectivă de care am amintit, are un fond de bază de numai 197.606 lei pe suta de hectare, din care cauză nu a putut să-și mărească cu mult averea obștească și nu a putut organiza o exploatare intensivă și multilaterală. Ca urmare, la repartizarea veniturilor, colectiviștii din Țibucani au primit în medie în 1957 pentru o zi-muncă (bani și produse calculate la prețurile de achiziții ale

statului) suma de 51,50 lei, pe cînd colectiviştii din satul Davideni au primit, în medie, numai cîte 31,60 lei.

Sursa principală de creştere a fondului de bază al gospodăriei colective este cota de 10—15% din veniturile băneşti realizate în cursul anului. Marea majoritate a gospodăriilor colective au reţinut în mod regulat, an de an, sumele prevăzute de statut pentru creşterea fondului de bază. În anul trecut un număr de 1.267 de gospodării colective au repartizat la fondul de bază 10—15% din veniturile băneşti, iar 257 de gospodării au repartizat chiar mai mult decît 15%. Averea obştească a gospodăriilor colective a crescut de la 973.000.000 de lei în 1956 la 1.424.000.000 de lei în 1957, revenind în medie pe o gospodărie colectivă aproape 518.000 lei, cu 139.000 de lei mai mult decît în anul anterior.

Din păcate, sînt şi gospodării colective în care încă nu se înţelege marea importanţă a fondului de bază pentru prosperitatea colectiviştilor. Un număr de 276 de gospodării colective nu au repartizat anul trecut nici un ban pentru fondul de bază.

Din acestea, 42 de gospodării sînt în regiunea Piteşti, 30 în regiunea Bucureşti, 27 în regiunea Timişoara, regiuni în care s-au obţinut recolte bune. Aceasta arată că organele regionale şi raionale de partid, activul de partid şi de stat, care lucrează în agricultură în asemenea regiuni, nu s-au preocupat temeinic de întărirea economică-organizatorică a gospodăriilor colective. Comitetele regionale şi raionale de partid trebuie să ţină seama că munca lor pentru întărirea economică-organizatorică a sectorului socialist-cooperatist este, în foarte mare măsură, o muncă pe tărîmul ridicării conştiinţei socialiste a colectiviştilor şi întovărăşiţilor. În problema repartizării de sume pentru fondul de bază se reflectă lupta între vechea mentalitate individualistă a ţăranului, care abia a pornit pe calea socialismului, şi mentalitatea nouă, care abia a început să se formeze. Rezerva unor colectivişti faţă de fondul obştesc trebuie combătută cu perseverenţă şi răbdare, ca o tendinţă dăunătoare intereselor proprii ale colectiviştilor ; în această direcţie organizaţiile de partid au de desfăşurat o muncă largă de lămurire a

colectiviştilor pe bază de fapte şi exemple convingătoare prin caracterul lor concret şi uşor de controlat.

Cînd vine vremea împărţirii veniturilor, colectiviştii trebuie să se gîndească la viitor şi, ca buni gospodari, să nu împartă pe zile-muncă toate produsele şi toţi banii, ci să repartizeze pentru creşterea avutului obştesc cotele prevăzute de Statut.

Dacă colectiviştii din gospodăriile colective care nu au făcut acest lucru pînă acum vor continua să consume tot sau aproape tot ce produc, fără să adauge nimic la fondul de bază, gospodăriile lor colective nu vor putea să cumpere animale, nu se vor putea ocupa în mod serios de sporirea producţiei vegetale şi animale, care să aducă mărirea veniturilor colectiviştilor.

Sînt şi cazuri cînd unele gospodării colective nu depun la fondul de bază, făcîndu-şi socoteala că bani pentru investiţii vor lua din creditele acordate de stat. Aşa, de exemplu, gospodăria colectivă din comuna Sărmaş, satul Balda, regiunea Cluj, a folosit în anii 1955—1957 suma de 253.000 de lei credite de la stat pentru investiţii, fără să contribuie cu nimic din fondurile şi mijloacele ei proprii. Este bine să se ştie că asemenea gospodării colective nici credite nu vor putea căpăta uşor, căci statul va acorda credite acelor gospodării colective care îmbină creditele cu fondurile lor proprii.

Acum, după ce s-a trecut la sistemul contractărilor şi achiziţiilor de cereale cu preţuri avantajoase, gospodăriile colective au posibilităţi mai mari ca în trecut de a spori fondul de bază. Ţinînd seama de rolul deosebit de important pe care îl are fondul de bază, gospodăriile agricole colective să analizeze dacă nu este mai bine *să asigure o creştere însemnată a fondului de bază prin reţinerea unui anumit procent nu numai din veniturile băneşti, ci şi din veniturile în natură realizate de gospodăria colectivă.* Aceasta va fi în interesul dezvoltării producţiei în gospodăriile colective, înlesnind procurarea banilor necesari cumpărării de animale, construirii de grajduri şi magazii, sau altor nevoi gospodăreşti.

Statul democrat-popular, prin creditele acordate în condiții avantajoase, a ajutat gospodăriile colective să se întărească economicește, să creeze și să dezvolte diferite ramuri gospodărești. Numai în anul trecut, statul a acordat gospodăriilor colective credite de investiții în valoare de aproape 148.000.000 de lei. Îmbinînd ajutorul financiar acordat de stat cu propriile lor mijloace financiare, multe gospodării colective și-au dezvoltat proprietatea obștească, cumpărînd în anul trecut animale în valoare totală de peste 99.000.000 de lei și mașini și utilaj agricol în valoare de peste 53.000.000 de lei, în afară de plantații, amenajări și construcții gospodărești. Este un fapt îmbucurător că din an în an crește partea pe care gospodăriile colective o dau pentru investiții din propriile lor mijloace (bani, muncă, materiale). În 1955 contribuția proprie a gospodăriilor colective la investiții reprezenta pe întreaga țară 37,2% din valoarea investițiilor ; în 1957 contribuția proprie a gospodăriilor colective a sporit la 44,5%. Aceasta arată interesul crescînd al colectiviștilor pentru mărirea avutului obștesc, capacitatea lor de a mînui fondurile proprii și de a le folosi gospodărește.

Fondurile de investiții trebuie folosite cu multă chibzuință și simț de răspundere. Dezvoltarea averii obștești nu se poate face la întîmplare, ci pe bază de studiu temeinic, în strînsă legătură cu condițiile economice-naturale în care se află gospodăria colectivă, pentru ca tot ce se investește să ajute la folosirea cît mai rațională și mai completă a forței de muncă, la valorificarea cît mai chibzuită a posibilităților pe care le oferă solul, clima, așezarea gospodăriei în zona economică respectivă.

Cele mai rentabile investiții în gospodăriile cooperatist-socialiste sînt acelea în care se are în vedere dezvoltarea multilaterală a gospodăriei, astfel ca pe lîngă dezvoltarea producției de cereale să se organizeze ferme pentru vaci de lapte, pentru creșterea și îngrășarea porcilor și păsărilor, cultura plantelor tehnice, a legumelor, a viței de vie, a pomilor roditori și altele.

PENTRU SPORIREA COINTERESĂRII COLECTIVIȘTILOR ÎN CREȘTEREA PRODUCȚIEI AGRICOLE

În gospodăria colectivă fiecare primește partea din venituri potrivit cu munca pe care a depus-o, cu numărul de zile-muncă efectuate. În goana unor colectiviști după cît mai multe zile-muncă sînt cazuri cînd membrii unor brigăzi de producție care au obținut, de pildă, 1.500 kg de porumb la hectar au fost la fel retribuiți ca și membrii unor brigăzi care, în aceleași condiții de climă, de sol, de utilaj și forță de muncă, au obținut 3.000 kg la hectar. Acest lucru nu este just și nu poate să stimuleze dragostea de muncă a colectiviștilor harnici și cu tragere de inimă.

Pentru a se înlătura acest neajuns și a se răsplăti munca fiecăruia după cum merită cu adevărat, un număr de 92 de gospodării colective au introdus retribuirea muncii nu numai în raport cu cantitatea muncii depuse, ci și în funcție de rezultatele muncii, de cantitatea de produse obținute de brigada sau de echipa respectivă. Un asemenea sistem de retribuire a muncii întruchipează o mai bună îmbinare a interesului obștesc cu cel individual, cointeresînd mai puternic pe colectiviști în sporirea producției la hectar.

Este semnificativ că inițiativa creatoare a maselor a scos la suprafață forme variate de aplicare a principiului de retribuire în raport cu rezultatele muncii depuse.

În unele gospodării colective din regiunile Timișoara și Stalin, colectiviștilor care au realizat depășirea producției medii planificate li s-au acordat, în afara numărului de zile-muncă cuvenite, 40—50% din producția depășită, în natură sau în bani ; la unele din aceste gospodării, celor care, fără cauze obiective, nu au realizat producția planificată li s-au scăzut zile-muncă proporțional cu nerealizarea planului.

În alte gospodării colective, cum este, de pildă, gospodăria colectivă Mădăraș, regiunea Oradea, colectiviștilor care au depășit producția planificată li s-au acordat zile-muncă în plus în raport cu producția obținută.

Introducerea retribuirii muncii în raport cu producția a dat rezultate bune în toate gospodăriile colective unde s-a aplicat; s-a întărit disciplina în muncă și răspunderea personală în executarea lucrărilor agricole, ceea ce a contribuit la sporirea producției și, mai ales, a productivității muncii. Astfel, în gospodăria colectivă Pesac, regiunea Timișoara, numărul colectiviștilor care au îndeplinit minimul de zile-muncă a crescut de la 54% în 1956 la 87% în 1957; recoltatul porumbului de pe 160 ha s-a făcut în 15 zile, în timp ce în alți ani se prelungea pînă în luna ianuarie. În general, în gospodăriile colective care au introdus retribuirea în raport cu rezultatele muncii, mărirea producției la hectar a avut loc nu prin creșterea, ci prin reducerea cheltuielilor de zile-muncă; astfel, în gospodăria colectivă Vasile Roaită, regiunea Constanța, s-au folosit în 1956 un număr de 31 de zile-muncă la un hectar de porumb, pe cînd în 1957 s-au folosit numai 24 de zile-muncă.

Este de mare însemnătate ca organele de partid și de stat, consiliile de conducere ale gospodăriilor colective să studieze temeinic experiența de pînă acum a gospodăriilor colective care au introdus retribuirea muncii nu numai după zile-muncă, ci și după rezultatele muncii depuse, pentru a trage învățăminte privind îmbunătățirea organizării și retribuirii muncii în gospodăriile colective.

GOSPODĂRIILE COLECTIVE MARI AU MAI MULTE POSIBILITĂȚI DE A ORGANIZA O PRODUCȚIE RAȚIONALĂ MULTILATERALĂ

În legătură cu necesitatea concentrării eforturilor înspre consolidarea economică-organizatorică a gospodăriilor colective, atrage atenția faptul că în ultimul an a crescut numărul gospodăriilor colective mari de peste 1.000 ha și chiar de peste 3.000 ha, iar pe alocuri se observă că s-au unit două sau mai multe gospodării mici într-o gospodărie colectivă mai mare.

Repartizarea gospodăriilor colective în raport cu suprafața lor agricolă este următoarea:

Anul	Total	pînă la 100 ha	101—300 ha	301—1000 ha	1001—2000 ha	2001—3000 ha	peste 3000 ha
1956	2.565	393	1.135	775	215	40	7
1957	2.755	380	1.075	809	317	121	53

Din acest tablou rezultă că, deși numărul total al gospodăriilor colective a crescut în 1957 față de 1956 cu 190, numărul gospodăriilor colective sub 100 ha a scăzut cu 13, iar al gospodăriilor colective cu suprafețe între 101 și 300 ha a scăzut cu 60, în timp ce numărul gospodăriilor colective mari, de peste 1.000 ha, a crescut de la 262 la 491, din care 53 au peste 3.000 ha.

Gospodăriile colective mari au mai multe posibilități de a organiza o producție rațională multilaterală, folosind mai deplin forța de muncă, măsurile agrotehnice și tehnica modernă. Gospodăria colectivă „8 Martie" din comuna Biled, regiunea Timișoara, cu o suprafață agricolă de 2.690 ha și cu 1.185 de membri capabili de muncă, a putut să cultive, în afară de 1.600 ha cereale, peste 250 ha culturi tehnice, grădină cu legume, să crească animale etc. La fiecare 100 ha gospodăria a obținut 181.000 de lei venituri bănești. Rezultate asemănătoare a obținut și gospodăria colectivă „Jiul" din comuna Straja, regiunea Constanța, care are o suprafață de 2.893 ha și 709 membri capabili de muncă; ea a putut să cultive, în afară de 1.400 ha cereale, aproape 300 ha culturi tehnice, grădină de legume, să organizeze crescătorii de vaci, de porci, de păsări și altele.

În activitatea de zi cu zi desfășurată de organele de partid și de stat pentru consolidarea sectorului socialist-cooperatist, este necesar să se acorde gospodăriilor agricole colective mari un deosebit

sprijin, îndrumîndu-le şi ajutîndu-le cu cadre calificate, cu mijloace mecanizate ale S.M.T.-urilor, pentru ca să-şi organizeze cît mai bine producţia, să-şi dezvolte diferite ramuri de producţie potrivit condiţiilor de climă, sol şi economice şi să folosească cuceririle ştiinţei agricole şi experienţa înaintată. *Acolo unde, din propria voinţă a colectiviştilor, ca un rezultat al procesului de consolidare a gospodăriilor colective, vor apărea tendinţe de creare a unor gospodării colective mai mari prin unirea unora mai mici, asemenea tendinţe trebuie privite în mod pozitiv de către organele de partid şi de stat şi sprijinite ca un fenomen ce se va dezvolta în mod firesc într-o etapă viitoare a operei de transformare socialistă a agriculturii în ţara noastră.*

De o deosebită însemnătate pentru întărirea şi dezvoltarea gospodăriilor colective, ca şi a altor unităţi agricole cooperatiste, pentru creşterea veniturilor membrilor lor este apărarea avutului obştesc împotriva oricăror încercări de a-l prăda. Cine fură din avutul obştesc rupe pîinea de la gura tovarăşilor săi de muncă, încearcă să trăiască fără muncă pe socoteala altora. Pentru asemenea elemente nu e loc în gospodăriile noastre colective. Organizaţiile de partid trebuie să educe pe colectivişti în spiritul dragostei şi grijii faţă de avutul obştesc, de care depinde făurirea unui trai tot mai bun.

Un bun de mare preţ al agriculturii noastre socialiste sînt cadrele ei. Aici, la consfătuire, se află mulţi fruntaşi din unităţile agricole cooperatiste, exemplu de muncă devotată în slujba intereselor obşteşti, conducători pricepuţi, care-şi merită pe drept cuvînt preţuirea şi încrederea colectiviştilor şi a întovărăşiţilor. Ca ei, în unităţile noastre cooperatiste sînt încă mulţi alţii. Aceasta este o dovadă grăitoare a capacităţii ţărănimii noastre muncitoare, a talentelor ei.

Din păcate, sînt însă şi unele gospodării colective şi întovărăşiri unde în conducere s-au strecurat elemente necinstite, descompuse, nu rareori unelte ale chiaburilor. Asemenea aşa-zise „cadre" nu pot

decît să irosească rodul muncii obşteşti, să ducă de rîpă gospodăria colectivă sau întovărăşirea agricolă, care, în acest caz, numai de un nume bun nu se poate bucura.

Colectiviştii şi întovărăşiţii sînt vital interesaţi ca în fruntea lor să stea numai oameni cinstiţi, cu dragoste de muncă şi de avuţia obştească, buni gospodari, pricepuţi. Datoria organelor şi organizaţiilor de partid şi de stat este de a sfătui pe colectivişti şi pe întovărăşiţi să aleagă în conducerea treburilor obşteşti pe cei mai buni dintre ei, de a sprijini cu dragoste cadrele de conducere ale unităţilor cooperatiste, ajutîndu-le să crească, să se califice, să-şi înfăptuiască cu succes sarcinile mari şi de răspundere ce le revin.

MUNCA IN COMUN ŞI SPORIREA AVUTULUI OBŞTESC — ESENŢIALUL IN INTOVARAŞIRILE AGRICOLE

Tovarăşi,

In faza actuală a construcţiei socialiste la sate, o însemnătate deosebită au în ţara noastră întovărăşirile agricole. După cum rezultă din tabelul prezentat la începutul expunerii, avem în ţară un număr de 11.431 de întovărăşiri, care cuprind 1.125.082 de familii, cu o suprafaţă agricolă de 2.145.691 ha. Intovărăşirea agricolă s-a dovedit a fi forma de cooperare cea mai accesibilă ţăranului muncitor.

În întovărăşirile agricole iese puternic în evidenţă rolul staţiunilor de maşini şi tractoare, ca o pîrghie puternică în mîinile statului pentru a ajuta ţărănimii muncitoare să sporească producţia agricolă şi pentru a o deprinde cu organizarea socialistă a agriculturii.

Esenţial în momentul de faţă pentru dezvoltarea economică a întovărăşirilor este ca întovărăşiţii să execute în comun toate lucrările agricole. Numărul de întovărăşiri care efectuează toate muncile în comun este în creştere, dar nu în măsură suficientă.

Multe întovărăşiri au efectuat în comun aratul, semănatul şi recoltatul păioaselor, altele au realizat în comun aratul şi semănatul tuturor culturilor agricole.

Cea mai mare parte din întovărăşirile care au făcut toate muncile agricole în comun şi au folosit utilajul S.M.T.-urilor au obţinut producţii mult mai mari la hectar decît ţăranii individuali, dovedind astfel superioritatea lor faţă de gospodăriile agricole individuale. Astfel, întovărăşirea agricolă din comuna Ploscuţeni, raionul Adjud, a obţinut o producţie medie de 2.350 kg de grîu la hectar, faţă de numai 1.100 kg în sectorul individual; întovărăşirea agricolă din comuna Obîrşia, raionul Cujmir, a realizat la hectar 3.500 kg de porumb, faţă de 2.100 kg cît au obţinut ţăranii cu gospodării individuale; întovărăşirea „Bela Brainer" din Peregul Mare, regiunea Timişoara, a obţinut de pe o suprafaţă de 192 ha cîte 4.300 kg de porumb la hectar; întovărăşirea „Înfrăţirea" din comuna Sofronea, regiunea Timişoara, a realizat 38.757 kg de sfeclă de zahăr la hectar pe o suprafaţă de 48 ha.

Întovărăşiri cu asemenea rezultate în producţie sînt din ce în ce mai multe, iar exemplul lor arată convingător, prin fapte, foloasele mecanizării, foloasele efectuării lucrărilor în comun pe suprafeţe întinse.

Cu toate acestea, în multe întovărăşiri agricole nu s-a înţeles încă, din păcate, că munca în comun este cel mai puternic mijloc pentru sporirea producţiei agricole în întovărăşire şi că fără muncă în comun nu este cu putinţă nici folosirea raţională a maşinilor şi tractoarelor. Pînă în toamna anului 1957, multe întovărăşiri, deşi comasaseră mare parte din terenuri, continuau să execute muncile agricole sau unele din aceste munci în mod individual, pe parcele separate, din care cauză rezultatele în producţie şi veniturile realizate în aceste întovărăşiri nu au putut fi la nivelul agriculturii cooperativizate.

În ultimele luni, această situaţie s-a schimbat într-o oarecare măsură. În campania însămînţărilor de toamnă, peste 75% din

întovărăşirile agricole au însămînţat în comun, iar în primăvara aceasta, pînă la mijlocul lunii martie, cele mai multe din întovărăşiri au strîns în comun sămînţa de porumb. Este necesar ca în campania agricolă de primăvară întovărăşirile să strîngă întreaga cantitate de sămînţă necesară pentru a însămînţa în comun toată suprafaţa, ca astfel să se poată bucura de avantajele îndeplinirii lucrărilor agricole pe terenuri întinse, cu mijloace mecanizate, şi, totodată, de îndrumarea specialiştilor în aplicarea regulilor agrotehnice.

Un lucru bun în organizarea muncii în întovărăşirile agricole este faptul că unele dintre ele, ca, de pildă, întovărăşirile din comunele Micalaca, regiunea Timişoara, Uleşti, regiunea Bucureşti, Nedeea şi Bobu, regiunea Craiova, Filipeştii de Tîrg, regiunea Ploieşti, Săveni şi Roma, regiunea Suceava, şi altele au organizat *munca pe brigăzi*, ţinînd seama la alcătuirea brigăzilor de vecinătăţi, de rubedenii, de suprafeţe de teren care pot fi lucrate pe brigăzi etc. O astfel de organizare a muncii înlesneşte ajutorarea între ei a întovărăşiţilor la executarea lucrărilor agricole, sporeşte spiritul lor de răspundere faţă de efectuarea în bune condiţii a acestor lucrări şi ridică productivitatea muncii în întovărăşire.

De o însemnătate hotărîtoare pentru întărirea şi dezvoltarea întovărăşirilor agricole este crearea şi sporirea averii obşteşti. Numai procurîndu-şi în comun animale de muncă şi de producţie, plantînd pomi fructiferi şi viţă de vie, cumpărînd în comun unele unelte agricole şi îndeplinind cu fonduri comune lucrări de irigări, de îndiguiri, de combatere a eroziunii solului, întovărăşiţii îşi pot crea ramuri diferite de producţie (creşterea animalelor, vie, livezi), care sporesc producţia globală agricolă şi le aduc însemnate venituri.

Puterea întovărăşirii, capacitatea ei de dezvoltare economică în vederea creşterii bunăstării întovărăşiţilor constă în bunurile procurate în comun şi în fondul de bază.

Unele întovărăşiri şi-au cumpărat în mod sistematic, an de an, animale, unelte şi alte bunuri obşteşti. Pentru procurarea fondurilor comune, în unele locuri se reţin, pe baza hotărîrii adunării generale, anumite cantităţi de produse, care apoi se vînd, iar cu sumele rezultate se procură bunurile comune necesare dezvoltării producţiei. În alte locuri, întovărăşiţii au rezervat o anumită suprafaţă de teren pe care au lucrat-o în întregime în comun, iar recolta rezultată a fost folosită pentru dezvoltarea averii obşteşti. Astfel, întovărăşiţii din comuna Ciorăşti, regiunea Ploieşti, au cultivat 7 ha de in pentru ulei, întovărăşiţii din Floreşti, regiunea Cluj, au cultivat 3 ha cu sfeclă de zahăr etc.

În rîndurile întovărăşirilor sînt un număr de 709 cu caracter pronunţat zootehnic. Cele mai multe din aceste întovărăşiri şi-au constituit fonduri obşteşti ; întovărăşirile zootehnice aveau în total, la începutul acestui an, un număr de 132.846 de ovine, 877 de bovine şi alte animale proprietate obştească.

Este datoria comitetelor regionale şi raionale de partid să desfăşoare în rîndurile întovărăşiţilor o temeinică muncă de lămurire pe bază de exemple concrete, pentru a-i convinge că munca în comun şi dezvoltarea fondului obştesc constituie calea prin care întovărăşiţii îşi pot asigura folosirea marilor posibilităţi ale agriculturii socialiste.

Ici-colo au avut loc şi unele încercări ale organelor locale de partid şi de stat de a forţa transformarea unor întovărăşiri agricole sau cooperative de producţie în gospodării colective. Asemenea fapte nu au nimic comun cu politica partidului şi guvernului nostru.

Întovărăşirea agricolă este faţă de gospodăria colectivă o treaptă inferioară. Experienţa arată că gospodăria colectivă este mai în măsură să valorifice avantajele muncii în comun, ale mecanizării, ale sprijinului acordat de statul democrat-popular. Recoltele medii ale gospodăriilor colective şi veniturile medii ale colectiviştilor sînt mai mari decît cele realizate de întovărăşirile agricole. Dar în prezent întovărăşirea este forma preferată de cei mai mulţi dintre

ţăranii muncitori care fac primii paşi pe calea socialismului. Între formele de cooperare în producţie, întovărăşirile reprezintă 80% din totalul unităţilor socialist-cooperatiste, cuprinzînd 74% din numărul total al familiilor de ţărani muncitori cooperativizaţi şi 56% din totalul suprafeţei agricole cooperativizate. Întovărăşirile ocupă astfel primul loc ca număr de unităţi, familii şi suprafaţă în sectorul socialist-cooperatist şi demonstrează cu prisosinţă justeţea hotărîrilor partidului nostru de a le sprijini să se consolideze pe baza muncii depuse în comun, a creşterii averii obşteşti, a organizării unor ramuri anexe rentabile, cum sînt fermele pentru vaci de lapte, pentru porci şi altele.

Pe măsură ce întovărăşiţii se vor convinge, din experienţă proprie şi din experienţa gospodăriilor colective fruntaşe, de avantajele agriculturii socialiste, ele trebuie să fie sprijinite de a trece la forma superioară de cooperare în producţie — la gospodăria agricolă colectivă. Trecerea întovărăşirii la gospodăria colectivă nu trebuie însă forţată, ci ea să fie rodul liberului consimţămînt al întovărăşiţilor, izvorîtă din conştiinţa că este în interesul lor material să treacă la gospodăria agricolă colectivă. Aceasta este chezăşia creării unei gospodării colective trainice. Procedînd în felul acesta, nici un duşman, oricît de viclean ar fi, nu va putea abate pe ţăranii muncitori de pe calea luminoasă a socialismului.

În procesul de întărire şi dezvoltare a întovărăşirilor agricole au apărut, la acele întovărăşiri care şi-au creat un însemnat fond obştesc, forme de repartizare a veniturilor în care se îmbină repartizarea după munca depusă de fiecare întovărăşit cu acordarea unei rente pentru pămîntul adus în întovărăşire.

După cum am arătat, pînă la începutul lunii martie 1958 s-au creat 125 de cooperative agricole de producţie.

Comitetele regionale şi raionale de partid, Sfaturile populare trebuie să se ocupe de îndrumarea cooperativelor agricole de producţie în vederea întăririi lor economice-organizatorice.

S.M.T. — UN PUTERNIC SPRIJIN ACORDAT ŢĂRĂNIMII PENTRU SPORIREA PRODUCŢIEI AGRICOLE

Tovarăşi,

Transformarea socialistă a agriculturii şi creşterea producţiei agricole sînt strîns legate de mecanizarea agriculturii, de introducerea progresului tehnic în toate ramurile producţiei agricole. În etapa actuală de dezvoltare a economiei socialiste în ţara noastră, staţiunile de maşini şi tractoare ale statului se dovedesc a fi o pîrghie puternică în dezvoltarea agriculturii, un preţios sprijin în opera de reorganizare socialistă a satului, de întărire a alianţei între clasa muncitoare şi ţărănimea muncitoare. Concentrînd în mîinile sale principalele mijloace tehnice de producţie şi punîndu-le la dispoziţia ţărănimii în condiţii avantajoase prin S.M.T.-uri, statul asigură introducerea şi dezvoltarea tehnicii noi în agricultură. S.M.T.-urile au cîştigat şi cîştigă pe zi ce trece stima şi încrederea maselor largi ţărăneşti, care văd în ele ajutorul concret al clasei muncitoare, al statului democrat-popular, pentru mecanizarea, îndrumarea şi organizarea mai bună a producţiei agricole, pentru obţinerea de recolte bogate.

Primele staţiuni de maşini şi tractoare au fost create în 1948, iar numărul lor şi parcul lor de maşini au crescut an cu an, după cum se arată în următoarele date :

	1948	1953	1955	1957
tractoare (convenţionale 15 CP)	3.136	13.513	17.646	20.700
cultivatoare mecanice	71	3.595	5.437	7.104
semănători mecanice	659	3.743	5.819	5.705
secerători-legători mecanice	694	2.224	4.786	4.356
combine pentru păioase	10	36	557	606
batoze treier	1.838	6.280	8.127	8.329

Din acest tablou se vede că numărul maşinilor şi tractoarelor pe care statul le pune la dispoziţia ţărănimii muncitoare a crescut între 1948 şi 1957 de la 3.136 de tractoare convenţionale la 20.700, de la 71 de cultivatoare la 7.104, de la 694 de secerători-legători

la 4.356, de la 10 combine la 606. În afară de maşinile pe care le-am menţionat mai sus, S.M.T.-urile dispun de un mare număr de agregate şi maşini agricole, tractate şi purtate, cu care execută o complexitate de lucrări.

Crearea şi înzestrarea unui asemenea parc de maşini şi tractoare, care constituie astăzi o însemnată bază materială-tehnică pentru dezvoltarea producţiei agricole a ţărănimii muncitoare, nu a fost un lucru uşor ; ea a cerut eforturi mari din partea statului, din partea industriei socialiste şi a clasei muncitoare. Statul a investit în fiecare an sume importante în S.M.T.-uri şi centre mecanice, valoarea totală a investiţiilor în acest sector ridicîndu-se de la 150.000.000 de lei în 1948 la 3.401.000.000 de lei la sfîrşitul anului 1957. Pentru fiecare sută de hectare cooperativizate reveneau, la finele anului 1957, cîte 130.000 de lei investiţii ale statului în maşini şi utilaj agricol. Este evident că gospodăriile colective, cooperativele de producţie şi întovărăşirile agricole nu ar fi putut să-şi asigure suficiente mijloace financiare şi materiale spre a-şi procura parcul de maşini şi tractoare şi cadrele calificate de ingineri şi mecanizatori care le stau astăzi la dispoziţie prin S.M.T.-uri.

Pe măsura creşterii numărului lor şi a înzestrării cu maşini şi tractoare, S.M.T.-urile au executat an de an un volum de lucrări agricole din ce în ce mai mare şi de un sortiment mereu mai larg.

Volumul lucrărilor agricole efectuate de staţiunile de maşini şi tractoare a crescut de la 65.000 ha de arătură normală, cît au efectuat în 1948, la 5.524.000 ha de arătură normală în 1957.

Este important să vedem cît au costat aceste lucrări şi cine a acoperit cheltuielile.

Pentru executarea lucrărilor agricole de către S.M.T.-uri, statul a cheltuit în 1957 suma de 702.917.000 de lei, iar dacă adăugăm amortizarea tractoarelor şi maşinilor agricole şi a construcţiilor staţiunilor de maşini şi tractoare rezultă că statul a cheltuit suma de 957.368.000 de lei.

Datorită lucrărilor de bună calitate efectuate de tractoarele şi maşinile S.M.T.-urilor, gospodăriile colective, cooperativele de pro-

ducție și întovărășirile agricole au realizat o producție medie cu 300—400 kg de cereale mai mare decît a țăranilor individuali, care au lucrat cu vitele. Calculînd pentru 1957 această diferență de producție pe suprafața de 2.500.000 ha cooperativizată pe care s-au îndeplinit lucrările agricole de către S.M.T.-uri, rezultă un spor total de cel puțin 750.000 de tone de cereale, care, la prețul de contractare al statului, se ridică la suma de circa 800.000.000 de lei.

Iată ce roade culege țărănimea muncitoare datorită mecanizării agriculturii, sprijinului primit din partea statului democrat-popular, alianței clasei muncitoare cu țărănimea muncitoare.

TRACTOARELE ȘI MAȘINILE AGRICOLE SĂ FIE FOLOSITE CU ÎNTREAGA LOR CAPACITATE

Problema principală care stă astăzi în fața S.M.T.-urilor este folosirea la maximum a capacității tractoarelor și mașinilor agricole de care dispun, pentru a face față nevoilor crescînde de muncă mecanizată ale sectorului socialist-cooperatist în plină dezvoltare.

În ultimii ani, S.M.T.-urile au făcut progrese în folosirea tractoarelor și mașinilor agricole, al căror grad de utilizare a crescut după cum urmează :

	1953	1957
hectare de arătură normală pe tractor convențional	232	267
hectare pe semănătoare	95	186
hectare pe combină	80	170
hectare pe cultivatoare	20	42

Numărul hectarelor de arătură normală pe tractor convențional a crescut în medie pe țară de la 232 în 1953 la 267 în 1957. Ne putem considera însă mulțumiți cu această medie anuală ? Experiența unor stațiuni de mașini și tractoare fruntașe ne arată că nici pe departe nu sînt folosite posibilitățile și rezervele existente de utilizare a parcului de mașini și tractoare. S.M.T. Febiș din regiunea Timișoara a realizat 432 ha de arătură normală pe tractor convențional, 244 ha pe fiecare semănătoare, față de 186 ha media pe țară, iar de fiecare cultivator 245 ha, față de media pe țară de 42 ha. Datorită bunei îngrijiri a utilajului agricol, reparațiile în cîmp au fost reduse la numai 4% din timpul orelor de lucru. Ca urmare, și prețul de cost al lucrărilor a scăzut, fiind cu peste 12 lei mai mic decît prețul de cost planificat. S.M.T. Cobadin din regiunea Constanța a realizat 427 ha de arătură normală pe tractor convențional, datorită permanentizării brigăzilor la locul de muncă, îngrijirii tehnice la timp a tractoarelor, folosirii cuplajelor de mașini, întăririi simțului de răspundere al tractoriștilor și muncitorilor față de avutul obștesc. La această stațiune de mașini și tractoare, prețul de cost realizat este cu peste 23 de lei mai mic decît prețul de cost planificat.

Asemenea exemple ne dau și S.M.T.-urile din comunele Hărman, Turnișor, Albești, Făgăraș, Dorobanți și multe altele.

Dacă exemplul S.M.T.-urilor fruntașe va fi urmat de mecanizatorii din toate S.M.T.-urile și se vor realiza peste tot 430 ha de arătură normală de fiecare tractor convențional, se va putea executa cu același parc de tractoare pe care îl avem astăzi un plus de circa 3.280.000 ha de arătură normală, adică munca pe un an întreg a peste 8.000 de tractoare.

Stațiunile de mașini și tractoare pot și trebuie să ajungă la nivelul S.M.T.-urilor fruntașe, săvîrșind o adevărată cotitură în activitatea lor. În ultimul timp s-a stabilit sistema mașinilor agricole pentru cele mai importante lucrări la păioase și porumb. În prezent este în curs de elaborare sistema de mașini pentru mecanizarea lucrărilor în zootehnie, pomicultură, viticultură și legumicultură. Aceasta va ajuta pe mecanizatorii din agricultură să sporească volumul lucrărilor mecanizate, să execute lucrările în epoca optimă și să mărească producția la hectar.

Progresele realizate în procesul transformării socialiste a agriculturii au creat condițiile favorabile pentru utilizarea completă a tractoarelor și mașinilor agricole, mecanizatorii putînd acum să-și organizeze munca mai bine pe suprafețe întinse decît pe micile loturi de terenuri individuale, avînd mai puține deplasări în gol.

Anul trecut un număr de 749 de brigăzi de tractorişti au fost repartizate pentru efectuarea tuturor lucrărilor în mod permanent la aceleaşi gospodării colective.

Rezultatele dovedesc că trimiterea unor brigăzi permanente, dotate cu toate tractoarele şi agregatele necesare, în gospodăriile colective mai mari de 500 ha şi pe grupe de gospodării colective mai mici, dar învecinate, asigură un volum mai mare de lucrări, o mai înaltă calitate şi un preţ de cost redus. Este necesar ca, o dată cu organizarea brigăzilor permanente, să se amenajeze la locul de producţie, cu sprijinul consiliului de conducere al gospodăriei colective, precum şi al Sfatului popular, depozite de carburanţi şi lubrifianţi, de piese de schimb şi de materiale, precum şi ateliere pentru micile reparaţii; la sediul S.M.T.-ului să se deplaseze numai acele tractoare şi maşini care necesită reparaţii mari, înlăturîndu-se astfel deplasările inutile care provoacă cheltuieli suplimentare şi reduc capacitatea de producţie a maşinilor agricole.

O problemă deosebit de importantă în momentul de faţă pentru S.M.T este lichidarea consumului exagerat de piese de schimb, care scumpeşte preţul de cost al lucrărilor agricole, precum şi asigurarea aprovizionării staţiunilor cu sortimentele de piese în cantităţile necesare.

În procesul de creştere a S.M.T.-urilor, structura parcului de tractoare a suferit o serie de modificări, introducîndu-se treptat tipuri noi de tractoare, de mai bună calitate şi de mai mare productivitate. Tipurile învechite de tractoare nu au putut fi scoase din funcţiune, deoarece parcul total este încă mic faţă de necesităţi.

Întreprinderile industriale nu mai fabrică însă toate sortimentele de piese de schimb pentru unele tipuri de tractoare vechi, tipuri care reprezintă circa 40% din numărul de tractoare al S.M.T.-urilor. Nu poate fi admis ca, din cauza lipsei unor piese de schimb, tractoarele de tip vechi să nu fie utilizate din plin, cu maximum de randament. Cade în sarcina Ministerului Industriei Grele şi a Ministerului Agriculturii şi Silviculturii să asigure pe

deplin cantităţile şi sortimentele necesare de piese de schimb, să se preocupe de mai buna organizare a muncii, să lupte pentru înlăturarea dificultăţilor şi a lipsurilor existente, spre a se ajunge în scurt timp la îmbunătăţirea calităţii şi la scăderea serioasă a preţului de cost.

Consumul exagerat de piese de schimb nu poate fi pus pe seama existenţei în parcul de tractoare a unor tipuri învechite, aşa cum au tendinţa de a justifica unii lucrători din S.M.T. Cauza consumului prea mare de piese de schimb stă în neîngrijirea la timp a tractoarelor, în reparaţiile de slabă calitate făcute de unele S.M.T.-uri, precum şi în calitatea slabă a unor piese fabricate de industrie. Organele, ministerele interesate, organele de conducere ale S.M.T.-urilor şi comitetele executive ale Sfaturilor populare au datoria să pună în aplicare măsurile organizatorice şi tehnice care să asigure îmbunătăţirea întreţinerii parcului de tractoare şi maşini şi ridicarea calităţii pieselor de schimb. Organizaţiile de partid şi sindicale trebuie să desfăşoare o largă muncă politică în rîndurile mecanizatorilor pentru ridicarea continuă a conştiinţei lor socialiste, a spiritului lor de răspundere în lupta pentru sporirea producţiei agricole şi ieftinirea preţului de cost al lucrărilor agricole.

Pentru îmbunătăţirea activităţii staţiunilor de maşini şi tractoare este nevoie să se continue mai intens calificarea tractoriştilor ca mecanici agricoli, care să cunoască bine şi să ştie să folosească, să întreţină şi să repare nu numai tractorul, ci şi tot complexul de maşini pe care îl au de mînuit în cîmp; în afară de aceasta, e necesar să aibă cunoştinţe de agrotehnică, să ştie cînd, de ce şi cum trebuie făcută fiecare lucrare agricolă, pentru a putea da o contribuţie crescîndă la sporirea producţiei la hectar.

În concluzie, în domeniul important al mecanizării agriculturii, trebuie să continuăm dotarea S.M.T.-urilor cu tractoare şi maşini agricole perfecţionate, să facem paşi serioşi în mecanizarea viticulturii, pomiculturii, legumiculturii şi mai cu seamă a creşterii vitelor, îmbunătăţind şi consolidînd an de an baza tehnică-materială a agriculturii.

În această privință un rol important revine industriei constructoare de mașini, care are datoria de a furniza tractoare și mașini agricole perfecționate, rezistente, de mare randament, adaptate la nevoile concrete ale agriculturii noastre.

O dată cu grija pentru dotarea mai departe a agriculturii cu mijloace tehnice noi, Ministerul Agriculturii și Silviculturii trebuie să asigure folosirea la maximum a acestor mijloace în cele mai bune condiții tehnice și economice (încărcătură optimă pe tractor și pe mașină, reducerea continuă a consumului de carburanți, lubrifianți și piese de schimb, scăderea sistematică a prețului de cost).

Hotărîtor și aici este rolul cadrelor pricepute, harnice, cu o bună calificare profesională și experiență practică.

Problemele organizării muncii în S.M.T.-uri, ale realizării indicilor economici prin cointeresarea materială și stimularea tuturor cadrelor de mecanizatori trebuie să fie în centrul atenției organelor de partid și de stat, a secțiilor agricole, a stațiunilor de mașini și tractoare.

Partidul și guvernul au deplină încredere că mecanizatorii — tractoriștii și inginerii, agronomii și cadrele de conducere ale S.M.T.-urilor — își vor îndeplini cu pricepere și cu spirit de răspundere rolul lor deosebit de important în lupta pentru transformarea socialistă a agriculturii și ridicarea producției agricole.

SARCINILE GOSPODĂRIILOR AGRICOLE DE STAT

În activitatea noastră pentru dezvoltarea agriculturii, pentru sporirea însemnată a producției agricole-marfă provenite din sectorul socialist, gospodăriile agricole de stat ocupă un loc de cea mai mare însemnătate.

Gospodăriile agricole de stat au fost primele unități agricole socialiste, înființate pe fostele proprietăți ale statului și pe unele din fostele proprietăți moșierești.

Partidul a definit rolul gospodăriilor agricole de stat ca centre puternice ale dezvoltării agriculturii, menite să dovedească țărănimii muncitoare superioritatea agriculturii socialiste mecanizate și a aplicării metodelor științifice agrotehnice și să pună la dispoziția țărănimii muncitoare semințe selecționate, material săditor pomiviticol și animale de rasă pentru prăsilă.

Cu toate că din primii ani de funcționare gospodăriile agricole de stat au realizat unele progrese, ele n-au reușit pînă în 1955 să aibă o orientare clară în ce privește profilul producției și organizarea lor economică.

Gospodăriile agricole de stat cultivau un număr prea mare de culturi, din care unele nu prezentau importanță pentru fondul central al statului. Ele au mers un timp pe linia greșită de reducere a culturii porumbului și de mărire a suprafețelor cultivate cu plante tehnice, care cereau un număr mare de brațe de muncă, dădeau producții slabe și nu puteau avea rentabilitate. Astfel, suprafața pe care gospodăriile de stat o cultivau cu porumb în anul 1951 reprezenta numai 7% din suprafața lor arabilă și era aproape egală cu suprafața cultivată cu bumbac; în loc să folosească porumbul ca principala plantă furajeră, au sporit suprafețele cultivate cu plante furajere anuale și perene, care în 1953 au ajuns la 30% din suprafața arabilă. Restrîngerea culturii cerealelor și, în special, restrîngerea culturii porumbului a avut rezultate dăunătoare, a creat greutăți în dezvoltarea creșterii animalelor și în sporirea producției de lapte și carne.

Gospodăriile agricole de stat erau organizate ca gospodării cu suprafețe de teren prea mari, cu terenuri fărîmițate într-un număr mare de parcele, distanțate unele de altele, greu de administrat și de condus; în 1951 cele 331 de gospodării de stat erau răsfirate în 19.710 trupuri. Nu exista o preocupare susținută pentru a mări suprafața totală a gospodăriilor agricole de stat prin preluarea terenurilor rezerve de stat, administrate de către Sfaturile populare, și a gospodăriilor exploatate nerațional și neeconomic de diferite departamente.

GOSPODĂRIILE DE STAT SĂ DEVINĂ PRINCIPALUL FURNIZOR PENTRU CONSTITUIREA FONDULUI CENTRAL DE CEREALE

Congresul al II-lea al P.M.R., analizînd sarcinile gospodăriilor agricole de stat și rolul lor în construcția socialistă la sate, le-a dat o orientare concretă, trasîndu-le sarcina să devină în scurt timp mari producătoare de cereale-marfă, producătoare de carne, lapte, animale de prăsilă, de material săditor, hortiviticol și de semințe selecționate la principalele plante de cultură.

Odată cu înlocuirea sistemului de cote obligatorii prin organizarea schimbului între oraș și sat pe baze comerciale, a crescut mult însemnătatea gospodăriilor agricole de stat, lor revenindu-le sarcina de a deveni principalul furnizor al statului pentru constituirea fondului central de cereale, mai ales la grîu și porumb. În vederea creării condițiilor necesare îndeplinirii acestei sarcini de mare răspundere, plenara din decembrie 1956 a C.C. al partidului a stabilit o serie de măsuri privind extinderea suprafețelor arabile ale gospodăriilor de stat și sporirea producției la hectar, mecanizarea complexă a culturii grîului și porumbului, organizarea gospodăriilor ca unități economice cu suprafețe pînă la cel mult 5.000 ha profilate ca producătoare de grîu, porumb și alte cereale.

Ca urmare a aplicării acestor măsuri au fost trecute în folosința gospodăriilor agricole de stat suprafețe mari de terenuri aflate înainte în folosința Sfaturilor populare și a diferitelor întreprinderi industriale.

Gospodăriile agricole de stat dețin în prezent o suprafață de 1.262.000 ha, din care 920.000 ha teren arabil, 28.720 ha vii, 29.120 ha livezi și peste 200.000 ha pășuni și finețe naturale; suprafața arabilă a gospodăriilor de stat a crescut cu 32% față de 1955.

Gospodăriile agricole de stat au fost dotate în ultimii ani cu un număr important de tractoare și mașini agricole. La sfîrșitul anului 1957, gospodăriile de stat dispuneau de 13.241 de tractoare convenționale, 5.166 de semănători mecanice de cereale, 2.540 de combine pentru recoltatul păioaselor.

În 1958 ele vor primi un număr de încă 3.700 de tractoare, 2.300 de semănători de cereale păioase și porumb, 3.500 de combine pentru recoltatul cerealelor. Acest bogat parc de mașini și tractoare va permite executarea complet mecanizată a tuturor arăturilor, însămînțărilor, a prășitului și recoltatului păioaselor.

În urma măsurilor luate pentru sporirea producției de cereale-marfă, gospodăriile de stat au cultivat cu cereale pentru boabe o suprafață de 474.000 ha în 1956 și de 580.000 ha în 1957, față de 377.000 ha cîte s-au cultivat în 1955. În mod deosebit a crescut suprafața cultivată cu grîu și porumb.

În 1957 s-au cultivat cu grîu și secară 314.000 ha față de 187.000 ha în 1955, iar cu porumb 200.000 ha față de numai 83.000 ha în 1955.

În ultimii ani a crescut producția obținută la hectar la grîu, ajungîndu-se în 1957 la o producție medie de peste 1.400 kg la hectar.

Datorită producțiilor mai mari de cereale, gospodăriile agricole de stat au livrat anul trecut fondului central peste 380.000 de tone de grîu și secară, depășind cu 10% planul, după ce au asigurat din producția proprie sămînța selecționată necesară recoltei următoare.

Un număr de 46 de gospodării, pe o suprafață de peste 27.000 ha, au obținut producții mai mari de 2.000 kg de grîu la hectar; din păcate însă, un număr de 30 de gospodării de stat au cultivat grîul în condiții agrotehnice necorespunzătoare, din care cauză au obținut mai puțin de 1.000 kg în medie la ha pe o suprafață de 43.700 ha în condiții asemănătoare de climă și sol cu gospodăriile fruntașe, unele fiind chiar învecinate acestora.

În mod deosebit a crescut producția de porumb; gospodăriile de stat au obținut în 1957 o producție medie de 2.100 kg la hectar de pe suprafața recoltată, față de 814 kg la hectar în 1954 și de 1.445 kg la hectar în 1955.

Producţia totală de porumb în 1957 a fost de 375.000 de tone, cu 255.000 tone mai mult decît s-a obţinut în 1955, şi cu 155.000 tone peste planul anului 1957. Întreaga producţie de porumb a fost reţinută de gospodăriile agricole de stat pentru creşterea şi îngrăşarea animalelor, mai ales a porcilor. Gospodăriile agricole de stat vor livra statului în anul acesta 65.000 de tone de carne de porc, faţă de 12.600 de tone livrate în 1957.

La obţinerea acestor producţii ridicate au contribuit mecanizarea în proporţie de 92% a lucrărilor de întreţinere a culturii porumbului, folosirea îngrăşămintelor organice în cantitate de 968.000 de tone pe o suprafaţă de 49.000 ha, a îngrăşămintelor minerale în cantitate de 94.000 de tone pe o suprafaţă de 481.000 ha şi însămînţarea întregii suprafeţe cu sămînţă dublu hibridă, productivă şi de calitate. Un număr de 104 gospodării agricole de stat, adică aproape o treime din totalul gospodăriilor care au cultivat porumb în 1957, au produs pe o suprafaţă de 53.200 ha peste 2.500 kg de boabe la hectar. Dintre acestea 11 gospodării au obţinut peste 4.000 kg la hectar, iar 5 gospodării peste 5.000 kg la hectar. Astfel, gospodăria agricolă de stat Dunărea, regiunea Galaţi, a obţinut o producţie de 6.000 kg la hectar pe o suprafaţă de 286 ha, gospodăria Mănăstirea, regiunea Bucureşti, 5.265 kg la hectar pe o suprafaţă de 771 ha, gospodăria „I. L. Caragiale", regiunea Bucureşti, 5.111 kg la hectar de pe o suprafaţă de 103 ha, gospodăria Variaş, regiunea Timişoara, 5.031 kg la hectar de pe o suprafaţă de 817 ha.

Deşi se găsesc situate în zone mai puţin favorabile culturii porumbului, gospodăriile Secueni, regiunea Bacău, şi Stupini, regiunea Stalin, au obţinut, datorită lucrărilor agrotehnice corespunzătoare, producţii medii de 4.000 kg la hectar. Gospodăria de stat Izvorul Mare, regiunea Constanţa, în condiţiile unei veri secetoase, a obţinut printr-o bună lucrare a pămîntului şi îngrijirea la timp a culturilor, o producţie de 4.099 kg în medie la hectar de pe o suprafaţă de 832 ha.

Nu toate gospodăriile de stat s-au arătat însă la înălţimea sarcinii ce le-a fost încredinţată de a realiza o sporire însemnată a producţiei de porumb. Un număr de 29 de gospodării de stat au produs, de pe o suprafaţă totală de 17.755 ha, în medie mai puţin de 1.000 kg porumb la hectar.

Colectivul de conducere al gospodăriei Robăneşti, regiunea Craiova, a însămînţat numai 106 ha cu porumb în arătură de toamnă, iar 304 ha porumb a însămînţat în arătură de primăvară, tîrzie şi neaşezată; nu a luat măsuri pentru îngrijirea la timp a culturii, din care cauză porumbul a fost invadat de buruieni.

Rezultatele s-au făcut vizibile în faptul că această gospodărie a obţinut în medie o producţie de numai 530 kg la hectar faţă de 2.233 kg la hectar, cît a obţinut gospodăria de stat Romaneşti din aceeaşi regiune, pe acelaşi tip de sol, brun roşcat de pădure, şi în aceleaşi condiţii de umiditate şi căldură.

Gospodăria agricolă de stat Dorobanţu din regiunea Constanţa a obţinut o producţie de porumb de 773 kg/ha pe o suprafaţă de 1.432 ha. Pe acelaşi tip de sol — cernoziom castaniu — şi în aceleaşi condiţii de umiditate şi căldură, gospodăriile de stat vecine Tîrguşor şi Ţepeş Vodă au obţinut — prima 2.475 kg/ha pe 1.618 ha, iar a doua 1.580 kg/ha pe 1.290 ha. Producţia de 2—3 ori mai mică a gospodăriei Dorobanţu se datoreşte faptului că această gospodărie a semănat porumbul tîrziu, iar însămînţarea şi prăşitul au fost executate necorespunzător, din care cauză la hectar a fost numai jumătate din numărul normal de plante.

Caracteristic nu este însă că un număr de gospodării agricole de stat au dat recolte necorespunzătoare, ci faptul că *gospodăriile agricole de stat care au obţinut an de an producţii mari de grîu şi porumb se găsesc în fiecare zonă de cultură a acestor plante; ele indică linia de înaintare a tuturor gospodăriilor de stat, recoltele la care fiecare gospodărie de stat poate şi trebuie să ajungă. Rezultatele obţinute în producţia de cereale de gospodăriile de stat fruntaşe confirmă pe deplin aprecierea făcută de C.C. al partidului că gospodăriile agricole de stat pot să furnizeze în anii care ur-*

mează cea mai mare parte din cerealele necesare fondului central al statului.

Pînă la sfîrşitul anului 1960, suprafaţa arabilă a gospodăriilor agricole de stat va trebui să crească la circa 1.200.000 ha, prin preluarea în continuare a suprafeţelor agricole deţinute încă de Sfaturile populare, de instituţii şi întreprinderi de stat, precum şi prin îndiguiri, asanări, desţelenirea păşunilor şi fîneţelor de şes cu producţie scăzută.

Gospodăriile agricole de stat vor livra fondului central al statului 400.000 de tone de grîu în 1958. Aceasta este însă o sarcină cu mult sub posibilităţile pe care le au gospodăriile agricole de stat. În anii următori, prin îmbunătăţirea agrotehnicii, prin mecanizarea şi prin aplicarea de îngrăşăminte organice şi minerale, gospodăriile agricole de stat trebuie să obţină recolte medii la grîu de 2.000 kg la hectar.

Este oare aceasta posibil de realizat ? Am arătat mai înainte ce dotaţii însemnate au primit gospodăriile prin investiţiile făcute de stat în vederea sporirii producţiei agricole la hectar.

Este interesant şi sugestiv să atragem atenţia consfătuirii asupra producţiei de grîu realizate de ţări prietene ca R. Cehoslovacă şi R. D. Germană.

După datele Consiliului de ajutor economic reciproc, gospodăriile agricole de stat din R. Cehoslovacă obţin o producţie medie de grîu de 2.300 kg la hectar. Este oare o pretenţie prea mare ca gospodăriile noastre agricole de stat care au pămînt bun şi sînt înzestrate cu mecanizare complexă şi cu cadre calificate să se apropie în anii următori de producţia medie de grîu realizată de gospodăriile agricole de stat din Cehoslovacia ?

Faceţi şi dv. socoteala : dacă gospodăriile agricole de stat ar realiza o medie de 2.000 kg de grîu la hectar pe suprafaţa de 400.000 ha ar însemna o producţie totală de 800.000 de tone de grîu. Dacă ne-am apropia de producţia medie de grîu din gospodăriile agricole de stat din Cehoslovacia, aceasta ar însemna, la o medie de 2.300 kg la hectar, o producţie totală a gospodăriilor agricole de stat de 920.000 de tone de grîu anual.

Am arătat mai sus că numeroase gospodării agricole de stat au realizat în anul trecut producţii medii de grîu de peste 2.000 kg la hectar. Avem deci o experienţă pozitivă care ne arată că în noi înşine, în oamenii din sectorul gospodăriilor agricole de stat, stă putinţa realizării recoltelor bogate.

Menţionăm că în R. D. Germană, unde se folosesc 130 kg de îngrăşăminte chimice la hectar, se realizează la grîu recolte medii mult mai mari, de peste 3.000 kg la hectar, an după an, pe întreaga suprafaţă însămînţată.

Nu merită oare ca lucrătorii din agricultură să studieze metodele agrotehnice şi mijloacele folosite în R. Cehoslovacă şi R. D. Germană pentru realizarea producţiilor mari la hectar, colaborînd cu lucrătorii din agricultură din aceste ţări, să le experimenteze şi să le adapteze la condiţiile de climă şi sol ale ţării noastre ? Doar se ştie că tovarăşii noştri din R. Cehoslovacă şi R. D. Germană s-au arătat întotdeauna gata să ne împărtăşească din experienţa lor.

Dezvoltării culturii porumbului va trebui să i se dea şi de acum înainte o mare însemnătate, astfel încît gospodăriile agricole de stat să-şi acopere integral furajele necesare creşterii şi îngrăşării de animale şi păsări, contribuind la acoperirea în mare parte a consumului de carne al oamenilor muncii de la oraşe.

Gospodăriile agricole de stat, aplicînd mai multe îngrăşăminte chimice granulate şi organice, mărind an de an suprafeţele irigate, trebuie să realizeze în următorii ani o producţie medie la hectar de circa 3.000 kg de porumb.

Trebuie să spunem că tovarăşii cărora li s-a încredinţat răspunderea conducerii centrale a gospodăriilor agricole de stat au cerinţe foarte concrete şi foarte largi cînd este vorba ca statul să acorde fonduri pentru investiţii şi devize, pentru mecanizare sau pentru procurarea de seminţe şi animale de rasă de mare productivitate. Dar cînd trebuie să se stabilească cu cît va creşte producţia la

hectar şi cu cît vor spori cantităţile de cereale livrate statului ca urmare a investiţiilor, a mecanizării şi modernizării procesului de producţie, ei nu mai vorbesc concret şi devin de o inexplicabilă timiditate şi lipsă de precizie.

Pentru ca gospodăriile agricole de stat să poată obţine recolte mari şi constante de cereale, industria noastră chimică are datoria să le pună la dispoziţie cantităţile necesare de substanţe insectofungicide şi herbicide pentru combaterea bolilor, dăunătorilor şi buruienilor, precum şi îngrăşăminte minerale granulate în cantitate de cel puţin 250—300 kg la hectar agricol.

Vom ajunge în scurt timp ca în gospodăriile de stat să se mecanizeze complet lucrările de pregătire a terenului, de împrăştiere a îngrăşămintelor, lucrările de însămînţare, îngrijire şi recoltare a culturilor de grîu şi porumb. Multe din maşinile folosite în mecanizarea culturii grîului sînt introduse pentru prima oară la noi în ţară. Tehnicienii şi mecanizatorii din gospodăriile agricole de stat trebuie să înveţe să lucreze cît mai bine cu ele, să le cunoască pînă în cele mai mici amănunte, să le îngrijească cu multă atenţie şi pricepere, cu spirit de răspundere.

Experienţa ne-a arătat că dacă mecanizatorii nu ştiu să lucreze bine cu maşinile de semănat porumbul se obţin semănături neuniforme, uneori prea dese, alteori prea rare ; dacă nu cunosc temeinic condiţiile de lucru ale sapei rotative sau ale cultivatorului, în loc să sporească producţia la hectar prin executarea mecanizată a praşitului, o micşorează, distrugînd un număr mare de plante.

În vederea obţinerii de recolte mari şi constante la porumb, mai ales în zonele secetoase, va trebui ca gospodăriile agricole de stat să mărească an de an suprafeţele amenajate pentru cultura irigată a porumbului, astfel încît pînă în 1960 să ajungă la 50.000 ha. În gospodăriile de stat care au suprafeţe mari cultivate cu porumb se vor aloca fondurile necesare construirii de instalaţii de uscare a porumbului hibrid, pentru a-i asigura o mai bună păstrare.

Gospodăriile agricole de stat au obligaţia să însămînţeze grîu din soiurile cele mai productive, rezistente la ger şi secetă, la boli şi dăunători, rezistente la cădere, pentru a putea mecaniza recoltatul fără pierderi de boabe şi, totodată să cultive cei mai buni şi productivi hibrizi dubli de porumb.

O MAI MARE CONTRIBUŢIE LA APROVIZIONAREA ORAŞELOR CU CARNE, GRĂSIMI, LAPTE, OUĂ

În ce priveşte *creşterea animalelor*, în gospodăriile de stat s-au obţinut în ultimii ani unele rezultate bune. Numărul vacilor cu lapte la sfîrşitul anului 1957 a fost cu 6.400 mai mare decît în 1955, iar producţia medie de lapte pe vacă furajată a crescut de la 2.000 litri la 2.160. A crescut numărul porcilor de la 223.800 în 1955 la 497.500 în 1957.

Gospodăriile agricole de stat au livrat fondului central cantităţi sporite de carne, lapte, lînă şi alte produse animale. De asemenea, au dat în ultimii doi ani ţărănimii cooperativizate un număr important de animale de prăsilă din cele mai bune rase de bovine, porcine şi ovine.

Progresele realizate de gospodăriile de stat în producţia de carne, lapte, grăsimi, ouă şi lînă sînt încă nesatisfăcătoare, neridicîndu-se la nivelul posibilităţilor pe care le au.

O dată cu mărirea substanţială a suprafeţelor şi producţiilor de cereale, mai ales de porumb, în gospodăriile de stat trebuie să ia o mare dezvoltare creşterea şi îngrăşarea de animale şi păsări.

S-au creat condiţiile ca gospodăriile agricole de stat să contribuie într-o măsură cu mult mai mare la aprovizionarea populaţiei de la oraşe şi din centre industriale cu carne şi grăsimi. Gospodăriile de stat trebuie să realizeze în 1958 creşterea şi îngrăşarea unui număr de 600.000 de porci, în greutate totală de 60.000 de tone de carne, să ajungă în 1960 la creşterea şi îngrăşarea unui milion de porci în greutate totală de 100.000 de tone de carne şi să ia curs în următorii ani spre a realiza creşterea şi îngrăşarea a 2.000.000

de porci, pentru a livra la fondul central cantitatea de 200.000 de tone de carne de porc anual.

Gospodăriile de stat vor trebui să organizeze în cadrul unităților de producție ciclul complet de creștere a porcilor, de la maternitatea de scroafe pînă la livrarea de carne către stat, folosind pentru alimentarea porcilor producția proprie de furaje și amenajînd construcții ieftine și economice.

Gospodăriile agricole de stat vor trebui, de asemenea, să ia măsuri pentru a spori continuu producția de carne de bovine. Ele vor trebui să îngrașe 10.000 de bovine în 1958 și 40.000 de bovine în 1960, iar în anii următori să organizeze îngrășarea anuală a 100.000 de bovine, cu o producție totală de 50.000 de tone greutate vie. Creșterea și îngrășarea bovinelor trebuie organizată fără construcții costisitoare, cu șoproane simple și adăposturi ieftine, iar alimentația să fie bazată în principal pe porumb verde și coceni de porumb însilozat. Gospodăriile agricole de stat vor trebui să sporească numărul de vaci cu lapte, astfel încît pînă în 1960 să ajungă la 100.000 de capete. O dată cu sporirea numărului de vaci, e necesar ca producția de lapte să crească la 1.750.000 hl în 1960, adică la peste 100 hl pentru fiecare 100 ha de teren agricol.

Gospodăriile agricole de stat trebuie să-și sporească numărul de oi de la 600.000, cîte aveau la sfîrșitul anului 1957, la 1.000.000 în 1960, dintre care cel puțin 800.000 de oi de rase cu lînă fină și semifină. Cantitatea de lînă livrată statului va trebui să ajungă în 1960 la 2.800 de tone, cu 1.500 de tone mai mult decît în 1957.

Creșterea păsărilor în gospodăriile agricole de stat este cu totul nesatisfăcătoare, revenind numai 24 de păsări la 100 ha cultivate cu cereale, față de 100—150 de păsări, cît ar putea să crească.

Rezultatele obținute în creșterea păsărilor de unele gospodării ne arată că în fiecare gospodărie sînt posibilități pentru a mări cu mult numărul de păsări. Astfel, gospodăria de stat Poiana, regiunea Cluj, are peste 800 de păsări la 100 ha de cereale, gospodăria Florești, regiunea Galați, 680 de păsări, iar gospodăria Aradul Nou, regiunea Timișoara, 200 de păsări la suta de hectare.

Creșterea păsărilor pentru ouă și carne trebuie să ia o mare dezvoltare, mai ales în gospodăriile din jurul orașelor mari și al centrelor industriale. În aceste gospodării este necesar să se organizeze combinate de creștere a păsărilor, complet mecanizate, cu o productivitate mare și preț de cost redus. Pentru realizarea sarcinilor mari trasate, gospodăriilor de stat li se vor aloca fondurile și materialele necesare construcțiilor și se va prevedea în planurile anuale importul necesar de animale și păsări de rasă.

În vederea îmbunătățirii aprovizionării populației cu carne, gospodăriile agricole de stat vor organiza combinate industriale de creștere și îngrășare a animalelor și păsărilor; pentru aceasta este necesar să se construiască în anii următori un număr corespunzător de fabrici pentru producerea furajelor combinate și a făinii de lucernă și trifoi.

În condițiile creșterii continue a sectorului cooperatist din agricultură, producerea semințelor selecționate și a animalelor de rasă de către gospodăriile agricole de stat capătă o importanță deosebită.

În ultimii ani, gospodăriile agricole de stat au produs pentru sectorul cooperatist al agriculturii cantități importante de semințe selecționate și hibride și material săditor hortiviticol. Astfel, numai în 1957 ele au livrat țărănimii cooperativizate peste 200.000 de tone de sămînță de grîu selecționată și recunoscută, de două ori mai mult decît în 1955.

Gospodăriile de stat au produs în 1957 peste 2.300 de tone de sămînță de porumb dublu hibridă, cu care se vor însămînța în anul acesta peste 150.000 ha în sectorul socialist al agriculturii.

În acțiunea partidului și guvernului de extindere a suprafețelor cultivate cu porumb hibrid, gospodăriilor agricole de stat le revine sarcina de a produce an de an cantități tot mai mari de sămînță de porumb dublu hibridă. În acest scop, în 1958 se vor semăna peste 7.000 ha și se vor produce peste 10.000 de tone de sămînță

dublu hibridă, iar în 1960 se vor semăna 25.000 ha şi se vor realiza peste 35.000 de tone de sămînţă dublu hibridă, cu care se vor putea însămînţa circa 2.500.000 ha cu porumb dublu hibrid. Sămînţa hibridă bine condiţionată şi calibrată constituie prima chezăşie pentru obţinerea unor recolte bogate de porumb. De aceea este necesar să se construiască instalaţii de uscat şi calibrat porumb în gospodăriile mari producătoare de sămînţă hibridă.

Una dintre problemele cele mai importante în gospodăriile agricole de stat este profilarea şi organizarea acestora în unităţi economice rentabile. Gospodăriile cu suprafeţe prea întinse au fost reorganizate în gospodării pînă la 5.000 ha de teren agricol; experienţa ne arată că această măsură a fost justă, unităţile reorganizate devenind gospodării economice, mai uşor de îndrumat şi condus. Această acţiune de reorganizare trebuie să continue, ţinîndu-se seama de profilul fiecărei gospodării şi de perspectivele ei de dezvoltare.

Creşterea continuă a producţiei la hectar, a productivităţii animalelor şi reducerea timpului de muncă pe unitatea de produs este calea pe care trebuie să se dezvolte activitatea economică de producţie a gospodăriilor agricole de stat.

În 1957, unele gospodării de stat, în vederea ridicării productivităţii şi a reducerii preţului de cost, au experimentat o nouă formă de organizare a muncii — în brigăzi cu mecanizare complexă, formate din cinci mecanici agricoli cu 5 tractoare la 500 ha. Structura culturilor pe terenurile lucrate de aceste brigăzi a fost de 200 ha cu grîu, 200 ha cu porumb şi 100 ha cu plante furajere.

Cu toate că aceste brigăzi n-au primit toate maşinile agricole la timp, iar unele dintre conducerile de gospodării nu s-au ocupat îndeaproape de a le crea condiţii bune de lucru, brigăzile au obţinut producţii la hectar mai mari, au folosit mai puţine zile-om la suta de hectare şi au realizat preţuri de cost mai mici.

Astfel, brigada de 5 tractoare de la gospodăria de stat Mănăstirea, regiunea Bucureşti, condusă de Ion Şerbănescu, a realizat la grîu o producţie de 3.050 kg la hectar, cu 425 kg peste producţia

medie a gospodăriei, iar la porumb 5.495 kg la hectar, cu 370 kg mai mult decît media la hectar a gospodăriei. Preţul de cost la grîu a fost de 600 de lei tona, faţă de 830 de lei realizat de celelalte brigăzi, iar la porumb a fost de 320 de lei, faţă de 550 de lei.

De asemenea, brigada de la gospodăria Pietroiu, regiunea Constanţa, a realizat o producţie de grîu de 2.912 kg la hectar, cu 600 kg mai mult decît media din gospodărie, iar la porumb 3.800 kg la hectar, cu 810 kg mai mult decît media gospodăriei. Preţul de cost la grîu a fost de 500 de lei tona, cu 245 de lei mai mic, iar la porumb de 400 de lei tona, cu 160 de lei mai mic decît preţurile medii realizate în gospodărie.

Această nouă formă de organizare a muncii arată rezervele mari existente pentru ridicarea productivităţii muncii şi reducerea preţului de cost în gospodăriile agricole de stat. Organele de partid şi de stat, conducătorii gospodăriilor agricole de stat trebuie să-i acorde o importanţă deosebită, să o studieze în mod diferenţiat, să o îmbunătăţească şi să o extindă, ţinînd seama de particularităţile fiecărei gospodării.

Tovarăşi,

Consfătuirea noastră are loc într-o perioadă cînd sectorul socialist al agriculturii capătă o greutate tot mai mare în ansamblul producţiei agricole şi al producţiei-marfă.

Deşi între diferitele unităţi există deosebiri în ce priveşte gradul de dezvoltare a relaţiilor de producţie socialiste şi multe folosesc încă în măsură neîndestulătoare marile posibilităţi şi rezerve ale modului de producţie socialist, de pe acum extinderea luată de sectorul socialist îşi arată roadele pozitive în producţia agricolă, oferind o bază trainică şi tot mai largă pentru dezvoltarea ei multilaterală şi deschizînd îmbucurătoare perspective de viitor.

Acesta este rezultatul uriaşei munci politice şi organizatorice desfăşurate de Partidul Muncitoresc Romîn, care a ştiut să aplice creator învăţătura leninistă cu privire la cooperativizarea agriculturii şi să tragă învăţăminte din bogata experienţă sovietică, în con-

condițiile specifice ale țării noastre și ale fazei de dezvoltare în care ne aflăm.

Muncind pentru lărgirea și întărirea sectorului socialist al agriculturii, partidul îndrumă și organizează eforturile tuturor oamenilor muncii de la sate pentru a realiza, în următorii cîțiva ani, o serioasă sporire a producției agricole vegetale și animale în interesul ridicării nivelului de trai al celor ce muncesc.

În cele ce urmează mă voi ocupa de unele din principalele sarcini ce ne revin în lupta pentru atingerea acestui obiectiv.

CĂILE SPORIRII PRODUCȚIEI AGRICOLE

Tovarăși,

În fața oamenilor muncii din agricultură stă sarcina deosebit de însemnată de a obține recolte bogate în vederea îmbunătățirii continue a aprovizionării populației cu produse agroalimentare și a industriei cu materii prime agricole.

Directivele Congresului al II-lea al partidului cu privire la sporirea producției agricole prevăd mărirea suprafeței arabile a țării, folosirea deplină și cît mai economică a pămîntului.

În agricultură, pămîntul este principalul mijloc de producție. În ultimii doi ani a fost redată agriculturii o suprafață de 169.000 ha de teren agricol. Această suprafață poate și trebuie să fie mult lărgită, căci avem multe rezerve pentru sporirea terenului arabil. În regiunile Craiova, București, Galați și Constanța au fost identificate peste 300.000 ha de pășuni naturale, slab productive, pe care în timpul verii nu găsești decît spini și scaieți și care trebuie să fie desțelenite. Dacă 150.000 ha din această suprafață se vor cultiva cu porumb pentru siloz, la o producție medie de 30.000 kg la hectar se vor obține 4.500.000 de tone de porumb însilozat, cu care se vor putea hrăni 900.000 de vaci cu lapte și vite de muncă, iar dacă 150.000 ha se vor cultiva cu porumb pentru boabe, la o producție de 2.000 kg în medie la hectar se vor obține 300.000 de tone, cu care se vor putea îngrășa 600.000 de porci. *Sînt posibilități de a îndigui și reda agriculturii cel puțin 100.000 ha din lunca inundabilă a Dunării, în afară de terenurile îndiguite pînă acum, iar alte 100.000 ha pot fi cîștigate pentru agricultură prin îndiguirea și regularizarea celorlalte rîuri din țara noastră.* Ce ar însemna cultivarea cu cereale a acestor terenuri fertile ne-o spun producțiile de porumb de peste 5.000 kg la hectar obținute de către gospodăriile de stat Dunărea, Mănăstirea, Brateș etc. pe astfel de terenuri îndiguite.

Avem posibilitatea de a pune în valoare cel puțin 100.000 ha de terenuri nisipoase din Oltenia, din nord-vestul și sud-vestul țării, prin fixarea nisipurilor mobile, prin cultivarea lor cu secară, lupin, cartofi, dar mai ales prin plantarea lor cu vii și pomi.

Pămînturile sărăturoase se întind în țara noastră pe 300.000 ha, din care 70.000 ha se găsesc în vestul țării. Prin lucrări de irigare, combinate cu drenare, prin folosirea amendamentelor calcaroase, a gunoiului de grajd și a altor lucrări corespunzătoare, în scurt timp pot fi luate în cultură cel puțin 100.000 ha din aceste terenuri, pe care se pot cultiva cu bune rezultate orezul, lucerna, sorgul, orzul, grîul, sfecla de zahăr, floarea-soarelui.

Ministerul Agriculturii și Silviculturii și Sfaturile populare trebuie să privească cu toată seriozitatea problema extinderii suprafeței arabile și, pe baza unor studii amănunțite, să-și alcătuiască planuri reale, pe raioane și comune, cuprinzînd lucrările ce trebuie executate în fiecare an pentru a reda agriculturii aceste terenuri.

Față de suprafața agricolă limitată, să nu risipim suprafețele arabile plantînd perdele de protecție, ci să ținem seamă că, în condițiile țării noastre, putem să combatem efectele negative ale secetei prin aplicarea diferențiată pe zone a măsurilor agrotehnice.

În unele zone ale țării, cum sînt dealurile subcarpatice, partea de nord a Dobrogei, podișul Moldovei, podișul Transilvaniei și partea de răsărit a Banatului, unde terenurile agricole sînt așezate în pantă, are loc procesul de eroziune, de spălare a solului și de scădere a fertilității lui. Din această cauză în regiunea Galați circa 100.000 ha și-au pierdut total capacitatea de producție, iar 21.000

ha reprezintă ogașe, ravene și torenți; în regiunea Iași mai mult de jumătate din suprafața totală se află în diferite stadii de eroziune: 50.000 ha și-au pierdut capacitatea de producție, iar 10.000 ha reprezintă ogașe, ravene și torenți. Situații asemănătoare avem și în regiunile Craiova, Cluj, Ploiești etc.

Cauza principală care a dus la dezvoltarea eroziunii a fost defectuoasa gospodărire a pămîntului în timpul regimurilor trecute. Astfel, tarlalele țărănești mici și înguste erau orientate pe linia de cea mai mare pantă, iar lucrările ce se executau favorizau spălarea solului în vale; nu au fost stabilite modurile de folosință și culturile agricole cele mai indicate pe terenurile în pantă; pășunatul s-a făcut abuziv, iar pădurile de pe coama dealurilor s-au defrișat nerațional.

Gospodărirea socialistă a pămîntului permite organizarea teritoriului în tarlale mari, în care arăturile și toate celelalte lucrări agrotehnice se fac pe curbele de nivel, iar plantele se cultivă în asolamente speciale care previn și combat eroziunea. Comitetele regionale și raionale de partid, Sfaturile populare, oamenii muncii din agricultură, oamenii de știință trebuie să vadă în organizarea luptei împotriva eroziunii o importantă problemă de stat privind dezvoltarea agriculturii. Acțiunea de prevenire și combatere a eroziunii trebuie întreprinsă de pe acum, organizîndu-se aplicarea de metode agrotehnice simple de către masele largi de țărani muncitori.

CREȘTEREA PRODUCȚIEI LA HECTAR — PRINCIPALUL MIJLOC PENTRU OBȚINEREA UNUI BELȘUG DE PRODUSE

Desfășurînd o largă acțiune pentru extinderea suprafeței arabile, trebuie să subliniem că, în condițiile țării noastre, mijlocul principal pentru a obține belșug de produse agricole îl constituie în primul rînd nu mărirea suprafețelor, căci aceste suprafețe sînt limitate, ci sporirea producției la hectar.

Gospodăriile de stat, gospodăriile colective și întovărășirile agricole oferă condiții favorabile pentru aplicarea rezultatelor științei agricole, pentru introducerea și generalizarea metodelor agrotehnice avansate, care hotărăsc obținerea unor recolte bogate și constante.

La stațiunea experimentală Valul lui Traian, regiunea Constanța, experiențele executate timp de 5 ani au arătat că la porumb arătura de toamnă dă un spor de producție de 500 kg la hectar față de arătura de primăvară; cînd pămîntul a fost mai întîi dezmiriștit cu plugul la 10 cm, iar toamna s-a făcut arătură adîncă, sporul de producție a fost de 800 kg la hectar față de arătura de primăvară. La stațiunea experimentală a Bărăganului de la Mărculești, producția medie pe 9 ani ne arată că, atunci cînd terenul a fost dezmiriștit cu plugul la 10 cm după recoltarea plantei premergătoare, iar toamna s-a făcut arătură adîncă, producția de porumb a fost de 2.660 kg, față de 1.330 kg cît s-a obținut în pămîntul arat numai primăvara. Dacă în trecut țăranii nu puteau lucra adînc pămîntul, deoarece arau cu pluguri trase de animale istovite, astăzi, cu plugurile trase de tractoarele puternice ale S.M.T.-urilor și ale gospodăriilor agricole de stat, arăturile adînci de toamnă pentru culturile de primăvară pot și trebuie să fie generalizate în toate gospodăriile, cu excepția terenurilor prea înclinate sau din luncile inundabile ale rîurilor. Din păcate, însă, nu înțeleg încă toți însemnătatea arăturilor de toamnă pentru culturile de primăvară; în toamna anului 1957 gospodăriile agricole de stat au executat arături numai pe 43% din suprafața ce trebuie însămînțată în primăvară, iar gospodăriile colective pe 63,4%.

Gunoiul de grajd este cel mai bun îngrășămînt pentru agricultură. El îmbunătățește calitățile pămîntului și dă sporuri însemnate de recolte la toate plantele de cultură. La porumb, 20 de tone de gunoi de grajd, pe cernoziomul de la Tîrgu Frumos, regiunea Iași, au dat un spor de producție de 780 kg la hectar; la cartofi, în experiențele de la Suceava, 30 de tone de gunoi de

grajd au dat un spor de producție de 4.300 kg la hectar, iar la floarea-soarelui la stațiunea agricolă de la Studina, 20 de tone de gunoi de grajd au sporit producția cu 300 kg. Este bine de știut că gunoiul de grajd dă sporuri însemnate de producție nu numai în anul cînd a fost încorporat în pămînt, ci și în al doilea și al treilea an.

În ultimul timp s-au făcut progrese importante în ceea ce privește folosirea gunoiului de grajd; cu toate acestea, în multe locuri, mai ales în regiunile București, Pitești, Galați, Constanța, vezi la marginea satelor, aruncate în rîpi, mari cantități de îngrășăminte organice, în loc ca acestea să fie așezate în platforme de gunoi, pentru a se dospi și să fie folosite apoi la îngrășatul culturilor agricole.

INGRAȘAMINTELE MINERALE ADUC MARI SPORURI DE RECOLTA

Este cunoscut efectul bun pe care îl au îngrășămintele minerale asupra producției vegetale. Experiențele executate la Devеselu, regiunea Craiova, timp de 7 ani cu grîul de toamnă au arătat că 200 kg de îngrășămînt azotat și 200 kg superfosfat la hectar au dat un spor de producție de 600 kg la hectar, cu 35% mai mult decît pe terenul neîngrășat.

La porumb, în experiențele făcute timp de opt ani la Voicești, regiunea Pitești, cu 300 kg de îngrășămînt azotat s-a obținut un spor de 1.240 kg la hectar, cu 39% mai mult decît pe parcela neîngrășată. Sporuri mari la recoltă se obțin cu îngrășămintele chimice la sfecla de zahăr, la cartofi, la in, cînepă, la vița de vie, la pomii fructiferi.

În agricultura țării noastre, în trecut se foloseau puține îngrășăminte minerale. Astfel, în 1938, s-au folosit în total 11.880 de tone de îngrășăminte minerale, revenind 1,2 kg îngrășăminte minerale în medie pentru fiecare hectar de teren arabil.

Statul democrat-popular a făcut investiții importante pentru a mări producția de îngrășăminte minerale. Au fost puse în funcțiune fabricile de îngrășăminte azotate de la Combinatul chimic „I. V. Stalin" și de la Combinatul chimic din Făgăraș, fabrica de îngrășăminte fosfatice de la Valea Călugărească și Combinatul chimic de la Tîrnăveni. În urma acestor măsuri, cantitatea de îngrășăminte minerale folosită în agricultură a sporit, ajungînd în 1957 la un total de 154.000 de tone, 15 kg de îngrășăminte minerale pentru fiecare hectar de teren arabil. Cu toate progresele realizate față de trecut, cantitățile de îngrășăminte chimice folosite în agricultura țării noastre sînt încă mult prea mici.

Sprijinindu-ne pe dezvoltarea industriei socialiste, vom merge cu toată hotărîrea pe linia chimizării agriculturii. Pînă acum statul democrat-popular a făcut investiții de circa 650.000.000 de lei în industria îngrășămintelor minerale, iar pînă în 1960 se vor mai face investiții de încă aproape 600.000.000 de lei.

Sînt în curs de construcție fabrica de îngrășăminte fosfatice de la Năvodari și fabrica de îngrășăminte azotate de la Piatra Neamț, precum și fabrica de îngrășăminte complexe de la Combinatul chimic din Făgăraș.

În 1960 capacitatea de producție a industriei de îngrășăminte minerale se va ridica la 625.000 de tone. Desigur, nici această cantitate nu va putea satisface nevoile agriculturii țării noastre. De aceea va trebui să folosim îngrășămintele minerale cu multă chibzuială, în mod economic; să stabilim pe bază de experiențe care dintre plantele de cultură valorifică mai bine îngrășămintele chimice și în ce zone de cultură și să folosim îngrășămintele chimice numai pentru aceste plante și numai în aceste zone.

Va trebui ca industria noastră chimică să fabrice insectofungicide și herbicide în cantități mult mai mari, să îmbunătățească calitatea acestora, iar producătorii agricoli să folosească la timp tratamentele chimice, după indicațiile științei și practicii agricole.

Pentru a obține producții mari și constante va trebui să extindem în țara noastră culturile irigate. După cum ne este cunoscut,

irigarea se folosește de mult timp și în proporție destul de însemnată la cultura legumelor, unde se obțin în acest fel recolte duble față de producțiile din terenurile neirigate.

În ultimul timp au început să se introducă în producție și culturile irigate de porumb, sfeclă de zahăr, cartofi, bumbac, lucernă etc.

La porumb, de pildă, în 1957 gospodăriile agricole de stat au cultivat în condiții de irigare peste 4.500 ha, iar tot atîtea hectare au fost irigate la gospodăriile colective. Sporuri însemnate de recoltă s-au obținut îndeosebi la gospodăriile așezate în regiunile secetoase ale țării. Astfel, în regiunea Constanța, la gospodăria de stat Megidia, pe terenul irigat s-a realizat o producție de 4.069 kg în medie la hectar de pe o suprafață de 91 ha, față de numai 1.000 kg în medie de pe 700 ha în cultură neirigată; la gospodăria de stat Barboși, regiunea Galați, de pe o suprafață irigată de 35 ha s-au obținut în medie 6.000 kg la hectar, față de numai 1.315 kg de porumb în medie la hectar de pe 410 ha neirigate; la gospodăria agricolă colectivă Ibrianu, raionul Filimon Sîrbu, regiunea Galați, producția de porumb irigat a fost de 5.200 kg la hectar, față de 2.800 kg la hectar recoltate din cultura neirigată.

Calculele economice preliminare făcute la Ministerul Agriculturii și Silviculturii arată că în 1957 prețul de cost al porumbului irigat a fost mai scăzut decît al porumbului neirigat. (Prețul de cost la porumbul irigat pe cele 4.500 ha a fost de 615 lei tona, față de 700—800 de lei cît este prețul unei tone de porumb neirigat).

Unele experiențe executate la Basarabi, pe Valea Carasu, în regiunea Constanța, între anii 1951—1955 au arătat că lucerna, bumbacul, cartoful, în condiții de irigare, dau producții duble față de cultura neirigată.

Țara noastră, brăzdată în lung și în lat de multe rîuri, lacuri, bălți, eleștee, are mari posibilități de extindere a culturilor irigate, ale căror lucrări de amenajare nu cer investiții prea mari.

Este în interesul fiecărei gospodării agricole socialiste, mai ales în zonele unde seceta este frecventă, să treacă la irigarea culturilor, acolo unde sînt asemenea posibilități, căci irigarea este o lucrare rentabilă și de perspectivă, contribuind la obținerea de recolte mari și constante an de an.

CREȘTEREA PRODUCȚIEI DE CEREALE — TEMELIA DEZVOLTĂRII AGRICULTURII ȘI A ÎMBUNĂTĂȚIRII APROVIZIONĂRII POPULAȚIEI

Tovarăși,

Lucrul cel mai important în dezvoltarea agriculturii este sporirea producției de cereale, mai ales de grîu și porumb, căci de aceasta depinde în foarte mare măsură dezvoltarea tuturor celorlalte ramuri ale agriculturii și îmbunătățirea continuă a alimentației populației de la orașe și sate.

Grîul — alături de porumb — constituie principala plantă agricolă în țara noastră. Grîul de toamnă mai ales, găsește condiții favorabile de cultură pe întreg teritoriul agricol al țării și, cultivat în condiții agrotehnice bune, dă producții mari.

În urma măsurilor luate de partid și guvern pentru stimularea materială a producătorilor agricoli, suprafețele cultivate cu grîu și cu secară au crescut de la 2.988.000 ha în 1950 la 3.123.000 ha în 1957. A crescut în această perioadă și producția medie la hectar, depășind producțiile medii obținute în vechea Romînie; totuși, producția la hectar este necorespunzătoare față de condițiile de climă și sol din țara noastră și de posibilitățile create de statul democrat-popular.

Multe gospodării agricole socialiste au dovedit că se pot obține recolte cu mult mai mari. Astfel, gospodăria colectivă Ogoarele, regiunea Constanța, a obținut producția de 2.260 kg la hectar; la aceasta a contribuit faptul că a dezmiriștit după recoltatul plantei premergătoare, a făcut apoi o arătură normală și a însămînțat la timp, adică la sfîrșitul lunii septembrie și începutul lunii octombrie. Gospodăria colectivă Socoalele, raionul Călărași, a obținut o producție de 2.080 kg la hectar; la aceasta a contribuit faptul că a

însămînţat grîul în pămînt bine arat, îngrăşat cu 10—20 de tone la hectar gunoi de grajd şi a însămînţat în perioada optimă.

În 1957, numărul gospodăriilor colective din diferite raioane ale ţării care au obţinut producţii medii mai mari de 1.500 kg de grîu la hectar se ridică la peste 1.100. Aceasta ne arată marile posibilităţi existente în toate gospodăriile agricole socialiste de a spori cu mult producţia de grîu la hectar. Comitetele regionale şi raionale de partid, comitetele executive ale Sfaturilor populare au datoria să popularizeze pe larg, în cadrul fiecărei regiuni, raion şi comune, metodele agrotehnice folosite de unităţile agricole care au obţinut producţii mari de grîu, să lupte pentru a ridica producţia tuturor gospodăriilor agricole la nivelul producţiei gospodăriilor agricole fruntaşe.

Trebuie să depunem eforturi sporite pentru ca pînă în anii imediat următori să ajungem să însămînţăm 3.500.000 ha cu grîu şi secară şi să obţinem o producţie totală de cel puţin 5.500.000 de tone.

În toamna anului 1957 s-au însămînţat 3.140.000 ha cu grîu şi secară de toamnă. La aceste suprafeţe se mai adaugă încă circa 50.000 ha care se însămînţează cu grîu de primăvară în anul acesta. Gospodăriile de stat au însămînţat cu sămînţă selecţionată, recunoscută 348.520 ha, adică întreaga lor suprafaţă însămînţată cu grîu, iar sectorul socialist-cooperatist a însămînţat cu sămînţă selecţionată, recunoscută peste 500.000 ha.

În gospodăriile de stat cultura grîului de toamnă este complet mecanizată, iar S.M.T.-urile, în toamna anului 1957, la lucrările pentru cultura grîului de toamnă, au arat 850.000 ha, au discuit şi cultivat 750.000 ha şi au însămînţat mecanic 415.000 ha pe suprafeţele gospodăriilor colective, cooperativelor de producţie şi întovărăşirilor agricole.

Gospodăriile agricole de stat, gospodăriile colective, întovărăşirile agricole au create condiţii materiale pentru a obţine recolte de grîu mai mari decît în 1957.

Trebuie să generalizăm la gospodăriile agricole socialiste recoltatul mecanic cu combina şi să înlăturăm pierderile mari de producţie prin scuturare, care au loc atunci cînd nu se strînge recolta la timpul potrivit.

Pentru a putea obţine producţii mari şi constante şi pentru a putea mecaniza recoltatul grîului de toamnă, avem nevoie de noi soiuri de grîu de înaltă productivitate şi de calitate superioară, mai rezistente la ger şi la secetă, mai timpurii, mai rezistente la boli şi dăunători şi, îndeosebi, mai rezistente la cădere.

Sînt unele soiuri de grîu de toamnă care în ţările prietene învecinate se cultivă pe suprafeţe întinse, dînd producţii mari. Aşa este soiul Odesa 16 în U.R.S.S., răspîndit în Republica Sovietică Socialistă Moldovenească şi în Ucraina, soiul Bulgaria 301 — în R. P. Bulgaria şi Bankut-beta în R. P. Ungară. Aceste soiuri trebuie experimentate şi la noi în ţară, în zonele cu condiţii de climă şi sol asemănătoare cu ale ţărilor vecine, şi, dacă dau rezultate bune, să fie cît mai repede răspîndite în producţie.

Rămîne ca o sarcină foarte importantă pentru oamenii de ştiinţă din agricultură să creeze într-o perioadă cît mai scurtă noi soiuri de grîu de toamnă cu însuşiri de productivitate şi calitate superioare şi corespunzătoare recoltatului mecanic.

Pentru aceasta este necesar ca institutele noastre de cercetări şi staţiunile experimentale să intensifice schimbul de seminţe cu institutele din alte ţări mari cultivatoare de grîu de toamnă şi care au condiţii de climă şi sol asemănătoare cu ale noastre.

TOATĂ ATENŢIA EXTINDERII SUPRAFEŢELOR CULTIVATE CU PORUMB ŞI CREŞTERII PRODUCŢIEI LA HECTAR

Tovarăşi,

În mod special trebuie să ne ocupăm de dezvoltarea culturii porumbului, de extinderea suprafeţelor şi de creşterea producţiei de porumb la hectar. În cele două veacuri şi jumătate de cînd se

cultivă în țara noastră porumbul, țărănimea muncitoare a acumulat o experiență bogată la cultura acestei plante, ea răspîndindu-se cu iuțeală pe tot cuprinsul țării, pînă și în zone mai puțin prielnice, cum sînt zonele de deal și chiar de munte.

Încă în a doua jumătate a secolului trecut, porumbul a ocupat aproape 50% din suprafața arabilă a Romîniei, iar în regiunile de deal, în zona pomicolă, porumbul ocupa peste 95% din suprafața arabilă. Astăzi, în țara noastră se cultivă 25% din întreaga suprafață cultivată cu porumb în Europa. Între țările sistemului socialist, ocupăm locul al treilea, după Uniunea Sovietică și Republica Populară Chineză, în ce privește suprafața ocupată de porumb.

Cultura porumbului este un puternic izvor de venituri pentru economia națională a Romîniei. Încă în 1871 valoarea exportului de porumb se ridica la 40.000.000 de lei aur, reprezentînd pe atunci 30% din valoarea exportului de cereale și 15% din valoarea exportului total al țării. În perioada dintre cele două războaie mondiale, Romînia a ajuns a doua țară exportatoare de porumb din lume, după Argentina. În unii ani s-a ajuns să se exporte pînă la 27% din producția totală de porumb, iar valoarea porumbului exportat reprezenta 20—25% din valoarea totală a exportului. Mai trebuie să luăm în considerare că peste 40% din producția de porumb se folosea la hrănirea și îngrășarea animalelor și deci cea mai mare parte din cantitatea de carne exportată era și ea o urmare a culturii porumbului.

Fără îndoială că în trecut exportul de porumb și carne nu îmbogățea pe țărani, ci numai pe moșieri și capitaliști. Mai mult, chiar în anii cînd prețurile porumbului pe piața mondială erau mici și nu conveneau moșierilor și capitaliștilor romîni, aceștia primeau din partea statului anumite prime pentru export, încasate tot de pe spinarea țărănimii muncitoare.

În anii regimului de democrație populară, exportul de porumb s-a micșorat. Aceasta e o consecință a creșterii nivelului de trai al oamenilor muncii de la orașe și sate, a sporirii consumului intern de carne, lapte, ouă și altele, precum și a dezvoltării industriei alimentare.

Cerințele crescînde de dezvoltare a economiei naționale și de îmbunătățire continuă a aprovizionării populației pun în fața noastră sarcina sporirii producției globale de porumb, prin mărirea suprafețelor cultivate, dar mai ales prin mărirea producției la hectar.

Directivele Congresului al II-lea al partidului prevăd ca în anii imediat următori să extindem suprafața cultivată cu porumb pînă la 4.000.000 ha, de pe care să obținem anual o producție de cel puțin 8.000.000—9.000.000 de tone.

În urma măsurilor luate de partid și de stat, în ultimii doi-trei ani au sporit simțitor suprafețele cultivate cu porumb ca și producția medie la hectar. De la 2.887.000 ha, cît s-a însămînțat cu porumb în 1953, s-a ajuns în 1956 la o suprafață de 3.571.000 ha, iar în 1957 la 3.722.000 ha. Pentru anul acesta se prevede însămînțarea cu porumb a unei suprafețe de circa 3.800.000 ha.

Producția medie de porumb la hectar pe țară a ajuns în 1957 la 1.703 kg, în gospodăriile colective la 1.753 kg, față de 1.664 kg la hectar în sectorul individual. Este îmbucurător că producția la hectar a fost în 1957 mai mare decît în anii anteriori, dar trebuie să spunem că ea nu este încă pe măsura posibilităților agriculturii noastre. Putem și trebuie să ajungem în scurt timp la o producție medie pe țară de cel puțin 2.000 kg de porumb boabe la hectar, iar treptat să ajungem la 2.500 kg și chiar mai mult.

Desigur, aceasta nu se va putea realiza fără o muncă susținută și permanentă din partea oamenilor muncii, mai ales a acelora din agricultură, din partea oamenilor de știință, a lucrătorilor de partid și de stat. Posibilitatea de a obține la porumb producții medii de peste 2.000 kg la hectar ne-o dovedesc producțiile mari și constante realizate de gospodăriile agricole fruntașe. În 1957 au fost regiuni întregi în care media producției de porumb a gospodăriilor colective a depășit 2.200 kg la hectar. Astfel, media producției de porumb a gospodăriilor colective în regiunea Ploiești este de

2.251 kg la hectar, în regiunea Oradea de 2.267 kg, în regiunea Timişoara de 2.302 kg la hectar. Un număr de peste o mie de gospodării colective şi numeroase întovărăşiri agricole situate în toate raioanele ţării au obţinut producţii medii la hectar mai mari de 2.000 kg. Experienţa de organizare şi de aplicare a măsurilor agrotehnice în aceste gospodării trebuie popularizată şi generalizată pe scară raională, regională şi naţională.

Trebuie să se organizeze schimburi de experienţă, vizitarea gospodăriilor fruntaşe de către membrii gospodăriilor rămase în urmă. Este necesar ca în fiecare an să se organizeze pe scară raională şi regională expoziţii agricole, la care să participe gospodăriile agricole fruntaşe ; să se acorde diplome şi premii gospodăriilor cu producţiile cele mai mari, stabilite în mod diferenţiat, în funcţie de zonă, de producţia la hectar şi de suprafaţa pe care s-a obţinut producţia ; ţăranilor muncitori din sectorul cooperatist şi din sectorul individual, care realizează producţii mari an după an, să li se acorde medalii şi alte distincţii care să le confere avantaje morale şi materiale.

PORUMBUL HIBRID ASIGURA O INALTA PRODUCTIVITATE

Rezultate deosebit de bune în producţie a dat sămînţa de porumb dublu hibrid, introdusă pe suprafeţe mai mari la gospodăriile de stat şi gospodăriile colective în 1956 şi 1957.

Porumbul dublu hibrid s-a arătat, în condiţiile din ţara noastră, superior tuturor soiurilor obişnuite de porumb. Gospodăria de stat Grabăţ a obţinut în 1957 cu porumbul dublu hibrid o producţie medie de 4.895 kg de boabe la hectar, pe o suprafaţă de 1.288 ha, pe cînd gospodăria de stat Jimbolia, în condiţii de climă şi sol asemănătoare şi la acelaşi nivel agrotehnic, dar cultivînd soiul Lester Pfister, a obţinut în medie numai 2.153 kg. Gospodăria de stat „I. L. Caragiale" din regiunea Bucureşti, cultivînd porumb dublu hibrid, a realizat o producţie medie la hectar mai mare cu 1.896 kg de

porumb-boabe decît gospodăria de stat Dîlga din vecinătate, unde s-au cultivat soiurile raionate. Gospodăria de stat „Costache Burcă" din regiunea Constanţa a obţinut 4.140 kg la hectar pe o suprafaţă de 1.238 ha, iar gospodăria de stat „Dunărea" a realizat 6.000 kg la hectar pe 286 ha. Producţia medie la hectar pe întreg Trustul gostat al regiunii Oradea, care a cultivat porumb hibrid pe 3.000 ha, a fost de 3.380 kg, iar la Trustul regiunii Bucureşti, pe suprafaţa de 13.300 ha, s-a realizat o producţie medie de 2.770 kg la hectar.

Sînt zeci şi zeci de gospodării colective care au obţinut recolte medii la hectar de 3—4—5.000 kg de porumb pe suprafeţe întinse, iar în unele gospodării colective sămînţa de porumb hibrid a dat producţii şi mai mari. Astfel, gospodăria colectivă „Republica" din comuna Ineu, regiunea Oradea, a cules aproape 5.000 kg de porumb-boabe la hectar pe 43 ha; gospodăria colectivă din comuna Măceşul de Sus, regiunea Craiova, a obţinut de pe 122 ha o recoltă de porumb-boabe de 5.700 kg la hectar.

Nu încape îndoială că printr-o raţională lucrare a pămîntului şi o bună îngrijire a culturilor, hibrizii pot să dea producţii cu mult mai mari. Acest lucru este dovedit de rezultatele obţinute în staţiunile experimentale pentru cultura porumbului.

În anul acesta, gospodăriile de stat vor însămînţa 300.000 ha cu porumb dublu hibrid, iar gospodăriile colective, cooperativele de producţie şi întovărăşirile agricole primesc din partea statului sămînţă de porumb dublu hibrid pentru circa 160.000 ha. Numai gospodăriile colective din regiunea Constanţa vor însămînţa circa 48.000 ha cu porumb dublu hibrid în prima generaţie. În afară de aceasta, gospodăriile cooperatist-socialiste şi chiar ţărani muncitori cu gospodării individuale vor însămînţa pe suprafeţe întinse porumb hibrid în generaţia a doua, mult mai productiv decît soiurile locale.

Partidul şi guvernul au luat o serie de măsuri care să asigure ca în timp de cîţiva ani, pe aproape întreaga suprafaţă cultivată cu porumb, să se folosească sămînţă hibridă, sămînţă de înaltă productivitate.

După unele calcule sumare, din suprafaţa de 4.000.000 ha ce vor fi cultivate cu porumb în anii ce urmează, circa 1.000.000 ha sînt situate în zone foarte favorabile acestei culturi, care cuprind cîmpia din vestul şi sudul ţării şi unde se pot obţine producţii medii de 3.000 kg la hectar, dacă se cultivă porumb hibrid şi se folosesc din plin mijloacele mecanizate; 2.000.000 ha se găsesc în zone favorabile, care cuprind podişurile Olteniei, Munteniei, Moldovei şi Transilvaniei, precum şi Dobrogea şi unde se pot obţine producţii medii de 2.500 kg la hectar; restul de 1.000.000 ha sînt situate de o parte şi de alta a munţilor Carpaţi şi Apuseni, unde, cultivîndu-se porumb hibrid şi folosindu-se mijloace mecanizate, îngrăşăminte organice şi minerale, se pot obţine producţii medii de 2.000 kg la hectar.

Din aceste calcule rezultă că, în condiţii normale de vegetaţie, de mecanizare completă, de folosire pe scară largă a îngrăşămintelor organice şi minerale şi de generalizare a culturii porumbului hibrid, se poate obţine în ţara noastră o producţie globală de porumb care să ajungă la 10.000.000 de tone. Să vedem, tovarăşi, ce ar însemna o producţie nu de 10.000.000 de tone, ci numai de 8.000.000 de tone de porumb.

Consumul de porumb în ţara noastră, care cuprinde nevoile de hrană ale populaţiei, nevoile industriei, furajarea animalelor existente, necesarul de seminţe, se ridică la 4.000.000—4.500.000 de tone. Dacă 2.500.000 de tone din disponibil le-am folosi pentru creşterea şi îngrăşarea animalelor şi păsărilor, în afară de cele existente acum, s-ar obţine anual 500.000 de tone de carne vie, care, echivalată în carne de porc tăiată, ar însemna 375.000 de tone . Cu această cantitate de carne am putea să ridicăm consumul anual al populaţiei de la 27 kg la 40 kg pe locuitor, şi încă ar mai rămîne 147.000 de tone de carne pentru export. De asemenea ar mai rămîne 1.000.000 de tone de porumb pentru export. În schimbul cărnii şi al porumbului care s-ar exporta am putea aduce din străinătate mărfuri necesare populaţiei şi dezvoltării economiei naţionale.

MAI MULT PORUMB ÎNSILOZAT ÎNSEAMNĂ MAI MULTĂ CARNE, LAPTE, UNT

Tovarăşi,

Este îndeobşte cunoscut rolul pe care îl are porumbul în dezvoltarea creşterii animalelor. *Trebuie să accentuăm în mod deosebit că porumbul însilozat (murat) constituie furajul de bază pentru creşterea şi îngrăşarea animalelor şi, îndeosebi, pentru sporirea producţiei de lapte.* Este necesar să subliniem aceasta pentru că, din păcate, gospodăriile de stat, gospodăriile colective, cooperativele de producţie şi întovărăşirile nu dau încă importanţa cuvenită porumbului murat. Gospodăriile de stat nu au însilozat în 1957 decît 400.000 de tone de porumb. Gospodăriile colective nu au însămînţat în 1957, toate laolaltă, decît 7.800 ha cu porumb pentru siloz. Este în interesul fiecărei gospodării agricole să cultive suprafeţe cît mai mari de porumb pentru siloz, căci acest porumb dă cea mai mare cantitate de unităţi nutritive la hectar faţă de orice altă cultură furajeră, şi chiar faţă de porumbul cultivat pentru boabe.

La o producţie de 60.000 kg la hectar porumb pentru siloz — producţie care poate fi uşor obţinută şi chiar depăşită dacă se seamănă porumb hibrid în generaţia a doua sau soiuri viguroase — se obţin 12.000 de unităţi nutritive. Se pot însă obţine la porumbul pentru siloz producţii de 80.000 kg la hectar, iar în acest caz cantitatea de unităţi nutritive este de 16.000, pe cînd la porumbul pentru boabe, dacă se obţine o recoltă bogată de 3.000 kg de boabe şi 6.000 kg de strujeni la hectar, cantitatea de unităţi nutritive este de numai 5.600.

Să comparăm porumbul însilozat cu alte cereale şi plante furajere. Ştim cu toţii că orzul este o cereală bună furajeră, dar la o producţie de 2.000 kg boabe la hectar şi 2.500 kg de paie nu corespund decît 3.000 de unităţi nutritive. La sfecla furajeră, la o producţie de 25.000 kg de rădăcini la hectar şi 8.000 kg de frunze, numărul unităţilor nutritive este de 4.300; ovăzul dă 2.500 de unităţi nutritive la o producţie de 1.600 kg de boabe şi 2.500 kg

de paie la hectar, iar la borceag, unei producţii de 18.000 kg de masă verde pe hectar îi corespund 2.500 de unităţi nutritive.

Aceasta înseamnă că de pe un hectar cultivat cu porumb pentru siloz şi cu o producţie de 60.000 kg se poate obţine, la creşterea vacilor de lapte, o cantitate de 24.000 de litri de lapte sau 912 kg de unt, faţă de numai 11.200 de litri de lapte sau 426 kg de unt în cazul cînd cultivăm porumb pentru boabe, şi faţă de 5.760 de litri de lapte sau 220 kg de unt în cazul cînd folosim borceag. La creşterea bovinelor pentru carne, de la un hectar de porumb pentru siloz se obţin 2.400 kg de carne, faţă de 1.120 kg de carne cînd porumbul este cultivat pentru boabe.

Gospodăria agricolă colectivă „Olga Bancic" din Palazu Mare, regiunea Constanţa, cultivă an de an porumb pentru siloz, care intră ca aliment de bază în hrana vacilor cu lapte. Datorită acestui fapt, producţia de lapte pe cap de vacă furajată a fost de 2.452 de litri în 1956 şi 2.600 de litri în 1957. Veniturile gospodăriei prin valorificarea laptelui s-au ridicat în 1957 la peste 330.000 de lei.

Inginerii şi tehnicienii agronomi şi zootehnişti, cadrele de conducere ale gospodăriilor de stat, ale gospodăriilor colective şi întovărăşirilor agricole trebuie să folosească experienţa agriculturii Uniunii Sovietice, care în decursul ultimilor trei-patru ani a reuşit să sporească în mod simţitor producţia zootehnică şi mai ales producţia de lapte prin folosirea pe scară largă a porumbului însilozat la hrana animalelor.

Cantitatea de porumb însilozat necesară gospodăriilor de stat, gospodăriilor colective, întovărăşirilor pentru asigurarea alimentării unei vaci cu lapte este de 4—5 tone de siloz, pentru boi de muncă şi la îngrăşat 3—5 tone, pentru tineretul bovin 2—3 tone, iar pentru porci şi oi cîte 200 pînă la 500 kg de fiecare cap de animal.

Insilozarea porumbului la suprafaţa pămîntului, cu pereţii silozului făcuţi din materiale din resurse locale, nu cere cheltuieli mari, poate fi realizată uşor de fiecare gospodărie agricolă socialistă.

Porumbul însilozat ridică productivitatea animalelor şi micşorează preţul de cost al produselor. Mai mult porumb însilozat înseamnă mai multă carne, mai mult lapte, mai mult unt pentru oamenii muncii de la oraşe şi sate.

MIJLOACE DE CREŞTERE A PRODUCŢIEI DE ZAHĂR, ULEI, CARTOFI, LEGUME

Tovarăşi,

Pentru continua ridicare a nivelului de trai al poporului muncitor avem nevoie de cantităţi sporite de zahăr, ulei vegetal, cartofi, legume, fibre de in, cînepă, bumbac etc.

Consumul de zahăr la noi în ţară a crescut de la 5,5 kg pe locuitor în 1938, la 14,4 kg în 1957.

Partidul şi guvernul au luat măsuri pentru sporirea producţiei de sfeclă de zahăr. Astfel, faţă de 32.500 ha ocupate cu sfeclă de zahăr în 1938, suprafaţa a crescut în 1957 la peste 130.000 ha. Producţia totală de sfeclă de zahăr a crescut în această perioadă de 4 ori.

Multe gospodării colective, întovărăşiri, ţărani cu gospodării individuale au obţinut recolte bogate de sfeclă de zahăr an de an. Astfel, gospodăria colectivă „Drapelul roşu" din comuna Salonta, raionul Salonta, a realizat pe o suprafaţă de 63 ha o producţie medie de 39.719 kg la hectar; gospodăria colectivă „Ady Endre" din comuna Iratoş, raionul Arad, a obţinut pe o suprafaţă de 25 ha 35.100 kg la hectar.

Din păcate, producţia de sfeclă de zahăr la hectar nu atinge, în cele mai multe locuri, nici pe departe producţiile gospodăriilor colective citate mai sus. Producţia medie la hectar pe ţară, realizată în anii 1951—1953, a fost de 11.900 kg, iar în anii 1954—1957 de 13.230 kg. Din această cauză, statul trebuie să importe în fiecare an cantităţi destul de mari de zahăr pentru asigurarea consumului crescînd al populaţiei. Trebuie să terminăm odată pentru totdeauna cu importul de zahăr.

Avem condiţii favorabile pentru a obţine recolte satisfăcătoare şi putem să realizăm aceasta, cu condiţia ca gospodăriile agricole producătoare de sfeclă de zahăr să aplice regulile agrotehnice corespunzătoare.

Organele de partid şi de stat au datoria să desfăşoare o mare acţiune de popularizare şi generalizare a metodelor bune de cultură folosite de gospodăriile agricole fruntaşe, să acorde oamenilor muncii din agricultură un sprijin eficace pentru sporirea producţiei de sfeclă de zahăr la cel puţin 16.000 kg la hectar în medie pe întreaga ţară.

Este necesar să experimentăm soiurile din ţările vecine, din Ungaria, din Republica Democrată Germană, din Republica Cehoslovacă, şi să introducem în cultură noi soiuri mai productive şi cu un conţinut mai mare de zahăr. În legătură cu lupta pentru sporirea producţiei de sfeclă de zahăr poate că ar trebui ca în acest an să se organizeze o consfătuire a producătorilor fruntaşi în această cultură.

A crescut în mod simţitor la noi în ţară consumul de ulei vegetal. Faţă de 1938, în 1957 populaţia consumă în întreaga ţară o cantitate aproape dublă de ulei.

Principalele plante oleaginoase la noi sînt: floarea-soarelui, rapiţa. Ţărănimea noastră muncitoare mai foloseşte pentru fabricarea uleiului sămînţa de cînepă, de in, de dovleac etc.

Floarea-soarelui este cea mai importantă plantă oleaginoasă, ocupînd suprafeţele cele mai mari. În ultimii ani suprafaţa cultivată cu floarea-soarelui a crescut pînă la 286.000 ha în 1957, faţă de numai 66.800 ha cîte se cultivau în 1938. În anii 1954—1957 producţia de sămînţă la hectar a ajuns în medie pe ţară la 830 kg. În multe părţi ale ţării se mai cultivă soiuri care produc sămînţă puţină şi care au un conţinut de ulei redus.

În ultimii ani s-au introdus în cultură soiuri sovietice de floarea-soarelui VNIIMK, productive şi cu un conţinut de ulei de 43%, faţă de 35% cît au soiurile selecţionate mai vechi care se cultivă, sau faţă de 30% cît au soiurile noastre locale.

Ministerul Agriculturii şi Silviculturii va trebui să ia măsuri pentru a înmulţi soiurile valoroase de floarea-soarelui şi a le generaliza în întreaga ţară.

Pentru a putea satisface în întregime nevoile populaţiei cu ulei vegetal, va trebui să extindem suprafeţele cultivate cu floarea-soarelui pînă la 400.000 ha.

Extinderea suprafeţelor trebuie să se facă în zonele pedoclimatice în care floarea-soarelui dă cele mai mari producţii.

Va trebui să aplicăm agrotehnica corespunzătoare acestei culturi pentru a mări producţia la hectar în medie pe ţară pînă la cel puţin 1.100 kg.

Va trebui să mărim producţia de cartofi şi legume.

La *cartofi* va trebui să experimentăm un număr cît mai mare de soiuri rezistente la rîia neagră şi să introducem în cultură soiurile care dau cele mai mari producţii. Va trebui să dezvoltăm mai mult cultura cartofilor timpurii şi semitimpurii pentru nevoile pieţei interne şi pentru export.

Acestea sînt, tovarăşi, principalele sarcini şi măsuri privind creşterea producţiei agricole vegetale.

Să ne concentrăm eforturile ca pînă în 1960 să producem cel puţin 5.500.000 de tone de grîu-secară, 8.000.000—9.000.000 de tone de porumb, să dăm producţii sporite la sfecla de zahăr, floarea-soarelui, cartofi, legume şi la alte culturi agricole, să extindem cultura porumbului pentru siloz, care ne asigură cea mai trainică şi mai economică bază furajeră pentru creşterea şi îngrăşarea animalelor şi pentru sporirea producţiei de lapte.

PENTRU LICHIDAREA RĂMÎNERII ÎN URMĂ ÎN CREŞTEREA ANIMALELOR

Tovarăşi,

Directivele Congresului al II-lea al partidului au pus în faţa noastră sarcina dezvoltării creşterii animalelor şi, mai cu seamă, a măririi productivităţii acestora, pentru a asigura aprovizionarea

populației cu carne, lapte, ouă, lînă, precum și a industriei bunurilor de larg consum cu materii prime de origine animală.

După datele recensămîntului din 5 februarie 1958, numărul de animale, în comparație cu acela din 1938 și din 1945, este următorul:

	1938	1945	1958
Bovine	3.652.000	3.247.200	4.471.000
din care:			
vaci	1.787.000	1.624.000	1.942.000
porcine	2.760.000	1.200.000	3.249.000
ovine	10.086.000	6.693.000	10.374.000
cabaline	1.592.000	858.000	1.331.000
stupi	466.000	279.800	634.000
păsări	27.000.000	13.617.000	35.000.000

Din aceste date rezultă că anii grei ai războiului și ai jafului hitlerist au distrus o mare parte din numărul de animale; în 1945 am avut în țară mai puțin cu 405.000 de bovine și cu aproape 3.400.000 de ovine decît în 1938. După cum se știe, anilor de război le-au urmat doi ani de secetă, care au făcut ca numărul de animale să scadă și mai mult. Regimul democrat-popular a moștenit o situație grea, pentru a cărei redresare a fost nevoie de eforturi deosebite. Ca urmare a măsurilor luate în anii puterii populare, numărul de animale, cu excepția cabalinelor, a crescut și a depășit efectivul din 1938, la toate speciile, așa cum se poate vedea din tabelul de mai sus.

Cu toate că situația efectivului de animale s-a îmbunătățit față de trecut, întîmpinăm multe greutăți în aprovizionarea populației muncitoare de la orașe și din centre industriale cu carne, lapte, grăsimi, ouă și alte produse animale.

Să vedem care sînt principalele cauze ale aprovizionării nesatisfăcătoare a populației muncitoare cu carne și alte produse animale?

Trebuie să ținem seama că, datorită sporului natural al populației și măsurilor social-sanitare, care au redus cu mult mortalitatea, populația țării a crescut față de 1941 cu peste 1.363.000 de suflete; a crescut în mod deosebit populația orașelor și a centrelor industriale, de la 3.812.000 la peste 5.473.000 de suflete.

Faptul cel mai important este că imensa majoritate a populației de la orașe și sate consumă astăzi mai multă carne, lapte etc. decît înainte, ca o urmare directă a îmbunătățirii nivelului de viață în anii puterii populare. În trecut, cel puțin 1.000.000 de familii țărănești consumau carne numai de cîteva ori pe an. După datele statistice din 1938, consumul mediu de carne calculat pe cap de locuitor era de numai 21 kg anual, pe cînd în 1957 acest consum a ajuns la 27 kg.

A crescut puterea de cumpărare a populației muncitoare cu mult mai mult decît posibilitățile existente astăzi de a asigura cantitățile cerute de carne, lapte, ouă.

Ritmul de sporire numerică și de îmbunătățire calitativă a efectivului de animale nu a ținut pasul cu ritmul creșterii populației și a puterii ei de cumpărare, cu ritmul îmbunătățirii nivelului de viață al poporului muncitor de la orașe și sate.

Pentru lichidarea rămînerii în urmă în dezvoltarea creșterii animalelor, partidul și guvernul au pus în fața oamenilor muncii care lucrează în domeniul agriculturii sarcina de a ajunge în cîțiva ani de zile la o producție anuală de cel puțin 1.300.000 de tone de carne, din care 600.000 de tone de carne de porc, 25.000.000 hl. de lapte de vacă, 34.000 de tone de lînă.

Pentru a obține aceste cantități de produse animale, trebuie ca în următorii 2—3 ani să ajungem la un efectiv de animale de cel puțin 4.800.000 de bovine, din care 2.300.000 de vaci; 5.000.000 de porcine, din care 750.000 de scroafe; 12.500.000 de ovine, din care 6.000.000 cu lînă fină și semifină; 40.000.000—50.000.000 de păsări.

În acest caz, *numărul de animale la fiecare sută de hectare teren agricol trebuie să ajungă la 36 de bovine, din care 16 vaci; la 86 de ovine, din care 41 de oi cu lînă fină și semifină; la 50 de porcine, din care 8 scroafe la 100 ha teren arabil, și la un număr de 15—20 de păsări de fiecare familie.*

În această acțiune ne sprijinim pe existența unui puternic sector socialist de stat în agricultură, precum și pe consolidarea și dezvoltarea gospodăriilor colective și a întovărășirilor agricole, care au mari posibilități de creștere a animalelor și de ridicare a productivității lor.

Spre a vedea mai bine care sînt căile și mijloacele pentru sporirea cantităților de produse de origine animală, să analizăm situația la principalele specii de animale, producțiile obținute la acestea și perspectivele de dezvoltare în ritmul necesar.

MARI POSIBILITAȚI PENTRU DEZVOLTAREA PRODUCȚIEI BOVINELOR

Cu privire la *creșterea bovinelor*, trebuie să arătăm de la început că deși numărul lor total s-a mărit față de 1938 cu peste 800.000 de capete, numărul vacilor a sporit prea puțin, ele reprezentînd numai 43,4% din totalul bovinelor, față de 49% cîte erau în 1938.

Densitatea bovinelor la 100 ha de teren agricol este astăzi de 32 capete, din care doar 14 vaci. Această densitate a bovinelor este mică față de posibilitățile de întreținere pe care le oferă pămîntul țării noastre și arată că se irosesc importante cantități de furaje, care rămîn neconsumate, în loc să fie valorificate rațional, cu ajutorul animalelor. În țările vecine se cresc cu mult mai multe bovine; în R. Cehoslovacă revin 56 de bovine la 100 ha de teren agricol, din care 28,4 vaci, în R. P. Polonă 41,6, din care 27 de vaci, iar în R. D. Germană sînt 59,3 bovine, din care 33,7 vaci.

Gospodăriile colective, cooperativele agricole de producție și întovărășirile dețin ca proprietate obștească un număr de peste 92.000 de capete de bovine, din care peste 21.000 de vaci, adică numai 22%. Aceasta înseamnă că la 100 ha de teren agricol, gospodăriile colective cresc circa 5 bovine, din care numai 1,3 vaci și 2,8 boi de muncă. Chiar dacă ținem seama și de vacile proprietate personală a colectiviștilor, densitatea la 100 ha se ridică la circa 12 vaci, densitate inferioară mediei pe țară.

Numărul mic de bovine în sectorul socialist-cooperatist se explică, în bună parte, prin aceea că țăranii din sectorul socialist au căpătat o mare încredere în mașinile și tractoarele statului, cu care execută principalele lucrări agricole, care se făceau înainte vreme cu ajutorul animalelor. Încrederea în stațiunile de mașini și tractoare este justificată, dar aceasta nu înseamnă că țărănimea trebuie să lase la o parte un izvor atît de bogat de venituri cum este creșterea animalelor pentru carne și lapte. *Practica arată că producția de cereale și în special porumbul, terenurile gospodăriei colective și brațele ei de muncă pot fi mai deplin și mai economic valorificate atunci cînd gospodăria se ocupă și cu creșterea animalelor.*

In trecut, producția de lapte nu depășea 700 de litri calculat pe cap de vacă; astăzi această producție a ajuns la peste 1.000 de litri media pe țară, iar în gospodăriile agricole de stat la media de 2.160 de litri. Sarcina de a ajunge pe țară la media de 1.200—1.500 de litri în următorii ani se poate realiza ușor și chiar depăși.

Pînă în 1960, în gospodăriile agricole de stat trebuie să se ajungă la producția medie de peste 2.600 de litri de lapte de vacă furajată. În gospodăriile agricole colective să se ajungă la o producție medie de lapte de 2.000 de litri pe cap de vacă furajeră; întovărășirile agricole și cooperativele agricole de producție să ajungă la nivelul producției obținute de gospodăriile agricole colective. Aceste producții sporite de lapte pot fi realizate dacă se folosește porumbul însilozat ca hrană de bază în alimentația vacilor.

În Uniunea Sovietică colhozurile și sovhozurile au obținut un minunat succes dublînd producția de lapte pe vacă furajată în numai 2—3 ani de zile. Și aceasta pentru că au generalizat alimentația vacilor de lapte cu porumb însilozat. Succesul lor este pilduitor pentru crescătorii de animale din țara noastră.

Numeroase gospodării agricole socialiste și producători individuali au dovedit posibilitatea de a se realiza producții mari de lapte. Media producției de lapte a vacilor din gospodăriile colec-

tive a sporit de la 694 de litri în 1953, la 1.170 de litri în 1957. Sînt gospodării colective care au realizat producţii medii de peste 2.000 de litri de lapte pe fiecare vacă furajată; în regiunea Timişoara, de pildă, gospodăria colectivă din comuna Peregul Mic a obţinut 3.000 de litri de lapte, gospodăria colectivă din comuna Orţişoara o producţie de 2.630 de litri, iar gospodăria colectivă din comuna Variaş în medie 2.300 de litri pentru fiecare vacă furajată. Merită a fi amintită gospodăria de stat din comuna Popeşti-Leordeni, regiunea Bucureşti, care a obţinut o medie de 3.958 de litri de lapte de fiecare vacă furajată.

În ce priveşte gospodăriile din raioanele regiunilor cu o bogată şi veche tradiţie în creşterea animalelor şi mai ales a vacilor cu lapte, unde de pe acum s-au realizat producţii de peste 2.000 şi chiar 2.500 de litri de lapte, ele pot şi trebuie ca în anii următori să realizeze sporuri de lapte de 25—30% de vacă furajată, faţă de producţia de astăzi.

Avem vaci din rase superioare, bune producătoare de lapte, cum sînt rasa Simmenthal, reprezentînd 31% din totalul vacilor, răspîndită mai mult în Transilvania şi Banat; rasa Brună de Maramureş, reprezentînd 7% din totalul vacilor; rasa Roşie de stepă, bine adaptată condiţiilor din Dobrogea şi Bărăgan; rasa Pintzgau, care, deşi răspîndită mai mult în regiunea muntoasă, are o mare putere de adaptare la condiţiile de viaţă din alte zone; la gospodăria de stat Coţuşca, regiunea Suceava, situată în zona de antestepă, Adochiţei Constantin, Erou al Muncii Socialiste, a reuşit să obţină în medie de la fiecare vacă de rasă Pintzgau peste 3.700 de litri anual, de la unele vaci obţinînd şi peste 6.000 de litri. Chiar şi la rasa Sură de stepă putem obţine producţii mari: rezultatele obţinute în staţiunea Popăuţi-Botoşani au demonstrat că vacile moldoveneşti cumpărate de la ţărani individuali şi puse în condiţii favorabile de producţie au reuşit să dea 1.860 de litri în medie, unele dînd peste 3.000 de litri de lapte, dintre care una deţinea recordul cu 4.445 de litri în 300 de zile.

Dacă pînă în 1960 vom reuşi să ridicăm producţia de lapte la întreg efectivul în medie cu numai 200 de litri, vom realiza pe ţară un spor total de circa 4.500.000 hl de lapte, adică un plus de 25 de litri de lapte de fiecare locuitor al ţării. Aceasta este uşor de realizat dacă vom crea mai ales condiţii bune de furajare a vacilor de lapte.

În vederea asigurării unei mai bune aprovizionări a populaţiei cu carne de vită, trebuie să punem capăt unor practici negospodăreşti, neeconomice, care dăunează dezvoltării creşterii animalelor.

Anual se sacrifică circa 1.000.000 de viţei la greutăţi mici de 50—60 kg. Dacă aceşti viţei s-ar creşte şi s-ar sacrifica la greutatea medie de 175 kg, s-ar realiza un plus de 120.000 de tone de carne, ceea ce reprezintă a treia parte din actuala producţie de carne de bovine.

De asemenea, trebuie să nu se mai sacrifice animale slabe, care dau o cantitate de carne redusă şi de proastă calitate. Trebuie să se organizeze îngrăşarea bovinelor, iar organele comerciale de stat achizitoare să nu admită la tăiere animalele sub o anumită greutate.

Efectivul existent de vaci trebuie păstrat şi îngrijit cu multă atenţie. Sub nici un chip să nu se admită la sacrificare viţelele bune pentru reproducţie, precum şi vacile adulte sănătoase, a căror producţie de lapte se menţine la peste 1.800—2.000 de litri.

Ministerul Agriculturii şi Silviculturii şi Sfaturile populare trebuie să ia măsuri pentru combaterea sterilităţii la vaci şi să organizeze pe scară largă însămînţările artificiale, spre a se spori procentul de viţei de la fiecare 100 de vaci. În scopul creşterii cantităţii de carne de vită trebuie să se continue cu mai multă intensitate acţiunea de îmbunătăţire a bovinelor prin încrucişarea cu tauri de valoare din rasele amelioratoare, precum şi prin încrucişarea cu tauri din rasele specializate pentru producţia de carne, rase rezistente şi adaptate condiţiilor de climă din ţara noastră.

Pentru creşterea şi îngrăşarea bovinelor să se utilizeze toate păşunile şi rezervele de furaje verzi din golurile de munte, din deltă şi din bălţi.

Gospodăriile de stat precum şi gospodăriile colective, cooperativele de producţie şi întovărăşirile agricole vor fi sprijinite şi orientate în interesul lor propriu şi al economiei naţionale spre îngrăşarea bovinelor pentru carne, hrănirea acestora din abundenţă cu porumb siloz şi porumb verde. Pentru adăpostirea lor este necesar să se construiască grajduri simple şi instalaţii cît mai puţin costisitoare.

CREŞTEREA PORCILOR ARE ROLUL HOTĂRÎTOR ÎN ÎMBUNĂTĂŢIREA APROVIZIONĂRII CU CARNE ŞI GRĂSIMI

Creşterea şi îngrăşarea porcilor au un rol hotărîtor pentru îmbunătăţirea aprovizionării populaţiei cu carne. Nici o altă specie de animale crescute pentru carne şi grăsimi nu se înmulţeşte atît de repede şi nici nu produce carne atît de multă şi ieftină.

În prezent avem în ţară peste 3.249.000 de porci, din care circa 302.000 de scroafe, rezultînd o densitate la 100 ha de teren arabil de 33 de porci, din care 3,2 scroafe. Aceste cifre depăşesc cu 16% efectivul din 1938 şi de 2 ori pe acela din primii ani de după război (1948).

Gospodăriile agricole din sectorul socialist au un număr mic de porci calculat pe 100 ha de teren arabil. În gospodăriile agricole colective se cresc 88.300 de porci proprietate obştească, din care 26.000 de scroafe, revenind la 100 ha de teren arabil numai 6 porcine, din care 1,7 scroafe. În gospodăriile agricole de stat revin astăzi la fiecare 100 ha de teren arabil un număr de 55 de porci, din care 7 scroafe; pentru gospodăriile de stat această încărcătură la 100 de ha arabile este mică; ea poate să fie în scurt timp aproape dublată.

Putem să luăm cursul spre a realiza pe ţară densitatea de 50—55 de porci la 100 ha arabile şi să ajungem la un număr total de 5.000.000—5.500.000. Avem pentru aceasta condiţii optime.

În anul trecut numai porumbul ne-a dat o cantitate disponibilă de grăunţe pentru furajarea animalelor de peste 4.000.000 de tone.

Ce trebuie să facem pentru a realiza un salt în creşterea şi îngrăşarea porcilor?

În toate gospodăriile agricole, creşterea porcilor trebuie orientată spre un obiectiv precis, acela al producerii unui porc de carne a cărui îngrăşare să se facă rapid, astfel ca în 7—8 luni de zile să ajungă la greutatea de circa 100 kg, greutate la care este cel mai rentabil pentru sacrificare.

Crescătorii de animale să urmărească în toate crescătoriile producţia scroafelor şi să reţină pentru prăsilă numai acele scroafe care fată şi înţarcă mulţi purcei, sacrificînd pe cele necorespunzătoare.

Să se continue cu perseverenţă acţiunea de îmbunătăţire a porcilor de rasă locală, prin încrucişarea cu rasele amelioratoare cele mai bune pentru producţia de carne.

În cadrul staţiunilor experimentale zootehnice să se organizeze îngrăşarea individuală de control a porcilor spre a se uşura selecţia lor în ce priveşte folosirea furajelor şi randamentului de creştere în greutate vie. Prin îngrăşări de control s-a ajuns în Republica Democrată Germană, în Danemarca şi în alte ţări la tipuri de porci care dau un spor de 1 kg greutate vie folosind numai 3,7—3,8 unităţi nutritive. La noi se consumă în mod obişnuit 5—5,50 unităţi nutritive pentru un spor de 1 kg greutate vie. Putem ajunge şi noi la tipuri care să folosească mai puţin de 4 unităţi nutritive? Fără îndoială că putem. Aceasta ar însemna, în condiţiile actuale de hrănire a porcilor, să putem îngrăşa şi obţine aceeaşi cantitate de carne folosind cu 20% mai puţine furaje, să obţinem un porc de 100 kg greutate vie cu 100 kg de grăunţe mai puţin. La îngrăşarea a 5.000.000 de porci din rasele bune înseamnă o economie de 500.000 de tone de porumb, cu care am putea îngrăşa în plus 1.250.000 de porci şi obţine un plus de 125.000 de tone de carne.

Folosind experienţa valoroasă a ţărănimii muncitoare în creşterea şi îngrăşarea porcilor, gospodăriile agricole socialiste, cu sprijinul Sfaturilor populare, pot obţine bune rezultate organizînd crescătorii de porci în lunci şi în Delta Dunării, precum şi în pădurile bătrîne de stejar şi fag, prin folosirea ghindei şi jirului.

Creşterea şi îngrăşarea porcilor sînt un mijloc important de venituri pentru producătorii agricoli şi sursa cea mai însemnată pentru aprovizionarea populaţiei cu carne şi grăsimi.

PENTRU DEZVOLTAREA CREŞTERII OILOR. SPORIREA PRODUCŢIEI DE CARNE DE PASARE ŞI OUĂ

Creşterea oilor ocupă un loc important în asigurarea aprovizionării industriei uşoare cu lînă şi a populaţiei cu carne şi brînzeturi.

Avem în ţara noastră 10.374.000 de oi, revenind cîte 71 de capete la 100 ha de teren agricol. Din totalul oilor, aproximativ peste 36% sînt cu lînă fină şi semifină, aparţinînd raselor merinos, spancă şi ţigaie, iar restul sînt în majoritate ţurcane cu lînă groasă. În unele regiuni, oile cu lînă fină sînt în număr mare. Astfel, în regiunea Constanţa, unde revin 111 oi la 100 ha de teren agricol, 94% din oi au lînă fină şi semifină; în regiunea Galaţi, din 96 de oi la 100 ha de teren agricol, sînt 65 de oi cu lînă fină şi semifină, iar în regiunea Ploieşti, din 93 de oi la 100 ha, 71 au lînă semifină.

Creşterea oilor este ramura zootehnică cea mai dezvoltată în sectorul socialist-cooperatist. Gospodăriile colective deţin 829.700 de oi, revenind cîte 50 de oi la 100 ha de teren agricol. Peste 75% din numărul oilor proprietate obştească a gospodăriilor colective au lînă fină şi semifină, iar producţia medie de lînă obţinută în 1957 a fost de peste 2 kg de fiecare oaie. Dacă la efectivul proprietate obştească al gospodăriilor colective se adaugă efectivul proprietate personală a colectiviştilor, rezultă cifra totală de 1.980.000

de capete, revenind cîte 120 de oi la 100 ha, cifră care depăşeşte aproape de 2 ori încărcătura la suta de hectare pe ţară.

Ce denotă aceasta?

În primul rînd, că în condiţiile agriculturii cooperativizate, încărcătura medie pe 100 ha de teren agricol poate fi mai mare decît încărcătura de acum, cînd încă predomină sectorul agricol individual; *ţinînd seama de perspectivele de dezvoltare a procesului de transformare socialistă a agriculturii, rezultă că vom putea ajunge la un efectiv de oi mult mai mare decît cel de 12.500.000—13.0000.000, prevăzut de Directivele celui de-al II-lea Congres al partidului.*

În al doilea rînd, că în condiţiile agriculturii socialiste calitatea turmelor de oi se îmbunătăţeşte mult mai repede decît în condiţiile agriculturii individuale.

Ies de asemenea în evidenţă posibilităţile de sporire a producţiei de lînă în condiţiile agriculturii cooperatiste.

În timp ce media pe ţară este de 1,8 kg de fiecare oaie, în sectorul socialist-cooperatist avem de la fiecare oaie în medie peste 2 kg de lînă, ceea ce înseamnă un spor anual de peste 0,200 kg pe cap de oaie. Dacă vom obţine de la întregul şeptel ovin media realizată astăzi în sectorul socialist-cooperatist, vom putea avea un plus de peste 5.000 de tone de lînă, cu 2.150 de tone mai mult decît am importat în anul trecut.

În condiţiile de astăzi oile contribuie cu circa 60.000 de tone de carne la aprovizionarea populaţiei. Această contribuţie poate fi sporită dacă vom restrînge numărul de peste 4.500.000—5.000.000 de miei sacrificaţi la o vîrstă la care nu ne pot da decît 6—7 kg de carne. Sacrificarea numai a tineretului ovin în greutate de 10 kg ar însemna peste 16.000 de tone de carne de consum în plus de cea mai bună calitate, precum şi un plus de 4.500.000—5.000.000 de blăniţe mai mari şi mai rezistente decît blăniţele pe care le obţinem de la miei sacrificaţi la vîrsta fragedă.

Rentabilitatea creşterii oilor sporeşte şi prin producţia de lapte. De la fiecare oaie mulgătoare se obţin în medie 40 de litri de lapte.

Pentru sporirea producției de lînă, creșterea oilor trebuie orientată spre rase cu lînă fină și semifină, cum sînt merinosul de Palas, merinosul de vest, spanca, țigaie bucălaie și ruginie, precum și țigaia de munte, care trebuie să înlocuiască oaia țurcană chiar în raioane cu altitudine de peste 600 m.

Pentru o mai bună aprovizionare a populației cu produse animale, trebuie să sporim producția de ouă și carne de pasăre.

O socoteală simplă ne arată că, dacă fiecare gospodărie țărănească ar avea numai cîte 15—20 de păsări ouătoare, dintr-o dată efectivul total de păsări din țară s-ar dubla, iar consumul de ouă calculat pe cap de locuitor ar crește cu cel puțin 100 de bucăți anual.

Cu toate că în ultimii 7 ani efectivul de păsări din țara noastră s-a dublat, numărînd astăzi circa 35.000.000 de capete, necesitățile de ouă și de carne de pasăre nu sînt satisfăcute pe deplin.

Trebuie — și există posibilitatea — ca pînă în 1960 să realizăm un efectiv de cel puțin 50.000.000 de păsări adulte. Din partea gospodăriilor agricole de stat se cere ca în anii următori să sporească simțitor efectivele de păsări, ajungînd la o încărcătură de cel puțin 100—150 de păsări la 100 ha cerealiere, iar gospodăriile agricole colective la 200 de păsări.

Pentru realizarea acestei sarcini este nevoie să se dezvolte rețeaua stațiunilor de incubație, care, față de 3.000.000 de pui cît dau astăzi, să scoată cel puțin 25.000.000 de pui în 1960.

ASIGURAREA BAZEI FURAJERE — CONDIȚIE PRINCIPALA IN DEZVOLTAREA CREȘTERII ANIMALELOR

Tovarăși,

Pentru a asigura condițiile necesare dezvoltării creșterii animalelor și măririi productivității lor, trebuie să ne preocupăm temeinic de asigurarea unei baze furajere trainice, corespunzătoare cantitativ și calitativ.

Avem în țară toate condițiile pentru a dezvolta o bază furajeră care să alimenteze un număr mult mai mare de animale decît ne-am propus noi să creștem în anii următori.

După cum am mai arătat, *elementul principal în alimentarea animalelor trebuie să devină porumbul, și mai ales porumbul însilozat*, ale cărui calități în creșterea și îngrășarea animalelor sînt superioare față de orice altă cultură furajeră.

Avem peste 2.700.000 ha de pășuni și aproape 1.400.000 ha de fînețe naturale ; în afară de aceasta, 8% din terenul arabil se cultivă cu plante furajere, pentru fîn, suculente și furaj verde ; mai mult de 4.500.000 ha din terenul arabil sînt cultivate cu cereale furajere, dintre care porumbul ocupă locul de căpetenie, urmat de orz, ovăz și altele. La acestea se adaugă o parte din cartofi, folosiți ca furaj, produsele secundare agricole (coceni, paie, pleavă, vrejuri, frunze de sfeclă), precum și reziduurile industriale, ca tărîțe, șroturi, tăieței de sfeclă, melasă și altele.

Resursele furajere nu asigură astăzi în bune condiții necesarul de nutrețuri pentru animale din cauză că se obțin producții scăzute pe unitatea de suprafață și nutrețurile sînt folosite în mod nerațional.

Pășunile naturale produc în medie numai 3.500—4.000 kg de masă verde, iar în regiunile București, Constanța, Galați și Craiova și în unele locuri din Moldova producția este chiar cu mult sub 3.000 kg. Vitele pasc, de fapt, numai în lunile mai și iunie. Fînețele naturale nu depășesc în medie producția de 1.200 kg de fîn.

Faptele ne arată, prin mii de exemple, că putem să dublăm și chiar să triplăm cantitatea de furaje, că putem folosi furajele cu mult mai mare randament.

Comitetele executive ale Sfaturilor populare din comunele Săliștea, regiunea Stalin, Apoldul de Sus, regiunea Hunedoara, Mănăstireni și Budurasa, regiunea Cluj, și multe altele au executat în cursul anilor 1956 și 1957 lucrări de întreținere a pășunilor naturale, aplicînd în același timp îngrășăminte ; ca urmare, producția

de iarbă a crescut de circa 3—4 ori, de la 4.000—5.000 kg pe hectar la 15.000—18.000 kg.

În comunele Curtici din regiunea Timișoara, Rușețu din regiunea Galați, Cogealac din regiunea Constanța, Băilești din regiunea Craiova și în zeci de alte comune s-a trecut la desțelenirea pășunilor și la cultivarea acestora cu plante furajere, orînduite astfel încît să permită pășunatul în „conveier verde“ tot timpul verii și toamnei; ca urmare s-au obținut pe hectar în medie 25.000 kg de masă verde, față de 3.000—4.000 kg cîte se obțineau cînd pășunile erau folosite fără a fi cultivate.

Țăranii crescători de animale au organizat, cu ajutorul Institutului agronomic de la Craiova, cultivarea și îmbunătățirea pășunii Rînca, comuna Novaci, raionul Novaci, și au ajuns să obțină 18.000—20.000 kg de masă verde acolo unde înainte nu se puteau hrăni nici două oi pe hectar.

În regiunea Constanța s-au însilozat anul trecut 180.000 de tone de porumb; aceasta a contribuit ca în Dobrogea, unde înainte se creșteau aproape numai oi, să se creeze ferme de vaci care dau peste 2.000 de litri de lapte.

Gospodăriile agricole de stat și fermele experimentale zootehnice, care au asigurat 4—5 tone de porumb murat pentru fiecare vacă, au obținut producții medii de lapte de peste 2.500—3.000 de litri.

Aceste exemple arată că stă pe de-a-ntregul în puterile și posibilitățile agriculturii noastre de a asigura baza furajeră necesară unei bune aprovizionări a populației cu carne, lapte, ouă etc.

Pentru aceasta trebuie să acordăm în primul rînd o mare atenție culturii porumbului pentru siloz și să-i învățăm pe producătorii agricoli să însilozeze porumbul. Să extindem cultura lucernei și trifoiului pe cel puțin 400.000 ha, iar plantele de mică valoare nutritivă, cum sînt dughia și meiul, să fie înlocuite cu borceag, mazăre, soia furajeră și altele; să se extindă cultivarea nutrețurilor după plantele care părăsesc de timpuriu terenul, cum sînt rapița, orzul de toamnă și, în unele locuri, chiar grîul.

În zonele secetoase de stepă, pășunile și fînețele slab productive să fie arate și cultivate cu plante furajere, trecîndu-se în mod treptat la folosirea lor în sistemul de conveier verde.

În cadrul acțiunilor Sfaturilor populare pentru mărirea producției la hectar la pășunile naturale să se folosească pe scară largă munca țăranilor muncitori proprietari de animale, cum și sumele ce se realizează prin taxele de pășunat.

Este necesar să se extindă în mod organizat pășunatul în lunca și în Delta Dunării, în pădurile de fag și stejar a căror vîrstă și consistență permit aceasta; este necesară de asemenea și o mai bună folosire a tuturor resurselor furajere din agricultură, cum sînt paiele, cocenii, precum și a celor din unele industrii alimentare (borhoturile, șroturile, resturile de la abatoare și altele); gospodăriile agricole de stat să treacă la folosirea în hrana animalelor a furajelor combinate, a ureei în hrana rumegătoarelor. Pe măsura însușirii acestor practici de furajare avansată, să trecem la introducerea lor și în gospodăriile agricole colective.

Institutele de cercetări să studieze mai profund tehnica furajării animalelor, stabilind rații furajere pe specii și pe categorii de animale, ca astfel pe fiecare unitate nutritivă să obținem o cantitate mai mare de carne, lapte, ouă, lînă și de calitate mai bună.

O dată cu asigurarea unei baze furajere corespunzătoare, trebuie intensificată acțiunea de îmbunătățire a raselor de animale existente, prin aplicarea celor mai noi măsuri de selecție și reproducție.

Trebuie să se organizeze acțiunea de însămînțări artificiale la bovine și ovine, folosindu-se în acest scop cei mai buni reproducători de mare valoare zootehnică procurați prin import din U.R.S.S. și din alte țări, precum și din rasele care se cresc la noi în țară.

Trebuie organizate pe scară raională, regională și națională concursuri pentru cei mai buni crescători de animale, cărora să li se acorde diplome și medalii pentru obținerea unor producții mari de lapte, pentru obținerea a cît mai mulți purcei înțărcați de la scroafe, pentru tunderea unor cantități cît mai mari de lînă, pentru

producţii record la ouă. Aceste diplome şi medalii, pe lîngă recompensa morală, să dea dreptul şi la anumite avantaje materiale. Să se organizeze tîrguri, expoziţii de animale în care crescătorii să se întreacă în a prezenta animale cît mai frumoase şi mai productive.

Avem convingerea că oamenii muncii din agricultură şi organele de partid şi de stat, folosind cu pricepere şi cu perseverenţă condiţiile favorabile pentru dezvoltarea creşterii animalelor, vor reuşi într-un timp mai scurt decît a fost trasat de Directivele celui de-al II-lea Congres al partidului să asigure aprovizionarea din belşug a populaţiei de la oraşe şi sate cu produse animale.

DEZVOLTAREA VITICULTURII— IZVOR DE MARE BOGĂŢIE A ŢĂRII

Tovarăşi,

Ţara noastră este cunoscută în întreaga lume ca o ţară bogată în struguri şi fructe, în vinuri alese prin gustul, aroma şi buchetul lor natural. Nu întîmplător viile şi livezile noastre pline de rod au inspirat de-a lungul timpurilor pe cei mai mari poeţi şi artişti ai ţării. Despre vinul de Cotnari, denumit de Dimitrie Cantemir „perla Moldovei", un poet spunea că are culoarea chihlimbarului, parfumul viilor înflorite, gustul migdalelor amărui şi al dulcilor stafide, aroma piersicilor şi a căpşunilor. La concursul internaţional al vinului din 1957 s-a acordat medalia de aur cu menţiune Muscatului nostru Otonel de Tîrnave, iar medalii de aur au căpătat vinurile noastre din Cotnari, Dealu Mare, Odobeşti, Drăgăşani şi din alte podgorii.

Un lanţ întreg de podgorii acoperă colinele Carpaţilor expuse spre soare pe o lungime de peste 800 km, începînd de la Turnu-Severin, trecînd prin Drăgăşani, peste Dealu Mare, Odobeşti, Panciu, Nicoreşti, pînă la Iaşi şi, de acolo, în nordul Moldovei.

Printr-o muncă stăruitoare, circa 1.000.000 ha de terenuri situate pe dealuri şi coline şi peste 200.000 ha de nisipuri improprii culturii cerealelor pot fi valorificate în modul cel mai economic şi rentabil prin cultivarea lor cu viţă de vie, pomi şi arbuşti fructiferi.

În ţara noastră viile ocupă o suprafaţă de peste 240.000 ha.

O parte din suprafaţa ocupată de vii este plantată cu hibrizi producători direcţi, care dau produse de calitate inferioară sau este plantată cu vii bătrîne.

Măsurile luate de partid şi guvern au înlăturat greşelile care au dus la slăbirea interesului viticultorilor pentru refacerea şi buna îngrijire a viilor. Ca urmare a politicii de cointeresare materială a viticultorilor, în ultimii ani se observă progrese însemnate pe linia dezvoltării viticulturii.

În 1957, suprafaţa pepinierelor viticole, ca primă verigă în dezvoltarea viticulturii, a depăşit aproape de 10 ori suprafaţa din 1944, iar plantaţiile de portaltoi s-au mărit de peste 3 ori. Producţia de viţe altoite a fost în 1957 de 20.000.000 de bucăţi, faţă de 10.000.000 de bucăţi în 1955.

În perioada 1948—1957 s-au plantat peste 10.000 ha de vii, din care 6.000 ha în gospodăriile agricole de stat, şi s-a completat un foarte mare procent din golurile existente.

Producţia realizată în 1957 la majoritatea gospodăriilor agricole socialiste din mai toate podgoriile a fost foarte bună. Gospodăria de stat Odobeşti din regiunea Galaţi, pe o suprafaţă de 820 ha a obţinut 10.250 kg de struguri la hectar; gospodăria de stat Apoldul de Sus, regiunea Hunedoara, a recoltat de pe suprafaţa de 593 ha o producţie medie de 7.000 kg de struguri la hectar; gospodăria agricolă colectivă „Steaua roşie" din comuna Jariştea, regiunea Galaţi, a recoltat aproape 8.000 kg de struguri de pe fiecare hectar de vie, fapt care i-a permis să repartizeze cîte 57 de lei pe zi-muncă, deşi în medie de familie colectivizată nu are decît 0,59 ha de vie pe rod.

Cu toate acestea, potenţialul viticol al ţării noastre, luat în ansamblu, nu este valorificat în măsură corespunzătoare.

Este necesar să se ia o serie de măsuri tehnice şi economice care să asigure un avînt în dezvoltarea viticulturii. La baza acestei

mari acțiuni trebuie să stea lucrarea de zonare și raionare a viticulturii, care indică cele mai valoroase soiuri de viță, stabilind specializarea fiecărei podgorii în funcție de condițiile agropedoclimatice.

Trebuie să se elaboreze un plan sistematic și amănunțit de refacere și extindere a viilor din podgoriile unde se produc cele mai alese vinuri și unde, prin munca stăruitoare a multor generații de viticultori, s-a acumulat un tezaur de cunoștințe despre cultura viței de vie. Plantațiile care se vor face pe terenurile nisipoase și pe alte terenuri care nu se pretează la cultura cerealelor împreună cu suprafața ocupată astăzi de vii vor trebui să ajungă pînă în 1970 la cel puțin 300.000 ha, din care 200.000 ha plantate cu vițe altoite și indigene, care să dea o producție anuală de 1.300.000 de tone de struguri; aceasta va însemna o cantitate de peste 70 kg de struguri de fiecare locuitor, față de circa 45 kg, media din ultimii 5 ani.

Prima măsură care trebuie luată, și cît mai urgent, este asigurarea bazei de producere a materialului săditor viticol.

Ministerul Agriculturii și Silviculturii, împreună cu comitetele executive ale Sfaturilor populare, au obligația să ia măsuri pentru extinderea plantațiilor de portaltoi cel puțin pînă la 1.500 ha, asigurînd, printr-o bună îngrijire a acestor plantații, o producție de cel puțin 165.000.000 de bucăți port-altoi. Totodată să organizeze producția de vițe altoite și indigene, astfel ca să producă anual cel puțin 70.000.000 de vițe bune pentru plantat. Port-altoiul și altoiul să fie produși cu precădere de unitățile agricole de stat, pentru a se asigura autenticitatea și proporția între soiuri stabilite prin lucrarea de raionare a viticulturii.

Este o datorie de onoare pentru toți specialiștii și pepinieriștii viticoli de a realiza în timpul cel mai scurt posibil sarcinile de producere a 70.000.000 de vițe altoite și indigene. Dacă ridicăm cu numai 5—10% procentul de vițe altoite din calitatea I, aceasta aduce un plus de 8.000.000—16.000.000 de vițe anual.

Ținînd seama de mersul înainte al transformării socialiste a agriculturii, de faptul că pentru înființarea viilor se efectuează cheltuieli mari de muncă și bani și că aceste plantații nu se fac pentru 2—3 ani, ci au o durată de producție care depășește 50 de ani, trebuie să acordăm toată atenția alegerii locului, organizării teritoriului în vederea mecanizării unui volum cît mai mare de lucrări, precum și respectării sortimentului indicat. În întreaga acțiune de refacere și extindere a viticulturii trebuie să avem în vedere dezvoltarea viticulturii pe baze moderne, la nivelul științei și practicii înaintate, în care mecanizarea lucrărilor viticole va avea un rol însemnat.

La înființarea noilor plantații de vii organizate pe baze științifice să avem în vedere concentrarea lor mai ales în incinta podgoriilor și a perimetrelor consacrate pentru vii renumite prin producția și calitatea recoltelor.

O grijă deosebită trebuie dată înființării de vii pe nisipuri, care se plantează cu viță indigenă și necesită cheltuieli cu aproximativ 50% mai mici decît viile altoite.

Asemenea plantații noi, în masiv, se pot realiza cu succes în gospodării agricole socialiste, care vor beneficia din plin de tehnica modernă și de îndrumarea calificată pusă la dispoziție de către stat.

Statul va sprijini cu credite gospodăriile agricole colective situate în incinta podgoriilor, pentru a extinde cultura viței de vie pe terenurile favorabile acestei culturi, dar care se folosesc azi pentru alte plante.

O dată cu înființarea de noi plantații de vii trebuie luate măsuri pentru refacerea viilor existente, cu grija ca producția globală de struguri și vin să nu scadă, ci, dimpotrivă, să crească de la an la an.

În același timp cu utilarea gospodăriilor socialiste viticole cu tractoare și mașini viticole, trebuie să se acorde atenția necesară înzestrării acestor gospodării cu instalații de vinificare moderne,

fără de care nu poate fi concepută prelucrarea şi obţinerea de produse viticole de calitate superioară.

Statul va acorda gospodăriilor agricole colective cu caracter viticol credite pentru procurarea de tractoare şi maşini viticole, cît şi pentru organizarea vinificării primare. Rambursarea acestor credite se va face prin vînzarea producţiei către stat la preţuri remuneratorii, pe bază de contracte pe termen lung.

Pentru prelucrarea strugurilor şi depozitarea producţiei de vin, statul a făcut investiţii, asigurînd pînă în prezent un spaţiu de depozitare de circa 15.000 de vagoane.

Faţă de nevoile actuale şi de cele în perspectivă, va trebui să sporim simţitor numărul uzinelor de vinificat şi al spaţiilor de depozitare şi condiţionare a vinului.

Dezvoltarea viticulturii va aduce o mare contribuţie la întărirea balanţei comerţului nostru exterior. Pentru o tonă de vin vărsat la butoi se obţine pe piaţa externă cam tot atît cît pentru 10 tone de păcură.

Vinificarea trebuie să părăsească caracterul de mică industrie casnică, specific azi în multe din podgoriile noastre, şi să capete o orientare nouă, prin folosirea schemelor tehnologice elaborate de institutele de cercetări, care duc la obţinerea unor tipuri şi sortimente de vin în partizi mari, constante din punct de vedere al calităţii. Această nouă orientare a vinificării va contribui la întărirea prestigiului căpătat de vinurile noastre pe piaţa internă şi la export.

POATE FI SPORITĂ SIMŢITOR PRODUCŢIA DE FRUCTE

În ce priveşte pomicultura, suprafeţele cultivate cu pomi şi cele ocupate cu pomi răzleţi se ridică astăzi la circa 300.000 ha, din care 176.000 ha de livezi în masiv, iar restul ocupate cu pomi răzleţi, inclusiv pomii din grădinile de pe lîngă casă.

Ca număr de pomi, sînt circa 60.000.000, dintre care 28.000.000 cultivaţi în livezi masive. În trecut nu a existat o orientare a dezvoltării pomiculturii, ceea ce a contribuit ca starea livezilor să lase mult de dorit. Un neajuns este numărul prea mare de pomi răzleţi, unde cu greu se poate aplica minimum de lucrări agrotehnice, precum şi raportul nefavorabil dintre specii ; mărul se cultivă în proporţii de numai 15%, iar împreună cu alte specii valoroase, ca părul, caisul, piersicul şi nucul, abia se atinge proporţia de 25% din totalul pomilor, în timp ce prunul deţine 65%.

Producţia şi deci consumul central de fructe socotit pe cap de locuitor oscilează între 22 şi 36 kg anual, faţă de 75 kg cît ar trebui normal să se consume.

O dată cu aplicarea primelor planuri economice de stat, sectorul pomicol a început să se redreseze, făcînd progrese în producerea de material săditor şi în producerea de fructe.

Astfel, în 1957 s-au obţinut 3.300.000 de pomi altoiţi, adică de 10 ori mai mult decît s-a produs în perioada 1942—1947. Între anii 1948 şi 1957 s-au plantat peste 14.000 ha de livezi în masiv în cadrul gospodăriilor agricole de stat, 3.000 ha de livezi în masiv în sectorul socialist-cooperatist, precum şi 10.000.000—15.000.000 de pomi în grădinile ţărăneşti.

Aplicînd regulile agrotehnice, numeroase gospodării agricole socialiste şi gospodării individuale au obţinut producţii mari de fructe, lichidînd caracterul periodic de rodire, cea mai mare racilă a pomiculturii.

La pepiniera Istriţa din raionul Mizil, de 10 ani la rînd se obţin recolte de prune variind între 5.000 şi 12.000 kg la hectar, cu o producţie medie de 8.000 kg la hectar. La staţiunea experimentală pomicolă Voineşti din raionul Tîrgovişte, producţia medie pe 6 ani la mere soiul Ionathan este de 19.500 kg la hectar. Producţii pînă la 17.000 kg de mere la hectar au obţinut şi numeroşi ţărani individuali din comunele Cîndeşti-Vale, Voineşti, Dragodăneşti din raionul Tîrgovişte.

Cu toate aceste rezultate, care vorbesc despre marile resurse existente în ridicarea productivităţii livezilor, situaţia generală a pomiculturii continuă să rămînă nesatisfăcătoare din cauza ritmului slab de introducere a agrotehnicii înaintate.

Cunoscînd condiţiile foarte prielnice pentru cultura pomilor, mai ales în regiunea dealurilor şi colinelor, este necesar să se elaboreze un plan de dezvoltare în perspectivă a dezvoltării pomiculturii în ţara noastră, plan care să se bazeze pe lucrarea de zonare şi raionare a pomiculturii.

Pe sortimente, producţia de fructe va trebui să atingă în 1970 următoarele proporţii: mere — circa 28%, faţă de 15% cît avem în prezent; pere — 8%, faţă de 4%; caişi — peste 4%, faţă de 2%; pruni — 38%, faţă de 65%; nuci — 7%, faţă de 3% etc.

Prin această orientare a producţiei pomicole, axată pe mărirea procentului speciilor valoroase şi în special a mărului, se va putea asigura îmbunătăţirea continuă a aprovizionării cu fructe proaspete a populaţiei pe o perioadă mai îndelungată în timpul iernii.

Planul de dezvoltare a pomiculturii trebuie să cuprindă măsuri de refacere a plantaţiilor de pomi îmbătrînite, de extindere a suprafeţelor cultivate cu pomi; în special trebuie luate măsuri de mărire a productivităţii livezilor pe rod, prin executarea lucrărilor agrotehnice înaintate, menite să lichideze periodicitatea de rodire a pomilor, care aduce în fiecare an mari pagube economiei naţionale.

Se va acorda o atenţie deosebită culturii mărului în bazinele pomicole Baia Mare, Bistriţa, Geoagiu, Haţeg, Caransebeş, Rîmnicu Vîlcea, Curtea de Argeş, Voineşti, Rădăşeni-Fălticeni; culturii caisului şi piersicului în zona podgoriilor din sudul şi vestul ţării, la Ostrov, Dealu Mare, Oradea, Şimleul Silvaniei, Sînnicolau Mare; culturii nucului în bazinele Sebeşel, Călimăneşti, Buzău, Vrancea şi prunului în regiunea Piteşti, la Vălenii de Munte şi Buzău.

Pînă în 1970 va trebui ca numărul de pomi să ajungă la 140.000.000 de bucăţi, din care 80.000.000 plantaţi în livezi masive şi care să asigure o producţie anuală de 1.800.000 de tone de fructe, ceea ce va însemna o cantitate de 75 kg de fructe de fiecare locuitor, faţă de 36 kg cît avem astăzi.

Ca şi în viticultură, în această acţiune asigurarea producerii materialului săditor este factorul hotărîtor. Ministerul Agriculturii şi Silviculturii împreună cu comitetele executive ale Sfaturilor populare, vor trebui să organizeze producţia de pomi altoiţi în pepinierele pomicole, astfel ca numărul de pomi altoiţi produşi în fiecare an să crească de la 3.200.000 de bucăţi, cît se vor produce în 1958, la 10.000.000 de bucăţi.

Producerea materialului săditor se va face în pepiniere amplasate cît mai aproape de bazinele pomicole, respectîndu-se cu stricteţe procentul pe specii şi soiuri stabilit prin raionarea pomiculturii.

Pentru a evita irosirea materialului săditor pomicol (care are nevoie de un ciclu de producţie de 3 ani), va trebui ca majoritatea pomilor să fie folosiţi cu precădere pentru înfiinţarea de plantaţii în masive din sectorul socialist al agriculturii.

Noile livezi trebuie organizate în zona dealurilor şi colinelor, pe terenurile cele mai propice acestor culturi, ţinîndu-se seama de recomandările agrotehnice, de indicaţiile privind lupta împotriva eroziunii solului, precum şi de perspectivele mecanizării lucrărilor în pomicultură.

Un mare rol în dezvoltarea viticulturii şi pomiculturii îl va avea organizarea de către Ministerul Agriculturii şi Silviculturii şi Sfaturile populare a unor manifestări ca „ziua sădirii pomilor", „sărbătoarea culesului viilor", „săptămîna fructelor", precum şi a unor concursuri şi expoziţii raionale şi regionale privind producţia vitipomicolă. Este necesar să se organizeze concursuri şi expoziţii republicane ale vinului şi fructelor pe baza indicilor de cantitate şi calitate în ce priveşte strugurii, vinul şi fructele. Participanţilor distinşi la concursuri să li se acorde diplome şi medalii care să comporte anumite avantaje de ordin material.

CADRE BINE PREGĂTITE PENTRU AGRICULTURĂ. CUCERIRILE ŞTIINŢEI ÎN SLUJBA SPORIRII PRODUCŢIEI AGRICOLE

Tovarăşi,

Sarcinile mari şi din ce în ce mai complexe ale agriculturii noastre, dezvoltarea ei pe baza introducerii mecanizării şi tehnicii moderne şi a aplicării metodelor ştiinţifice, cursul accentuat al procesului de transformare socialistă a agriculturii cer îmbunătăţirea pregătirii teoretice şi practice a specialiştilor din agricultură şi ridicarea la un nivel mai înalt a cercetărilor ştiinţifice legate de practica agricolă.

În anii puterii populare s-a dat o largă extindere învăţămîntului agricol de toate gradele. Faţă de 4 facultăţi în trecut, avem astăzi în ţară 5 institute de învăţămînt agronomic, în care se pregătesc peste 5.000 de studenţi ca viitori ingineri agronomi, ingineri zootehnişti, ingineri mecanizatori şi hidroamelioratori, ingineri hortiviticultori şi medici veterinari. De asemenea, s-a extins reţeaua şcolilor agricole profesionale şi a şcolilor tehnice.

Agricultura dispune astăzi de un număr de 12.333 de cadre cu pregătire superioară, 15.895 de cadre cu pregătire medie şi peste 80.000 de muncitori cu pregătire în diferite şcoli agricole profesionale. Pe măsura extinderii sectorului socialist în agricultură, s-a dat o mare atenţie pregătirii, din rîndurile colectiviştilor, a cadrelor de conducere ale gospodăriilor agricole colective.

După calcule preliminare, pentru îndrumarea şi conducerea calificată a tuturor ramurilor agriculturii va trebui să avem în cîţiva ani un număr de peste 20.000 de cadre tehnice agricole cu studii superioare şi circa 70.000—80.000 de cadre tehnice agricole cu pregătire medie. *Învăţămîntul profesional agricol trebuie să devină un învăţămînt de masă, în care să se poată pregăti un număr cît mai mare de tineri din rîndurile ţărănimii cooperativizate, muncitori din gospodăriile agricole de stat şi S.M.T.-uri, ca astfel să dăm agriculturii un tip nou de muncitor al ogoarelor, bine pregătit pentru a smulge pămîntului cît mai multe roade.*

Îmbunătăţirea pregătirii teoretice a cadrelor în învăţămîntul agricol superior trebuie să meargă mînă-n mînă cu îmbunătăţirea pregătirii practice. Este necesar ca practica studenţilor să fie organizată pe cicluri întregi de producţie, în cele mai bune gospodării agricole de stat, gospodării agricole colective şi staţiuni de maşini şi tractoare.

Inginerilor agronomi şi zootehnişti le cerem astăzi să aibă cunoştinţe în domenii mult mai diferite decît în trecut. Ei trebuie să cunoască şi să mînuiască maşinile agricole şi diferite agregate ce se folosesc în agricultură, să aibă temeinice cunoştinţe de economie agrară şi de organizare a întreprinderilor agricole socialiste, de organizare a producţiei agricole în unităţi mari, multilateral dezvoltate.

Cercetările şi experimentările ştiinţifice sînt în ultimii ani mai legate de cerinţele practicii, de sarcina ridicării producţiei agricole vegetale şi animale. Oamenii de ştiinţă din agricultură au obţinut unele realizări importante în crearea de noi soiuri de plante şi rase de animale şi în îmbunătăţirea celor existente, în elaborarea unor măsuri agrotehnice diferenţiate şi a unor norme de hrănire raţională a animalelor, în combaterea unor boli contagioase la animale, în folosirea economică a unor maşini agricole.

Lupta pentru dezvoltarea agriculturii, pentru sporirea producţiei agricole ridică mereu probleme noi care cer o rezolvare corespunzătoare din partea oamenilor de ştiinţă. Avem nevoie de noi soiuri de grîu mai productive, rezistente la ger şi la secetă, la boli şi dăunători, dar rezistente mai ales la cădere şi la scuturare, pentru a putea fi recoltate mecanizat, fără pierderi.

Sînt ani de zile de cînd institutele de cercetări au anunţat soiuri de grîu de mare perspectivă, dar aceste soiuri, cultivate în condiţii de producţie, nu s-au dovedit mai bune decît soiurile care se găsesc în cultură, şi din această cauză nu au căpătat o largă răspîndire în producţie.

În multe ţări care cultivă porumbul pe suprafeţe mai întinse s-au introdus şi generalizat în producţie hibrizi dubli de porumb, care dau importante sporuri de producţie faţă de soiurile selecţionate. Deşi la noi în ţară porumbul este cultura de bază, nu avem încă hibrizi dubli proprii (autohtoni) în producţie.

Institutul de cercetări pentru cultura porumbului, înfiinţat anul trecut, trebuie să intensifice în mod deosebit munca de creare a hibrizilor dubli şi de producere a seminţei hibride, pentru ca an de an suprafeţe tot mai mari să fie cultivate cu porumb hibrid de mare productivitate.

În Uniunea Sovietică şi în ţările de democraţie populară se cultivă soiuri de grîu şi hibrizi de porumb de mare productivitate, soiuri de sfeclă de zahăr cu un conţinut mai mare de zahăr, soiuri de floarea-soarelui cu un procent mai mare de ulei. Aceste soiuri trebuie experimentate în condiţiile din ţara noastră şi răspîndite în cultură acolo unde dau rezultate bune.

Pentru ca munca de creare de noi soiuri de plante să fie mai rodnică este necesar ca institutele noastre de cercetări să colaboreze strîns cu institutele ştiinţifice din Uniunea Sovietică, din ţările de democraţie populară, ca şi cu institutele ştiinţifice din alte ţări care au rezultate deosebite. Schimbul permanent de materiale, lucrări ştiinţifice şi seminţe cu aceste institute va permite oamenilor noştri de ştiinţă să nu bătătorească drumuri parcurse de alţii, să dea un nou şi puternic avînt muncii ştiinţifice, obţinînd importante rezultate teoretice şi practice.

Un rol din ce în ce mai important în acţiunea pentru sporirea producţiei la hectar revine chimizării agriculturii, folosirii îngrăşămintelor minerale, precum şi substanţelor insectofungicide şi herbicidelor pentru combaterea bolilor, dăunătorilor şi buruienilor din culturile agricole.

La noi îngrăşămintele minerale se folosesc de multe ori la întîmplare, pentru că nu sînt bine cunoscute particularităţile solului, nevoia de îngrăşăminte a culturilor şi tehnica încorporării îngrăşămintelor minerale în sol. Este necesar ca oamenii de ştiinţă

să elaboreze o metodologie simplă pentru a putea determina nevoia de îngrăşăminte minerale a diferitelor plante de cultură cultivate pe soluri diferite şi să extindă experienţele cu îngrăşămintele minerale, pentru a putea stabili folosirea lor raţională şi economică pe diferite soluri şi pentru diferite culturi.

Oamenii de ştiinţă care lucrează în domeniul creşterii animalelor vor trebui să-şi înscrie în planurile lor tematice probleme legate de sporirea producţiei de lapte şi de carne, de creşterea şi îngrijirea animalelor în cîmp deschis, cu şoproane şi adăposturi simple şi ieftine, spre a se putea reduce preţul de cost al cărnii. E necesar să se stabilească raţii de hrănire la toate speciile de animale, în care porumbul, şi mai ales, porumbul însilozat să constituie alimentul de bază.

Constructorii de maşini agricole şi-au însuşit şi au adaptat maşinile şi tractoarele nou introduse la condiţiile specifice ţării noastre; aceste sisteme de maşini trebuie îmbunătăţite, perfecţionate. Oamenilor de ştiinţă care lucrează în domeniul mecanizării le revine sarcina să stabilească pe bază de studii şi cercetări cele mai corespunzătoare tractoare şi maşini-agricole, cu mare randament în lucru, potrivite pentru diferite culturi şi condiţii de sol din ţara noastră.

Pentru ramuri ale agriculturii atît de importante ca viticultura, pomicultura, legumicultura va trebui să se stabilească sistema de maşini, luîndu-se în studiu maşinile existente la noi în ţară, maşinile care se folosesc în Uniunea Sovietică şi în ţările de democraţie populară, precum şi în alte ţări unde mecanizarea acestor ramuri de producţie agricolă este avansată. Este necesar, de asemenea, să se stabilească o sistemă de maşini pentru mecanizarea lucrărilor care cer un volum mare de lucru în creşterea animalelor, pentru recoltatul şi prepararea furajelor şi altele.

Trebuie să se acorde o importanţă mult mai mare studiului problemelor economice şi de organizare a muncii şi a producţiei în vederea sporirii eficienţei economice şi asigurării rentabilităţii în întreprinderile agricole socialiste.

Institutele de cercetări ştiinţifice au datoria de a-şi întocmi planuri tematice pe o perioadă mai îndelungată, legate de perspectivele generale de dezvoltare a agriculturii şi de cerinţele concrete ale principalelor regiuni agricole. Rezultatele ştiinţifice obţinute de cercetătorii din institute şi staţiuni experimentale să fie verificate în practică, în condiţiile concrete ale producţiei agricole.

Verificarea în producţie a rezultatelor experimentale va scoate la iveală noi probleme de cercetare, menite să ducă mai departe cuceririle ştiinţei, în slujba dezvoltării nelimitate a producţiei agricole.

Partidul şi guvernul, oamenii muncii de la oraşe şi sate dau o înaltă apreciere activităţii creatoare a oamenilor de ştiinţă, care au de adus o mare contribuţie la rezolvarea problemelor importante privind sporirea producţiei agricole, ridicarea continuă a nivelului de trai al poporului muncitor, propăşirea patriei şi progresul social.

ESTE ÎN INTERESUL ÎNTREGII POPULAŢII CA ÎN FONDUL CENTRAL AL STATULUI SĂ INTRE CANTITĂŢI CÎT MAI MARI DE PRODUSE AGRICOLE

Tovarăşi,

Politica partidului şi guvernului este îndreptată permanent spre ridicarea continuă a nivelului de viaţă al oamenilor muncii de la oraşe şi sate, pe măsura progreselor realizate în dezvoltarea economică a ţării. Pentru realizarea acestei politici este deosebit de important ca, pe baza sporirii producţiei agricole, să sporească necontenit cantităţile de produse agricole care intră în fondul central al statului. Din fondul central de produse agricole al statului se asigură aprovizionarea populaţiei oraşelor şi centrelor industriale, precum şi a populaţiei ţărăneşti din regiunile cu producţie agricolă insuficientă, aprovizionarea industriei cu materii prime agricole, crearea stocurilor pentru export şi a rezervelor de stat.

Este în interesul întregii populaţii muncitoare de la oraşe şi sate ca în fondul central al statului să intre cantităţi cît mai mari de produse agricole.

Pînă la începutul anului trecut, fondul central al statului la produse agricole se constituia, într-o bună măsură, pe baza sistemului de cote obligatorii.

În toată perioada de aplicare a sistemului de cote obligatorii, care a corespuns pe deplin necesităţilor perioadei respective de dezvoltare a economiei naţionale, ţărănimea, în marea ei majoritate, şi-a îndeplinit cu cinste şi spirit patriotic îndatoririle către stat aducînd astfel o contribuţie importantă la întărirea alianţei între clasa muncitoare şi ţărănimea muncitoare, la întărirea regimului democrat-popular, la construcţia socialismului în ţara noastră.

Creşterea puterii economice, sporirea producţiei industriale şi agricole au permis partidului şi guvernului ca, începînd din 1953, să introducă treptat diferite forme de contractări şi achiziţii la plante tehnice şi industriale, la legume şi fructe, la struguri, la animale şi produse animale, pregătind în mod sistematic condiţiile pentru schimbarea sistemului de formare a fondului central de produse agricole.

La sfîrşitul anului 1956 Comitetul Central al partidului şi guvernul Republicii noastre Populare au hotărît desfiinţarea sistemului de cote obligatorii pentru aproape toate produsele agricole şi, în locul lui, extinderea schimbului dintre oraş şi sat pe baze comerciale. La temelia relaţiilor economice între clasa muncitoare şi ţărănime au fost puse forme de schimb care lărgesc iniţiativa ţărănimii şi îi dezvoltă interesul material pentru mărirea producţiei agricole. Ţărănimea a primit bine această hotărîre, în care a văzut un nou şi puternic sprijin acordat de către clasa muncitoare, de către statul democrat-popular.

În prezent, izvoarele principale pentru acoperirea fondului central de produse agricole sînt resursele proprii ale statului (pro-

ducția gospodăriilor agricole de stat, plata în natură pentru muncile S.M.T., uiumurile etc.), precum și contractările și achizițiile de produse agricole, la preț de înțelegere cu producătorii agricoli.

Luînd hotărîrea de desființare a cotelor obligatorii la principalele produse agricole și de trecere la sistemul contractărilor, partidul și guvernul au contat de la început pe sprijinul și înțelegerea țărănimii muncitoare, pe interesul ei de a vinde statului surplusul său de produse agroalimentare.

După cum a dovedit-o experiența de cîțiva ani a contractărilor la alte produse agricole, precum și experiența de un an a folosirii contractărilor de cereale, acest sistem este avantajos pentru țărănimea muncitoare cît și pentru stat.

Sistemul contractărilor oferă gospodăriilor agricole colective, cooperativelor agricole de producție, întovărășirilor agricole, țăranilor muncitori cu gospodării individuale posibilitatea valorificării întregului surplus de produse agroalimentare la prețuri avantajoase, stabile, punîndu-i la adăpost de oscilațiile pieței, ca și de tendințele speculative ale intermediarilor particulari.

Încheind cu organizațiile comerciale de stat și cu cooperativele de consum contracte de livrare a produselor agricole, gospodăriile colective, cooperativele agricole de producție, întovărășirile și țăranii muncitori cu gospodării individuale își pot organiza producția, ținînd seama de necesitățile gospodăriilor și de angajamentele luate prin contracte.

Prin sistemul contractărilor se asigură o legătură mai strînsă între industrie și agricultură, se intensifică schimbul dintre oraș și sat prin legături economice tot mai permanente și mai organizate, se întărește alianța între muncitori și țărani.

Contractările dau gospodăriilor colective, cooperativelor de producție și întovărășirilor agricole posibilitatea să-și stabilească producția și valorificarea pe un plan în prealabil întocmit, care prevede livrări de cantități cerute de produse agricole, la termene fixate și la prețuri stabile. În același timp contractările constituie

pentru ele mijlocul principal și sigur de sporire a veniturilor bănești, necesare pentru dezvoltarea avuției obștești și producției, precum și pentru a putea repartiza membrilor avansuri în bani în tot timpul anului.

În 1957 contractările au luat extindere, încheindu-se contracte pentru o cantitate de 261.000 de tone de grîu, 270.000 de tone de porumb, 85.000 de tone de floarea-soarelui, 14.000 de tone de orzoaică. La contractările de cereale au participat aproape toate gospodăriile colective și o mare parte din întovărășirile agricole. De asemenea s-au încheiat contracte cu un număr important de gospodării individuale și cu membri ai gospodăriilor din sectorul socialist-cooperatist.

Imensa majoritate a producătorilor agricoli contractanți și-au respectat obligațiile contractuale. Rezultate bune s-au obținut și la contractarea altor produse agricole, cum sînt plantele tehnice, legumele, lîna, laptele.

Mersul contractărilor de cereale din recolta nouă arată că, pînă acum, pe primul loc la încheierea contractelor de livrare a principalelor produse agricole se află regiunea Constanța, care încă de la 20 martie a îndeplinit sarcina de încheiere a contractelor pentru cantitățile prevăzute la grîu-secară și porumb și a depășit aceste cantități.

Am arătat că una din cele mai importante surse de formare a fondului central o constituie livrările gospodăriilor agricole de stat. În cursul anului trecut G.A.S.-urile au livrat fondului central cantitatea de peste 380.000 de tone de grîu-secară, afară de alte produse agricole. Aplicînd măsurile menite să asigure lărgirea suprafețelor la peste 1.000.000 ha arabil, mecanizarea completă a culturii cerealelor, folosirea de sămînță de înaltă productivitate, gospodăriile de stat vor putea spori an de an livrările de cereale, asigurîndu-și în același timp porumbul și celelalte furaje concentrate necesare pentru a ajunge în 1960 la întreținerea și îngrășarea a peste 1.000.000 de porci. În anii următori trebuie să crească

simțitor cantitățile de carne, struguri, fructe, vin, sfeclă de zahăr, semințe livrate de către gospodăriile agricole de stat.

O altă sursă importantă a fondului central o reprezintă plata în natură pentru muncile S.M.T. și uiumurile, care vor crește pe măsura extinderii sectorului socialist în agricultură, datorită extinderii mecanizării în vederea creșterii producției la hectar.

Fondul central de produse agroalimentare al statului se întemeiază deci pe resurse sigure, care, datorită transformării socialiste a agriculturii și creșterii producției agricole, devin tot mai însemnate.

În ultimul timp au venit din diferite regiuni propuneri ale gospodăriilor socialist-cooperatiste de a încheia cu statul contracte pe termen lung.

Asemenea propuneri sînt pe deplin întemeiate, căci ele corespund intereselor producătorilor agricoli de a-și avea asigurate pe o durată mai mare avantajele contractărilor, cît și intereselor statului de a planifica resursele de produse agricole și de a-și întocmi un program rațional și economic de folosire a acestor resurse pe un termen mai lung.

În condițiile în care relațiile dintre oraș și sat se bazează într-o măsură tot mai mare pe raporturi contractuale, crește considerabil rolul cooperației de consum, nu numai în aprovizionarea satelor cu diferite mărfuri necesare, dar și în cumpărarea de la producătorii agricoli a surplusului de produse prin contractări și achiziții. Aceasta cere îmbunătățirea radicală a activității cooperației de consum, pentru a realiza o cotitură în valorificarea produselor agricole.

Dezvoltarea sistemului de contractări și achiziții va avea drept efect sporirea cantităților de produse agricole disponibile pentru lărgirea relațiilor comerciale cu celelalte state, în interesul țărănimii muncitoare, al tuturor oamenilor muncii și al întregii economii naționale.

În trecut Romînia exporta mari cantități de cereale și animale. În anii 1934—1938 s-au exportat în medie cîte 540.000 de tone de porumb; în 1938 s-au exportat peste 40.000 de bovine, aproape 200.000 de porci vii, peste 10.000 de chintale de păsări tăiate, precum și unele cantități de carne, slănină, bacon.

În noile condiții social-economice, țara noastră are largi posibilități de afirmare pe piața mondială ca exportatoare de cereale, de carne, de preparate de carne, de bacon, de produse agricole prelucrate în țară și ridicate la o valoare mai mare prin industrializare. Putem și trebuie să mărim exportul de struguri, legume, fructe, vinuri, semințe de legume și plante de nutreț și altele.

Exportul acestor produse constituie o sursă importantă de venituri. Dacă în locul exportului de porumb am asigura creșterea și îngrășarea de porci, prin exportarea acestora am putea realiza sume importante în devize, în schimbul cărora am putea importa și pune în funcțiune fabrici de îngrășăminte chimice, de cauciuc, de anvelope, de mase plastice și de fibre sintetice, mărind producția mijloacelor de producție și a bunurilor de larg consum. Obținînd creșterea numărului de animale prin folosirea porumbului ca principală bază furajeră, cu contravaloarea numai a 1.000 de vagoane de carne exportată am putea importa circa 10.000 de animale din soiurile cele mai bune pentru îmbunătățirea raselor locale, ceea ce ar reprezenta o contribuție importantă la dezvoltarea ramurii creșterii vitelor și la mărirea productivității lor.

În lumina posibilităților reale ale dezvoltării agriculturii, fiecare gospodărie agricolă socialistă, fiecare producător agricol, prin participarea activă la valorificarea produselor agricole prin contractări cu statul, poate contribui nu numai la satisfacerea nevoilor de aprovizionare a populației, ci și la crearea de disponibilități tot mai mari pentru export.

Dezvoltarea relațiilor de schimb între oraș și sat pe baze comerciale, contractarea pe termen lung a vînzării de produse

agricole către stat, pe bază de înțelegere, la prețuri convenabile pentru țărani și pentru stat, deschide țărănimii muncitoare mari perspective de ridicare a nivelului ei de trai, consolidează alianța între clasa muncitoare și țărănimea muncitoare, întărește statul democrat-popular.

CAUZA RIDICĂRII AGRICULTURII ESTE CAUZA ÎNTREGULUI POPOR MUNCITOR

Tovarăşi,

Sub conducerea încercată a partidului clasei muncitoare, oamenii muncii din orașele și satele Romîniei au sfărîmat lanțurile exploatării capitalisto-moșierești și imperialiste.

Acum marile și feluritele bogății ale pămîntului țării noastre sînt bunul poporului muncitor. Pe calea arătată de partid și luminată de învățătura marxist-leninistă, muncitorii, țăranii muncitori și intelectualii înaintați desfășoară cu însuflețire o muncă cu adevărat eroică de punere în valoare a acestor bogății, în scopul făuririi unei economii socialiste înfloritoare, capabilă să asigure oamenilor muncii un trai îmbelșugat și cult.

A munci cu hărnicie pentru sporirea producției agricole, chezășuind astfel propria lor bunăstare, a ridica agricultura noastră la înălțimea cerințelor puse de dezvoltarea industriei socialiste și de nevoile crescute de consum ale maselor, a da industriei alimentare, textile, de încălțăminte mai multă materie primă, a pune la îndemîna populației mai multă pîine, mai multă carne, mai mult lapte și unt, mai multe grăsimi, ouă, lînă — iată o sarcină de uriașă răspundere care stă nemijlocit în fața oamenilor muncii de la sate.

Nu este țăran muncitor care să nu simtă zi de zi marele sprijin pe care-l dă clasa muncitoare, statul democrat-popular pentru îmbunătățirea condițiilor sale de viață.

Partidul și guvernul se adresează țăranilor colectiviști, întovărășiți, lucrătorilor din gospodăriile de stat și S.M.T.-uri, țăranilor muncitori cu gospodării individuale, chemîndu-i să-și pună toate puterile și priceperea în slujba ridicării producției agricole vegetale și animale. Rezultatele obținute pînă acum arată că harnica noastră țărănime muncitoare va răspunde cu cinste acestei chemări.

Făurirea unei agriculturi înaintate, a unui belșug de produse agricole și a unui înalt nivel de trai pentru oamenii muncii de la orașe și sate este posibilă numai pe calea transformării socialiste a agriculturii. De aceea partidul sfătuiește pe țăranii muncitori cu gospodării individuale să urmeze exemplul sutelor de mii de familii țărănești care s-au convins că locul lor este în rîndurile unităților agricole cooperatiste.

Partidul cheamă pe țăranii colectiviști, întovărășiți, membri ai cooperativelor de producție, pe lucrătorii S.M.T.-urilor și gospodăriilor agricole de stat să facă din fiecare unitate socialistă o unitate fruntașă, exemplu însuflețitor pentru masele țărănimii muncitoare!

Cauza ridicării agriculturii este cauza întregului popor muncitor.

Partidul este convins că clasa noastră muncitoare, eroicul stegar al construcției socialiste, nu-și va cruța eforturile pentru a veni în sprijinul țărănimii muncitoare, înzestrînd agricultura cu tot mai multe mașini agricole, îngrășăminte, chimicale și trimițînd la sate, prin comerțul socialist, mărfuri de larg consum în cantități sporite.

Nu ne îndoim că oamenii de știință, agronomii, învățătorii, toți intelectualii devotați intereselor poporului își vor pune cu rîvnă sporită cunoștințele în slujba operei patriotice de reorganizare socialistă a agriculturii, de introducere pe scară largă a cuceririlor științei și tehnicii moderne în practica agricolă și de răspîndire a culturii la sate.

Organizaţiile de partid au îndatorirea de cinste şi de înaltă răspundere de a desfăşura în masa ţăranilor muncitori o largă şi multilaterală activitate organizatorică şi politică-educativă, mobilizînd-o în vederea îndeplinirii sarcinilor ce ne stau în faţă, în vederea sporirii producţiei agricole vegetale şi animale, ridicării nivelului de trai material şi cultural al oamenilor muncii de la oraşe şi sate, înfăptuirii cu succes a operei de transformare socialistă a agriculturii.

Aceste sarcini mari trebuie să se afle şi în centrul preocupărilor organelor locale ale puterii de stat — Sfaturile populare.

În frunte cu partidul, oamenii muncii au obţinut victoria asupra claselor exploatatoare, au învins nenumărate greutăţi şi piedici în drumul spre socialism. Unirea face puterea — spune înţelepciunea poporului. Alianţa frăţească a clasei muncitoare cu ţărănimea muncitoare şi cu intelectualitatea înaintată, sub conducerea partidului — iată acea armă minunată care dă oamenilor muncii puterea de a înfrînge orice vrăjmaş, de a porunci naturii şi a o sili să ne dea rod mai bogat, de a asigura victoria deplină a socialismului.

Trăiască unitatea de nezdruncinat a poporului nostru în jurul partidului şi guvernului!

Trăiască Partidul Muncitoresc Romîn, călăuza încercată a oamenilor muncii de la oraşe şi sate în lupta pentru bunăstare şi socialism!

Trăiască clasa noastră muncitoare şi ţărănimea noastră muncitoare înfrăţite în lupta pentru construirea socialismului!

Trăiască şi înflorească patria noastră, Republica Populară Romînă!

(Expunerea tovarăşului Gh. Gheorghiu-Dej a fost subliniată în repetate rînduri cu puternice aplauze. La încheierea expunerii, în sală răsună urale. Întreaga asistenţă, în picioare, ovaţionează îndelung, exprimînd hotărîrea oamenilor muncii din patria noastră

de a întări alianţa dintre clasa muncitoare şi ţărănimea muncitoare, unitatea poporului în jurul partidului şi guvernului, hotărîrea de a munci neobosit pentru realizarea de noi şi mari succese în transformarea socialistă a agriculturii şi sporirea producţiei agricole).

„Scînteia" nr. 4.181 şi 4.182
din 4 şi 5 aprilie 1958

CUVÎNTARE ROSTITĂ LA MITINGUL OAMENILOR MUNCII DIN CAPITALĂ ŢINUT ÎN CINSTEA DELEGAŢIEI DE PARTID ŞI GUVERNAMENTALE A R. P. POLONE

— 14 mai 1958 —

Tovarăşi şi tovarăşe,

În numele Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Romîn, al guvernului Republicii Populare Romîne şi al întregului nostru popor salutăm din toată inima delegaţia de partid şi guvernamentală a Poloniei frăţeşti, în frunte cu primul secretar al Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Unit Polonez, tovarăşul Wladyslaw Gomulka, şi preşedintele Consiliului de Miniştri al Republicii Populare Polone, tovarăşul Iosef Cyrankiewicz.

Poporul nostru a întîmpinat pretutindeni pe scumpii noştri oaspeţi cu dragoste şi bucurie, cu tradiţionala ospitalitate pe care o arată prietenilor săi adevăraţi.

Popoarele noastre sînt unite prin legături trainice de prietenie. Pe vreme bună şi pe furtună, la bucurie şi necaz, popoarele romîn şi polonez sînt şi vor rămîne pentru totdeauna prieteni nedespărţiţi, ca popoare care, învingînd nenumărate greutăţi, în ciuda împotrivirii înverşunate a claselor exploatatoare, au instaurat puterea populară şi pe care le uneşte comunitatea năzuinţelor şi a ţelurilor lor: construirea socialismului şi asigurarea păcii în lume.

Eliberate de glorioasa Armată Sovietică, popoarele noastre au luptat pentru zdrobirea fascismului german. Ele nutresc aceleaşi sentimente de recunoştinţă faţă de marea lor prietenă Uniunea Sovietică, faţă de eroicul popor sovietic, care le-a ajutat să se elibereze de lanţul sclaviei fasciste şi să-şi ia soarta în propriile mîini.

Sîntem strîns legaţi prin faptul că în ambele ţări puterea aparţine eroicei clase muncitoare aliată cu ţărănimea muncitoare şi cu intelectualitatea legată de popor, că forţa conducătoare în ambele state este partidul, avangarda călită în lupta clasei muncitoare.

Ne leagă munca noastră comună pentru înflorirea şi propăşirea ţărilor noastre, realizările obţinute în colaborare frăţească cu ţările lagărului socialist, în frunte cu Uniunea Sovietică.

Prietenia noastră are rădăcini în legăturile dintre mişcările muncitoreşti şi progresiste din ţările noastre, în vechile legături culturale dintre popoarele romîn şi polonez. Oamenii muncii din ţara noastră cunosc şi preţuiesc tradiţiile de luptă revoluţionară ale clasei muncitoare poloneze, întruchipate în asemenea figuri luminoase ca Jaroslav Dombrowski, comandant al trupelor Comunei din Paris, sau înflăcăratul bolşevic Felix Dzerjinski, tovarăş de luptă al marelui Lenin.

Poporul romîn preţuieşte aportul ştiinţei şi culturii polone la tezaurul cultural al omenirii, cinsteşte pe marii fii ai poporului polonez — renumiţii oameni de ştiinţă Nicolai Copernic şi Maria Sklodowska-Curie, marele compozitor Chopin, clasicul literaturii polone Adam Mickiewicz.

Partidele comuniste din ţările noastre, muncitorii, ţăranii, intelectualii progresişti au militat încă în vremurile regimului burghezo-moşieresc pentru o alianţă între oamenii muncii romîni şi polonezi, bazată pe năzuinţele de libertate şi adevăratele interese naţionale ale popoarelor lor. Manifestul comun din 1 august 1931 al Partidului Comunist din Romînia şi al Partidului Comunist Polonez arată că „frontului unic al capitaliştilor şi moşierilor, frontului unic al statelor-majore militare, muncitorii, ţăranii şi soldaţii polonezi şi romîni îi vor opune frontul unic muncitoresc-ţărănesc, frontul luptei contra puterii capitaliştilor şi moşierilor care pregătesc războiul, frontul luptei pentru un guvern muncitoresc-ţărănesc".

Această alianţă trainică de nezdruncinat a celor două popoare, bazată pe prietenia şi solidaritatea internaţionalistă dintre oamenii muncii din ţările noastre, a devenit posibilă abia după ce popoarele noastre, eliberate, au devenit stăpîne pe destinele lor. Ea şi-a găsit o puternică expresie în Tratatul de prietenie, colaborare şi asistenţă mutuală dintre Republica Populară Romînă şi Republica Populară Polonă, încheiat în 1949.

În decursul celor 9 ani care au trecut de la semnarea tratatului, relaţiile noastre de colaborare multilaterală şi într-ajutorare frăţească s-au dezvoltat continuu.

O nouă contribuţie la dezvoltarea acestor relaţii este vizita delegaţiei polone în ţara noastră şi tratativele pe care le-am dus în spirit de înţelegere tovărăşească. Cele două părţi au hotărît să adîncească şi să lărgească colaborarea multilaterală şi schimbul de experienţă atît între partidele noastre cît şi între cele două state. Tratativele noastre au constituit o puternică manifestare a unităţii indisolubile şi a prieteniei de nezdruncinat care leagă între ele ţările lagărului socialist.

În numele prieteniei noastre sincere şi trainice, poporul nostru îşi deschide cu bucurie inima, salutîndu-vă, dragi prieteni, ca oaspeţi doriţi ai ţării sale.

Tovarăşi,

În anii puterii populare, popoarele noastre au obţinut mari succese în lupta pentru lichidarea înapoierii economice, pentru dezvoltarea multilaterală a economiei şi culturii din ţările lor, pentru construirea socialismului.

Datorită politicii juste de industrializare socialistă a ţării duse de Partidul Muncitoresc Unit Polonez, producţia industrială globală a Poloniei a crescut de aproximativ 5 ori în comparaţie cu perioada dinaintea războiului.

O serie de ramuri industriale s-au dezvoltat într-un ritm rapid, necunoscut în trecut, îndeosebi industria carboniferă, metalurgică, energetică, de materiale de construcţie. Au fost create noi ramuri de producţie şi s-au dezvoltat altele, slab dezvoltate în trecut: industria de construcţii navale, de automobile, de rulmenţi, de maşini-unelte grele, de utilaj electric greu, de fibre artificiale, de mase plastice.

În timp ce în 1937 producea 43 kg de oţel pe cap de locuitor, în 1955 Polonia producea 162 kg, depăşind cu peste 60% media mondială.

S-au dezvoltat ştiinţa, cultura, învăţămîntul de toate gradele. Partidul Muncitoresc Unit Polonez şi guvernul Republicii Populare Polone acordă multă atenţie ridicării nivelului de trai material şi cultural al poporului. Polonia a devenit în anii puterii populare o ţară care se deosebeşte ca de la cer la pămînt de vechea Polonie a panilor. Orice încercări ale duşmanilor poporului polonez de a minimaliza succesele obţinute de acesta în anii democraţiei populare sînt zadarnice. Nu pot fi ascunse faptele cu care se mîndreşte poporul muncitor din Republica Populară Polonă şi de care se bucură prietenii Poloniei democrat-populare.

Ca ţară care construieşte socialismul, cunoaştem din propria experienţă că o operă constructivă de asemenea proporţii uriaşe cum este aceea a făuririi unei noi orînduiri sociale nu se înfăptuieşte cît ai bate din palme. Dar clasa muncitoare din ţările socialiste, în fruntea tuturor oamenilor muncii, şi-a demonstrat în mod strălucit capacitatea de a făuri noua orînduire, fără burghezie şi împotriva burgheziei.

Tovarăşi,

În anii democraţiei populare, poporul romîn a înfăptuit profunde transformări revoluţionare, care au schimbat radical faţa ţării.

Pe baza aplicării politicii partidului de industrializare socialistă a ţării a fost creată o puternică industrie, temelie a dezvoltării întregii economii naţionale. Faţă de perioada antebelică, producţia industriei siderurgice a crescut în 1956 de 3,4 ori, produc-

ţia de energie electrică — de 7,4 ori, producţia petroliferă — de 2 ori, producţia industriei bunurilor de consum — de 3 ori.

Se îndeplinesc cu succes sarcinile trasate de Congresul al II-lea al Partidului Muncitoresc Romîn cu privire la transformarea socialistă a agriculturii. Partidul nostru conduce munca de consolidare a rezultatelor obţinute pînă acum în opera de dezvoltare continuă a sectorului socialist şi de sporire a producţiei agricole.

Pe măsura dezvoltării economiei naţionale, a creşterii producţiei şi productivităţii muncii, pe măsura industrializării ţării şi a transformării socialiste a agriculturii, creşte an de an nivelul de trai material şi cultural al poporului. Înfloresc tot mai mult ştiinţa, cultura şi arta.

Poporul nostru, în frunte cu clasa muncitoare, sub conducerea încercată a partidului, păşeşte cu hotărîre pe drumul socialismului, mîndru de cuceririle sale revoluţionare, hotărît să înlăture din calea sa toate piedicile, să întărească tot mai mult puterea muncitorilor şi ţăranilor, să obţină noi succese în dezvoltarea industriei, agriculturii, culturii, să îmbunătăţească tot mai mult traiul oamenilor muncii, să asigure victoria deplină a socialismului în patria noastră iubită.

Tovarăşi,

Poporul romîn, poporul polonez, ca şi popoarele celorlalte ţări socialiste, au obţinut mari realizări în opera de construcţie a socialismului.

La temelia acestor succese stă politica justă marxist-leninistă a partidului clasei muncitoare şi a guvernului, participarea tot mai activă a maselor populare, conduse de partid, la opera de făurire a societăţii socialiste, colaborarea şi întrajutorarea dintre ţările socialiste, diviziunea socialistă a muncii în scopul avîntului continuu al fiecărei ţări socialiste, în interesul general al cauzei socialiste.

Relaţiile dintre ţările socialiste se bazează pe deplina egalitate în drepturi între statele mari şi mici, pe principiile leniniste ale internaţionalismului socialist, ale colaborării şi întrajutorării ca între prieteni şi fraţi.

Aceste relaţii ajută ţările socialiste să-şi dezvolte economia într-un ritm mai rapid, să rezolve mai repede problemele complexe ale construcţiei socialiste, să evite şi să învingă mai uşor greutăţile. Pe bună dreptate spunea tovarăşul Hruşciov în cuvîntarea sa de la uzinele „Csepel“ din Ungaria că în cadrul sistemului socialist mondial „toate ţările se vor ridica la nivelul ţărilor înaintate, care de asemenea nu vor rămîne pe loc. Trebuie să intrăm cu toţii împreună în lumea comunistă“.

Să luăm ţările noastre — Romînia şi Polonia. Este cunoscut ajutorul puternic acordat de Uniunea Sovietică celor două ţări ale noastre în opera de industrializare a ţării, de utilare tehnică, de dezvoltare a diferitelor ramuri ale economiei şi culturii. Ajutorul Uniunii Sovietice a constituit un factor de cea mai mare însemnătate în lichidarea înapoierii economice a ţărilor noastre.

Relaţiile dintre ţările socialiste contrastează puternic cu cele existente între ţările mari şi mici din lumea capitalistă, unde în dosul frazelor pompoase despre aşa-zisul „ajutor economic“, despre „colaborare“ etc. se ascunde de fapt politica marilor monopoluri de subjugare economică a ţărilor mai slabe economiceşte, de menţinere a dependenţei lor economice, de amestec grosolan în treburile lor interne.

Nu-i de mirare că relaţiile dintre ţările socialiste sînt ţinta atacurilor celor mai înverşunate ale reacţiunii imperialiste, care încearcă să le ponegrească. Dar încercările acestea sînt zadarnice. Relaţiile de tip nou statornicite între ţările socialiste exercită o putere de atracţie din ce în ce mai mare şi întăresc prestigiul de care se bucură în întreaga lume lagărul nostru socialist.

Tovarăşi,

Epoca noastră este epoca unor profunde transformări revoluţionare, epocă al cărei conţinut principal este trecerea de la capitalism la socialism. Pe zi ce trece devine tot mai limpede că

nu există forță în stare să oprească măreţul proces revoluţionar de transformare a lumii început de Revoluţia Socialistă din Octombrie.

Ideile socialismului nu cunosc granițe. Ele străbat lumea în lung şi-n lat, punînd stăpînire pe conştiinţa muncitorilor, ţăranilor, intelectualilor. Nici baionetele, nici mitralierele, nici închisorile şi lagărele nu pot împiedica victoria acestor idei.

Invincibilitatea ideilor socialismului izvorăşte din aceea că ele reprezintă adevărul istoric şi exprimă interesele vitale ale oamenilor muncii din întreaga lume.

Aşa cum ne învaţă dialectica marxistă, în viaţă ceea ce este nou se dezvoltă, creşte, se întăreşte, iar ceea ce este vechi, perimat, decade şi dispare.

În timp ce sistemul capitalist merge spre pieirea sa istoriceşte inevitabilă, sistemul socialist se dezvoltă şi se consolidează necontenit.

În ţările socialiste, cu aproape un miliard de locuitori, ideile marxism-leninismului constituie ideologia dominantă. De 40 de ani aceste idei călăuzesc opera măreaţă de construire a socialismului şi comunismului în Uniunea Sovietică. În acest răstimp, U.R.S.S., prima ţară din lume în care puterea a fost cucerită de muncitori şi ţărani, a repurtat victorii istorice şi a devenit o gigantică putere mondială socialistă, care acordă sprijin internaţionalist tinerelor state socialiste. S-a format lagărul statelor socialiste, în frunte cu Uniunea Sovietică. Ca rezultat al dezvoltării istorice, Uniunea Sovietică a devenit centrul mişcării comuniste şi muncitoreşti internaţionale, iar P.C.U.S., creat de marele Lenin, detaşamentul ei de frunte.

Uriaşa forţă vitală a ideilor socialismului este demonstrată de marile victorii repurtate în construirea socialismului de poporul chinez, de celelalte popoare ale ţărilor socialiste.

Mase tot mai largi din lumea întreagă se conving pe zi ce trece că singura cale de salvare din robia capitalistă, din ghearele mizeriei şi şomajului, este calea pe care au pornit popoarele

ţărilor socialiste, calea luminată de măreţele idei ale lui Marx-Engels-Lenin.

Tovarăşi,

Tăria forţelor socialismului constă în unitatea lor de nezdruncinat, în unitatea frăţească a ţărilor unde puterea se află în mîinile oamenilor muncii, în unitatea şi coeziunea ideologică a partidelor comuniste şi muncitoreşti din lumea întreagă.

O strălucită manifestare a acestei unităţi au constituit-o Consfătuirile de la Moscova ale partidelor comuniste şi muncitoreşti, care au avut loc cu prilejul sărbătoririi a 40 de ani de la Marea Revoluţie Socialistă din Octombrie.

Consfătuirile de la Moscova au demonstrat că ţările lagărului socialist apără ca lumina ochilor şi întăresc necontenit unitatea lor de monolit, chezăşia independenţei lor de stat şi a victoriei în opera de construire a socialismului.

Unitatea mişcării comuniste, clădită pe baza de granit a marxism-leninismului, a devenit în vremea noastră o forţă uriaşă, unind prin legăturile trainice ale internaţionalismului proletar milioane de oameni din toate ţările lumii.

Documentele istorice ale Consfătuirii de la Moscova, Declaraţia partidelor comuniste şi muncitoreşti din ţările socialiste şi „Manifestul păcii", la a căror elaborare şi adoptare au participat şi Partidul Muncitoresc Romîn şi Partidul Muncitoresc Unit Polonez, generalizează bogata experienţă acumulată de partidele comuniste şi muncitoreşti din lumea întreagă, îmbogăţind în mod creator gîndirea marxist-leninistă. Aceste documente de o înaltă valoare ştiinţifică şi ideologică, primite şi aprobate cu entuziasm de întreaga mişcare comunistă, exercită o puternică înrîurire în lumea întreagă. Ele constituie un adevărat program de acţiune şi un preţios îndreptar în activitatea partidelor noastre şi a tuturor celorlalte partide comuniste şi muncitoreşti, în lupta lor pentru socialism, pentru pace, pentru democraţie şi progres social.

Reacţiunea imperialistă, cuprinsă de furie în faţa succeselor construcţiei paşnice din ţările socialiste, în faţa influenţei tot mai mari pe care o exercită ideile marxism-leninismului, se străduieşte prin toate mijloacele să lovească în cuceririle istorice ale ţărilor socialiste, să submineze puterea muncitorilor şi ţăranilor din aceste ţări, să slăbească unitatea lor de nezdruncinat. Reacţiunea îşi îndreaptă loviturile împotriva partidelor comuniste din ţările capitaliste, supunîndu-le unor persecuţii sălbatice şi aruncînd multe din ele în ilegalitate, încercînd să le izoleze de mase şi să le submineze dinăuntru.

Pe măsura adîncirii crizei generale a capitalismului şi a ascuţirii contradicţiilor interne ale sistemului capitalist, reformiştii şi revizioniştii de tot felul îşi intensifică încercările de a semăna în rîndurile mişcării muncitoreşti internaţionale confuzie şi neîncredere în propriile forţe, să discrediteze învăţătura marxist-leninistă, să slăbească unitatea ideologică a partidelor comuniste şi muncitoreşti, spiritul lor internaţionalist. Ei încearcă să slăbească hotărîrea de luptă a clasei muncitoare revoluţionare, îndreptîndu-şi atacurile împotriva învăţăturii marxist-leniniste cu privire la dictatura proletariatului, cu privire la rolul partidului revoluţionar al clasei muncitoare, răspîndesc teorii cu privire la pretinsa schimbare la faţă a capitalismului şi transformarea lui într-un capitalism „popular", cu privire la statul capitalist care s-ar situa, chipurile, „deasupra claselor", cu privire la posibilitatea integrării paşnice a capitalismului în socialism.

Pe bună dreptate a subliniat Consfătuirea partidelor comuniste şi muncitoreşti că în prezent revizionismul reprezintă principala primejdie în mişcarea muncitorească internaţională. Cele două partide ale noastre, ca şi celelalte partide frăţeşti, stau pe poziţia respingerii oricăror încercări de revizuire a principiilor marxism-leninismului, de slăbire a unităţii mişcării comuniste internaţionale şi a lagărului socialist.

Fidelitatea faţă de învăţătura marxist-leninistă, întărirea continuă a unităţii ţărilor socialiste, a partidelor comuniste şi muncitoreşti este condiţia de bază a victoriei cauzei noastre mari, cauza socialismului şi a păcii.

Apărarea păcii este cauza sfîntă a tuturor popoarelor lumii. Prea mult sînge a curs în ultimul război, prea multe suferinţe a îndurat omenirea pentru ca să nu-şi consacre toate forţele zădărnicirii unui nou măcel.

În cel de-al doilea război mondial greul a fost purtat mai ales de Uniunea Sovietică. Poporul sovietic a dat jertfe uriaşe pentru eliberarea omenirii de fiara hitleristă, care călcase în picioare şi azvîrlise în lanţurile robiei popoarele Europei.

Noi nu uităm suferinţele îndurate de poporul polonez, pe care hitlerismul îl ameninţa cu exterminarea, nu uităm Maidanekul şi Oswencimul, nu uităm lupta plină de sacrificii a patrioţilor polonezi împotriva jugului hitlerist, pentru eliberarea ţării lor.

Noi nu uităm sîngele vărsat de patrioţii romîni, de ostaşii şi ofiţerii noştri în lupta împotriva dictaturii fasciste, pentru eliberarea Romîniei, pentru zdrobirea fascismului. Popoarele noastre, ca şi celelalte popoare care au trecut nu o dată prin focul războiului şi au îndurat în două războaie grele suferinţe din partea imperialiştilor germani, au învăţat să privească pacea ca bunul lor cel mai de preţ.

După victoria asupra hitlerismului, cînd popoarele iubitoare de pace năzuiau să-şi asigure o pace durabilă, imperialiştii, în frunte cu cei din S.U.A., au pornit pe calea nefastă a subminării păcii şi a încordării relaţiilor internaţionale.

A devenit evident că în domeniul politicii externe există două politici, două linii: linia luptei pentru pace, pentru coexistenţă paşnică, pentru rezolvarea paşnică a tuturor diferendelor, promovată de statele socialiste, precum şi de alte state iubitoare de pace din Europa, Asia, Africa — şi linia politicii „de pe poziţii de forţă", a „războiului rece" şi încordării internaţionale, ai cărei exponenţi principali sînt statele imperialiste, în frunte cu S.U.A.

Faptele de netăgăduit demonstrează că răspunderea pentru încordarea internaţională o poartă cercurile imperialiste, a căror

politică constituie sursa primejdiei de război în epoca contemporană.

Factorul hotărîtor al luptei pentru asigurarea păcii, pentru slăbirea încordării internaționale îl constituie lagărul socialist, bastionul de neclintit al păcii, independenței popoarelor și progresului social. Dejucarea repetatelor încercări ale cercurilor agresive imperialiste de a împinge omenirea pe marginea prăpastiei unui nou război se datorește luptei dîrze a uriașelor forțe mondiale ale păcii și socialismului, și în primul rînd lagărului socialist, în frunte cu Uniunea Sovietică.

În cursul tratativelor dintre delegațiile de partid și guvernamentale ale Republicii Populare Romîne și Republicii Populare Polone, ambele părți au subliniat din nou că Romînia și Polonia, ca și celelalte țări socialiste, se pronunță cu hotărîre pentru coexistența pașnică între toate statele, indiferent de orînduirea lor socială, pentru relații de colaborare cu toate țările pe bază de egalitate și neamestec în treburile interne, pentru intensificarea schimburilor comerciale reciproc avantajoase și a schimburilor culturale, în vederea unei mai bune cunoașteri și aprecieri între popoare.

Popoarele noastre, alături de toate popoarele lumii, au salutat cu deosebită bucurie hotărîrea de excepțională însemnătate a Uniunii Sovietice cu privire la încetarea unilaterală a experiențelor cu arme nucleare.

Această hotărîre, pătrunsă de grija pentru apărarea păcii, care caracterizează întreaga politică externă a Uniunii Sovietice, s-a bucurat de un uriaș răsunet internațional, făcînd să crească stima și recunoștința lumii întregi pentru marea Țară a socialismului, care s-a dovedit a fi și de data aceasta apărătoarea hotărîtă a păcii, a intereselor vitale ale popoarelor.

S.U.A. și Anglia, care dețin arme nucleare, refuză să răspundă pozitiv gestului Uniunii Sovietice. Popoarele lumii văd astfel cine este în realitate pentru pace și cine sînt dușmanii păcii.

În vremea noastră nu există țară care să poată fi ferită de consecințele îngrozitoare pe care le-ar avea izbucnirea unui război atomic. Amatorii jocului cu focul, cercurile agresive, care intensifică încordarea internațională, trebuie să fie conștienți de faptul că propunerile și măsurile concrete luate de țările socialiste, în frunte cu U.R.S.S., în vederea slăbirii încordării internaționale au la baza lor nu slăbiciunea, ci conștiința înaltă a răspunderii pentru pace între popoare, care reprezintă năzuința arzătoare a întregii omeniri.

Popoarele lumii cer puterilor occidentale să adopte o poziție constructivă în problema convocării unei conferințe la cel mai înalt nivel, la care să fie reprezentate în mod echitabil statele participante la Tratatul de la Varșovia, statele membre ale N.A.T.O., ca și statele neutre. Tot mai insistent răsună vocea milioanelor de oameni din toate colțurile lumii: să aibă loc întîlnirea la nivel înalt pentru rezolvarea pe calea tratativelor a problemelor internaționale, să înceteze „războiul rece", să înceteze goana înarmărilor atomice; să se pună capăt jocului cu focul!

Poporul nostru și poporul polonez își exprimă îngrijorarea față de hotărîrea aprobată de Bundestagul Republicii Federale Germane cu privire la înarmarea atomică a armatei vest-germane, hotărîre contrară intereselor păcii și securității în Europa și ale poporului german însuși.

Guvernul și poporul nostru se declară întru totul de acord și sprijină importanta inițiativă de pace a guvernului polonez cu privire la crearea unei zone denuclearizate în centrul Europei. Înfăptuirea propunerii guvernului polonez, care ar însemna un pas înainte în rezolvarea problemei dezarmării, ar reprezenta un aport însemnat la realizarea destinderii în relațiile internaționale.

Sîntem bucuroși că poporul și guvernul polonez sprijină acțiunea inițiată de guvernul Republicii Populare Romîne în vederea stabilirii unei atmosfere de bună înțelegere și colaborare între țările balcanice, care să contribuie la întărirea securității colective în Europa.

În cursul tratativelor noastre, delegaţiile Republicii Populare Polone şi a Republicii Populare Romîne au manifestat hotărîrea neclintită a ţărilor lor de a respinge orice încercare de amestec în treburile interne ale ţărilor socialiste.

Evenimentele din Ungaria, unde reacţiunea internă a organizat, la îndemnul şi cu sprijinul imperialiştilor străini, o răscoală contrarevoluţionară, au arătat cît de departe ţintesc imperialiştii. Se ştie că poporul ungar, ajutat de poporul sovietic şi de alte popoare ale ţărilor socialiste, a zdrobit contrarevoluţia şi a salvat cuceririle revoluţionare ale poporului muncitor. Popoarele ţărilor socialiste au zdrobit şi vor zdrobi fără cruţare orice tentativă de a submina orînduirea lor de stat, făurită de oamenii muncii prin luptă grea şi sacrificii.

Amestecul grosolan în treburile interne ale unor state, dintre care majoritatea sînt membre ale O.N.U. şi cu care întreţin relaţii diplomatice, este prezentat de S.U.A. şi de alte puteri occidentale drept o acţiune de „apărare a democraţiei". Istoria nu cunoaşte multe exemple de asemenea cinică nesocotire a independenţei şi suveranităţii popoarelor.

Zilele acestea, Departamentul de stat al S.U.A., deci Ministerul de Externe al unui stat care are relaţii diplomatice normale cu Republica Populară Romînă, şi-a îngăduit să transmită un mesaj adresat, chipurile, Romîniei, legînd, după o veche tradiţie de falsificare a istoriei, Ziua independenţei naţionale a Romîniei de ziua înscăunării monarhiei Hohenzollernilor de tristă amintire şi pretinzînd în mod provocator că poporul romîn ar fi lipsit de „o existenţă naţională cu adevărat independentă".

Poporul romîn respinge cu dispreţ şi indignare asemenea declaraţii provocatoare, care reprezintă o jignire a demnităţii sale naţionale şi o încercare grosolană de amestec în treburile sale interne. Este explicabilă, desigur, simpatia conducătorilor Departamentului de stat pentru fosta monarhie a Hohenzollernilor şi ura faţă de orînduirea noastră, în care politica statului e hotărîtă de popor, nu de trusturile de armament, nu de marile monopoluri

petrolifere sau de marii potentaţi ai finanţelor. Se ştie că într-un trecut nu prea îndepărtat tocmai aceştia hotărau destinele ţării noastre, schimbau guverne după placul lor, impuneau curbe de sacrificiu oamenilor muncii.

Ne întrebăm dacă preşedintele Eisenhower, d-l Dulles, diferiţi lideri ai partidelor care se intitulează „republican" şi „democrat" cred în mod serios că prin asemenea acţiuni de amestec grosolan în treburile altora vor izbuti să abată atenţia opiniei publice de la fenomenele de criză adîncă ce au cuprins sistemul capitalist, de la înrăutăţirea situaţiei economice în S.U.A. şi în alte state occidentale? Cred ei că în felul acesta liniştesc pe cei peste 6.000.000 de şomeri totali şi alte milioane de şomeri parţiali?

D-l Dulles, congresmanii belicoşi confundă dorinţele cu realitatea. Popoarelor eliberate din ţările socialiste le sînt scumpe cuceririle lor revoluţionare şi ele nu vor admite niciodată revenirea trecutului de jug, exploatare, mizerie şi întuneric!

Cunoaştem pe cei cărora li se adresează apeluri de felul celui la care ne-am referit. Ştim că scopul nemărturisit al unor astfel de apeluri este să se injecteze cîte o doză de speranţă rămăşiţelor claselor exploatatoare, să le întreţină în mod artificial iluziile cu privire la posibilitatea de a-şi redobîndi moşiile, fabricile, băncile, de a putea jefui din nou poporul, să stimuleze pe fasciştii crescuţi în şcoala crimei, să insufle viaţă epavelor jalnice ale vechiului regim. Dar un cît de elementar spirit realist v-ar arăta, domnilor, că strugurii-s prea acri pentru cei cărora încercaţi să le daţi speranţe!

Conducătorii politicii americane se înşală amarnic închipuindu-şi că ar putea dobîndi simpatia poporului nostru pe calea jignirii demnităţii şi a sentimentelor sale naţionale. Noi dorim relaţii de pace şi colaborare cu toate statele, indiferent de orînduirea lor socială, dar numai pe baza strictei respectări a independenţei şi suveranităţii naţionale a poporului nostru, pe baza deplinei egalităţi în drepturi şi a neamestecului în treburile interne. Orice încercare a imperialiştilor de a pune beţe-n roate mersului

nostru înainte, de a-şi băga rîtul în treburile noastre interne va primi riposta meritată din partea poporului romîn.

U.R.S.S. şi celelalte state socialiste au propus în repetate rînduri statelor occidentale încheierea unui pact de securitate colectivă, lichidarea blocurilor militare, sau pentru început semnarea unui acord de neagresiune între Organizaţia pactului Atlantic şi cea a Tratatului de la Varşovia. Statele occidentale au refuzat însă cu încăpăţînare toate aceste propuneri.

Noi nu ameninţăm pe nimeni. Dar atîta timp cît continuă cursa înarmărilor şi „războiul rece", cît există pactul Atlanticului, baze militare şi trupe de ocupaţie în diferite ţări, iar politica „de pe poziţii de forţă" nu e înlocuită cu o politică de coexistenţă paşnică, ţările socialiste menţin Tratatul de la Varşovia, instrument de apărare eficace a independenţei ţărilor socialiste, a păcii şi securităţii popoarelor.

Analiza obiectivă a relaţiilor din lumea contemporană scoate în evidenţă profundele modificări intervenite pe arena mondială în favoarea forţelor păcii. În slujba păcii se află astăzi puterea uriaşă a lagărului socialist. Tot mai multe ţări se pronunţă pentru pace şi coexistenţă paşnică. Forţele păcii cresc în întreaga lume. Toate acestea fac să apară clar posibilitatea ca prin lupta unită a popoarelor să fie zădărnicite uneltirile agresive ale imperialismului, ca pacea să triumfe asupra războiului.

Tovarăşi,

Au trecut 14 ani de cînd popoarele noastre şi-au luat soarta în propriile mîini. Privind cu bucurie la rezultatele muncii noastre libere, ne avîntăm cu puteri înzecite în munca şi lupta pentru înflorirea şi propăşirea patriei, pentru bunăstarea şi fericirea celor ce muncesc.

Nu există forţă capabilă să întoarcă popoarele noastre de pe calea pe care au păşit — calea socialismului, calea luptei pentru pace în lumea întreagă.

Trăiască în veci prietenia de nezdruncinat dintre poporul romîn şi poporul polonez!

Trăiască Partidul Muncitoresc Unit Polonez, în frunte cu Comitetul său Central! Trăiască guvernul Republicii Populare Polone!

Trăiască unitatea şi coeziunea lagărului socialist, în frunte cu Uniunea Sovietică!

Trăiască pacea între popoare!

„Scînteia" nr. 4.215
din 15 mai 1958

CUVÎNTARE ROSTITĂ LA RECEPȚIA OFERITĂ DE CONSILIUL DE MINIȘTRI AL R.P.R. CU PRILEJUL PLECĂRII ULTIMULUI EȘALON AL TRUPELOR SOVIETICE CARE AU STAȚIONAT ÎN R.P.R.

— 25 iulie 1958 —

Stimați oaspeți,

Dragi reprezentanți ai Forțelor Armate ale Uniunii Sovietice,

În conformitate cu hotărîrea luată de guvernul sovietic, de comun acord cu guvernul Republicii Populare Romîne, unitățile sovietice care staționau pe teritoriul Romîniei s-au întors în patrie.

În întreaga țară, la Galați, ca și la Constanța, la Timișoara, ca și la Iași, au avut loc cu acest prilej puternice manifestări ale prieteniei romîno-sovietice. Oamenii muncii au ținut să-și exprime sentimentele de stimă, recunoștință și dragoste pentru Uniunea Sovietică și pentru glorioasele ei Forțe Armate.

La baza acestor sentimente stă faptul că, în timpul celui de-al doilea război mondial, vitezele Armate Sovietice, dînd lovituri zdrobitoare hoardelor fasciste, au eliberat și țara noastră de jugul imperialismului hitlerist, dînd putință poporului nostru să-și ia soarta în propriile mîini, să pășească pe drumul revoluției populare și să-și construiască viața corespunzător cu năzuințele sale și cu interesele sale vitale.

Poporul romîn cinstește memoria eroicilor fii ai poporului sovietic, soldați și ofițeri ai Armatei Sovietice, care au căzut în lupta pentru izgonirea de pe teritoriul țării noastre a hoardelor hitleriste și eliberarea definitivă a Romîniei. Sîngele vărsat în comun de ostașii și ofițerii romîni și sovietici în războiul antihitlerist, în luptele pentru eliberarea pămîntului Romîniei și

pentru doborîrea hitlerismului a cimentat pe vecie frăția noastră de arme, prietenia noastră de nezdruncinat.

În anii de pace, în perioada cînd pe teritoriul Romîniei au staționat trupe sovietice, în conformitate cu prevederile Tratatului de la Varșovia, între militarii sovietici și populația țării noastre s-au înfiripat legături tovărășești, care-și au izvorul în prietenia indisolubilă ce leagă poporul nostru de poporul sovietic, în sentimentele internaționaliste care animă popoarele noastre.

Dragi tovarăși,

Iubiți oaspeți,

Vorbind despre atmosfera de caldă prietenie care însoțește trupele sovietice la plecarea lor din țara noastră, este greu să te sustragi de la o confruntare cu ceea ce se petrece în acele țări unde se află trupe ale puterilor imperialiste.

Se știe că unități ale forțelor armate ale puterilor occidentale, și în special ale Statelor Unite ale Americii, se află în prezent pe teritoriul multor state din Europa, Asia și Africa.

Ce caută aceste trupe acolo și ce rol joacă ?

Prezența trupelor puterilor occidentale pe teritoriul unor țări a însemnat prefacerea acestor țări în baze militare, atragerea lor în acțiuni agresive îndreptate împotriva altor țări, sporirea primejdiei de a îndura mari distrugeri și pierderi în cazul izbucnirii războiului, poveri economice grele, încălcarea grosolană a independenței naționale. Acest rol jucat de trupele puterilor occidentale determină și poziția straturilor largi ale opiniei publice, a maselor populare. Popoarele acestor țări luptă cu hotărîre pentru lichidarea bazelor militare străine și retragerea trupelor străine de pe teritoriul lor.

Precum se știe, Uniunea Sovietică, ca și celelalte țări socialiste, privește problema retragerii trupelor străine de pe teritoriul tuturor statelor drept una dintre problemele importante ale luptei pentru asigurarea unei păci trainice și destinderea relațiilor internaționale. Uniunea Sovietică nu s-a limitat să se pronunțe în mod

consecvent pentru această cerință, ci a înfăptuit o serie de acțiuni concrete în acest sens. Retragerea trupelor sovietice de pe teritoriul Republicii Populare Romîne, hotărîtă de comun acord cu guvernul nostru, face parte din aceste acțiuni. Puterile imperialiste refuză însă să urmeze exemplul Uniunii Sovietice. Dimpotrivă, așa cum arată evenimentele recente, ele își extind amestecul brutal în viața internă a altor țări și popoare, și în special a popoarelor care luptă pentru cucerirea și consolidarea independenței lor naționale. Întreaga omenire a primit cu un sentiment de revoltă și indignare intervenția militară a S.U.A. în Liban și a Angliei în Iordania.

Această acțiune provocatoare arată din nou în adevărata sa lumină fața hidoasă a imperialismului, dușmanul libertății și independenței popoarelor. Nici un fel de declarații pioase cu privire la pretinsa lor dragoste pentru pace și democrație nu vor putea ascunde adevăratele scopuri urmărite de imperialiști. Ele nu vor putea ascunde faptul că în spatele acțiunilor agresive cotropitoare ale imperialiștilor anglo-americani se află monopolurile petrolifere și marile trusturi de armament, că aceste acțiuni au drept scop să sugrume mișcarea de eliberare națională a popoarelor arabe, care luptă pentru scuturarea definitivă a jugului colonialist. În același timp, acțiunea anglo-americană în țările arabe urmărește scopul de a împiedica destinderea relațiilor internaționale, creînd o primejdie serioasă pentru pace în Asia și în întreaga lume.

Țările socialiste și alte țări iubitoare de pace au luat o poziție fermă de condamnare a acțiunilor agresive ale imperialiștilor americani. Această poziție și-a găsit expresie în declarațiile guvernului Uniunii Sovietice, în declarațiile publicate de guvernul Republicii Populare Romîne și de celelalte țări socialiste cu privire la intervenția trupelor americane în Liban și a celor engleze în Iordania.

În țara noastră, ca și în multe alte țări, are loc un puternic val de demonstrații populare, prin care mase de oameni ai muncii

își demonstrează indignarea față de acțiunile agresive ale S.U.A. și Angliei, cerînd să se pună capăt intervenției imperialiste în Orientul apropiat și să se respecte dreptul popoarelor arabe de a dispune libere de soarta lor.

Noi ne exprimăm simpatia fierbinte față de poporul irakian și față de tînăra sa republică, față de lupta hotărîtă a tuturor popoarelor arabe pentru libertatea și independența lor. Sprijinim în totul inițiativele Uniunii Sovietice în vederea opririi agresiunii în Orientul apropiat și mijlociu și reglementării pașnice a conflictului militar provocat de imperialiști în această parte a lumii. Împreună cu toate popoarele iubitoare de pace, poporul romîn așteaptă ca la conferința șefilor de guverne, în cadrul Consiliului de Securitate, să se ajungă la soluții juste, corespunzătoare cu interesele popoarelor arabe, ale restabilirii păcii în Orient și ale destinderii în relațiile internaționale.

În apărarea păcii între popoare se ridică în întreaga lume forțe uriașe.

Dușmanii independenței popoarelor, dușmanii păcii în lume nu vor putea ignora hotărîrea țărilor socialiste, a țărilor nesocialiste iubitoare de pace, a popoarelor din țările coloniale care luptă împotriva colonialismului, a sutelor de milioane de oameni din întreaga lume de a apăra pacea împotriva uneltirilor agresive ale imperialiștilor.

Politica consecventă de pace a Uniunii Sovietice și a celorlalte țări socialiste, politică care-și găsește expresia nu numai într-o susținută și necontenită activitate diplomatică, dar și în măsuri practice concrete, a dus la o creștere imensă a prestigiului politic, moral al Uniunii Sovietice și al lagărului socialist, a contribuit la o mare creștere a forțelor păcii, la un mare avînt al luptei lor împotriva planurilor provocatoare ale agresorilor, împotriva colonialismului înrobitor.

În același timp, politica războiului rece, politica de încordare a relațiilor internaționale dusă de puterile imperialiste, recentele lor acțiuni provocatoare în Orientul apropiat discreditează tot mai

mult politica acestor puteri în ochii popoarelor întregii lumi și stîrnesc drept reacție o intensificare a luptei de eliberare națională, ascut contradicțiile chiar în interiorul claselor dominante din țările capitaliste.

Conștiente de victoriile morale ale forțelor păcii, țările socialiste își mențin în același timp trează vigilența. Ele își întăresc capacitatea de apărare pentru a preîntîmpina și zădărnici acțiunile războinice ale imperialiștilor. Ele întăresc necontenit unitatea de nezdruncinat a țărilor lagărului socialist, în frunte cu Uniunea Sovietică, și continuă cu perseverență lupta pentru destinderea internațională, pentru coexistența pașnică între țări fără deosebire de sistem social, pentru dezvoltarea relațiilor culturale și comerciale cu toate țările.

Dragi tovarăși reprezentanți ai Forțelor Armate ale Uniunii Sovietice,

Plecînd în patrie, veți duce cu voi sentimentele de caldă prietenie față de marele popor sovietic, pe care le-ați putut resimți la fiecare pas în timpul șederii voastre pe pămîntul Romîniei. Noi vă rugăm să transmiteți oamenilor sovietici că ei au în poporul romîn, în oamenii muncii din Republica Populară Romînă prieteni siguri și tovarăși de luptă pentru marea cauză a socialismului, a comunismului, a păcii.

Succesele istorice obținute de poporul nostru pe toate tărîmurile vieții sociale — în economie, cultură, viața de stat — demonstrează întregii lumi că regimul nostru de democrație populară este un regim care-și soarbe puterea din lupta și munca plină de avînt a maselor, din sprijinul unanim al întregului popor, din elanul nesecat cu care lucrează oamenii muncii pentru construirea vieții noi.

Totodată nu trebuie să uităm că mai există în țara noastră epave jalnice ale vechilor clase exploatatoare, rămășițe ale fostelor grupări reacționare și fasciste, care se leagănă și acum în speranța că mersul istoriei ar putea să fie întors și că Romînia ar putea să

fie readusă în starea de robie și înapoiere pe care a cunoscut-o în vremea regimului burghezo-moșieresc.

Să fie siguri toți acești strigoi jalnici ai trecutului, toți acei pe care poporul nostru i-a aruncat în lada de gunoi a istoriei că visurile lor vor rămîne și pe viitor deșarte și că mîna poporului muncitor și a statului său democrat-popular nu va șovăi nici pe viitor, lovind fără cruțare în toți cei ce atentează împotriva cuceririlor revoluționare ale poporului.

Cît privește speranțele pe care aceste epave le pun în sprijinul cercurilor reacționare străine, orice încercare a acestora de a se amesteca în treburile interne ale țărilor socialiste va primi și pe viitor o ripostă nimicitoare, așa cum au primit și pînă acum.

Împreună cu celelalte țări socialiste, Romînia face parte dintr-o familie frățească, unită, în fruntea căreia merge marea și puternica Uniune Sovietică. Unitatea de nezdruncinat a țărilor lagărului socialist, care se călăuzesc de principiul „toți pentru unul și unul pentru toți", este chezășia principală a independenței și securității țărilor socialiste. Partidul Muncitoresc Romîn și Comitetul său Central, guvernul Republicii Populare Romîne, clasa muncitoare și toți oamenii muncii din țara noastră nu-și vor cruța forțele pentru a contribui și pe viitor la continua întărire a unității de granit a lagărului socialist, în frunte cu Uniunea Sovietică.

Între Partidul Muncitoresc Romîn și marele Partid Comunist al Uniunii Sovietice, care, pe bună dreptate, este privit de întreaga mișcare comunistă internațională drept detașamentul său de frunte, există strînse legături frățești. Nu există forță în lume care să poată zdruncina unitatea și coeziunea partidelor comuniste și muncitorești, călăuzite de măreața învățătură a lui Marx, Engels, Lenin.

Dragi tovarăși,

Oamenii muncii din patria noastră urmăresc cu admirație victoriile grandioase repurtate de poporul sovietic, condus de gloriosul său partid comunist, pe tărîmul construirii comunismului,

pe tărîmul rezolvării sarcinii istorice de a ajunge şi depăşi cele mai avansate ţări capitaliste în ce priveşte producţia industrială şi agricolă pe cap de locuitor. Zborul spre aştri al sateliţilor sovietici simbolizează strălucitele succese ale socialismului pe tărîmul ştiinţei şi tehnicii, pe tărîmul muncii paşnice creatoare puse în slujba progresului şi a fericirii omului. Poporul nostru priveşte Uniunea Sovietică drept purtătoarea de drapel în lupta pentru victoria socialismului, pentru pace în lume. Rezultatele recentelor tratative de la Moscova cu privire la colaborarea economică între Uniunea Sovietică şi Republica Populară Romînă în anii următori au demonstrat încă o dată forţa relaţiilor de tip nou ce s-au statornicit între ţările socialiste şi însemnătatea uriaşă a sprijinului pe care Uniunea Sovietică, ca cea mai mare şi cea mai puternică dintre ţările socialiste, îl acordă celorlalte ţări ale lagărului socialist în calea lor spre socialism.

Vă invit să ridicăm paharul în cinstea marelui popor sovietic, constructor al comunismului; pentru glorioasele sale Forţe Armate; pentru forţa conducătoare a poporului sovietic — marele Partid Comunist al Uniunii Sovietice şi pentru Comitetul său Central, pentru guvernul Uniunii Sovietice; pentru primul-secretar al Comitetului Central al P.C.U.S. şi preşedinte al Consiliului de Miniştri al Uniunii Sovietice, tovarăşul Nikita Sergheevici Hruşciov; pentru veşnica prietenie între poporul romîn şi poporul sovietic; pentru unitatea de granit a lagărului socialist, în frunte cu Uniunea Sovietică; pentru pace între toate popoarele lumii.

„Scînteia" nr. 4.277
din 26 iulie 1958

SUB STEAGUL SOCIALISMULUI — SPRE NOI VICTORII

Oamenii muncii din Romînia sărbătoresc la 23 August cea de-a 14-a aniversare a eliberării ţării de sub jugul tiraniei fasciste. În condiţiile create de victoriile hotărîtoare pe care glorioasa Armată Sovietică le-a repurtat prin încercuirea trupelor hitleriste pe linia Iaşi-Chişinău în primăvara anului 1944 şi prin ofensiva victorioasă care a urmat, forţele populare patriotice romîne, organizate şi conduse de Partidul Comunist Romîn, au înfăptuit insurecţia armată şi au răsturnat dictatura militară-fascistă. Insurecţia armată a însemnat începutul revoluţiei populare, ea a ridicat milioane de oameni ai muncii la lupta revoluţionară, în desfăşurarea căreia poporul romîn, în frunte cu clasa muncitoare, a instaurat puterea democrat-populară şi a trecut la construirea societăţii socialiste.

Ca în fiecare an, aniversarea marii sărbători naţionale prilejuieşte o trecere în revistă a rezultatelor obţinute de popor în activitatea constructivă, sub conducerea partidului, pentru dezvoltarea economiei şi culturii socialiste.

Aplicarea consecventă a politicii leniniste de industrializare bazată pe dezvoltarea cu precădere a industriei grele, şi în primul rînd a industriei constructoare de maşini, precum şi pe electrificarea ţării a determinat un ritm accentuat de dezvoltare a forţelor de producţie. Producţia globală industrială este în acest an de aproape 4 ori mai mare decît în 1938, iar producţia de energie electrică de 3 ori mai mare decît în 1950, cînd s-a elaborat planul

decenal de electrificare a țării. În 1957 producția de fontă calculată pe cap de locuitor a fost de aproape 5 ori mai mare decît în 1938, producția de oțel — de aproape 3 ori, de cărbune — de peste 2 ori, de energie electrică — de peste 4 ori, de țesături de bumbac și lînă — o dată și jumătate, a industriei pielăriei — de peste 2 ori, de zahăr — cu peste 70%.

Caracteristic este avîntul considerabil pe care l-a luat acțiunea de explorare și valorificare a materiilor prime și surselor energetice. Încă din primii ani ai puterii populare, Partidul Muncitoresc Romîn a acordat o mare atenție dezvoltării industriei chimice, date fiind bogatele resurse naturale de care țara dispune. Congresul al II-lea al partidului nostru a pus un accent deosebit de puternic pe necesitatea dezvoltării accelerate a acestei ramuri a industriei. Astăzi industria chimică produce de 7 ori mai mult decît în 1938. În diferite regiuni ale țării sînt în construcție noi și importante uzine de îngrășăminte chimice, de fibre și fire sintetice, mase plastice, celuloză, cauciuc sintetic și alte produse chimice.

În anii puterii populare au luat ființă noi ramuri industriale și s-a dezvoltat industria constructoare de mașini, care a crescut de aproape 7 ori față de 1938, ajungînd să satisfacă cea mai mare parte din necesitățile de utilaje și mașini ale economiei naționale. În anii următori, industria construcțiilor de mașini se va îndrepta mai ales spre producția de utilaje necesare industriei chimice și petrolifere, precum și spre fabricarea utilajului agricol.

Succesele realizate în dezvoltarea economiei naționale se reflectă în creșterea venitului național, care în 1957, calculat pe cap de locuitor, a fost de aproape două ori mai mare decît în 1938. O parte importantă din venitul național a fost repartizată pentru satisfacerea cerințelor social-culturale ale populației muncitoare.

Linia generală a partidului nostru, călăuzită de învățătura leninistă, a confirmat că industrializarea socialistă este pîrghia

principală pentru ridicarea rapidă a tuturor ramurilor economiei naționale, pentru înzestrarea și dezvoltarea industriei bunurilor de larg consum, pentru mecanizarea agriculturii și trecerea treptată a micilor gospodării țărănești la agricultura socialistă pentru creșterea venitului național și asigurarea condițiilor necesare creșterii continue a nivelului de trai material și cultural al celor ce muncesc.

Congresul al II-lea al partidului nostru a pus în fața poporului ca sarcină principală în agricultură consolidarea și dezvoltarea sectorului socialist din agricultură, astfel ca în anii apropiați acesta să devină preponderent. Sectorul socialist din agricultură cuprinde astăzi mai mult de jumătate din numărul total al familiilor de țărani muncitori și peste 54% din suprafața agricolă a țării. În timp de un an de zile (de la 1 iulie 1957 la 1 iulie 1958) au intrat în sectorul socialist-cooperatist din agricultură aproape 700.000 de familii țărănești, aducînd cu sine peste 1.500.000 ha de suprafață agricolă. În gospodăriile colective s-au realizat succese însemnate în întărirea economică-organizatorică, în creșterea avutului obștesc, în dezvoltarea diferitelor ramuri de producție, în special a creșterii animalelor. Gospodăriile colective au obținut în întreaga țară o recoltă de cereale cu mult mai mare decît gospodăriile țărănești individuale. Este semnificativ că numeroase întovărășiri trec spre forma superioară de cooperare în producție — gospodăria agricolă colectivă.

Gospodăriile agricole de stat dețin, în afară de suprafețele de vii, livezi etc., o suprafață arabilă de 1.000.000 ha; în anii următori această suprafață va spori la 1.200.000 ha. Gospodăriile agricole de stat au un rol din ce în ce mai mare în producția de cereale-marfă, carne, lapte, semințe selecționate și au început să devină model de gospodărie socialistă.

Un element important al transformărilor care au loc în țara noastră este marea dezvoltare a rețelei învățămîntului de toate

gradele şi formele foarte variate de răspîndire a culturii şi a cunoştinţelor ştiinţifice în masele populare cele mai largi. Stimularea de către stat a activităţii de cercetare ştiinţifică a creat condiţiile ca oamenii noştri de ştiinţă să obţină unele rezultate remarcabile în domeniul chimiei, geologiei, agriculturii, medicinei, ştiinţelor tehnice. În faţa oamenilor de ştiinţă partidul pune cu perseverenţă problema legării mai strînse a cercetării ştiinţifice cu practica construirii socialismului. Realizările obţinute în domeniul dezvoltării sociale, economice şi culturale a Romîniei arată că clasa muncitoare şi partidul său conduc cu succes, sub steagul învăţăturii marxist-leniniste, opera grea şi complexă a construirii socialismului. Opera de construcţie a societăţii socialiste nu se îndeplineşte pe un teren lin, lipsit de obstacole, ci ea are loc în condiţiile unei neîncetate lupte de clasă. Este falsă şi profund dăunătoare teza revizioniştilor contemporani care neagă existenţa luptei de clasă în perioada de trecere de la capitalism la socialism, neagă necesitatea luptei împotriva influenţelor ideologiei burgheze, împotriva naţionalismului şi a celorlalte rămăşiţe ale capitalismului în conştiinţa oamenilor.

Recenta plenară a Comitetului Central al partidului nostru a accentuat cu deosebită tărie sarcina organizaţiilor de partid de a lupta neobosit împotriva revizionismului şi a oricăror influenţe ale ideologiei străine, sub orice formă s-ar manifesta, împotriva tendinţelor oportuniste, a manifestărilor de anarhism mic-burghez, a concepţiilor idealiste, de a lupta împotriva împăciuitorismului de orice fel.

Marile transformări revoluţionare în economie şi în conştiinţa oamenilor nu se pot înfăptui decît în condiţiile întăririi statului socialist şi ale strîngerii necontenite a legăturilor statului cu masele cele mai largi ale oamenilor muncii. Partidul nostru acordă o mare însemnătate problemelor întăririi şi perfecţionării aparatului de stat, îmbunătăţirii activităţii Sfaturilor populare,

aplicării consecvente a centralismului democratic în viaţa de stat, atragerii tot mai largi a oamenilor muncii la conducerea treburilor obşteşti, la conducerea vieţii economice şi social-culturale.

*

* *

Poporul romîn sărbătoreşte ziua de 23 August în condiţiile creşterii uriaşe a forţelor socialismului şi păcii în întreaga lume. Întreaga desfăşurare a evenimentelor internaţionale confirmă pe deplin analiza şi concluziile profund ştiinţifice ale lucrărilor Congresului al XX-lea al P.C.U.S. şi ale Consfătuirilor de la Moscova ale reprezentanţilor partidelor comuniste şi muncitoreşti, lucrări care exercită o puternică influenţă pozitivă asupra dezvoltării mişcării comuniste şi muncitoreşti mondiale, asupra mişcării popoarelor din întreaga lume pentru pace, libertate naţională şi progres social.

Devin tot mai evidente declinul şi descompunerea capitalismului şi tot mai puternic apare superioritatea socialismului. Oricît de mult ar încerca apologeţii capitalismului să ascundă contradicţiile iremediabile ale capitalismului contemporan şi să-i înfrumuseţeze viciile fundamentale, nimic nu poate să salveze societatea capitalistă de noi zguduiri puternice. În acelaşi timp în faţa tuturor popoarelor lumii apar pline de măreţie progresele sociale şi economice ale ţărilor socialiste, şi, în primul rînd, uriaşele succese ale Uniunii Sovietice în dezvoltarea economiei, culturii, ştiinţei, tehnicii pe drumul construirii treptate a societăţii comuniste.

Izvorul principal al forţei de neînvins a ţărilor socialiste şi al creşterii continue a socialismului în întreaga lume este coeziunea de nezdruncinat a partidelor comuniste şi muncitoreşti, unitatea de nezdruncinat a ţărilor lagărului socialist, în fruntea căruia merge marea şi puternica Uniune Sovietică.

Fermitatea cu care partidele comuniste şi muncitoreşti dau riposta cuvenită revizionismului contemporan, ca pericol principal în momentul de faţă în mişcarea muncitorească mondială, consti-

tuie o puternică lovitură împotriva încercărilor cercurilor imperialiste de a submina coeziunea interioară a partidelor comuniste şi muncitoreşti, de a zdruncina unitatea lor.

Acţiunile provocatoare şi amestecul grosolan al puterilor imperialiste în viaţa internă a altor ţări, agresiunea militară făţişă împotriva popoarelor care scutură jugul colonialismului, planurile agresive de a dezlănţui un nou război mondial s-au izbit şi se izbesc permanent de fermitatea politicii de pace promovate de ţările lagărului socialist, în frunte cu Uniunea Sovietică. Acţiunile Uniunii Sovietice şi ale celorlalte ţări socialiste în apărarea păcii, împotriva acţiunilor imperialiste de agresiune au întărit prestigiul politic, moral al ţărilor lagărului socialist şi contribuie la un avînt şi mai puternic al luptei popoarelor împotriva planurilor provocatoare ale agresorilor, împotriva colonialismului înrobitor.

Duşmanii păcii şi ai independenţei popoarelor nu mai pot să nu ţină seama că în apărarea păcii se ridică în întreaga lume, alături de ţările socialiste, asemenea noi forţe uriaşe ca ţările nesocialiste iubitoare de pace, popoarele din ţările coloniale şi foste coloniale, sutele de milioane de oameni din întreaga lume care luptă împotriva imperialismului. Este limpede că numai acţiunea acestor forţe iubitoare de pace împotriva intervenţiei imperialiste în Orientul apropiat a determinat pe imperialiştii americani şi englezi să renunţe la planul de a ataca Republica Irak.

O cerinţă arzătoare a momentului de faţă este asigurarea dreptului popoarelor din Orientul apropiat şi mijlociu la o dezvoltare liberă şi independentă, retragerea fără întîrziere a trupelor americano-engleze din Liban şi Iordania, în vederea slăbirii încordării internaţionale şi preîntîmpinării dezastrului unui nou război mondial.

Marele şi puternicul lagăr al ţărilor socialiste a devenit speranţa şi sprijinul întregii omeniri iubitoare de pace care luptă pentru a bara calea războiului, pentru apărarea dreptului popoarelor la libertate şi progres social.

Poporul romîn este mîndru că face parte din lagărul ţărilor socialiste şi este ferm hotărît să nu-şi cruţe forţele pentru a-şi aduce şi pe viitor contribuţia sa la întărirea continuă a unităţii ţărilor socialiste, în frunte cu Uniunea Sovietică. Niciodată ţara noastră nu a avut atîţia prieteni şi aliaţi devotaţi şi un atît de mare prestigiu internaţional ca astăzi.

Intîmpinînd aniversarea zilei de 23 August, oamenii muncii din Romînia îşi îndreaptă gîndul cu recunoştinţă spre marea Uniune Sovietică, spre gloriosul Partid Comunist al Uniunii Sovietice. Poporul romîn nu va uita niciodată ajutorul frăţesc profund internaţionalist al primei ţări socialiste din lume, sprijinul pe care Uniunea Sovietică l-a dat poporului romîn pentru a-şi desfăşura victorios propria sa luptă pentru libertate naţională şi socială, pentru dezvoltarea economică şi culturală a Romîniei pe calea socialismului. Sîngele vărsat în comun acum 14 ani de către ostaşii sovietici şi romîni în luptele pentru eliberarea Romîniei şi pentru doborîrea hitlerismului a cimentat pe veci frăţia noastră de luptă în slujba păcii şi libertăţii popoarelor.

La marea sărbătoare naţională a eliberării Romîniei, oamenii muncii din ţara noastră, strîns uniţi în jurul partidului şi guvernului, îşi concentrează forţele în lupta pentru construirea socialismului, pentru întărirea puternicului lagăr al ţărilor socialiste, în frunte cu Uniunea Sovietică, bastionul de neînvins al păcii şi socialismului, pentru apărarea şi consolidarea păcii în lume.

Articol publicat în ziarul „Pravda" nr. 235 (14.629) din 23 august 1958

Se tipăreşte după textul ziarului „Scînteia" nr. 4.302 din 25 august 1958

VOM DEZVOLTA COLABORAREA FRĂŢEASCĂ ROMÎNO-CEHOSLOVACĂ SPRE FOLOSUL POPOARELOR NOASTRE ŞI AL ÎNTREGULUI LAGĂR SOCIALIST

Cuvîntare rostită la marele miting al oamenilor muncii din Praga

— 24 octombrie 1958 —

Dragi tovarăşi şi prieteni,

În numele delegaţiei de partid şi guvernamentale romîne şi al întregului popor romîn, vă mulţumim din toată inima pentru ospitalitatea de care ne bucurăm pe pămîntul ţării voastre. În mijlocul oamenilor muncii din Kladno şi Plsen, din Bratislava, Banska-Bystrica, Zvolen, ne-am simţit ca între prieteni sinceri ai ţării noastre şi ai poporului romîn. Primirea caldă care ni s-a făcut pretutindeni, întîlnirile cu oamenii muncii din Kladno şi Plsen, din Bratislava, Banska-Bystrica, Zvolen au fost o manifestare a prieteniei de nezdruncinat dintre poporul romîn şi poporul cehoslovac.

În convorbirile cu delegaţia noastră, conducătorii şi oamenii muncii cehoslovaci au arătat un deosebit interes pentru realizările poporului romîn şi dorinţa de a contribui la dezvoltarea relaţiilor dintre ţările noastre, dintre popoarele noastre. Am văzut în aceste zile cît de mari sînt posibilităţile, încă nefolosite, de lărgire continuă a relaţiilor dintre ţările noastre.

Între popoarele romîn şi cehoslovac există vechi legături de prietenie, închegate în decursul timpurilor. Secole de-a rîndul popoarele noastre au dus o luptă grea, adeseori împotriva aceloraşi asupritori, pentru a-şi cuceri libertatea şi independenţa naţională. Eroicele bătălii purtate de clasa muncitoare din Cehoslovacia şi din Romînia, sub conducerea partidelor comuniste, în numele cauzei comune a tuturor celor ce muncesc au apropiat popoarele

noastre, au întărit prietenia şi solidaritatea oamenilor muncii din cele două ţări.

Eliberarea Romîniei şi Cehoslovaciei de sub jugul fascist de către glorioasa Armată Sovietică a dat putinţă popoarelor noastre să-şi ia soarta în propriile lor mîini. Destinele popoarelor romîn şi cehoslovac s-au împletit strîns în lupta lor măreaţă de eliberare naţională şi socială. Instaurarea puterii populare şi trecerea la construirea socialismului au dat un nou conţinut relaţiilor de prietenie dintre popoarele romîn şi cehoslovac, unite pe veci în marea familie a ţărilor lagărului socialist în frunte cu Uniunea Sovietică.

În vizita aceasta de cîteva zile în Cehoslovacia ne-a impresionat nivelul ridicat de conştiinţă politică a clasei muncitoare cehoslovace, a oamenilor muncii, încrederea lor deplină în politica marxist-leninistă a Partidului Comunist din Cehoslovacia. Am avut posibilitatea în zilele acestea să vedem legătura strînsă dintre partidul comunist şi masele largi ale poporului, autoritatea morală de care se bucură partidul şi guvernul în mase.

Ceea ce ni s-a părut caracteristic, stînd de vorbă cu cadrele locale de partid şi de stat, este numărul mare de cadre tinere. Partidul Comunist din Cehoslovacia a ştiut să îmbine politica de ridicare şi de promovare a cadrelor tinere cu preocuparea pentru folosirea experienţei cadrelor vechi.

O puternică impresie ne-a făcut nivelul înalt de industrializare a ţării. Cehoslovacia era cunoscută şi înainte de eliberare ca o putere industrială. După eliberare, ca urmare a eforturilor clasei muncitoare în frunte cu partidul ei comunist, Cehoslovacia a ajuns într-un stadiu de dezvoltare care îi dă posibilitatea să se întreacă din punct de vedere economic cu ţările capitaliste cele mai industriale din lume.

Industria cehoslovacă cunoaşte un ritm de creştere fără precedent, care întrece cu mult pe al principalelor ţări capitaliste. Încă la sfîrşitul anului 1957, volumul producţiei globale industriale a Cehoslovaciei era de aproape 3 ori mai mare decît înainte de război.

O puternică înrîurire exercită asupra dezvoltării industriei și a întregii economii naționale a Cehoslovaciei avîntul considerabil pe care l-a luat industria constructoare de mașini. Cehoslovacia produce azi 80% din totalitatea tipurilor de mașini-unelte care se fabrică în lumea întreagă. La producția mașinilor-unelte, socotită pe cap de locuitor, Cehoslovacia a întrecut Franța și Anglia, a ajuns din urmă R. F. Germană și se apropie de S.U.A. Cehoslovacia exportă acum mașini-unelte în state industriale din Occident, participă la construcții de fabrici în țări din Asia, din Orientul mijlociu, din America latină, cu instalații moderne și utilaje perfecționate, de înaltă tehnicitate.

Sectorul socialist din agricultură cuprinde în Cehoslovacia azi peste 72% din suprafața agricolă a țării. Superioritatea muncii în comun, priceperea gospodărească a țărănimii cehoslovace, înzestrarea tehnică superioară au făcut ca în Cehoslovacia producția la hectar de grîu și de orz să depășească azi producția unor țări capitaliste cu agricultură dezvoltată, ca S.U.A. și altele.

Experiența poporului cehoslovac confirmă încă o dată că existența unei industrii puternice constituie baza sigură a făuririi bunăstării pentru oamenii muncii. Am avut ocazia să vedem nivelul ridicat de trai și de cultură al oamenilor muncii cehoslovaci. Acesta este rodul eforturilor lor pentru dezvoltarea rapidă a industriei și a întregii economii naționale, pentru sporirea continuă a venitului național.

Realizările poporului cehoslovac, cunoscute și apreciate de poporul romîn, ne bucură foarte mult. Ele constituie un îndemn și un exemplu viu pentru oamenii muncii din țara noastră, în frunte cu clasa muncitoare, de a-și înzeci eforturile pentru industrializarea socialistă a țării, pentru a lichida rămînerea în urmă în care Romînia era ținută în trecut de către clasele exploatatoare și de puterile imperialiste occidentale. Călăuzindu-se după învățăturile lui Lenin, partidul nostru a aplicat în mod consecvent și cu fermitate politica de industrializare socialistă.

Partidul Muncitoresc Romîn acordă o atenție deosebită dezvoltării industriei grele, cu pivotul ei — industria constructoare de mașini, baza sigură a progresului întregii economii naționale, a mecanizării agriculturii, dezvoltării industriei bunurilor de consum, sporirii continue a venitului național și ridicării nivelului de trai al poporului. Înfruntînd numeroase greutăți, poporul nostru, mergînd ferm pe această linie, a obținut rezultate importante în dezvoltarea economică a țării. Producția globală industrială a crescut de circa 4 ori față de 1938, producția industriei constructoare de mașini de aproape 7 ori față de 1938, producția de energie electrică de 3 ori în ultimii 7 ani.

Eforturile principale ale oamenilor muncii din țara noastră sînt îndreptate în mod deosebit spre dezvoltarea acelor ramuri industriale pentru care există în țară condiții favorabile și o bază sigură de materii prime, cum sînt industria chimică, petroliferă, metalurgică, minieră și altele.

Rezultatele muncii creatoare a poporului romîn în anii puterii populare își găsesc expresia în creșterea continuă a venitului național. Calculat pe cap de locuitor, venitul național a ajuns în 1957 de aproape 2 ori mai mare decît în 1938. Partea principală în această creștere revine industriei.

Realizări însemnate au fost obținute în construcția socialistă la sate și în dezvoltarea producției principalelor culturi agricole. Astăzi sectorul socialist al agriculturii cuprinde mai mult de jumătate din numărul total al familiilor de țărani muncitori și peste 54% din suprafața agricolă a țării. Pas cu pas ne apropiem cu hotărîre de îndeplinirea sarcinii trasate de Congresul al II-lea al Partidului Muncitoresc Romîn de a termina, în linii mari, transformarea socialistă a agriculturii. Partidul și guvernul se preocupă sistematic de mecanizarea și chimizarea agriculturii, lărgirea și intensificarea lucrărilor de irigare a unor importante zone cerealiere, astfel încît să putem obține recolte mari, stabile, la principalele culturi.

Condiţiile create în anii puterii populare au dat un puternic avînt activităţii culturale, artelor, ştiinţei. S-a lărgit considerabil învăţămîntul, a cărui orientare este tot mai strîns legată de necesităţile practice ale construcţiei socialiste.

Pe baza dezvoltării economiei şi culturii a crescut nivelul de trai al poporului romîn.

Deşi am obţinut mari realizări în dezvoltarea economică şi social-culturală a ţării, ştim că mai avem multe de făcut pentru a lichida urmările trecutului. Făurirea noii orînduiri sociale nu se poate desfăşura decît prin învingerea greutăţilor inerente unei opere atît de complexe şi de grandioase. Noul nu-şi poate croi drum decît în lupta cu vechiul, înfrîngînd împotrivirea înverşunată, făţişă sau mascată, a forţelor vechii societăţi, influenţa lor ideologică, stările de spirit înapoiate.

Urmînd neabătut învăţăturile lui Lenin, partidele noastre întăresc statul socialist, alianţa clasei muncitoare cu ţărănimea muncitoare, sub conducerea clasei muncitoare — temelia trainică a puterii populare —, dezvoltă neîncetat rolul conducător al partidului în toate domeniile construcţiei socialiste.

Realizările obţinute de popoarele noastre sînt rodul activităţii constructive a oamenilor muncii şi al dezvoltării colaborării frăţeşti între ţările lagărului socialist.

Transformarea socialismului într-un sistem mondial a creat între ţările socialiste relaţii de un tip nou, bazate pe întrajutorarea şi pe sprijinul tovărăşesc reciproc, în spiritul internaţionalismului proletar.

În cadrul relaţiilor dintre ţările socialiste, Uniunea Sovietică, marea noastră prietenă şi aliată, acordă popoarelor romîn şi cehoslovac, ca şi tuturor popoarelor din ţările lagărului socialist, un imens ajutor frăţesc. Ajutorul reciproc dintre ţările socialiste constituie pentru întregul sistem mondial socialist un factor hotărîtor al progresului în toate domeniile construcţiei economice şi social-culturale.

Păşind la construirea societăţii noi, ţările socialiste au pornit de la trepte diferite de dezvoltare, corespunzător cu evoluţia lor istorică. Dar, aşa cum arată tovarăşul Hruşciov, datorită sprijinului acordat de U.R.S.S., datorită întrajutorării lor frăţeşti, devine posibil ca nivelul de dezvoltare economică a ţărilor sistemului socialist mondial să se egalizeze pe viitor, toate ţările urmînd să se ridice la nivelul celor înaintate, care nici ele nu rămîn pe loc, ci se dezvoltă continuu, astfel încît să intrăm cu toţii împreună în lumea comunistă.

Rodnicia relaţiilor de tip nou închegate între ţările lagărului socialist îşi găseşte ilustrarea şi în relaţiile economice dintre Romînia şi Cehoslovacia. Între ţările noastre a crescut an de an colaborarea economică, schimbul reciproc de mărfuri. Cehoslovacia ne-a sprijinit la proiectarea şi la construirea centralei termoelectrice de la Doiceşti, a hidrocentralei „V. I. Lenin" de la Bicaz şi a altor construcţii industriale. Primim din Cehoslovacia maşini şi instalaţii tehnice pentru industria constructoare de maşini, electrotehnică, chimică, alimentară, textilă şi altele. La rîndul ei, Romînia livrează Cehoslovaciei produse petrolifere, chimice, agroalimentare, diferite utilaje şi altele. Muncitorii din ţara noastră apreciază maşinile cehoslovace, care îi ajută prin calitatea lor să obţină rezultate de seamă în producţie, şi privesc cu stimă şi dragoste tovărăşească pe muncitorii şi tehnicienii cehoslovaci care lucrează în ţara noastră pentru punerea în funcţiune a instalaţiilor industriale livrate de Cehoslovacia.

Romînia şi Cehoslovacia colaborează la construirea în comun pe teritoriul ţării noastre a unui combinat pentru producerea de celuloză pe bază de stuf, Cehoslovacia livrînd utilaje, iar Romînia dînd în schimb celuloză, în interesul reciproc al ţărilor noastre.

Recent au fost încheiate acorduri cu privire la dezvoltarea colaborării noastre economice în domeniul industrializării lemnului, precum şi în domeniul transporturilor de mărfuri cehoslovace prin Romînia.

În cadrul tratativelor tovărășești pe care le-am purtat aici cu reprezentanții Partidului Comunist din Cehoslovacia și ai guvernului Republicii Cehoslovace, am hotărît împreună să încheiem un acord economic de lungă durată, în cadrul căruia se prevede construirea unei centrale electrice de mare putere în Romînia, industria cehoslovacă urmînd să furnizeze utilajele necesare, iar Romînia livrînd în schimb Cehoslovaciei energie electrică. Totodată au fost încheiate un acord cultural, precum și un acord juridic.

În cadrul preocupărilor noastre de modernizare a industriei Republicii Populare Romîne acordăm o mare atenție schimbului de experiență tehnică-științifică și ajutorului tehnic reciproc dintre Romînia și Cehoslovacia. Dezvoltarea colaborării în acest domeniu corespunde intereselor reciproce ale țărilor noastre. Ținînd seamă de posibilitățile sporite ale Cehoslovaciei, care dispune de o industrie puternic dezvoltată, noi considerăm că lărgirea și adîncirea schimbului de experiență tehnic-științific va fi în primul rînd de un deosebit folos pentru Romînia, ca sprijin important în introducerea tehnicii noi, dezvoltarea automatizării și ridicarea nivelului tehnic al industriei noastre.

Poporul romîn și poporul cehoslovac sînt hotărîte să dezvolte mai departe relațiile de colaborare și întrajutorare frățească dintre ele spre folosul nostru comun și al întregului lagăr al țărilor socialiste.

Tovarăși,

Peste puține zile popoarele noastre vor sărbători aniversarea Revoluției Socialiste din Octombrie, mărețul eveniment care a deschis în istoria omenirii o eră nouă, era victoriei socialismului.

Viața confirmă pe deplin că epoca noastră este epoca celor mai profunde transformări sociale din întreaga lume, epoca trecerii omenirii de la capitalism la socialism. Sistemul mondial al

socialismului cuprinde un miliard de oameni, care, umăr la umăr, merg cu hotărîre pe drumul luminos al construirii socialismului și comunismului.

Se desfășoară procesul grandios de destrămare a monstruosului sistem colonialist al imperialismului, zdruncinînd din temelii întreaga orînduire capitalistă. Sute de milioane de oameni din țări foste coloniale din Asia și din Africa și-au cucerit o viață națională de sine stătătoare. Se dezvoltă necontenit mișcarea de eliberare a popoarelor aflate încă sub jugul imperialist.

În contrast cu țările capitaliste, unde au loc puternice fenomene de criză economică, unde șomajul a cuprins milioane de muncitori, forțele socialismului și ale păcii, forțele progresului înaintează irezistibil în întreaga lume.

Marea familie a țărilor socialiste este un gigantic șantier al muncii pașnice, constructive.

Uniunea Sovietică, forța conducătoare a lagărului socialist, obține succese strălucite în construirea comunismului. A trecut de mult timpul cînd politicienii și ideologii burghezi mai puteau ascunde în fața popoarelor minunatele realizări economice și social-culturale ale Uniunii Sovietice. Acum, cînd de pe toate meridianele globului poate fi privit în înaltul cerului cel de-al treilea sputnic, popoarele lumii, oamenii cinstiți de pretutindeni văd mai limpede decît oricînd adevărul. Zi de zi se vădește superioritatea sistemului socialist. Prima și cea mai puternică țară socialistă stă în primele rînduri ale științei și tehnicii mondiale, deschizînd omenirii cele mai grandioase perspective de dezvoltare economică și științifică, în slujba păcii și a progresului social.

Cu inimile pline de bucurie, popoarele noastre salută realizările marelui popor chinez, care, sub conducerea partidului comunist, desfășurînd o uriașă energie creatoare, realizează un adevărat salt în dezvoltarea sa economică și social-culturală pe calea construirii cu succes a socialismului. Mari și importante realizări în opera de construcție a noii orînduiri au obținut și celelalte țări socialiste din Europa și din Asia. Existența sistemului socialist

mondial, forța economică și politică a țărilor socialiste strîns unite exercită o uriașă influență asupra mersului evenimentelor internaționale, asupra destinelor tuturor popoarelor.

Uniunea Sovietică, China populară, Cehoslovacia, Romînia și celelalte țări ale lagărului socialist duc o luptă permanentă și consecventă pentru apărarea păcii, amenințată de politica agresivă a cercurilor imperialiste, în frunte cu Statele Unite.

Desfășurarea evenimentelor internaționale a confirmat în întregime aprecierile Congresului al XX-lea al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice și ale Consfătuirii partidelor comuniste și muncitorești din noiembrie 1957. Forțele care luptă pentru preîntîmpinarea războiului și consolidarea păcii cresc și se întăresc. Datorită poziției ferme a Uniunii Sovietice și a celorlalte țări socialiste, datorită luptei pentru pace a oamenilor muncii, conduși de partidele comuniste, cît și poziției opiniei publice mondiale — tot mai favorabile coexistenței pașnice între toate țările — cercurile imperialiste sînt silite să dea înapoi, iar uneltirile lor îndreptate împotriva păcii și libertății popoarelor sînt zădărnicite.

Nu demult cercurile imperialiste au debarcat trupe în Liban și Iordania, urmărind să înăbușe avîntul mișcării de eliberare a popoarelor din Orientul apropiat. Cu ce s-au soldat toate acestea? Aventura americano-britanică a avut, pentru autorii ei, același rezultat jalnic ca și agresiunea anglo-franceză împotriva Egiptului. În prezent, întreaga opinie publică mondială cere retragerea neîntîrziată a trupelor americane din Liban și a celor engleze din Iordania.

Acțiunile agresive ale Statelor Unite împotriva Republicii Populare Chineze sînt condamnate cu tărie de opinia publică din întreaga lume. Orientarea agresivă a politicii americane stîrnește dezaprobarea chiar a unor state care fac parte din N.A.T.O. și din alte coaliții patronate de S.U.A. Ea întîmpină o opoziție pronunțată din partea unor cercuri tot mai largi ale poporului american. Un senator american spunea recent că politica agresivă a guvernului american este la fel de populară în Statele Unite ca o epi-

demie de variolă. Crește în fiecare zi numărul oamenilor care își pun cu drept cuvînt întrebarea: ce caută forțele armate americane la zece mii de kilometri de granițele țării lor, cu ce drept se amestecă guvernanții americani în treburile interne ale R. P. Chineze?

Se știe foarte bine că nici părinții părinților lui Cristofor Columb nu se născuseră cînd Taivanul și insulele din strîmtoarea Taivan aparțineau poporului chinez. Eliberarea Taivanului și a celorlalte teritorii chineze este o problemă internă a Chinei, pe care o va rezolva poporul chinez însuși.

Soluția lichidării încordării în Extremul Orient nu poate fi alta decît retragerea tuturor forțelor armate ale S.U.A. din Taivan și din strîmtoarea Taivan, ca și recunoașterea dreptului R. P. Chineze de a ocupa locul care i se cuvine la O.N.U.

Statele lagărului socialist, printre care Romînia și Cehoslovacia, sînt pe deplin solidare cu Republica Populară Chineză în lupta sa dreaptă pentru apărarea securității și integrității sale teritoriale.

Problema securității europene este una dintre cele mai însemnate probleme ale situației internaționale. Este necesar ca popoarele să nu slăbească nici un moment vigilența față de uneltirile agresive imperialiste în Europa. Cercurile agresive americane înarmează pe militariștii vest-germani cu armament atomic, alimentează stările de spirit revanșarde, urmărind să transforme din nou Germania într-un focar de război. Comandantul suprem al armatei vest-germane, generalul nazist Heusinger, nu s-a sfiit să declare recent că armata vest-germană „se află în fața aceleiași probleme ca și în 1939". Acest general, ca și alții de teapa lui, nu a învățat nimic din lecțiile istoriei. Acum nu mai sîntem în 1939. În lume există acum forțe capabile să înfrîneze pe amatorii de aventuri războinice.

Popoarele romîn și cehoslovac, care au fost victime ale agresiunii militarismului german, alături de toate popoarele iubitoare

de pace, sînt hotărîte să se opună din toate puterile refacerii militarismului german.

Aceasta corespunde şi intereselor poporului german, căruia actuala politică a cercurilor militariste din R.F.G. nu-i poate aduce decît nenorociri dintre cele mai mari.

Popoarele noastre, guvernele Republicii Populare Romîne şi Republicii Cehoslovace nutresc o profundă simpatie faţă de năzuinţa poporului german spre făurirea unităţii naţionale a Germaniei ca stat democratic şi iubitor de pace. Sprijinim pe deplin propunerile constructive, realiste făcute de R. D. Germană, bazate pe principiul că unificarea Germaniei nu poate fi înfăptuită decît de însuşi poporul german.

Romînia şi Cehoslovacia, împreună cu toate ţările lagărului socialist, duc o luptă fermă şi consecventă pentru încetarea primejdioasei goane a înarmărilor, care aruncă poveri uriaşe asupra popoarelor.

Conştiinţa întregii omeniri cere ca popoarele să fie eliberate de primejdia unui nou război, iar energia atomică, genială cucerire a minţii omeneşti, să fie folosită în scopurile paşnice ale progresului şi civilizaţiei.

În fruntea luptei popoarelor pentru înfăptuirea acestei nobile năzuinţe se află ţările socialiste. Unind ca întotdeauna vorba cu fapta, Uniunea Sovietică a şi făcut primul pas în această direcţie, încetînd în mod unilateral experienţele cu arma atomică. Se ştie însă că cercurile conducătoare din S.U.A. şi din Anglia nu numai că au refuzat să urmeze acest exemplu, dar au căutat să-şi creeze avantaje militare unilaterale. În aceste condiţii, U.R.S.S. a fost nevoită să reia experienţele atomice, declarînd totodată că este dispusă să le înceteze din nou dacă S.U.A. şi Anglia ar proceda la fel.

Popoarele romîn şi cehoslovac cer cu toată hotărîrea interzicerea pentru totdeauna a acestor experienţe cu armele de exterminare în masă, care otrăvesc nu numai atmosfera internaţională, ci şi aerul, apele şi solul globului. Lucrările conferinţei care

se va deschide peste cîteva zile la Geneva, între U.R.S.S., S.U.A. şi Anglia, trebuie să ducă la încetarea imediată, necondiţionată şi pentru totdeauna a oricăror experienţe cu armele atomică şi cu hidrogen. Dacă guvernele Statelor Unite şi Angliei vor refuza mai departe să asculte vocea raţiunii şi vor continua să respingă propunerile sovietice de încetare imediată a experienţelor cu arme nucleare, ele se vor încărca cu o gravă răspundere în faţa lumii întregi şi a propriilor lor popoare.

Alături de celelalte ţări surori ale lagărului socialist, Republica Populară Romînă şi Republica Cehoslovacă militează activ pentru rezolvarea pe calea tratativelor a tuturor problemelor internaţionale. Poporul romîn apreciază în mod deosebit rolul important al Republicii Cehoslovace în lupta pentru apărarea păcii, eforturile şi iniţiativele guvernului cehoslovac pentru crearea unui climat de destindere în relaţiile internaţionale. Guvernul romîn depune şi el asemenea eforturi pentru dezvoltarea unor relaţii prieteneşti între statele balcanice, ca o contribuţie la destinderea în relaţiile internaţionale.

Politica externă a ţărilor noastre, ca şi a celorlalte ţări ale lagărului socialist, se călăuzeşte după principiile leniniste ale coexistenţei paşnice. Înfăptuind consecvent aceste principii, Romînia şi Cehoslovacia îşi dezvoltă relaţiile economice şi culturale cu toate statele, indiferent de regimul lor social, în interesul dezvoltării colaborării internaţionale, apropierii între popoare şi întăririi păcii.

Noi avem deplină încredere în viitor, pentru că forţele păcii sînt infinit mai puternice decît ale aţîţătorilor la război. Pacea este năzuinţa fierbinte a omenirii şi ea va triumfa în lumea întreagă.

Tovarăşi,

Privirile a sute şi sute de milioane de oameni din lumea întreagă se îndreaptă cu dragoste şi nădejde spre puternicul lagăr

al țărilor socialiste, bastionul de neclintit al independenței popoarelor și progresului social, sprijinul cel mai puternic și mai eficace al păcii și securității întregii omeniri. Izvorul principal al forței țărilor socialiste și al creșterii continue a socialismului în lumea întreagă este unitatea de nezdruncinat a lagărului socialist în frunte cu Uniunea Sovietică, unitatea partidelor comuniste și muncitorești, coeziunea lor ideologică sub steagul marxism-leninismului. De aceea cercurile imperialiste, dușmanii păcii și socialismului nu se dau în lături de la nici un fel de mijloace pentru a submina puterea populară în țările socialiste. Popoarele romîn și cehoslovac, partidele noastre manifestă o permanentă vigilență față de aceste încercări, veghează cu fermitate la apărarea cuceririlor revoluționare ale poporului și lovesc fără cruțare în oricine încearcă să pună piedici înaintării noastre pe drumul luminos al construcției socialiste.

Dușmanii socialismului și păcii încearcă să submineze unitatea partidelor comuniste și muncitorești, unitatea țărilor lagărului socialist. Un rol deosebit îl manifestă în această direcție revizioniștii contemporani, care caută să abată partidele comuniste și muncitorești de la ideologia marxist-leninistă, propovăduiesc abdicarea de la principiile internaționalismului proletar. Revizioniștii contemporani scornesc calomnii la adresa relațiilor frățești de întrajutorare tovărășească dintre țările socialiste, ponegresc trecutul glorios de luptă al partidelor comuniste și muncitorești, activitatea creatoare a partidelor comuniste și muncitorești din țările socialiste și lupta eroică a partidelor frățești din țările capitaliste. Ei încearcă să tocească ascuțișul luptei popoarelor împotriva imperialismului, prezintă în mod deformat lupta dusă în apărarea păcii și libertății popoarelor de lagărul socialist în frunte cu Uniunea Sovietică.

Toate încercările de a zdruncina unitatea de monolit a partidelor comuniste și muncitorești, a statelor socialiste s-au sfărîmat

și se vor sfărîma întotdeauna și în viitor. Unitatea frățească a țărilor lagărului socialist, a mișcării comuniste și muncitorești internaționale este mai puternică decît oricînd. Ea se manifestă în poziția lor unică în toate problemele vieții internaționale, ale mișcării comuniste și muncitorești, ale activității ideologice.

Partidul Muncitoresc Romîn și Partidul Comunist din Cehoslovacia merg neabătut pe linia întăririi unității și coeziunii ideologice a mișcării comuniste și muncitorești internaționale, dezvoltă vigilența și combativitatea împotriva oricăror manifestări ale ideologiei burgheze, împotriva oricăror încercări de a lovi în orînduirea democrat-populară, în măreața noastră învățătură — marxism-leninismul.

Tovarăși,

Avem fericirea de a trăi în epoca măreață în care se dezvoltă tot mai mult forțele păcii și ale progresului, crește și înflorește lumea socialistă.

Popoarele noastre pășesc umăr la umăr pe calea făuririi vieții noi, socialiste. Nimic nu ne poate abate de la această cale, pe care înaintăm strîns uniți în marea familie a țărilor lagărului socialist.

Primirea caldă, tovărășească de care ne-am bucurat pretutindeni în Cehoslovacia populară, rezultatele discuțiilor purtate cu conducătorii partidului și ai guvernului cehoslovac, toate ne dau temeiul, dragi tovarăși, să afirmăm că vizita pe care am făcut-o în frumoasa voastră țară va contribui la continua dezvoltare a prieteniei romîno-cehoslovace, spre binele popoarelor noastre, în interesul construcției socialiste și al întăririi unității lagărului socialist.

Trăiască prietenia frățească dintre poporul romîn și poporul cehoslovac !

Trăiască Partidul Comunist din Cehoslovacia şi Comitetul său Central în frunte cu tovarăşul Novotny, prim-secretar al C.C. şi preşedintele Republicii Cehoslovace!

Trăiască guvernul Republicii Cehoslovace în frunte cu preşedintele său, tovarăşul Siroky!

Să trăiască şi să se întărească alianţa şi unitatea ţărilor lagărului socialist în frunte cu marea noastră prietenă şi sprijinitoare, Uniunea Sovietică!

Trăiască pacea între popoare!

„Scînteia" nr. 4.355
din 25 octombrie 1958

EXPUNERE FĂCUTĂ LA ŞEDINŢA PLENARĂ A C.C. AL P.M.R. DIN 26—28 NOIEMBRIE 1958

Tovarăşi,

Proiectul planului de dezvoltare a economiei naţionale pe anul 1959, întocmit pe baza Directivelor Congresului al II-lea al partidului pentru perioada 1956—1960 şi a indicaţiilor date de Biroul Politic, asigură prin prevederile sale dezvoltarea mai departe şi într-un ritm mai intens a industrializării socialiste a ţării şi lărgirea bazei tehnice-materiale în agricultură, în vederea sporirii însemnate a producţiei industriale şi agricole.

Proiectul de plan se sprijină pe realizările importante obţinute în ultimii ani de oamenii muncii în toate ramurile vieţii economice şi social-culturale, realizări care oglindesc capacitatea clasei muncitoare, a statului democrat-popular, de a asigura mersul mereu înainte al ţării noastre, dezvoltarea ei ascendentă pe drumul construcţiei socialismului.

ÎNSEMNATE REALIZĂRI ÎN DEZVOLTAREA ECONOMIEI NAŢIONALE

După datele preliminare, planul de stat de dezvoltare a economiei naţionale pe anul 1958 va fi depăşit în industrie cu aproximativ 3,5%, producţia globală industrială fiind anul acesta cu peste 9,5% mai mare decît anul trecut. Creşterea cea mai accentuată are loc în industria siderurgică, precum şi în industria chi-

mică, unde sporul este de 19%. Producem anul acesta de 5,6 ori mai multă fontă ca în 1938, de 3,3 ori mai mult oțel, de 2,6 ori mai mult cărbune, de 17 ori mai mult gaz metan, de 5,2 ori mai mult ciment, de 2 ori mai multe țesături de bumbac, lînă și mătase, de 2,5 ori mai mult ulei și de 2,1 ori mai mult zahăr.

În urma îmbunătățirii sistemului de salarizare și normare a muncii, salariul mediu este astăzi cu peste 18% mai mare decît în 1956. Introducerea unor măsuri tehnice-organizatorice în aproape toate întreprinderile, cu sprijinul activ al muncitorilor, inginerilor și tehnicienilor, a dus la creșterea productivității muncii și la reducerea, peste plan, a prețului de cost, ceea ce a contribuit în mare măsură la acoperirea fondurilor cerute de creșterea veniturilor muncitorilor.

În cursul anului 1958, sectorul socialist al agriculturii a continuat să se dezvolte. A fost livrat un număr însemnat de mașini agricole gospodăriilor de stat, unde s-a ajuns ca majoritatea lucrărilor agricole să fie complet mecanizate, precum și S.M.T.-urilor. *Sînt create toate condițiile pentru realizarea prevederilor Congresului al II-lea al P.M.R. cu privire la transformarea socialistă a agriculturii.*

În 1957—1958 s-au obținut bune rezultate în ce privește constituirea fondului central de cereale, care asigură nevoile de consum ale populației, necesarul de materii prime pentru industrie, rezervele de stat stabilite. Aceste rezultate au confirmat pe deplin justețea politicii partidului de întărire a gospodăriilor agricole de stat, de asigurare a acestora cu mijloacele materiale și agrotehnice necesare pentru a deveni principalul furnizor al fondului central de cereale al statului.

Fondul central de produse agricole se constituie din producția *gospodăriilor agricole de stat, din plățile în natură către S.M.T.-uri și uiumuri* la treierat și la măcinat și prin *sistemul de contractare a produselor agricole*. Contractările dau o contribuție de cea mai mare însemnătate la constituirea fondului central la cereale, la floarea-soarelui și la alte plante oleaginoase, la sfeclă de zahăr, cartofi, carne, lapte, lînă și la alte produse agricole, vegetale și animale.

Sistemul de contractare s-a dovedit a fi o pîrghie puternică pentru stimularea interesului material al țărănimii, mai ales al gospodăriilor colective și întovărășirilor, în ridicarea producției agricole și a contribuit la dezvoltarea schimbului de mărfuri dintre oraș și sat, la întărirea alianței muncitorești-țărănești.

Roadele îmbunătățirii continue a activității de producție în industrie și în agricultură se resimt pe piață, în magazinele de stat și în cooperativele de consum, unde populația găsește mărfuri în cantități tot mai mari, sortimente mai variate și de calitate mai bună. Avem astăzi o circulație bănească sănătoasă, leul s-a întărit, bugetul statului s-a consolidat și se prevede, pentru sfîrșitul anului, un excedent bugetar.

Exportul nostru de mărfuri, în special de mărfuri industriale, a crescut ca volum și sortimente, ceea ce a asigurat o balanță comercială activă și o balanță echilibrată de plăți externe.

Realizările obținute în opera de construire a socialismului de oamenii muncii din țara noastră, ca și din celelalte țări socialiste, nu sînt pe placul cercurilor imperialiste, al foștilor capitaliști și moșieri expropriați și al uneltelor acestora. Dar toate strădaniile cercurilor reacționare și ale uneltelor lor de a prezenta un tablou deformat al realizărilor din țara noastră și din celelalte țări socialiste, de a induce în eroare opinia publică din țările lor nu pot opri mersul înainte al țărilor socialiste și creșterea forțelor socialismului în lumea întreagă, după cum nu pot camufla elementele de criză, instabilitatea economică, inflația și șomajul din țările capitaliste, nu înlătură contradicțiile inerente capitalismului și nu pot salva de la pieire orînduirea capitalistă condamnată de istorie.

COLABORAREA DINTRE ȚĂRILE LAGĂRULUI SOCIALIST

Amploarea și ritmul rapid de dezvoltare a economiei noastre socialiste, avîntul economic general al tuturor țărilor lagărului socialist, în frunte cu Uniunea Sovietică, demonstrează din plin superioritatea economiei socialiste planificate, a orînduirii socialiste, a relațiilor de tip nou statornicite între țările lagărului socialist.

Perspectivele grandioase de dezvoltare a economiei Uniunii Sovietice trasate de tezele raportului care va fi prezentat de tovarășul Hrușciov la Congresul al XXI-lea al P.C.U.S. umplu de mîndrie sufletele oamenilor muncii din țara noastră, ca și din întreaga lume.

Tezele raportului arată uriașele realizări ale poporului sovietic, care începe o nouă etapă, de însemnătate istorică pentru destinele întregii omeniri : perioada construirii intense a societății comuniste pe a șasea parte a globului. Ritmul rapid de dezvoltare a producției în U.R.S.S., crearea bazei tehnice-materiale a comunismului vor situa, într-o perioadă de circa 15 ani, Uniunea Sovietică pe primul loc în lume în ce privește volumul absolut al producției și producția calculată pe cap de locuitor. Aceasta va asigura poporului sovietic nivelul de trai cel mai ridicat din lume și va constitui o victorie de importanță mondială a socialismului în întrecerea pașnică cu capitalismul.

După cum se arată în tezele raportului, ca rezultat al realizării planului de șapte ani al Uniunii Sovietice și al dezvoltării economice a celorlalte țări socialiste, sistemul mondial socialist va produce în 1965 mai mult de jumătate din întreaga producție industrială mondială. Astfel, în această perioadă se va asigura superioritatea absolută a sistemului mondial socialist asupra sistemului capitalist în domeniul hotărîtor al activității omenești — producția bunurilor materiale.

Imensa forță economică a Uniunii Sovietice, programul ei măreț de construire a comunismului întăresc considerabil forțele

întregului sistem mondial al socialismului și constituie un factor esențial pentru realizarea unui puternic și continuu avînt economic al tuturor celorlalte țări din marea familie a statelor socialiste.

În cadrul relațiilor frățești de colaborare și întrajutorare tovărășească bazate pe principiul internaționalismului proletar, țara noastră a primit și primește un sprijin deosebit de puternic din partea U.R.S.S. prin livrări de utilaje și echipamente industriale de prim ordin pentru fabrici și uzine, livrări de minereu de fier, fontă, cocs, metale și mașini, necesare înfăptuirii programului nostru de industrializare.

În baza acordului economic încheiat în decembrie 1956, U.R.S.S. ne-a acordat credite importante în instalații și utilaje necesare dezvoltării industriei noastre chimice.

Cea mai mare parte a utilajelor destinate marelui Combinat petrochimic de la Borzești, precum și o fabrică nouă de îngrășăminte azotoase cu o capacitate de 210.000 de tone pe an și cu posibilități de dublare a acestei capacități ni se livrează de către U.R.S.S. în contul creditului acordat.

Importanța livrărilor de utilaj pentru dezvoltarea industriei chimice este ilustrată de faptul că numai pentru Combinatul de la Borzești vom primi :

— două instalații de cracare catalitică cu o capacitate anuală de 500.000 de tone ;

— o fabrică de cauciuc sintetic cu o capacitate de 50.000 de tone pe an ;

— o secție de fenol de 18.000 de tone pe an ;

— o secție de acetonă de 11.000 de tone pe an ;

— o fabrică de sodă caustică electrolitică de 45.000 de tone pe an ;

— o fabrică de policlorură de vinil de 36.000 de tone pe an ;

— o secție de insecticide de 1.250 de tone pe an ;

— o secție de ierbicide de 500 de tone pe an.

Avînd în vedere condițiile naturale optime de care dispune țara noastră pentru a intensifica ritmul de dezvoltare a industriei

chimice, am considerat necesar să solicităm Uniunii Sovietice livrarea pe credit a unui număr de alte unități ale industriei chimice.

Zilele acestea am primit o scrisoare de la tovarășul Hrușciov prin care ne aduce la cunoștință că guvernul sovietic este de acord să ne dea un nou ajutor în dezvoltarea industriei chimice, urmînd ca în cursul lunii decembrie să plece la Moscova o delegație pentru a încheia acordul corespunzător.

Ajutorul internaționalist acordat de U.R.S.S. constituie o contribuție de mare însemnătate la crearea bazei tehnice-materiale a orînduirii socialiste în țara noastră.

Noi exprimăm, tovarăși, de la această tribună, în numele C.C. al P.M.R., al guvernului R. P. Romîne și al poporului romîn, cele mai calde mulțumiri și recunoștința noastră profundă Comitetului Central al P.C.U.S., guvernului și poporului sovietic pentru ajutorul continuu și multilateral pe care ni-l acordă.

Tovarăși,

Vă este cunoscut că o delegație de partid și guvernamentală a făcut recent o vizită de prietenie în Republica Cehoslovacă. Am fost întîmpinați de conducerea partidului comunist, de guvernul și poporul cehoslovac cu simpatie și dragoste tovărășească.

Rezultatele convorbirilor avute cu tovarășii cehoslovaci, ale tratativelor care s-au desfășurat într-un spirit de deplină înțelegere și unitate de vederi în toate problemele discutate sînt cuprinse în Declarația comună romîno-cehoslovacă. Acordul de lungă durată încheiat cu acest prilej prevede lărgirea considerabilă a colaborării economice și a schimbului de mărfuri prin realizarea în R.P.R. a unor obiective industriale care interesează dezvoltarea economică a ambelor țări.

Se vor construi în țara noastră centrale termo-electrice avînd o capacitate totală de 600.000 kW cu o producție de energie de peste 4 miliarde kWh. Echipamentul energetic va fi livrat pe

credit de Republica Cehoslovacă, iar Republica Populară Romînă va furniza pentru acoperirea nevoilor Republicii Cehoslovace energie electrică — circa 2 miliarde de kWh anual.

Realizarea prevederilor acestui acord duce la sporirea substanțială a volumului schimburilor între Romînia și Cehoslovacia, creînd țării noastre disponibilități însemnate pentru achiziționarea din Republica Cehoslovacă de noi utilaje, instalații industriale și alte mărfuri.

La aceasta se adaugă convențiile încheiate anterior cu Cehoslovacia privind lărgirea capacității tranzitului de mărfuri cehoslovace prin porturile romînești și cumpărarea de utilaje necesare industrializării lemnului.

Cred că sînt în asentimentul plenarei exprimîndu-ne din nou mulțumirea pentru dezvoltarea rodnică a colaborării frățești între țările noastre.

CREȘTEREA ACUMULĂRILOR ȘI A PRODUCȚIEI INDUSTRIALE

Tovarăși,

Partidul nostru, călăuzindu-se de experiența Uniunii Sovietice în opera de construire a socialismului, experiență verificată de celelalte țări din lagărul socialist, ca și de propria noastră experiență, aplică în mod consecvent politica leninistă de industrializare, bazată pe dezvoltarea cu precădere a industriei grele, și în primul rînd a industriei constructoare de mașini.

Pentru a asigura un ritm susținut al industrializării socialiste a țării trebuie mobilizate toate eforturile, rezervele materiale și financiare pentru sporirea rapidă a acumulărilor. Partidul și guvernul duc o politică perseverentă de realizare a acumulărilor necesare investițiilor pentru industrializare, ceea ce constituie chezășia avîntului întregii economii naționale, a creșterii neîncetate a venitului național și, ca urmare, a ridicării nivelului de trai al oamenilor

muncii. Aceasta este singura cale de dezvoltare rapidă a forțelor de producție, de creare a bazei tehnice-materiale a socialismului.

Proiectul planului de stat pe 1959 prevede un volum de investiții de 17,4 miliarde de lei, cu 15% mai mult decît în 1958.

Politica de acumulare socialistă își găsește expresie în orientarea investițiilor. Iată de ce principalele investiții sînt îndreptate în primul rînd spre industria grea.

O atenție deosebită se acordă industriei chimice, căreia i se repartizează 20% din volumul total al investițiilor industriale, cu aproape 50% mai mult decît în 1958.

În vederea sporirii mai rapide a capacităților de producție și a măririi eficacității economice a investițiilor, se prevede scurtarea timpului de dare în funcțiune a fabricilor și uzinelor a căror construire este în curs și concentrarea eforturilor către terminarea șantierelor începute. Creșterea volumului de investiții va asigura *punerea în funcțiune în anii 1959 și 1960* a unor importante obiective industriale ca hidrocentrala „V. I. Lenin“ de la Bicaz, Fabrica de îngrășăminte azotoase de la Roznov, Fabrica de celuloză din stuf de la Brăila, Uzinele sodice de la Govora și Borzești, conducta magistrală de gaze Țicleni—București și altele.

Se va începe *construirea unor noi și importante întreprinderi*, între care Fabrica de fibre sintetice-rolan de la Săvinești, Centrala electrică de termoficare de la Ploiești, complexe pentru industrializarea lemnului și altele.

În 1959 vor fi racordate la sistemul energetic de 110 kV orașele Baia Mare și Craiova și vor începe lucrările de racordare a regiunilor Suceava, Constanța și Oradea, astfel încît în 1960 să se încheie sistemul energetic național.

În ce privește *agricultura*, prin proiectul de plan i se alocă în anul viitor 2,9 miliarde de lei — cu 600 de milioane mai mult decît în 1958.

Pe baza sporirii acumulărilor și orientării lor mai ales spre industrie, *venitul național va crește în 1959 cu 13%.*

Investițiile în sectorul social-cultural se ridică la 1,6 miliarde lei, reprezentînd astfel o creștere de 17% față de 1958. În vederea extinderii învățămîntului și a îmbunătățirii bazei sale materiale, se pune un accent mai mare pe construcția de școli la orașe și sate.

Trebuie să subliniem măsurile luate în 1958, care vor fi accentuate în 1959, pentru *intensificarea construcțiilor de locuințe*, repartizîndu-se un volum de investiții cu 25% mai mare decît în 1958.

În aplicarea justă a politicii de acumulare socialistă, de îndreptare judicioasă a investițiilor, un rol deosebit de însemnat revine activității depuse de ministere și de Comitetul de Stat al Planificării pentru întocmirea planului de stat.

Proiectul de plan pe 1959 este întocmit în condiții mai bune decît în anii precedenți. Comitetul de Stat al Planificării și ministerele s-au ocupat ca el să fie elaborat mai din vreme, să fie mai bine fundamentat.

În anii regimului democrat-popular s-au format numeroase cadre de conducere în economie, cu competență și spirit de inițiativă, oameni care-și pun la inimă interesele generale ale poporului, se sprijină pe mase, pe inițiativa înaintată a acestora și luptă cu perseverență pentru îmbunătățirea continuă a activității în sectorul lor. Aceasta se reflectă în realizarea planului pe 1958, ca și în munca pregătitoare pentru elaborarea planului pe 1959.

Totodată este necesar să atragem atenția asupra cîtorva aspecte negative privind modul în care miniștrii și alți conducători ai organelor economice, inclusiv conducerea C.S.P., își îndeplinesc sarcinile de întocmire a planului de stat. În domeniul pregătirii proiectelor de plan există lipsuri asupra cărora partidul a atras atenția în repetate rînduri, dar care persistă de ani de zile și îngreuiază munca de elaborare a planului, oglindindu-se apoi ca deficiențe în proiectele de plan.

În primul rînd este necesar să ne oprim asupra felului cum se propun și, uneori, cum se aprobă investițiile capitale.

Fondurile destinate investițiilor trebuie îndreptate spre lucrările de mare eficacitate economică, care să ducă la dezvoltarea în ritm accentuat a economiei naționale și a venitului național. Acest lucru obligă cadrele de conducere din economie ca, înainte de a propune lucrări noi de investiții, să cunoască și să studieze cu cea mai mare grijă rezervele existente în folosirea deplină a capacităților de producție existente.

Propunerile de noi investiții trebuie să fie bine documentate din punctul de vedere al eficacității acestora, al nivelului tehnicii, al costului, căci orice ban cheltuit neeconomicos înseamnă reducerea posibilităților de a spori forțele de producție ale economiei naționale.

Deși aceste lucruri sînt „îndeobște cunoscute", totuși continuă cazurile de solicitare a unor sume importante pentru lucrări uneori lipsite de documentația tehnică necesară, insuficient fundamentate economic, care uneori s-au dovedit a fi inutile. De exemplu, Ministerul Industriei Bunurilor de Consum (Departamentul industriei ușoare) a propus construirea unei fabrici de încălțăminte din cauciuc, cu un volum de construcții de 30 de milioane de lei, deși cel puțin jumătate din capacitatea de producție a unei asemenea fabrici a putut fi obținută fără nici o construcție nouă, ci în cadrul spațiilor de producție insuficient folosite ale Combinatului de la Jilava. Departamentul silviculturii a cerut sume importante pentru construirea unei fabrici de impregnat traverse; or, Ministerul Transporturilor și Telecomunicațiilor a montat o asemenea fabrică cu o cheltuială de 20 de ori mai mică.

Sînt cazuri cînd se solicită fonduri pentru investiții capitale fără a se fi studiat suficient costul real al investițiilor, ceea ce atrage necesitatea unor suplimentări ulterioare, urcînd prețul total față de cel luat în considerație la aprobarea investiției.

Asemenea practici care ilustrează superficialitatea cu care uneori se solicită fondurile de investiții trebuie eliminate cu desăvîrșire din munca de planificare. Miniștrii și conducerea C.S.P. sînt datori să analizeze temeinic, sub toate aspectele, propunerile de investiții care se includ în proiectul de plan.

O altă deficiență pe care trebuie s-o înlăturăm în interesul dezvoltării mai rapide a economiei naționale este lipsa de grijă pentru folosirea în întregime a posibilităților de producție ale întreprinderilor.

Sînt conducători de întreprinderi care propun, în mod ușuratic, sarcini de producție sub posibilitățile reale ale întreprinderilor; cîteodată asemenea sarcini nemobilizatoare sînt adoptate fără spirit critic de către miniștri și însușite apoi, fără o analiză temeinică, de către C.S.P.

De pildă, Departamentul cărbuni-minereuri din Ministerul Industriei Grele și C.S.P. au planificat pentru anul 1958 o producție de metale neferoase, subestimînd conținutul de metal al minereului față de cel real. În aceste condiții departamentul și-a asigurat dinainte depășirea simțitoare a planului, fără un efort deosebit. La întocmirea proiectului de plan pe 1959, conducătorii departamentului au manifestat aceeași tendință.

Pentru cadrele din economie este o obligație permanentă de a stabili sarcini mobilizatoare care să țină seama de îmbunătățirea continuă a procesului de producție, de creșterea calificării și de elanul constructiv al muncitorilor, inginerilor și tehnicienilor, de a asigura o folosire maximă a capacităților de producție, încărcarea utilajelor și instalațiilor potrivit posibilităților reale, — acestea constituind pîrghii puternice de creștere a producției și productivității muncii, de reducere a prețului de cost și, astfel, de ridicare a nivelului de trai material și cultural al oamenilor muncii.

Mai continuă încă practica nerespectării normelor de consum, a autoaprovizionării în dauna altor ramuri, a stocurilor peste necesar. Tot ca urmare a unei insuficiente analize a cererilor primite de la întreprinderi și însușite în mod mecanic de ministere se mai prezintă încă cereri exagerate de materii prime, materiale, combustibil, ceea ce creează dificultăți în balanțele materiale și în aprovizionarea ritmică a întreprinderilor.

Trebuie arătat că propunerile inițiale ale unor ministere pentru proiectul de plan pe 1959 în legătură cu creșterea productivității muncii în industrie au fost făcute cu insuficient simț de răspundere. Potrivit acestor propuneri s-ar fi obținut în 1959 o creștere a productivității muncii cu mult sub cifrele de control.

De asemenea, în ce privește prețul de cost, propunerile ministerelor n-au reprezentat nici jumătate din economiile realizate în 1957 sau 1958.

În urma analizei critice, precum și a propunerilor venite din partea oamenilor muncii, a organizațiilor de partid și sindicale, s-au stabilit sarcini sporite, mai apropiate de posibilitățile reale.

Toate acestea arată ușurința cu care unele cadre conducătoare din economie tratează problemele cele mai importante, asupra cărora partidul nostru a atras atenția în mod deosebit și în repetate rînduri.

Comitetul de Stat al Planificării, deși dispune de un aparat calificat și cu toate că și-a îmbunătățit activitatea, cedează uneori presiunilor exercitate de acele ministere care insistă pentru planuri ușoare, nemobilizatoare, solicită fonduri materiale și bănești nejustificate.

Astfel a fost posibil să se introducă în proiectele de plan investiții fără o justificare completă a eficienței economice, să se subevalueze în unele ramuri posibilitățile de creștere a producției și de reducere mai accentuată a prețului de cost. Comitetul de Stat al Planificării — ca și alte ministere și instituții centrale economice — n-a muncit cu suficientă temeinicie și perseverență pentru a pune în valoare cît mai multe din rezervele și posibilitățile economiei noastre.

Unii conducători din economie pun mai presus de interesele generale ale statului interesele înguste de departament și caută, atunci cînd se alcătuiește planul, să-și creeze condiții cît mai ușoare de realizare. Asemenea conducători devin uneori prizonierii propriului lor aparat, reflectă spiritul de comoditate al unor funcționari în subordine. Miniștrii, conducătorii întreprinderilor au datoria de a îndruma și urmări personal elaborarea proiectului de plan, dînd dovadă de exigență și spirit partinic.

Înlăturînd aspectele negative din munca organelor economice în domeniul elaborării propunerilor de plan, să mobilizăm cît mai multe din rezervele existente. Să eliminăm orice risipă și cheltuire nejudicioasă a resurselor materiale și financiare ale statului, îndreptînd toate aceste resurse spre dezvoltarea cît mai rapidă a economiei noastre naționale.

Tovarăși,

Vă este cunoscut proiectul planului de stat pe anul 1959. În cele ce urmează mă voi opri numai asupra cîtorva probleme care trebuie evidențiate în mod deosebit și asupra sarcinilor unora dintre ramurile economiei.

Biroul Politic al Comitetului Central al partidului a analizat și a aprobat proiectul planului de stat pe 1959. În același timp el a constatat că în economia noastră națională există numeroase și importante rezerve care pot fi și trebuie puse în valoare, pentru creșterea producției industriale și reducerea mai accentuată a prețului de cost.

Putem ajunge în 1959 la o producție industrială de circa 67 de miliarde de lei — cu opt sute de milioane de lei mai mult decît prevede proiectul de plan —, reprezentînd o creștere totală de circa 10% față de 1958, în loc de 8,6% cît este prevăzut în proiect.

Mărirea sarcinilor de producție ale industriei este pe deplin posibilă prin utilizarea mai bună a capacităților de producție existente, prin scurtarea termenelor de dare în funcțiune a noilor instalații și prin însușirea într-un timp mai scurt de către muncitori, tehnicieni și ingineri a tehnicii înaintate. Mijloacele materiale și financiare suplimentare necesare îndeplinirii sarcinilor sporite pot și trebuie să fie asigurate în primul rînd prin scăderea, mai accentuată decît prevede proiectul, a consumurilor de materii prime și materiale.

Pentru dezvoltarea industriei mijloacelor de producţie se vor aloca 90% din volumul investiţiilor prevăzute în 1959 pentru întreaga industrie, creşterea investiţiilor în industria mijloacelor de producţie fiind de 1.220 de milioane de lei.

SPORIREA PRODUCŢIEI ÎN INDUSTRIA SIDERURGICĂ ŞI A CONSTRUCŢIILOR DE MAŞINI

In siderurgie vor intra în funcţiune în 1959 bateria a treia de cocs şi laminorul de profile de 650 mm de la Hunedoara cu o capacitate de 550.000 tone/an, al treilea laminor de tablă subţire la uzina „Nicolae Cristea" şi altele.

Pe baza noilor capacităţi de producţie şi a exploatării mai raţionale a furnalelor, cuptoarelor de oţel, laminoarelor şi altor utilaje existente, se prevede o creştere a producţiei siderurgice cu 23% faţă de 1958.

În 1959 se va asigura creşterea într-un ritm mai mare a producţiei de metal. *Considerăm că, din rezervele existente, industria siderurgică poate realiza în anul care urmează o creştere a producţiei de oţel de 38% faţă de 1958, adică o producţie totală de 1,3 milioane de tone.* Acest spor poate fi obţinut prin folosirea mai intensivă a cuptoarelor de la oţelăria nouă din Hunedoara şi prin reconstruirea şi mărirea capacităţii a 3 cuptoare la oţelăria din Reşiţa.

În vederea realizării acestor însemnate creşteri de producţie, Ministerul Industriei Grele, cadrele de conducere din siderurgie trebuie să ia măsuri pentru lichidarea grabnică a deficienţelor în exploatare, pentru ridicarea indicilor de utilizare a furnalelor, cuptoarelor S.M., laminoarelor şi pentru reducerea consumului de materii prime, combustibil şi cocs. Ţinînd seama de caracteristicile tehnice ale instalaţiilor şi de nivelul de calificare la care au ajuns muncitorii, tehnicienii şi inginerii siderurgişti din ţara noastră, este pe deplin posibil să ajungem din urmă indicii realizaţi în alte ţări. Trebuie făcute eforturi mai mari pentru creşterea numărului de

sortimente de laminate şi îmbunătăţirea calităţii mai ales la tablă, oţeluri aliate şi oţeluri de rulmenţi, care să asigure ridicarea la un nivel mai înalt a calităţii producţiei industriei construcţiilor de maşini.

In industria construcţiilor de maşini se pune un accent mai mare pe producţia de utilaj petrolifer pentru foraj şi pentru prelucrarea ţiţeiului, utilaj pentru industria chimică şi pentru prelucrarea lemnului, autocamioane, tractoare şi maşini agricole, maşini şi aparataj electric, materiale de instalaţii necesare construcţiilor, precum şi bunuri metalice de larg consum — frigidere, maşini de cusut, biciclete etc.

Lărgirea continuă a sortimentelor şi îmbunătăţirea calitativă a producţiei de maşini şi utilaje satisfac în mai mare măsură cerinţele crescînde ale industriei şi fac posibilă creşterea însemnată a exportului de maşini şi utilaje, care va reprezenta în anul viitor 15% din exportul nostru.

Proiectul de plan prevede mijloacele necesare pentru modernizarea producţiei de maşini şi utilaje prin ridicarea nivelului tehnologic al producţiei şi prin reproiectarea şi înlocuirea unui număr însemnat de maşini cu tipuri perfecţionate. Printre produsele noi, de înaltă tehnicitate, sînt prevăzute a se realiza în 1959 primele locomotive Diesel electrice, care vor contribui la modernizarea transporturilor feroviare, nave de tonaj mai mare, combine perfecţionate pentru recoltat porumb, precum şi alte utilaje şi mijloace tehnice moderne.

Proiectul planului de stat pe anul 1959 prevede ca producţia construcţiilor de maşini să crească cu 12% faţă de anul 1958.

În industria constructoare de maşini sînt încă mari posibilităţi de folosire mai completă a capacităţilor de producţie, de utilizare mai raţională a maşinilor, metalului, combustibilului, energiei electrice şi a forţei de muncă. Ţinînd seama de aceste rezerve, *este pe deplin posibil ca producţia construcţiilor de maşini să crească cu încă 2% faţă de proiectul de plan, astfel ca volumul total al producţiei să fie cu 14% mai mare decît în 1958.* Conducerea Ministe-

rului Industriei Grele, a Direcțiilor generale și a întreprinderilor constructoare de mașini trebuie să lupte cu mai multă hotărîre și energie pentru mobilizarea tuturor rezervelor care aduc economii de investiții și materiale și creează noi și însemnate posibilități pentru creșterea producției, reducerea prețului de cost și îmbunătățirea continuă a calității produselor.

DEZVOLTAREA INDUSTRIEI CHIMICE

Congresul al II-lea al partidului a trasat sarcina creșterii în ritm accelerat a industriei chimice.

Producția industriei chimice a crescut în anii puterii populare de 8 ori față de nivelul anului 1938. În cadrul acestei industrii s-au creat o serie de noi ramuri: producția de îngrășăminte chimice, de fire și fibre sintetice, mase plastice, medicamente de sinteză etc.

Proiectul planului de stat pe 1959 prevede o creștere a producției în industria chimică cu 26% față de anul 1958, prin utilizarea mai bună a capacităților existente și prin intrarea în funcțiune pînă la sfîrșitul acestui an a unor noi capacități de producție.

Analizîndu-se posibilitățile de realizare a sarcinilor prevăzute în proiectul de plan pe 1959, rezultă că *există posibilitatea sporirii volumului producției chimice cu încă cel puțin 1,5% peste prevederile proiectului de plan — ceea ce înseamnă o creștere de 27,5% față de realizările din 1958* — prin utilizarea mai deplină a capacităților de producție la acid sulfuric, îngrășăminte fosfatice etc. și prin grăbirea ritmului de intrare în funcțiune a unor noi unități chimice, de a căror producție este legată dezvoltarea agriculturii, a producției bunurilor de consum și sănătatea publică.

În 1959 va intra în funcțiune la Uzinele chimice din Turda o secție de policlorură de vinil cu o capacitate de 5.500 de tone; la Combinatul chimic din Făgăraș va intra în funcțiune o secție de îngrășăminte azotoase cu o capacitate de 100.000 t/an azotat de amoniu și o secție de fenol necesar pentru fabricarea fibrelor sintetice avînd o capacitate de 3.000 t/an, precum și alte instalații care vor contribui în 1959 la producția totală a industriei chimice cu produse în valoare de 600.000.000 de lei.

În 1959 se vor produce pentru prima oară la noi în țară 1.000 de tone de fire și fibre sintetice. Pentru satisfacerea într-o măsură mai mare a cerințelor populației, se vor realiza din fire sintetice 1.500.000 m² de țesături, 700.000 buc. de tricotaje, în valoare totală de circa 80.000.000 de lei. De asemenea, din fibre sintetice în amestec cu alte fibre se vor mai produce încă 7—8 milioane m² de țesături. Articolele confecționate din aceste fire și fibre sintetice vor fi de un sortiment bogat, mai ieftine și mai trainice în comparație cu cele obținute din fibrele și firele naturale.

Producția de îngrășăminte chimice va crește de la 152.000 de tone în 1958 la 282.000 de tone în 1959, mărindu-se astfel baza materială pentru sporirea producției agricole la hectar.

Producția din mase plastice și rășini sintetice va crește de la 2.000 de tone în 1958 la 6.300 de tone în 1959. Din această cantitate se vor confecționa, pe lîngă bunuri de consum, cantități importante de materiale necesare în industrie, în construcții și în agricultură, la hidroameliorații. Prin folosirea materialelor din mase plastice se vor economisi circa 8.000 de tone de metale feroase și neferoase, 850 de tone de piele și alte materiale.

În următorii 2—3 ani vor fi puse în funcțiune aproximativ 8 uzine și fabrici noi și 28 de noi secții din care: o fabrică de azotat de amoniu la Roznov, o nouă unitate de fibre sintetice la Săvinești cu o capacitate de 5.000 de tone pe an de rolan, la Grupul industrial Borzești o unitate petrochimică, care va produce în prima etapă 25.000 de tone pe an de cauciuc sintetic, la uzinele Govora instalații de produse sodice cu o capacitate de 150.000 de tone pe an, precum și alte unități de producție care vor mări producția industrială în ramura chimică cu peste 75%.

Întreprinderea cea mai mare a industriei noastre chimice, Combinatul de la Borzești, cu construcțiile sale ridicate pe o distanță de 5 km, se conturează de pe acum în întreaga sa măreție. Aici va

lucra un mare număr de muncitori, pentru care s-a construit orașul nou de la Onești. Combinatul va prelucra o parte din rezervele de țiței și sare de pe valea Trotușului în produse petrolifere și petrochimice de mare valoare economică. El este deservit de o centrală electrică de termoficare cu o putere de 75.000 kW care va ajunge pînă în 1964 la 225.000 kW.

Valoarea producției totale a combinatului va fi de circa 2,6 miliarde de lei anual.

Ținînd seama de însemnătatea pe care o au noile fabrici și uzine chimice pentru dezvoltarea economică a țării și pentru ridicarea nivelului de viață al populației, Ministerului Industriei Petrolului și Chimiei, cadrelor sale de conducere le revine sarcina de mare răspundere de a asigura intrarea cît mai grabnică a acestora în funcțiune, preocupîndu-se în același timp de pregătirea temeinică și din vreme a cadrelor necesare, încît în timpul cel mai scurt noile instalații să lucreze cu întreaga lor capacitate și să dea produse ieftine și de bună calitate.

INDUSTRIALIZAREA ȘI VALORIFICAREA SUPERIOARĂ A LEMNULUI

Tovarăși,

Patrimoniul forestier este una dintre marile bogății ale țării noastre, căreia partidul și guvernul îi acordă o atenție neslăbită. În ultimii 10 ani s-au executat lucrări de împăduriri și de completări a pădurilor, îmbunătățindu-se fondul silvic, a cărui suprafață este de circa 6,5 milioane ha.

Pentru a asigura o exploatare rațională a pădurilor și a îmbunătăți condițiile de lucru în silvicultură, au fost construite rețele de căi ferate forestiere și drumuri în lungime de circa 3.000 km.

În domeniul prelucrării lemnului, preocuparea noastră principală se îndreaptă spre *industrializarea și valorificarea superioară a materialului lemnos*. Numai în ultimii trei ani s-au construit și

au intrat în producție 5 fabrici noi, precum și un număr de secții noi la fabricile existente. Valoarea producției noilor capacități puse în funcțiune reprezintă suma de 340 de milioane de lei pe an.

Însemnătatea prelucrării complexe a lemnului rezultă limpede din exemplul fabricii de plăci aglomerate din așchii de lemn pusă recent în funcțiune la Brăila. Această fabrică folosește ca materie primă lemnul de plop și de salcie din Delta Dunării, care pînă acum nu se valorifica pe cale industrială. Producția *anuală* a fabricii este de 51 de milioane de lei, față de costul total al investițiilor, care nu se ridică decît la 45 de milioane de lei. Se prevede ca în anul viitor să se construiască pe lîngă această fabrică o secție modernă de chibrituri, cu o capacitate de 300 de milioane de cutii pe an.

Datorită gradului mai înalt de industrializare a lemnului realizat cu noile capacități de producție, scoatem astăzi dintr-un m^3 de masă lemnoasă produse finite în valoare de 3 ori mai mare decît în 1938.

Pentru anul 1959 se prevede începerea construcției a 3 unități de valorificare industrială complexă a lemnului, care vor cuprinde, în afară de producția de cherestea, secții pentru producția de placaje, plăci fibro-lemnoase, plăci aglomerate. Se vor construi încă două fabrici noi de mobilă, precum și noi secții de plăci aglomerate și plăci celulare pe lîngă fabrica nouă de la Gălăuțași.

În afară de obiectivele a căror construcție va începe în 1959, sînt prevăzute și s-au asigurat utilajele și instalațiile pentru o serie de alte unități de valorificare complexă a lemnului, care se vor construi în anii următori. Dintre cele mai importante, menționăm un număr de 5 fabrici de plăci fibro-lemnoase cu o capacitate totală de 124.000 de tone pe an, 4 secții de plăci aglomerate cu o capacitate de 32.000 de tone, 3 secții de placaje cu o capacitate de 54.000 m^3, 4 fabrici de mobilă cu o capacitate de 30.000 de garnituri și secții de parchete cu o capacitate totală de 1.300.000 m^2 anual.

Sumele ce se vor cheltui numai pentru construcţia şi utilarea acestor unităţi reprezintă 1.150.000.000 de lei. Trebuie relevat că noile unităţi de valorificare complexă a lemnului vor produce, cînd vor fi toate în funcţiune, mărfuri în valoare de circa 500 de milioane de lei anual, din care vor putea fi exportate produse echivalînd valoarea importului de utilaje pentru 4 secţii de plăci fibrolemnoase.

Cu toate măsurile luate în ultimii ani pentru valorificarea complexă a masei lemnoase, trebuie să arătăm că sîntem rămaşi în urmă faţă de prevederile Directivelor Congresului al II-lea. Trebuie să lichidăm grabnic această întîrziere, să intensificăm valorificarea complexă a masei lemnoase.

La nivelul actual de dezvoltare industrială nu mai putem tolera să se piardă cantităţi însemnate de masă lemnoasă la prelucrarea în pădure. Pentru ca aceste pierderi să fie eliminate, trebuie luate cît mai urgent măsuri ca întreaga masă lemnoasă să fie prelucrată în unităţi industriale moderne, cu profil complex de valorificare a masei lemnoase şi dotate cu tehnica cea mai înaltă. Trebuie să ne îngrijim din timp de dotarea industriei lemnului cu utilaje moderne, să creăm şi să importăm instalaţii cu un mare randament de valorificare a lemnului, pe baza tehnologiei celei mai înaintate. Industria construcţiilor de maşini trebuie să ia măsuri pentru a contribui la dotarea silviculturii şi industriei lemnului cu utilaje la nivelul celor mai bune modele din străinătate şi a căror producţie în ţară se justifică din punct de vedere economic, iar industria chimică să participe activ la dezvoltarea acestei ramuri, furnizîndu-i răşini sintetice şi alte produse de bună calitate, la preţ ieftin.

În cadrul planului de perspectivă este necesar să întocmim un program de dezvoltare în ritm accentuat a industrializării complexe a lemnului, să ajungem astfel să valorificăm masa lemnoasă la nivelul atins de ţările cu realizările cele mai înalte în acest domeniu. Concentrarea, prelucrarea şi industrializarea lemnului în unităţi moderne, amplasate cît mai aproape de resursele de masă

lemnoasă, vor ridica la un nivel mai înalt eficienţa economică a industriei lemnului. Reorganizarea şi reutilarea industriei lemnului, eliminarea în cel mai înalt grad a pierderilor vor face posibil să obţinem produse finite în valoare mereu mai mare, deşi în scopul îmbunătăţirii fondului silvic vom continua şi în anii următori să restrîngem volumul tăierilor forestiere. O dată cu dezvoltarea producţiei de plăci aglomerate, fibro-lemnoase, placaje, panele, furnire, se creează condiţiile pentru creşterea continuă a producţiei industriei de mobilă, care trebuie să se perfecţioneze, să-şi lărgească sortimentele şi să le adapteze construcţiilor-tip de locuinţe, să îmbunătăţească necontenit calitatea şi aspectul produselor, pentru a satisface în măsură tot mai mare cerinţele populaţiei şi să lărgească considerabil posibilităţile de export.

CREŞTEREA PRODUCŢIEI BUNURILOR DE CONSUM

Tovarăşi,

Dezvoltarea continuă a producţiei *bunurilor de larg consum*, lărgirea sortimentelor şi îmbunătăţirea simţitoare a calităţii lor au contribuit la satisfacerea într-o măsură crescîndă a cererilor de mărfuri, a exigenţelor în aprovizionarea oamenilor muncii.

În vederea îmbunătăţirii în continuare a aprovizionării populaţiei, proiectul de plan pe anul 1959 prevede ca producţia industriei bunurilor de consum să crească cu 6,9% faţă de realizările anului 1958.

În vederea unei importante dezvoltări a industriei uşoare şi alimentare, volumul de investiţii prevăzut pe 1959 este cu circa 53% mai mare faţă de volumul investiţiilor destinate acestui sector în 1958.

Prin investiţiile prevăzute se va mări capacitatea de producţie la fire de bumbac şi lînă, ceea ce va permite reducerea importului, se vor crea unităţi noi de producţie pentru prelucrarea firelor şi fi-

brelor sintetice, pentru finisarea țesăturilor, în vederea îmbunătățirii calității și aspectului acestora. Astfel se vor pune în funcțiune capacități noi cu producții de 3.700 de tone de fire de bumbac, 800 de tone de fire de lînă, 5 milioane m² de țesături din fire sintetice, 2,2 milioane buc. de tricotaje, 1,1 milioane perechi de încălțăminte de cauciuc și altele.

În industria alimentară va începe construirea unei fabrici de lapte praf cu o producție de 1.500 de tone anual, a unui combinat de produse lactate în București cu o capacitate de producție de 3.000 hl de lapte pe zi, a unui abator la Hunedoara de 30 de tone de carne pe zi, a două fabrici de zahăr, fiecare avînd posibilitatea de a prelucra zilnic 2.000 de tone de sfeclă ; se va mări capacitatea de depozitare a vinului cu peste 4.600 de vagoane, reprezentînd o creștere de 27% față de aceea a anului 1958 ; capacitatea de producție la unt pasteurizat va crește cu 1.500 de tone.

Analizînd posibilitățile de dezvoltare a industriei bunurilor de consum, considerăm că prin utilizarea mai bună a mașinilor și utilajelor, prin folosirea economicoasă a materiilor prime și materialelor, *se poate obține o majorare a producției industriei ușoare și alimentare peste prevederile proiectului de plan în valoare de circa 200 de milioane de lei, astfel că valoarea producției bunurilor de consum va crește cu circa 2 miliarde de lei față de anul 1958.*

În fața industriei bunurilor de consum stă sarcina de a produce cît mai multe mărfuri de calitate superioară, de a lărgi numărul sortimentelor și de a realiza economii la materii prime și materiale, pentru reducerea în continuare a prețului de cost.

Tovarăși,

O problemă asupra căreia aș vrea să atrag în mod deosebit atenția plenarei este aceea a măsurilor care trebuie luate pentru a se ajunge în anii următori la lichidarea importului de *zahăr, ulei și lînă.*

Îmbunătățirea aprovizionării oamenilor muncii își găsește, între altele, expresie în creșterea continuă a consumului de produse agroalimentare superioare, ca zahărul, uleiul și altele.

Din 1938 și pînă în 1957 producția de zahăr a crescut de la 95.100 de tone la 185.351 de tone. Totuși producția de zahăr a rămas mult în urmă față de consumul sporit al oamenilor muncii. Această stare de lucruri ne-a obligat să recurgem an de an la import de zahăr.

Se pune în mod firesc întrebarea : de ce sîntem în situația de a continua să importăm zahăr cînd avem toate condițiile favorabile pentru a asigura materia primă necesară și a fabrica în țară zahăr în cantități suficiente pentru a acoperi nevoile consumului intern și chiar pentru export.

Dacă facem un calcul cît ne-a costat importul de zahăr în ultimii 8 ani, reiese că am cheltuit o sumă cu care s-ar fi putut importa utilajul pentru mai multe fabrici de zahăr.

Lipsa unei preocupări serioase pentru fabricarea în țară a întregii cantități de zahăr necesară consumului era „explicată" de unii prin insuficiența capacității interne de producție, iar nedezvoltarea capacității de producție era „motivată" prin deficiențele în cultivarea sfeclei de zahăr.

Putem și trebuie să luăm toate măsurile pentru dezvoltarea culturii sfeclei de zahăr, cît și pentru mărirea capacităților de producție, astfel ca în 1960 importul de zahăr să fie lichidat, iar în 1964 să ajungem la un consum de zahăr de 20 kg socotit pe cap de locuitor, față de 5,5 kg cît era în 1938 — și să dispunem în același timp de însemnate cantități pentru export.

Suprafețele cultivate cu sfeclă de zahăr au crescut de la 25.600 ha, media anilor 1934—1938, la 132.700 ha, media anilor 1954—1958 ; nu a crescut însă corespunzător producția medie la hectar. Cauza principală a acestei situații constă în faptul că în ultimii ani nu s-a asigurat dezvoltarea culturii sfeclei de zahăr în primul rînd în zonele deosebit de favorabile din anumite regiuni ale țării, ca Regiunea Autonomă Maghiară, regiunile Cluj, Stalin,

Suceava, Timişoara şi altele. Cultura acestei plante a fost restrînsă în unele zone favorabile şi înlocuită cu alte culturi. Astfel cultura sfeclei de zahăr a fost scoasă din zona Fabricii de zahăr din Bod, unde se obţin producţii mai ridicate la hectar, şi a fost extinsă în raioane ca Tecuci şi Lugoj, unde producţiile medii obţinute sînt simţitor mai scăzute.

Lucrările agrotehnice — cum sînt arăturile de toamnă —, îngrăşămintele, lucrările de întreţinere au fost în multe locuri incomplet aplicate, iar irigarea suprafeţelor cultivate cu sfeclă de zahăr nu a constituit o preocupare pentru Ministerul Agriculturii şi Silviculturii şi pentru Sfaturile populare.

Este necesar ca pînă în primăvara anului 1959 să se termine zonarea culturii sfeclei de zahăr în raioanele cele mai favorabile, cu tradiţie în cultura acestei plante, şi să se concentreze producţia de sfeclă de zahăr în special în jurul fabricilor de zahăr, pentru a se economisi cheltuielile de transport.

Cultura sfeclei de zahăr în zonele favorabile este deosebit de rentabilă pentru gospodăriile colective şi întovărăşirile agricole. Sînt grăitoare, în această privinţă, exemplele gospodăriilor agricole colective Lenauheim din regiunea Timişoara, Ziduri din regiunea Ploieşti, Gîldău din regiunea Constanţa, care, realizînd producţii medii la hectar de 30.000 şi 40.000 kg de sfeclă, au obţinut venituri între 15.000 şi 20.000 de lei la fiecare hectar.

Gospodăriile agricole colective şi întovărăşirile agricole din zonele favorabile culturii sfeclei de zahăr trebuie îndrumate spre extinderea acestei culturi. Pentru stimularea gospodăriilor agricole colective şi a întovărăşirilor agricole care, specializîndu-se în cultura sfeclei de zahăr, îşi vor restrînge suprafeţele cultivate cu cereale, va trebui să se asigure o anumită cantitate de cereale necesară acoperirii nevoilor lor de consum.

În scopul obţinerii unei producţii sporite şi constante este necesar să se elaboreze un plan de măsuri, eşalonat pe mai mulţi ani, de mărire a suprafeţelor irigate pentru cultura sfeclei de zahăr.

Începînd din 1959, va trebui să se treacă la irigarea unor suprafeţe cît mai mari cultivate cu sfeclă de zahăr, folosindu-se mijloace locale simple şi cît mai economice şi antrenîndu-se la aceste lucrări masele largi de ţărani muncitori, în special pe ţăranii colectivişti şi întovărăşiţi, direct interesaţi materialiceşte în executarea cît mai grabnică a lucrărilor de irigare. Suprafeţele destinate irigării trebuie să fie alese în special pe valea Dunării şi în apropierea rîurilor.

Se ştie că o mare şi rodnică experienţă în cultura sfeclei de zahăr o au cultivatorii din ţări prietene ca Cehoslovacia şi R.D.G.

Este necesar să trimitem în aceste ţări grupuri de specialişti şi îndeosebi tineri ce s-au ocupat de cultura sfeclei de zahăr, care să lucreze un anumit timp împreună cu cultivatorii de sfeclă din aceste ţări, să studieze experienţa lor, să-şi însuşească totodată sistema lor de maşini pentru cultura sfeclei de zahăr — pe care s-o adaptăm la condiţiile ţării noastre. Atunci cînd se întorc acasă, aceşti tineri să nu se mărginească doar a vorbi despre cele văzute, ci să aplice efectiv ceea ce au învăţat.

De asemenea este necesar să se organizeze un larg schimb de experienţă în ţară cu gospodăriile de stat, gospodăriile colective şi întovărăşirile agricole care au obţinut producţii medii de 30.000 şi 40.000 kg de sfeclă la hectar, să se trimită în aceste unităţi grupuri de colectivişti, întovărăşiţi şi agronomi, care să studieze şi să-şi însuşească experienţa înaintată în cultura sfeclei de zahăr, iar apoi să ajute la aplicarea ei. În vederea asigurării cadrelor necesare dezvoltării culturii sfeclei de zahăr, trebuie să se organizeze în gospodării colective, în întovărăşiri cursuri de îndrumare agrotehnică calificată a cultivatorilor de către ingineri şi tehnicieni agronomi; aceştia au ei înşişi de învăţat de la cultivatorii cu experienţă.

Toate acestea vor permite să realizăm în următorii 2—3 ani o producţie medie de cel puţin 20.000 kg de sfeclă de zahăr la hectar.

Concomitent cu măsurile pentru dezvoltarea culturii sfeclei de zahăr în vederea creşterii producţiei medii la hectar, *vor trebui sporite capacităţile de prelucrare existente, creîndu-se noi capacităţi*, în aşa fel ca în 1960 să fie puse în funcţiune 2 fabrici noi, fiecare cu o capacitate de prelucrare de cîte 2.000 de tone de sfeclă în 24 de ore, iar în anii următori să fie lărgite în continuare capacităţile de fabricaţie a zahărului, astfel ca pînă în 1964 să asigurăm producţia necesară unui consum anual de circa 400.000 de tone, precum şi a unui disponibil pentru export.

•

În ce priveşte *uleiul comestibil* se impun de asemenea o serie de măsuri imediate.

Producţia industrială de ulei în ţara noastră a crescut de la 17.800 de tone în 1938 la peste 44.000 de tone în 1958. Cu toate acestea, cantităţile de ulei realizate din producţia internă nu au putut satisface consumul din ce în ce mai mare al populaţiei, ceea ce a determinat importuri sporite de la an la an. În ultimii 2 ani peste 40% din cantitatea necesară consumului intern a fost importată. Fără îndoială că, dacă Ministerul Agriculturii şi Silviculturii, institutele ştiinţifice de cercetări şi alte organe în drept ar fi acordat atenţia cuvenită dezvoltării culturii florii-soarelui, am fi putut asigura din producţia proprie necesarul de ulei.

Trebuie subliniat că, în timp ce importul s-a menţinut la un nivel ridicat, fabricile de ulei, neavînd asigurată materia primă necesară, au folosit doar o parte a capacităţii lor de producţie.

Nu putem fi mulţumiţi cu această stare de lucruri cînd avem în ţară condiţii favorabile pentru cultura de floarea-soarelui, ca şi a altor plante oleaginoase.

Trebuie luate măsuri pentru dezvoltarea culturii de floarea-soarelui şi a altor plante oleaginoase, pentru a asigura fabricile noastre cu materia primă şi a acoperi astfel, exclusiv din producţia internă, consumul crescînd al populaţiei.

În acest scop, începînd cu anul 1959, trebuie să se treacă la sporirea suprafeţelor cultivate cu floarea-soarelui, pentru a se ajunge încă în 1959 la o producţie de circa 450.000 de tone de seminţe.

În vederea ridicării, în următorii ani, a producţiei medii pînă la 1.200—1.300 kg la hectar, trebuie asigurată aplicarea măsurilor agrotehnice corespunzătoare şi cultivarea întregii suprafeţe cu sămînţă de mare randament.

Ca urmare a aplicării măsurilor agrotehnice înaintate, precum şi a cointeresării materiale a producătorilor, vom putea ajunge ca în 1960 să renunţăm la importul de ulei, iar în 1964 să obţinem o producţie de 650.000 de tone de floarea-soarelui, cu care să satisfacem pe deplin cerinţele crescînde de consum ale populaţiei.

Nu putem trece cu vederea faptul că mai există o serioasă rămînere în urmă faţă de necesităţi la producţia de *lînă şi fire de lînă*. În perioada anilor 1953—1958 a fost adusă din străinătate o cantitate de 17.000 de tone de lînă fină şi semifină. În 1959 importul prevăzut echivalează cu suma acordată industriei uşoare pe timp de 3 ani pentru import de utilaje.

Cauza principală este aceea că la noi oile cu lînă fină şi semifină nu reprezintă decît 36,2% din totalul numărului de oi.

Este necesar să fie luate în continuare măsuri pentru creşterea şeptelului de oi şi îmbunătăţirea raselor de ovine, astfel ca în următorii 3—4 ani numărul oilor cu lînă fină şi semifină să ajungă la circa 50% din total.

Prin înfăptuirea acestor sarcini şi prin darea în funcţiune a fabricii de rolan, în 1961—1962 vor fi create posibilităţi pentru a acoperi în cea mai mare parte necesarul de lînă din producţia internă.

În loc de a importa an de an cantităţi sporite de ulei şi lînă, să depunem eforturi pentru a dezvolta resursele interne de ma-

terii prime, iar mijloacele cheltuite pentru import să le folosim pentru dezvoltarea bazei tehnice de prelucrare a acestor materii, spre a satisface astfel într-o măsură tot mai mare cerințele mereu crescînde ale populației.

DEZVOLTAREA SECTORULUI SOCIALIST AL AGRICULTURII ȘI SPORIREA PRODUCȚIEI AGRICOLE

Tovarăși,

Ca rezultat al aplicării politicii partidului au fost obținute realizări însemnate în construcția socialistă la sate și în creșterea producției principalelor culturi agricole.

La 1 noiembrie 1958 sectorul socialist al agriculturii cuprindea 15.723 de gospodării colective, cooperative agricole de producție și întovărășiri, cu peste 1.760.000 de familii. Sectorul socialist în agricultură reprezintă peste 55% din suprafața agricolă a țării.

În vederea dezvoltării sectorului socialist al agriculturii și sporirii producției agricole, prin proiectul de plan pe anul 1959 se acordă agriculturii investiții însumînd 2,9 miliarde de lei, cu 600 de milioane de lei mai mult decît în 1958. Din aceste fonduri mai mult de jumătate vor fi folosite pentru mărirea substanțială a parcului de mașini și tractoare în vederea mecanizării principalelor lucrări agricole în unitățile agricole socialiste, precum și pentru extinderea lucrărilor de îndiguiri, drenări și irigații, în scopul lărgirii suprafețelor arabile și asigurării unor recolte mari și constante.

Gospodăriile agricole de stat, care au ajuns să cuprindă un milion de hectare de suprafață agricolă, au datoria să-și mărească neîncetat contribuția la fondul central.

Gospodăriile agricole de stat și S.M.T.-urile vor fi înzestrate în 1959 cu încă 6.100 de tractoare, 4.700 de combine, 6.200 de semănători și alte mașini.

Se va realiza un însemnat pas înainte pe linia chimizării treptate a agriculturii, livrîndu-se în 1959 cu peste 50% mai multe îngrășăminte chimice decît în 1958.

O parte importantă a fondurilor alocate agriculturii este destinată producerii semințelor de soi și îndeosebi a semințelor de porumb dublu hibrid, a materialului săditor vitipomicol, înmulțirii animalelor de rasă și altele.

Pentru sporirea producției agricole are o mare însemnătate extinderea lucrărilor de hidroameliorații; în acest scop, în 1959 se vor aloca 375 de milioane de lei, față de 160 de milioane de lei în 1958. Lucrările de îndiguiri și desecări vor cuprinde în 1959 o suprafață de 230.000 ha, iar cele de irigații o suprafață de 24.000 ha, ceea ce reprezintă un volum de lucrări mai mare decît cel realizat în întreaga perioadă 1951—1957. Dispunînd de fondurile prevăzute pentru aceste lucrări, mobilizînd mai intens masele țărănești și folosind resursele locale, Sfaturile populare pot și trebuie să efectueze lucrări de hidroameliorații pe suprafețe mult mai mari decît acelea prevăzute în plan.

Lărgirea suprafețelor arabile, apărarea terenurilor împotriva inundațiilor și combaterea efectelor dăunătoare ale secetei trebuie considerate acțiuni de cea mai mare însemnătate în lupta pentru obținerea unor recolte mari și stabile, acțiuni în care sînt direct interesate mase largi ale țărănimii muncitoare.

Un mare avînt a luat în ultimul timp mișcarea de masă pentru efectuarea a numeroase lucrări de hidroameliorații, construirea de poduri și drumuri, școli, cămine culturale, prin muncă obștească. Sfaturile populare, îndrumate de organele de partid, manifestă tot mai multă inițiativă și pricepere în organizarea unor astfel de lucrări. Activiști de partid și de stat, membri de partid

şi de U.T.M. însufleţesc prin exemplu personal pe oamenii muncii care iau parte la această acţiune patriotică.

În cadrul muncii obşteşti, o deosebită atenţie trebuie acordată regularizării cursului apelor, lucrărilor de îndiguire pentru a pune stavilă torenţilor şi a preveni inundaţiile, acumulării de ape în bazine de reţinere în vederea extinderii irigaţiilor şi combaterii secetei, pentru obţinerea unor recolte bogate şi stabile.

Unele comitete regionale de partid au analizat posibilităţile de a extinde lucrările de hidroamelioraţii şi au ajuns la concluzia că, organizînd mai bine forţele locale şi mobilizînd energia şi spiritul de iniţiativă al maselor ţărăneşti, vor depăşi propunerile de plan pe 1959, ceea ce va face posibil să se ajungă în scurtă vreme la o suprafaţă de un milion ha ameliorate. Regiunile Bucureşti, Craiova, Timişoara, Piteşti şi Constanţa, de pildă, îşi propun să redea agriculturii prin astfel de lucrări peste 100.000 ha şi să irige aproape 45.000 ha, realizînd în acelaşi timp economii de peste 230 de milioane de lei. Experienţa anului 1958, mai ales a regiunilor Timişoara şi Constanţa, arată că, atunci cînd organele de partid privesc cu toată răspunderea munca politică în rîndurile maselor ţărăneşti pentru a le atrage la lucrări de îndiguiri, desecări şi irigaţii, se obţin rezultate dintre cele mai bune. Ţărănimea muncitoare din comunele aflate de-a lungul cursurilor de apă, în mod deosebit colectiviştii şi întovărăşiţii, a răspuns cu bucurie la chemarea organizaţiilor de partid şi a Sfaturilor populare, executînd voluntar numeroase lucrări de îndiguiri şi hidroamelioraţii, conştienţi că aceste lucrări sînt în propriul lor interes material. Numai pe şantierul Checea-Jimbolia, regiunea Timişoara, cu ajutorul statului şi prin munca voluntară a mii de ţărani muncitori, s-au efectuat în 45 de zile lucrări de desecări pe o suprafaţă de 12.500 ha.

Pentru efectuarea lucrărilor de hidroamelioraţii, unii specialişti birocratizaţi, neîncrezători în iniţiativa şi puterea creatoare a maselor, întocmeau planuri irealizabile, care ar fi comportat cheltuieli imense din partea statului. Realităţile au demonstrat că prin voinţa şi munca plină de elan a maselor au fost înfăptuite voluntar cu cheltuieli minime numeroase şi importante lucrări de îndiguiri şi hidroamelioraţii.

În vederea înfăptuirii lucrărilor de hidroamelioraţii pe cursurile de apă, trebuie să se trimită la faţa locului specialişti care să studieze condiţiile concrete, să întocmească acolo proiectele, să conducă lucrările pe teren în mijlocul maselor, să dea tot timpul, pînă la sfîrşitul lucrărilor, o îndrumare concretă, pe teren, Sfaturilor populare şi ţărănimii muncitoare. Comitetul de stat al apelor are obligaţia să ajute efectiv Sfaturile populare în organizarea şantierelor şi executarea lucrărilor.

DEZVOLTAREA REŢELEI DE DRUMURI

Un alt sector deosebit de important de activitate este *construcţia şi modernizarea drumurilor*.

Avem în ţară o reţea de drumuri de 76.000 km, din care 9.700 km de drumuri naţionale. O parte a reţelei de drumuri a fost modernizată. Totuşi construirea de noi drumuri şi lucrările de modernizare sînt rămase în urmă, cauza principală fiind preţul de cost ridicat la care se execută aceste lucrări şi care a micşorat eficacitatea fondurilor acordate de stat pentru acest sector.

Ministerul Transporturilor şi Telecomunicaţiilor — Departamentul transporturilor rutiere, navale şi aeriene — nu a acordat atenţia cuvenită problemei costurilor, controlului asupra cheltuirii fondurilor repartizate prin bugetul statului.

Nici pînă în prezent nu sînt stabilite limitele preţului pe kilometru de drum şi sistem de îmbrăcăminte. Aceasta dă posibilitate unor proiectanţi şi executanţi de drumuri, lipsiţi de răspundere, poate chiar elemente necinstite sau duşmănoase, să frîneze modernizarea reţelei de drumuri. Preţul mediu pe kilometru de

drum modernizat s-a ridicat în 1958 la 832.000 de lei, ajungînd la unele șantiere, cum este cazul drumului asfaltic Săbăoani—Tg. Frumos, pînă la 995.000 de lei.

Sînt în execuție simultană prea multe puncte de lucru, ceea ce fărîmițează potențialul unităților, scumpește lucrările, îngreuiază controlul calității execuției, înlesnind totodată fraudele și furturile din avutul obștesc. Lucrările de organizare a șantierelor de drumuri, insuficient studiate, sînt foarte costisitoare. Numai în ultimii trei ani s-a cheltuit pentru organizări de șantiere suma de 50 de milioane de lei, sumă cu care s-ar fi putut moderniza încă 70—90 km de drumuri.

Lucrările de organizare a șantierelor de drumuri sînt prea costisitoare, între altele datorită amplasării stațiilor de preparare a betonului și asfaltului la mari distanțe de locul de turnare, neorganizării raționale a transporturilor de materiale, aducîndu-se piatră pentru Gura Humorului tocmai de la Măcin, în loc să se aducă de la Pojorîta, cimentul pentru Piatra Neamț de la Megidia, în loc de la Bicaz, pietrișul și nisipul de la mari distanțe, în loc să se exploateze balastierele din imediata apropiere a șantierelor.

Răspunderea pentru aceste deficiențe revine conducerii Departamentului transporturilor rutiere, navale și aeriene din Ministerul Transporturilor și Telecomunicațiilor, care a tolerat întocmirea unor proiecte pentru trasee insuficient studiate. Departamentul nu a obligat organele de studii, proiectare și execuție să se încadreze în limitele unui anumit preț de cost pe kilometru de drum, nu s-a preocupat de studierea profundă a elementelor prețului de cost, pentru a găsi soluții în vederea reducerii continue a acestuia.

Pentru a se pune capăt lipsurilor ce persistă în construirea și modernizarea de drumuri, Ministerul Transporturilor și Telecomunicațiilor, Comitetul de Stat al Planificării și Ministerul Finanțelor, împreună cu celelalte organe interesate, trebuie să ia măsuri ca în termen de 3 luni să fie stabilit un sistem de prețuri ferme și să se elaboreze normative pentru diferite tipuri de drumuri și pentru lucrările de artă aferente — normative obligatorii pentru proiectanți și executanți.

La modernizarea drumurilor din țara noastră se poate folosi betonul de ciment acolo unde se justifică economicește; la unele lucrări de modernizare să se folosească, ca primă etapă, subiful, urmînd ca, o dată cu creșterea traficului, drumul să fie acoperit cu beton asfaltic.

Sarcina de modernizări de drumuri prevăzută în proiectul de plan pe anul 1959 este de aproape 2 ori mai mare decît realizările anului 1958. Propunerile de plan prevăd să se construiască în 1959 716 km. Prin reducerea prețului de cost și prin participarea maselor la lucrările de construire și modernizare a drumurilor se pot reduce fondurile alocate și se pot construi 800 km în 1959, ajungîndu-se în anii viitori la 1.000 km pe an. Această sarcină este pe deplin realizabilă. Ea cere o luptă perseverentă pentru lichidarea deficiențelor serioase ce persistă în sectorul construcțiilor de drumuri și care au făcut cu putință să se mențină pînă în prezent costurile ridicate.

Există însemnate rezerve care trebuie mobilizate, ținîndu-se seama că mai mult de trei sferturi din prețul de cost la construirea drumurilor este reprezentat de cheltuielile de executare a lucrărilor de terasamente, de extracție a produselor de balastieră, de transportarea acestora și de alte lucrări de pregătire; or, o bună parte din aceste lucrări poate și trebuie să fie executată cu contribuția cetățenilor din comunele situate de-a lungul traseelor.

Locuitorii din sate sînt dornici să se construiască cît mai multe șosele asfaltate, care să înlesnească circulația și transporturile. Nu încape îndoială că oamenii muncii de la sate vor fi bucuroși să pună umărul pentru a grăbi construirea și modernizarea drumurilor, participînd la aceste lucrări prin muncă și atelaje și contribuind astfel la înflorirea și înfrumusețarea comunei lor și a întregii țări.

SĂ CONSTRUIM LOCUINȚE IEFTINE ȘI DE BUNĂ CALITATE!

Tovarăşi,

Congresul al II-lea al P.M.R., scoţînd în evidenţă că în *domeniul construcţiilor de locuinţe* există o rămînere în urmă, a trasat ca sarcină în vederea îmbunătăţirii condiţiilor de locuit ale oamenilor muncii să se construiască din fonduri de stat, în perioada anilor 1956—1960, o suprafaţă locuibilă de cel puţin 2.500.000 m.²

In cei trei ani care au trecut de la congres s-a realizat din fonduri şi credite de stat, în oraşe şi centre muncitoreşti, o suprafaţă locuibilă de circa 1.400.000 m², reprezentînd aproape 40.000 de apartamente.

Deşi în anii din urmă sectorul construcţiilor de locuinţe s-a dezvoltat continuu, iar şantierele au primit numeroase utilaje pentru mecanizarea lucrărilor şi ridicarea productivităţii muncii, costul construcţiilor de locuinţe s-a menţinut timp îndelungat şi se mai menţine pe unele şantiere la un nivel inacceptabil de ridicat. Am văzut la Oneşti executîndu-se aşa-zise „construcţii experimentale" de locuinţe, care costă 120.000 de lei apartamentul. La Vulcan, în raionul Petroşani, s-au construit unele apartamente la un cost de 113.000 de lei. Dacă în ultimii 7—8 ani costul construcţiilor nu s-ar fi menţinut la un nivel cu totul nejustificat, din fondurile alocate de stat s-ar fi putut construi şi preda spre folosinţă oamenilor muncii un plus de suprafaţă locuibilă de aproape 640.000 m², reprezentînd 21.000 de apartamente.

Costurile ridicate ale locuinţelor construite în această perioadă arată că organele de conducere din Ministerul Construcţiilor şi Materialelor de Construcţii, din fostul Comitet de stat pentru arhitectură şi construcţii şi din celelalte ministere cu sarcini în construcţii nu s-au preocupat cu spirit de răspundere de lichidarea deficienţelor serioase care persistă în acest domeniu. Conducătorii acestor ministere şi instituţii au vorbit deseori, în diferite ocazii, despre economii şi despre necesitatea reducerii preţului de cost, dar practic nu au făcut mare lucru.

Activitatea de proiectare nesatisfăcătoare, slaba răspundere profesională şi cetăţenească a unor proiectanţi, lipsa unor indici tehnico-economici şi în special a limitelor de cost obligatorii pentru toate institutele de proiectare au avut ca urmare întocmirea de proiecte scumpe şi de slabă calitate. Nu s-a acordat importanţă tipizării construcţiilor de locuinţe, iar puţinele proiecte-tip întocmite nu au corespuns specificului diferitelor regiuni şi nu au prevăzut folosirea materialelor locale. Au fost elaborate unele proiecte care restrîngeau spaţiul locuibil la numai 32% din suprafeţele construite şi conţineau numeroase exagerări arhitecturale, care scumpeau preţul de cost.

Cu toate că locuinţele au fost proiectate la un cost ridicat, ele s-au mai scumpit şi în cursul construcţiei, din cauză că unele ministere şi comitete executive ale Sfaturilor populare au amplasat construcţiile la marginea oraşelor, în zone lipsite de lucrări edilitare: străzi, canalizare, alimentări cu apă şi energie electrică, în timp ce multe terenuri libere, care aveau toate aceste dotări, au rămas nefolosite în mijlocul oraşelor.

Sistemul de a începe în acelaşi timp lucrări pe un număr mare de şantiere la care se lucrează simultan a dus la împrăştierea mijloacelor materiale şi financiare, la greutăţi în asigurarea cu materiale şi forţă de muncă, la prelungirea nejustificată a duratei de execuţie a lucrărilor. Aceasta a avut ca rezultat cheltuieli inutile de regie, blocări ale fondurilor materiale şi băneşti care au scumpit costul lucrărilor, precum şi întîrzieri în darea în folosinţă a spaţiului locativ pentru oamenii muncii.

Deşi utilizarea prefabricatelor de beton armat la construcţiile industriale a avut unele rezultate pozitive, costul ridicat al prefabricatelor folosite la construcţiile de locuinţe a scumpit aceste construcţii cu 10—15% faţă de construcţiile în beton monolit.

Cauzele principale care menţin prefabricatele la un preţ ridicat sînt: utilizarea unor tipuri neeconomice de elemente care

au sporit consumul de oțel și ciment, fabricarea unui număr mare de tipuri de serie mică și transportul prefabricatelor la distanțe mari.

Trebuie să fie limpede că producerea și folosirea prefabricatelor nu constituie un scop în sine, ci un mijloc de scurtare a termenului de execuție a construcțiilor și de obținere a unui preț de cost redus. Prefabricatele să fie folosite numai acolo unde există justificare economică: să se ia măsuri încît construcțiile executate cu prefabricate să nu depășească prețul de cost al construcțiilor în monolit. Proiectanții de construcții și fabricile producătoare de prefabricate trebuie să caute soluții care să ieftinească prețul de cost, îmbunătățind calitatea produselor.

Producția materialelor de construcții nu s-a dezvoltat încă la nivelul cerut de ritmul și volumul construcțiilor pe care le avem de realizat.

Ministerul Construcțiilor și Materialelor de Construcții și comitetele executive ale Sfaturilor populare valorifică prea puțin resursele locale de materiale de construcții: balast, nisip, var, piatră de construcție și altele, încît să reducă simțitor distanțele și cheltuielile de transport. Prețul de cost al balastului ar putea fi redus la mai puțin de jumătate pe unele șantiere dacă el ar fi procurat din resursele locale.

Trebuie făcute toate eforturile pentru a descoperi și a pune în valoare în apropierea șantierelor de construcții baze de aprovizionare cu nisip, pietriș și alte materiale, a organiza și a dezvolta producția de cărămizi din resurse locale.

La executarea construcțiilor se manifestă, de asemenea, deficiențe serioase, care duc la depășiri ale costului de deviz, și așa destul de umflat. În ultimii ani, întreprinderile constructoare ale Ministerului Construcțiilor și Materialelor de Construcții, ale altor ministere și ale Sfaturilor populare, în loc să realizeze beneficiile planificate, au avut pierderi acoperite din bugetul statului.

O experiență pozitivă au constituit-o construcțiile de locuințe realizate, sub controlul și îndrumarea directă a organelor de partid, în cartierul Floreasca, în Bucureștii Noi și în unele orașe din țară, locuințe executate la un preț de cost mult mai redus decît la alte șantiere și cu termene scurte de execuție. De asemenea, sub îndrumarea și controlul organelor de partid, s-au construit la Eforie în 1957—1958 case de odihnă cu 2.000 de paturi, care au costat 21.000 de lei de fiecare pat — în timp ce O.N.T.-Carpați și Ministerul Sănătății și Prevederilor Sociale au propus case de odihnă asemănătoare cu prețul de 37.000—45.000 de lei de fiecare pat. Această experiență reușită a fost privită cu neîncredere și chiar cu adversitate de unele elemente conservatoare, retrograde și chiar de rea-credință din Ministerul Construcțiilor și Materialelor de Construcții și din cadrul unor Sfaturi populare, care au căutat „să demonstreze" că nu se pot executa locuințe la asemenea prețuri reduse, deși locuințele sînt gata construite și date în funcțiune.

În urma indicațiilor Comitetului Central al P.M.R. de a se analiza în plenare lărgite ale comitetelor regionale de partid problema costului ridicat al construcțiilor de locuințe, a avut loc în toate regiunile o largă dezbatere asupra cauzelor care au dus la scumpirea costului, luîndu-se hotărîri concrete pentru îmbunătățirea activității în acest domeniu. Aplicarea acestor hotărîri a dovedit că este posibilă o reducere serioasă a costului construcțiilor. Începînd din a doua jumătate a acestui an, se construiesc în orașe și centre muncitorești peste 4.300 de apartamente la un cost pînă la 40% mai mic decît al construcțiilor de locuințe din anul trecut. Astfel, în majoritatea regiunilor s-a ajuns să se construiască locuințe bune la un cost de 35.000—40.000—50.000 de lei. În capitală și în unele orașe ca Pitești și Cluj se execută în prezent apartamente la un cost sub 40.000 de lei. Realizările obținute demonstrează cît de nejustă este poziția de neîncredere manifestată de unii proiectanți și executanți în posibilitățile reale de reducere simțitoare a costului construcțiilor de locuințe.

Cu toate că în ultimul timp s-au obținut unele rezultate bune, totuși se construiește încă scump și încet.

Criteriul principal în construcția de locuințe este prețul de cost. Trebuie să folosim rezervele existente pentru a construi apartamente de 2 camere și dependințe la un cost de 30.000—40.000 de lei, iar pe magistralele capitalei la cel mult 50.000 de lei. În acest fel, în 1959, din fondurile alocate de 1 miliard de lei pentru construirea de locuințe se vor putea da în folosință cu 60.000 m² de suprafață locuibilă mai mult decît se prevede în proiectul de plan. Trebuie combătute părerile acelor proiectanți, arhitecți, constructori care, îmbibați de conservatorism, susțin că în cadrul acestor limite nu s-ar putea construi locuințe bune, frumoase și confortabile.

Proiectanții să elaboreze proiecte-tip pentru asemenea locuințe, care să nu depășească limitele de cost stabilite. Proiectele-tip să țină seama de specificul regiunilor și să prevadă folosirea în cît mai mare măsură a materialelor locale. Este necesar să se întocmească de urgență normative care să orienteze proiectarea spre realizarea acestor sarcini.

La proiectarea noilor construcții de locuințe trebuie să se țină seama, în mod obligatoriu, de sistematizarea orașului și de regulile urbanistice, pentru a se obține construcții ieftine, bune și frumoase, care să contribuie la înfrumusețarea orașelor. În localitățile unde nu sînt încă elaborate planurile de sistematizare, să se întocmească detalii de sistematizare pentru terenurile ce urmează să fie folosite.

Comitetele executive ale Sfaturilor populare să nu admită începerea nici unei noi construcții fără ca să existe în prealabil documentația tehnică aprobată și autorizația de construcție.

Construcțiile noi de locuințe să fie amplasate în primul rînd pe terenurile libere din zona construită a orașelor, încît să nu se mai facă cheltuieli în plus pentru lucrări edilitare, interzicîndu-se extinderea limitelor orașelor.

Pentru a se scurta durata de execuție și a se reduce costul locuințelor, se vor concentra lucrările pe un număr cît mai mic de șantiere, organizîndu-se executarea acestora în lanț, încît construcția unui bloc de locuințe cu 30—40 de apartamente să nu dureze mai mult de 6 luni.

Ministerele producătoare de materiale de construcții și Sfaturile populare trebuie să asigure lărgirea producției de materiale de construcții și producerea de noi sortimente de materiale bune și ieftine și să considere ca o sarcină imediată asigurarea pe plan local a tuturor materialelor de masă necesare executării construcțiilor.

Măsuri corespunzătoare trebuie luate și în ce privește proiectarea și execuția celorlalte construcții, și în special a construcțiilor industriale, în vederea reducerii costului lor, îmbunătățirii calității și scurtării duratei lor de execuție. Rezervele existente sînt însă mari și trebuie folosite la maximum.

Dezvoltarea continuă a economiei naționale și îmbunătățirea continuă a condițiilor de trai ale oamenilor muncii pun în fața constructorilor sarcini din ce în ce mai importante în realizarea volumului sporit de construcții industriale, de locuințe și clădiri social-culturale.

Comitetele regionale, raionale și orășenești de partid trebuie să controleze îndeaproape activitatea unităților de construcții, măsurile pe care le iau acestea pentru ieftinirea construcțiilor și îmbunătățirea calității lucrărilor. Comitetele executive ale Sfaturilor populare care au unități de construcție să generalizeze, cu sprijinul sindicatelor, pe toate șantierele de construcții experiența pozitivă în organizarea muncii și metodele înaintate de muncă ale fruntașilor în producție, organizînd schimburi de experiență pe șantiere.

Ne exprimăm convingerea că, sub conducerea partidului, muncitorii, inginerii, tehnicienii, proiectanții din construcții își vor concentra toată puterea lor de muncă și vor depune toate eforturile pentru a realiza cu succes sarcinile importante și de cinste ce le revin.

RIDICAREA CONTINUĂ A NIVELULUI TEHNIC ÎN TOATE RAMURILE ECONOMIEI

Tovarăşi,

O problemă de cea mai mare importanţă este *ridicarea nivelului tehnic în toate ramurile economiei*, factor hotărîtor pentru creşterea producţiei şi productivităţii muncii, pentru reducerea preţului de cost.

În anii puterii populare, reutilarea întreprinderilor şi construirea noilor fabrici şi uzine s-au realizat în cea mai mare măsură cu utilaje şi instalaţii de nivel tehnic ridicat. Unele întreprinderi, ca, de pildă, noile centrale electrice, Fabrica de plăci aglomerate din lemn de la Brăila, Fabrica de antibiotice din Iaşi sînt automatizate. Furnalele noi şi Oţelăria nouă de la Hunedoara, Laminorul de ţevi de la Roman şi altele sînt parţial automatizate. Întreprinderile constructoare de maşini au fost înzestrate cu un volum însemnat de maşini şi utilaje din cele mai moderne. Introducerea continuă de instalaţii moderne în industria chimică şi a petrolului, a materialelor de construcţii, a cauciucului, în industria alimentară şi uşoară arată preocuparea consecventă a partidului şi guvernului pentru ridicarea nivelului tehnic al industriei noastre.

Eficacitatea economică a tehnicii noi este pe deplin dovedită de fapte. Astfel, maşinile-agregat realizate la uzinele „Steagul roşu" din Oraşul Stalin, şi care execută simultan pînă la 40 de operaţii de prelucrare, au o productivitate de 4 pînă la 8 ori mai mare decît maşinile-unelte universale. Înzestrînd industria petroliferă cu instalaţii de foraj moderne, fabricate în acest an de industria constructoare de maşini, vitezele de foraj la exploatare vor creşte cu peste 60% faţă de 1958, economia ce se poate obţine în 5 ani prin scăderea preţului de cost al forajului reprezentînd 800 de milioane de lei. La furnalele şi cuptoarele noi de oţel de la Hunedoara se lucrează cu o productivitate a muncii de 3 ori mai mare decît la vechile furnale şi cuptoare de oţel.

Este de relevat că introducerea tehnicii noi s-a făcut în mare măsură pe bază de proiecte şi cu maşini şi utilaje realizate în ţară.

Cu toate succesele obţinute pe calea ridicării nivelului tehnic în toate ramurile economiei naţionale, unii conducători de ministere, ingineri şi tehnicieni din institute de cercetări şi proiectări şi din întreprinderi concep şi introduc în producţie maşini şi utilaje cu indici tehnico-economici depăşiţi de tehnica mondială, nu se orientează după rezultatele maşinilor şi utilajelor celor mai noi, de înaltă productivitate.

Avem condiţii ca în 1959 şi în anii care urmează să realizăm o îmbunătăţire însemnată a caracteristicilor tehnice la toate maşinile şi utilajele pe care le fabrică industria constructoare de maşini. Aceasta depinde în mare măsură de preocuparea şi de pasiunea pentru tehnica cea mai înaintată a conducătorilor de ministere şi de întreprinderi, a inginerilor, a cercetătorilor din institutele de cercetări şi proiectări. Avem posibilităţi largi de a intensifica aplicarea de procedee tehnologice avansate, cum sînt : turnarea de precizie, forjarea în matriţe, călirea prin curenţi de înaltă frecvenţă şi altele. În siderurgie, jumătate din producţia de oţel din 1959 trebuie obţinută la cuptoare Martin, care vor folosi gazul metan la topirea şarjelor, procedeu prin care se poate reduce cu 75% consumul de păcură. Trebuie însuşită experienţa furnaliştilor sovietici care ne arată că folosirea gazului metan în furnale aduce economii de cocs de 7—15%. Prin introducerea, în viitorii 2—3 ani a folosirii oxigenului la topirea şarjelor de oţel va creşte productivitatea cuptoarelor cu 20—25%.

De mare însemnătate pentru economia noastră vor fi asemenea măsuri ca : reducerea consumului specific de metal la cazanul de aburi fabricat la uzinele „Mao Ţze-dun" din Bucureşti, scăderea continuă a consumului de carburanţi la autocamionul „Steagul roşu", precum şi reducerea de materii prime şi materiale la alte maşini şi utilaje.

În vederea ridicării nivelului tehnic al producţiei este necesar să se extindă *cooperarea întreprinderilor şi specializarea producţiei.*

Pînă în prezent cooperarea întreprinderilor şi specializarea producţiei s-au realizat în bună măsură la principalele produse de serie din industria constructoare de maşini, cum sînt : tractoarele, autocamioanele, combinele de cereale, vagoanele de cale ferată şi altele. Astfel, la producţia autocamionului colaborează 34 de întreprinderi, la producţia tractorului 8 întreprinderi, iar combina de cereale este realizată prin cooperarea a 13 întreprinderi. Eficacitatea economică a acestei forme superioare de organizare a producţiei este foarte mare. Un exemplu grăitor îl oferă producţia pompelor de injecţie pentru tractoare la uzinele „I. C. Frimu"-Sinaia ; faţă de 1954, costul unei pompe este acum de aproape 3 ori mai mic. Reduceri însemnate de costuri s-au realizat la fabricaţia de tractoare, de combine de cereale şi la alte produse. Cooperarea întreprinderilor şi specializarea lor în producţie trebuie extinse, ţinîndu-se seama că mai sînt încă multe produse care se realizează paralel în întreprinderi diferite cu preţuri ridicate.

O pîrghie importantă pentru perfecţionarea tehnicii este *mişcarea de inovaţii şi raţionalizări în producţie.* Această mişcare a cuprins mase tot mai largi de oameni ai muncii şi are rezultate preţioase în creşterea producţiei şi productivităţii muncii, în reducerea cheltuielilor de producţie.

Aplicarea inovaţiei sistemului de pieptănare a bumbacului la Filatura romînească de bumbac a adus, de pildă, economii de peste 2,5 milioane de lei şi a contribuit la reducerea importului.

Cu toată însemnătatea deosebită pe care oamenii muncii o acordă inovaţiilor şi raţionalizărilor, se mai găsesc încă elemente îmbîcsite de rutină şi conservatorism care desconsideră şi demobilizează pe inovatori şi raţionalizatori. Astfel, la Trustul de foraj Moineşti, inovaţia muncitorilor Vlădoiu Gheorghe şi Prisăcaru Constantin „Dispozitiv pentru înşurubarea turbinelor de foraj la prăjini", care aduce numai acestui trust o economie anuală de 144.000 de lei, a fost tărăgănată vreme îndelungată de conducerea întreprinderii şi poate că ea nu s-ar fi aplicat niciodată dacă inovatorii n-ar fi realizat-o singuri, fără autorizaţia acestor conducători lipsiţi de răspundere şi de interes pentru îmbunătăţirea tehnicii.

Tehnica nouă, problemă hotărîtoare pentru dezvoltarea industriei noastre, nu trebuie lăsată numai pe seama direcţiilor tehnice din ministere şi a institutelor şi serviciilor tehnice din întreprinderi. Ea trebuie să devină una din principalele preocupări şi răspunderi ale ministrului şi şefilor de departamente. Aceştia să studieze personal propunerile consiliilor tehnice, ale institutelor de proiectări şi ale întreprinderilor şi să aleagă procesele tehnologice, maşinile şi utilajele cele mai economice, de import sau realizate în ţară. Miniştrii, conducătorii din întreprinderi, îndeosebi din ramura construcţiilor de maşini, trebuie să treacă la întărirea serviciilor de proiectare şi tehnologice din uzine cu inginerii şi tehnicienii cei mai calificaţi şi să dezvolte producţia de scule, dispozitive şi verificatoare pentru a realiza în felul acesta proiecte mai bune şi tehnologii corespunzătoare. Trebuie avut o grijă deosebită să nu irosim forţe şi mijloace şi să nu pierdem timp cu cercetarea şi experimentarea unor realizări pe care le putem obţine din alte ţări în condiţii avantajoase.

Mecanizarea complexă şi automatizarea proceselor de producţie va trebui să ia o extindere din ce în ce mai mare în industria siderurgică, în construcţii de maşini, în chimie, petrol şi gaze, în industria alimentară. În legătură cu aceasta trebuie intensificate lucrările începute pentru realizarea într-un timp scurt a semiconductorilor pe bază de materii prime din ţară ; dezvoltarea acestei ramuri înaintate a tehnicii va contribui la punerea în producţie a aparaturii necesare automatizării proceselor de producţie.

De asemenea trebuie să se intensifice lucrările de mecanizare a proceselor de producţie cu volum mare de muncă, îndeosebi în industria extractivă, la exploatări forestiere, la încărcările şi descărcările de materiale.

Organele şi organizaţiile de partid şi sindicale, organele economice centrale şi locale, conducătorii de întreprinderi au datoria să sprijine măsurile de ridicare a nivelului tehnic şi să stimuleze

inițiativa inovatorilor și raționalizatorilor care își dovedesc astfel atitudinea nouă față de muncă.

Organele și organizațiile de partid trebuie să controleze modul cum direcțiile întreprinderilor, inginerii și tehnicienii, precum și comitetele sindicale se ocupă și rezolvă la timp propunerile juste de inovații și raționalizări făcute de muncitori. Inovatorii, raționalizatorii trebuie să devină colaboratori valoroși ai corpului tehnic și ingineresc la găsirea soluțiilor tehnice pentru mărirea randamentului mașinilor și agregatelor în vederea creșterii productivității muncii și reducerii prețului de cost.

REDUCEREA PREȚULUI DE COST — SARCINĂ ECONOMICĂ CENTRALĂ

Tovarăși,

Rezultatele introducerii tehnicii noi și ale creșterii productivității muncii se oglindesc în reducerea prețului de cost, *care constituie unul dintre indicii sintetici cei mai importanți, un adevărat barometru ce înregistrează succesele și lipsurile activității diferitelor ramuri ale economiei naționale și ale întreprinderilor.*

Numai pe baza creșterii productivității muncii și a reducerii prețului de cost poate fi asigurată creșterea acumulărilor socialiste și ridicarea continuă a nivelului de trai. Este concludent a se arăta că, în 1959, reducerea prețului de cost cu un procent în industrie, transporturi și construcții echivalează cu o economie de circa 570 de milioane de lei.

Experiența ultimilor ani, și în mod special a anilor 1957 și 1958, demonstrează cît de mari sînt rezervele de reducere continuă a prețului de cost în economia națională și ce rezultate pot fi obținute prin participarea conștientă a maselor de milioane ale oamenilor muncii la această acțiune. Numai în 1957 s-au obținut, pe baza eforturilor proprii ale întreprinderilor, economii în sumă totală de circa 2,2 miliarde de lei, depășindu-se sarcinile planificate de

reducere a prețului de cost. La acest rezultat au contribuit în mare măsură inițiativele oamenilor muncii din întreprinderi, care, sub conducerea organizațiilor de partid, și-au îndeplinit angajamentele de a reduce peste plan prețul de cost spre a compensa fondurile cheltuite pentru aplicarea sistemului îmbunătățit de salarizare.

Pe baza datelor privind primele 9 luni și ale preliminărilor pe întregul an 1958, se poate aprecia că sarcinile de reducere a prețului de cost stabilite prin plan pentru acest an vor fi îndeplinite și chiar depășite în numeroase ramuri și întreprinderi.

Rezultate remarcabile au obținut numeroase întreprinderi din industria constructoare de mașini, ca, de pildă: întreprinderile „I. C. Frimu"-Sinaia, „Tudor Vladimirescu" din București, care în această perioadă au redus prețul de cost cu aproape 12%, depășind sarcinile planificate.

Cu toate succesele realizate pînă acum, trebuie spus că rezultatele obținute în reducerea prețului de cost sînt mult sub posibilitățile economiei naționale. În numeroase întreprinderi, consumul de materiale este exagerat, se înregistrează pierderi însemnate de pe urma cheltuielilor neproductive, nu se folosesc în mod corespunzător utilajele și mecanismele. Mari pierderi determină depășirea normelor planificate la consumurile de materiale. Ce are de spus Ministerul Industriei Grele de faptul că numai în semestrul I/1958, ca urmare a neîndeplinirii normelor de consum specific planificate, s-au consumat în plus 19.500 de tone de cocs pentru fontă, 16.000 de tone de metal în șarjă pentru fontă?

În foarte multe ramuri, elementul fundamental al prețului de cost sînt materiile prime și materialele; bătălia principală pentru reducerea prețului de cost în aceste ramuri trebuie dată în direcția scăderii consumului specific de materii prime, combustibil, energie electrică etc.

Cît de importantă este reducerea consumurilor specifice de materiale rezultă și din faptul că în 1959 un singur procent de reducere a acestor consumuri asigură posibilitatea ca în ramurile respective să poată fi obținută o producție suplimentară de circa

22.500 de tone de fontă sau 18.500 de tone de oţel, 450 autocamioane sau 600 de tractoare, 4.000 de tone de carbid, 2.700.000 m de ţesături de bumbac, 250.000 m de ţesături de lînă.

Despre rezervele mari existente, de pildă, în industria uşoară vorbeşte faptul că muncitorii de la fabrica „Ianoş Herbak" din Cluj, iniţiind acţiunea de economisire a materialelor pentru fabricarea încălţămintei, au redus consumul de piele şi talpă şi au dat în numai 30 de zile de la începerea acestei acţiuni un număr de 7.830 de perechi de încălţăminte în plus. Or, un şir de fabrici de încălţăminte lucrează încă cu consumuri specifice destul de mari. O reducere de numai 1% a consumului de piele şi talpă ar da posibilitatea confecţionării în plus a peste 110.000 de perechi de încălţăminte anual.

Ministerele, direcţiile generale şi directorii întreprinderilor industriale, cu sprijinul organelor sindicale, cunoscînd rezultatele obţinute în folosirea economicoasă a materiilor prime şi a materialelor, trebuie să generalizeze metodele de muncă şi măsurile care au dus la reducerea consumurilor specifice.

Trebuie combătută şi lichidată atitudinea de resemnare şi de justificare a unor conducători din economie faţă de pierderile provenite din rebuturi. În industria siderurgică şi în industria constructoare de maşini, preţul de cost a fost grevat de pe urma pierderilor din rebuturi cu 2,5%—2,7%. Prin reducerea acestor pierderi economia naţională ar putea dispune de importante acumulări suplimentare. Ministerele au datoria să ia măsuri ca în fiecare întreprindere să fie revizuite normele actuale admisibile de rebuturi, încît aceste norme să fie aduse la un nivel corespunzător tehnologiei îmbunătăţite a producţiei.

Preţul de cost se poate micşora într-un şir de ramuri urmărindu-se în mai mare măsură *eficacitatea investiţiilor*. În industria petroliferă, unde s-au alocat sume importante pentru investiţii în vederea înzestrării acestei ramuri cu utilaj modern, neurmărirea eficacităţii acestora a făcut ca preţul de cost al forajului de explorare, în loc să scadă, să crească.

În industria petroliferă — la forajul de explorare — au loc opriri care duc la pagube nejustificate şi la ridicarea preţului de cost. Unii conducători din industria petroliferă au încercat „să explice" aceste opriri prin complicaţiile la foraj rezultate din structura solului. În realitate asemenea opriri se explică prin lipsa de prevedere şi control din partea Ministerului Industriei Petrolului şi Chimiei, care nu a respectat cu stricteţe regulile tehnice şi nu a luat toate măsurile necesare pentru prevenirea unor astfel de fenomene.

Ministerul Industriei Petrolului şi Chimiei şi trusturile de foraj trebuie să ia măsuri imediate pentru a pune capăt acestor fenomene şi a înlătura pierderile nejustificate, în vederea reducerii substanţiale a preţului de cost la foraj.

Ministerul Industriei Grele, care a obţinut realizări substanţiale în producţia utilajului petrolifer, trebuie să ia în continuare măsuri pentru perfecţionarea tehnică şi să livreze utilaj şi echipament petrolifer de o tehnicitate cît mai ridicată şi de bună calitate.

Posibilităţile de reducere a preţului de cost ies puternic în evidenţă din compararea preţului de cost al aceluiaşi produs fabricat de întreprinderi diferite. Astfel, deşi fabricile de ciment de la Bicaz şi Megidia au condiţii asemănătoare de producţie, totuşi preţul de cost al cimentului P. 400 a fost în 1957 la fabrica de la Bicaz cu peste 11% mai mare decît la fabrica din Megidia. Ministerul Construcţiilor şi Materialelor de Construcţii are datoria să analizeze cauzele pentru care cheltuielile de regie sînt la fabrica de la Bicaz cu aproape 60% mai mari decît la fabrica din Megidia.

În proiectul planului de stat pe 1959 au fost prevăzute sarcini importante de reducere a preţului de cost în toate ramurile economiei naţionale.

Analizele, încă incomplete, făcute de comitetele regionale de partid pentru a descoperi noi posibilităţi de creştere a economiilor demonstrează că în toate întreprinderile există posibilităţi concrete de reducere a preţului de cost, a căror folosire poate asigura nu

numai îndeplinirea sarcinilor stabilite pentru anul 1959, ci chiar și depășirea lor.

Conducătorii de ministere, departamente, direcții generale, de întreprinderi au datoria să se ocupe cu cea mai mare atenție de reducerea prețului de cost, considerînd aceasta ca o sarcină centrală. Organele și organizațiile de partid, organizațiile sindicale și de U.T.M. trebuie să desfășoare o largă muncă politică în rîndurile muncitorilor, inginerilor și tehnicienilor pentru a crea în fiecare întreprindere și instituție un puternic curent de opinie pentru realizarea de economii și reducerea procentului de rebuturi, împotriva risipei de metal, materiale, energie electrică, combustibil, de fonduri materiale și bănești, pentru gospodărirea cu cea mai mare grijă a bunurilor poporului.

Tovarăși,

Ca urmare a introducerii tehnicii noi într-o serie de întreprinderi industriale, a unei mai bune organizări a procesului de producție, a ridicării calificării muncitorilor și extinderii metodelor de muncă înaintate ale fruntașilor în producție, productivitatea muncii a crescut în 1958 cu peste 86% față de 1950.

An de an creșterea producției industriale s-a realizat într-o proporție tot mai mare pe seama ridicării productivității muncii. Astfel, în decursul primului cincinal, creșterea productivității muncii a contribuit la obținerea a 57% din creșterea producției industriale, în 1958 — la 66%, iar *pentru anul 1959 se prevede ca, pe baza ridicării productivității muncii cu 6,4%, să se obțină aproape 70% din creșterea producției industriale.*

Cu cît înaintăm pe drumul construcției socialismului, cu atît însemnătatea creșterii productivității muncii devine tot mai mare. După cum ne învață marele Lenin, socialismul învinge capitalismul datorită faptului că creează o productivitate a muncii mai înaltă.

Economia noastră socialistă dispune încă de însemnate rezerve de creștere a productivității muncii. Este grăitor exemplul anului

1957, cînd, datorită aplicării măsurilor tehnice-organizatorice propuse de muncitori, ingineri și tehnicieni în decursul experimentării sistemului îmbunătățit de salarizare și normare a muncii, sarcina de ridicare a productivității muncii cu 4% în industrie a fost cu mult depășită, realizîndu-se o creștere a productivității muncii de 8%.

În semestrul I al acestui an, productivitatea muncii a fost cu 7% mai mare decît în perioada corespunzătoare a anului trecut.

Dacă comparăm nivelul actual al productivității muncii cu acela din 1950, vedem că muncitorii din industria chimică și-au dublat productivitatea, iar muncitorii din industria construcțiilor de mașini lucrează astăzi cu o productivitate a muncii de 2,7 ori mai mare.

Față de posibilitățile tehnice existente și de nivelul de calificare a muncitorilor și inginerilor, nu poate fi acceptat ca în unele ramuri să nu se îndeplinească sarcinile de ridicare a productivității muncii, așa cum e cazul în industria de prelucrare a petrolului, unde sarcina de creștere a productivității muncii nu este privită cu destulă răspundere.

De mare însemnătate pentru asigurarea unei productivități mereu crescute este întărirea disciplinei în muncă. Pe bună dreptate, imensa majoritate a oamenilor muncii, care depun eforturi susținute în producție, dovedind un nivel ridicat de conștiință socialistă, nu se pot împăca cu faptul că unii încalcă regulile elementare de folosire deplină a timpului de lucru.

Ca urmare a măsurilor hotărîte de plenara C.C. al P.M.R. din decembrie 1956, s-a obținut o îmbunătățire însemnată în domeniul normării muncii. Normele îmbunătățite corespund în măsură mai mare timpului de muncă realmente necesar. A crescut greutatea specifică a normelor tehnice, ele cuprinzînd astăzi circa $^1/_3$ din totalul volumului de muncă în acord. Îmbunătățirile aduse normării muncii au contribuit la obținerea rezultatelor pozitive privind creșterea productivității muncii în anii 1957 și 1958.

Perfecționarea normării muncii trebuie privită ca o acțiune continuă, în funcție de introducerea tehnicii noi, de îmbunătățirea organizării producției și de ridicarea calificării muncitorilor.

În fiecare întreprindere trebuie să se realizeze o strînsă legătură între nivelul de îndeplinire a normelor și nivelul productivității muncii. Cum poate fi explicată situația din întreprinderea „Ion Fonaghi" din Orașul Stalin, unde în iulie a.c. planul productivității muncii n-a fost îndeplinit, în timp ce nivelul de realizare a normelor a fost de peste 123% ? Este evident că aici normarea muncii nu este întemeiată pe posibilitățile reale și nu sprijină realizarea productivității muncii la nivelul planificat.

Este necesar să se îmbunătățească mereu calitatea normelor tehnice existente, iar greutatea lor specifică să crească în permanență, înlocuind normele experimentale. Aceasta are o deosebită însemnătate pentru creșterea productivității muncii și trebuie să constituie o sarcină de care să se ocupe personal miniștrii și cadrele de conducere cele mai de răspundere din ministere și întreprinderi.

CREȘTEREA NIVELULUI DE TRAI AL CELOR CE MUNCESC

Tovarăși,

Datorită măririi producției și productivității muncii și reducerii prețului de cost, datorită înfăptuirii reproducției socialiste lărgite, venitul național a crescut an de an, ceea ce a asigurat îmbunătățirea nivelului de trai al oamenilor muncii. Venitul național a fost în 1957 de peste două ori mai mare decît în 1950. Creșterea masivă a venitului național se datorește mai ales realizărilor obținute în industrializarea socialistă a țării, ponderea industriei în crearea venitului național fiind astăzi de două ori mai mare decît în 1938. *În 1959 se prevede o creștere a venitului național de 13% față de 1958.*

Ca urmare a politicii partidului, care are ca obiectiv central creșterea nivelului de trai al oamenilor muncii, partea din venitul

național destinată fondului de consum va reprezenta circa 82% în 1959.

Volumul fizic al mărfurilor ce vor fi desfăcute de comerțul socialist va fi în 1959 de aproape 2,6 ori mai mare decît în 1950.

Dezvoltarea economiei naționale pe baza acumulării socialiste, a măririi producției și productivității muncii, reducerii prețului de cost și ieftinirii produselor au creat condițiile pentru creșterea continuă a salariului real.

Salariul real al celor ce muncesc în sectorul socialist de stat este anul acesta cu aproape 60% mai mare decît în 1950 și cu 26% mai mare decît în 1955, creîndu-se astfel condițiile realizării înainte de termen a sarcinii stabilite de Congresul al II-lea cu privire la creșterea salariului real.

O importantă contribuție la creșterea salariului real în ultimii ani a adus realizarea măsurilor hotărîte de plenara C.C. al P.M.R. din decembrie 1956 în legătură cu îmbunătățirea sistemului de salarizare și normare a muncii. Sarcina trasată de plenara C.C. din decembrie 1956 — creșterea salariului mediu cu 15% — a fost îndeplinită și depășită.

Organele și organizațiile de partid, precum și organizațiile sindicale sînt datoare a folosi experiența cîștigată în timpul experimentării măsurilor de îmbunătățire a sistemului de salarizare, pentru ca creșterea salariului mediu să se bazeze pe rezultate corespunzătoare în ridicarea productivității muncii și reducerea prețului de cost.

Rolul hotărîtor în obținerea realizărilor l-a avut masa largă a oamenilor muncii, care, sub conducerea organizațiilor de partid și cu sprijinul organizațiilor sindicale, au găsit căi reale de îmbunătățire a gospodăririi întreprinderilor, de creștere a caracterului stimulator al sistemului de salarizare.

Inițiativele manifestate în fiecare ramură, în fiecare întreprindere, zecile de mii de propuneri izvorîte din experiența oamenilor muncii au arătat ce este în stare să realizeze înțelepciunea colectivă a muncitorilor, inginerilor, tehnicienilor și au exprimat în chip

hotărît participarea activă a acestora la conducerea producţiei, la gospodărirea întreprinderilor, au dovedit creşterea conştiinţei socialiste a maselor. Se *poate afirma că în realizarea întregii acţiuni iniţiate şi conduse de partid privind îmbunătăţirea sistemului de salarizare s-a desfăşurat o largă mişcare de mase, care a demonstrat odată mai mult legătura strînsă, indestructibilă a partidului cu masele, faptul că partidul se sprijină pe mase şi se conduce după interesele acestora, că oamenii muncii urmează cu încredere partidul, fiind convinşi că partidul îi conduce pe o cale justă spre o viaţă mai îmbelşugată.*

Partidul nostru aplică în mod consecvent principiul socialist al repartiţiei după cantitatea şi calitatea muncii depuse. Numai în felul acesta este posibilă creşterea şi perfecţionarea producţiei, mersul înainte al procesului de construire a socialismului.

A crescut într-o măsură importantă nivelul de trai al ţărănimii muncitoare şi în primul rînd al ţărănimii care a trecut pe calea agriculturii socialiste. Numai încasările ţăranilor provenind din vînzarea produselor agricole către unităţile de stat şi cooperatiste au crescut de aproape 4 ori faţă de anul 1950.

O contribuţie importantă la ridicarea nivelului de trai al oamenilor muncii o aduc cheltuielile social-culturale ale statului. Volumul acestor cheltuieli a fost în 1957 de peste 3,2 ori mai mare decît în 1950. *Pentru cheltuielile destinate sănătăţii, învăţămîntului, culturii şi altor sectoare din domeniul social-cultural se prevede pe 1959 suma de 12 miliarde 300 milioane de lei.*

Cu toate importantele succese realizate în creşterea nivelului de trai al celor ce muncesc trebuie să arătăm deschis că mai sînt încă unele greutăţi şi lipsuri. Ele sînt însă învinse treptat de către oamenii muncii pe calea arătată de partid — calea măririi continue a producţiei şi productivităţii muncii şi scăderii preţului de cost.

Realizarea prevederilor proiectului de plan pe anul 1959 va permite îmbunătăţirea în continuare a traiului celor ce muncesc.

Rezultatele obţinute în toate ramurile de activitate economică şi social-culturală sînt ilustrarea justeţei politicii partidului, al cărei scop este satisfacerea în măsură crescîndă a nevoilor oamenilor muncii, ridicarea continuă a nivelului de trai material şi cultural al celor ce muncesc.

PRINCIPALELE SARCINI

Tovarăşi,

Din analiza proiectului de plan pe anul 1959, prezentat plenarei, rezultă că există posibilitatea de a se asigura printr-o mai bună valorificare a rezervelor interne un ritm de creştere a producţiei superior celui prevăzut în proiect.

Volumul producţiei industriale poate spori mai mult decît prevede proiectul, încît să depăşească cu circa 10% nivelul atins în 1958.

Faţă de veniturile evaluate iniţial în proiectul de plan financiar, au fost găsite noi surse de venituri în sumă totală de circa 830 de milioane de lei.

Aceste sporuri de producţie şi venituri suplimentare faţă de prevederile proiectului de plan provin numai din cîteva sectoare ale economiei naţionale. Dar toate sectoarele economiei naţionale dispun de numeroase rezerve, şi este o datorie patriotică a fiecărui organ de partid, a fiecărui comunist şi om al muncii să descopere asemenea rezerve în cîmpul său de activitate şi să lupte pentru valorificarea lor.

Eforturile principale în domeniul dezvoltării economiei naţionale în anul 1959 trebuie îndreptate în următoarele direcţii:

— descoperirea şi valorificarea numeroaselor şi importantelor rezerve existente în toate ramurile economiei naţionale, în toate întreprinderile, prin utilizarea mai bună a capacităţilor de producţie, scurtarea termenelor de dare în funcţiune a noilor instalaţii,

prin economii de materii prime și materiale, în vederea creșterii producției și a reducerii mai accentuate a prețului de cost;

— sporirea volumului producției de metal, îndeosebi a producției de oțel, a producției industriei constructoare de mașini, a industriei energetice;

— extinderea prospecțiunilor petrolifere pentru mărirea rezervelor industriale, reducerea prețului de cost la foraj, prelucrarea superioară a țițeiului în produse albe și în special benzine cu un număr ridicat de octani, precum și îmbunătățirea uleiurilor;

— grăbirea ritmului de punere în funcțiune a noilor unități ale industriei chimice, de a căror producție este legată dezvoltarea agriculturii, a producției bunurilor de consum și sănătatea publică;

— industrializarea și valorificarea superioară a materialului lemnos, dotarea industriei lemnului cu utilaje și instalații de mare randament, pe baza tehnologiei celei mai înaintate;

— dezvoltarea continuă a producției bunurilor de larg consum, lărgirea sortimentelor și îmbunătățirea simțitoare a calității;

— intensificarea construcțiilor de locuințe, îmbunătățirea activității de proiectare, reducerea prețului costului construcțiilor, astfel ca un apartament de 2 camere și dependințe să nu coste mai mult de 30.000—40.000 de lei; executarea mai rapidă a construcțiilor de locuințe;

— îmbunătățirea activității în sectorul construcției și modernizării drumurilor, scăderea accentuată a prețului de cost pe km de drum;

— preocuparea susținută pentru dezvoltarea continuă a sectorului socialist din agricultură și mărirea producției agricole, îndreptarea investițiilor din agricultură în special în direcția mecanizării complexe a lucrărilor agricole la gostaturi și la gospodăriile agricole colective, intensificarea activității pentru chimizarea agriculturii, în vederea măririi producției la hectar;

— dezvoltarea culturii sfeclei de zahăr, mărirea capacității de producție a fabricilor de zahăr și construirea unor noi capacități de producție, astfel ca în 1960 să acoperim necesitățile de consum

din producție proprie, lichidînd importul de zahăr; dezvoltarea culturii de floarea-soarelui și a altor plante oleaginoase, încît în 1960 să eliminăm importul de ulei; creșterea șeptelului de oi și îmbunătățirea raselor de ovine, pentru acoperirea, în cea mai mare parte, a necesarului de lînă din producția internă;

— intensificarea măsurilor de introducere a tehnicii moderne și de extindere a automatizării în industrie, dezvoltarea cooperării între întreprinderi și a specializării lor în producție în vederea atingerii unor indici tehnici-economici superiori, la nivelul tehnicii mondiale.

În anul ce vine trebuie să se elaboreze proiectul noului plan cincinal.

După cum a demonstrat experiența planului de zece ani în domeniul electrificării este util să elaborăm, pentru unele ramuri principale ale economiei noastre naționale, schițe de dezvoltare pe o durată mai lungă — pentru perioade de 10—15 ani. Aceasta ne va permite să planificăm mai rațional eforturile și să organizăm sistematic munca de valorificare a resurselor, de ridicare a nivelului tehnic în ramurile principale ale industriei și ale întregii economii naționale, de pregătire a cadrelor de specialitate necesare acestor ramuri.

Deosebit de important este faptul că organele și organizațiile de partid se ocupă mai îndeaproape și cu mai multă competență decît înainte de problemele economice. Comitetele regionale de partid au dat un sprijin însemnat la elaborarea proiectului de plan. Ele au analizat cu spirit de răspundere o serie de probleme economice legate de îndeplinirea planului și bugetului de stat, de activitatea în construcții, de circulația mărfurilor și schimbul dintre oraș și sat, precum și alte probleme economice și financiare. În cursul anilor 1957 și 1958, comitetele regionale de partid au îndrumat acțiunea de îmbunătățire a sistemului de salarizare, fapt ce a dus la reducerea suplimentară a prețului de cost.

În majoritatea întreprinderilor, organizațiile de partid au sprijinit conducerile administrative în elaborarea propunerilor pentru

proiectul planului de stat, organizînd dezbaterea cifrelor de control propuse cu membrii şi candidaţii de partid şi cu muncitorii fruntaşi în producţie, pe secţii şi ateliere.

Sub conducerea organelor şi organizaţiilor de partid, sprijinite de organizaţiile sindicale şi de U.T.M. şi în colaborare cu conducerea tehnică-administrativă, colectivele din majoritatea întreprinderilor au analizat cu răspundere cifrele de control, au făcut propuneri judicioase de îmbunătăţire a acestor cifre, pentru mărirea sarcinilor şi depăşirea volumului de producţie prevăzut. Dovedind o maturitate politică crescută, descoperind noi rezerve interne, masele de muncitori, ingineri şi tehnicieni au adus un mare şi însemnat aport la elaborarea proiectului de plan, au contribuit la stabilirea unor propuneri de plan cît mai reale.

Organele şi organizaţiile de partid au scos la iveală noi capacităţi de producţie disponibile, au combătut tendinţa unor cadre din economie de a subevalua rezervele existente în întreprinderi, au propus măsuri chibzuite pentru îmbunătăţirea organizării procesului de producţie şi a aprovizionării tehnice-materiale a întreprinderilor, ca şi a cooperării între întreprinderi.

Ca urmare a acestei activităţi, o serie de întreprinderi au descoperit resurse noi în stare să asigure depăşirea volumului producţiei indicat în cifrele de control pe 1959. De exemplu, uzinele constructoare de maşini agricole „7 Noiembrie"-Craiova au propus mărirea cifrelor de control la volumul producţiei cu încă 21%. Propuneri de majorare a sarcinilor de producţie în timpul elaborării proiectului de plan au mai făcut Combinatul siderurgic din Hunedoara, uzina „Electroputere"-Craiova, Uzina metalurgică din Bacău, uzina „Strungul", Rafinăria nr. 9 din regiunea Stalin şi multe alte întreprinderi.

Analiza proiectului de plan pe 1959 de către comitetele regionale de partid — deşi încă necompletă — a scos în evidenţă rezerve pentru creşterea economiilor, pentru sporirea producţiei industriale şi agricole, a volumului construcţiilor de locuinţe şi drumuri, pentru valorificarea resurselor locale. Este necesar ca

această analiză să fie extinsă în toate întreprinderile pentru descoperirea de noi rezerve, în aşa fel încît sarcinile de creştere a producţiei industriale şi agricole, de creştere a productivităţii muncii şi reducere a preţului de cost să fie nu numai realizate, dar şi depăşite.

Pe lîngă îndrumarea şi controlul muncii de pregătire a propunerilor de plan, unele comitete regionale de partid, ca, de exemplu, Comitetele regionale Suceava şi R.A.M., au elaborat împreună cu Sfaturile populare şi cu organele economice locale studii şi propuneri de perspectivă a dezvoltării economice a regiunilor respective, pe baza valorificării mai largi a resurselor locale. Şi alte comitete regionale de partid au început astfel de lucrări, care trebuie definitivate în cursul anului 1959.

În activitatea de conducere desfăşurată de organele şi organizaţiile de partid în domeniul economic mai sînt unele deficienţe care trebuie lichidate. Pentru a putea munci cu deplină competenţă în acest domeniu, a exercita un control de partid mai calificat asupra activităţii conducerilor administrative ale întreprinderilor şi a concentra eforturile asupra problemelor principale este necesar ca organele şi organizaţiile de partid să studieze şi să cunoască mai temeinic problemele tehnice-economice de organizare şi de planificare a întreprinderilor, să analizeze mai sistematic diferitele aspecte ale procesului de producţie, să cunoască bine posibilităţile locale, să mobilizeze muncitorii, inginerii, tehnicienii, cadrele administrative pentru înlăturarea lipsurilor şi pentru obţinerea de rezultate bune în îndeplinirea sarcinilor de plan la toţi indicii.

Este necesar să se acorde o mai mare atenţie întăririi comisiilor economice de pe lîngă comitetele regionale de partid pentru încadrarea lor cu cadre bine calificate. Trebuie să fie atraşi în activul de partid muncitori fruntaşi, ingineri, tehnicieni şi economişti din producţie cu mare experienţă, pe care comitetele de partid să se sprijine în rezolvarea problemelor economice.

Trebuie atras atenţia că mai există încă la unii conducători din ministere, la colaboratorii lor şi la unii conducători din întreprinderi atitudini de subapreciere a rolului organizaţiilor de partid, sindicale şi de U.T.M. Aceşti tovarăşi trebuie să înţeleagă că sarcinile principale de care răspund pot fi îndeplinite în bune condiţii numai cu sprijinul organelor de partid şi prin mobilizarea largă a întregului colectiv de muncă din instituţiile şi întreprinderile respective. Miniştrii, conducătorii de instituţii centrale, directorii generali şi conducătorii de întreprinderi trebuie să-şi îndrepte mai mult atenţia spre colectivele de muncitori şi să ceară cu încredere ajutorul lor şi al organizaţiilor de partid pentru rezolvarea problemelor economice.

Organizaţiile de partid trebuie să combată cu mai multă fermitate orice manifestare de rutină şi conservatism, să educe pe toţi oamenii muncii în spiritul luptei neîmpăcate împotriva risipei, a lipsei de răspundere în mînuirea fondurilor băneşti, împotriva trîntorilor şi dezorganizatorilor producţiei, împotriva atitudinii înapoiate faţă de muncă şi bunul obştesc — manifestări care sînt deseori rezultat al influenţei directe sau indirecte a duşmanului de clasă.

Fiecare organ şi organizaţie de partid, fiecare activist şi fiecare membru de partid trebuie să muncească neobosit pentru întărirea legăturii partidului cu masele, să fie mereu în mijlocul oamenilor muncii şi, prin exemplul personal, prin muncă politică-organizatorică desfăşurată zi de zi, să-i însufleţească şi să-i organizeze în lupta pentru îndeplinirea şi depăşirea sarcinilor de plan.

Un mare rol au în această privinţă sindicatele. Organele şi organizaţiile de partid trebuie să îmbunătăţească conducerea de către partid a sindicatelor, să ajute organizaţiile sindicale în dezvoltarea întrecerii socialiste, care să aibă un caracter permanent, nu de campanie, să orienteze întrecerea către obiective concrete, esenţiale pentru îndeplinirea prevederilor de plan; să îndrumeze sindicatele pe calea organizării mai temeinice a consfătuirilor de producţie, a căror importanţă deosebită în atragerea maselor de

muncitori la conducerea activităţii economice a întreprinderii a fost verificată de practică.

Elanul şi abnegaţia tineretului muncitor constituie o mare forţă în îndeplinirea sarcinilor de dezvoltare a economiei naţionale. Sub conducerea organizaţiilor de partid, organizaţiile de U.T.M. trebuie să mobilizeze masele largi ale tineretului la lupta pentru înfăptuirea cu succes a prevederilor planului de stat.

O sarcină de cea mai mare importanţă a organizaţiilor de partid şi a Sfaturilor populare, a organizaţiilor sindicale şi de U.T.M. este de a da o extindere tot mai mare participării de masă a oamenilor muncii la acţiunea patriotică de realizare prin muncă voluntară a lucrărilor de folos obştesc.

Ca urmare a lărgirii atribuţiilor economice şi financiare ale Sfaturilor populare, ele şi-au îmbunătăţit simţitor activitatea în domeniul dezvoltării industriei locale şi al gospodăriei comunale pe baza valorificării mult mai largi a resurselor locale. Sfaturile populare trebuie să depună eforturi şi mai susţinute pentru sporirea producţiei materialelor de construcţie şi mai buna organizare şi conducere a şantierelor de construcţii de locuinţe. Ele trebuie să dea dovadă de mult simţ gospodăresc în scoaterea la iveală a unor noi şi însemnate resurse locale de materii prime şi mijloace financiare, pe care să le folosească pentru dezvoltarea economică şi social-culturală a regiunii.

Tovarăşi,

Bilanţul realizărilor pe care oamenii muncii din ţara noastră le-au obţinut în 1958, prevederile planului de stat pe 1959 cu privire la sporirea producţiei industriale şi agricole, ridicarea nivelului de trai al poporului vor stîrni fără îndoială furia turbată a imperialiştilor, a presei şi posturilor de radio aflate în slujba lor.

Propaganda imperialistă va căuta, fireşte, să ascundă şi de această dată celor ce se lasă induşi în eroare de minciunile ei, realizările poporului nostru muncitor. Nici un fel de clevetiri, falsuri sau răstălmăciri nu pot desfiinţa însă realităţile evidente:

dezvoltarea în linie ascendentă continuă a economiei naționale, ridicarea ei din treaptă în treaptă la un nivel tot mai înalt, îndeplinirea și depășirea sistematică a planurilor de stat anuale, sporirea producției într-un ritm necunoscut de nici o țară capitalistă, îmbunătățirea neîncetată a condițiilor de viață ale celor ce muncesc.

Propaganda imperialistă va încerca și de această dată să folosească pentru calomnierea poporului nostru și a statului său democrat-popular critica îndrăzneață, deschisă, pătrunsă de spirit revoluționar făcută de partidul nostru lipsurilor și deficiențelor ce mai există în unele sectoare de activitate.

N-au decît să latre la lună cîinii și cățeii de casă ai imperialiștilor! Lătratul lor nu ne va opri să analizăm cu temeinicie, cu răspundere, cu simț critic fenomenele negative. Acest lucru este cu atît mai necesar, cu cît noi nu facem critică de dragul criticii, ci pentru a concentra eforturile asupra înlăturării lipsurilor dezvăluite. Experiența a demonstrat că întotdeauna critica făcută de partid a mobilizat organele de partid și de stat, pe membrii de partid, masa de oameni ai muncii în vederea lichidării cu succes a deficiențelor și slăbiciunilor semnalate în muncă, la obținerea de noi succese în construcția socialismului.

Așa va fi și în viitor.

Trecerea de la capitalism la socialism, lichidarea înapoierii seculare moștenite de la regimul burghezo-moșieresc este cu putință numai cu prețul unor mari eforturi, printr-o luptă curajoasă și perseverentă pentru înlăturarea greutăților ce ne mai stau în cale și pentru înfrîngerea oricărei împotriviri a dușmanilor clasei muncitoare și ai poporului muncitor.

Partidul nostru se bucură de un mare prestigiu și dragoste în rîndul maselor, care urmează cu încredere partidul, știind că sub conducerea lui au învins numeroase greutăți și au dobîndit mari realizări în toate domeniile.

Partidul arată oamenilor muncii că victoria deplină a socialismului în patria noastră, asigurarea satisfacerii nevoilor crescînde

materiale și culturale ale celor ce muncesc este cu putință numai prin concentrarea eforturilor poporului muncitor condus de partid către sarcinile sporirii continue a forțelor de producție, industrializării socialiste a țării și transformării socialiste a agriculturii, utilării cu tehnica avansată a industriei și agriculturii, ridicării continue a productivității muncii.

Succesele mari pe care le repurtează poporul romîn pe drumul arătat de partid constituie contribuția clasei noastre muncitoare, a oamenilor muncii din Republica Populară Romînă la obținerea victoriei în întrecerea istorică dintre cele două sisteme mondiale — capitalist și socialist.

Ne exprimăm convingerea că sub conducerea partidului oamenii muncii din țara noastră, în frunte cu clasa muncitoare, își vor intensifica eforturile și vor lupta cu elan și energie pentru a obține noi și mărețe victorii în dezvoltarea economiei naționale, în ridicarea nivelului de trai material și cultural al poporului, în opera de construire a socialismului în patria noastră.

„Scînteia" nr. 4 386
din 2 decembrie 1958

SALUTUL C.C. AL P.M.R. ȘI AL CONSILIULUI DE MINIȘTRI AL R.P.R. ADUS CONGRESULUI AL III-LEA AL COOPERAȚIEI DE CONSUM DIN R. P. ROMÎNĂ[1]

— 5 decembrie 1958 —

Tovarăși,

Comitetul Central al Partidului Muncitoresc Romîn și Consiliul de Miniștri al Republicii Populare Romîne transmit un călduros salut delegaților la cel de-al III-lea Congres al cooperației de consum și tuturor cooperatorilor din Republica Populară Romînă.

Congresul are loc în condițiile creșterii și întăririi fără precedent a forțelor păcii, democrației și socialismului. Lupta desfășurată de țările lagărului socialist, în frunte cu Uniunea Sovietică, împotriva uneltirilor imperialiste, pentru preîntîmpinarea primejdiei unui nou război, pentru coexistența pașnică a țărilor cu orînduiri diferite, pentru apărarea păcii se bucură de sprijinul tuturor țărilor și popoarelor iubitoare de pace.

Un puternic ecou găsesc în rîndurile popoarelor de pretutindeni eforturile neobosite ale Uniunii Sovietice menite să ferească lumea de calamitățile unui nou război mondial, să ducă la frînarea și lichidarea primejdioasei curse a înarmărilor, la încetarea imediată și pentru totdeauna a experiențelor cu arma nucleară. Omenirea iubitoare de pace a salutat cu deosebită satisfacție, ca pe o contribuție de preț la apărarea păcii și întărirea securității popoarelor, noua și importanta inițiativă a Uniunii Sovietice în problema normalizării situației din Berlin.

Declarația guvernului Republicii noastre Populare, care sprijină cu fermitate soluția propusă de guvernul sovietic pentru lichidarea focarului de tensiune creat la Berlin, a fost întîmpinată cu deplină aprobare de către întregul popor romîn. Aceeași poziție de sprijinire hotărîtă a propunerilor Uniunii Sovietice în problema Berlinului au adoptat toate țările frățești ale lagărului socialist.

În unitatea de nezdruncinat a țărilor lagărului socialist, în frunte cu Uniunea Sovietică, popoarele lumii văd pe bună dreptate principala forță care împiedică pe imperialiști să dezlănțuie un nou măcel mondial.

Puternicul lagăr socialist, statele nesocialiste iubitoare de pace din Asia și din Africa, mișcarea muncitorească internațională, mișcarea pentru pace a popoarelor de pretutindeni constituie o forță uriașă în slujba păcii — cum nu a mai existat niciodată în milenara istorie a omenirii —, mult mai puternică decît forțele întunecate ale reacțiunii și războiului.

În întreaga lume capitalistă se manifestă tot mai puternic fenomenele caracteristice de descompunere a sistemului capitalist. Crește lupta pentru libertate și independență națională a popoarelor coloniale, semicoloniale și dependente din Asia, Africa și America latină; se destramă putredul sistem colonial al imperialismului.

În contrast cu situația existentă în lumea capitalistă, în U.R.S.S., în China populară, în toate țările lagărului socialist are loc un avînt economic general.

Congresul al XXI-lea al P.C.U.S. va dezbate probleme de imensă însemnătate istorică privind crearea bazei tehnice-materiale a comunismului în Uniunea Sovietică și îndeplinirea, în cadrul întrecerii pașnice cu capitalismul, a sarcinii de a întrece S.U.A. în ceea ce privește volumul global al producției și producția calculată pe cap de locuitor.

Realizarea măreţului program de construire a societății comuniste în Uniunea Sovietică va întări considerabil întregul sistem

mondial socialist și va influența puternic mersul înainte al forțelor socialismului și păcii în lumea întreagă.

Oamenii muncii din țara noastră, care, sub conducerea partidului, înfăptuiesc cu succes hotărîrile Congresului al II-lea al Partidului Muncitoresc Romîn, au obținut mari realizări în dezvoltarea tuturor ramurilor vieții economice și social-culturale.

Dă roade tot mai însemnate aplicarea consecventă a politicii leniniste de industrializare socialistă a țării, al cărei ritm se intensifică. Agricultura se dezvoltă pe calea socialismului. Recent, plenara Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Romîn a dezbătut proiectul planului de stat pe anul 1959. Obiectivele trasate de plenară mobilizează masele muncitoare la un nou și puternic avînt în lupta pentru dezvoltarea economiei naționale. Oamenii muncii de la orașe și sate văd în sarcinile trasate de plenara Comitetului Central o nouă expresie a grijii partidului și guvernului pentru întărirea și înflorirea patriei, pentru ridicarea nivelului de trai al poporului muncitor.

Numeroase au fost greutățile pe care a trebuit să le înfruntăm pentru a lichida starea de adîncă înapoiere economică în care au fost ținuți țara noastră și poporul muncitor de către clasele exploatatoare și marile puteri imperialiste.

Într-un timp relativ scurt, în numai un deceniu de la cucerirea deplină a puterii politice de către clasa muncitoare, aliată cu țărănimea muncitoare, poporul nostru, sub conducerea partidului, a obținut prin munca sa plină de abnegație realizări cu care pe drept cuvînt se poate mîndri. Cu încredere în viitorul luminos spre care îi conduce partidul nostru, oamenii muncii depun eforturi creatoare pentru înlăturarea greutăților existente încă și pentru obținerea de noi succese în toate domeniile construcției socialiste.

Tovarăși,

În anii regimului de democrație populară, cooperația de consum, cu sprijinul partidului și guvernului, a devenit o largă organizație de masă, care cuprinde peste 5.000.000 de membri.

Lenin ne învață că statul celor ce muncesc trebuie să ajute dezvoltarea cooperației, să sprijine un schimb cooperatist de mărfuri la care să participe masele largi ale populației.

Cooperativele de consum unesc pe țăranii muncitori care desfac produsele agricole și se aprovizionează cu produse industriale. Sub îndrumarea și conducerea organelor și organizațiilor de partid, ele au devenit pentru milioanele de țărani muncitori o școală care îi educă în spiritul gospodăririi și muncii în comun, îi deprind cu formele de activitate colectivă, îi ajută să treacă la forma superioară a cooperației — la cooperația de producție. Cooperația de consum are de îndeplinit un important rol economic, social și cultural-educativ în viața țărănimii și a satelor; ea aduce o contribuție importantă la dezvoltarea legăturilor economice dintre oraș și sat, la întărirea alianței muncitorești-țărănești, la construirea socialismului.

Îmbinînd interesele milioanelor de țărani muncitori cu interesele generale ale statului democrat-popular, cooperația și-a dezvoltat considerabil activitatea de aprovizionare a satelor cu produse industriale și de achiziționare și contractare a produselor agricole. Cooperația de consum a desfăcut cantități mereu crescînde de mărfuri industriale în sortimente mai variate, corespunzătoare cerințelor și gusturilor țărănimii. Astfel, numai în 1958 s-au vîndut la sate prin comerțul cooperatist mărfuri industriale în valoare de aproape 11 miliarde de lei, cu circa 4 miliarde de lei mai mult decît în 1954. Față de 1954, cooperativele desfac anul acesta de 1,5 ori mai multe țesături de lînă, de peste 2 ori mai multe tricotaje, de aproape 2 ori mai multă încălțăminte și cantități sporite de alte bunuri de consum. Satisfăcînd în măsură crescîndă cerințele și gusturile tot mai înalte ale țărănimii, cooperația a vîndut la sate în ultimii 4 ani peste 225.000 de aparate de radio, aproape 120.000 de biciclete, peste 50.000 de mașini de

cusut, motociclete, mobilă şi alte obiecte de uz gospodăresc, precum şi însemnate cantităţi de cherestea, ţiglă, ciment, tablă şi alte materiale de construcţii.

Cooperaţia de consum şi-a îmbunătăţit simţitor activitatea în ceea ce priveşte aprovizionarea gospodăriilor colective, a întovărăşirilor agricole şi a gospodăriilor individuale cu unelte agricole, cu îngrăşăminte chimice etc., contribuind pe această cale la creşterea producţiei agricole.

Toate acestea ilustrează creşterea continuă a puterii de cumpărare a ţărănimii noastre muncitoare, ridicarea nivelului ei de trai material şi cultural.

Cooperativele de consum aduc o însemnată contribuţie la formarea fondului central de produse agricole, contractînd şi achiziţionînd însemnate cantităţi de cereale, leguminoase, fructe şi alte produse agricole vegetale şi animale. Valoarea totală a produselor agricole achiziţionate de către cooperaţia de consum în 1958 este cu peste 1 miliard de lei mai mare decît în 1954.

Ca urmare a ajutorului primit din partea statului democrat-popular, a activităţii economice sporite a cooperativelor şi a muncii rodnice a cooperatorilor şi lucrătorilor din cooperaţie, situaţia economică-financiară a cooperaţiei de consum s-a întărit an de an. În perioada 1954—1958 fondurile proprii ale cooperaţiei de consum au sporit cu peste 630.000.000 de lei; a crescut rentabilitatea unităţilor cooperatiste, s-au redus cheltuielile de circulaţie, a sporit cu peste 80.000.000 de lei fondul social depus de membrii cooperatori.

Creşterea numărului de membri în perioada de la ultimul congres al cooperaţiei, participarea tot mai activă a masei de cooperatori la conducerea, controlul şi gospodărirea cooperativelor au dus la dezvoltarea şi consolidarea cooperativelor de consum. Aceasta are o mare importanţă pentru ridicarea conştiinţei politice a milioane de ţărani, pentru întărirea alianţei clasei muncitoare cu ţărănimea muncitoare, pentru întărirea legăturilor partidului cu masele ţărănimii muncitoare.

Pe lîngă succesele incontestabile obţinute, în activitatea cooperaţiei de consum mai dăinuie însă unele lipsuri care pot fi şi trebuie înlăturate.

Una din lipsurile principale constă în faptul că multe din cooperativele de consum nu îmbină activitatea economică cu activitatea educativă de ridicare continuă a conştiinţei politice a ţărănimii muncitoare. Organele cooperaţiei, de sus şi pînă jos, se mărginesc la operaţiile de schimb dintre oraş şi sat, subapreciind importanţa muncii educative pe care trebuie s-o desfăşoare cooperativele de consum în rîndurile ţărănimii muncitoare. Desfăşurarea unei largi munci politice pentru educarea socialistă a maselor de cooperatori, pentru a asigura participarea lor crescîndă la opera de construcţie socialistă la sate, este una din sarcinile centrale ale cooperaţiei de consum.

Conducătorii multor cooperative n-au înţeles pe deplin că îmbunătăţirea activităţii cooperativelor depinde în măsură hotărîtoare de participarea activă a maselor de membri cooperatori la activitatea cooperaţiei, că numai sprijinindu-se pe masa cooperatorilor îşi pot îndeplini cooperativele sarcinile lor de mare răspundere. Atragerea milioanelor de cooperatori şi participarea lor activă, sistematică, la activitatea economică, gospodărească, cultural-educativă a cooperativelor, realizarea unor legături mai strînse între consiliile de conducere şi masa cooperatorilor au cea mai mare însemnătate pentru ridicarea pe o treaptă mai înaltă a muncii cooperaţiei de consum.

Uniunile regionale, raionale şi cooperativele săteşti au acumulat o experienţă bogată. Fără îndoială că lărgirea atribuţiilor uniunilor regionale şi raionale le va da posibilitatea să-şi sporească iniţiativa şi răspunderea în muncă, să rezolve cu mai multă competenţă şi operativitate sarcinile ce le revin.

O importantă îndatorire a cooperaţiei de consum este de a studia cererea de consum a populaţiei şi a asigura îmbunătăţirea

continuă a aprovizionării satelor cu mărfuri de bună calitate și în sortimente cerute de populație, după specificul local, de a asigura aprovizionarea gospodăriilor colective, a întovărășirilor și a țăranilor individuali cu unelte agricole, cu materiale de construcții etc.

Deși a crescut valoarea mărfurilor industriale care se desfac la sate de către cooperație, volumul achizițiilor nu este încă pe măsura posibilităților sporite de valorificare a produselor agricole de către țărănimea muncitoare și a capacității organizatorice a cooperației de consum.

Valorificarea produselor agricole pe calea contractelor cu statul, prin cooperative, asigură creșterea veniturilor țărănimii muncitoare și contribuie la aprovizionarea oamenilor muncii de la orașe cu produse agroalimentare și a industriei cu materii prime agricole. Cooperația de consum trebuie să devină principalul achizitor de cereale, legume, fructe și alte produse agricole.

De o deosebită însemnătate pentru dezvoltarea și întărirea cooperației de consum este mișcarea pentru autofinanțarea cooperativelor, pentru desfășurarea activității economice prin mijloace financiare proprii, renunțîndu-se treptat la credite din partea statului. Exemplul cooperatorilor din raioanele Alexandria, Sfîntu Gheorghe și Sînnicolau Mare, care au inițiat acțiunea de autofinanțare a cooperativelor, a fost urmat de peste 1.000 de cooperative. Sîntem convinși că generalizarea acestei inițiative va duce la gospodărirea cu mai multă grijă a fondurilor și la desfășurarea activității economice cu minimum de cheltuieli, la creșterea rentabilității cooperativelor și sporirea avutului lor obștesc.

Cooperatorii, lucrătorii din cooperative au datoria să vegheze asupra avutului obștesc cooperatist. Considerînd ca o sarcină de prim ordin îmbunătățirea activității economice și financiare a unităților cooperatiste, prin mobilizarea rezervelor existente, reducerea cheltuielilor de circulație, ei vor face ca toate unitățile să lucreze rentabil.

Pentru îndeplinirea sarcinilor sporite ce revin organizațiilor cooperatiste este necesară îmbunătățirea muncii de selecționare și promovare a cadrelor. În organele de conducere și în aparatul unităților cooperatiste să fie promovate cadre calificate, cinstite, buni organizatori și gospodari, care să se bucure de încrederea maselor de membri cooperatori și să conducă competent activitatea multilaterală a organizațiilor cooperatiste.

Organele și organizațiile de partid trebuie să îndrumeze și să controleze activitatea uniunilor regionale, raionale și a cooperativelor de consum în vederea îmbunătățirii continue a activității acestora. Comuniștii care lucrează în cooperație trebuie să muncească astfel încît să constituie un exemplu pentru toți cooperatorii.

Partidul și guvernul vor acorda și în viitor sprijin cooperației de consum, în așa fel ca aceasta să devină o organizație tot mai puternică, care să contribuie într-o măsură din ce în ce mai mare la dezvoltarea schimbului de mărfuri dintre oraș și sat, să cuprindă și să mobilizeze întreaga masă a țărănimii muncitoare în lupta pentru făurirea unei vieți noi, socialiste.

Se dezvoltă legăturile internaționale și schimbul de mărfuri cu organizațiile cooperatiste din alte țări. Cooperația noastră de consum trebuie să extindă aceste legături, să studieze experiența bogată a cooperației de consum din Uniunea Sovietică, precum și din alte țări socialiste, să dezvolte relațiile economice internaționale, contribuind la întărirea prieteniei și colaborării dintre popoare.

Ne exprimăm încrederea că toți membrii cooperatori, lucrătorii din toate unitățile cooperației de consum se vor strădui să ridice nivelul muncii în diferitele sectoare de activitate ale cooperației, vor aduce un aport tot mai mare la întărirea alianței muncitorești-țărănești — temelia statului nostru democrat-popular. Milioanele de cooperatori și lucrătorii din cooperația de consum din Republica Populară Romînă reprezintă o mare forță în lupta

pentru construirea socialismului, pentru înflorirea patriei și fericirea poporului nostru muncitor.

Comitetul Central al Partidului Muncitoresc Romîn și Consiliul de Miniștri al Republicii Populare Romîne urează celui de-al III-lea Congres al cooperației de consum succes deplin în desfășurarea lucrărilor sale.

„Scînteia" nr. 4.390 din 6 decembrie 1958

CUVÎNTARE ROSTITĂ LA CONGRESUL AL XXI-LEA EXTRAORDINAR AL PARTIDULUI COMUNIST AL UNIUNII SOVIETICE

— 29 ianuarie 1959 —

Dragi tovarăși,

Permiteți-mi să transmit, din partea Comitetului Central și a întregului nostru partid, din partea clasei muncitoare și a tuturor oamenilor muncii din Republica Populară Romînă, un fierbinte salut frățesc celui de-al XXI-lea Congres al gloriosului Partid Comunist al Uniunii Sovietice.

Țelurile cutezătoare și totodată profund realiste spre care Congresul al XXI-lea al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice îndreaptă eforturile constructive ale poporului sovietic oglindesc posibilitățile inepuizabile, fără precedent în istorie, pe care le capătă omul în condițiile orînduirii socialiste. Nu încape îndoială că planul septenal al Uniunii Sovietice, ale cărui cifre întruchipează amploarea gigantică a operei de construire desfășurată a comunismului, va exercita o profundă înrîurire nu numai în viața poporului sovietic, ci și în viața tuturor popoarelor din țările socialiste și a întregii omeniri progresiste.

Ca rezultat al dezvoltării istorice a mișcării comuniste și muncitorești internaționale, Partidul Comunist al Uniunii Sovietice a devenit detașamentul ei de frunte, a cărui experiență istorică reprezintă un bun de neprețuit al întregii mișcări muncitorești, o permanentă sursă de inspirație pentru activitatea partidelor marxist-leniniste. Prin munca lor uriașă, eroică, plină de abnegație pe care o desfășoară de peste patru decenii în vederea construirii

socialismului şi comunismului, oamenii sovietici şi-au cucerit stima, dragostea şi admiraţia oamenilor muncii de pe tot întinsul globului pămîntesc. Păşind pe căi nebătătorite de nimeni, oamenii sovietici, conduşi de partidul comunist, au croit popoarelor drumul transformării revoluţionare a societăţii şi al asigurării victoriei socialismului. În noua etapă a dezvoltării societăţii sovietice, ei arată întregii omeniri drumul construirii societăţii comuniste.

Este meritul istoric al partidului lui Lenin, al Comitetului său Central leninist că Partidul Comunist al Uniunii Sovietice rezolvă în procesul de construire a societăţii comuniste probleme de uriaşă importanţă ale teoriei comunismului ştiinţific, îmbogăţeşte în mod creator tezaurul gîndirii marxist-leniniste şi al experienţei revoluţionare a clasei muncitoare internaţionale.

Pentru partidele comuniste şi muncitoreşti ale ţărilor socialiste, pentru întreaga mişcare comunistă internaţională prezintă o uriaşă importanţă analiza profundă făcută în raportul prezentat la congres de tovarăşul Hruşciov sarcinilor mărețe ale planului septenal, ca şi unor probleme teoretice puse la ordinea zilei de însăşi dezvoltarea societăţii contemporane, probleme privind cele două faze ale societăţii comuniste — făurirea bazei tehnice-materiale a comunismului şi trecerea de la stadiul socialist de dezvoltare la faza superioară, ca proces istoric obiectiv, problema repartiţiei bunurilor produse de societate în condiţiile socialismului şi a căilor trecerii la sistemul de repartiţie propriu fazei superioare a comunismului, probleme ale organizării politice a societăţii în perioada construirii desfăşurate a comunismului şi multe altele.

Partidul Muncitoresc Romîn a învăţat şi învaţă din uriaşa experienţă a Partidului Comunist al Uniunii Sovietice în construirea socialismului şi comunismului, desprinzînd din această experienţă concluzii preţioase, care ne dau posibilitatea să rezolvăm mai bine şi mai sigur problemele complexe ale construirii noii orînduiri sociale. Marele partid al lui Lenin constituie pentru noi un luminos exemplu prin înalta principialitate comunistă de care a dat dovadă în tot cursul istoriei sale, prin perseverenţa cu care s-a îngrijit întotdeauna de întărirea unităţii şi coeziunii rîndurilor sale, înlăturînd tot ce le poate submina, tot ce poate frîna mersul înainte, prin munca uriaşă pe care o desfăşoară Partidul Comunist al Uniunii Sovietice în vederea mobilizării poporului la luptă pentru traducerea în viaţă a ideilor marxism-leninismului.

Poporul nostru munceşte cu hărnicie pentru construirea socialismului în patria sa, obţinînd pe acest drum realizări de seamă.

Industria noastră socialistă se dezvoltă într-un ritm susţinut. Volumul producţiei industriale va depăşi la sfîrşitul acestui an de aproape 4,5 ori nivelul anului 1938, din care volumul producţiei mijloacelor de producţie de 5,5 ori. Productivitatea muncii a crescut în ţara noastră numai în decursul ultimilor opt ani cu 85%. Se realizează sarcina pusă de partid de a asigura precumpănirea sectorului socialist în agricultură, acesta apropiindu-se în prezent atît ca suprafaţă cît şi ca număr de familii de 60%. Faţă de 1948, venitul naţional al ţării a crescut de peste 3 ori; se îmbunătăţeşte necontenit nivelul de trai al oamenilor muncii de la oraşe şi sate. Au loc profunde transformări socialiste în conştiinţa oamenilor; cultura pătrunde tot mai larg în masa poporului.

Oamenii muncii din R. P. Romînă sînt conştienţi că, asigurînd progresul rapid al economiei şi culturii, construind socialismul, ei răspund şi îndatoririi ce le revine de a-şi da contribuţia la obţinerea victoriei în întrecerea paşnică dintre capitalism şi socialism, la atingerea obiectivului măreţ, arătat în raportul tovarăşului Hruşciov, ca în 1965 producţia globală industrială a ţărilor sistemului socialist s-o depăşească pe cea a ţărilor capitaliste.

Relaţiile frăţeşti de întrajutorare şi sprijin tovărăşesc reciproc statornicite între ţările lagărului socialist reprezintă un factor puternic ce contribuie la întărirea fiecăreia dintre ţările socialiste pe calea rapidei dezvoltări economice. Îndeplinind cu cinste învăţăturile marelui Lenin despre rolul primului stat socialist,

marea putere socialistă — Uniunea Sovietică — acordă un sprijin frățesc, internaționalist celorlalte țări ale lagărului socialist.

De la această înaltă tribună ținem să exprimăm recunoștința fierbinte a poporului romîn pentru ajutorul multilateral pe care țara noastră îl primește din partea Uniunii Sovietice.

Înaintarea victorioasă a Uniunii Sovietice spre comunism, marile realizări ale Chinei populare și ale celorlalte țări socialiste, creșterea forței de atracție a ideilor socialismului în întreaga lume confirmă întru totul aprecierile Consfătuirii de la Moscova a partidelor comuniste și muncitorești din noiembrie 1957 cu privire la superioritatea tot mai vădită a forțelor socialismului asupra capitalismului.

Principiile înscrise în Declarația adoptată la consfătuire au înarmat partidele marxist-leniniste frățești în lupta pentru întărirea forțelor socialismului și păcii în lume, pentru apărarea purității învățăturii marxist-leniniste. Aceste principii își păstrează pe deplin valabilitatea. Victoriile socialismului dau o puternică lovitură teoriilor apologeților capitalismului, reformiștilor, revizioniștilor de tot felul, demonstrînd din nou eșecul tuturor încercărilor de a calomnia marxismul revoluționar.

Revizioniștii contemporani și îndeosebi cei iugoslavi, care au abandonat internaționalismul proletar, au încercat să submineze coeziunea și unitatea ideologică a partidelor comuniste și muncitorești, frăția și unitatea țărilor socialiste. Concepțiile și practica revizioniștilor iugoslavi, îndreptate împotriva unității internaționaliste a mișcării comuniste internaționale, a țărilor socialiste, sînt potrivnice intereselor socialismului și servesc forțelor reacțiunii și imperialismului.

Dar, așa cum au demonstrat faptele, perioada care a trecut de la Consfătuirea partidelor comuniste și muncitorești din noiembrie 1957 se caracterizează prin consolidarea tot mai mare a unității indisolubile a țărilor lagărului socialist, a partidelor marxist-leniniste din întreaga lume.

Prezența la acest congres istoric a reprezentanților unui mare număr de partide comuniste și muncitorești din toate continentele este o nouă manifestare a unității de nezdruncinat și coeziunii sub steagul biruitor al marxism-leninismului.

Partidul Muncitoresc Romîn va milita ca și pînă acum pentru întărirea unității lagărului socialist și a mișcării comuniste și muncitorești internaționale, pentru solidaritatea tuturor popoarelor care luptă pentru pace, democrație și socialism.

Dragi tovarăși,

Grandiosul program constructiv pe care îl dezbate Congresul al XXI-lea al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice arată din nou că socialismul și pacea sînt de nedespărțit. Acest program răsună ca o măreață chemare la muncă pașnică pentru făurirea bunăstării omului, pentru dezvoltarea comorilor civilizației umane și fericirea popoarelor.

Întreaga omenire admiră energia și perseverența, eforturile neobosite ale Uniunii Sovietice pentru apărarea păcii, pentru micșorarea încordării internaționale și înlăturarea pericolului de război.

Exprimînd interesele vitale ale întregii omeniri, țările lagărului socialist, forțele iubitoare de pace din întreaga lume, în frunte cu partidele comuniste și muncitorești, luptă pentru rezolvarea pașnică a problemelor internaționale litigioase, pentru lichidarea „războiului rece" și a focarelor de încordare existente, pentru folosirea în slujba progresului a mijloacelor materiale irosite în cursa înarmărilor.

În lumea contemporană acționează forțe uriașe ale luptei pentru pace, pentru democrație și progres social, pentru libertatea și independența popoarelor.

Aceasta face posibilă preîntîmpinarea unei noi conflagrații mondiale și asigurarea unei păci trainice, dorită de popoarele lumii întregi.

Dragi tovarăşi,

Partidul Muncitoresc Romîn, clasa muncitoare din Romînia, întregul nostru popor urează din toată inima poporului sovietic şi înţeleptului său conducător, Partidul Comunist al Uniunii Sovietice, Comitetului său Central, în frunte cu tovarăşul Hruşciov, succese strălucite în îndeplinirea planului septenal, grandios program de construcţie comunistă.

Trăiască Partidul Comunist al Uniunii Sovietice, în frunte cu încercata sa conducere leninistă! Trăiască marele popor sovietic, constructor al comunismului!

Trăiască lagărul socialist unit şi puternic! Trăiască unitatea şi coeziunea mişcării comuniste internaţionale!

Trăiască glorioasa cauză a lui Lenin, trăiască pacea şi socialismul!

(Cuvîntarea a fost întreruptă adeseori de aplauze. La încheiere aplauze furtunoase prelungite. Toţi se ridică în picioare).

„Scînteia" nr. 4.435 din 30 ianuarie 1959

CUVÎNTARE ROSTITĂ LA A II-A CONFERINŢĂ PE ŢARĂ A UNIUNII ASOCIAŢIILOR STUDENŢILOR DIN R. P. ROMÎNĂ

— 19 februarie 1959 —

Comitetul Central al Partidului Muncitoresc Romîn şi guvernul Republicii Populare Romîne transmit delegaţilor la Conferinţa naţională a asociaţiilor studenţeşti şi tuturor studenţilor din Republica Populară Romînă un salut călduros. *(Aplauze prelungite, urale).*

În ţara noastră, tineretul reprezintă o însemnată forţă socială şi politică. El şi-a dovedit devotamentul său de neclintit faţă de partidul nostru şi politica sa în toate marile bătălii pentru cucerirea puterii politice de către clasa muncitoare, pentru făurirea şi consolidarea statului democrat-popular.

Punînd în slujba poporului capacitatea sa creatoare, energia nesecată şi entuziasmul ce-i sînt caracteristice, tineretul, condus de partid, aduce un aport deosebit de preţios în opera de făurire a vieţii noi, socialiste. Partidul şi guvernul, întregul popor manifestă o deosebită grijă şi dragoste faţă de tînăra generaţie, faţă de viitoarele cadre de intelectuali.

Studenţii constituie unul din detaşamentele importante ale tineretului, de a cărui creştere şi pregătire temeinică pentru muncă şi viaţă este profund interesat întregul popor.

Conferinţa naţională a asociaţiilor studenţeşti se desfăşoară în condiţiile unui puternic avînt în muncă al clasei muncitoare, ţărănimii muncitoare, intelectualităţii pentru construirea economiei şi culturii socialiste.

Mergînd ferm pe drumul arătat de partid, poporul nostru a obţinut într-un timp scurt realizări de însemnătate istorică cu care pe drept cuvînt se poate mîndri.

Industria noastră socialistă s-a dezvoltat într-un ritm susţinut. La sfîrşitul acestui an volumul producţiei industriale va depăşi de 4,5 ori nivelul anului 1938, din care cel al mijloacelor de producţie de 5,5 ori.

Agricultura se dezvoltă continuu pe calea socialismului. Sectorul socialist în agricultură cuprinde de pe acum aproape 60% din suprafaţa agricolă a ţării.

Venitul naţional al ţării noastre a crescut în ultimii 10 ani de peste 3 ori. Ca rezultat al dezvoltării economiei naţionale creşte necontenit nivelul de trai al poporului muncitor.

În anii democraţiei populare au fost obţinute importante rezultate în înfăptuirea revoluţiei culturale. Ştiinţa şi cultura au devenit un bun al maselor de oameni ai muncii.

A fost creată o largă bază materială necesară dezvoltării învăţămîntului, activităţii ştiinţifice, artistice, muncii culturale de masă. Numai pentru nevoile învăţămîntului s-au alocat între 1951—1958 din bugetul statului peste 20 de miliarde de lei, din care aproape 3,5 miliarde numai pentru învăţămîntul superior.

Au fost reamenajate şi construite zeci de localuri pentru învăţămîntul superior şi numeroase laboratoare. Aproape 60% din numărul total al studenţilor primesc astăzi burse de stat. Peste 55% din studenţi locuiesc în căminele care le-au fost puse la dispoziţie în acest scop. În toate centrele universitare funcţionează cantine studenţeşti, la care iau masa mai mult de 65% dintre studenţi.

Construcţia economiei şi culturii socialiste a cerut schimbări fundamentale în organizarea şi conţinutul învăţămîntului superior, în munca de pregătire a cadrelor de intelectuali necesari patriei noastre.

Procesul de învăţămînt a fost orientat pe o bază nouă, ştiinţifică-materialistă şi îndreptat spre o strînsă legătură cu practica construcţiei socialiste.

Învăţămîntul superior a fost lărgit şi reprofilat în vederea satisfacerii cerinţelor crescînde ale dezvoltării economiei naţionale şi a vieţii social-culturale. Au fost create noi institute şi facultăţi, corespunzătoare acelor ramuri ale economiei care au luat o puternică dezvoltare în anii regimului democrat-popular.

Porţile institutelor şi facultăţilor noastre s-au deschis larg pentru fiii oamenilor muncii. Dacă în timpul regimului burghezo-moşieresc marea majoritate a studenţilor erau proveniţi din rîndurile păturilor avute, în anul universitar 1958—1959 studenţii proveniţi din rîndurile clasei muncitoare, ţărănimii muncitoare, intelectualităţii reprezintă peste 90% din totalul studenţilor.

Marea majoritate a studenţilor dovedesc devotamentul lor faţă de cauza construcţiei socialiste, muncind cu simţ de răspundere şi seriozitate şi obţinînd succese însemnate la învăţătură şi în activitatea obştească.

Un rol de mare răspundere în creşterea şi educarea noii generaţii de intelectuali îl au cadrele didactice universitare, care, în imensa lor majoritate, se străduiesc cu dragoste şi perseverenţă să predea studenţilor cunoştinţele necesare pentru a-i forma ca specialişti de o înaltă calificare, cetăţeni conştienţi şi constructori activi ai socialismului.

Şcoala noastră superioară aduce o contribuţie de preţ la formarea intelectualităţii noi, cuprinzînd mii şi mii de ingineri, medici, profesori, artişti proveniţi din rîndurile celor ce muncesc. Poporul nostru se mîndreşte cu acest detaşament puternic de intelectuali noi, care, alături de imensa majoritate a vechii intelectualităţi, contribuie, cu talentul, entuziasmul şi întreaga lor capacitate, la rezolvarea problemelor complexe ale producţiei industriale şi agricole, la înfăptuirea revoluţiei culturale, la ridicarea pe o treaptă din ce în ce mai înaltă a prestigiului internaţional al ştiinţei şi culturii noastre. *(Aplauze).*

Tovarăşi,

Pe linia indicată de Congresul al II-lea al partidului şi de plenarele C.C. al P.M.R., partidul mobilizează şi concentrează eforturile întregului popor pentru sporirea continuă a forţelor de producţie, pentru dezvoltarea industriei şi transformarea socialistă a agriculturii, pentru ridicarea necontenită a productivităţii muncii în toate domeniile, pentru scoaterea la iveală şi punerea în valoare a uriaşelor bogăţii naturale ale ţării şi a marilor rezerve de care dispune economia, pentru creşterea continuă a producţiei de bunuri materiale şi culturale.

Îndeplinirea acestor obiective cere un număr din ce în ce mai mare de cadre cu calificare superioară, specialişti în domeniul tehnic, ştiinţific, didactic. Aceasta constituie o importantă problemă de partid şi de stat.

Sarcina principală ce stă în prezent în faţa învăţămîntului superior este ca, o dată cu pregătirea teoretică a studenţilor, să asigure o legătură strînsă a procesului de învăţămînt cu cerinţele industriei, agriculturii şi culturii noastre socialiste în plină dezvoltare.

Trebuie cu grijă elaborate şi experimentate căile şi metodele legării învăţămîntului superior de practică, îmbinării cunoştinţelor teoretice temeinice cu o bună calificare tehnică, generalizîndu-se experienţa pozitivă acumulată în această direcţie. De asemenea trebuie luate măsuri în vederea îmbunătăţirii învăţămîntului seral şi fără frecvenţă pentru ca acesta să formeze un număr din ce în ce mai mare de cadre cu pregătire superioară din rîndurile tinerilor care lucrează nemijlocit în producţie. Să formăm în rîndurile tineretului o opinie de masă pentru a se pregăti în vederea intrării în şcoli superioare muncind în producţie, deoarece drumul cel mai sigur spre învăţămîntul superior, spre o calificare profesională înaltă duce prin şcoala muncii în fabrică, în uzină, în mină, în gospodăria agricolă de stat, în gospodăria agricolă colectivă! *(Aplauze furtunoase).*

Cadrele didactice au datoria de a asigura cunoaşterea şi însuşirea de către studenţi a celor mai noi descoperiri ale ştiinţei şi a realizărilor tehnicii mondiale, şi în primul rînd ale ştiinţei şi tehnicii sovietice, care şi-au dovedit superioritatea în cele mai importante domenii.

Corpul didactic şi asociaţiile studenţeşti trebuie să atragă în activitatea ştiinţifică un număr cît mai mare de studenţi şi, ceea ce este deosebit de important, să îndrepte cercetările ştiinţifice spre rezolvarea problemelor concrete ale producţiei din întreprinderi, unităţi agricole — principalul criteriu de apreciere a eficacităţii muncii ştiinţifice a studenţilor.

Tovarăşi,

Cunoaşterea temeinică a ştiinţei marxist-leniniste, a adevărului ştiinţific despre natură, viaţă, societate ajută pe studenţi la înţelegerea justă şi aprofundarea oricărei ramuri a ştiinţei, la interpretarea justă a evenimentelor istoriei mondiale contemporane, la cunoaşterea şi înţelegerea profundă a politicii partidului şi statului nostru, a perspectivelor dezvoltării ţării noastre, îi ajută să devină buni specialişti, cetăţeni conştienţi, luptători activi pentru progresul patriei socialiste, pentru progresul omenirii.

În munca de educare a tineretului studios trebuie acordată o mare atenţie însuşirii filozofiei şi economiei politice marxist-leniniste, istoriei mişcării muncitoreşti din ţara noastră şi mişcării muncitoreşti internaţionale. Trebuie dusă o luptă hotărîtă împotriva rămăşiţelor mentalităţii şi moravurilor burgheze, pentru combaterea influenţei concepţiilor burgheze în ştiinţă şi a prejudecăţilor mistice, care împiedică pe cel ce este încă stăpînit de ele să se formeze ca un adevărat intelectual de valoare. Aceste rămăşiţe ale trecutului nu dispar de la sine, lichidarea lor, eliberarea oamenilor muncii, şi în primul rînd a tineretului, de astfel de rămăşiţe în gîndire necesită o muncă ideologică perseverentă. Lupta ce se desfăşoară între filozofia materialist-dialectică şi filo-

zofia idealistă este însăşi lupta pentru progresul ştiinţei. Numai gîndirea eliberată de prejudecăţi, gîndirea bazată pe concepţia materialist-dialectică deschide drum larg către un nestăvilit progres al ştiinţei şi culturii.

*

Politica marxist-leninistă a partidului nostru în problema naţională a asigurat egalitatea deplină în drepturi a naţionalităţilor conlocuitoare cu poporul romîn, consfinţită în Constituţia Republicii Populare Romîne. Înfăptuirea în practică a acestei politici, devenită politică de stat, este cunoscută şi preţuită de întregul nostru popor muncitor.

Asigurarea consecventă a deplinei egalităţi în drepturi a minorităţilor naţionale cu poporul romîn a întărit continuu unitatea şi frăţia tuturor celor ce muncesc în lupta pentru construirea socialismului, pentru înflorirea patriei noastre — Republica Populară Romînă. Această frăţie se reflectă şi în relaţiile dintre studenţi, fii ai oamenilor muncii romîni şi ai naţionalităţilor conlocuitoare.

În condiţiile orînduirii democrat-populare, şcoala reprezintă un mijloc puternic de apropiere între tinerii de toate naţionalităţile, de înlăturare a tendinţelor de izolare naţională şi a rămăşiţelor învrăjbirii naţionale pe care au cultivat-o clasele exploatatoare, de educare a tineretului în spiritul patriotismului şi internaţionalismului socialist, în spiritul luptei unite, umăr la umăr, pentru scopul comun — construirea socialismului. *(Aplauze puternice, prelungite).*

Daţi-mi voie în legătură cu aceasta să citez cîteva din ideile marelui Lenin despre şcoală.

„Atîta timp cît diferite naţiuni trăiesc în cadrul aceluiaşi stat — scrie Lenin —, aceste naţiuni sînt legate între ele prin milioane şi miliarde de fire cu caracter economic, juridic şi social. Cum ar putea fi smuls învăţămîntul din reţeaua acestor legături ?... Din faptul că economicul uneşte strîns între ele naţiunile care locuiesc în cadrul aceluiaşi stat rezultă că încercarea de a le separa odată pentru totdeauna în domeniul problemelor «culturale», şi mai ales ale învăţămîntului, este absurdă şi reacţionară. Dimpotrivă, trebuie să urmărim *unirea* naţiunilor în domeniul învăţămîntului, pentru a pregăti în şcoală ceea ce se înfăptuieşte în viaţă" [1].

Iar în altă parte, combătînd concepţiile naţionaliştilor în materie de învăţămînt, Lenin spunea :

„Interesele democraţiei în general şi interesele clasei muncitoare în special cer exact contrarul : trebuie să luptăm pentru *contopirea* copiilor de *toate* naţionalităţile în şcolile *unice* ale localităţii respective ; trebuie ca în problema şcolii, muncitorii de toate naţionalităţile să ducă *laolaltă* politica proletară...

Preocuparea noastră trebuie să fie nu crearea într-un fel sau altul a unor bariere între naţiuni în problema învăţămîntului, ci, dimpotrivă, crearea unor condiţii democratice elementare pentru convieţuirea paşnică a naţiunilor pe baza egalităţii în drepturi" [2].

Consider că mai avem de muncit ca şcoala noastră să contribuie în tot mai mare măsură la întărirea frăţiei între tinerii de toate naţionalităţile, pentru ca tineretul nostru studios, fără deosebire de naţionalitate, să înveţe şi să trăiască împreună, să desfăşoare laolaltă activitatea obştească şi culturală. Asociaţiilor studenţeşti le revine un rol de mare însemnătate în această privinţă. *(Aplauze puternice).*

În trecut burghezia şi moşierimea, ducîndu-şi politica de asuprire naţională, au răspîndit otrava şovinismului şi naţionalismului pentru a învrăjbi pe oamenii muncii de diferite naţionalităţi şi a-i abate de la lupta comună pentru interesele lor vitale. Sînt bine cunoscute urmările nefaste ale activităţii diversioniste naţionalist-şovine desfăşurate în rîndurile tineretului studios de către clasele exploatatoare şi uneltele lor — organizaţiile fasciste —, care au căutat să profite de lipsa de experienţă şi insuficienta

[1] *V. I. Lenin*, Opere, vol. 19, E.S.P.L.P. 1957, pag. 498–499.
[2] Op. cit., pag. 528, 529.

călire politică a tineretului studios cît și de faptul că o parte însemnată a acestuia provenea din rîndurile păturilor avute și era mai receptivă la educația șovină.

Rămășițele claselor exploatatoare, elementele reacționare, agenții imperialiștilor străini încearcă și astăzi să strecoare în rîndurile tineretului și studenților idei retrograde, naționalist-șovine, antipopulare, să propage învrăjbirea și izolarea națională. Dar, ca și întregul tineret, studenții noștri, în marea lor majoritate fii ai oamenilor muncii, ai căror părinți au cunoscut și simțit din plin crunta exploatare burghezo-moșierească, asuprirea socială și națională, știu să prețuiască cuceririle revoluționare ale poporului, să urască pe dușmanii săi și dau o ripostă hotărîtă oricăror manifestări ale dușmanului de clasă. *(Aplauze furtunoase, prelungite).*

Activitatea educativă din instituțiile de învățămînt superior trebuie să dezvolte și mai mult la studenți dragostea și devotamentul nemărginit pentru patrie, pentru poporul muncitor și cuceririle sale revoluționare, pentru Partidul Muncitoresc Romîn — continuatorul celor mai glorioase tradiții de luptă ale poporului romîn, pentru eliberarea sa națională și socială, conducătorul său încercat în lupta pentru construirea vieții noi, socialiste. *(Aplauze prelungite, ovații).*

Studenții trebuie ajutați să cunoască și să prețuiască tot ceea ce este mai valoros și mai înaintat din trecutul științei și culturii romînești și să-și lărgească necontenit orizontul prin cunoașterea operelor de valoare ale culturii poporului nostru și ale celorlalte popoare.

Studenții trebuie educați în spiritul sentimentelor nobile ale prieteniei frățești față de popoarele Uniunii Sovietice, față de popoarele celorlalte țări socialiste, în spiritul solidarității cu oamenii muncii din întreaga lume.

În îndeplinirea sarcinilor de mare răspundere care stau în fața învățămîntului superior, un rol însemnat revine organizațiilor

de partid din universități și institute, care trebuie să-și îndrepte întreaga lor atenție spre continua îmbunătățire a muncii didactice, științifice și politice-educative în rîndurile studenților.

Tovarăși,

În lume au loc astăzi uriașe transformări care duc omenirea cu pași mari înainte, spre progres. Este o deosebită fericire pentru tînăra generație care s-a născut și trăiește într-o astfel de epocă plină de evenimente istorice și fapte eroice.

Pe mai mult de o pătrime din suprafața globului pămîntesc, cuprinzînd peste o treime din populația lumii, popoarele Uniunii Sovietice și ale celorlalte țări ale lagărului socialist, însuflețite de ideile atotbiruitoare ale marxism-leninismului, muncind cu abnegație și entuziasm și întrajutorîndu-se frățește, cîștigă mereu noi victorii în întrecerea pașnică cu capitalismul, întărind prin exemplul lor încrederea oamenilor muncii de pretutindeni în victoria marii cauze a socialismului și păcii în întreaga lume. *(Aplauze prelungite).*

Întreaga omenire a recunoscut strălucitele succese obținute de cultura, știința și tehnica sovietică, a căror încununare o constituie primii sateliți artificiali ai Pămîntului și cea de-a 10-a planetă, prima planetă a Soarelui creată de om. Această minunată victorie care a deschis era pătrunderii omului în spațiul interplanetar este încă o dovadă zdrobitoare a imensei superiorități a sistemului socialist asupra sistemului capitalist.

Grandiosul program de construire desfășurată a comunismului, elaborat de Congresul al XXI-lea al P.C.U.S., oglindește posibilitățile inepuizabile, fără precedent în istorie, pe care le capătă omul în condițiile orînduirii socialiste pentru construirea unei vieți din ce în ce mai bune. Realizarea acestui măreț program de construcție pașnică va exercita o profundă înrîurire nu numai în viața poporului sovietic, ci și în viața popoarelor din celelalte țări socialiste și din întreaga lume.

Congresul al XXI-lea al P.C.U.S. a demonstrat din nou că socialismul şi pacea sînt de nedespărţit. Omenirea progresistă este profund recunoscătoare Uniunii Sovietice pentru eforturile ei neobosite în vederea apărării păcii, micşorării încordării internaţionale şi înlăturării pericolului de război la care uneltesc duşmanii păcii şi socialismului.

Republica Populară Romînă, împreună cu celelalte ţări ale lagărului socialist şi cu toate forţele iubitoare de pace din întreaga lume, luptă pentru rezolvarea paşnică a problemelor internaţionale litigioase, pentru încetarea „războiului rece", pentru ca uriaşele mijloace materiale folosite astăzi pentru înarmare să fie puse în slujba îmbunătăţirii traiului oamenilor, în slujba progresului şi a păcii.

Împreună cu întregul popor, cu tineretul muncitor, studenţii din ţara noastră sprijină cu căldură politica de pace a statului nostru. Asociaţiile studenţeşti, închegînd şi dezvoltînd relaţii de prietenie şi colaborare cu studenţimea din ţările socialiste şi cu studenţii progresişti din toată lumea, aduc o contribuţie însemnată la unirea tineretului şi studenţilor şi a tuturor forţelor care luptă pentru victoria cauzei păcii, în care este profund interesată în primul rînd tînăra generaţie. *(Aplauze).*

Dragi tovarăşi studenţi şi studente,

În faţa tineretului din ţara noastră este larg deschis drumul spre viitor, spre ţelul luminos şi cel mai nobil — construirea socialismului şi comunismului în scumpa noastră patrie. *(Aplauze).*

Avem o ţară frumoasă şi un popor harnic. Socialismul a descătuşat forţe uriaşe, capabile să pună în valoare imensele bogăţii materiale şi spirituale ale poporului nostru, în interesul întăririi puterii economice a patriei şi al creşterii bunăstării oamenilor muncii.

Luminoasele perspective de dezvoltare ale economiei şi culturii noastre socialiste deschid un cîmp larg de activitate tuturor oamenilor muncii din ţara noastră, tineretului, specialiştilor din diferite domenii, intelectualităţii noastre.

Trebuie să vă pregătiţi temeinic pentru profesiunea aleasă, pentru minunata activitate constructivă ce vă aşteaptă în fiecare colţ al ţării, unde veţi avea pe deplin posibilitatea să vă afirmaţi talentul, energia, entuziasmul şi întreaga capacitate în munca şi lupta pentru victoria socialismului, pentru binele şi fericirea poporului, pentru înflorirea patriei noastre dragi, pentru pace în lume. *(Aplauze furtunoase).*

Asociaţiile studenţeşti în cei doi ani de activitate a lor au desfăşurat o activitate rodnică pe linia indicată de partid.

Comitetul Central al Partidului Muncitoresc Romîn şi guvernul Republicii Populare Romîne îşi exprimă convingerea că asociaţiile studenţeşti, sub conducerea organizaţiilor de partid şi cu ajutorul organizaţiilor U.T.M., îşi vor spori contribuţia la îmbunătăţirea întregii activităţi din universităţi şi institute de învăţămînt superior, pentru ca acestea să se dezvolte şi mai mult ca cetăţi ale ştiinţei şi culturii înaintate, ale luptei împotriva a tot ce este vechi şi perimat, pentru promovarea şi victoria noului, pentru formarea cadrelor de intelectuali capabili şi devotaţi trup şi suflet cauzei construcţiei socialiste. *(Aplauze prelungite).*

Comitetul Central al partidului şi guvernul urează succes deplin lucrărilor celei de-a doua Conferinţe naţionale a asociaţiilor studenţeşti şi spor la învăţătură tuturor studenţilor din Republica Populară Romînă. *(Ovaţii şi urale. Participanţii, în picioare, aclamă pentru Partidul Muncitoresc Romîn şi Comitetul său Central, în frunte cu tovarăşul Gh. Gheorghiu-Dej).*

„Scînteia" nr. 4.453
din 20 februarie 1959

CU PRIVIRE LA LUCRĂRILE CELUI DE-AL XXI-LEA CONGRES EXTRAORDINAR AL P.C.U.S.

Expunere făcută la adunarea activului de partid din orașul și regiunea București

— 6 martie 1959 —

Tovarăși,

Congresul al XXI-lea al P.C.U.S. — la lucrările căruia a participat, după cum știți, și o delegație a partidului nostru din care am avut cinstea să fac parte — constituie un eveniment de o importanță istorică deosebită. Este absolut evident că imensul său răsunet în toate țările lumii va crește și se va lărgi tot mai mult, pe măsura transformării hotărîrilor adoptate în realități vii, în victorii mărețe ale comunismului.

Cu aproape 40 de ani în urmă, Lenin arăta că încă de atunci principala influență asupra mersului evenimentelor internaționale „noi o exercităm prin politica noastră economică. Toată lumea, toți oamenii muncii din toate țările lumii, fără nici o excepție și fără nici o exagerare, își îndreaptă privirile spre Republica Sovietică Rusă. Aceasta este o realitate. Capitaliștii nu pot să treacă sub tăcere, să ascundă nimic din toate acestea... În acest domeniu lupta a fost transpusă pe scară mondială. Dacă vom rezolva această problemă, vom cîștiga în mod sigur și definitiv pe scară internațională“.

Astăzi, cînd o dată cu adoptarea septenalului Uniunea Sovietică a pășit în faza construcției desfășurate a comunismului, aceste cuvinte răsună cu o și mai mare putere.

Înfăptuirea sarcinilor grandioase pe care planul septenal le trasează pentru cucerirea primului loc din lume în ce privește producția pe cap de locuitor și nivelul de trai al poporului va exercita o înrîurire considerabilă în viața omenirii, va avea efecte profunde în conștiința oamenilor muncii, va reprezenta un neprețuit sprijin moral în lupta popoarelor pentru pace și progres social. Pe măsura înaintării Uniunii Sovietice spre comunism va apărea tot mai clar în fața lumii întregi tabloul măreț al acelei societăți drepte pe care au visat-o cele mai înaintate minți ale omenirii. Comparînd între ele societatea comunistă, care asigură omului eliberat de exploatare deplina satisfacere a cerințelor sale materiale și spirituale, și orînduirea capitalistă, cu întregul cortegiu de suferințe pe care le hărăzesc oamenilor exploatarea și asuprirea celor ce muncesc, războaiele și jaful colonial, popoarele vor avea o măsură sigură de apreciere a superiorității socialismului și comunismului asupra capitalismului, ceea ce va contribui imens la creșterea forței de atracție a ideilor marxism-leninismului.

Victoriile poporului sovietic constituie un triumf al liniei generale a P.C.U.S. Sînt cunoscute urmările rodnice pe care le-au avut măsurile de imensă însemnătate înfăptuite în ultimii ani în Uniunea Sovietică în diferite domenii ale activității de stat, economice și culturale. Documentele Congresului al XX-lea al P.C.U.S., hotărîrile cu privire la reorganizarea conducerii industriei și construcțiilor, la avîntul producției agricole și dezvoltarea continuă a orînduirii colhoznice și la întărirea legăturii învățămîntului cu viața scot în evidență spiritul creator în care Partidul Comunist al Uniunii Sovietice, conducerea sa leninistă, în frunte cu tovarășul Hrușciov, sintetizînd experiența și înțelepciunea colectivă a maselor, descoperă, sprijină și dezvoltă noul, înlătură din cale tot ce și-a trăit traiul, tot ce frînează mersul înainte, generalizează teoretic concluziile experienței practice. Raportul tovarășului Hrușciov și celelalte documente ale Congresului al XXI-lea constituie noi pilde strălucite de aplicare și dezvoltare a învățăturii marxist-leniniste în strînsă legătură cu practica, aduc o prețioasă contribuție la îmbogățirea tezaurului teoretic al comunismului științific.

Poporul romîn, care muncește cu elan pentru construirea socialismului în patria sa, salută din toată inima marile victorii ale poporului sovietic și măreţul program al construcţiei desfășurate a comunismului în U.R.S.S., în care vede o imagine luminoasă a propriului său viitor. *(Aplauze puternice).*

UN GRANDIOS PROGRAM DE CONSTRUIRE DESFĂŞURATĂ A COMUNISMULUI

Tovarăşi,

Incadrîndu-se în planul de perspectivă al dezvoltării economiei sovietice în următorii 15 ani, planul septenal prevede o dezvoltare fără precedent a forţelor de producţie, permiţînd să se facă un mare pas înainte în crearea bazei tehnice-materiale a comunismului. În acelaşi timp planul septenal deschide o etapă hotărîtoare în întrecerea pe plan mondial dintre cele două sisteme.

Victoria socialismului în întrecerea cu capitalismul este determinată de acţiunea legilor obiective ale dezvoltării sociale şi se bazează, aşa cum a arătat Lenin, pe ritmul înalt de dezvoltare propriu socialismului. „Vom reuşi să ajungem din urmă celelalte state cu o rapiditate la care ele nici n-au visat — spunea Lenin. — Într-o astfel de rapiditate, dacă mişcarea este condusă de un partid cu adevărat revoluţionar, într-o astfel de rapiditate noi credem şi o astfel de rapiditate vom obţine cu orice preţ".

Dezvoltarea istorică a confirmat întru totul această previziune genială.

Viaţa a spulberat teoriile economiştilor şi politicienilor burghezi cu privire la apariţia unui capitalism „regenerat", vindecat, chipurile, de racilele „vechiului" capitalism, şi îndeosebi de plaga crizelor şi a şomajului. Numai în perioada postbelică Statele Unite au înregistrat în trei rînduri dări înapoi simţitoare ale producţiei, reflectînd nestabilitatea economiei capitaliste; pînă şi economiştii reacţionari sînt nevoiţi să recunoască existenţa în Statele Unite a

unei aşa-zise „recesiuni", care nu vrea să cedeze, precum şi extinderea fenomenelor de criză într-un şir de ţări capitaliste.

În contrast cu sistemul capitalist, ajuns în declin, măcinat de criza generală a capitalismului şi incapabil să evite periodicele crize şi zguduiri economice, planul septenal al U.R.S.S. demonstrează marea vitalitate şi rezervele nesecate ale economiei socialiste, dezvoltarea ei în linie ascendentă continuă.

Oricine studiază cu atenţie documentele congresului este profund impresionat de amploarea sarcinilor septenalului: astfel se prevede o creştere a volumului producţiei globale industriale de aproximativ 80% faţă de 1958, atît cît a crescut producţia în ultimii 20 de ani; în numai 7 ani volumul investiţiilor va totaliza aproximativ 3 trilioane de ruble, ceea ce echivalează aproape cu investiţiile făcute în economie de-a lungul celor patru decenii de existenţă a Puterii sovietice.

Înfăptuirea consecventă de către P.C.U.S. a politicii leniniste de dezvoltare cu precădere a industriei grele, a cărei justeţe a fost confirmată de practica U.R.S.S. şi a tuturor ţărilor socialiste, chezăşuieşte avîntul forţelor de producţie, creşterea bunăstării poporului. Producţia industriei mijloacelor de producţie va creşte cu 85—88% în anii septenalului, iar a industriei producătoare de bunuri de consum cu 62—65%. În 1965 producţia de fontă urmează să atingă 65.000.000—70.000.000 de tone, iar cea de oţel 86.000.000—91.000.000 de tone; numai noile capacităţi de producţie ce vor intra în funcţiune în industria oţelului vor da 28.000.000—36.000.000 de tone de oţel, adică mai mult decît a produs Anglia în 1957.

Septenalul constituie o etapă hotărîtoare în lupta pentru aplicarea în viaţă a ideilor lui Lenin cu privire la electrificarea totală a ţării ca o condiţie esenţială pentru construirea comunismului. Producţia de energie electrică, al cărei volum era de 1,9 miliarde kWh în 1913, a ajuns la 233 de miliarde kWh în 1958, iar în perioada septenalului va creşte de peste 2 ori, ajungînd la 500—520 de miliarde kWh.

În anii septenalului, în industria sovietică se va înfăptui o adevărată revoluţie tehnică. Se vor dezvolta accelerat ramurile moderne ale industriei constructoare de maşini, aplicîndu-se noile cuceriri ale ştiinţei şi tehnicii ; mecanizarea complexă şi automatizarea pe scară largă a proceselor de producţie, lichidarea muncii manuale grele, creşterea nivelului tehnic şi cultural al muncitorilor vor duce la ştergerea treptată a deosebirilor esenţiale dintre munca fizică şi intelectuală, iar munca se va transforma în prima necesitate vitală a omului multilateral dezvoltat.

Septenalul acordă o mare atenţie dezvoltării accelerate a industriei chimice, care va furniza atît industriei grele cît şi industriei bunurilor de consum materii prime ieftine şi de bună calitate, cu proprietăţi superioare materialelor naturale, aducînd o contribuţie de mare însemnătate la avîntul întregii economii, la progresul tehnic şi la ridicarea nivelului de trai al maselor. În viitorii 7 ani producţia globală a industriei chimice va spori de aproape 3 ori, iar în cadrul acesteia producţia de fibre sintetice de 4 ori, de mase plastice şi de răşini sintetice de peste 7 ori, de îngrăşăminte minerale de circa 3 ori. Numai pentru dezvoltarea producţiei de materiale sintetice vor fi alocate peste 50 de miliarde de ruble, adică de 2,5 ori mai mult decît s-a alocat pentru întreaga producţie chimică în ultimul cincinal. Folosirea celor mai ieftine materii prime şi aplicarea unor procedee tehnologice moderne vor permite sporirea producţiei cu investiţii minime şi recuperarea acestora într-un timp foarte scurt.

Pe baza nivelului înalt de dezvoltare a industriei grele şi a avîntului continuu al agriculturii va creşte considerabil producţia mărfurilor de larg consum — cu circa 50% în industria uşoară şi cu 70% în industria alimentară.

În anii septenalului forţele de producţie ale agriculturii sovietice se vor dezvolta puternic ; producţia agricolă globală va creşte cu 70%, va spori mult producţia de carne şi alte produse animale ; producţia de lapte şi unt va depăşi pe cap de locuitor pe aceea a Statelor Unite ale Americii.

Potrivit prevederilor septenalului, productivitatea muncii trebuie să crească pînă în 1965 în industrie cu 45—50%, în construcţii cu 60—65%, în colhozuri aproximativ de 2 ori. Astfel, pe baza înfăptuirii septenalului, Uniunea Sovietică se va apropia simţitor de îndeplinirea sarcinii istorice trasate de Lenin — de a realiza o productivitate a muncii superioară celei obţinute de capitalism. (Aplauze). Aceasta are o însemnătate esenţială în procesul trecerii de la socialism la comunism, creşterea considerabilă a productivităţii muncii fiind problema-cheie pentru asigurarea condiţiilor necesare creării abundenţei de produse, caracteristice celei mai avansate societăţi, societatea comunistă. Aşa cum sublinia Lenin încă acum 40 de ani, „creşterea productivităţii muncii constituie una dintre sarcinile fundamentale, deoarece fără aceasta nu este posibilă trecerea completă la comunism".

Înfăptuirea septenalului, uriaşa dezvoltare a tuturor ramurilor economiei şi mărirea productivităţii muncii vor crea condiţiile unei necontenite creşteri a nivelului de trai al celor ce muncesc. După cum se ştie, indicele cel mai general şi baza reală a ridicării bunăstării oamenilor muncii în socialism este creşterea venitului naţional. La capătul septenalului, venitul naţional al U.R.S.S. va fi cu 62—65% mai mare faţă de 1958, depăşind nivelul anului antebelic 1940 de aproape 6 ori. Veniturile reale ale muncitorilor şi colhoznicilor vor creşte în viitorii ani cu 40% şi se va trece la desfiinţarea impozitelor percepute de la populaţie. În cursul septenalului se vor construi aproximativ 15.000.000 de apartamente — mai mult decît întregul fond urban de locuinţe construit în toţi anii Puterii sovietice, precum şi 7.000.000 de locuinţe în satele colhoznice. Trecerea la săptămîna de lucru de 5 zile cu ziua de lucru de 6—7 ore va face ca în U.R.S.S. să existe cea mai scurtă săptămînă de lucru şi zi de lucru din lume, cu ridicarea necontenită a bunăstării populaţiei. *(Aplauze puternice).*

Toate acestea arată ce vaste posibilităţi deschide comunismul omului dezrobit — pentru a se bucura de o tot mai deplină satisfacere a cerinţelor sale, de un înalt nivel de civilizaţie materială şi

spirituală, de cele mai largi posibilități de instruire, odihnă, pentru dezvoltarea multilaterală a personalității sale, a tuturor aptitudinilor sale creatoare. (Aplauze).

Iată cum se întruchipează concret comunismul în viața unui popor de peste 200.000.000 de oameni, iată care e rodul eforturilor depuse de-a lungul deceniilor de oamenii sovietici, iată încotro duce calea socialismului și comunismului. Unde, în ce țară capitalistă, fie ea cît de înaintată, se pot făli apologeții capitalismului cu o atît de rapidă și de multilaterală îmbunătățire a condițiilor de trai ale oamenilor ?

Un uriaș avînt va cunoaște în anii septenalului știința sovietică. În fața unor asemenea succese strălucite ca lansarea celor trei sateliți artificiali ai Pămîntului, rămași neîntrecuți pînă azi, crearea primei planete artificiale a sistemului solar, înfăptuirile constructorilor comunismului pe tărîmul stăpînirii energiei nucleare, mulți dintre cei care în Occident urmăreau cu scepticism realitățile din U.R.S.S. au fost nevoiți să recunoască întîietatea științei și tehnicii sovietice într-un șir de domenii dintre cele mai importante. *(Aplauze).*

Uniunea Sovietică ocupă primul loc din lume atît în ce privește ritmul formării de specialiști cît și nivelul pregătirii lor. Acesta este rezultatul uriașei activități pe care a desfășurat-o în domeniul formării de cadre Statul sovietic, pornind de la teza că rolul determinant în înfăptuirea planurilor îl au cadrele. Experiența Uniunii Sovietice arată ce extraordinară forță de progres reprezintă această vastă armată de intelectuali și de specialiști de tip nou, care unesc în mod strălucit înalta pregătire științifică, profundele cunoștințe de specialitate, cu o temeinică însușire a concepției avansate, materialist-dialectice asupra lumii. Pe bună dreptate intelectualii și specialiștii sovietici se bucură în toate țările de prețuire și admirație.

În anii septenalului se va lărgi și se va îmbunătăți și mai mult pregătirea cadrelor tehnice și științifice ; între 1959 și 1965 instituțiile de învățămînt superior vor fi absolvite de 2.300.000 de specialiști — cu 600.000 mai mult decît în ultimii șapte ani. Numărul total al specialiștilor cu studii superioare va fi în 1965 de peste 4.500.000, adică va spori de 1,5 ori față de 1958.

Nu avem aici posibilitatea de a reda decît în parte marea bogăție a problemelor tratate la congres. Ținem să relevăm însă profunda impresie pe care ne-au produs-o, asistînd la lucrările lui, cuvîntările rostite de delegați — oameni competenți, cu un orizont larg, conștienți de răspunderea lor față de popor și pătrunși de simțul noului ; prin numeroasele lor propuneri, ei au adus un mare aport la descoperirea unor noi rezerve ale economiei socialiste, arătînd căile concrete de scurtare a termenelor prevăzute pentru diferite sarcini ale septenalului. În aceste cuvîntări s-au reflectat puternic înaltul nivel al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice, maturitatea și bogata experiență a cadrelor de partid. *(Aplauze puternice).*

În întreaga Uniune Sovietică, congresul a stîrnit un val de entuziasm care și-a găsit expresia în uriașul avînt al întrecerii socialiste pentru îndeplinirea septenalului înainte de termen.

LUCRĂRILE CONGRESULUI — EXEMPLU STRĂLUCIT DE DEZVOLTARE CREATOARE A MARXISM-LENINISMULUI

Tovarăși,

După cum se știe, Marx și Engels, punînd primele jaloane teoretice ale căilor de trecere la socialism, iar apoi Lenin, elaborînd programul concret al construirii societății socialiste, au arătat că sarcina elaborării căilor și metodelor concrete ale construirii fazei superioare a comunismului va trebui să fie rezolvată de generațiile viitoare, care vor înălța efectiv edificiul comunismului. Într-adevăr, continuînd opera marilor dascăli și conducători ai proletariatului revoluționar și călăuzindu-se după indicațiile și tezele lor, P.C.U.S.

clădeşte acest edificiu pe temelia trainică a experienţei acumulate în construcţia socialistă şi a măreţelor realizări obţinute în anii cincinalelor.

Concluziile şi tezele teoretice elaborate de Congresul al XXI-lea cu privire la înaintarea societăţii de la prima fază a comunismului la faza sa superioară sînt de o însemnătate deosebită nu numai pentru Uniunea Sovietică, ci pentru toate ţările socialiste, pentru întreaga mişcare comunistă şi muncitorească internaţională.

Aceste concluzii se referă în primul rînd la faptul că trecerea de la socialism la comunism este un proces istoric obiectiv, care nu poate fi încălcat sau ocolit în mod arbitrar. Societatea nu poate face saltul direct de la capitalism la faza superioară a comunismului fără să parcurgă stadiul de dezvoltare socialist. Ea trebuie să înainteze pas cu pas, creînd premisele materiale şi spirituale ale trecerii la comunism.

Comunismul se naşte din socialism, este continuarea sa directă, numeroase trăsături concrete ale comunismului dezvoltîndu-se încă în condiţiile societăţii socialiste. Trecerea de la socialism la comunism presupune o dezvoltare rapidă a tuturor forţelor de producţie ale societăţii socialiste, a întregii economii şi culturi, cu participarea activă şi conştientă a maselor de milioane ale constructorilor comunismului. Ea se realizează prin făurirea unei industrii moderne în continuă dezvoltare şi prin electrificarea totală a ţării, prin progresul tehnic-ştiinţific în toate ramurile industriei şi agriculturii, prin obţinerea unei înalte productivităţi a muncii.

În raportul său, tovarăşul Hruşciov subliniază că *„nu trebuie să ne grăbim şi să introducem în pripă ceea ce încă nu este copt. Acest lucru ar duce la denaturări şi ar compromite cauza noastră. Dar nici nu trebuie să ne oprim la cele realizate, întrucît aceasta ar duce la stagnare"*. *De aici partidul nostru, ca şi partidele frăţeşti din celelalte ţări socialiste, trage concluzii cu privire la necesitatea de a aplica în practică formele şi metodele care corespund cel mai bine cerinţelor obiective ale dezvoltării, fără a ocoli etapele istoriceşte necesare şi fără a rămîne în urma vieţii.*

Pe baza învăţăturii marxist-leniniste, a experienţei practice verificate de întreaga dezvoltare a Uniunii Sovietice şi a celorlalte ţări socialiste, congresul a subliniat că, *atît în stadiul socialismului cît şi în perioada trecerii de la faza inferioară la faza superioară a comunismului, singurul mod just de repartiţie, corespunzător condiţiilor obiective concrete, este repartiţia după muncă, după cantitatea şi calitatea ei.*

Acest mod de repartiţie este o mare cucerire revoluţionară a clasei muncitoare, este rodul luptei ei eroice pentru înlăturarea rînduielilor nedrepte ale capitalismului, pentru făurirea unor norme noi, socialiste, de retribuire a celor ce muncesc. În timp ce legile orînduirii burgheze consfinţesc „dreptul" trîntorilor, stăpînilor pachetelor de acţiuni, „tăietorilor de cupoane" de a se îmbuiba pe spinarea oamenilor muncii, socialismul, înfăptuind principiul „cine nu munceşte nu mănîncă", asigură ca fiecare să primească de la societate după cum munceşte, în măsura în care dă societăţii.

Trecerea de la repartiţia după muncă la repartiţia după necesităţi va fi cu putinţă numai în faza superioară a societăţii comuniste, cînd, aşa cum a arătat încă Marx, „munca nu va mai fi numai un mijloc de existenţă, ci va fi devenit ea însăşi prima nevoie vitală, cînd, o dată cu dezvoltarea multilaterală a indivizilor, vor fi sporit şi forţele de producţie, iar toate izvoarele avuţiei colective vor ţîşni mai bogat" ; cu alte cuvinte, cînd forţele de producţie se vor fi dezvoltat în aşa măsură, încît să asigure existenţa din belşug a tuturor bunurilor necesare oamenilor.

La congres s-a subliniat marea însemnătate a principiului cointeresării materiale a oamenilor muncii în rezultatele producţiei. În perioada construirii socialismului şi comunismului se formează şi se dezvoltă neîncetat conştiinţa socialistă a oamenilor muncii, atitudinea socialistă faţă de muncă. În acelaşi timp, aşa cum a arătat Lenin, socialismul se construieşte „nu nemijlocit pe bază de entuziasm, ci cu ajutorul entuziasmului născut de marea revoluţie, pe bază de interes personal, pe bază de cointeresare personală". Pînă la faza superioară a comunismului, sublinia Lenin, măsura

strictă a muncii și a consumului, evidența și controlul asupra producției și repartiției în vederea asigurării cointeresării materiale a producătorilor în rezultatele muncii lor reprezintă o condiție obligatorie pentru desfășurarea cu succes a întregii opere de construire a noii orînduiri.

În această privință sînt semnificative cele arătate la congres cu privire la puternicul efect stimulator pe care l-au avut măsurile pentru înlăturarea știrbirilor aduse principiului cointeresării materiale în agricultură, măsuri care au avut un rol determinant în noul avînt realizat de agricultura colhoznică, în succesele mari obținute în ultimii ani de P.C.U.S. în dezvoltarea tuturor ramurilor agriculturii și în ridicarea producției agricole. *Experiența acumulată de P.C.U.S. de-a lungul deceniilor, ca și propria noastră experiență în construcția socialistă, în dezvoltarea industriei, agriculturii, în organizarea schimbului de mărfuri între oraș și sat, demonstrează necesitatea respectării consecvente a principiului cointeresării materiale — pîrghie puternică pentru creșterea producției și productivității muncii, ridicarea calificării și întărirea disciplinei socialiste a oamenilor muncii, într-un cuvînt pentru bunul mers al construcției socialiste.*

Extrem de importantă este contribuția adusă de congres la dezvoltarea teoriei despre statul socialist, una dintre problemele de bază ale învățăturii marxist-leniniste și ale practicii construirii socialismului și comunismului.

Concluziile experienței istorice a construcției socialismului și comunismului în Uniunea Sovietică arată că *succesele dobîndite de P.C.U.S. sînt indisolubil legate de procesul unic al întăririi rolului statului socialist în opera de construcție, al dezvoltării continue a funcțiilor sale economice-organizatorice și cultural-educative și al lărgirii continue a democrației socialiste.*

Însăși discuția cu privire la tezele planului septenal, participarea la adunările ținute cu acest prilej a peste 70.000.000 de oameni, din care au luat cuvîntul, făcînd observații și propuneri, peste 4.600.000 de oameni, este o mărturie a adîncului democratism

al Statului sovietic, în care masele cele mai largi hotărăsc ele însele rezolvarea treburilor obștești în socialism. *(Aplauze).*

Documentele Congresului al XXI-lea dau un model de abordare profund științifică, cu adevărat leninistă, dialectică, a problemei dispariției treptate a statului în comunism. Arătînd că în comunism funcțiile conducerii obștești își vor pierde caracterul politic și se vor transforma în conducere nemijlocită de către popor a treburilor societății, *congresul a subliniat că principala direcție de dezvoltare a statului socialist este desfășurarea prin toate mijloacele a democrației, antrenarea celor mai largi pături ale populației la conducerea tuturor treburilor țării, atragerea tuturor cetățenilor la conducerea construcției economice și culturale.* În noua etapă a construirii comunismului, o serie de atribuții ale unor organe de stat vor trece treptat, într-o măsură tot mai largă, în competența organizațiilor obștești ale oamenilor muncii, ceea ce va întări și va lărgi și mai mult baza politică a societății socialiste.

În perioada de trecere de la capitalism la socialism — perioadă pe care o străbate acum țara noastră — rolul exercitat de stat are trăsăturile sale specifice proprii acestei etape, cînd continuă să se desfășoare încă procesul de construire a economiei socialiste unitare, cînd mai există rămășițe ale claselor exploatatoare care visează la restaurarea vechilor rînduieli și mai acționează lupta de clasă, în condiții cînd cercurile imperialiste, agresive încearcă să submineze orînduirea democrat-populară, folosind și stimulînd rămășițele claselor exploatatoare și alte elemente antisocialiste.

În aceste condiții își păstrează întreaga însemnătate funcția statului de reprimare a oricăror încercări ale dușmanilor interni și externi de a submina cuceririle revoluționare ale oamenilor muncii. Totodată are loc un proces de continuă dezvoltare a democrației socialiste, care asigură participarea activă, în forme multiple, a maselor oamenilor muncii la conducerea treburilor obștești în strînsă îmbinare cu dezvoltarea funcțiilor economice și educative ale statului socialist, funcții care au un rol uriaș în făurirea eco-

nomiei socialiste unitare și în formarea conștiinței socialiste a oamenilor muncii.

Unul dintre cele mai importante învățăminte care se desprind din uriașa experiență a construirii socialismului și comunismului în Uniunea Sovietică, din desfășurarea lucrărilor Congresului al XXI-lea este grija permanentă pentru unitatea rîndurilor partidului, perseverența și fermitatea cu care P.C.U.S. a vegheat și veghează asupra acestei unități de monolit. Este meritul încercatei conduceri a P.C.U.S. că — demascînd și zdrobind grupul fracționist antipartinic, alcătuit din elemente închistate, rupte de viață, care s-au ridicat împotriva politicii partidului și au încercat să submineze unitatea rîndurilor sale — n-a îngăduit ca partidul, poporul sovietic să fie abătute de pe calea leninistă.

Coeziunea și unitatea de monolit a partidului în jurul Comitetului său Central leninist, legăturile sale indisolubile cu poporul — iată izvorul forței de neînvins a P.C.U.S., a strălucitelor sale succese. *(Aplauze).* Partidul Comunist al Uniunii Sovietice, conducătorul, inspiratorul și organizatorul unor victorii epocale care au situat poporul sovietic în avangarda omenirii, este sufletul uriașei activități creatoare, menite să înfăptuiască pentru prima oară în lume societatea comunistă ! *(Aplauze prelungite).*

SUB SEMNUL ÎNTRAJUTORĂRII FRĂȚEȘTI

Tovarăși,

Generalizînd experiența dezvoltării Uniunii Sovietice și a celorlalte țări care fac parte din sistemul mondial socialist, congresul a tras concluzia teoretică de însemnătate imensă că *„țările socialiste, folosind cu succes posibilitățile proprii orînduirii socialiste, vor trece mai mult sau mai puțin în același timp la faza superioară a societății comuniste". Deși țările socialiste au pornit în construirea noii orînduiri de la niveluri economice diferite, relațiile frățești de colaborare dintre ele, ajutorul reciproc tovărășesc,*

cooperarea și diviziunea internațională socialistă a muncii le dau putința să se dezvolte în ritm accelerat, încît acelea rămase în urmă din punct de vedere economic să le ajungă pe cele mai avansate, care nici ele nu vor sta pe loc, și să pășească toate împreună în comunism. (Aplauze).

Dezvoltarea accelerată a forțelor de producție în fiecare țară a lagărului socialist își găsește o expresie elocventă în faptul că producția lor industrială, luată în ansamblu, a crescut în 1958 de cinci ori față de 1937 ; de pildă, producția industrială a R. P. Chineze a crescut de aproximativ zece ori în perioada 1950—1958, producția industrială a Poloniei a crescut de peste 5,5 ori în comparație cu nivelul antebelic, a Cehoslovaciei de 3,3 ori. Volumul producției industriale a țării noastre va depăși la sfîrșitul acestui an de aproape 4,5 ori nivelul anului 1938. În 1965 producția globală industrială a țărilor sistemului socialist va ajunge s-o depășească pe cea a țărilor capitaliste luate la un loc, realizîndu-se astfel superioritatea absolută a sistemului socialist mondial asupra sistemului capitalist în domeniul producției bunurilor materiale. *(Aplauze puternice).*

Aceasta va fi o nouă afirmare a forței de nebiruit a ideilor marxism-leninismului, un nou jalon în evoluția istorică a omenirii spre victoria deplină a socialismului și comunismului.

Succesele obținute de țara noastră, ca și de celelalte țări de democrație populară, sînt înlesnite în mod deosebit de faptul că ne putem sprijini în construirea noii orînduiri sociale pe înaltul nivel de dezvoltare atins în U.R.S.S., pe ajutorul multilateral și frățesc pe care Uniunea Sovietică, îndeplinind cu cinste învățăturile lui Lenin despre rolul primului stat al muncitorilor și țăranilor, îl acordă țărilor lagărului socialist.

Poporul romîn manifestă o caldă recunoștință față de poporul sovietic pentru sprijinul frățesc internaționalist pe care-l primește patria noastră din partea Uniunii Sovietice. Întărirea prieteniei și alianței cu U.R.S.S., cu toate țările socialiste surori este o cauză

scumpă oamenilor muncii din țara noastră. (Aplauze furtunoase, ovații în cinstea U.R.S.S.).

Unitatea lagărului socialist este principala chezășie a independenței naționale și a dezvoltării rapide a fiecăreia dintre țările socialiste. Oamenii muncii din patria noastră sînt hotărîți să contribuie și pe viitor la întărirea continuă a forței și coeziunii marii comunități a țărilor lagărului socialist.

SPRE NOI ÎNFĂPTUIRI ÎN CONSTRUIREA SOCIETĂȚII SOCIALISTE ÎN PATRIA NOASTRĂ

Tovarăși,

Din experiența istorică a P.C.U.S., din studierea prevederilor planului septenal și a tezelor teoretice elaborate de Congresul al XXI-lea desprindem învățăminte bogate, de o mare valoare în opera de construire a socialismului în țara noastră.

Exemplul Uniunii Sovietice dovedește în mod elocvent că pentru a construi socialismul și comunismul trebuie asigurată în primul rînd dezvoltarea puternică a forțelor de producție, ca o condiție esențială a succesului în întreaga operă de construcție socialistă și comunistă. *Experiența sovietică a verificat istoricește învățătura leninistă potrivit căreia veriga principală a creării bazei tehnice-materiale a socialismului și a trecerii neîntrerupte de la socialism la comunism este industrializarea socialistă, dezvoltarea continuă a industriei grele, a producției mijloacelor de producție.* Înaintînd cu fermitate pe această cale, poporul romîn a obținut rezultate însemnate în dezvoltarea industriei socialiste. Au fost create ramuri industriale noi, de o importanță vitală pentru progresul continuu al economiei ; este caracteristică din acest punct de vedere dezvoltarea puternică a industriei construcțiilor de mașini și a prelucrării metalelor, a cărei producție a ajuns în 1958 de 7,5 ori mai mare decît în 1938, pentru anul acesta fiind prevăzută o nouă creștere de 14%. Producția industriei chimice va depăși la

sfîrșitul anului curent de 10 ori nivelul din 1938. Progresul realizat în dezvoltarea industrială a Romîniei este oglindit de faptul că în țara noastră producția anului 1938 se realizează în acest an la oțel în numai 63 de zile, la construcțiile de mașini — în 42 de zile, la energie electrică — în 60 de zile, la produse sodice — în 75 de zile. *Se poate aprecia de pe acum că prevederile Directivelor Congresului al II-lea al partidului nostru privind creșterea producției cu 60—65% pe ansamblul industriei socialiste vor fi îndeplinite și chiar depășite la o serie de principale produse industriale. (Aplauze).*

Plenara C.C. al P.M.R. din noiembrie 1958 a acordat o mare atenție valorificării marilor rezerve existente în toate ramurile economiei naționale, realizării de economii cît mai mari, în scopul sporirii acumulărilor necesare investițiilor. Analizînd temeinic posibilitățile existente în fiecare loc de muncă, dînd dovadă de un inepuizabil spirit de inițiativă, colectivele de muncitori, tehnicieni și ingineri din întreprinderi, sub conducerea organizațiilor de partid, scot la suprafață noi rezerve ale economiei. Această mișcare se extinde tot mai mult, cuprinzînd cele mai largi mase de muncitori și dînd rezultate minunate : *angajamentele luate de colectivele întreprinderilor industriale pentru depășirea sarcinilor de plan însumează pînă acum în întreaga țară economii ce se apropie de un miliard.* Dacă amploarea și intensitatea luptei pentru valorificarea rezervelor interne ale întreprinderilor vor crește, este posibil ca și aceste realizări să fie depășite. În mod deosebit trebuie relevată marea însemnătate pentru economia națională a *inițiativei siderurgiștilor, care și-au luat în întrecerea socialistă angajamentul de a produce peste plan 109.000 de tone de oțel, 35.000 de tone de fontă, 35.000 de tone de laminate.*

Înalta conștiință, elanul și abnegația de care dă dovadă eroica noastră clasă muncitoare, munca devotată a inginerilor, tehnicienilor și a altor specialiști constituie garanția sigură a îndeplinirii măreților obiective care ne stau în față în domeniul dezvoltării economiei noastre naționale. *(Aplauze).*

Zilele acestea s-au împlinit 10 ani de la plenara Comitetului Central al P.M.R. din 3—5 martie 1949, care a stabilit sarcinile partidului în lupta pentru transformarea socialistă a agriculturii. Pentru înfăptuirea acestei sarcini mărețe partidul nostru a desfășurat în toată perioada ce s-a scurs de la plenară o muncă politică-organizatorică de mare amploare în rîndurile țărănimii muncitoare. Bilanțul acestei munci este îmbucurător. Pînă acum aproape 2.000.000 de familii din totalul de circa 3.600.000 de familii țărănești au pășit cu hotărîre și încredere pe calea arătată de partid — calea agriculturii socialiste. *(Aplauze).*

Suprafața agricolă pe care o ocupă sectorul socialist-cooperatist și de stat este de circa 8.400.000 ha, aproape 60% din totalul suprafeței agricole a țării, ceea ce arată că sarcina trasată de Congresul al II-lea al Partidului Muncitoresc Romîn privind asigurarea precumpănirii sectorului socialist în agricultură se realizează cu succes. (Aplauze puternice).

Ritmul de dezvoltare al sectorului socialist crește an de an, îndeosebi după Congresul al II-lea al partidului. În prezent regiunea Constanța este complet colectivizată; în regiunea Galați sectorul socialist cuprinde 72% din totalul familiilor țărănești și aproape 80% din suprafața arabilă a regiunii; în regiunea Timișoara sectorul socialist cuprinde peste 56% din totalul familiilor țărănești și 77% din suprafața arabilă; în regiunea Craiova peste 75% din totalul familiilor țărănești au pășit pe drumul socialismului. În regiunea Iași 5 raioane sînt complet cooperativizate, în regiunea București de asemenea 5 raioane; succese de seamă au obținut în opera de cooperativizare a agriculturii regiunile Stalin, Oradea, Suceava, Regiunea Autonomă Maghiară și toate celelalte regiuni ale țării.

Aceste rezultate reprezintă o realizare de însemnătate istorică, o adevărată revoluție care transformă din temelii relațiile social-economice la țară, întregul mod de trai al țărănimii muncitoare, toată înfățișarea satului nostru. (Aplauze puternice).

În lupta și munca pentru transformarea socialistă a agriculturii, pentru înfrîngerea împotrivirii elementelor chiaburești capitaliste, s-a dezvoltat și s-a călit alianța dintre clasa muncitoare și țărănimea muncitoare. Clasa muncitoare s-a dovedit demnă de misiunea ei de forță conducătoare a societății și aliată de nădejde a țărănimii muncitoare, acordînd oamenilor muncii de la sate un permanent ajutor politic și economic în vederea trecerii lor pe făgașul socialismului.

Țărănimea noastră muncitoare manifestă energie revoluționară, hotărîre și avînt în opera de construire a vieții noi. Deosebit de încurajator este faptul că foarte numeroase gospodării agricole colective, precum și întovărășiri agricole au obținut bune rezultate în ce privește producția agricolă și asigurarea unor venituri sporite pentru membrii lor, fiind exemple vii ale superiorității agriculturii socialiste pentru masele largi ale țărănimii muncitoare.

Partidul nostru s-a orientat just indicînd organizațiilor de partid, Sfaturilor populare, lucrătorilor din agricultură ca, o dată cu continuarea muncii politice-organizatorice în rîndul țăranilor muncitori pentru lărgirea sectorului socialist al agriculturii, să acorde o deosebită atenție consolidării economice-organizatorice a gospodăriilor agricole colective și a întovărășirilor agricole existente, deoarece rezultatele bune pe care le obțin acestea constituie cel mai puternic și convingător argument în favoarea agriculturii socialiste.

Statul democrat-popular alocă în fiecare an mijloace importante pentru înzestrarea agriculturii cu tractoare, combine și alte mașini agricole, precum și cu îngrășăminte chimice. *Pe întreaga perioadă 1956—1960 agricultura primește un volum de investiții de circa 11 miliarde de lei, adică 14,5 — 15% din totalul investițiilor economice, depășind prevederile Directivelor Congresului al II-lea al partidului nostru. Parcul de tractoare va ajunge în 1960 la peste 58.000 (exprimat în tractoare convenționale), depășind cu mult cifra de 37.000 de tractoare cît era stabilit în*

Directive. In prezent, muncitorii, tehnicienii și inginerii din industria socialistă, in frunte cu organizațiile de partid, depun eforturi pentru ca înzestrarea tehnică a agriculturii să țină pasul puternicului avînt pe care l-a luat transformarea socialistă a agriculturii.

Sprijinită de clasa muncitoare, de statul democrat-popular, țărănimea cooperativizată, care numără mai mult de jumătate din totalul țăranilor muncitori și ale cărei rînduri cresc neîncetat, reprezintă o forță uriașă a construcției socialiste din patria noastră. Ținînd seama de rezultatele dobîndite și de perspectivele vieții fericite și îmbelșugate ce-i sînt deschise țărănimii noastre muncitoare, ne exprimăm convingerea că oamenii muncii de la sate vor obține an de an noi succese în sporirea producției agricole vegetale și animale și în ridicarea nivelului lor de trai material și cultural, aducînd o contribuție tot mai mare la dezvoltarea economiei naționale și asigurarea bunăstării poporului. *(Aplauze).*

Ca urmare a realizărilor importante obținute în industrie, agricultură și celelalte ramuri ale economiei, crește treptat nivelul de trai al celor ce muncesc, cîștigul mediu al muncitorilor și țăranilor, puterea lor de cumpărare ; s-a îmbunătățit aprovizionarea populației, volumul desfacerii de mărfuri prin comerțul socialist depășind în 1958 de peste 2,3 ori pe cel din 1950. Mari fonduri sînt alocate de stat pentru cheltuielile social-culturale, pentru construcția de locuințe, pentru asigurări sociale, sănătate publică, dezvoltarea învățămîntului și culturii, asigurarea odihnei, îngrijirea copiilor. În 1959 pentru construirea de locuințe au fost alocate fonduri de peste 1 miliard de lei. Numărul oamenilor muncii trimiși anul trecut la odihnă a fost de 325.000 față de circa 191.000 în 1950. În total pe anul 1959 sînt prevăzute pentru cheltuielile destinate sănătății, învățămîntului, culturii și altor cerințe social-culturale ale poporului fonduri de 11,9 miliarde de lei, sau 23,3% din totalul cheltuielilor bugetare, de 3,5 ori mai mult decît în 1950, ceea ce reprezintă cheltuieli de peste 600 de lei pe cap de locuitor.

Recent Biroul Politic al C.C. al P.M.R. a dezbătut propunerile cu privire la elaborarea unui plan de perspectivă a dezvoltării economiei naționale, hotărînd să intensifice lucrările pentru întocmirea unei schițe-program pe o perioadă de 15 ani ; prima etapă a acestui program va fi planul economic pe perioada 1960—1965, al cărui proiect urmează să fie dezbătut pe larg de oamenii muncii și apoi supus aprobării celui de-al III-lea Congres al P.M.R. (Aplauze prelungite).

Prin înfăptuirea prevederilor planului de dezvoltare a economiei naționale pe anii 1960—1965, poporul nostru va termina în linii mari construirea socialismului, trecînd într-o nouă etapă — aceea a desăvîrșirii construcției socialiste. (Aplauze furtunoase, urale, ovații în cinstea partidului). Sîntem convinși că poporul nostru, constructor al socialismului, în frunte cu eroica sa clasă muncitoare, sub conducerea încercatului nostru partid, își va mobiliza toate forțele muncind cu entuziasm, hotărîre și perseverență, pentru atingerea acestui obiectiv însuflețitor. (Aplauze puternice).

Noul avînt al industriei, agriculturii, transporturilor, creșterea productivității muncii, dotarea economiei naționale cu mijloace tehnice moderne vor duce la sporirea simțitoare a venitului național, a producției și consumului pe cap de locuitor la principalele produse, asigurînd satisfacerea într-o măsură tot mai mare a cerințelor materiale și culturale ale oamenilor muncii.

Concentrînd eforturile spre crearea bazei tehnice-materiale a socialismului, partidul nostru se călăuzește consecvent după învățătura leninistă că socialismul poate fi construit numai prin participarea activă și conștientă a milioanelor de oameni ai muncii. Pentru construirea cu succes a noii orînduiri are o mare însemnătate faptul că în rîndurile oamenilor muncii din țara noastră, ca rezultat al activității educative duse de partid, crește și se dezvoltă atitudinea socialistă față de muncă, față de proprietatea socialistă și de bunul obștesc, patriotismul fierbinte, devotamentul față de cauza socialismului.

În desfăşurarea activităţii sale în acest domeniu, partidul nostru ţine seama de faptul că dezvoltarea condiţiilor vieţii materiale a societăţii merge înaintea schimbărilor în conştiinţă, *formarea conştiinţei socialiste fiind un proces care necesită timp şi eforturi, o dată cu lupta perseverentă şi hotărîtă împotriva rămăşiţelor lumii vechi, a influenţelor de tot felul ale moralei şi ideologiei burgheze.*

O deosebită atenţie acordă partidul educării tineretului. Recenta conferinţă pe ţară a Uniunii asociaţiilor studenţilor a arătat rezultatele obţinute de organizaţiile de partid, organizaţiile de tineret, cadrele didactice în formarea trăsăturilor moral-politice ale tinerei generaţii de constructori ai socialismului, în creşterea unui tineret entuziast, însufleţit de spirit patriotic şi internaţionalist, hotărît să muncească cu seriozitate şi simţ de răspundere, înfrîngînd orice greutăţi, pentru victoria măreţei cauze a socialismului.

Partidul acordă o mare însemnătate intelectualităţii şi contribuţiei ei la opera de construcţie socialistă. În această activitate, intelectualitatea veche se transformă şi se contopeşte cu noile generaţii de intelectuali, formaţi în anii puterii populare, alcătuind un unic detaşament al intelectualităţii legate de popor, devotată construcţiei socialiste şi înconjurată de dragostea şi preţuirea tuturor celor ce muncesc.

Poporul romîn şi naţionalităţile conlocuitoare, muncitori, ţărani şi intelectuali, bărbaţi şi femei, tineri şi vîrstnici, urmînd cu încredere şi devotament Partidul Muncitoresc Romîn, sînt hotărîţi să obţină noi realizări în construirea societăţii socialiste în ţara noastră. Prin rezultatele pe care le obţin în dezvoltarea economiei şi culturii, prin victoriile pe care le repurtează în opera de construire a socialismului, oamenii muncii îşi aduc contribuţia la întărirea sistemului mondial socialist, la obţinerea victoriei socialismului în întrecerea cu capitalismul. *(Aplauze puternice).*

CREŞTEREA FORŢEI ŞI UNITĂŢII MIŞCĂRII COMUNISTE MONDIALE — UN PROCES ISTORIC DE NESTĂVILIT

Tovarăşi,

Prezenţa la Congresul al XXI-lea al P.C.U.S. a delegaţilor reprezentînd 72 de partide comuniste şi muncitoreşti din toate continentele a constituit o măreaţă demonstraţie a forţei şi unităţii mişcării comuniste mondiale, a solidarităţii frăţeşti ce uneşte pe comuniştii din toate ţările sub steagul marxism-leninismului şi al internaţionalismului proletar. *(Aplauze puternice).* Mişcarea comunistă şi muncitorească este în viaţa societăţii contemporane o forţă uriaşă, a cărei continuă dezvoltare reprezintă un proces istoric de nestăvilit. Numărînd în rîndurile lor peste 33.000.000 de membri, partidele comuniste şi muncitoreşti, în fruntea forţelor democratice şi patriotice, însufleţesc sute de milioane de oameni ai muncii în lupta pentru pace, democraţie şi socialism.

Exponente ale intereselor vitale ale clasei muncitoare şi ale întregului popor muncitor, partidele comuniste şi muncitoreşti îşi stabilesc linia lor politică în mod de sine stătător, călăuzindu-se după adevărurile universal valabile ale marxism-leninismului, pe care le aplică potrivit condiţiilor istorice şi naţionale concrete din ţările lor.

Delegaţiile partidelor comuniste şi muncitoreşti participante la congres au relevat cu deosebită căldură faptul că, în lupta pentru victoria socialismului şi comunismului, în fruntea lor păşeşte un asemenea partid glorios, călit în lupte grele revoluţionare, cum este Partidul Comunist al Uniunii Sovietice, sub a cărui conducere înţeleaptă poporul sovietic a obţinut victoria deplină şi definitivă a socialismului în patria sa şi înfăptuieşte astăzi septenalul, croind calea construirii societăţii comuniste. *(Aplauze puternice).*

Partidele comuniste şi muncitoreşti din întreaga lume văd în experienţa istorică a P.C.U.S. un bun de nepreţuit, din care se inspiră în activitatea lor. Noi, comuniştii din Republica Populară

Romînă, socotim că succesele obținute de partidul nostru, de poporul nostru muncitor în înfăptuirea revoluției proletare, în construirea socialismului se datoresc faptului că ne-am călăuzit și ne călăuzim de învățătura lui Marx, Engels, Lenin, că am învățat și învățăm neîncetat din experiența P.C.U.S. — exemplu luminos al fidelității nestrămutate față de marxism-leninism, al înaltei principialități comuniste, al capacității de a întări necontenit legătura cu masele și de a le mobiliza în lupta pentru victoria socialismului și comunismului. (Aplauze furtunoase).

Tovarăși,

Viața a confirmat justețea concluziilor Declarației Consfătuirii de la Moscova a reprezentanților partidelor comuniste și muncitorești din țările socialiste, care, chemînd pe comuniști la luptă împotriva revizionismului și dogmatismului, a subliniat că revizionismul reprezintă pericolul principal în mișcarea muncitorească internațională.

Partidele comuniste și muncitorești au respins și au condamnat în unanimitate concepțiile revizioniste, care și-au găsit expresia în programul Uniunii Comuniștilor din Iugoslavia. Ele au dezvăluit pe de-a-ntregul esența oportunistă a teoriilor apologetice ale revizioniștilor cu privire la statul burghez, situat, chipurile, „deasupra claselor", și la pretinsa generare a „elementelor socialismului" în cadrul economiei capitaliste, au demascat caracterul antimarxist, profund dăunător al teoriilor revizioniste care neagă rolul conducător al partidului în construirea socialismului și propovăduiesc slăbirea și desființarea statului socialist — principalul instrument al clasei muncitoare în opera de construire a socialismului și comunismului.

Încercările revizioniștilor contemporani, care au abandonat internaționalismul proletar și neagă principiile solidarității internaționale de clasă, de a provoca divergențe și fisuri între țările socialiste, între partidele comuniste au suferit cel mai deplin eșec. *Partidele comuniste și muncitorești au considerat și consideră că atitudinea față de unitatea lagărului socialist, a mișcării comuniste internaționale este piatra de încercare a internaționalismului proletar, iar grija pentru apărarea și întărirea continuă a acestei unități — o datorie supremă a oricărui comunist. (Aplauze puternice).*

Riposta unanimă dată revizionismului demonstrează cu putere maturitatea partidelor comuniste și muncitorești, hotărîrea lor fermă de a zădărnici orice încercare de subminare a unității și solidarității lor, de întinare a măreței învățături marxist-leniniste. (Aplauze puternice).

PENTRU COEXISTENȚĂ, ÎNTRECERE PAȘNICĂ ȘI REZOLVAREA PRIN TRATATIVE A PROBLEMELOR INTERNAȚIONALE

Tovarăși,

Popoarele lumii dau o înaltă prețuire activității neobosite, inițiativei și energiei nesecate pe care le desfășoară în slujba intereselor păcii Uniunea Sovietică. Sînt unanim recunoscute de către opinia publică iubitoare de pace marile merite cîștigate de Uniunea Sovietică în stingerea unor periculoase focare de război și înfrînarea agresorilor. Vigilența nedezmințită a Uniunii Sovietice față de uneltirile cercurilor agresive, ca și eforturile ei continue pentru punerea în valoare a oricăror posibilități menite să asigure micșorarea încordării și îmbunătățirea relațiilor internaționale, i-au atras simpatia, admirația și recunoștința oamenilor cinstiți de pretutindeni.

La Congresul al XXI-lea al P.C.U.S. a răsunat cu putere chemarea la desfășurarea pașnică a întrecerii între sisteme pe tărîmul îmbunătățirii condițiilor de trai ale oamenilor muncii.

De o deosebită însemnătate pentru asigurarea păcii și securității popoarelor europene sînt propunerile Uniunii Sovietice în vederea încheierii Tratatului de pace cu Germania și a rezolvării

problemei Berlinului. Aceste propuneri corespund intereselor tuturor părţilor, întrucît, aşa cum dovedeşte istoria, Apusul nu e mai puţin ameninţat de militarismul german decît Răsăritul. Totodată, înfăptuirea lor ar deschide poporului german calea spre un viitor de pace şi securitate, fără ocupaţie străină, dîndu-i posibilitatea de a se bucura de toate drepturile suverane şi de a realiza paşi efectivi pe calea reunificării.

Guvernul Republicii Populare Romîne — ca guvern al unui stat care a participat cu forţele sale armate la războiul împotriva Germaniei hitleriste — a primit din partea guvernului U.R.S.S. o notă cuprinzînd propunerile Uniunii Sovietice în vederea soluţionării paşnice a problemei germane.

Guvernul romîn este în întregime de acord cu punctele cuprinse în această notă şi sprijină cu căldură măsurile pe care le preconizează guvernul sovietic. (Aplauze puternice).

Poziţia ţării noastre în problema germană porneşte de la faptul că soluţionarea ei este posibilă numai ţinîndu-se cu stricteţe seama de realităţi, şi în primul rînd de existenţa celor două state germane — Republica Democrată Germană şi Republica Federală Germană. Alături de toate popoarele din ţările lagărului socialist, poporul romîn e pe deplin solidar cu oamenii muncii din R. D. Germană, care, pe teritoriul republicii lor, au smuls rădăcinile militarismului şi sînt hotărîţi să-şi apere şi să dezvolte cuceririle lor socialiste.

Considerînd că unificarea Germaniei trebuie s-o rezolve germanii înşişi, acordăm întregul nostru sprijin propunerii cu privire la crearea unei confederaţii a celor două state germane. Guvernul R. P. Romîne în declaraţia sa din 16 ianuarie a. c. s-a pronunţat pentru încheierea Tratatului de pace cu Germania şi normalizarea situaţiei la Berlin, măsuri imperios necesare pentru ca Germania să înceteze de a fi un focar potenţial de război şi să devină o zonă a păcii.

Sîntem de părere că metoda care ar asigura tratativelor cele mai mari şanse de a se ajunge la un acord ar fi o conferinţă a şefilor de guverne. *(Aplauze).* Salutăm propunerea Uniunii Sovietice de a se convoca neîntîrziat o conferinţă la cel mai înalt nivel, în cadrul căreia să se discute măsurile preconizate de Uniunea Sovietică cu privire la Tratatul de pace cu Germania şi la Berlinul occidental. Această conferinţă ar putea să dezbată şi să ia hotărîri într-un şir de probleme de însemnătate vitală pentru securitatea popoarelor şi pacea internaţională, ca asigurarea securităţii europene, dezarmarea, retragerea reciprocă a trupelor, crearea unei zone denuclearizate şi a unei zone de dezangajare a forţelor armate ale organizaţiei Tratatului de la Varşovia şi ale N.A.T.O., reducerea efectivului forţelor armate ale Uniunii Sovietice, Statelor Unite ale Americii, Angliei şi Franţei aflate pe teritoriile altor ţări, interzicerea armelor atomice şi cu hidrogen şi încetarea experimentării lor.

În cazul însă că puterile occidentale nu sînt încă gata să participe la conferinţa şefilor de guverne, considerăm că pentru examinarea problemei Tratatului de pace cu Germania şi a Berlinului occidental s-ar putea convoca — aşa cum se arată în nota guvernului sovietic — o conferinţă a miniştrilor Afacerilor Externe ai U.R.S.S., S.U.A., Marii Britanii, Franţei, Poloniei şi Cehoslovaciei.

Iniţiativele de pace ale Uniunii Sovietice au trezit un puternic ecou în opinia publică din toate ţările, fiind întîmpinate pretutindeni cu căldură şi speranţă. În ţările occidentale, popoarele, dornice să trăiască în pace şi linişte, cer tot mai insistent guvernelor să renunţe la discreditata politică de pe poziţii de forţă.

U.R.S.S., celelalte ţări ale lagărului socialist, înfăptuind cu consecvenţă în politica lor externă principiile coexistenţei paşnice între state cu orînduiri sociale diferite — respectul independenţei şi suveranităţii naţionale şi al integrităţii teritoriale, deplina egali-

tate în drepturi, neamestecul în treburile interne —, luptă ca aceste principii sănătoase să fie adoptate şi puse în practică de toate statele în relaţiile lor internaţionale.

Unele cercuri şi personalităţi din străinătate nu prezintă însă în adevărata ei lumină această politică fermă şi clară. În legătură cu aceasta aş vrea să mă refer pe scurt la anumite afirmaţii făcute recent de preşedintele R. P. F. Iugoslavia în cuvîntări rostite cu prilejul călătoriei sale în ţările afro-asiatice.

Nu voi insista aici asupra confuziei voite pe care conducătorii iugoslavi o fac între comunitatea ţărilor socialiste şi un simplu bloc militar; falsitatea acestei poziţii, noi am arătat-o în repetate rînduri.

Este însă cu putinţă, fără a veni în contradicţie cu fapte larg cunoscute, să se pună, nu semnul egalităţii, dar măcar să se schiţeze o cît de palidă analogie între lagărul socialist şi blocurile înjghebate de cercurile agresive ale imperialismului?

Doar este un lucru îndeobşte cunoscut că Tratatul de la Varşovia este un tratat defensiv, creat ca o consecinţă a formării pactului agresiv nord-atlantic. Uniunea Sovietică şi celelalte ţări ale lagărului socialist se pronunţă pentru lichidarea oricăror blocuri militare şi a oricăror baze militare pe teritorii străine. Tocmai ele au elaborat şi promovează în relaţiile internaţionale măsurile menite să ducă la realizarea acestor ţeluri.

În cuvîntările menţionate se vorbeşte despre faptul că „ţările care nu aparţin blocurilor sînt în fiecare zi supuse diferitelor presiuni". Dar cine anume exercită asemenea presiuni economice şi politice?

Să fie oare o simplă scăpare din vedere faptul că nici nu se pomeneşte de imperialişti, de pactele lor înrobitoare şi aventurile lor războinice? Căci oricît ar căuta cineva, în discursurile amintite nu se spune nimic despre faptul că agresiunea împotriva Egiptului a fost organizată şi înfăptuită de puterile conducătoare ale

N.A.T.O.; nu se pomeneşte nici un cuvînt despre lanţul de acţiuni agresive întreprinse de cercurile imperialiste din S.U.A. şi ale altor puteri colonialiste împotriva Siriei, Irakului, Libanului şi Iordaniei şi nici despre rolul de instrumente ale agresiunii şi colonialismului pe care îl joacă asemenea pacte ca N.A.T.O., S.E.A.T.O., pactul de la Bagdad.

În aceste declaraţii, politica ţărilor lagărului socialist este pusă pe acelaşi plan cu politica blocurilor imperialiste agresive. În acelaşi fel procedează sistematic, de mai multă vreme, şi presa iugoslavă. În zadar s-ar căuta în paginile ei o delimitare între politica consecventă de pace şi destindere internaţională, dusă de ţările lagărului socialist, şi politica cercurilor imperialiste agresive, o atitudine de demascare şi de condamnare a acestor cercuri, care poartă în faţa omenirii o grea răspundere pentru actuala încordare în relaţiile internaţionale, pentru goana înarmărilor, pentru conflictele militare pe care le provoacă în diferitele părţi ale globului. Mai mult, presa iugoslavă cutează să se lanseze în afirmaţii cum că politica de coexistenţă „nu este în conformitate cu interesele sovietice şi chineze". Aceste afirmaţii nu pot fi calificate altfel decît ca pure calomnii la adresa ţărilor lagărului socialist, promotoare ale politicii de coexistenţă paşnică între toate statele fără deosebire de orînduire socială.

Trebuie spus că, spre deosebire de presa iugoslavă, majoritatea ziarelor din ţările afro-asiatice se ridică cu hotărîre împotriva imperialismului şi condamnă politica sa agresivă, purtătoare de grave primejdii pentru pacea lumii.

Popoarele afro-asiatice şi conducătorii lor, care ştiu să deosebească pe prieteni de duşmani, cunosc rolul hotărîtor pe care Uniunea Sovietică, China şi celelalte ţări socialiste l-au avut în lichidarea agresiunii imperialiste îndreptate contra Egiptului, ajutorul frăţesc şi eficace pe care l-au dat împotriva uneltirilor colonialiste popoarelor Siriei, Irakului, Libanului şi Iordaniei. Ele îşi exprimă preţuirea pentru sprijinul dezinteresat pe care-l primesc

din partea U.R.S.S. şi a altor ţări ale lagărului socialist în dezvoltarea economiei lor naţionale.

Faţă de popoarele ţărilor arabe, faţă de toate popoarele Asiei şi Africii, ţările lagărului socialist, între care şi ţara noastră, au avut şi au o atitudine clară, lipsită de orice echivoc. Ea se caracterizează printr-o caldă simpatie şi un puternic spirit de solidaritate cu lupta dusă de aceste popoare pentru apărarea şi întărirea independenţei lor naţionale, pentru propăşirea economică şi înflorirea culturală, pentru pace şi progres. Politica promovată faţă de noile state independente ale Asiei şi Africii este o politică neabătută de prietenie şi strînsă colaborare, întemeiată pe principiile coexistenţei paşnice. Această prietenie, verificată în încercări istorice, este atît de puternică, hotărîrea popoarelor noastre de a o întări şi dezvolta necontenit în interesul comun este atît de fermă, încît sîntem încredinţaţi că nimeni şi nimic nu o va putea slăbi sau întuneca. (Aplauze puternice).

Ţara noastră a dus şi va duce consecvent politica sa de pace şi colaborare cu toate ţările, indiferent de orînduirea lor. Sînt cunoscute eforturile guvernului nostru îndreptate spre realizarea unei largi colaborări interbalcanice şi răsunetul puternic de care s-au bucurat în Balcani iniţiativele R. P. Romîne. Din păcate, guvernul turc nu a reacţionat în nici un fel la iniţiativa guvernului romîn, în ciuda primirii favorabile de care s-a bucurat această propunere în cercurile acelora care se pronunţă pentru pace şi destindere internaţională. În Grecia propunerea guvernului romîn a avut un puternic ecou în rîndurile oamenilor politici de diferite convingeri şi în cele mai largi pături ale opiniei publice. Cu toate acestea, guvernul Greciei nu se arată dispus să contribuie la înfăptuirea în practică a propunerii guvernului romîn, ale cărei efecte ar sluji consolidării păcii. Aşa cum arată evenimentele recente, politica cercurilor conducătoare din Grecia, ca şi a celor din Turcia, este din ce în ce mai mult determinată de orientarea conducătorilor pactului agresiv al Atlanticului de nord, ceea ce, desigur, nu este în interesul păcii şi coexistenţei paşnice între popoare.

Ne exprimăm convingerea că în cele din urmă voinţa de pace a popoarelor din Balcani, năzuinţele lor spre prietenie şi colaborare se vor face ascultate.

Desfăşurarea vieţii internaţionale arată mai limpede ca oricînd că forţele păcii continuă să crească şi să se dezvolte în lumea întreagă.

Sporirea considerabilă în perioada septenalului a puterii economice a Uniunii Sovietice şi a tuturor ţărilor lagărului socialist va face să se întărească într-o măsură uriaşă forţele de pretutindeni care luptă pentru apărarea păcii şi securităţii popoarelor. Pe aceste temeiuri, în raportul tovarăşului Hruşciov este formulată teza potrivit căreia „înainte de victoria deplină a socialismului în lume, în condiţiile menţinerii capitalismului într-o parte a lumii, va apărea posibilitatea reală de a exclude războiul mondial din viaţa societăţii". Această concluzie însufleţeşte şi dă energii sporite oamenilor muncii din ţările lagărului socialist, luptătorilor pentru pace şi progres de pretutindeni. (Aplauze prelungite).

Tovarăşi,

Înfăptuirea septenalului va duce Uniunea Sovietică spre asemenea culmi ale progresului şi bunăstării, încît marea superioritate a comunismului asupra capitalismului va apărea fiecăruia tot atît de evidentă şi de strălucitoare ca lumina soarelui.

Din inepuizabila experienţă a construirii socialismului şi comunismului sintetizată în documentele Congresului al XXI-lea al P.C.U.S., din tezele teoretice de o mare profunzime elaborate de congres, partidul nostru, ca şi celelalte partide comuniste şi muncitoreşti frăţeşti, trage bogate învăţăminte pentru propria sa activitate în lupta pe care o duce în fruntea oamenilor muncii pentru victoria socialismului în ţara noastră.

Poporul romîn este mîndru că, alături de Uniunea Sovietică, alături de China populară și de celelalte țări socialiste, pășește umăr la umăr în marea noastră familie, făurind noua societate, sub marele steag spre care se îndreaptă nădejdile și aspirațiile întregii omeniri înaintate, steagul marxism-leninismului. (Aplauze prelungite, urale. Întreaga sală, în picioare, ovaționează în cinstea Partidului Comunist al Uniunii Sovietice, a Partidului Muncitoresc Romîn, a prieteniei cu Uniunea Sovietică și cu toate țările lagărului socialist).

„Scînteia" nr. 4.466
din 7 martie 1959

CU PRIVIRE LA REALIZAREA SARCINILOR TRASATE DE CONGRESUL AL II-LEA AL P.M.R ÎN DOMENIUL DEZVOLTĂRII ECONOMIEI NAȚIONALE ȘI CREȘTERII BUNĂSTĂRII OAMENILOR MUNCII, PRECUM ȘI PROPUNERILE DE NOI MĂSURI PENTRU RIDICAREA NIVELULUI DE TRAI AL POPORULUI MUNCITOR

Raport prezentat la Plenara lărgită a C. C. al P. M. R. din 13–14 iulie 1959

Tovarăși,

Congresul al II-lea al Partidului Muncitoresc Romîn a trasat partidului și întregului popor un vast program de muncă și de luptă pentru dezvoltarea economiei naționale, pentru creșterea rapidă a forțelor de producție și, pe această bază, pentru îmbunătățirea continuă și sistematică a nivelului de trai material și cultural al oamenilor muncii. Călăuzindu-se după învățătura leninistă cu privire la construcția socialismului, Congresul a subliniat necesitatea înfăptuirii consecvente a politicii de industrializare socialistă a țării, pe baza dezvoltării cu prioritate a industriei grele, temelia dezvoltării tuturor ramurilor economiei naționale; această linie generală economică a partidului este izvorul ridicării necontenite a bunăstării poporului muncitor.

REALIZĂRILE OAMENILOR MUNCII ÎN DOMENIUL DEZVOLTĂRII ECONOMIEI NAȚIONALE ȘI RIDICĂRII NIVELULUI DE TRAI

Directivele Congresului au fost întîmpinate cu entuziasm de oamenii muncii din toată țara. Perspectivele luminoase ale construcției socialiste au dat un mare avînt inițiativei creatoare a maselor, care, prin munca lor plină de abnegație și eroism, au

realizat, în anii de după congres, sub conducerea partidului, noi şi însemnate succese.

Producţia globală industrială din 1959 este cu 45⁰/₀ mai mare decît în 1955, înregistrîndu-se un ritm mediu anual de creştere de aproape 10⁰/₀. În anii 1956—1959 s-au construit 38 de întreprinderi industriale şi 40 de secţii noi şi s-au dezvoltat şi modernizat capacităţile de producţie la 125 de întreprinderi industriale existente. Ca rezultat al politicii de dezvoltare cu precădere a industriei grele, producţia industriei mijloacelor de producţie a crescut în anii 1956—1959 cu 56⁰/₀, avînd un ritm mediu anual de 11,6⁰/₀. În acelaşi timp a avut loc o dezvoltare însemnată a industriei bunurilor de consum, a cărei producţie a sporit cu 29⁰/₀ faţă de 1955, cu un ritm mediu anual de 6,5⁰/₀. Ritmurile de dezvoltare a industriei noastre socialiste arată că sarcina trasată de Congresul al II-lea al partidului cu privire la creşterea producţiei industriale va fi îndeplinită, iar pentru o serie de produse de bază chiar depăşită. Acestea se vor realiza cu un volum de investiţii cu aproximativ 20⁰/₀ mai redus decît se prevăzuse în Directivele congresului.

Progresele industriei noastre socialiste în ultimii ani se reflectă în faptul că producţia industrială pe un singur trimestru al anului 1959 este mai mare decît producţia obţinută în întreg anul 1938.

Important este că cele mai însemnate realizări au fost obţinute în dezvoltarea ramurilor conducătoare ale industriei. Astfel, de pildă, producţia industriei constructoare de maşini creşte în 1959 cu circa 80⁰/₀ faţă de 1955.

Industria siderurgică dă anul acesta, faţă de 1955, o producţie mai mare cu peste 70⁰/₀ la oţel, cu peste 55⁰/₀ la laminate, cu 370⁰/₀ la ţevi din oţel şi cu 450⁰/₀ mai mare la cocs metalurgic. În această ramură hotărîtoare a industriei s-au construit, în anii de după congres, o uzină cocso-chimică, un furnal de 700 m³, un laminor blooming, o oţelărie Siemens-Martin la Hunedoara, o fabrică de ţevi la Roman, 3 linii pentru laminarea tablei subţiri la Galaţi, precum şi alte însemnate capacităţi de producţie.

În industria chimică, producţia a crescut, între 1955 şi 1959, de circa 2 ori, cu un ritm mediu anual de 19⁰/₀. În cadrul acestei industrii, producţia de îngrăşăminte chimice a crescut în această perioadă de 5 ori, de produse sodice şi acid sulfuric de peste 2 ori. S-au construit şi sînt în curs de construcţie mari unităţi de producţie care valorifică pe o treaptă superioară gazele naturale şi de rafinării, sarea, stuful şi altele.

Au fost realizate şi depăşite sarcinile trasate prin planul de electrificare a ţării, producţia de energie electrică fiind anul acesta foarte aproape de cifra de 7 miliarde kWh prevăzută pentru anul 1960. Ca urmare a înzestrării ramurilor industriale cu mijloace tehnice moderne, consumul de energie pe muncitor industrial creşte de la 3.150 kWh în 1955 la circa 4.500 kWh în 1959.

În industria petroliferă, producţia creşte anul acesta cu 21⁰/₀ faţă de 1955. O dată cu creşterea extracţiei de ţiţei s-a mărit capacitatea de prelucrare prin construirea rafinăriilor noi de la Borzeşti şi Dărmăneşti şi au intrat în funcţiune noi instalaţii pentru producţia uleiurilor superioare la Teleajen, mărindu-se capacitatea de la 10.000 de tone în 1955 la 90.000 de tone în 1959.

De asemenea s-au realizat însemnate progrese în ramurile industriei bunurilor de larg consum, care produc în 1959 cu 50⁰/₀ mai mult zahăr decît în 1955, cu 23⁰/₀ mai multe confecţii, cu peste 50⁰/₀ mai multă încălţăminte şi de peste două ori mai multă mobilă.

Datorită introducerii tehnicii înaintate, îmbunătăţirii continue a organizării muncii şi ridicării calificării profesionale a muncitorilor şi tehnicienilor a avut loc o continuă îmbunătăţire calitativă a activităţii industriale.

Partidul a dat o atenţie deosebită creşterii rapide a productivităţii muncii în toate ramurile economiei naţionale. *Pe ansamblul industriei socialiste, productivitatea muncii creşte în perioada 1955—1959 cu 31⁰/₀, realizîndu-se un ritm mediu anual de creştere de peste 7⁰/₀.* În mod deosebit a sporit productivitatea muncii în industria construcţiilor de maşini şi în industria chimică, ramuri în care creşterea, în 1958, a fost faţă de 1955 de aproape 44⁰/₀, cu

un ritm mediu anual de aproape 13%. Trebuie să menționăm ca deosebit de pozitiv faptul că, în ultimii ani, trei sferturi din creșterea producției industriale a fost obținută pe seama ridicării productivității muncii.

În lupta pentru reducerea prețului de cost s-au realizat în anii 1956—1959 rezultate însemnate. *Prin eforturile susținute ale muncitorilor, tehnicienilor, inginerilor, funcționarilor s-a realizat în această perioadă, pe ansamblul industriei republicane, o reducere a prețului de cost cu 12%.* Cele mai mari realizări în această direcție le-au avut oamenii muncii din industria constructoare de mașini, care au reușit să reducă prețul de cost cu peste 35%, precum și oamenii muncii din industria materialelor de construcții, care au reușit să reducă prețul de cost cu 20%. Însumarea economiilor realizate an de an în perioada 1956—1959 reprezintă, pe ansamblul economiei naționale, aproape 9,4 miliarde de lei, din care în industria republicană 5,1 miliarde și în construcții-montaj 1,3 miliarde.

Chemarea, pătrunsă de spirit patriotic, lansată de opt întreprinderi din capitală pentru întrecerea socialistă în vederea reducerii consumurilor specifice de materii prime, combustibil și energie a fost primită cu însuflețire de muncitorii, inginerii și tehnicienii din aproape 1.200 de întreprinderi din țară, care și-au luat angajamentul să dea, pînă la sfîrșitul anului, economii peste plan din reducerea prețului de cost de circa 1 miliard de lei.

Inițiativa creatoare a oamenilor muncii în producție și avîntul întrecerii socialiste se reflectă în realizarea și depășirea cu succes a angajamentelor luate de muncitori, tehnicieni și ingineri cu privire la planul de stat pe anul 1959. *În primul semestru al anului, planul la producția globală industrială a fost îndeplinit și depășit, obținîndu-se o producție suplimentară de peste 350 milioane lei.* Îndeplinindu-și cu cinste angajamentele, oamenii muncii au dat peste plan 54.000 de tone de oțel, 24.700 de tone de laminate, 46.600 m³ de cherestea, 114.000 de perechi de încălțăminte de

piele, peste 2 milioane m² de țesături de bumbac și lînă, precum și alte produse.

Importante realizări au fost obținute în construcția socialistă la sate și în creșterea producției principalelor culturi agricole.

Sectorul socialist în agricultură reprezintă astăzi peste 67% din suprafața arabilă a țării și a ajuns să cuprindă aproape 2.500.000 de familii.

Partidul și guvernul au orientat spre agricultură însemnate investiții pentru crearea unei puternice baze tehnice-materiale. Investițiile în agricultură s-au ridicat între 1956 și 1959 la 8,7 miliarde de lei, din care pentru utilaje și agregate agricole peste 3,6 miliarde de lei, pentru construcții aproape 2 miliarde, pentru animale de producție și de muncă peste 1 miliard de lei. Datorită ridicării nivelului de mecanizare a agriculturii, muncile agricole au fost îndeplinite într-un timp mai scurt, în condiții agrotehnice mai bune. Crește an de an participarea sectorului socialist la alcătuirea fondului central de produse agricole.

Dezvoltarea producției industriale și agricole, a transporturilor și a construcțiilor, precum și reducerea cheltuielilor materiale de producție au avut ca urmare sporirea venitului național.

Caracteristic pentru ansamblul economiei noastre naționale este avîntul tuturor ramurilor de producție, mersul mereu ascendent al țării pe calea construcției socialiste.

Consolidarea regimului democrat-popular, realizările de însemnătate istorică obținute în dezvoltarea forțelor de producție accelerează ritmul dezvoltării relațiilor de producție socialiste în țara noastră și asigură creșterea continuă a nivelului de trai material și cultural al oamenilor muncii, adevărații stăpîni ai țării și ai bogățiilor ei.

Atenția partidului și guvernului se îndreaptă permanent spre ridicarea treptată a salariului real al oamenilor muncii din economie și din viața social-culturală a țării, ca o sarcină de căpetenie a întregii noastre activități economice.

În politica de îmbunătățire a condițiilor de viață ale oamenilor muncii, partidul nostru aplică în mod consecvent principiul repartiției după cantitatea, calitatea și însemnătatea socială a muncii depuse, îmbinînd interesele întregii societăți cu interesele materiale personale ale celor ce muncesc.

Pe măsura dezvoltării construcției economiei socialiste, a creșterii venitului național și a ridicării nivelului conștiinței socialiste a oamenilor muncii, partidul și statul democrat-popular perfecționează necontenit formele de repartiție, astfel încît acestea să contribuie tot mai mult la perfecționarea producției și la ridicarea nivelului de pregătire tehnică al muncitorilor, la mersul înainte al construcției socialiste.

În anii de după congres, partidul și guvernul au aplicat, în mod sistematic, o serie de măsuri pentru sporirea veniturilor oamenilor muncii. Astfel, în cursul anului 1956 s-a îmbunătățit salarizarea unor categorii de muncitori, a cadrelor didactice din învățămîntul elementar și mediu, a unor lucrători din aparatul de stat.

După introducerea acestor măsuri, plenara Comitetului Central din decembrie 1956 a hotărît sporirea cîștigului tuturor categoriilor de muncitori, pe calea îmbunătățirii sistemului de salarizare și normare a muncii. Acțiunea inițiată și organizată de partid, cu participarea activă a sindicatelor și a U.T.M., pentru consultarea muncitorilor, tehnicienilor și inginerilor și experimentarea în întreprinderi a sistemului îmbunătățit de salarizare și normare a contribuit la dezvoltarea întrecerii socialiste, a generalizat experiența pozitivă în organizarea și dezvoltarea producției, a ridicat la un nivel mai înalt preocuparea pentru problemele economice și cunoașterea concretă a economiei de către organele și organizațiile de partid. Sistemul îmbunătățit de salarizare a trecut cu succes proba practicii și a demonstrat pe deplin justețea măsurilor elaborate de partid pentru a asigura ca sporirea salariului să fie bazată pe ridicarea productivității muncii și pe reducerea prețului de cost. Salariul mediu al muncitorilor a crescut în această perioadă cu 18%,

depășindu-se obiectivul experimentării sistemului îmbunătățit de salarizare.

Veniturile bănești ale oamenilor muncii provenite din salarii au crescut între anii 1955 și 1958 cu suma globală de peste 5,7 miliarde de lei. La aceasta s-a adăugat sporirea veniturilor bănești ale salariaților cu aproape 1,6 miliarde de lei ca urmare a alocațiilor de stat pentru copii și cu aproape 1,1 miliarde de lei prin mărirea pensiilor mici.

Recapitulînd, rezultă că în 1958, *față de 1955, veniturile bănești ale salariaților, provenite din salarii, alocații de stat pentru copii și din pensii, au sporit cu circa 8,4 miliarde de lei.*

Rezultate deosebit de importante au fost obținute la sate în ridicarea nivelului de viață al maselor țărănești. Traiul de zi cu zi al țăranului muncitor, înfățișarea și nivelul social-cultural al satului au făcut un mare salt înainte pe drumul unei vieți îmbelșugate, culte, mai ales în comunele și raioanele colectivizate.

Ca urmare a desființării cotelor la majoritatea produselor agricole, țărănimii i s-au asigurat prețuri remuneratorii, venituri sigure la valorificarea produselor agricole prin contractări și achiziții. *Țărănimea a primit numai în 1958, din vînzarea către stat a produselor agricole, peste 8 miliarde de lei, cu 2,2 miliarde de lei mai mult decît în 1955.*

Trebuie subliniat că în cursul anilor 1955—1958 veniturile nete ale oamenilor muncii de la orașe și sate au sporit și de pe urma faptului că în această perioadă statul a efectuat de patru ori reduceri parțiale de prețuri la vînzarea unor produse de larg consum, ceea ce a adus populației o economie anuală de circa 500 milioane lei.

Pentru a avea o imagine mai cuprinzătoare a ridicării nivelului de trai al oamenilor muncii, trebuie să ținem seama și de importantele venituri provenite din cheltuielile social-culturale ale statului.

În țara noastră, ca și în celelalte țări socialiste, nivelul de trai al muncitorilor, al tuturor salariaților este determinat nu numai de

salariul individual pe care îl primesc în bani, ci și de importantele mijloace pe care statul le pune la dispoziția oamenilor muncii, gratuit sau cu plată redusă, pentru nevoile lor social-culturale, pentru trimiteri la odihnă, ocrotirea și îngrijirea sănătății, învățămînt, ajutoare pentru copii și altele.

Cheltuielile social-culturale ale statului au crescut de la 6,8 miliarde de lei în 1955 la 11,3 miliarde de lei în 1958, din care pentru învățămînt și cultură peste 3,7 miliarde de lei, pentru ocrotirea sănătății și prevederi sociale peste 3,4 miliarde de lei.

Din cheltuielile social-culturale ale statului revine în medie, după calcule estimative, pentru fiecare familie de muncitor peste 3.000 de lei pe an, sumă care — deși muncitorul nu o primește în mînă — se resimte în mod pozitiv în viața de toate zilele a familiei sale.

Congresul al II-lea al partidului nostru a trasat ca sarcină îmbunătățirea condițiilor de locuit ale oamenilor muncii, lichidarea rămînerii în urmă în domeniul construcției de locuințe.

În anii 1956—1958 statul a acordat pentru construcțiile de locuințe fonduri în sumă totală de 2,7 miliarde de lei, din care s-au realizat un număr de 43.000 de apartamente. *Pentru anul 1959 fondurile planificate se ridică la 1 miliard de lei, prevăzîndu-se execuția a încă circa 21.000 de apartamente.*

Costul mediu de deviz al unui apartament a scăzut de la 73.800 de lei în 1956 la 68.400 de lei în 1958, apoi la 47.600 de lei la începutul anului 1959 și continuă să se reducă, ajungînd la 38.000—43.500 de lei apartamentul în capitală și 36.000—38.500 de lei în celelalte orașe din țară. Numai din economia realizată prin reducerea costului de deviz s-au realizat în 1957 și 1958 peste 3.900 de apartamente, iar în 1959 se prevede realizarea pe această cale a peste 7.400 de apartamente.

Aceasta ilustrează ce rezerve imense de reducere a prețului de cost există în ramura construcțiilor.

NOI MĂSURI ÎN VEDEREA CREȘTERII BUNĂSTĂRII CELOR CE MUNCESC

Pe baza progreselor obținute în dezvoltarea economiei naționale, Biroul Politic al Comitetului Central propune plenarei Comitetului Central un ansamblu de măsuri pentru o nouă creștere a salariului real al muncitorilor și, o dată cu aceasta, pentru creșterea cîștigurilor tuturor oamenilor muncii.

Aceste măsuri prevăd majorarea salariilor tarifare, reducerea impozitului pe salariu, sporirea pensiilor.

Prin aplicarea acestor măsuri, veniturile salariaților și pensionarilor cresc cu 4,7 miliarde de lei pe an.

Preocuparea principală a partidului și guvernului se îndreaptă către ridicarea nivelului de viață al clasei noastre muncitoare, clasă care a purtat în mod eroic greul anilor de muncă încordată pentru refacerea și dezvoltarea economiei naționale, îndeplinindu-și misiunea istorică de a organiza și conduce poporul muncitor în opera de transformare socialistă a societății.

Salariile medii nominale ale muncitorilor, care au sporit în ultimii doi ani, în perioada de experimentare a sistemului îmbunătățit de salarizare, cu 18%, urmează acum să fie majorate, în medie, cu încă circa 10%.

Ținînd seama de rolul maiștrilor în organizarea producției, de pregătirea lor tehnică și de bogata lor experiență, propunem ca salariul mediu al maiștrilor să crească cu 20%.

Salariile inginerilor, tehnicienilor și personalul administrativ din unitățile economice și bugetare urmează să fie majorate în medie cu 8%.

Propunem ca salariul cadrelor didactice din învățămîntul elementar și mediu să crească în medie cu 24%.

O dată cu aceasta se propune îmbunătățirea salarizării ofițerilor, subofițerilor și personalului civil din cadrele Ministerului Forțelor Armate și Ministerului Afacerilor Interne.

În ce privește personalul operativ din comerțul socialist (vînzători, gestionari etc.), *creșterea medie a salariilor urmează să fie de circa 18%.*

În urma acestor sporiri ale salariilor, *veniturile bănești ale tuturor categoriilor de salariați vor crește cu 2,9 miliarde de lei anual, din care veniturile din salarii ale muncitorilor vor crește cu aproape 1,7 miliarde de lei.*

Sporirea însemnată a veniturilor statului provenite din creșterea producției industriale și agricole, a construcțiilor și transporturilor, din dezvoltarea circulației mărfurilor face posibil ca, în afară de majorarea salariilor, să trecem la *scutirea completă de impozite a salariilor pînă la 500 de lei lunar și la reducerea impozitului la salariile între 500 de lei și 1.500 de lei lunar.*

Datorită majorării salariilor tarifare și scutirii și reducerii impozitului pe salarii, salariul mediu net va înregistra o creștere efectivă de circa 12,5%, sporul fiind mai accentuat la salariile muncitorilor, care vor crește cu 14%.

Propunem îmbunătățirea sistemului actual de pensii, prin majorarea pensiilor de bătrînețe, de invaliditate, pentru urmași și personale, precum și a pensiilor I.O.V.R. Ca urmare a acestor majorări, nivelul pensiilor de bătrînețe va începe de la 55% din salariul primit de salariat înainte de ieșirea sa la pensie și va ajunge, pentru unele categorii, pînă la 100% din salariul tarifar.

Pentru majorarea pensiilor, statul va aloca fonduri în plus în valoare de 1 miliard 85 milioane de lei, ceea ce va influența pozitiv asupra nivelului de viață al familiilor de oameni ai muncii din care fac parte pensionarii.

Biroul Politic propune ca măsurile de creștere a salariilor, de scutire și reducere a impozitelor pe salarii și de majorare a pensiilor să intre în vigoare de la data de 1 august 1959.

Din realizările obținute pînă în prezent și prin efectul ansamblului de măsuri pe care le propunem dezbaterii plenarei Comitetului Central al partidului, *salariul real al muncitorilor, tehnicienilor și funcționarilor va fi, pe întregul an 1959, cu peste 30% mai mare față de 1955. Prin aceasta, sarcina trasată de Congresul al II-lea al partidului cu privire la creșterea salariului real se realizează și se depășește mai devreme cu un an de zile.*

Acesta este un mare succes al clasei noastre muncitoare, al tuturor oamenilor muncii, o confirmare deplină a justeței politicii Partidului Muncitoresc Romîn.

Măsurile pe care Biroul Politic al Comitetului Central le propune plenarei pentru o nouă ridicare a nivelului de trai al clasei muncitoare, al tuturor oamenilor muncii, sînt un rezultat al activității intense a poporului muncitor pentru dezvoltarea economiei naționale și constituie în același timp un izvor de noi energii creatoare pentru dezvoltarea mai departe a construcției socialiste în țara noastră.

CREȘTEREA SALARIULUI ȘI A VENITULUI NET AL MUNCITORILOR

Tovarăși,

Experimentarea, în anii 1957 și 1958, a măsurilor de îmbunătățire a sistemului de salarizare și normare a muncii a dus la rezultate deosebit de importante.

În legătură cu aceasta, atrage atenția faptul că partea salariului tarifar din cîștigul total al muncitorilor din întreaga industrie republicană reprezintă astăzi circa 83% față de numai 62% cît era în perioada anterioară experimentării; pe principalele ramuri ale industriei, ponderea salariului tarifar a crescut astfel: în industria minieră de la 68% la 86%, în construcția de mașini de la 46% la 79%, în industria ușoară de la 60% la 83% și în industria alimentară de la 79% la 84%.

De aici se vede clar că salariul tarifar a devenit în prezent partea cea mai importantă și baza sigură a veniturilor muncitorilor. A crescut rolul salariului tarifar ca stimulent pentru ridicarea calificării profesionale și a productivității muncii, asigurînd o diferențiere mai justă a salariilor în raport cu calificarea profesională, cu complexitatea și importanța muncii îndeplinite.

Un pas mare s-a făcut în direcţia introducerii normelor cu motivare tehnică într-o serie de importante ramuri industriale, acestea reprezentînd în prezent aproape 40% din volumul total de muncă în acord pe întreaga economie; s-au redus în foarte mare măsură cazurile aşa-numitelor norme „avantajoase", care puteau fi depăşite uşor şi a normelor „dezavantajoase", care numai cu greu puteau fi realizate şi depăşite.

Nivelul mediu de realizare a normelor pe întreaga industrie, care înainte se ridica în mod nereal, artificial, la circa 160%, slăbind rolul stimulator al normelor de muncă, este acum în jurul cifrei de 115%. Aceasta corespunde mai bine noii structuri a cîştigurilor sporite, în care salariul tarifar are o greutate specifică mai mare decît înainte.

Un succes important în aplicarea sistemului îmbunătăţit de salarizare îl constituie introducerea unei discipline mai stricte în domeniul salarizării şi al normării muncii în întreprinderi. A crescut spiritul de răspundere al cadrelor de conducere a producţiei din majoritatea întreprinderilor pentru gospodărirea cu mai mare grijă a fondului de salarii, pe baza propriei lor experienţe, care arată că orice risipă în această direcţie nu este nici în interesul dezvoltării economiei naţionale şi nici al oamenilor muncii.

Un rol deosebit în desfăşurarea experimentării l-au avut organizaţiile de partid din întreprinderi, care s-au ocupat concret de organizarea şi desfăşurarea acţiunii şi au mobilizat muncitorii, inginerii şi tehnicienii la o mai bună rezolvare a problemelor legate de îmbunătăţirea sistemului de salarizare, la scoaterea la iveală a rezervelor de creştere a producţiei şi productivităţii muncii şi de reducere a preţului de cost.

La buna organizare a experimentării au contribuit organizaţiile sindicale şi U.T.M. din întreprinderi, care, sub îndrumarea organizaţiilor de partid, au colaborat activ cu organele de conducere ale întreprinderilor. Datorită elanului în producţie al oamenilor muncii, aplicării celor mai multe din propunerile de măsuri tehnice-organizatorice şi efectului stimulativ al sistemului

îmbunătăţit de salarizare şi de normare a muncii, s-au obţinut, în perioada de experimentare, o creştere însemnată a producţiei industriale, a productivităţii muncii, precum şi o reducere simţitoare a preţului de cost.

Tovarăşi,

Grija şi atenţia partidului nostru în ce priveşte îmbunătăţirea salarizării se îndreaptă, în primul rînd, către clasa muncitoare, clasa conducătoare în opera de construire a orînduirii socialiste.

Aşa cum am arătat, cîştigurile muncitorilor urmează a fi majorate la încheierea experimentării în medie cu încă 10%, ceea ce, împreună cu creşterile realizate de la începutul experimentării, va permite o mărire totală de aproape 30% faţă de perioada anterioară plenarei C.C. al P.M.R. din decembrie 1956.

Creşterea cu 10% a salariilor tarifare ale muncitorilor reprezintă o medie diferenţiată pe ramuri şi categorii de muncitori, ţinîndu-se seama de situaţia concretă în fiecare ramură. Astfel, de exemplu, în ramura construcţiei de maşini şi a metalurgiei neferoase creşterile vor fi de 12%, la căile ferate de 11%, în siderurgie aproape 11%.

Ca şi în anii 1957—1958, se va asigura o creştere mai însemnată a salariului la categoriile inferioare de salarizare, creştere care atinge un procent de 16—18%, depăşind, împreună cu îmbunătăţirile aduse în anii 1957—1958, nivelul de 40%. Evident, creşterea în proporţie mai mare a acestor categorii de salarii micşorează în anumită măsură diferenţa dintre salariile muncitorilor necalificaţi sau cu o calificare redusă şi salariile muncitorilor cu o calificare înaltă. Considerăm însă că în etapa actuală această măsură se impune, pentru a contribui la îmbunătăţirea situaţiei materiale a muncitorilor din categoriile inferioare de salarizare. *Salariile tarifare ale muncitorilor din categoria I (necalificaţi) — categoria cu salarizarea cea mai mică — vor creşte de la*

400—510 lei pe lună, cît sînt în prezent, la 470—560 de lei, diferenţiat pe ramuri.

Pentru a se putea face o comparaţie între veniturile din salarii obţinute înainte şi după noua majorare a salariilor tarifare este necesar să se ţină seama şi de *reducerea impozitelor pe salarii*, întrucît pe această cale se obţine o *creştere a veniturilor nete provenite din salarii*.

Reducerea impozitului pe salarii se va face în mod diferenţiat, cele mai mari reduceri efectuîndu-se la categoriile inferioare de salarizare. Astfel vor fi scutite complet de impozit salariile pînă la 500 de lei lunar; se reduce cu circa 85% impozitul la salariile între 500 şi 600 de lei lunar, cu circa 65% la salariile între 600 şi 700 de lei lunar şi în medie cu 37% la salariile între 700 şi 1.000 de lei lunar; la salariile între 1.000 şi 1.500 de lei lunar reducerea e mai mică, iar la categoriile de salarii de peste 1.500 de lei lunar actualele cote de impozit rămîn neschimbate.

Veniturile nete din salarii ale muncitorilor, ţinînd seama şi de reducerea impozitului pe salarii, vor spori în medie cu 14% faţă de salariul actual; dacă adăugăm la aceasta îmbunătăţirea salarizării efectuată în anii 1957—1958, rezultă că nivelul veniturilor nete provenite din salarii ale muncitorilor va creşte în medie cu 34% faţă de 1956.

De exemplu, un vagonetar din galerii de la o mină din Valea Jiului realiza în 1956 în medie (după reţinerea impozitului pe salariu şi adăugîndu-se compensaţia medie de cartelă) un venit net din salariu de 835 de lei lunar; în prezent, după îmbunătăţirea din 1957, el cîştigă în medie suma de 1.337 de lei lunar, iar de acum înainte va putea avea un venit net din salariu de 1.451 de lei lunar, cu 74% mai mult decît în 1956, cu 8,5% mai mult decît în prezent.

Un furnalist, care realiza în medie în 1956 un venit net din salariu de 874 de lei lunar, obţine în prezent 1.180 de lei, iar de acum înainte va cîştiga 1.295 de lei lunar, cu 48% mai mult decît în 1956 şi cu 10% mai mult decît în prezent; un topitor III din siderurgie, care realiza în medie în 1956 un venit net din salariu de 779 de lei lunar, obţine în prezent 957 de lei şi va putea cîştiga de acum înainte 1.075 de lei lunar, deci cu 38% mai mult decît în 1956 şi cu 12,4% mai mult decît în prezent.

Un strungar de categoria a 4-a din industria construcţiilor de maşini, care realiza în medie un venit net din salariu de 647 de lei şi obţine în prezent 760 de lei, va primi, prin majorarea salariului şi reducerea impozitului pe salariu, suma de 872 de lei lunar, cu 35% mai mult decît în 1956 şi cu 14,8% mai mult decît în prezent.

Un zidar de categoria a 4-a, care realiza în medie în 1956 un venit net din salariu de 583 de lei lunar, obţine în prezent 678 de lei, şi va primi, prin majorarea salariului, 760 de lei lunar, cu 30,4% mai mult decît în 1956 şi cu 12,1% mai mult decît în prezent.

O ţesătoare de categoria a 4-a din industria textilă, care realiza în medie în 1956 un venit net din salariu de 589 de lei lunar şi obţine în prezent 631 de lei, va avea un venit net din salariu de 728 de lei, cu 23,6% mai mult decît în 1956 şi cu 15,3% mai mult decît în prezent.

Sîntem siguri că, sub conducerea încercatului nostru partid, clasa muncitoare îşi va spori şi mai mult iniţiativa şi activitatea ei creatoare, pentru a obţine noi succese în creşterea producţiei şi productivităţii muncii, în reducerea preţului de cost, calea cea mai sigură pentru îmbunătăţirea în continuare a nivelului de trai al oamenilor muncii.

SPORIREA SALARIILOR MAIŞTRILOR, TEHNICIENILOR ŞI INGINERILOR, CADRELOR DIDACTICE, LUCRĂTORILOR DIN COMERŢ ŞI DIN APARATUL DE STAT ŞI ALTOR CATEGORII DE SALARIAŢI

Tovarăşi,

Prin hotărîrea partidului şi guvernului din ianuarie 1955 s-au stabilit o serie de măsuri care să asigure o temeinică pregătire

tehnică-profesională a maiştrilor, iar o dată cu aceasta s-a îmbunătăţit salarizarea lor, prin majorarea salariilor tarifare cu circa 30%. De asemenea s-au creat posibilităţi mai largi de premiere a maiştrilor, în raport cu rezultatele obţinute în producţie.

În cursul experimentării sistemului îmbunătăţit de salarizare, cîştigurile muncitorilor au sporit, din care cauză nu există în prezent o diferenţiere judicioasă între salariile maiştrilor şi salariile muncitorilor cei mai calificaţi. Pentru a se înlătura această situaţie şi a se asigura maiştrilor salarii corespunzătoare calificării lor tehnice-profesionale, rolului lor în organizarea şi conducerea producţiei, *salariile tarifare ale maiştrilor urmează să fie majorate în medie cu 20%.*

Astfel, salariile tarifare ale maiştrilor mineri din Valea Jiului, care lucrează în subteran, se majorează de la 1.100—1.625 la 1.350—2.000 lei lunar, iar ale maiştrilor mineri principali de la 1.350—1.875 la 1.600—2.200 lei lunar; în ramura construcţiilor de maşini salariile tarifare ale maiştrilor cresc de la 750—1.150 la 950—1.350 lei lunar, iar ale maiştrilor principali din aceeaşi ramură, de la 850—1.350 la 1.250—1.600 lei lunar; în construcţii-montaj, salariile maiştrilor cresc de la 700—1.150 la 900—1.300 lei lunar, iar ale maiştrilor principali de la 850—1.350 la 1.200—1.550 lei lunar; în industria textilă salariile maiştrilor cresc de la 750—1.100 la 800—1.200 lei lunar, iar ale maiştrilor principali de la 800—1.250 la 1.100—1.400 lei lunar.

Desigur că maiştrii vor răspunde efortului pe care statul îl face pentru majorarea salariului lor prin intensificarea străduinţelor de ridicare a nivelului lor profesional, pentru a corespunde stadiului actual de dezvoltare a tehnicii şi producţiei. Din partea maiştrilor se cere să lupte pentru folosirea cît mai raţională a capacităţilor de producţie, pentru răspîndirea în masă a metodelor avansate de lucru şi introducerea largă a tehnicii noi, pentru economisirea de materii prime şi materiale, îmbunătăţirea permanentă a calităţii produselor, pentru creşterea neîntreruptă a productivităţii muncii şi ieftinirea continuă a produselor.

În cadrul sporirii actuale a salariilor se majorează salariile personalului tehnico-ingineresc şi administrativ în medie cu 8%, diferenţiat pe ramuri şi funcţii. Ţinînd seama de reducerea impozitului pe salarii creşterea salariului net va fi în medie de circa 11%, procentul de majorare fiind mai accentuat pentru categoriile inferioare de salarizare, a căror creştere depăşeşte 20%.

Inginerii, tehnicienii, economiştii au datoria să desfăşoare o largă activitate, alături de muncitori în lupta pentru introducerea tehnicii noi şi ridicarea nivelului tehnic al instalaţiilor, maşinilor şi agregatelor, pentru obţinerea de economii la cheltuielile de producţie; să ducă o luptă permanentă pentru îmbunătăţirea calităţii produselor şi să organizeze procesul de producţie astfel încît utilajele să fie cît mai complet folosite, să producem mai mult, mai ieftin şi de calitate mereu mai bună.

Concomitent cu îmbunătăţirea salarizării în unităţile productive, se majorează în medie cu 8% şi salariile lucrătorilor din aparatul de stat şi din unităţile bugetare, asigurîndu-se creşteri mai substanţiale, de peste 15%, la categoriile inferioare de salarizare. Majorarea salariilor şi reducerea impozitului pe salarii pentru lucrătorii din aparatul de stat reprezintă o creştere medie de 11%, iar pentru categoriile inferioare de salarizare o creştere de 20%.

Fără îndoială că îmbunătăţirea salarizării va constitui pentru lucrătorii din aparatul de stat un nou imbold în lupta pentru continua perfecţionare a aparatului de stat.

Tovarăşi,

Salariile lucrătorilor din comerţ au rămas în urmă faţă de creşterile acordate în anii 1957 şi 1958 muncitorilor şi altor categorii de salariaţi. Pentru lichidarea acestei situaţii şi stabilirea unor salarii corespunzătoare rolului ce-i revine personalului din comerţ în cadrul economiei naţionale, *se majorează salariile personalului operativ din comerţul socialist în medie cu circa 18%, creşterea categoriilor inferioare de salarizare fiind de peste 25%.*

Dacă ținem seama și de reducerea impozitului pe salarii, urcarea medie a salariilor lucrătorilor din comerț este de peste 20%, iar a categoriilor inferioare de salarizare de 30%.

Din partea lucrătorilor din comerț, oamenii muncii așteaptă o mai bună organizare și conducere a comerțului, lichidarea unei serii de deficiențe care își găsesc expresie în nivelul ridicat al cheltuielilor de circulație. Este necesar ca toate unitățile comerciale, fiecare lucrător să lupte pentru reducerea simțitoare a cheltuielilor de circulație, pentru realizarea de economii la cheltuielile de încărcări-descărcări, de transport și depozitare, pentru reducerea cheltuielilor de regie.

În perioada anilor 1956—1959, în urma sporirii salariilor lucrătorilor din diferite sectoare de activitate social-culturale, sănătate, artă, cultură, personal tehnic-ingineresc, salarizarea învățătorilor și profesorilor din învățămîntul elementar și mediu, tehnic și profesional a rămas în urmă față de salarizarea unor cadre de specialiști cu pregătire similară.

Pentru a înlătura această situație *este necesar să se majoreze salariile cadrelor didactice, astfel ca ele să corespundă în mai mare măsură rolului și importanței ce se acordă învățătorilor și profesorilor în viața social-culturală a țării.*

În cadrul măsurilor actuale, salariile tarifare ale cadrelor didactice din învățămîntul general, profesional și tehnic se majorează în medie cu 24%, la unele categorii procentul de creștere ajungînd la peste 35%.

Ținînd seama și de reducerea impozitului pe salarii, învățătorii și profesorii obțin o creștere a veniturilor din salarii de 30% în medie, iar pentru unele categorii de peste 40%.

Majorarea salariilor cadrelor didactice din învățămîntul elementar, mediu, tehnic și profesional reprezintă o simțitoare îmbunătățire a nivelului lor de trai.

Este o datorie de cea mai mare însemnătate a organizațiilor de partid și sindicale, a Sfaturilor populare să se preocupe îndeaproape și cu perseverență de îmbunătățirea condițiilor de locuit

ale cadrelor didactice. Trebuie depuse toate eforturile pentru a se construi la orașe și sate locuințe pentru învățători și profesori, desfășurîndu-se în acest scop o largă acțiune de atragere la muncă voluntară a oamenilor muncii, îndeosebi a tineretului.

Avem convingerea că învățătorii și profesorii vor depune toate străduințele și vor munci cu și mai multă hotărîre pentru perfecționarea neîncetată a activității pedagogice, dînd tinerei generații o educație temeinică și multilaterală, în spiritul dragostei de muncă și al patriotismului socialist.

O dată cu îmbunătățirea salarizării muncitorilor și a celorlalte categorii de salariați, se majorează și soldele cadrelor armatei noastre populare.

Soldele ofițerilor și generalilor din Ministerul Forțelor Armate se majorează cu 20—22%.

Soldele ofițerilor și generalilor din trupele Ministerului Afacerilor Interne, aparatul de securitate, miliție și unități asimilate se majorează cu 15 pînă la 20%.

Soldele subofițerilor de front, tehnici și de serviciu se majorează cu 15 pînă la 20%.

Se vor lua măsuri pentru a se satisface complet în termen de cel mult 3 ani cerințele de locuințe ale cadrelor Ministerului Forțelor Armate și ale Ministerului Afacerilor Interne.

Majorarea salariilor muncitorilor și celorlalte categorii de salariați nu afectează drepturile acestora la alocații de stat pentru copii, burse pentru elevii și studenții merituoși, reduceri de taxe școlare și altele.

ÎMBUNĂTĂȚIREA REGIMULUI DE PENSIONARE ȘI SPORIREA PENSIILOR

Tovarăși,

În cadrul măsurilor pentru ridicarea nivelului de trai al oamenilor muncii, un loc important îl are îmbunătățirea sistemului de

pensii. Pentru această acțiune se alocă în plus 1 miliard 85 de milioane lei anual.

Regimul democrat-popular a lichidat pentru totdeauna situația din trecut, cînd marea majoritate a muncitorilor și a micilor funcționari nu aveau nici un drept la pensii după o viață întreagă de muncă. În timpul regimului burghezo-moșieresc, deși muncitorii erau obligați să plătească cotizații între 4% și 7% din salariile lor de mizerie, în cele mai multe cazuri ei nu puteau beneficia de pensie. Legea pentru unificarea asigurărilor sociale din 1933 a desființat, în mod fățiș, pensiile de bătrînețe pentru muncitori, iar în 1938, cînd acestea au fost reintroduse, s-a prevăzut ca pensia să se acorde la o vîrstă foarte înaintată — 65 de ani atît pentru bărbați cît și pentru femei —, indiferent de condițiile de muncă în care au lucrat.

După cum rezultă din cifrele statistice ale anului 1938, la un număr de 940.000 cotizanți la Casa asigurărilor sociale, numai 9.856, adică circa 1% din cotizanți, beneficiau de pensii. Muncitorii care izbuteau să capete dreptul la pensie nu puteau primi decît o cotă de cel mult 12,5% din salariu, în timp ce elementele din aparatul de represiune al statului și reprezentanții patronilor din întreprinderi primeau pensii pînă la 100% din salariu. Astfel, pensia maximă a unui muncitor miner putea ajunge numai pînă la 3% din pensia unui colonel de jandarmi.

Regimul de democrație populară a organizat întregul sistem al asigurărilor sociale pe seama contribuției statului, fără nici o reținere din salariile muncitorilor și funcționarilor.

Vîrsta de pensionare s-a redus la 60 de ani pentru bărbați și 55 de ani pentru femei, dacă aceștia lucrează în condiții obișnuite de muncă ; 55 de ani pentru bărbați și 52 de ani pentru femei, dacă lucrează în condiții de muncă grele și vătămătoare, și numai 50 de ani pentru cei care muncesc în condiții foarte grele. Aceasta în timp ce în principalele țări capitaliste se menține vîrsta de pensionare foarte ridicată : 65 de ani în Statele Unite ale Americii, Republica Federală Germană, Olanda, Spania ; 70 de ani în Norvegia și Irlanda.

Numărul pensionarilor proveniți din rîndurile muncitorilor a crescut la noi în țară în anii de după eliberare datorită tocmai extinderii regimului de pensii asupra tuturor categoriilor de muncitori, tehnicieni, ingineri și funcționari. Între 1950 și 1959, numărul salariaților pensionați a crescut de la 247.000 la peste 515.000, din care 280.000 sînt muncitori din producție.

În anii puterii populare s-au adus însemnate îmbunătățiri sistemului de pensii și s-a ridicat în două rînduri nivelul pensiilor mici. S-a acordat pensionarilor, în aceleași condiții ca și salariaților, dreptul la asistență medicală gratuită, trimitere la cură balneoclimaterică. *Ca urmare a creșterii anuale a numărului pensionarilor, a extinderii dreptului de pensionare, precum și a îmbunătățirilor parțiale a pensiilor, fondurile cheltuite de stat au crescut de la 385 milioane în 1950 la peste 1,6 miliarde de lei în 1958.*

Cu toate îmbunătățirile aduse regimului de pensii în ultimii ani, nivelul lor a rămas în urmă față de sporirea salariilor, al căror nivel a crescut an de an. Aceasta a determinat ca nivelul mediu al pensiilor, care în 1948 a reprezentat 69% din cîștigul mediu, să ajungă în 1958 la numai 38% din cîștigul mediu al muncitorilor.

Cîștigurile medii la care se calculează pensia erau plafonate la maximum 700 de lei pentru munci obișnuite și 900 de lei pentru munci grele și foarte grele. Din această cauză, un maistru dintr-o uzină constructoare de mașini, care cîștigă în producție 1.500 de lei lunar, primește aceeași pensie ca și un muncitor care cîștigă în producție 700 de lei pe lună.

Volumul pensiei se calculează pe baza cîștigului mediu realizat de salariat în ultimele 12 luni înainte de pensionare. Aceasta dezavantajează pe acei salariați care, fie din cauza vîrstei înaintate, fie din cauza îmbolnăvirilor, realizează în ultima perioadă de activitate în producție cîștiguri inferioare celor pe care le-au realizat în cea mai mare parte a activității lor productive. La aceasta se adaugă faptul că există sisteme de calcul și de

pensionare diferite pentru aceleaşi categorii de pensionari. Astfel, calcularea pensiilor dinainte de 1 ianuarie 1949 s-a făcut pe baze cu totul deosebite decît după această dată, ceea ce a dus la stabilirea unui nivel diferit de pensii.

Majorarea pensiilor mici în octombrie 1956 a determinat ca pensiile celor care în timpul activităţii în producţie au prestat munci de slabă calificare să ajungă la o apropiată nivelare cu pensiile muncitorilor calificaţi.

Prin măsurile pe care le propunem pentru îmbunătăţirea regimului de pensii, o dată cu lichidarea deficienţelor semnalate, se majorează toate categoriile de pensii.

Pensiile de bătrîneţe vor creşte în medie cu 63%. Pensia se va stabili în raport cu funcţia pe care a îndeplinit-o salariatul, cu condiţiile locului de muncă şi cu vechimea sa în cîmpul muncii. In felul acesta se va asigura o pensie mai mare muncitorilor care au lucrat în condiţii grele sau vătămătoare de muncă şi cu o activitate îndelungată în producţie.

Pentru a se asigura dreptul muncitorului de a avea la bătrîneţe o pensie care să corespundă nivelului său de calificare din timpul activităţii depuse în cîmpul muncii se va lua în considerare la determinarea drepturilor de pensie — la alegerea salariatului — fie media salariilor tarifare realizate în ultimul an de activitate înainte de ieşirea la pensie, fie media salariilor tarifare dintr-o perioadă de 5 ani consecutivi din ultimii 10 ani de activitate.

Pensia de bătrîneţe va fi de cel puţin 350 de lei şi se va ridica, pentru unele categorii, pînă la suma de 1.200 de lei pe lună.

De pildă, un miner din Valea Jiului, cu 20 de ani vechime în producţie, care primeşte acum o pensie de 349 de lei lunar, va primi o pensie de 1.142 de lei, iar dacă are o vechime în muncă de 22 de ani, va primi pensia de 1.200 de lei lunar.

Un prim-topitor de la Reşiţa sau Hunedoara care în prezent primeşte o pensie de 365 de lei, va primi de acum înainte o pensie de 978 de lei lunar.

Un muncitor necalificat din industria uşoară va primi de acum înainte o pensie de 431 de lei, faţă de pensia actuală de 289 de lei lunar.

Salariaţii care nu îndeplinesc condiţiile de vechime cerute pentru pensiile de bătrîneţe vor putea beneficia de un ajutor social din partea statului dacă au cel puţin 5 ani vechime în muncă după 23 August 1944.

Pensiile de invaliditate din accident sau din boală sporesc în medie cu 48% şi vor fi cuprinse între 35 şi 100% din salariul tarifar pe care muncitorul l-a avut înainte de invaliditate, în raport cu gradul de invaliditate, vechimea în producţie, condiţiile de muncă şi împrejurările în care s-a produs invaliditatea.

Pensionarii de invaliditate de gradul I, provenită din cauză de accident de muncă sau boală profesională, vor primi şi o indemnizaţie de însoţitor de 200 de lei lunar, iar în cazul cînd invaliditatea provine din boală sau accident în afară de muncă, un spor de însoţitor de 100 de lei lunar.

În ce priveşte *pensionarea urmaşilor salariaţilor şi pensionarilor*, prin măsurile pe care le propunem se aduc serioase îmbunătăţiri condiţiilor lor de viaţă.

Pensiile pentru urmaşi se vor majora în medie cu 62% şi se acordă copiilor minori, soţiei, soţului şi părinţilor, fraţilor şi surorilor care se aflau în întreţinerea salariatului. Cuantumul pensiei se va stabili în raport cu pensia susţinătorului decedat şi cu numărul urmaşilor cu drept la pensie.

În măsurile pentru îmbunătăţirea stării materiale a pensionarilor este inclusă şi *majorarea pensiilor I.O.V.R.* în medie cu 41%, la care se adaugă pentru invalizii de război mari mutilaţi o îndemnizaţie de însoţitor de 200 de lei, iar pentru invalizii de război de gradul I se acordă 100—200 de lei.

O dată cu creşterea pensiilor civile vor fi îmbunătăţite şi *pensiile militarilor şi urmaşilor acestora*. Pensia medie a militarilor va creşte cu 52%.

Măsurile pentru îmbunătăţirea sistemului de pensii exprimă preocuparea partidului şi guvernului pentru a asigura bătrîneţea oamenilor muncii, care de-a lungul anilor depun eforturi pentru dezvoltarea economiei noastre naţionale, pentru prosperitatea patriei noastre socialiste.

Tovarăşi,

In ultima vreme numeroase gospodării agricole colective şi ţărani colectivişti, în scrisorile trimise către Comitetul Central al partidului şi Consiliul de Miniştri, sau cu ocazia unor discuţii cu activişti de partid şi de stat, au propus ca ajutoarele ce se acordă bătrînilor şi altor membri inapţi de muncă în gospodăriile colective să fie date pe viitor sub formă de pensii.

Această propunere merită o atenţie deosebită, pentru că ea are în vedere experienţa gospodăriilor colective care au început să aplice cu bune rezultate sisteme proprii de pensionare.

De pildă, colectiviştii din comuna Mădăraş, regiunea Oradea, acordă pensii lunare în bani şi anual în produse unui număr de 96 de colectivişti. De aceste pensii se bucură femeile care au depăşit vîrsta de 60 de ani şi bărbaţii care au împlinit 66 de ani, precum şi cei inapţi de muncă din cauza bolii sau invalidităţii. Propunerile de pensionare, în baza certificatului medical, sînt supuse dezbaterii adunării generale de către o comisie specială formată din colectivişti. Pensionarii acestei gospodării colective au fost încadraţi în patru categorii. Colectiviştii au hotărît ca din prima categorie să facă parte cei care sînt membri în gospodărie de 7—8 ani şi şi-au îndeplinit minimul de zile-muncă în ultimii 5 ani. În cea de-a doua categorie sînt încadraţi cei care au o vechime de cel puţin 5 ani în gospodăria colectivă şi au efectuat în această perioadă cel puţin jumătate din minimul de zile-muncă. Din categoria a treia fac parte cei care sînt membri în gospodărie de cel puţin 3 ani şi au făcut sub 50% din minimul de zile-muncă; din cea de-a patra categorie fac parte cei care n-au muncit niciodată în gospodăria colectivă.

Iată, de pildă, ce acordă această gospodărie colectiviştilor pensionaţi.

Ţăranii colectivişti pensionaţi şi încadraţi în categoria I au primit în bani 125 de lei lunar, iar anual, în natură, 200 kg de grîu, 250 kg de porumb, 100 kg de orz, 50 kg de floarea-soarelui, 50 kg de zarzavat, 10 litri de vin, 10 kg de zahăr şi circa 3.000 kg de furaje. Pensionarii din categoria a IV-a au primit 50 de lei pe lună, iar anual 125 kg de grîu, 150 kg de porumb, 50 kg de zarzavat, 10 litri de vin, 10 kg de zahăr şi 3.000 kg de furaje.

Pentru formarea fondului necesar pensionării colectiviştilor, adunarea generală hotărăşte cît anume să se reţină din veniturile gospodăriei colective. Astfel, din veniturile băneşti obţinute în 1958 s-a reţinut 2%, din producţia de grîu 3,3%, din producţia de porumb 2,8%. Preocupîndu-se să se asigure un trai îndestulat celor bătrîni, bolnavi sau invalizi, colectiviştii acordă în acelaşi timp o deosebită atenţie copiilor. Gospodăria colectivă întreţine pe seama sa un cămin de zi pentru copii, acordă femeilor ce nasc un ajutor de 500 de lei (în afara zilelor-muncă ce li se socotesc pentru timpul cît sînt scutite de muncă).

Este adevărat că gospodăria agricolă colectivă din comuna Mădăraş poate acorda asemenea pensii pentru că este o gospodărie bogată, o gospodărie model în organizarea muncilor agricole şi în privinţa randamentelor ridicate la hectar. Dar exemplul ei arată posibilităţile pe care oricare gospodărie colectivă şi le poate crea. Aceasta depinde numai de munca şi străduinţa colectiviştilor.

În gospodăria colectivă din comuna Jimbolia, regiunea Timişoara, s-a trecut la pensionarea colectiviştilor încă din 1955. În prezent, în această gospodărie se acordă pensii unui număr de 161 de colectivişti care şi-au pierdut capacitatea de muncă din cauza bătrîneţii, bolii sau invalidităţii. Fiecărui pensionar i se acordă lunar 73 de lei, iar anual 500 kg de cereale, 100 kg de cartofi, 110 kg de legume, circa 2.000 kg de furaje, 8 litri de ulei, 10 kg de zahăr, 5 litri de vin; celor care nu au vaci de lapte proprietate personală li se dă şi o jumătate de litru de lapte pe zi.

În cazul cînd un colectivist şi-a pierdut doar temporar capacitatea de muncă i se socoteşte zilnic, pentru perioada de boală, cîte o jumătate de zi-muncă.

Ajutorarea celor inapţi de muncă sub forma pensionării se practică şi în alte locuri, ca, de pildă, în gospodăria colectivă din comuna Baba Ana, regiunea Ploieşti, în gospodăria colectivă din comuna Pricaz, regiunea Hunedoara, şi în altele.

Adunările generale ale gospodăriilor colective precum şi ţăranii colectivişti care au propus introducerea pensiilor la sate au avut în vedere faptul că sporul de recolte şi cîştig pe care îl realizează gospodăriile colective face cu putinţă nu numai îndestularea membrilor apţi de muncă, ci şi asigurarea traiului celor ce nu mai sînt în putere să muncească.

Experienţa gospodăriilor colective care au trecut de pe acum la pensionarea membrilor lor merită să fie îndeaproape studiată de către organele şi organizaţiile noastre de partid, pentru a se găsi un sistem unic de pensionare.

În satele din trecut — în care moşierimea şi chiaburimea stăpîneau cea mai mare parte a pămîntului — bătrînii, invalizii şi orfanii constituiau o povară grea pentru familiile ţărăneşti, care se luptau crîncen cu sărăcia, cu lipsa de hrană, cu întunericul şi cu bolile sociale. Pentru mulţi fii de ţărani săraci, întreţinerea părinţilor bătrîni şi a membrilor de familie invalizi era o problemă de nerezolvat.

Ţinînd seama de propunerile ţăranilor colectivişti şi de experienţa obţinută de unele gospodării colective care au început să aplice un sistem propriu de pensionare, considerăm necesar studierea şi elaborarea unui sistem unic de pensionare pentru ţăranii colectivişti pe baza contribuţiei proprii a gospodăriilor colective şi a colectiviştilor.

Tovarăşi,

Fondurile alocate pentru sporirea salariilor, reducerea impozitelor şi creşterea pensiilor reprezintă aproape a 7-a parte din întregul fond de salarii şi pensii din acest an. Totodată propunem să se efectueze reducerea preţurilor de vînzare la peste 2.600 de sortimente de produse industriale şi alimentare, cît şi corelarea mai justă şi rentabilizarea preţurilor de vînzare la unele produse.

Sporul net de venituri ale oamenilor muncii în urma aplicării ansamblului de măsuri propuse va fi de 4 miliarde 700 milioane de lei anual. Această sumă se acoperă în întregime din veniturile realizate de stat din dezvoltarea economiei naţionale. Cea mai mare parte din sumele necesare pentru acest an sînt prevăzute în bugetul de stat pe 1959 ca rezerve destinate îmbunătăţirilor de salarizare şi pensii, iar o parte — reprezentînd 1 miliard de lei — urmează a se acoperi, pînă la sfîrşitul anului, prin eforturile oamenilor muncii pentru reducerea preţului de cost peste sarcinile planificate, corespunzător cu angajamentele asumate de colectivele întreprinderilor în cursul anului.

SPORIREA PRODUCTIVITĂŢII MUNCII ŞI REDUCEREA PREŢULUI DE COST — CALEA SIGURĂ A CREŞTERII NIVELULUI DE TRAI

Tovarăşi,

Experienţa construcţiei socialiste la noi în ţară, ca şi în celelalte ţări socialiste, demonstrează că singura cale sigură şi sănătoasă de creştere a nivelului de trai o constituie sporirea productivităţii muncii şi reducerea preţului de cost, creşterea neîncetată a venitului naţional.

Economia noastră socialistă se dezvoltă pe baza resurselor izvorîte din acumulările din producţie. Pentru a asigura dezvoltarea construcţiei socialiste, crearea de noi posibilităţi de creştere a nivelului de trai al oamenilor muncii, trebuie să sporim mereu acumulările necesare construirii de noi uzine şi fabrici, locuinţe, şcoli, spitale, drumuri.

Partidul nostru a arătat întotdeauna oamenilor muncii, cu toată claritatea, că, dacă vrem să mergem mai departe spre noi realizări în ridicarea nivelului de trai, trebuie să obținem produse industriale și agricole din ce în ce mai multe, mai ieftine și de mai bună calitate. Importanța principală pentru ridicarea nivelului de trai o are lupta pentru creșterea continuă a productivității muncii, scăderea prețului de cost, îmbunătățirea calității produselor.

Este limpede pentru fiecare că nu te poți îmbrăca, încălța și hrăni bine, nu-ți poți amenaja o locuință confortabilă în condiții avantajoase dacă mărfurile industriale și agricole se produc la un preț ridicat. *In condițiile economiei socialiste, în lupta pentru creșterea productivității muncii, pentru reducerea prețului de cost, pentru îmbunătățirea calității produselor, se îmbină interesele individuale ale fiecărui om al muncii de a trăi mai bine cu interesele statului socialist de a asigura progresul economic și social-cultural al patriei și o viață civilizată, socialistă, poporului muncitor.*

Avîntul oamenilor muncii în lupta pentru realizarea și depășirea sarcinilor de plan demonstrează prin fapte justețea aprecierii partidului că în fiecare uzină, în transporturi, în agricultură, în comerț, în întreaga economie națională există imense rezerve de creștere a productivității muncii și de reducere a prețului de cost. Partidul cheamă pe muncitori, tehnicieni, ingineri, pe toți oamenii muncii la muncă și la luptă pentru valorificarea acestor rezerve.

Principala rezervă pentru creșterea necontenită a productivității muncii este introducerea în producție a celor mai noi cuceriri ale tehnicii.

Trebuie continuată înzestrarea cu tehnică înaintată a industriei, agriculturii, construcțiilor, transporturilor; să modernizăm continuu mașinile și utilajele existente, să extindem mecanizarea operațiilor grele și cu volum mare de muncă și automatizarea proceselor de producție.

De mare însemnătate pentru ridicarea nivelului tehnic al întreprinderilor este mișcarea de inovații și raționalizări, care a

cuprins zeci de mii de muncitori, tehnicieni și ingineri. Ce imense rezerve pot fi mobilizate prin sprijinirea inovatorilor și raționalizatorilor rezultă din faptul că numai în anii care au trecut de la Congresul al II-lea al partidului s-au aplicat în producție circa 100.000 de inovații, care au adus economii de peste 200 milioane de lei anual.

O rezervă importantă o constituie folosirea deplină a capacităților de producție, a mașinilor și instalațiilor din toate ramurile industriei și ale economiei naționale.

O sporire de numai 1% a indicelui de utilizare a timpului de lucru al mașinilor-unelte în industria construcțiilor de mașini ar duce anual la economisirea unor investiții corespunzătoare instalării unor mașini echivalente cu 2 milioane de ore-mașini pe an, cu care s-ar putea produce, de pildă, 4.500 de strunguri.

Mai sînt însă, din păcate, unele cazuri de nepăsare față de felul cum sînt folosite capacitățile de producție. Numai la 12 întreprinderi din cadrul Ministerului Industriei Grele s-au găsit în rezervă și conservare circa 100 de mașini, printre care mașini de frezat, rectificat, filetat, strunguri paralele și altele, în bună stare de funcționare și neutilizate de unitățile respective. Printre întreprinderile care dețin astfel de utilaje se află uzinele „Strungul" și „Independența" din regiunea Stalin, în timp ce Fabrica de scule din Rîșnov, din cadrul aceluiași minister și aflată pe teritoriul aceleiași regiuni, duce lipsă de asemenea mașini.

Pentru înlăturarea deficiențelor ce mai există în folosirea deplină a capacităților de producție, ministerele, direcțiile generale, conducerile întreprinderilor trebuie să lupte cu perseverență pentru *asigurarea aprovizionării ritmice cu materii prime, materiale și combustibil a unităților productive.*

Ministerele economice și conducerile întreprinderilor nu folosesc încă îndeajuns marile rezerve pe care le cuprind *specializarea întreprinderilor și lărgirea cooperării în producție.*

Concentrarea producției de același tip în întreprinderi specializate, dînd posibilitatea folosirii unor utilaje mai corespunză-

toare, unei tehnologii mai perfecţionate şi acumulării unei experienţe bogate, conduce la reducerea substanţială a preţului de cost în comparaţie cu întreprinderile nespecializate.

De exemplu, prin concentrarea producţiei de buldozere pentru tractoare şi de screpere, la uzinele „Steaua roşie" din Bucureşti, specializată în producţia de utilaje de construcţii, preţul de cost a scăzut încă din primul an cu 33% pînă la 46%; prin trecerea fabricaţiei autobuzului de la uzinele „Mao Ţze-dun" la uzinele „Tudor Vladimirescu", specializate în caroserii-auto, s-a realizat o reducere a preţului de cost de 25%, obţinîndu-se în acelaşi timp şi îmbunătăţirea substanţială a calităţii.

Datorită în special unor lipsuri organizatorice care mai persistă, progresele realizate pe linia cooperării nu corespund încă posibilităţilor şi stadiului de dezvoltare a industriei noastre socialiste. Sînt numeroase cazuri cînd întreprinderile care cooperează între ele nu respectă graficele de cooperare şi termenele contractuale, ceea ce provoacă de multe ori greutăţi serioase întreprinderilor care au sarcina de a definitiva fabricaţia produsului respectiv.

Între întreprinderile care colaborează la fabricarea unui anumit produs nu este încă organizată în mod suficient asistenţa şi întrajutorarea tehnică pentru îmbunătăţirea proceselor tehnologice.

Dezvoltarea în anii următori, în ritm susţinut, a producţiei industriale şi sporirea numărului de sortimente fabricate pun în faţa noastră problema concentrării în continuare a producţiei de acelaşi tip într-un număr cît mai redus de întreprinderi specializate. *Este necesar ca în cadrul fiecărui grup de întreprinderi care cooperează la realizarea de produse complexe să se creeze organe coordonatoare care să se ocupe îndeaproape de organizarea producţiei, de stabilirea tehnologiei de fabricaţie a tuturor elementelor ce formează obiectul cooperării, de organizarea unor schimburi de experienţă şi schimburi de muncitori şi ingineri, precum şi de întrajutorare cu materiale, piese, pentru a se fabrica produse de bună calitate, mai multe şi la un preţ de cost cît mai scăzut.*

Ministerele trebuie să lărgească cooperarea între întreprinderi, intensificînd diviziunea raţională a producţiei socialiste în cadrul aceleiaşi ramuri şi între ramurile industriale.

Extinderea specializării producţiei şi a fabricaţiei de serie va avea o influenţă hotărîtoare pentru îmbunătăţirea calităţii producţiei industriale.

O atenţie deosebită trebuie acordată calităţii producţiei. Îmbunătăţirea continuă a calităţii maşinilor şi utilajelor înseamnă creşterea randamentelor, o durată mai lungă de exploatare, cheltuieli mai mici de întreţinere, reducerea preţului de cost. Îmbrăcămintea şi încălţămintea de bună calitate, mobila şi obiectele de uz casnic durabile reprezintă însemnate economii băneşti pentru oamenii muncii şi contribuie la ridicarea nivelului de trai.

Ridicarea calificării muncitorilor la un înalt nivel tehnic devine, din ce în ce mai mult, o sarcină centrală a construcţiei economiei socialiste. De înalta calificare profesională a muncitorilor şi tehnicienilor depind în foarte mare măsură rezultatele economice ale extinderii mecanizării operaţiilor principale şi auxiliare la lucrările grele şi cu volum mare de muncă, folosirea completă şi economică a utilajului, organizarea muncii pentru utilizarea completă a timpului de lucru, dezvoltarea mişcării de inovaţii şi invenţii.

În ceea ce priveşte preţul de cost, bătălia principală trebuie dată în direcţia reducerii consumurilor specifice de materii prime — metal, lemn, bumbac, lînă, piei —, combustibil, energie electrică şi altele. O economie de 1% la consumul de metal pe anul 1959 reprezintă peste 10.000 de tone de oţel, din care se pot face 5.000 de tractoare, sau 4.000 de combine, sau 3.600 de camioane; reducerea cu 1% a consumului de material lemnos în industria prelucrătoare, minieră şi în construcţii ar echivala cu o economie de peste 70.000 m³ de lemn şi 20.000 m³ de cherestea, care, dacă s-ar exporta, ar permite importul utilajelor pentru o fabrică modernă de plăci fibrolemnoase cu o capacitate de 30.000 t/an.

Totodată *trebuie subliniat că numai un singur procent de creștere a productivității muncii în industrie aduce economiei naționale un plus de producție de peste 650 milioane de lei.*

Sarcina creșterii productivității muncii și scăderii prețului de cost se pune cu deosebită tărie în agricultură. Realizările obținute de muncitorii, tehnicienii, inginerii din toate ramurile industriei trebuie să fie un imbold pentru oamenii muncii din agricultură să dea mai mult grîu, porumb, carne, lapte, mai multe materii prime agricole pentru industria alimentară și ușoară, la un preț de cost cît mai scăzut, în interesul ridicării continue a nivelului de viață al populației muncitoare de la orașe și sate.

Pentru creșterea productivității muncii și scăderea prețului de cost este necesară îndreptarea principalelor eforturi ale partidului, ale oamenilor muncii în următoarele direcții principale :

— utilizarea mai bună a capacităților de producție, scurtarea termenelor de dare în funcțiune a noilor instalații, economii de materii prime și materiale, descoperind și valorificînd importantele rezerve din toate ramurile economiei ;

— creșterea producției la hectar și reducerea prețului de cost în agricultură, și în special în gospodării de stat, în S.M.T.-uri și gospodării colective, la producția de grîu, porumb și la celelalte produse agricole vegetale ; dezvoltarea creșterii animalelor și scăderea prețului de cost la carne, lapte și celelalte produse animale ;

— intensificarea măsurilor de introducere a tehnicii moderne în industrie și agricultură, ridicarea continuă a nivelului de calificare a cadrelor, îmbunătățirea proceselor tehnologice, premise principale pentru creșterea productivității muncii.

Tovarăși,

Ținînd seama de efortul mare pe care îl face economia națională prin aplicarea acestor măsuri, organizațiile de partid și sindicale au datoria să desfășoare o largă acțiune politică de mobilizare a oamenilor muncii în întrecerea socialistă pentru descoperirea și valorificarea rezervelor interne și pentru reducerea cheltuielilor de producție în toate ramurile economiei.

În fiecare întreprindere, în uzine, șantiere, mine, organizații de transporturi și comerciale, în S.M.T.-uri și gospodării agricole de stat să se alcătuiască colective din cei mai capabili muncitori, tehnicieni, ingineri, economiști, oameni cu simț gospodăresc și cu pasiune pentru îmbunătățirea continuă a producției. Sub conducerea organizației de partid, a organelor tehnice și administrative din întreprindere, aceste colective să studieze temeinic, cu activa participare a sindicatelor, a utemiștilor, fiecare loc de muncă, atelier, secție, să întocmească un program concret de măsuri, un adevărat plan de bătălie al întreprinderii pentru punerea în valoare a tuturor posibilităților de a se obține o producție mai mare, mai ieftină și de calitate mai bună. Dezbătut de muncitorii din întreprindere, îmbunătățit în urma observațiilor și propunerilor muncitorilor, un asemenea program va constitui cea mai puternică bază pentru obținerea de noi și însemnate succese în producție, pentru dezvoltarea întrecerii socialiste între întreprinderi și în cadrul ramurilor de producție.

Comitetele orășenești, raionale și regionale de partid trebuie să dea un sprijin concret colectivelor din întreprinderi și să coordoneze eforturile lor pe scară locală și regională. În mod deosebit organele și organizațiile de partid trebuie să se concentreze spre îmbunătățirea activității de producție în gospodăriile de stat și reducerea prețului de cost la produsele vegetale și animale, spre întărirea economică-organizatorică și lărgirea sectorului socialist în agricultură.

Fiecare comunist să fie la locul său de muncă un fruntaș al luptei pentru valorificarea rezervelor interne, să mobilizeze prin exemplu personal pe ceilalți oameni ai muncii.

Tovarăși,

Întregul nostru popor se pregătește să întîmpine cu noi succese în construcția socialistă glorioasa aniversare a eliberării patriei.

În cei 15 ani de la eliberarea țării noastre de sub jugul fascist, oamenii muncii au obținut, sub conducerea partidului, succese de însemnătate istorică pe calea dezvoltării patriei noastre socialiste.

Trebuie să subliniem, tovarăși, rolul deosebit de însemnat pe care îl are, pentru dezvoltarea construcției noastre economice, colaborarea și întrajutorarea frățească cu celelalte țări din lagărul socialist, și îndeosebi sprijinul economic, tehnic, științific al Uniunii Sovietice, prima țară care a trecut la construirea comunismului.

În fața poporului nostru se deschide perspectiva luminoasă a terminării în linii generale a construcției socialiste și a trecerii la desăvîrșirea construirii socialismului. Acest țel măreț însuflețește pe oamenii muncii din patria noastră spre noi victorii în munca lor creatoare.

Poporul romîn privește cu încredere viitorul. Strîns unite în jurul partidului nostru, a cărui politică o urmează cu încredere, masele muncitoare de la orașe și sate s-au convins din propria lor experiență că întreaga activitate a Partidului Muncitoresc Romîn este pusă în slujba intereselor celor ce muncesc.

Avem certitudinea că noua sporire a veniturilor reale ale oamenilor muncii va duce la un și mai puternic avînt în dezvoltarea economiei naționale, la întărirea unității moral-politice a întregului popor în jurul partidului și guvernului, la noi succese în opera de construire a socialismului în patria noastră!

„Scînteia" nr. 4.576
din 16 iulie 1959

CUPRINS

Pag.

Raportul de activitate al Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Romîn la Congresul al II-lea al partidului. *23 decembrie 1955* 5

Cuvînt de închidere a lucrărilor Congresului al II-lea al P.M.R. *28 decembrie 1955* 151

Cuvîntare rostită la Congresul al XX-lea al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice. *17 februarie 1956* 155

Internaționalismul — ideologia prieteniei între popoare . . . 159

Cuvîntare rostită la cel de-al II-lea Congres al Uniunii Tineretului Muncitor. *29 iunie 1956* 168

Cuvînt de salut rostit la cel de-al VIII-lea Congres al P.C. Chinez. *17 septembrie 1956* 185

Cuvîntare rostită la Phenian cu prilejul vizitei delegației R.P.R. în R.P.D. Coreeană. *2 octombrie 1956* 189

Cuvîntare rostită la conferința de partid a Regiunii Autonome Maghiare. *16 decembrie 1956* 193

Raport prezentat la plenara C.C. al P.M.R. din 27—29 decembrie 1956 206

Pentru înflorirea patriei și pentru bunăstarea poporului, pentru pace și socialism. *Cuvîntare rostită la marea adunare populară din sala Floreasca. 1 februarie 1957* 242

Cuvîntare rostită la mitingul de la Sofia cu prilejul vizitei delegației guvernamentale și de partid a R.P.R. în R.P. Bulgaria. *2 aprilie 1957* 275

Cuvîntare rostită la mitingul oamenilor muncii din capitală ținut cu prilejul vizitei delegației C.C. al P.C. Francez. *20 aprilie 1957* . 289

Pag.

Cuvîntare rostită la recepția oferită de Consiliul de Miniștri al R.D. Germane în cinstea delegației guvernamentale și de partid a R.P.R. *26 aprilie 1957* 302

Cuvîntare rostită la mitingul oamenilor muncii din București ținut în cinstea președintelui Ho Și Min și a celorlalți soli ai poporului vietnamez. *20 august 1957* 306

Marele Octombrie — o răscruce în destinele omenirii 314

Sub steagul marxism-leninismului și al internaționalismului proletar. *Expunere făcută la adunarea activului de partid din orașul și regiunea București. 16 decembrie 1957* 324

Cuvîntare rostită la mitingul de doliu ținut cu prilejul funeraliilor dr. Petru Groza. *10 ianuarie 1958* 351

Cuvîntare rostită la mitingul oamenilor muncii din București, ținut în cinstea delegației guvernamentale și de partid a Republicii Populare Ungare. *27 februarie 1958* 356

Salutul C.C. al P.M.R. adresat Conferinței naționale a femeilor din R.P.R. *8 martie 1958* 365

Pentru consolidarea și dezvoltarea sectorului socialist al agriculturii, pentru sporirea producției agricole. *Expunere făcută la consfătuirea pe țară a țăranilor și lucrătorilor din sectorul socialist al agriculturii. Constanța, 3 aprilie 1958* 369

Cuvîntare rostită la mitingul oamenilor muncii din capitală ținut în cinstea delegației de partid și guvernamentale a R.P. Polone. *14 mai 1958* 480

Cuvîntare rostită la recepția oferită de Consiliul de Miniștri al R.P.R. cu prilejul plecării ultimului eșalon al trupelor sovietice care au staționat în R.P.R. *25 iulie 1958* 496

Sub steagul socialismului — spre noi victorii 503

Vom dezvolta colaborarea frățească romîno-cehoslovacă spre folosul popoarelor noastre și al întregului lagăr socialist. *Cuvîntare rostită la marele miting al oamenilor muncii din Praga. 24 octombrie 1958* 510

Expunere făcută la ședința plenară a C.C. al P.M.R. din 26—28 noiembrie 1958 525

Pag.

Salutul C.C. al P.M.R. și al Consiliului de Miniștri al R.P.R. adus Congresului al III-lea al cooperației de consum din R.P. Romînă. *5 decembrie 1958* 586

Cuvîntare rostită la Congresul al XXI-lea extraordinar al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice. *29 ianuarie 1959* 595

Cuvîntare rostită la a II-a Conferință pe țară a Uniunii Asociațiilor Studenților din R.P. Romînă. *19 februarie 1959* 601

Cu privire la lucrările celui de-al XXI-lea Congres extraordinar al P.C.U.S. *Expunere făcută la adunarea activului de partid din orașul și regiunea București. 6 martie 1959* 612

Cu privire la realizarea sarcinilor trasate de Congresul al II-lea al P.M.R. în domeniul dezvoltării economiei naționale și creșterii bunăstării oamenilor muncii, precum și propunerile de noi măsuri pentru ridicarea nivelului de trai al poporului muncitor. *Raport prezentat la Plenara lărgită a C.C. al P.M.R. din 13—14 iulie 1959* 643
